A FLESH AND FIRE NOVEL

A LIGHT IN THE FLAME

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

JENNIFER L. ARMENTROUT

A LIGHT IN THE FLAME

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR
JENNIFER L. ARMENTROUT

BLUE BOX PRESS

O lumină în flacără Un
roman în carne și foc de

Jennifer L. Armentrout

ISBN: 9781957568157

Publicat de Blue Box Press, o amprentă a Evil Eye Concepts, Incorporated

Design de copertă de Hang Le

Descrierea cărții

O lumină în flacără Un
roman în carne și foc de

Jennifer L. Armentrout

De la autoarea cu bestselleruri numărul 1 din New York Times, Jennifer L. Armentrout vine cartea a doua din seria ei Flesh and Fire...

Singurul care o poate salva pe Sera acum este cel pe care și-a petrecut viața planând să o omoare.

Adevărul despre planul Serei a ieșit la iveală, spulberând încrederea fragilă creată între ea și Nyktos. Înconjurată de cei neîncrezători în ea, tot ce are Sera este datoria ei. Ea va face orice pentru a pune capăt lui Kolis, falsul Rege al Zeilor, și a domniei sale tiranice din Iliseeum, oprind astfel amenințarea pe care o reprezintă pentru tărâmul muritorilor.

Nyktos are totuși un plan și, pe măsură ce lucrează împreună, ultimul lucru de care au nevoie este pasiunea incontestabilă și arzătoare care continuă să se aprindă între ei. Sera nu își poate permite să se îndrăgostească de Primal torturat, nu atunci când o viață care nu mai este legată de un destin pe care nu și l-a dorit niciodată este mai realizabilă ca niciodată. Dar amintirile despre plăcerea lor comună și dorința de neegalat sunt chemarea unei sirene imposibil de rezistat.

Și pe măsură ce Sera începe să realizeze că vrea să fie mai mult decât o consoartă doar cu numele, pericolul din jurul lor se intensifică. Atacurile asupra Shadowlands sunt în creștere, iar când Kolis îi cheamă la Curte, un risc cu totul nou devine evident. Puterea primordială a vieții crește în interiorul ei, împingând-o mai aproape de sfârșitul sacrificării ei. Și fără dragostea lui Nyktos - o emoție pe care el este incapabil să o simtă - ea nu va supraviețui Ascensiunii. Asta dacă chiar ajunge la Ascensiunea ei și Kolis nu ajunge la ea prima. Pentru că timpul se scurge. Atât pentru ea, cât și pentru tărâmuri.

Despre Jennifer L. Armentrout

#1 New York Times și #1 autoare internațională de bestselleruri Jennifer L. Armentrout locuiește în Shepherdstown, Virginia de Vest. Toate zvonurile pe care le-ai auzit despre starea ei nu sunt adevărate. Când nu lucrează din greu scriind, își petrece timpul citind, uitându-se la filme cu zombi foarte proaste, prefăcându-se că scrie, petrecând cu soțul ei, Border Jack - Apollo, Border Collie - Artemis, șase alpaca care judecă, două capre nepoliticoase și cinci oi pufoase. La începutul anului 2015, Jennifer a fost diagnosticată cu retinită pigmentară, un grup de tulburări genetice rare care implică descompunerea și moartea celulelor din retină, ducând în cele din urmă la pierderea vederii, printre alte complicații. Datorită acestui diagnostic, educarea oamenilor asupra diferitelor grade de orbire a devenit o altă pasiune pentru ea, chiar alături de scris, pe care plănuiește să o facă cât de mult poate.

Visele ei de a deveni autoare au început la ora de algebră, unde și-a petrecut cea mai mare parte a timpului scriind povestiri... ceea ce explică notele ei sumbre la matematică. Jennifer scrie romantism pentru tineri, paranormal, science-fiction, fantezie și romantism contemporan. Ea este publicată cu Tor, HarperCollins Avon și William Morrow, Entangled Teen și Brazen, Disney/ Hyperion, Harlequin Teen și Blue Box Press; și PassionFlix și-a transformat recent serialul Wicked într-un lungmetraj. Jennifer a câștigat numeroase premii, inclusiv premiul Goodreads Choice 2020 în romantism pentru fantezia ei pentru adulți, From Blood and Ash. Ea a scris, de asemenea, romantism contemporan și paranormal pentru adulți și noi adulți sub numele de J. Lynn.

De asemenea, de la Jennifer L. Armentrout Faceți clic pentru a cumpăra

Cad Cu Mine

Dream of You (un roman din 1001 de nopți întunecate)

Pentru totdeauna cu tine

Foc în Tine

De J. Lynn

Wait for You

Fii cu mine

Stai with Me

Seria Sânge și Cenușă

Din Sânge și Cenușă

O împărăție a cărnii și a focului

Coroana oaselor aurite

Războiul celor două regine

Seria Flesh and Fire

O umbră în jar

O Lumină în Flacără

Seria Legământ

Jumătate sânge

Pur

Zeitate

Apollyon

Santinelă

Seria Lux

Umbre

Obsidian

Onix

Opal

Origine

Opozi ie

Uitare

Seria Origine

Cea mai întunecată stea

Umbra Arzătoare

Cea mai strălucitoare noapte

Elementele Întunecate

Iubire dulce amară

Sărut alb fierbinte

Atingere rece de piatră

Fiecare Ultima Suflare

Seria Harbinger

Furtună și furie

Furie și ruină

Gratie si Slava

Seria Titan

Revenirea

Puterea

Lupta

Profeția

Seria Wicked

Rău

Rupt

Curajos

Prințul (o novelă din 1001 de nopți întunecate)

Regele (o novelă din 1001 de nopți întunecate)

Regina (o novelă din 1001 de nopți întunecate)

Seria Gamble Brothers

Tenting the Best Man

Ispitind jucătorul

Ispitind bodyguardul

Seria de romane a lui Vincent

Moonlight Sins

Seducție în lumina lunii

Scandaluri la lumina lunii

Romane de sine stătătoare

Obsesie

Rece

Ars

Blestemat

Nu privi înapoi

Lista Morților

Pana la moarte

Problema cu Forever

Dacă nu există mâine

Antologii

Faceți cunoștință cu Cute

Viața în mintea mea

Fifty First Times

Mulțumiri din partea autorului

În spatele fiecărei cărți se află o echipă de oameni care au ajutat să o facă posibilă. Mulțumim Blue Box Press—Liz Berry, Jillian Stein, MJ Rose, Chelle Olson, Kim Guidroz, Jessica Saunders și echipelor uimitoare de editare și corecturi. De asemenea, aș dori să mulțumesc echipei minunate de la Social Butterfly. Și Michael Perlman și întreaga echipă de la S&S pentru suportul și expertiza lor în distribuție cu hârtie cartonată. De asemenea, pentru a Hang Le pentru talentul ei incredibil la design; agenții mei Kevan Lyon și Taryn Fagerness; asistenta mea, Malissa Coy; manager de magazin Jen Fisher; și creierul din spatele ApollyCon și nu numai: Steph Brown. De asemenea, modurile JLAnders, Vonetta Young și Mona Awad. Vă mulțumim tuturor pentru că sunteți cea mai uimitoare și de susținere echipă pe care și-o poate dori un autor, pentru că v-ați asigurat că aceste cărți sunt citite în toată lumea, creând produse, ajutând cu problemele cu intriga și multe altele.

De asemenea, trebuie să le mulțumesc celor care m-au ajutat să-mi țin capul deasupra apei, fie ajutându-mă să ies dintr-un colț de teren, fie pur și simplu fiind acolo pentru a mă face să râd, pentru a fi o inspirație sau pentru a mă scoate sau ies. probleme — KA Tucker, Kristen Ashley, JR Ward, Sarah J. Maas și Brigid Kemmerer (într-una din aceste zile voi putea să-ți scriu numele de familie fără să-l caut).
De asemenea, Kayleigh Gore pentru că este mereu pregătită să citească la întâmplare un capitol în afara contextului, Steve Berry pentru povestiri, Andrea Joan, Stacey Morgan, Margo Lipschultz și multe altele.

Un mare mulțumire lui JLAnders pentru că a creat mereu un loc distractiv și adesea hilar de relaxare. Și echipei ARC pentru recenziile și sprijinul dumneavoastră sincer.

Cel mai important, nimic din toate acestea nu ar fi posibil fără tine, cititorul.
Sper să realizezi cât de mult însemni pentru mine.

Cuprins

Dedicare

Pentru tine, cititorul. Fără tine, nimic din toate acestea nu ar fi posibil. Mulțumesc.

Hartă

Pentru a vedea o versiune completă a hărții, vizitați https://theblueboxpress.com/alitfmap/

Ghid de pronunție

Personaje

Aios – a-uh-noi

Andreia – ahn-dray-ah

Attes – AT-tayz

Aurelia – au-REL-ee-ah

Baines – baynz

Bele – clopot

Dorcan – dohr-can

Dyses – DEYE-seez

Ector – ehktohr

Ehthawn – EE-thawn

Embris – EM-bris

Erlina – Er-LEE-nah

Ernald – ER-nald

Eythos – EE-thos

Ezmeria – ez-MARE-ee-ah

Gemma – jeh-muh

Halayna – ha-LAY-nah

Hanan – hay-nan

Olanda – HAA-luhnd

Jadis – JAY-dis

Kayleigh – KAY-lee

Keella – kee-lah

Regele Saegar – [rege] SAY-gar

Kolis – CO-lis

Kyn – rudă

Lailah – lay-lah

Lathan – LEY-THahN

Loimus – loy-moos

Madis – nebun este

Maia – MY-ah

Marisol – MARE-i-suflet

Mycella – MY-cell-AH

Nektas – NEC-tas

Nyktos – NIK-degetele de la picioare

Odetta – OH-det-ah

Orphine – OR-feen

Peinea – durere-ee-yah

Penellaphe – pen-NELL-uh-taxă

Phanos – FAN-ohs

Polemus – pol-he-mus

Rhahar – RUH-har

Rain – ploaie

Saion – SI-on

Sera – SEE-ra

Seraphena – SEE-ra-fee-na

Sotoria – așa-TOR-ee-ah

Taric – tae-ric

Tavius – TAY-vee-ne

Thad – Thad

Theon – theEE-awn

Veses – VES-ees

Locuri

Cauldra Manor – call-drah [conac]

Dalos – day-los

Iliseeum – AH-lee-see-um

Kithreia – kith-REE-ah

Lasania – la-SAN-ee-uh

Lotho – LOW-tho

Massene – ma-see-nuh

Pillars of Asphodel – [stâlpii] AS-foe-del

Sirta – SIR-ta

Insulele Triton – TRY-ton [Insulele]

Vathi – VAY-thee

Termeni

Arae – air-ree

benada – ben-NAH-dah

Cimmerian – sim-MARE-ee-in

dakkai – di-ah-kee
eather – ee-thor
graeca – gray-cee
imprimen – IM-prim-en
kardia – CAR-dee-ah
kiyou wolf/wolves – ki-you [wolf/wolves]
meeyah Liessa – MEE-yah LEE-sa
sekya – sek-yah
sparanea – SPARE- ah-nu-ah

Capitolul 1

„Ești moștenitorul pământurilor și mărilor, cerurilor și tărâmurilor. O regină în loc de un rege. Tu ești Primarul Vieții”, a răpit Nyktos — Asherul, Cel Binecuvântat, Gardianul Sufletelor și Dumnezeul Primar al Oamenilor și Sfârșirilor Obișnuiți. Buzele acelea ale lui care șoptiseră cuvinte aprinse pe pielea mea și rostiseră, de asemenea, adevăruri reci și brutale erau acum despărțite. Ochi largi, argintii, zvâcnind de șuvoaiele luminoase de ether – esența zeilor – fixați pe ai mei. Un fel de uimire și mirare i-au înmuiat liniile reci ale pomeților lui înalți și lați, a nasului drept ca lama și a maxilarului tăiat.

Părul ondulat, brun-roșcat, căzu pe obrajii aurii-bronzi, în timp ce se cobora într-un genunchi, așezându-și mâna stângă pe podeaua camerei tronului și palma dreaptă peste piept.

Nyktos se înclina în fața mea.

M-am retras de la el. "Ce faci?"

„Primarul Vieții este cea mai puternică ființă din toate tărâmurile, uzurpând toți ceilalți Primiști și zei”, a spus Sir Holland. Doar că nu mai era omul pe care l-am cunoscut cândva ca cavaler al Gărzii Regale a Lasaniei sau un simplu muritor. El a fost unul dintre Arae — o Soartă reală, părăsită de zei, nici zeu, nici muritor. În stare să vadă trecutul, prezentul și viitorul tuturor, Arae nu erau obligați față de nicio Curte Primară.

Sortele erau la fel de terifiante ca orice Primal și nici nu puteam să încep să număr de câte ori l-am lovit cu piciorul.

„Îți arată respectul care ți se datorează, Sera”, a adăugat Holland în timp ce eu continuă să se uite la Nyktos.

„Dar eu nu sunt Primarul Vieții.” Am afirmat ceea ce este evident.

„Tu porți în tine singurul jar adevărat al vieții”, a spus Nyktos, iar acea voce profundă și blândă mi-a dat o puzderie de fiori pe piele. „Pentru toate scopurile, tu ești Primarul Vieții.”

„El spune adevărul.” Zeița Penellaphe se apropie, venind să stea sub tavanul deschis. Cerul plin de stele arunca o strălucire blândă asupra ei

piele caldă, maro deschis. „A nega nu este un lux care poate fi permis."

„Dar sunt doar un muritor..." Plămânii mei aveau impresia că s-ar fi umplut de găuri minuscule, iar Nyktos încă se închina în fața mea. „Poți te rog să stai în picioare sau să stai? Altceva în afară de a îngenunche? Chiar mă ciudat."

Capul lui Nyktos se înclină, trimițându-i mai multe șuvițe de păr pe obraz. „Tu ești adevăratul Primar al Vieții, așa cum a fost tatăl meu. După cum a spus Holland, este o dovadă de respect."

„Dar nu vreau..." M-am întrerupt, cu inima bătută și în piept strângerea. Eather-ul din ochii lui s-a liniștit. „Poți pur și simplu să nu faci asta? Vă rog."

Primal s-a ridicat repede, firele de esență din ochii lui luminându-se atât de viu încât era aproape dureros de privit. S-a înălțat deasupra mea, privirea lui părând să dezlipească straturile ființei mele, văzând... simțind ceea ce simțeam.

M-am înțepenit, pielea mea devenind fierbinte și înțepătoare. „Ar fi bine să nu-mi citești emoțiile."

Nyktos î i arcui o sprânceană întunecată. „Tonul tău acuzator este inutil."

„Și răspunsul tău nu a fost o declarație de nevinovăție", am replicat eu. Ochii lui Penellaphe s-au marit.

"Nu." Vocea lui scăzuse, dar încă tundea cumva prin mine. "Nu a fost."

„Atunci nu o face", am răsturnat eu. "Este nepoliticos."

Nyktos s-a deschis gura, probabil să sublinieze că eu eram ultima persoană care ar trebui să vorbească despre un comportament nepoliticos.

— N-ai fost niciodată doar un muritor, Seraphena. Holland a intervenit fără probleme, la fel cum făcuse de zeci de ori în trecut, ori de câte ori coboram într-o spirală dezordonată. „Sunteți posibilitatea unui viitor pentru toți."

Spusese o versiune a asta înainte în timpul antrenamentului, dar acum a căpătat un cu totul alt sens. „Dar nu am terminat nici un Culling și tocmai ai spus că voi..." Închizând ochii, nu am terminat propoziția.

Toată lumea de aici știa ce s-a spus.

Inspiră. Corpul meu muritor și mintea mea nu ar fi capabile să facă față puterii jarului odată ce aș începe Înălțarea. Singura șansă pe care o aveam de a supraviețui nu era nici măcar o speranță. Ține. Pentru că a fost nevoie de sângele Primalului căruia îi aparținea unul dintre jarul vieții – acela și voința pură alimentată de iubire.

Dragostea Primalului pe care mi-am petrecut-o toată viața plănuind să o ucid. Aceasta nu conta că am crezut că era singura modalitate de a-mi salva regatul.

Ironia tuturor m-a făcut să vreau să râd, doar că aveam să mor.
Probabil în mai puțin de cinci luni și înainte să împlinesc douăzeci și unu de ani, luând cu mine ultimul jar adevărat al vieții. Tărâmul muritorilor ar fi lovit primul și cel mai greu. În cele din urmă, Putregaiul s-ar răspândi dincolo de Shadowlands în tot Iliseeum.

Am expirat lung și încet, la fel cum mă învățase Holland cu mulți ani în urmă, când totul a devenit prea greu, prea mult, iar greutatea tuturor a sufocat aerul din mine. Moartea mea iminentă nu a fost ceva nou. Întotdeauna am știut. Indiferent dacă am eșuat sau am reușit când a fost vorba de a-mi îndeplini destinul, știam că voi muri în acest proces.

Dar acum se simțea diferit.

În sfârșit, aveam gustul de a fi altceva decât un mijloc pentru un scop, o armă de folosit și apoi aruncat. Avusesem un gust de realitate. Mă simțeam în sfârșit ca o persoană complet formată, nu ca un spectru îmbibat în sânge. Nu un mincinos și un monstru care ar putea ucide fără atâtea remu cări.

Dar asta eram eu sub toate astea, iar Nyktos știa și asta acum.
Nu mai exista ascunderea acelui adevăr – sau vreun adevăr.

Plămânii au început să-mi ardă în timp ce minuscule rafale de lumină au dansat în vederea mea.
Exercițiile de respirație nu au funcționat. Un tremur mi-a lovit mâinile și panica s-a desfășurat în piept. Nu era aer — Vârfurile degetelor mi-au

atins obrazul. Vârfurile degetelor calde . Ochii mi s-au deschis, fixându-mă pe trăsături atât de fin îmbinate, încât ar fi trebuit să știu prima dată când l-am văzut că el era mai mult decât un zeu. Atingerea lui m-a tresărit, nu numai pentru că era cald în loc să fie șocant de rece așa cum fusese înainte să-mi ia sângele în el, ci pentru că încă nu eram obișnuit să mă ating. Nu eram sigur că voi fi vreodată când fusese întotdeauna atât de rar încât cineva permitea pielii lor să intre în contact cu a mea.

Dar m-a atins. După toate, Nyktos m-a atins.

"Esti in regula?" întrebă el, cu vocea joasă.

Limba mea era grea și inutilă, neavând nicio legătură cu pieptul meu prea strâns și totul de-a face cu grija lui. Nu am vrut. Nu acum. A fost greșit la atât de multe niveluri diferite.

Nyktos s-a apropiat, lăsând capul în jos până când buzele lui au fost la doar câțiva centimetri de ale mele. Un fior i-a urmat mâna în timp ce și-a încremenit degetele în jurul ceafei mele. Degetul lui s-a apăsat ușor pe pulsul meu care zbârnâia sălbatic. Mi-a înclinat capul de parcă ne-ar alinia gura pentru un sărut, așa cum făcuse în biroul lui înainte de a se întâlni cu Holland și Penellaphe. Dar asta n-ar fi făcut niciodată

s-a intamplat din nou. Mi-a spus asta însuși.

„Respiră", șopti Nyktos.

Era ca și cum ar fi forțat chiar aerul să intre în corpul meu și avea gust din parfumul lui - citrice și aer proaspăt. Săgețile luminilor s-au limpezit, iar plămânii mi s-au extins cu respirația. Tremuratul a continuat în mâinile mele, în timp ce degetul mare mi-a trecut pulsul, acum năvălind din motive cu totul diferite. Stătea atât de aproape de mine încât nu a putut opri valul de amintiri – simțirea gurii lui pe gâtul meu și mâinile pe pielea mea goală. Plăcerea cu nuanțe dureroase a mușcăturii lui în timp ce se hrănea cu mine. El mișcându-se în mine, creând genul de plăcere care nu ar fi uitat și mi-a încălzit sângele chiar și acum.

Am fost primul lui Nyktos.

Și el... ar fi ultimul meu, indiferent de ce s-a întâmplat din acest moment înainte.

Mâhnirea s-a strecurat înăuntru, răcindu-mi sângele fierbinte și s-a instalat în piept cu o presiune diferită, mai groasă. Cel puțin nu mai simțeam că nu-mi mai trag răsuflarea.

„Uneori are probleme în a încetini inima și a respira", spune Holland împărtășită în liniște — și inutil.

"Am observat." Degetul mare al lui Nyktos a continuat acele mișcări ușoare, în timp ce eu m-am încremenit în interior. Probabil că s-a gândit... numai zeii știau ce gândea el.

Nu am vrut să știu.

Încălzirea feței, m-am îndepărtat de atingerea lui Nyktos, lovind marginea estradei. Mâna lui a plutit în aer timp de câteva secunde, apoi degetele i s-au ondulat spre interior. Și-a lăsat brațul în jos când m-am întors spre platforma ridicată. M-am concentrat asupra tronurilor bântuitor de frumoase sculptate din bucăți masive de piatră umbră. Spatele lor fusese cioplit în aripi mari și întinse care se atingeau la vârfuri, legând scaunele. Mi-am șters palmele umede de peticele de sânge uscat de pe pantaloni.

„Sunteți amândoi convinși că nimeni altcineva nu știe ce este ea?" întrebă Nyktos.

„În afară de tatăl tău? Embris cunoaște profeția", a răspuns Penellaphe, făcând referire la Dumnezeul primordial al înțelepciunii, loialității și datoriei, în timp ce mă adunam. I-am confruntat. Acest lucru a fost prea important pentru mine să-l ratez în timp ce aveam o mini defecțiune. „La fel și Kolis. Nici unul nu știe mai mult decât atât."

Eather s-a agitat încă o dată în ochii lui Nyktos la pomenirea despre

Primal Kolis, pe care fiecare muritor – inclusiv pe mine până de curând – l-a crezut a fi Primal al Vieții și Regele Zeilor. Dar Kolis a fost adevăratul Primal al Morții. Cel care i-a tras în țeapă pe zei în Ascensiunea din jurul Casei Haides doar pentru a-i aminti lui Nyktos că toată viața se stingea cu ușurință – sau așa am presupus. Și a fost o presupunere logică. Tatăl lui Nyktos fusese adevăratul Primal al Vieții, iar Kolis furase jarul lui Eythos.

M-am luptat cu fiorul, gândindu-mă la profeția pe care o împărtășise Penellaphe. Partea despre disperarea coroanelor de aur ar putea fi legată de strămoșul meu, regele Roderick, și de înțelegerea pe care o făcuse care a început toate astea. Dar profețiile erau doar posibilități și erau... „Profețiile sunt al naibii de inutile," am mormăit eu cu voce tare.

Penellaphe și-a întors capul spre mine, ridicând o sprânceană.

m-am strâmbat. "Îmi pare rău. A ieșit mai rău decât am vrut."

„Sunt curios exact cum ai vrut acea afirmație", se întrebă Nyktos. I-am aruncat o privire arcuită. „Dar nu sunt de acord."

Am încetat să mă uit la el de parcă aș fi vrut să-l înjunghi.

— Înțeleg sentimentul, spuse Penellaphe cu o expresie uluită. „Profețiile pot fi adesea confuze, chiar și pentru cei care le primesc. Și, uneori, doar fragmente dintr-o profeție sunt cunoscute de către unul — începutul sau sfârșitul — în timp ce mijlocul este cunoscut de altul și invers. Dar unele viziuni s-au întâmplat, atât în Iliseeum, cât și în tărâmul muritorilor. Este greu de văzut asta de la distrugerea zeilor divinației și de la trecerea ultimului oracole."

„Zeii divinației?" Auzisem de oracole, muritori rari care trăiseră cu mult înainte de nașterea mea și erau capabili să comunice direct cu zeii fără a fi nevoie să-i cheme.

„Erau zei capabili să vadă ceea ce era ascuns pentru alții – adevărurile lor – atât din trecut, cât și din viitor", a explicat Penellaphe. „Au chemat Muntele Lotho acasă și au slujit la Curtea lui Embris. Oracolele le vor vorbi și ei erau singurii zei primiți cu adevărat de Arae."

— Nu sunt singurii zei bineveniți, corectă Holland încet.

Fardul trandafiriu al lui Penellaphe m-a distras momentan pentru ca exista cu siguranta ceva se intampla acolo.

„Mama lui Penellaphe a fost un zeu al divinației", a continuat Holland. „De aceea a putut să împărtășească o viziune. Numai acei zei și oracole puteau primi viziunile pe care le visau Anticii – primii Primiști".

„Nu am alte abilități ale ei – capacitatea de a vedea ce este ascuns sau

cunoscut", a adăugat Penellaphe. „Nici nu am primit alte viziuni."

„Consecințele a ceea ce a făcut Kolis când a furat jarul vieții au fost de mare anvergură. Sute de zei au fost pierduți în valul de șoc al energiei."
a explicat Nyktos. „Zeii divinației au fost cei mai afectați. Au fost aproape distruși și niciun alt muritor nu s-a născut oracol."

Mâhnirea se strecură în expresia lui Penellaphe. „Și odată cu asta, ce alte viziuni pe care le-au visat anticii și pot fi cunoscute doar de ei, s-au pierdut acum."

„Visați?" Mi-am ridicat sprâncenele.

„Profețiile sunt visele anticilor", a explicat ea.

Mi-am lipit buzele. Cei mai mulți dintre Antici, fiind cei mai bătrâni dintre Primiști, trecuseră în Arcadia. „Uh. Nu știam că profețiile sunt vise."

„Nu cred că această informație va ajuta la schimbarea părerii lui Sera despre ei, spuse Holland, ironic.

Nyktos scoase un râs sec.

„Nu, îmi imaginez că nu." Penellaphe a zâmbit, dar a dispărut repede. „Mulți zei și muritori s-au născut fără să audă sau să vadă măcar o singură profeție sau viziune, dar au fost mult mai des întâlniți la un moment dat."

„Viziunea pe care ai avut-o?" Am întrebat. „Știi care Antic a visat-o?"

Ea clătină din cap. „Acest lucru nu este cunoscut de cei care le primesc."

Ei bine, desigur că nu. Dar nu a contat din moment ce Anticii intraseră în Arcadia cu secole în urmă. „Lăsând la o parte profețiile, am urcat pe Bele când am readus-o la viață." Bele nu era un Primal – cel puțin nu din punct de vedere tehnic. Ochii ei căprui deveniseră argintii ai unui Primal, iar zeii de aici, în Shadowlands, credeau că acum va fi mai puternică, dar nimeni nu știa exact ce înseamnă totul. „Așa s-a simțit, nu?"

— A fost, a confirmat Penellaphe. „Nu a fost la fel de puternic ca atunci când un Primal intră în Arcadia, iar Soartele ridică un altul pentru a le lua locul, dar fiecare zeu și Primal ar fi simțit schimbarea energiei care a avut loc. Mai ales Hanan." Îngrijorarea îi ciupi din sprânceană. În calitate de Primal al vânătorii și al justiției divine, Hanan a supravegheat curtea în care se născuse Bele. „El va ști că un altul s-a ridicat la o putere care i-ar putea contesta pe a lui."

„Dar nu se poate face nimic în privința asta." Nyktos își încrucișă brațele peste piept.

— Nu, aprobă Penellaphe încet. "Nu e."

„Numai cei prezenți când ai adus-o înapoi știu că ai Înălțat

Bele.” Nyktos s-a uitat la mine. „Nici Hanan și nici un alt Primal nu știe toată amploarea a ceea ce a făcut tatăl meu când a plasat jarul vieții în linia de sânge Mierel.”

Un zgomot mi-a trecut prin stomac la amintirea șocului și a loviturii și mai mari care fuseseră luate. Nu știam cum să mă împac să învăț că am trăit nenumărate vieți pe care nu le puteam aminti. Că fusesem Sotoria, obiectul iubirii lui Kolis – obsesia lui – și tocmai lucrul care a început toate acestea.

Am crezut că poveștile fetei muritoare care fusese atât de înspăimântată când a văzut o ființă din Iliseeum încât căzuse de pe Stâncile Durerii erau doar o legendă bizară. Dar ea fusese reală. Iar Kolis fusese cel care o speriase atât de tare.

Cum aș putea să fiu ea? N-am fugit de nimeni și nimic - ei bine, cu excepția erpi. Dar am fost un luptător. A-

— Ești o războinică, Seraphena, spusese Holland. „Întotdeauna ai făcut-o fost. Așa cum a învățat să devină.”

zeilor.

Mi-am apăsat degetele în tâmplă. Știam că Eythos și Keella, Primal of Rebirth, făcuseră ceea ce credeau ei cel mai bine. Ei capturaseră sufletul Sotoriei înainte ca acesta să treacă în Vale, împiedicând-o pe Kolis să o readucă la viață. Acțiunile lor începuseră astfel un ciclu de renaștere care se terminase odată cu nașterea mea . Dar s-a simțit ca o altă încălcare. O altă alegere dezbrăcată de ea. Nu eu. S-ar putea să avem același suflet, dar nu eram ea. Am fost...

Sunteți doar un vas care ar fi gol dacă nu ar fi jarul de viață pe care îl porți în tine.

Cuvintele lui Nyktos fuseseră dure când le rostise, dar erau adevărul. De la naștere, nu fusesem altceva decât o pânză goală pregătită să devin orice dorea Primal al Morții sau să fiu folosită în orice fel pe care mama credea de cuviință.

M-am așezat pe marginea estradei, luptând cu presiunea așa cum amenința întoarce-te la pieptul meu. „L-am văzut pe Kolis nu cu mult timp în urmă.”

Capul lui Nyktos s-a smucit spre mine.

Mi-am dres glasul, incapabil să-mi amintesc dacă i-am spus asta sau nu. „Eram în public când Kolis a ajuns la Templul Soarelui pentru Rit. Eram în spate și aveam fața acoperită, dar jur că s-a uitat direct la mine.” Am forțat o înghițitură. „Semăn cu ea? Ca Sotoria?”

Mâna lui Penellaphe se duse la gulerul rochiei ei taupe. „Dacă Kolis ar fi avut te-am văzut și ai semăna cu Sotoria, te-ar fi luat chiar atunci.”

Respirația zdrențuită pe care am expirat a lăsat un nor de ceață în urmă, când un frig adânc de os intră brusc în cameră. Privirea mea s-a îndreptat spre Nyktos.

Pielea i se subțise și umbre adânci și întunecate înfloriseră sub carnea lui, amintindu-mi cum apăruse el în adevărata lui formă. Pielea lui fusese un caleidoscop de miezul nopții și lumina lunii, aripile lui asemănătoare cu ale unui draken, dar formate dintr-o masă solidă de ether – putere.

Părea că era pe cale să devină din nou plin de Primal. „Sotoria nu a făcut-o îi aparțin atunci, iar Seraphena nu-i aparține acum.”

Seraphena.

Puteam să număr pe o mână câți oameni m-au numit pe numele meu complet și niciunul dintre ei nu a vorbit așa cum a făcut el. De parcă ar fi o rugăciune și o socoteală.

„Nu știu cum arăta Sotoria inițial”, a spus Holland după câteva momente. „Nu i-am urmat firele destinului decât după ce Eythos a venit să întrebe ce – dacă ceva – s-ar putea face cu privire la trădarea fratelui său. Tot ceea ce știu este că ea nu părea la fel la fiecare renaștere. Dar este posibil ca Kolis să fi simțit urme de pământ în tine și să fi crezut că ești un copil al unui muritor și al unui zeu - un zeu sau un zeu care intră în sacrificarea lor.

Am dat încet din cap, forțându-mi gândurile să treacă de toată chestia cu Sotoria. A trebuit să. Toate acestea au fost doar prea multe. „Dar ceea ce am făcut le-a atras deja atenția. Nu ne putem preface că nu s-a întâmplat.”

— Știu, remarcă Nyktos cu răceală. „Mă a tept să am numero i vizitatori nedori i.”

„A fi consoarta lui îți va oferi un anumit nivel de protecție.” spuse Penellaphe, uitându-se la Nyktos. „Până atunci, orice Primal ar putea face o mișcare împotriva ei. Chiar și un zeu. Și ar fi puțin probabil să ai sprijinul celorlalți Primals dacă ai riposta. Politica instanțelor noastre?”

Penellaphe mi-a trimis o grimasă de simpatie. „Sunt mai degrabă arhaici.”

Acesta a fost un mod de a le descrie. Cutthroat era alta.

„Dar o încoronare nu va fi lipsită de riscuri”, a adăugat Penellaphe. „Majoritatea zeilor și Primalilor din toate cele nouă Curți, inclusiv a ta, vor apărea la ceremonie. Ei ar trebui să respecte obiceiurile, care interzic... conflictul la astfel de evenimente. Dar, după cum știți, multora le place să împingă această linie.”

„Oare eu...” mormăi Nyktos.

Zeița tresări. „Kolis nu are un obicei să se alăture unor astfel de festivități, dar...”

„Știe că este ceva aici. Și-a trimis deja dakkais-ul și draken-ul, așa cum sunt sigur că știi. Nyktos a fixat Holland cu o privire dură, iar Arae și-a arcuit o sprânceană întunecată. „Kolis nu a mai apărut în Shadowlands de când l-a trădat pe tatăl meu, dar asta nu înseamnă că nu poate. Presupun că, dacă știi dacă poate sau nu să intre în Shadowlands", i-a spus el lui Holland, „este ceva la care nu vei putea răspunde".

„Din păcate, ai avea dreptate", a confirmat Holland și m-am întrebat dacă a ști și a nu putea spune nimic era mai frustrant decât a nu avea deloc cunoștințe.

Probabil că nu, având în vedere cât de enervat am fost.

În ciuda faptului că temperatura camerei a revenit la normal, un fior mi-a izbucnit pe piele când mă gândeam la ce ar putea veni. „Ce se va întâmpla dacă Kolis va intra în Shadowlands?"

„Kolis poate fi imprevizibil, dar nu este un prost", a spus Nyktos. „Dacă poate intra în Shadowlands și vine la încoronare, nu va încerca ceva în fața celorlalți Primiști și zei. El crede că este Regele zeilor corect și de drept și îi place să mențină fațada, chiar dacă Primals știu mai bine."

— Dar dacă el... am început eu.

„Nu-l voi lăsa să pună un deget pe tine", a jurat Nyktos, cu ochii strălucind.

Inima mi s-a împiedicat. Deși a fost un jurământ frumos de făcut pentru el, știam că provine din știința că am purtat jarul vieții în mine. Și pentru că Nyktos a fost decent. De protec ie. Bun. „Mulțumesc, dar nu sunt îngrijorat de ce se va întâmpla cu mine."

Maxilarul lui Nyktos se întări. "Desigur că nu."

Am ignorat asta. „Ce va face Kolis dacă își dă seama că protejezi pe cineva care poartă jarul vieții?" am cerut eu. „Sau descoperă că port sufletul Sotoriei? Ce va face cu Shadowlands? Pentru cei care locuiesc aici? Vreau să știu cât te va costa prezența mea."

„Prezența ta nu mă va costa nimic." Umbrele s-au adâncit încă o dată sub carnea lui Nyktos.

— Rahat, am spus, iar argintul irisului lui s-a mutat în fier. „Nu am nevoie să fiu protejat de adevăr. Nu se pare că voi fi atât de speriat de asta încât să fug de pe o stâncă din apropiere.

Holland oftă.

— E bine de știut, răspunse sec Nyktos. „Dar mă îngrijorează mai mult că alergi într-o direcție foarte opusă."

Mi-am ridicat bărbia. „Nu știu ce vrei să spui."

„Rahat", a spus el papagal, iar ochii mi s-au îngustat. El a avut dreptate. Știam absolut ce a vrut să spună.

Tot ceea ce.

— Kolis știe deja că există ceva aici cu puterea de a crea viață, interveni Penellaphe, ignorând privirea furioasă pe care i-a trimis-o Nyktos. „Dar, așa cum a spus Nyktos, Kolis nu este un prost. A trimis dakkais-ul ca avertisment.
Un mod de a-i arăta lui Nyktos că este foarte conștient."

— Dar asta a fost după ce am adus-o înapoi pe Gemma, am spus. Gemma a fost unul dintre cei trei fii și fiice predați în timpul Ritului pentru a sluji Primarului Vieții și Curții lui. O tradiție onorata și respectată în toate regatele din tărâmul muritorilor.

O onoare care nu devenise altceva decât un coșmar sub conducerea lui Kolis.

Gemma fusese una dintre puținele pe care Nyktos le ascunsese de la Curtea lui Kolis cu ajutorul unor zei precum Bele și alții și apoi se adăpostise în Țările Umbrelor. El le-a dat un sanctuar. O fărâmă de pace.

Lucrurile pe care simpla mea existență le amenința.

Gemma nu intrase în amănunte despre cum fusese timpul petrecut la Curtea lui Kolis, dar nu avea nevoie să o fac pentru ca eu să știu că să fiu favorita lui Kolis o vreme nu era ceva plăcut. Orice i se făcuse era destul de rău încât, atunci când zărise unul dintre zeii de la Curtea lui Kolis din Lethe, intrase în panică. Atât de teamă să nu fie trimisă înapoi la el, ea alergase în Pădurea Muritoare – unde o aștepta o moarte sigură.

„Nu a răspuns la ceea ce i-am făcut lui Bele", am continuat. Și apoi
a adăugat: „Din câte știu eu."

„Numai pentru că îmi imaginez că actul l-a luat pe nepregătite", a gândit Penellaphe. „Nici el, nici nimeni altcineva nu s-ar fi așteptat la asta." Ea îi aruncă o privire lui Nyktos. — Nu te-a chemat?

"Nu."

„Asta este adevărul?" am cerut eu.

Nyktos dădu din cap. „Nu pot decât să amân să răspund la somațiile sale. Nu le pot nega."

„Probabil că acum este precaut", a spus Penellaphe. „Și îmi imaginez că este, de asemenea, foarte curios, având în vedere exact ce ar putea fi ascuns în Shadowlands, cum ar putea fi posibil ca jarul de viață să existe și cum ar putea folosi orice ar fi această sursă de putere."

„Ajută-l în orice ideal de viață întortocheat pe care crede că îl creează."

Holland a continuat.

„Știi ce le-a făcut celor aleși care au dispărut?” Privirea lui Nyktos se ascuți asupra lui. „Aceste lucruri numite Revenants?”

„Știu că ceea ce el numește Revenants nu sunt singurele batjocuri de viață pe care a reușit să o creeze.” Privirea întunecată a lui Holland se fixa pe Nyktos. „Și ați văzut deja ce a avut el contribuție în crearea. Ce au făcut unii dintre zeii Curții sale pe tărâmul muritorilor.”

Sprâncenele lui Nyktos s-au ciupit, apoi s-a uitat la mine. "Ta croitoreasă."

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că se referea la croitoreasa mamei mele. — Andreia Joanis? Înainte să o găsesc moartă, îl văzusem pe zeul Madis lângă casa ei din Stonehill, un district care se înfrunta spre Marea Stroud. Venele ei se întunecaseră, pătându-i pielea de parcă le-ar fi umplut cerneală, iar ochii ei... fuseseră arse. Nyktos îl urmărea pe Madis în noaptea aceea și ajunsese acolo. Și el crezuse că ea era moartă. „Ea a revenit la viață sau așa ceva. S-a ridicat și a deschis gura. Avea patru colți pe care nu-mi amintesc că i-ar fi avut vreodată”.

Holland a scos un cuvânt scurt, gutural, într-o limbă pe care nu o recunoșteam, în timp ce întoarse capul, scuipând pe pământ.

Sprâncenele mele s-au ridicat. "Mai vino?"

„Craven?” Ochii lui Nyktos se îngustară când recunoscu orice spusese Holland.

Soarta dădu din cap. „Este ceea ce devine unui muritor când forța vitală – sângele lor – este furată de la ei, iar pierderea nu este completată. Nu contează cine a fost muritorul înainte. Actul îi putrezește, în trup și în minte, transformându-i în creaturi amorale mânate de o nevoie nesățioasă de sânge. Craven.”

Nyktos rămase nemi cat. „Actul de a ucide un muritor în timp ce se hrănește a fost interzis din zorii timpurilor.”

„Și acest rezultat este motivul”, a spus Holland. „Este un echilibru.”

Mi-am aruncat mâinile în sus. „Cum naiba este să transformi un muritor în așa ceva un echilibru?”

„Echilibrul de aici cere ca viața luată să fie apoi restabilită pentru a servi ca o reamintire pentru zei că incapacitatea lor de a se controla are consecințe. Menținerea echilibrului nu este întotdeauna la fel de simplu de înțeles ca atunci când, să zicem, Primul Vieții restaurează viața unui muritor.” Ochii lui ațintiți

A mea. Greu. Atotvazator. „Viața altuia trebuie să fie părăsită în locul lor."

Am tras aer în piept, cu stomacul golit. „În noaptea în care am readus-o la viață pe Lady Marisol, tatăl meu vitreg, regele Lasaniei, a murit în somn." Nici măcar nu mă gândisem că are vreo legătură cu acțiunile mele.

„Zei buni. Mi-am ucis tatăl vitreg?"

— Nu, interveni Nyktos, îngustându-și ochii spre Soartă. „Nu ai făcut-o."

M-am uitat la Nyktos. Cum a putut să fie atât de sigur de asta? Pentru că cu siguranță suna ca și cum am avut.

„Nu a fost intenționat", a spus Holland. „Dar era timpul ei. Ai intervenit, ai deranjat echilibrul și a trebuit să fie corectat."

"De cine?" am cerut eu. „Cine decide cum este restabilit echilibrul?"

Holland s-a uitat înapoi la mine.

m-am înțepenit. "Tu?"

„Nu el", a răspuns Nyktos. „Arae în general. Sunt ca... curățători cosmici."

Habar n-aveam ce să spun la asta. Sau cum să te simți – ei bine, altfel decât vinovat. Și ar trebui să simt asta pentru că, deși regele Ernald nu fusese chiar cel mai mare lider, el nu fusese rău. Numai că nu am simțit nimic altceva decât un șoc trecător și un strop de rușine. Ca atunci când am ucis și am știut că abia mă voi gândi la asta mai târziu.

Și asta m-a deranjat.

m-am deranjat.

Dar nu puteam să aprofundez în asta în acest moment, pentru că aceasta nu fusese singura viață pe care o restabilisem. „Și dacă un zeu este adus înapoi? Echilibrul cere moartea altui zeu?"

— Din fericire, nu, spuse Nyktos. „S-a aplicat doar muritorilor."

„Nu sună pe deplin corect", am mormăit eu. A fost o ușurare să știu că nu am ucis un alt zeu, dar am condamnat la moarte un muritor fără nume și fără chip când am adus-o înapoi pe Gemma. „Ar fi fost bine să știu asta."

Holland m-a privit. — Asta ți-ar fi schimbat acțiunile?

Mi-am închis gura. Nu am putut să răspund la asta.

„Dar acum știi ce știai deja. Unele lecții vor fi întotdeauna dureros de învățat." Zâmbetul lui era trist și blând. Și, din fericire, pe scurt.

„În orice caz, dacă această Andreia nu ar fi fost ucisă, ar fi părăsit casa ei și ar fi atacat prima persoană cu care a intrat în contact – bărbat, femeie sau copil."

— Madis i-a făcut asta? întrebă Nyktos.

„Cred că Madis încerca să... corecteze ceea ce una dintre creațiile lui Kolis a lăsat în urmă.” Holland î i înclină u or bărbia. „Și asta este tot ce pot spune despre aceste chestiuni. nu stiu prea multe. Dar a dezvălui orice altceva ar putea fi considerată interferență.”

„Și el merge deja pe o linie foarte fină”, ne-a amintit Penellaphe, dar mai ales Nyktos, a cărui privire se îngustă asupra Soartei. „Dar în acest moment, ceea ce face Kolis nu este cea mai mare preocupare a noastră și nici nu ar trebui să fie a ta.”

Nu eram sigur că sunt de acord cu asta.

„Ai întrebat ce ar face Kolis pentru a ajunge la jarul vieții. Ar găsi o modalitate de a le obține. Poate că nu și-ar folosi cele mai crude metode pentru a face asta” — ochii ei albaștri strălucitori s-au estompat, devenind bântuiți — „dar dacă ar fi realizat cine ai fost cândva, nu s-ar opri la nimic pentru a te avea.”

— Penellaphe, a avertizat Nyktos.

— Este adevărul, spuse ea, întorcându-se spre el. „Nu poți ascunde asta de ea.
Poate că nici măcar nu poți încerca să faci asta.”

„Nu ai idee ce sunt capabil să fac atunci când este necesar”, i-a spus Nyktos.

— Adevărat, spuse ea, cu vocea blândă. „Dar știi exact de ce este capabil Kolis. La fel și eu. Ar arde prin Țările Umbrelor pentru a-și obține graeca.”

În vechiul limbaj primar, graeca însemna viață. Dar, așa cum spusese Aios, era și interschimbabil cu cuvântul dragoste.

Gemma fusese prima pe care o auzisem folosind cuvântul graeca. Ea spusese că Kolis vorbise adesea despre graeca lui și că credea că are legătură cu orice făcea el cu Aleșii dispăruți, care s-au întors ca ceva diferit și nu tocmai în regulă. Ceva rece. Lipsit de viață. Foame.

Abia mi-am înăbușit un fior. „Și ce i-ar face lui Nyktos dacă ar fi
a încercat să mă ferească de Kolis?

„Nu trebuie să vă faceți griji pentru asta.” Nyktos s-a răsucit spre mine.

"E ti serios?" am exclamat. „Vorbim despre aceeași persoană care ți-a ucis mama și tatăl. Care a pus în țeapă zei pe zidul Ascensiunii tale pentru a-ți aminti că toată viața a fost fragilă.”

„Nu este ca și cum aș fi uitat asta.” În ochi i-au fulgerat din nou șuvițe strălucitoare de pământ. „Orice va face sau nu va face nu schimbă nimic. Mă voi ocupa de Kolis.”

Am clătinat din cap, frustrarea mea crescând. „Ar putea să te omoare...”

— Nu, nu poate, îl întrerupse Holland. Capul mi s-a întors spre el. „Așa cum am făcut-o

a spus, trebuie să existe întotdeauna echilibru. În toate – chiar și printre Primiști. Viața nu poate exista fără Moarte și nu ar trebui să fie una și aceeași.”

"Aștepta." Mi-am lăsat mâinile în genunchi. „Vrei să spui ca un... un primordial atât al vieții, cât și al morții? Este posibil? Pentru că ai spus că nu ar trebui. Nu ai spus că nu se poate.”

„Orice este posibil”, a răspuns Holland. „Chiar și imposibilul.”

Luptându-mă pentru răbdare, m-am uitat la el. „A fost o declarație remarcabil de utilă. Mulțumesc."

Holland a râs.

„Ceea ce vrea să spună este că așa ceva, un primordial atât al vieții, cât și al morții, nu este menit să existe”, a spus Nyktos. „Ar fi de neconceput ca jarul ambilor să prospere într-o singură ființă. Dar dacă ar putea?” A râs scurt, ridicând sprâncenele întunecate. „Ce fel de putere ar deține-o? Ar fi cu adevărat absolut. Ei puteau dezlega tărâmuri în aceeași suflare în care au creat altele noi.”

„Nu s-ar putea opri o astfel de ființă”, a adăugat Holland. „Nu ar putea exista un echilibru. Prin urmare, Soartele s-au asigurat cu mult timp în urmă că o astfel de putere trebuie să fie împărțită și că absența fiecărei tăciuni ar cauza prăbușirea tuturor tărâmurilor. Nu ar fi ca Putregaiul — o moarte lentă. Ar fi brusc și absolut pentru toți. Kolis nu poate Urca un alt Primal pentru a lua locul unui căzut. Omorându-l pe Nyktos, s-ar condamna. El înțelege atât de multe, cel puțin.”

Da, cu excepția faptului că făcusem asta din punct de vedere tehnic cu Bele, deschizând calea pentru ca ea să o înlocuiască pe Hanan dacă el cădea.

Dar să știi că Kolis nu-l va ucide pe Nyktos a fost o ușurare. Totuși, cum putea să fie sigur ce ar face sau nu ar face Kolis? Nu putea. Kolis nu părea cel mai rațional Primal.

Frustrarea a năvălit prin mine. „Ce vrea măcar Kolis? Ce este al lui obiectiv cu aceste creații ale sale?”

Holland pufni. „Aceasta este o întrebare bună.”

„Unul la care știi răspunsul și pe care nu-l poți împărtăși?” am contracarat.

„De fapt, nu știu”, a spus el. „Soarta nu cunoaște funcționarea interioară a minții cuiva.”

Destinele nu au fost deloc de ajutor.

„Vrea să conducă peste tot – Iliseeum și tărâmul muritorilor”, a răspuns Nyktos. „Curțile din Iliseeum ar înlocui regatele din tărâmul muritorilor. Nu ar fi decât el și sicofanții lui, și muritorii ar fi

puse în locul lor — sau cel puțin așa crede el. Sub cei mai mari decât ei. Și îmi imaginez că batjocorirea vieții pe care a creat-o este făcută în încercarea de a-și ajuta cauza.”

Deci Kolis crea o armată de muritori controlați de foame?
Neliniștită, mi-am strâns genunchii până am simțit oasele sub degete.
„Asta nu poate fi posibil.”

Holland deschise gura.

„Dacă spui că orice este posibil, chiar și imposibilul, s-ar putea să țip”, am avertizat.
Soarta a închis gura. „Morii ar riposta, chiar și cei mai loiali zeilor. Ar trebui să lupte cu un tărâm întreg și apoi ce i-ar mai rămâne să conducă?

„Nu ar fi ușor și s-ar termina cu genul de moarte până și mie mi-ar fi greu să-mi imaginez”, a spus Nyktos. „Ar fi lăsat să conducă peste un regat al oaselor.”

„Dar această cunoaștere îl va opri?” întrebă Penellaphe încet. "Are?"

Nu părea să aibă.

Dar nici Kolis nu avea să obțină ceea ce își dorea. Nu după ce am murit. El ar conduce peste un regat de oase.

Neputând să mai stau, m-am ridicat și am întins mâna după pumnalul din piatră umbră pe care Nyktos mi-l întorsese, doar ca să-mi dau seama că l-am lăsat în biroul lui. M-am confruntat cu Olanda. „Cât timp are tărâmul muritorilor?” Am înghițit în sec.
„Odată ce voi muri.”

„Nu vei muri”, a spus Nyktos de parcă ar fi avut autoritatea să facă o astfel de afirmație.

El nu a făcut-o.

— O va face, spuse Holland încet. „Ea va muri fără iubirea celui care o urcă – o iubire care nu poate fi ignorată. O iubire care trebuie recunoscută.” Se uită la Nyktos. "Si tu ai-"

„Te-am auzit prima dată”, am răsturnat eu când Primal și-a trecut o mână prin păr.

— Dar nu ai făcut-o, răspunse Holland. „N-ai auzit de ce nu te poate salva așa cum este acum.” Își înclină capul spre Nyktos. „A ea, Alteță?”

Tensiunea a îngroșat aerul în timp ce Primal ținea privirea Arae. "Nu. Ea nu are."

Nu se putea câștiga nimic din expresia lui Nyktos. Neliniștea a prins rădăcini.
„Despre ce vorbiți voi doi?”

Un mușchi pulsa în tâmpla lui Nyktos. „Nu pot să iubesc”, mușcă el între dinții strânși, vorbind cu Holland. „M-am asigurat că nu va fi niciodată o slăbiciune pe care cineva ar putea-o exploata.”

Ceva mi-a spus că acesta a fost mai mult decât el a făcut o astfel de afirmație. „Și cum poți să te asiguri asta?”

„Maia”, a spus el, vorbind despre Primul Iubirii, Frumuseții și Fertilității. „Eu a pus-o să-mi elimine kardia.”

Penellaphe icni, cu ochii mari de șoc. „Soarte bune”, ea șoptit. „Nu am cunoscut pe nimeni care să fi făcut asta.”

Evident că îmi lipsea ceva și mă săturasem să pun întrebări. „Ce este o kardia?”

„Este bucata de suflet – scânteia – cu care se nasc și mor toate făpturile vii. Le permite să iubească pe altul care nu este din sângele lor în mod irevocabil, altruist.” Penellaphe înghiți în sec. „Trebuie să fi fost teribil de dureros să fi fost rupt de tine. Să nu pot iubi cu adevărat.”

capitolul 2

„Abia a fost un inconvenient”, a mormăit Nyktos, clar că nu era mulțumit de subiect, iar eu...

Am fost uimit.

Am crezut că Nyktos nu și-ar putea permite niciodată să iubească. Nu când a văzut-o ca pe o slăbiciune și, de asemenea, ca pe o armă care trebuie mânuită împotriva lui, așa cum am căutat să o folosesc. Dar nu știam că era cu adevărat incapabil să simtă dragoste.

Am fost șocat că va face asta pentru el însuși, chiar dacă am înțeles de ce ar fi făcut-o, după tot ceea ce a trecut. Dar nu am înțeles pentru că era...

— Îți pasă de ceilalți, am spus, clătinând din cap încurcat. „Știu că faci. Cum-?"

„Îngrijirea și iubirea sunt două lucruri foarte diferite”, a spus Nyktos. „Nu sunt incapabil să am grijă de altul sau de altul. Kardia pur și simplu nu poate să mă influențeze. Ceva despre care s-ar crede că toți Primarii ar asigura.”

„Da. Și anume, Kolis, am murmurat, trecându-mi palma peste piept, unde jarul a rămas nemișcat. Dar inima mă durea pentru Nyktos. Am aruncat o privire spre Holland, care tăcuse, iar iritația a trecut prin mine. „N-ai putut să-mi dai nici măcar un indiciu că nu avea niciun rost pentru ceea ce m-ai antrenat să fac?”

— Sunt doar atâtea ce pot să fac și să spun, spuse Holland încet. „Sau ar putea.”

Am știut că. Regulile. Totuși, a fost iritant. Mi-am dres glasul. „Deci, așa cum am întrebat mai devreme, cât timp are tărâmul muritorilor?”

„Este greu de știut”, a spus Holland. „Ceea ce știi ca Putregaiul în tărâmul muritorilor a făcut din Shadowlands ceea ce este acum. Dar nu s-ar întâmpla așa cu restul Iliseeum-ului. Abia a început să se răspândească dincolo de aceste meleaguri. I-ar lua mai mult timp lui Iliseeum să sufere efectele cu adevărat catastrofale, dar tărâmul muritorilor ar avea... un an? Poate doi sau

trei dacă au noroc. Dar nu ar fi ușor să supraviețuiești unui astfel de eveniment.”

Sau să fie ceva ce oricine și-ar dori să supraviețuiască.

Imaginea lui Couper mi-a umplut mintea, familia zăcând împreună în acel pat, așa cum trebuie să fi făcut de o sută de ori înainte. Muriseră deja de o moarte lentă de foame, iar alte sute de mii aveau să ajungă la fel ca ei când toată vegetația ar muri. Apoi animalele.

Foametea și boala ar fi îngrozitoare, ducând la războaie și mai multă violență.

Panica a înflorit adânc în pieptul meu când mă gândeam la oamenii din Lasania – sora mea vitregă Ezra, Marisol și Doamnele Milei, care au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a împiedica copiii să cadă pradă celui mai rău tip de umanitate. Apoi m-am gândit la familia Massey și la toți ceilalți bărbați și femei muncitori dincolo de Lasania. Atâția care nu ar avea nicio șansă. Nici unul.

„Nu putem să-i avertizăm?” Am întrebat-o pe Holland, cu inima răsucindu-mă.
„Poate că dacă o facem, Ezra poate lucra să...”

„Regina Ezmeria a început deja să implementeze schimbările atât de necesare
în Lasania, îl întrerupse Holland.

am gâfâit. "Regină?"

Un mic zâmbet dragut i-a tras buzele în timp ce dădea din cap.

"Ea s-a măritat?" am șoptit, plină de speranță. — Marisol?

"Da. Ea a preluat tronul la scurt timp după ce ai fost dus în Shadowlands.”

Mi-am strâns ochii închiși pentru a nu umbla de ușurare. Ezra făcuse ceea ce i-am cerut eu. Ea luase tronul de la mama mea. Doamne, aș da orice monedă pentru a fi văzut expresia de pe chipul mamei mele. Un râs sufocat m-a lăsat în timp ce am deschis ochii, devenind conștient de Nyktos care mă privea în acel fel de aproape și intens al lui. „Cum a făcut-o? A mea...?” M-am oprit. Nimic din toate acestea nu a contat momentan. „Trebuie să o avertizez.”

„Aș sfătui împotriva asta”, a spus Nyktos.

„Nu te întrebam”, am răsturnat înainte să mă pot opri.

Pur și simplu a continuat să mă privească, părând absolut netulburat de răspunsul meu.

„Uneori, cel mai bine este să nu știi dacă sau când se apropie sfârșitul.”
îl sfătui Penellaphe.

„Nu ai spus că cunoașterea este putere?” am subliniat.

„Uneori, așa este”, a reiterat ea. „Dar când nu este, tot ce face este

dezlănțuiți răul și durerea.”

„Și frică.” Vocea lui Holland s-a coborât la fel ca atunci când mă mângâiase după ce m-am întors de la prima mea ședință cu Stăpânele Jadului. M-am zvârcolit unde stăteam. „Adevărul nu îi va ajuta. Tot ce ar face este să provoace panică.”

Dacă aș fi învățat ceva, a fost că adevărul a condus la o alegere. Și acum știam adevărul despre multe lucruri, ceea ce însemna că aveam de făcut alegeri . Să te ascunzi și să fii protejat? Ignora ce s-ar întâmpla cu tărâmul muritorilor și, în cele din urmă, cu Iliseeum? Trăiesc fără scop până am murit?

Sau ripostează.

Am aruncat o privire spre Olanda. M-a privit într-un mod în care aproape mă așteptam el să-mi dea un pumnal cu care să mă antrenez.

„Mai este ceva”, a adăugat Penellaphe. „Un mod în care aș putea fi de ajutor. Cel puțin... temporar.” Ea a înghițit în sec, concentrându-se asupra mea. „Dacă cineva ar afla ce porți în tine, ar putea încerca să te ia. Nu doar Kolis. Pot ajuta la prevenirea asta.”

"Puteți?"

"Un farmec?" bănui Nyktos. Și-a înclinat capul. „Nu știu orice ar putea fi pus asupra unei persoane pentru a preveni așa ceva.”

„Nu ai vrea, nu-i așa? Nu ca Primal al Morții.” Penellaphe zâmbi. „Dar nu sunt doar o zeiță a loialității și datoriei, sunt și o zeiță a înțelepciunii.”

„Adică,” spuse Nyktos, apărând un rânjet lent, „știi mai multe decât mine fac și ar trebui să tac dracu’?”

Ochii lui Penellaphe străluceau în lumina stelelor. "Exact."

La mai puțin de câteva minute mai târziu, m-am trezit așezat pe estradă cu bărbatul pe care îl văzusem pe hol cu Penellaphe când a sosit prima oară, desenând pe pielea mea .

S-a așezat lângă mine, cu capul aplecat, în timp ce scria pe brațul meu o serie de litere de nerecunoscut cu cerneală neagră și îndrăzneață, coama lui de păr de leu acoperindu-i trăsăturile. Începuse din partea mea dreaptă, desenând literele astfel încât să se învârtă pe circumferința încheieturii mele. El terminase deja vreo trei

linii.

În timp ce m-am lăsat pe spate și mi-am mijit ochii, literele aproape că arătau ca niște forme.

Și forma mi-a amintit de cătușe.

„Se va estompa asta?” Am întrebat.

„Se vor estompa de îndată ce termin”, a spus bărbatul în timp ce atingerea ușoară a periei lui gâdila. Tot ceea ce știam despre el era că era un viktor — o ființă nu chiar muritoare, născută pentru a proteja pe cineva important sau un prevestitor al unei mari schimbări. „Dar Primii și unii zei puternici vor putea simți farmecul.”

Apropo de Primals...

Privirea mea s-a îndreptat spre locul unde Nyktos stătea aproape în spatele bărbatului.

Prea aproape.

Practic respira pe gâtul bărbatului. „Cum funcționează acest farmec?”

„O va împiedica să fie luată împotriva voinței ei de oriunde a fost plasat farmecul”, explică el, înclinând capul în timp ce termina o altă linie.
Liniile învelite ale feței sale acoperite de soare adăugau o frumusețe aspră trăsăturilor sale.
„Dacă cineva încearcă, farmecul va răzbuna.”

Am ridicat o sprânceană. "Cu ce?"

„Cu o zguduire de energie la fel de dureroasă ca și o lovitură directă de ether în piept”, a spus el. „Ar dobori chiar și un Primal în fund și l-ar doborî în continuare dacă s-ar ridica și ar încerca din nou.”

"Grozav."

Ochii albaștri strălucitori i-au întâlnit pe ai mei în timp ce el zâmbi.

„Și cum ai aflat de acest farmec?” Nyktos apăsă.

„Am văzut-o odată făcută de un zeu din Câmpia Thyia”, a împărtășit el, făcând referire la Curtea Primăriei Keella. „Dar nu știam ce făceau pentru muritor. Penellaphe știa ce înseamnă literele și cum funcționează. Că fiecare literă formează un simbol al protecției, unul alimentat de esență.”

M-am întrebat dacă nu cumva erau ca protecțiile puse de Nyktos pentru a-mi proteja familia.

Apoi mi-a dat seama că ar putea fi cineva ca acest om, un alt viktor, care dăduse familiei mele cunoștințele despre cum să ucidă un Primal – ceva ce nici un simplu muritor nu ar trebui să știe vreodată. Avea sens că poate un membru al familiei mele fusese ghidat de unul care era conștient de scopul lor.

„Farmecul doar te împiedică să fii luat.” Mi-a coborât dreapta

brațul în poală și apoi mi-am luat-o pe cel stâng. „Și singurul mod în care farmecul poate fi anulat este dacă îți dai permisiunea."

Am dat din cap, aruncând o privire de la Nyktos la locul unde stătea Holland la câțiva pași, cu spatele la noi, aproape ca și cum s-ar fi prefăcut că nu știe ce se întâmplă, deși acesta trebuie să fi fost motivul pentru care el și Penellaphe sosiseră cu acest bărbat. .

— Îți mulțumesc că ai făcut asta, Ward, am spus, amintindu-mi că am auzit Penellaphe îi spune așa când au apărut prima dată.

„Ward este de fapt numele meu de familie", a răspuns el. „Vikter este numele meu."

Am scos un râs rapid și ascuțit. — Ești un victor pe nume Vikter?

— El este viktorul, spuse Penellaphe, a ezându-se lângă mine pe estradă. "Primul."

"Oh." Mi-am mușcat buza. „Deci sunt numite după tine?"

"Cred că da."

„Nu este un fan al asta."

Vikter a zâmbit. „În Muntele Lotho, comunicarea este oarecum dificilă când atât de mulți dintre ceilalți victori sunt în reședință și cineva îți strigă numele", a spus el. În spatele lui, Nyktos zâmbi. „Ceilalți le poate dura ceva timp să uite cine devin și să-și amintească cine au fost înainte de a renaște."

"Alții?" L-am văzut cum scufunda pensula într-o sticlă de cerneală sprijinită pe genunchi. Cum a rămas echilibrat acolo, habar n-aveam. „Îți amintești viețile pe care le-ai trăit?"

"Imi aduc aminte totul."

„Pentru că a fost primul", a adăugat Penellaphe. „Înainte ca Sortile să-și dea seama le-ar fi mai ușor să nu-și amintească detaliile vieții lor."

M-am uitat la Vikter, oarecum uluit. Nu îmi puteam imagina trăind zeci sau sute de vieți și amintindu-mi toate acele vieți – toate experiențele și pe cele pe care le-am întâlnit, le-am iubit și le-am pierdut.

Și, se pare, am avut.

Pieptul mi s-a ridicat brusc în încercarea de a trage în aer mai adânc. Abia a funcționat.

Nyktos s-a mutat lângă Vikter, cu privirea lui asupra mea și am fost sigur că îmi proiectam sentimentele.

Mi-am dres glasul. „Cum ai ajuns să devii primul?"

Vikter chicoti aspru. „Aceasta este o poveste lungă și complicată, nu așa oricât de interesant ați crede că este."

„Vikter este mult prea umil”, a sărit Penellaphe. „A salvat viața cuiva foarte important și a plătit un preț foarte mare pentru a face acest lucru. Soartele au decis să-l răsplătească și, mai târziu, și-au dat seama că pot oferi ajutor fără a deranja echilibrul.”

Vikter nu a recunoscut nimic din toate astea și m-am întrebat dacă simțea că ceea ce făcuseră este o recompensă. Sigur, era un fel de nemuritor, dar a trăi și a muri în mod repetat însemna și să experimentezi o pierdere nesfârșită.

— Iată, spuse Vikter, coborându-mi mâna ca să mă odihnesc lângă cealaltă. Scrisul lui de mână era cu adevărat frumos, dar mi-a înfrigurat pielea din cauza cât de mult arătau desenele ca niște cătușe. "Terminat."

De îndată ce a vorbit, o senzație ascuțită și de înțepătură a dansat pe pielea mea. A apărut o explozie de lumină. Am gâfâit când lumina argintie îmi curgea peste încheieturile mâinilor, luminând fiecare literă până când ambele benzi au strălucit. Strălucirea a pulsat de două ori și apoi a dispărut.

Încheieturile mele erau curate de cerneală.

Mi-am îndreptat atenția asupra Vikter și apoi asupra Nyktos. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. „Eu nu pot vedea. Dar eu... o simt.”

"Perfect." Viktor s-a ridicat.

„Mulțumesc”, am spus, atingându-mi pielea și nu simțind nimic.

"Da." Nyktos se mi   că să stea acolo unde stătuse Vikter. „Vă mulțumesc pentru ajutor.”

"Plăcerea este de partea mea." Vikter s-a înclinat în fața lui Nyktos și apoi în fața mea. „Fii în siguranță.”

— Și tu, am spus.

Pielea se încreți în jurul ochilor lui Vikter în timp ce acesta zâmbea. L-am privit întorcându-se, punând pensula și cerneala într-o pungă. „Voi aștepta în hol.”

Penellaphe dădu din cap, ridicându-se în timp ce îl priveam pe Vikter plecând. "Nu ar trebui zabovi mult mai mult.” Ea ridică privirea spre cerul gri. „Pentru a face asta...”

— Ar putea fi văzută ca o interferență, spuse Nyktos, îndreptându-și umerii.
„Îți mulțumesc că ai răspuns la citație și că ți-ai asumat riscurile pe care le ai.”

Penellaphe și-a înclinat bărbia când am alunecat de pe estradă și m-am ridicat. „Mi-aș dori să putem face mai multe.” Ea s-a uitat la mine, simpatia gravată în liniile frumoase și delicate ale trăsăturilor ei. „Eu chiar da.”

„Ceea ce ai făcut este mai mult decât suficient.” Mi-am încrucișat brațele. "Mulțumesc."

Ea se îndreptă spre Nyktos, luându-i mâinile în ale ei în timp ce îl ducea departe. Ochii de safir licăriră în lumina stelelor în timp ce ea ridică privirea spre el. Un praf de invidie mi-a usturat pielea. Pentru a putea atinge Nyktos atât de ușor, deci

dezinvolt...

„Sera."

Conștient că Nyktos urmărea îndeaproape în timp ce Penellaphe îi vorbea, m-am întors către Holland, care în cele din urmă se întorsese la mine. Mi s-a îngroșat imediat gâtul. Garda Regală sau Soarta, Olanda a fost unul dintre puținii oameni din viața mea care... m-au cunoscut.

Holland a zâmbit, dar era mic. Îndurerat. „Sper că nu ești prea supărat cu mine sau simți că te-am înșelat. Nu aș putea să-ți spun adevărul."

"Am înțeles."

O privire de îndoială s-a instalat pe o față care nu dăduse niciodată semne adevărate îmbătrânire. "Cu adevărat? Nu ești supărat?"

Mi-a scăpat un râs scurt. Holland mă cunoștea atât de bine. „Sunt enervat că nu știu adevărul? Sigur. Sunt supărat?" am ridicat din umeri. „Am lucruri mult mai mari pentru care să fiu supărat în acest moment."

"CEE a ce faci." A trecut un moment lung. — Nu renunța, Sera.

"Nu sunt." Și nu am fost. În principal pentru că nu știam exact ce am ar renunța în acest moment.

"Bun." Vocea i s-a coborât atunci și nu am avut idee dacă Nyktos a auzit ce a spus în continuare, deoarece Penellaphe reușise să-l atragă mai departe, spre uși. „Acel fir care s-a desprins din toate șirurile posibile care trasează cursul vieții tale? A fost neașteptat. Imprevizibil. Soarta nu este niciodată scrisă cu adevărat în oase și sânge. Poate fi la fel de mereu în schimbare ca și gândurile tale. Inima ta." Făcu o pauză, aruncând o privire către Nyktos. "A lui."

Am început să râd din nou, dar sunetul s-a ofilit. "Sigur. Soarta poate fi la fel de neregulată ca mintea și inima." Cuvintele mi-au zgâriat drumul din gât. „Dar nu în acest caz. Nu cu inima lui. Ai știut asta."

„Dragostea este puternică, Seraphena." Holland și-a ridicat mâna pe obrazul meu, iar atingerea a purtat o undă de energie care nu mai existase înainte. — Mai mult decât și-ar putea imagina chiar și Arae.

Sprâncenele mele s-au încruntat. Eram sigur că dragostea era doar super-duper specială, dar Nyktos îndepărtase fizic partea din el capabilă să iubească. Deci, nu aveam idee despre ce vorbea.

Ceea ce nu era complet anormal.

Am expirat tremurând. „O să te mai văd?"

„Nu pot să răspund la asta", a spus el. Când am deschis gura să răspund, el a adăugat rapid: „Dar ceea ce pot să-ți spun este ceva ce știi deja. Ce ți-ai petrecut viața pregătindu-te să devii? Pentru ce te-am antrenat? Nu a fost

o risipă." Ochii aceia întunecați și strălucitori îi țineau pe ai mei. „Tu ești slăbiciunea lui .”

Deveniți slăbiciunea lui .

Fă -l să se îndrăgostească.

Termină cu el.

Nu Nyktos.
Kolis.

Eram o armă menită să fie folosită împotriva lui Kolis. Acesta a fost adevăratul meu destin. Dar ceea ce nu știam era dacă asta însemna că Kolis mă va recunoaște ca fiind Sotoria și că eram deja slăbiciunea lui, sau dacă însemna că purtarea sufletului Sotoriei îmi va fi mai ușor să-l seduc.

Stomacul mi s-a răsucit și s-a scufundat brusc. Ideea de a-l seduce pe Kolis m-a făcut să vreau să vomit. Nu... nu voiam să trec cu asta.

"La ce te gandesti?"

Am tresărit la sunetul vocii lui Nyktos. Eram atât de prins în mine gânduri pe care nu-mi dădeam seama că Nyktos mă îndruma către biroul lui.

Chiar aveam nevoie să fiu mai conștientă de împrejurimile mele.

Împingându-mi șuvițele de păr moale de pe față, am simțit că îmi răsturnează stomacul și flop din motive foarte diferite când l-am înfruntat.

Nyktos stătea în fața ușilor închise și, îmbrăcat așa cum era, într-o cămașă albă desfăcută și pantaloni negri, mi-a amintit de... Ash.
Robustă și încă nepământeană. Un sentiment de plin sălbatic sub furnirul de calm.

Dar acum era Nyktos. Nu Ash. Nu va mai fi niciodată Ash pentru mine.

„Mă gândesc la multe lucruri”, am recunoscut. Și erau multe de gândit: Kolis. Creațiile lui. Ce a vrut el. Nyktos. Ce și-a făcut el însuși. Ezra și căsătoria ei cu Marisol și confiscarea Coroanei. Pe mine. Știind că din neatenție am provocat moartea tatălui meu vitreg. Ce avea să vină. Olanda. Ce împărtășise înainte de a pleca.

Nyktos m-a privit în timp ce trecea pe lângă rafturile goale de-a lungul peretelui.
M-am întrebat dacă au existat vreodată articole pe acele rafturi. Suveniruri.
Amintiri. S-a așezat pe marginea canapelei, privirea lui nu mă părăsește niciodată. Era ciudat să mă aflu într-o poziție în care stăteam deasupra lui.

— Nu-mi pot imagina ce trebuie să se întâmple în capul tău, spuse el în cele din urmă. „Dar ai trecut de la furie... la tristețe. Durere amară și amară."

Umerii încordați, m-am uitat la el. „Nu-mi citi emoțiile."

„Este greu să nu. Proiectezi foarte mult", mi-a amintit el. "Și adesea. Chiar proiectai în sala tronului."

„Se pare că trebuie să-ți dai seama cum să le blochezi atunci."

O fantomă cu jumătate de zâmbet a apărut, dar a dispărut repede, iar inima mi s-a cuprins din nou când mă gândeam la ce făcuse el.

„Când ți-a îndepărtat această... kardia ?" Am întrebat.

"Cu ceva timp in urma."

L-am privit. „Exact ce considerați un timp?"

— Un timp, repetă el.

„Este evaziv."

„Se pare că nu contează când am făcut-o. Doar așa am făcut."

M-am uitat la el, nesigur de ce era atât de înțelept în privința asta. „Nimeni altcineva nu știe? Doar Maia?"

El a dat din cap. „Numai ea și Nektas știu. Nici unul nu va rosti un cuvânt aceasta."

Nu am întâlnit-o niciodată pe Zeița Primară, dar pe baza cât de aproape erau Nektas și Nyktos, nu mă îndoiam că drakenul va rămâne tăcut în legătură cu așa ceva.
"A durut? Și să nu spuneți că abia a fost un inconvenient. Evident, nu este adevărat."

Nyktos tăcu câteva clipe. „ Kardia este doar o mică parte a sufletului. Intangibil. Ai crede că ceva nevăzut nu poate provoca prea multă durere, dar am simțit că întregul meu piept a fost crăpat și inima mi-a fost săpată de ghearele și dinții unui dakkai", a spus el fără pasiune. „Aproape că mi-am pierdut cunoștința și, dacă aș fi fost slăbită, probabil că aș fi alunecat în stază – somnul profund al zeilor și Primilor."

Îngrozită, mi-am apăsat pumnul la piept. "De ce ai făcut-o?" Am întrebat, chiar dacă știam deja.

„Am văzut ce ia făcut tatălui meu pierderea iubirii și în ce dragoste l-a transformat pe unchiul meu", a spus el. „Și am refuzat să repet oricare dintre aceste greșeli sau să pun în pericol alta din cauza a ceea ce simțeam pentru ele."

Un nod mi s-a blocat în gât și mi-a luat o clipă să vorbesc în jurul lui. "Îmi pare rău."

Își întinse gâtul dintr-o parte în alta. „Nu ar trebui să fii. Îmi pasă mai mult pentru că nu pot iubi și cred că a avea grijă de ceilalți este mult mai mult

important decât să iubești doar unul.”

„Tu… ai dreptate”, am șoptit. Într-un fel, grija și bunătatea erau mai pure fără iubire. Dar tot eram întristat. Nu ar trebui să aibă toată lumea șansa de a simți dragoste pentru altul, indiferent cum s-a simțit?

Cu excepția lui Kolis.

Sau Tavius.

Niciunul dintre ei nu merita asta.

„Despre ce ți-a vorbit Holland?” întrebă Nyktos.

"Nimic important." Nu aveam cum să repet nimic din toate astea. M-am uitat la birou în timp ce îmi frecam încheieturile, fără a simți încă farmecul. O lampă subțire arunca o strălucire peste suprafața goală. Au trecut câteva momente și i-am simțit privirea asupra mea – privind și probabil văzând prea multe.

"Ce vom face?"

„Aceasta este o întrebare încărcată”, remarcă el, expirând adânc. "Bine continua asa cum a fost planificat. Între timp, sunt sigur că vor fi oaspeți.”

„Vizitatori nedoriți?”

El a dat din cap. „Zei. Posibil chiar Primals. Vor fi curioși despre ce au simțit când ai Ascendet Bele.”

Buzele mi s-au strâns și am început să pășesc în fața rafurilor goale. — Și cred că ar trebui să rămân ascuns?

„Știu că nu-ți place să te ascunzi.”

am pufnit. „Ce a dat asta?”

— Nici mie nu-mi place, spuse el și i-am aruncat o privire îndoielnică. Sprâncenele lui s-au coborât și s-au apropiat. „Dar, inevitabil, te vor vedea și, chiar și cu farmecul, vrem să ajungem la încoronare înainte să se întâmple asta.”

„Și dacă nu o facem?”

„Niciunul dintre ei nu va crede că sosirea ta în Țările Umbrelor ca Consoarta mea și valuri de putere pe care le-au simțit sunt întâmplătoare. Mai ales nu când acea putere necunoscută a fost simțită pentru prima dată în tărâmul muritorilor”, a spus el, vorbind despre momentul în care am readus-o la viață pe Marisol. „Și nu atunci când te întâlnesc. Ei vor simți aura de eather din tine. Dacă n-ar fi fost Înălțarea lui Bele, ar fi putut presupune că ești un divin. Acum, ei se vor întreba exact ce ești.”

capitolul 3

Ce ești.

Nu cine ești.

„Și devenirea Consortului tău îi va împiedica cumva să pună întrebări acea?" am întrebat, frecându-mi tâmpla.

„Nu, dar îi va împiedica să acționeze fără să se preocupe de consecințe”, a spus Nyktos. „Te doare capul? Pot să fac ceaiul pentru tine, dacă da.”

"Nu e asta." Cel puțin, am sperat că durerea surdă nu are nicio legătură cu Culling. Amestecul de plante care a ajutat la efectele secundare ale lui Culling nu dispăruse prea repede înainte. „Nu ar fi totul mai ușor dacă am anula încoronarea? Chiar nu are rost să o ții.”

„În cazul în care nu ai ascultat în sala tronului sau nimic din ce am spus înainte de asta, ți se va acorda un nivel de protecție ca consoarta mea...

„Am ascultat și îmi amintesc tot ce mi-ai spus,” am răstit. În irisi i s-au vărsat fâșii de sâmburi când privirile ni s-au întâlnit. „Dar asta nu explică sensul din spatele acestui lucru. Știi ce se va întâmpla peste cinci luni sau mai puțin. A deveni consoarta ta nu va opri asta. Nu voi supraviețui cullingului. Este ceea ce este. Deci, de ce am saluta un astfel de risc cu o încoronare fără rost?”

Degetele lui Nyktos au început să-i bată genunchiul. „Ideea morții tale nu te deranjează deloc?”

„De ce nu îmi citești emoțiile și nu afli?” Am tras înapoi.

A apărut un zâmbet strâns. „Mi-ai cerut să nu o fac. Și, spre deosebire de ceea ce ați putea crede, respect această solicitare pe cât posibil.”

„Orice”, am mormăit.

„Nu este orice.” Degetele lui au continuat să bată tobe. „Nu mi-ai răspuns la întrebare. Nu te deranjează deloc gândul la moartea ta?

Mi-am încrucișat brațele, fără să am idee de ce discutam despre asta.

„A muri din cauza Culling nu sună deloc distractiv. Deci, da, este deranjant."

Nyktos nici măcar nu clipi. "Dar?"

— Dar este ceea ce este, am repetat, revenind la pasul meu. "Este realitatea. trebuie să mă descurc. Deci, mă ocup de asta. De parcă am de-a face cu faptul că mi-am petrecut viața planificând să ucid un Primal nevinovat. La fel cum am de-a face cu faptul că se pare că am trăit, zeii știu doar câte vieți, totul pentru că m-am speriat într-una dintre ele și am fugit de pe o stâncă stupidă." Pielea mi s-a înțepat. „Cum am fugit de pe o stâncă ? Nu e ca și cum ar fi sărit afară și m-ar fi surprins. Trebuia să știu că marginea era acolo, dar am continuat să alerg? Ce naiba?"

El a ridicat o sprânceană. „Nu cred că este posibil să rezolvi asta atât de repede pe cât ai vrea să cred", a spus el. „Și nu ai trăit toată viața pentru că ai căzut de pe o stâncă – indiferent dacă știai că marginea este acolo sau nu.
Le-ai trăit din cauza obsesiei lui Kolis pentru Sotoria și a metodei potențial problematice de intervenție a tatălui meu."

„Da, ei bine, iată-mă, rezultatul final al metodei potențial problematice de intervenție a tatălui tău... de a face față " , am spus. „Și nicio parte a tratarii cu asta nu are nimic de-a face cu ceea ce simt eu despre asta."

„Va trebui să nu fim de acord cu asta", a răspuns el. „Ceea ce ți s-a făcut... atunci și acum nu a fost și nu este corect sau corect. Nici ceea ce vi s-a impus".

„Nedrept cu mine?" Aproape că m-am împiedicat când m-am oprit, uitându-mă la piatra umbră dintre rafturi. „Ce zici de tine? Ultimul lucru de care ai nevoie este să știi că..." Nici măcar nu mă puteam gândi să spun asta. „Nu este corect să-mi pun supraviețuirea pe tine."

„Nu vorbim despre mine."

„Ei bine, nici noi nu vorbim despre mine."

"Dezacord."

Oricare ar fi incredibil de lipsit de reținere pe care am avut-o, care mi-a pus o strângere de fire, s-a rupt în timp ce mă întorceam spre el. „De ce îți pasă măcar ce simt eu despre toate astea? Nu ai încredere în mine. Nici măcar nu mă placi . Singurul motiv pentru care mai stau aici este din cauza taciunii vieții din mine."

Furi de argint luminos au început să se învârtească. Nu spuse nimic, când degetele lui încetau în cele din urmă să-și zbârnească blestemul pe genunchi.

O durere mi-a străpuns pieptul, atât de dureroasă și reală, încât aproape că m-am uitat în jos pentru a vedea dacă o lamă a fost împinsă acolo. Am privit în altă parte, inspirând adânc. „Uite, am înțeles. Fac. Toată această situație este încurcată. Ai tot dreptul să fii

furios pe mine. Să mă urască pentru ceea ce am plănuit. Aș face-o dacă aș fi în locul tău, așa că... așteaptă. Poți chiar să urăști pentru că nu poți iubi?”

„Ura și iubirea nu sunt două fețe ale aceleiași monede. Unul vine din suflet, iar celălalt din minte”, a spus el. „Ura este un produs al atrocităților comise împotriva cuiva sau ia naștere din ceea ce și-au făcut ei înșiși și din drepturile lor infernale. Nu ar putea exista încă două emoții diferite.”

"Oh. Bine, atunci, am murmurat, întrebându-mă de unde știa asta când nu putea iubi, dar... orice. Ce știam?

„Crezi că de aceea sunt supărat?” Ochi argintii învolburați închiși cu A mea. — Că provine din planurile tale de a mă ucide?

„Este o întrebare serioasă?” Am întrebat. „Uh. Da."

„Nu mă înțelege greșit. A învățat că ai plănuit să mă seduci și să mă omori a fost enervant.”

"Enervant?" am repetat, ridicându-mi sprâncenele. „Aș folosi o emoție mult mai descriptivă decât atât, dar bine.”

Nyktos părea să respire adânc și am presupus că ar trebui să fiu recunoscător că răbdarea nu a provenit din kardia. „Ceea ce ai complotat să faci nu este ceva ce se uită ușor. Dar ceea ce m-a înfuriat este că trebuia să știi ce s-ar fi întâmplat cu tine, chiar dacă ar fi existat o mică șansă să reușești. Dacă unul dintre gardienii mei nu ajungea la tine, Nektas ar fi făcut-o. Faptul tău ar fi însemnat moartea ta – tipul final.

Mi-am schimbat greutatea de pe un picior pe altul. „Eu... știu asta. Întotdeauna am știut asta. Chiar înainte să aflu că drakenii sunt legați de tine.

Nyktos își înclină capul și o șuviță de păr brun-roșcat îi alunecă peste tâmplă. „Asta mă înfurie. Din prima clipă în care te-am văzut, te-ai comportat de parcă viața ta nu ar avea nicio valoare pentru tine.”

Spatele gâtului mi s-a strâns. „Rahatul ăia, acum zei super-morți, au ucis un bebeluș. Dacă lovirea lor ar fi dus la moartea mea, atunci ar fi meritat.”

„Nu vorbesc despre asta”, se răsti el, lăsându-mă confuz. Singura dată când mă mai văzuse înainte a fost când a refuzat să mă ia drept Consoartă. Mă comportasem destul de bine atunci. „Ar trebui să-ți prețuiești viața la fel de mult ca și viețile altora, Sera.”

Căldura s-a strecurat în partea din față a gâtului meu. „Îmi prețuiesc viața.”

Nyktos râse, întorcându-se. „Este o minciună și știi asta.”

Furia a crescut repede. „Sunt abilitățile tale super speciale un fel de minciună detectare?"

„Viața ar fi mult mai ușoară dacă ar fi așa. Dar nu. Emoțiile pot fi falsificate, mai ales dacă cineva este hotărât să-și ascundă motivele și cum se simte cu adevărat."

Era pe vârful limbii să-i spun că nimic din ce am simțit în preajma lui nu fusese o farsă. Cât de mult mi-au plăcut cuvintele și atingerea lui și că ceea ce simțisem atunci era real. În sfârșit mă simțeam real. Dar nu m-ar crede. Nu mă așteptam să o facă. El știa că am fost îngrijit încă de la o vârstă fragedă pentru a-mi îndeplini datoria. Și am fost hotărât să fac asta... până nu am făcut-o. Dar dacă aș fi în locul lui, nici n-aș crede niciun cuvânt din ce am spus.

M-am uitat în jos la degetele zgâriate ale cizmelor mele. „Atunci nu poți știi ce pretinzi."

„Cu excepția faptului că toate acțiunile tale îmi spun ce trebuie să știu", a spus el. Au trecut câteva momente. „Vreau să spun fără supărare când spun că nu-ți prețuiești viața. Nu am vrut să spun asta ca pe o insultă."

am pufnit. „Sigur că suna ca unul."

„Îmi cer scuze dacă așa a apărut."

Capul mi s-a smucit. „Îmi ceri scuze serios? Nu răspunde. Nu contează. Jumătate din această conversație nu contează. Ceea ce încercam să spun este că nu există niciun motiv să treci până la capăt cu această încoronare. Oricare ar fi protecția încununată așa cum o oferă Consortul tău, nu poate merita."

S-a aplecat încet înainte. „Siguranța ta merită totul."

„Chiar și Țările Umbrelor?"

Ochii lui acum învolburați nu-i părăsiseră niciodată pe ai mei, dar, cumva, se mișcase fără ca eu să-mi dau seama, traversând spațiul dintre noi. "Da."

Respirația pe care am inspirat-o zdrăngăni prin mine, plină de parfumul lui citric. „Nu poți să spui asta."

„Vreau să spun cu fiecare parte a ființei mele, Sera."

Sera. Nu Liesa. Nu mă mai spusese așa de când eram în patul lui, după ce i-am dat sângele meu. Atunci fusese o lasare de limbă, ceva făcut într-un moment de plăcere.

Nyktos se profila, cu un cap bun sau doi mai înalt decât mine. „Tu ești..." Maxilarul i s-a flectat, nările sclipind. „Ceea ce porți în tine este mult prea important.
Ei trebuie să facă parte din cheia pentru a pune capăt a ceea ce a făcut Kolis. S-ar putea să prețuiești acel jar la fel de puțin ca și viața ta, dar eu nu.

Ceea ce am purtat în mine. Jăracul era important. Nu eu. Nu

pe mine.

M-am dat înapoi, făcând câțiva pași. Mă așteptam să spună altceva? Că am contat? Către el? Și că ținea la mine, deși nu putea iubi? După ce complotam? Nu eu am.

Am vrut doar să fie diferit.

Pieptul lui Nyktos se ridică brusc. — Sera... O bătaie în u ă o întrerupse S.U.A. Capul i-a tăiat în direcția sunetului. "Ce?" lătră el.

Privirea mea a zburat spre intrarea. Nu aș fi fost surprins dacă oricine era acolo pur și simplu se retrăsese.

Ușile se deschiseră pentru a dezvălui Rhahar, pielea lui de un maro cald și adânc în strălucirea blândă a luminii lămpii. Deși nimic din expresia lui nu era cald în timp ce privirea lui s-a pâlpâit peste mine. „Este o problemă la Pillars."

Majoritatea sufletelor s-au confruntat cu judecata la Stâlpii Asfodelului. Au fost fie recompensați cu Valea, fie condamnați la Abis. Stâlpii nu i-au putut judeca pe unii; viețile lor erau mult prea complicate și era nevoie de prezența lui Nyktos.

„Cât de urgent?" întrebă Nyktos în timp ce vărul lui Rhahar intră în derivă în spatele lui.

— Suficient de urgent pentru a risca să te întrerup, a răspuns Saion blând, cu o mână sprijinindu-se pe mânerul sabiei legată de șold.

Nyktos înjură, împingându-și o mână peste cap în timp ce se îndrepta spre credenza.

"Este totul în regulă?" l-am întrebat când Nyktos a ajuns la dulap.

Rhahar nu s-a uitat în direcția mea în timp ce dădea din cap, fără a detalia.
Presiunea s-a strâns asupra pieptului meu, chiar dacă reacția lui nu a fost o surpriză. Trădarea mea asupra lui Nyktos a fost o trădare pentru toți.

Respirând prin strângerea pieptului meu, m-am întors către Nyktos în timp ce el apuca gulerul din spate al cămășii, apoi l-a tras în sus și peste cap. Ochii mi-au căzut aproape de pe față când au apărut mușchii slabi care curgeau de-a lungul coloanei vertebrale, împreună cu picăturile învolburate de sânge întinse în pielea lui - picături care reprezentau toate viețile pierdute pentru care Nyktos credea că este responsabil.

Dovada că îi pasă profund de mai mult de unul.

Mușchii s-au strâns de-a lungul umerilor și bicepșilor largi în timp ce a aruncat cămașa deoparte și a scos o tunică gri dintr-un dulap inferior din credenza.
Corpul lui era o capodopera, dovada anilor petrecuti luptand cu sabii grele in loc sa foloseasca pamantul din interiorul lui.

Știam că nu ar trebui să mă uit în timp ce el își trăgea tunica. Nu mi s-a părut că am avut

dreptul de a face asta acum și nici nu părea ceva ce ar trebui să fac în acest moment. Dar el a fost... ei bine, foarte drăguț de privit. Și îmi plăcea foarte mult să mă uit la el.

„Îmi amintesc clar că cineva a spus că nu era potrivit să te uiți”
Vocea joasă a lui Nyktos o întrerupse. „Mai ales când este clar intenționat.”

Privirea mea a zburat către a lui în timp ce căldura îmi înflorise în piept. Sfârfurile de Eather se agitau din nou. „Nu a fost intenționat.”

El a zâmbit. „Minți atât de frumos.”

Am mințit total. Merele obrajilor mi-au ars când el a îmbrăcat tunica cu un brocart de fier în jurul gulerului ridicat și peste piept în linie diagonală. Dar căldura s-a răcit rapid. Eram sigur că era o săpătură codificată acolo, cu excepția faptului că tot ce mă puteam gândi era când îmi spusese asta înainte.
Atunci se tachinase.

Rhahar și-a dres glasul, amintindu-mi că nu eram singuri.

„Saion, escortează-i pe Sera în camerele ei”, a spus Nyktos, iar zeul a părut mai puțin mulțumit de ordine când ochii rece și gri ai lui Nyktos i-au întâlnit pe ai mei. „Vom termina această conversație când mă întorc.”

„Aștept cu nerăbdare”, am mormăit.

"Sunt sigur că ești." Nyktos porni spre uși, apoi se opri. A trecut o bătaie de inimă. „Încearcă să te odihnești.” Apoi a plecat, dispărând în hol cu Rhahar.

Saion făcu semn spre uși. "Să mergem."

Rezistând impulsului de a-mi planta fundul pe podea fără niciun motiv în afară de faptul că urăsc să mi se spună ce să fac, m-am dus pe canapea și mi-am apucat pumnalul.

„Ar trebui să fiu îngrijorat chiar acum?” a întrebat Saion, căzând în pas lângă mine în timp ce ieșeam pe hol. El a privit pumnalul strâns strâns în mâna mea.

— Nu decât dacă îmi dai un motiv să-l folosesc împotriva ta.

Un zâmbet i-a înmuiat liniile frumoase ale feței, aducând căldură pielii lui neagră și adâncă. „Nu am de gând să fac așa ceva.”

"Într-adevăr?" Am împins ușa. „Nu vrei să te răzbuni pentru ceea ce eu
ai plănuit să-i faci lui Nyktos?”

„Ceea ce vreau eu nu contează.” Ochii lui întunecați i-au întâlnit pe ai mei când a prins ușa. „Ceea ce înseamnă este faptul că, dacă aș crede că ești o adevărată amenințare pentru Nyktos, ți-aș rupe gâtul. La fel cum i-ar fi fost loial oricare dintre noi.”

Pielea mi s-a răcit când am urcat treptele întunecate, slab luminate. Nicio parte din mine

se îndoia de ceea ce pretindea.

„Și, da, știu că m-ar ucide pentru asta. Asta nu m-ar opri. Asta nu ne-ar opri pe niciunul dintre noi.” Saion a rămas cu un pas în urma mea. „Dar nu ești o adevărată amenințare pentru el, nu-i așa? S-ar putea să fie atras de tine, dar asta e cât de adânc poate ajunge vreodată.”

Am tresărit, recunoscător că nu a putut să vadă cât de mult ustura adevărul. Pentru că, chiar dacă Nyktos ar putea iubi, nu m-ar iubi niciodată. Inspiră. Am rotunjit palierul de la etajul trei. Ține. Am oprit potopul de vinovăție, regret și, mai important, dorința amară - disperarea aproape ascuțită ca rahatul ăsta să se adâncească. Am căutat vălul golului și a durat mai mult decât ar fi trebuit până să se strecoare în mine. Dar când s-a întâmplat, am salutat golul. Am devenit nimic și abia atunci am expirat când am ajuns la aterizarea finală. „Te înșeli, totuși.”

"Despre ce?"

Am început să deschid ușa. „Despre mine că nu sunt o amenințare pentru el.”

Mâna lui Saion plesni pe ușă, închizând-o. "Chiar așa?"

M-am întors înapoi, creând un spațiu între noi în timp ce mâna mea s-a strâns în jurul mânerului pumnalului meu. Saion mergea nemișcat în modul în care doar zeii și Primals au făcut-o, chiar înainte de o demonstrație explozivă de violență. Ar fi fost înțelept din partea mea să arăt ceva teamă.

Din păcate, nu am fost destul de des înțelept.

„Dakkais au atacat Golful Negru din cauza a ceea ce am făcut. Kolis nu mi se pare un tip gata. Nu se va opri din căutarea acelei surse de putere. Sunt un pericol pentru toată lumea de aici, inclusiv pentru Nyktos, indiferent dacă rahatul ăsta este adânc sau nu.

Strălucirea etherului pulsa în centrul ochilor lui Saion. „Așa ar trebui să fac du-te înainte și rup-ți gâtul atunci?

„Dacă vrei să încerci, atunci tot ce-ți cer este să nu fii un laș în privința asta și să aștepți până mi se întoarce spatele.” Mi-am lărgit pozi ia în caz că ar ataca. „Să știi că nu o voi face ușor.”

„Nu m-aș aștepta să faci.”

I-am zâmbit strâns cu buzele. „Deci, ce va fi? Vrei să faci asta sau nu?”

Ceva asemănător cu respectul trecu pe trăsăturile lui Saion. „Așa cum am spus, Consort, nu am nicio intenție să-mi semnez nota de deces.”

„Nu sunt consoarta.”

„În câteva zile, vei fi.”

— Dar voi fi cu adevărat consoarta ta ? Am întrebat.

Saion nu a răspuns. Nu avea nevoie. Amândoi știam răspunsul. A deschis ușa. "După dumneavoastră."

Trecând pe lângă el, am ieșit în hol și m-am oprit complet. O femeie înaltă, cu părul lung și negru, stătea în fața ușii dormitorului meu, cu capul plecat în timp ce citea dintr-o carte. Nu mai văzusem niciodată femeia cu pielea palidă. "Cine este?"

Saion a închis ușa în urma mea. „Orphine”.

Am încercat să împac această femeie cu aspect foarte muritor cu drakenul destul de mare, la miezul nopții, pe care îl văzusem luptând pe cer peste Golful Negru.
Fusese rănită în luptă, dar acum părea bine.

Atunci mi-am dat seama de ce era aici. — E aici să se asigure că stau în dormitorul meu?

Colțurile buzelor lui Saion se întoarseră în jos. „Ea este aici pentru a se asigura că ești în siguranță în camerele tale.”

„Nu cred că acele lucruri se exclud reciproc”, am mormăit, întrebându-mă exact cum a reușit Nyktos să o trimită în dormitorul meu cu un prea scurt timp.

"Ai dreptate." Saion ridică din umeri. „Te așteptai să fie diferit?”

— Nu, am recunoscut.

„Dar nu cred că acele două lucruri sunt cântărite în mod egal”, Saion
a continuat după o clipă. „Protecție mai mult decât pedeapsă.”

"Într-adevăr?"

— Serios, repetă Orphine de pe hol. Privirea mea s-a întors brusc spre ea. A întors o pagină în cartea ei. „Am putut să-ți aud întreaga conversație.”

„Oh,” am murmurat când am pornit pe hol. Orphine știa ce făcusem cu jarul vieții, dar nu știam dacă era conștientă de ceea ce plănuisem eu.

Ea ridică privirea atunci. Acum că eram mai aproape, i-am văzut ochii purpuri și fantele verticale ale pupilelor în spatele genelor groase. Drakenul a apărut ca un muritor în al doilea deceniu de viață al ei. „Dacă Nyktos s-ar fi preocupat mai mult să se asigure că rămâi pe loc și departe de probleme relative, nu mi-ar fi dat permisiunea să fac cenu ă pe oricine vine la ușile tale.”

"Oricine?"

„Oricine reprezintă o amenințare.” Orphine a zâmbit strâns și a fost
nimic cald la acel zâmbet. "Pentru tine. Nu el, ceea ce este regretabil.”

Saion zâmbi.

Ei bine, am presupus că nu trebuie să mă mai întreb dacă Orphine știe ceea ce plănuisem. — Mai degrabă ai prefera să mă arzi în cenu ă?

„Pentru că te-ai gândit să-l ucizi pe Nyktos? Da." Orphine închise cartea cu o mână și împinse de perete. Ea a făcut un pas spre mine, iar Saion s-a încordat, mâna lui mergând spre sabia de la șold. M-am luptat cu instinctul care țipa la mine să dau înapoi. Drakenul era cam înălțimea mea, iar tunica fără mâneci pe care o purta se agăța de șoldurile rotunjite. Părea moale. Dar la fel am făcut.

„Nyktos este... special pentru noi.”

Gheața s-a strecurat pe ceafa mea în timp ce i-am ținut privirea.

„Dar la fel ești.” O șuviță de păr căzu pe obrazul ei arcuit. „Tu ești viața.” Vocea ei s-a coborât... și am jurat că din nările ei i s-au ieșit firițe slabe de fum. „Și acesta este singurul motiv pentru care încă respiri.”

Am intrat în dormitorul meu fără să spun prea multe, pentru că cum aș putea răspunde la ceea ce spusese Orphine? Mulțumesc că ai recunoscut valoarea jarului și nu m-ai ars de viu?

Totuși, nu am fost lăsat singur de mult. Baines, un muritor sau un divin pe care l-am întâlnit în prima mea noapte aici, a adus niște apă fierbinte. La fel ca toți cei care au lucrat în Casa lui Haides, a făcut-o din alegere – pentru că dorea să fie de folos lui Nyktos.

Acesta a fost genul de loialitate pe care a inspirat-o Nyktos.

M-am așezat pe șezlong, inconfortabil de prezența lui Baines chiar și după ce plecase – nu din cauza lui, ci din cauza a ceea ce însemnase sosirea lui. Nyktos îl trimisese. Actul ar fi probabil considerat mic de majoritatea și ușor de trecut cu vederea, dar nu și de mine. Fusese... incredibil de atent din partea lui. Și nu am vrut să fie gânditor. Sau amabil. De asemenea, am recunoscut cât de încurcate erau acele gânduri.

Tu ești slăbiciunea lui.

Înghițind, m-am uitat în jos la pumnalul pe care mi-l dăduse Nyktos după ce mi-a distrus cel vechi. Am înțeles perfect reacția lui. Mi- am înfipt, oarecum, din greșeală pumnalul în inima lui, dar totuși eram furios. Pumnalul acela fusese al meu și atât de puține lucruri îmi aparțineau.

Dar Nyktos a compensat mai mult cu acest cadou. Prima _

prezent care mi-a aparținut doar mie.

Pumnalul a fost cu adevărat o piesă de artă cu mânerul său neted și ușor și pomul mânerului lucrat în formă de semilună. Lama de piatră umbră în sine era delicată, dar aprigă, avea forma unei clepsidre subțiri și ascuțită mortal pe ambele părți. Fărășarul tăiase un dragon în pumnal, coada lui înțepătoare urmând curba lamei, iar corpul și capul solziți sculptate în mânerul unde sufla focul.

Nyktos o luase odată ce a aflat de trădarea mea. Dar ceea ce făcuse zeul Taric — hrănirea și răzvrătirea în amintirile mele — fusese atât de dureros și terifiant încât nu reușisem să ascund asta de Nyktos, cu atât mai puțin eu însumi. Îmi simțise teroarea și acționase după ea.

S-ar putea să simți frică, dar nu ți-e frică niciodată, spuse el și apoi apăsase mânerul pumnalului în palma celui care jurase cândva să folosească o astfel de armă împotriva lui.

Pierderea capacității de a iubi ar putea crește capacitatea cuiva de a fi amabil? eu nu știam, dar n-aș fi surprins să aflu că ar putea.

Un nod mi s-a umflat în piept când m-am ridicat și m-am îndreptat spre ușa camerei de baie. M-am oprit. Spațiul era mult mai frumos decât camera înăbușitoare pe care am folosit-o în Wayfair. Rareori fusese adusă apă curată în acea cameră – darămite fierbinte – și de multe ori preferam să mă scald în lac. Un pumn de dor mi-a sucit inima. Aș putea să-mi mai văd vreodată lacul? Simți apa rece curgându-mi pe piele? Nu am crezut.

Gânduri grele, privirea mea stătea peste cadă. Mâna mi s-a dus la gât. Înmuierea în apa aburindă ar fi divină, dar n-aș putea nici dacă aș avea timp. Nu când am simțit practic centura halatului meu înfipându-mi pielea și tăindu-mi aerul.

Nu eram sigur dacă o să mă mai pot relaxa vreodată într-o cadă.

M-am forțat să intru în camera de baie, mi-am dezbrăcat puloverul și pantalonii dărâmați, punând partea superioară și lenjeria mea într-un coș mic. Folosind una dintre cârpe de spălat, m-am scăldat fără să folosesc cada, curățând sângele uscat din lupta mea cu zeii în sala tronului. M-am uitat la oglindă, uitându-mă doar la semnul mușcăturii de pe gât. Cele două răni perforate erau încă o nuanță furioasă de roșu. Taric mușcase în același loc ca și Nyktos. Nu există două mușcături mai diferite. Unul adusese plăcere, celălalt o durere imensă.

Înghițind, mi-am aruncat privirea spre sânul meu. Mușcătura pe care Nyktos o lăsase acolo, chiar deasupra mameloanului meu, era de un roz roșcat mai calm. Mi-am periat degetele

adânciturile superficiale și gâfâi la pulsul ascuțit al dorinței care îmi trecea prin adâncul stomacului. Mi-am smuls mâna. Gândindu-mă la gura lui pe pielea mea, la străpungerea colților lui, nu mi-ar face bine la
moment.

Tragandu-mi o salopeta si un halat din catifea zdrobita vopsita in negru, m-am dus la balcon si am tras draperiile deoparte. Cerul era acum o nuanță de gri, stelele se întunecă.

Tu ești slăbiciunea lui.

"Ce fac?" am șoptit, uitându-mă în jurul camerei. Nu a fost nici un raspuns. Sau poate a fost unul, dar nu am vrut să recunosc pentru că știam ce trebuie să fac.

Numai că nu am vrut să o fac.

Această cunoaștere nu a făcut nimic pentru a-mi calma inima plină de viteză. Am început să merg în pas și nu m-am oprit până când un draken cu părul de miere a sosit cu cina. Davina a ează în tăcere vasul acoperit i vinul pe masă. Nici măcar nu s-a uitat în direcția mea și habar n-aveam dacă era pentru că aflase sau nu despre trădarea mea. Davina nu fusese niciodată cea mai prietenoasă draken.

„S-a... Nyktos întors?” Am întrebat.

Și-a arcuit o sprânceană spre mine, nu a spus nimic și a ieșit din cameră. Eram singur încă o dată. Mâncarea era delicioasă, dar nu-mi aminteam ce era de îndată ce am pus capacul peste farfurie, privind ușa care lega camera mea de cea a lui Nyktos.

Era încă deblocat?

M-am ridicat, făcând câțiva pași spre u ă înainte de a mă opri. Respirând adânc, m-am întors pe șezlong și mi-am băgat picioarele sub mine. Eram obosită și o sământă de îngrijorare a prins rădăcini, în ciuda tuturor motivelor întemeiate care explicau de ce aș fi obosit: lipsa somnului. Hrănirea Nyktos. Mu cătura lui Taric. Aflați adevărul despre jar și, ei bine... stresul pentru orice altceva. Asta mi-am spus în timp ce închideam ochii. Era singurul mod în care puteam să adorm – ceva de care aveam nevoie dacă aveam de gând să-mi dau seama ce să fac. Pentru că dacă aș recunoaște celălalt motiv, că a fost sacrificarea, sigur nu ar fi odihnă. Pentru că Cullingul s-a încheiat într-un singur sens.

Cu moartea mea.

Un trosnet asurzitor m-a trezit și mi-a luat mai mult de câteva momente să-mi amintesc unde mă aflam.

Ridicându-mă încet, m-am uitat în jurul camerei luminate de o lampa de perete singuratică de lângă uși. Fusese un tunet? Nu părea corect. Nu credeam că ar putea furtuna în Shadowlands.

Am început să mă ridic, dar m-am oprit când o pătură moale mi-a alunecat până la talie. Încruntat, mi-am înfipt degetele în materialul de pluș și am aruncat o privire spre coșul în care fusese înfășurat – acum gol. Nu-mi aminteam să fi luat pătura înainte să mă așez.

O lumină intensă fulgeră din afară, luminând întregul spațiu. Am sărit în picioare, cu inima bătându-mi în timp ce mă îndreptam spre ușile balconului. Era mult prea strălucitor pentru fulgere, dar a urmat bubuitul tunetelor, exact când ușile camerei se largeau.

Orphine se repezi înăuntru, cu ochii ei purpuri la fel de luminoși ca rubinele lustruite. „Nu ie i acolo.”

Am aruncat o privire la sabia dezvelită pe care o ținea lângă ea și m-am rotit în jur, deschizând ușile.

— La naiba, mârâi Orphine.

Respirația pe care am luat-o m-a sufocat imediat. Fumul a umplut aerul și a înăbușit lumina stelelor, usturandu-mi ochii și arzându-mi gâtul. Strigăte au răsunat din curte și din înălțimea masivă care înconjura Casa Haides în timp ce mă grăbeam spre balustradă.

Strângând piatra rece, m-am aplecat și am gâfâit. Ceea ce am văzut m-a șocat. În adâncul Pădurilor Roșii, flăcări argintii se unduiau și luminau cerul nopții, arzând prin marea purpurie de frunze. Un copac a explodat, explodând într-o ploaie de scântei argintii.

O rafală bruscă de vânt a sfâ iat balconul, îndepărtând fumul în nebunie. Capul mi s-a ridicat în timp ce un draken bronzat aproape de mărimea lui Nektas a zburat peste curte, îndreptându-se direct spre Pădurea Roșie.

— La naiba, mârâi Orphine. „O să-ți bagi fundul înapoi înăuntru chiar acum.”

Drakenul din aer a eliberat o pâlnie de foc argintiu, lovind pădurea de lângă Rise. Flăcările s-au înălțat sus, întinzându-se deasupra Rise însuși,

eviden   iind pe scurt gardienii. Focul a suflat înapoi – m-am

clătinat în Orphine în timp ce jarul din pieptul meu s-a încălzit și a pulsat, și țipete de durere se unduiau pe cerul nopții.

„Oh, zeii mei”, am șoptit, înrădăcinată în locul meu de groază, în timp ce... lucrurile au căzut. Ochii mei arzători și-au urmărit coborârea în flăcări până la pământ de dedesubt. Căderea a durat doar câteva secunde, dar mi s-a părut o eternitate, când palmele mi s-au încălzit ca răspuns la moarte.

Drakenul bronzat a tras din nou asupra Red Woods, lovind același loc ca înainte. Un trosnet de energie de foc a lovit pământul, scuturându-mi oasele. Acesta era sunetul care mă trezise.

— Înăuntru, mârâi Orphine, apucându-mă de braț. "Acum."

Un alt draken a trecut peste curte cu o viteză vertiginoasă, zburând atât de repede încât abia puteam distinge solzii maronii-roșcați în timp ce Orphine mă târa spre u   ă. Drakenul s-a prins pe spatele bronzului, înfipând ghearele în solzi și carne. Drakenul bronzat țipă, răsucindu-se brusc în timp ce încerca să se scuture de pe drakenul mult mai mic...

Orphine m-a împins înăuntru, trântind ușa în urma ei. Inima bătând, m-am împiedicat, prins de șoc și confuzie. Stomacul mi s-a scobit în timp ce încercam să nu respir parfumul amar de fum care ne urmase în dormitor. Nu puteam procesa ceea ce se întâmpla – ceea ce tocmai văzusem afară.

Un alt tunet de pământ de foc a lovit pământul și a zguduit întregul palat, făcând ca candelabru de sticlă de deasupra mea să se legăne violent. Tărâmul din afara palatului s-a transformat din nou în argint și a spulberat amorțeala suprarealistă.

M-am confruntat cu Orphine. — Este unul dintre draken-ul lui Kolis?

„Nu o recunosc.” Orphine se întoarse la jumătatea drumului spre ușile balconului, pieptul ei ridicându-se și coborând brusc. „Ar putea fi al lui sau al altui Primal.”

M-am întors către ușa alăturată, știind fără îndoială că Nyktos era acolo undeva, în fumul și coșmarul de foc.

Unde ar trebui să fiu.

„Știi dacă este doar draken sau există dakkai?” M-am dus și am luat pumnalul din piatra umbră de pe brațul șezlongului.

„N-am nicio idee. Atacul a început cu mai puțin de zece minute în urmă.” Nările ei s-au deschis de furie când am pornit spre ușile camerei. "Ce crezi ca faci?"

„Ceea ce ar trebui să facem amândoi.” Am aruncat o privire spre spațiul acum întunecat

dincolo de ușile balconului, în timp ce un vaiet ciudat răsuna din afară. „Voi ajuta.”

Degetele lui Orphine se deschiseră și se închiseră în jurul mânerului sabiei ei. "Absolut nu."

„Dacă există dakkai acolo, știi că Nyktos nu va putea folosește eather împotriva lor.”

„Nektas și celălalt draken vor...”

— Nu-mi pasă ce fac Nektas și ceilalți draken, am întrerupt-o.

"Ar trebui. Pentru că nenorocitul ăla de acolo nu arde pădurea pentru a se distra.” Un alt boom ne-a zguduit. Pe jumătate mă așteptam ca candelabru să se prăbușească de pe tavan. „Auzi asta? Nu sunt copaci care explodează. Acesta este pământul care erupe. Știi ce e sub pământul ăla, nu?

Corpul meu a fulgerat de rece. „Zeii înmormântați”.

Orphine dădu din cap. „Drakenul ăla arde direct prin pământ, prin camere și prin lanțurile nenorocite care le îngroapă. Dacă nu este oprit, întregul Ținut al Umbrelor va fi acoperit de sute de zei căzuți înfometați și supărați.”

Nu a trebuit să mă gândesc mult să-mi amintesc de zeii răpitori care își făceau drumul din pământ. Au fost doar câteva. Sute? „Atunci chiar trebuie să ajutăm.”

„Puteți ajuta dacă rămâneți în interiorul palatului, unde este în siguranță în prezent.”

„Știu că nu ne cunoaștem deloc, dar nu sunt genul de persoană care se dă înapoi și se ascunde când pot lupta.”

„Chiar nu-mi pasă ce tip de persoană ești.” Ea a pornit spre mine. „Dacă nu îți așezi fundul și nu te porți, îți voi așeza fundul jos.”

Frustrarea s-a prăbușit în furia mea, mânată de decesele inutile și de știința că acțiunile mele erau probabil cauza. M-am înfruntat cu drakenul. "Nu."

Orphine se trase scurt. "Scuzați-mă?"

Jarul din pieptul meu a zumzăit deodată, dar era diferit de când Nyktos era aproape sau când am chemat pământul să dea viață. Vibrația a fost mai profundă și mai puternică și a pompat prin mine, umplându-mi venele până când am simțit ca și cum întregul meu corp freamătă. "Am spus nu."

„Te-am auzit, dar nu știu de ce crezi că ești în măsură să spui asta.”

„Nu știu de ce crezi că ești în măsură să-mi spui ce să fac.”

Zumzetul s-a apăsat pe pieptul meu, iar pupilele lui Orphine s-au întins brusc și mai subțiri. „De ce crezi că suntem atacați? Se plictisește unii Primal și a decis să-l enerveze pe Nyktos? Sau din cauza a ceea ce am făcut? Pentru că sunt aici?”

Orphine scoase un mârâit de nemulțumire.

„Ma duc acolo”, i-am spus. „Dacă datoria ta este să mă protejezi, atunci protejează-mă acolo. Sau nu. Nu mi-ar păsa mai puțin.”

A trecut un moment tensionat. Știam că dacă drakenul ar vrea să mă oprească, ar putea face asta cu ușurință. — Dă-mi naiba, mormăi ea. "Să o facem."

"Mulțumesc." Expirant brusc, m-am întors spre uși și le-am deschis înainte ca ea să se răzgândească. Orphine era chiar în spatele meu în timp ce mă grăbeam pe hol, jumătățile halatului fluturându-mi în jurul picioarelor.

„Știi”, a spus ea când intram pe scara din spate care ducea la ieșire cel mai aproape de curtea cu vedere la Red Woods, „nu purtați pantofi”.

„Aceasta este cea mai mică dintre preocupările mele.”

„Da, să te omori ar trebui să fie preocuparea ta numărul unu, dar nu cred că ți-a făcut nici măcar pe lista de lucruri de care să te îngrijorezi în acest moment.” Mi-a aruncat o privire cu ochi roșii. „Trebuie să fii atent ca să nu ajungi mort. Dacă se întâmplă asta, o să te omor eu însumi.”

„Nu numai că această amenințare pare cu adevărat contraproductivă” – am coborât în fugă ultima treaptă – „va fi foarte greu de făcut, deoarece aș fi deja mort”.

„Dar înțelegi punctul meu de vedere.” Orphine a alunecat în fața mea când am ajuns la palierul de la etajul principal, crestele solzilor din pielea ei palidă mult mai vizibile acum. "Stai aproape de mine."

„ Stai aproape de mine.” Am trecut pe lângă ea.

Șirul de blesteme pe care Orphine a scos a fost destul de impresionant. „Nyktos m-a avertizat că ești cu capul dur.”

"A făcut el?" Am împins ușa exterioară și am ieșit în...

Haos.

capitolul 4

Palmele mi s-au încălzit, iar jarul chiar a început să pulseze. Durerea și moartea erau peste tot – în mormanele mocnite de pe pământ și în cei care încă stăteau în picioare. Dincolo de Rise, focul s-a răspândit din copac în copac, în timp ce continuau să explodeze sub căldura pământului. Fumul se învârtea prin văzduh în niște ramuri groase, purtând duhoarea aproape sufocantă a lemnului ars și a cărnii carbonizate. strigă Orphine în timp ce un alt draken se prăbuși în curte, ridicând pământul și piatra liberă în timp ce aluneca pe pământ.

Gărzile se repeziră din toate părțile curții și pe Rise, îngenunchind și țintând spre bronzul draken care se întorcea înapoi, plouând sânge strălucitor în urma lui. Sângele a făcut ploaie pe partea de vest și paznicii de acolo...

Au țipat, căzând la pământ și zvârcolindu-se în timp ce își scoteau armura și hainele. Agonia lor mi-a înghețat interiorul. Nu mai auzisem niciodată țipete ca acestea. Părea de parcă țipau pentru eliberarea morții.

„Dragi zei", am șoptit. „Ce se întâmplă cu ei?"

— Sângele nostru, mârâi Orphine. „Va arde cel mai de viu".

"La dracu." L-am căutat pe Nyktos, neputând să-i deslușesc pe majoritatea celor din fum. „Chiar și Primals?"

„Îi va arde și pe ei, dar nu îi va ucide."

Am presupus că asta a fost o ușurare – un fel. Am tras o respirație scurtă și plină de fum, în timp ce drakenul bronzat a eliberat o nouă explozie de flăcări. Fluxul a fost scurtat. Un draken mare, negru și gri, a coborât din cer, lovindu-se în lateral.

— Nektas, am răpit eu, uimit de mărimea lui. Nici măcar nu l-am putut vedea pe celălalt draken.

"Ei vin!" strigă un gardian, atrăgându-ne atenția asupra Rise.
„Închide porțile! Închide porțile!"

Un fior de groază mi-a străbătut șira spinării când am plecat spre porți, ignorând pământul stâncos de sub picioarele mele. Am alergat pe lângă acele grămezi. Nu m-am putut uita la

lor. Nevoia de a opri și de a schimba ceea ce se întâmplase mă apăsa deja. Dacă mă uitam, nu știam dacă mă puteam opri.

„Nu vor reuși!” strigă Orphine. „Sunt deja acolo!”

Nu i-am văzut la început. Era prea fum dincolo de Rise, dar apoi Nektas și drakenul bronzat au apărut chiar în afara ei. Nektas și-a înfipt ghearele, cu aripile biciuindu-și prin aer în timp ce se răsucea, aruncând nemernicul drenat în copacii arzători. O ploaie de scântei argintii a luminat pământul dincolo de Rise.

Oprându-mă, am înghițit un strigăt de surpriză când s- au trântit de porțile parțial închise, fărâmițând lemnul. S-au revărsat prin deschidere, o masă de carne scufundată, cretă și guri flămânde și largi. Trebuiau să fie zeci de ei – poate chiar sute.

I-au înghițit pe paznicii de la poartă, doborându-i în nebunie.
Apoi au fost în curte, alergând mai repede decât aș fi crezut că sunt capabile trupurile lor fragile și subnutrite.

Dar am bănuit că nu sunt singurul motivat de foame.

— Nu muri, a avertizat Orphine, aruncându-mi sabia pe care o ținea. A fost un fulger de albastru-argintiu în timp ce ea se muta în forma ei de draken.

O aripă în nuanță de onix a trecut peste mine când ea a coborât pe picioarele ei anterioare și și-a extins gâtul lung, trăgând într-un grup de căzuți. S-au urcat într-un bochet de țipete, unii căzând la pământ, iar alții încă alergând.

Cap sau inimă, mi-am amintit în timp ce respirația mea s-a încetinit și a devenit uniformă. M-am încurajat, cu sabia scurtă într-o mână și pumnalul în cealaltă.

Primul zeu înmormântat a trecut pe lângă Orphine, cu colții descoperiți și pielea cenușie din jurul ochilor pătată în negru. Alți doi s-au grăbit să i se alăture, în timp ce Orphine a trântit cu coada ei cu coarne, lovind mai multe căzute în spate. Am așteptat până au ajuns la mine.

Răscând înainte, mi-am trântit pumnalul adânc într-unul. Sânge fierbinte, strălucitor, care mirosea a putrezire, a țâșnit din pieptul zeului când l-am dat înapoi în celălalt. M-am învârtit, măturând sabia larg într-un arc. Lama ascuțită a tăiat cu mult prea ușor gâtul zeului. Buza mi s-a curbat și m-am răsucit, împingând pumnalul în pieptul celui de-al treilea, în timp ce Orphine a luminat din nou curtea. Lumina a fost scurtă, dar a durat suficient de mult încât să-l văd pe Bele luptă lângă porți. Mârâitele zeilor căzuți au umbrit rapid șocul de a o vedea după ce o văzusem ultima oară năucită și

udată în sânge.

Habar n-aveam câți dintre paznicii apropiați ai lui Nyktos erau aici noaptea, dar zeii căzuți erau peste tot, alergând sau hrănindu-se cu cei pe care i-au doborât și cu cei deja răniți.

Nektas și-a luat brusc zborul, apărând pe cer deasupra Rise. A zburat spre părțile mai adânci și mai dense ale Pădurilor Roșii, unde văzusem inițial flăcările. Arderea încetase, dar fumul se înălțase în aer.

Un țipăt plin de durere mi-a smucit capul spre locul în care un gardian își trântea pumnalul în partea unui zeu care îl ținea pe spate.

Dezgustul și mânia pulsau în mine în timp ce mergeam înainte, învelind pumnalul. Cum ar putea cineva, Primal sau nu, să dezlănțuie așa ceva? Folosind ambele mâini, am băgat sabia adânc în spatele zeului. Când am retras lama, zeul s-a înclinat înainte, căzând pe gardă.

Împingând pe cei căzuți deoparte, m-am smucit înapoi. Ochii gardianului erau deschiși și clipeau rapid în timp ce sângele îi spuma din gură și... gât. Mâinile mi s-au încălzit, iar jarul pulsa. Știam că n-ar trebui, chiar dacă vindecarea pe cineva nu putea fi simțită de zeii și Primarii altor Curți. Dar era ca instinctul; o reacție pe care nu am putut-o controla, așa cum spusese Aios. Am început să întind mâna spre el — Orphine a aterizat lângă mine, împingându-mă înapoi cu

aripa ei, în timp ce ea dădea afară un fir subțire de foc către un grup de zei căzuți care strigau spre noi. Am ieșit din calea aripilor ei și am văzut că ochii paznicului nu mai clipeau. Sângele nu mai curgea la fel de liber. Jarul s-a întins pe pieptul meu. Tremurând, m-am întors și am găsit o nouă groază.

Zeii înmormântați îngropaseră drakenul căzut, care se schimbaseră în forma sa muritoare. Au fost atât de mulți căzuți lângă draken, încât nu am putut să văd cine era.

Am decolat, sărind de pe corpul gardianului. Drakenul era într-o poziție mult mai vulnerabilă acum. Am înfipt un pumnal în capul unui zeu și am împins altul în calea lui Orphine. Capul ei s-a prăbușit, iar scărșarea oaselor a fost ceva ce nu aș uita foarte mult timp. Împingând un alt zeu deoparte, am zărit o piele maro-roșcată care era prea roșie și părul brun ca miere... Oh, zei.

Am început să sparg pe zei, pierzându-mi orice pricepere în panica mea pentru a-i scoate de pe draken. Am ajuns lângă Davina, cu aer înfipt în prea strâns

gât. Jumătate din ea a fost arsă și de nerecunoscut. Cealaltă jumătate fusese sfâșiată de unghii și colți ascuțiți. A fost clar...

Stomacul mi s-a răsucit pe măsură ce greața crește. Davina dispăruse. Pur si simplu. Întregul meu corp a avut spasme știind că l-aș putea repara. Jarul a vrut asta. Asta mi-am dorit. Pentru că asta fusese Davina, iar acum dispăruse .

"Stop!"

Capul mi s-a ridicat, iar privirea s-a ciocnit cu ochii adânci de chihlimbar ai lui Ector. Zeul cu părul blond se întoarse, ridicând o mână. Un șurub de ether a izbucnit din palma lui, lovindu-se de un zeu căzut și aruncându-l înapoi la câțiva metri.

„Nu o face.” Ector își legănă sabia cu cealaltă mână, despicând gâtul unui zeu căzut. M-am smucit înapoi de la Davina. „Nu va face decât să înrăutățească lucrurile pe viitor.”

Trecând peste strângerea care amenința să-mi închidă gâtul, m-am forțat să mă îndepărtez de Davina. Inspiră. Ector avea dreptate. Dacă aș readuce la viață pe vreunul dintre ei, ceilalți zei și Primiști ar simți asta. Ține. O parte din mine s-a întrebat dacă contează, deoarece știau deja că un jar de viață este aici, dar nu ar ajuta cu nimic. Presiunea asupra pieptului meu a crescut.

— Ține-o împreună, am șoptit eu răgușit, obligându-mă să merg unde Bele m-am luptat în timp ce expiram, am inspirat din nou și am ținut-o.

Părul negru, lung până la umeri, îi trecu în jurul umerilor în timp ce zeița se învârtea, împingându-și sabia prin fața unui căzut. M-a văzut atunci și ambele sprâncene s-au ridicat, formând cute adânci în pielea maro deschis, care nu mai purtau paloarea morții. Ea și-a smuls lama liberă. „Nyktos își va pierde rahatul odată ce își va da seama că ești aici.”

Era foarte probabil. "Unde este el?"

„Cu Rhahar și Saion.” Ochii ei, acum argintii, străluceau de pământ. „Erau în pădure, încercând să-i prindă pe zeii eliberați.” Și-a târât dosul mâinii pe frunte. A rămas o pată de sânge. „Probabil că au fost supuși”.

Pieptul mi s-a strâns când m-am întors, lovind un zeu din apropiere. L-am împins de pe sabie. Acolo zburase Nektas? Îngrijorarea amenința să mă apuce. „Trebuie să fie bine.”

"Știu." Bele se scufundă și luă o suliță lungă și subțire. Mi-a aruncat-o. „Sunt mai ușoare, cu două tăișuri și mai distractive.”

Sulița era semnificativ mai ușoară și, având în vedere cum începusem deja să simt încordarea în mușchi, știam că nu va fi atât de fizic.

impozitare. Am scăpat sabia și am mutat sulița în mâna mea dreaptă. „Câți zei crezi că au fost eliberați?”

"Prea multe." Bele fluieră în timp ce Orphine bătea cu coada un zeu. „Cred că mai multe camere s-au deschis.”

„Este și Lethe în pericol?”

„Ehthawn și alți câțiva draken sunt acolo, în cazul în care vreunul dintre ei s-a rupt din această mizerie și își îndreaptă drumul acolo.” Bele își ridică sabia, arătând spre poarta distrusă. Ochii ei, îngustați la colțuri, s-au îngustat.
„Și cineva tocmai a sunat la nenorocitul de sonerie la cină pentru că urmează mai multe. Trebuie să punem capăt bufetului pe care încearcă să-l facă cu oamenii noștri.”

Oamenii noștri.

Mi-am ridicat privirea și i-am văzut acum pe paznicii de pe Rise, trăgând în pământ, în afara zidului. Tușind în timp ce o rafală de fum se mișca peste noi, m-am închis în timp ce am pornit înainte. Nu erau oamenii mei. Nu ar fi niciodată. Am găsit vălul nimicului primitor când s-a așezat peste mine. Apoi, m-am simțit absolut amorțit. Fără îndemnul intens al jarului. Nicio vină ciupit care mă ustura pielea cu fiecare țipăt nou. Nicio agonie de a o vedea pe Davina. Fără teamă ca alții să fie răniți sau mai rău. Nicio teamă ca Nyktos să fie rănit sau nicio curiozitate de ce eram atât de îngrijorat de asta și de îngrijorarea care a generat-o. Am căzut în nebunia controlată a luptei și am devenit ceea ce am fost întotdeauna.

Un ucigaș.

Un monstru.

Am înfipt sulița în inima unui zeu și apoi am smuls-o. Câteva șuvițe de păr mi s-au biciuit în jurul feței în timp ce m-am întors, lovindu-mă pe alta și apoi pe alta. Răsucindu-mă brusc, am folosit partea suliței pentru a doborî un zeu căzut, în timp ce am smucit sulița înapoi, trăgând în țeapă zeul în spatele meu. Mârâind, i-am eliberat cu piciorul pe cei căzuți în timp ce mă întorceam, trecând punctul prin ceafă. Orphine a urmat, prinzând pe alții între fălcile ei puternice sau arzându-i cu foc. Ea a rămas aproape de mine în timp ce mă străduiam prin curte.

Nu am ținut evidența câte vieți s-au pierdut – câte am luat – în timp ce transpirația îmi umezea fruntea. Îmi pusesem capăt șaptesprezece vieți înainte de a veni în Shadowlands – optsprezece dacă l-aș socoti pe Tavius. Buza mi s-a ondulat de dezgust când am împins încă o dată. Nu l-am numărat pe fratele meu vitreg, căci era chiar sub o bară, dar nu mă numărasem de când intrasem în Shadowlands și nu puteam începe acum.

Sângele mi-a pătat halatul în timp ce m-am învârtit, trecând sulița printr-un spate și apoi prin cap. Mă dureau mușchii, dar adrenalina a pompat fierbinte prin mine în timp ce eu

s-a învârtit, împingând sulița din piatra umbră prin pieptul unui zeu căzut în foc. Bucuri de sâmburi au rupt prin fum, venind de la Bele și Ector, precum și de la câțiva dintre paznici. Am observat repede că cei pe care Ector și ceilalți paznici i-au lovit cu eather erau doar răniți, dar cei pe care Bele i-a lovit au căzut pentru contor. Nu fusese Saion dispus să parieze că Bele era mai puternic acum? Acesta era un pariu pe care avea să câștige.

Învârtindu-mă, am trântit partea laterală a suliței în unul dintre zeii căzuți care Ector lovise cu ether, trântind-o la pământ. Am ridicat arma...

Lumea mea s-a transformat în argint în timp ce un șurub de pământ s-a arcuit și a trosnit la doar câțiva centimetri de fața mea. M-am strâns înapoi, picioarele mele goale alunecând pe ceea ce putea fi doar sânge curgând sub ele. M-am lovit de pământ, ignorând umezeala care îmi uda halatul și genunchii, în timp ce o altă dâră de esență ardea în locul în care stăteam...

țipă Orphine, clătinându-se înapoi când eather o lovi. Am strigat în timp ce energia năvălea peste corpul ei, luminând venele și crestele solzilor ei.
M-am ridicat în picioare în timp ce Orphine s-a ridicat pe picioarele din spate, legănându-și aripile înapoi. Unul mi s-a izbit în piept și m-am lăsat brusc din picioare, zburând înapoi.

Am lovit puternic pământul. Mi-a ieșit aer din plămâni, dar am reușit cumva să mă țin de suliță. „Ai.” Am gemut, știind că nu pot sta jos mult timp. M-am rostogolit și m-am ridicat în picioare, pe punctul să țip la oricine avea cel mai rău țintă, dar când m-am întors, m-am întîmplat

față în față cu un zeu.

Un zeu complet hrănit și bine îmbrăcat, echitabil de păr și piele și purtând o strălucire sănătoasă care țipa că nu și-a petrecut o secundă din viață înmormântat. Respirând greu, nu am lovit. Habar n-aveam dacă acesta era unul dintre zeii Shadowlands pe care nu i-am întâlnit.

„Părul palid.” M-a privit, cu ochii mijindu-se. "Pistruiat. Tu trebuie să fii ea.” Capul zeului se înclină într-o parte când începu să zâmbească. „Și aici m-am gândit că va trebui să intru să te găsesc. Dar ești... fermecat.”

— La naiba, am șoptit. Acesta era un zeu puternic.

"Poate mai târziu." Mi-a făcut cu ochiul când am ridicat sulița. Privirea lui s-a aruncat în spatele meu. "Sau nu."

O mână mi-a prins împletitura, smucindu-mă înapoi. Mirosul de pământ și de degradare m-a cuprins. Ani de antrenament au început când zeul căzut m-a prins de umăr din spate și a mers după gâtul meu. M-am răsucit în lateral
—

Dintr-o dată, durere șocantă m-a străbătut în timp ce colții îmi sfărâmau pielea umărului. Zeul căzut s-a prins, cu unghiile tăindu-i prin halat. Nu părea să-i pese că îmi ratase gâtul. Am reacționat fără să mă gândesc, eliberându-mă. Durerea roșie m-a cuprins, iar carnea s-a rupt – poate chiar și mușchi. Strângând din dinți, m-am înfruntat pe cei căzuți.

Era... proaspătă. Pielea ei nu era la fel de cretă sau scufundată ca celelalte. Chiar părea tânără, cam de vârsta mea. Sângele îi curgea pe bărbie – sângele meu. Ochii ei străluceau de eater, intensi și deranjanți. S-a lansat spre mine.

De pe umărul meu a radiat agonia și mi-a coborât brațul în timp ce mă ridicam. Am acceptat puternic impactul suliței care i-a străpuns pieptul, căzând în genunchi sub greutatea greutății, când sulița a ajuns să se înfigă între ea și pământ.

Blestemant, m-am ridicat, desfăcând pumnalul în timp ce mă întorceam.

Zeul masculin era încă acolo, nemișcat și neatins de haosul fumului și al morții. "Interesant. Sângele tău. Miroase a... viață.” A adulmecat aerul, iar strălucirea esenței pulsa în spatele pupilelor sale în timp ce ochii i se făceau mari.

"Sânge. Frasin. Sânge și...”

Un șuvoi de foc l-a întrerupt, înghițindu-l pe nenorocit în timp ce Orphine a aterizat lângă mine. Ușurat să văd că era suficient de în regulă pentru a rămâne în forma ei draken și a lupta, am împins cuvintele ciudate deoparte în timp ce mi-am atins umărul cu prudență. Aerul mi-a șuierat printre dinți. A fost o mizerie sângeroasă, zdrențuită, dar ar fi putut fi și mai rău. Aș supraviețui, dar dacă m-ar fi băgat în gât, aș fi murit.

Respirând prin durerea arzătoare a mușcăturii, m-am înțepenit în timp ce un mârâit scăzut a bubuit prin curte, biciuind fumul într-o frenezie. Ce naiba? Pielea de găină s-a întins peste carnea mea și câțiva dintre zeii înmormântați s-au întors spre Rise, cu capetele înclinate – m-am întors la sunetul pașilor

bubuitori, gâfâind în timp ce un zeu căzut mă repezi. Mi-am pus mâna pe pieptul lui, împingând pumnalul prin tâmplă. Un val amețitor de durere mi-a făcut greață, lăsându-mă încet să eliberez lama. Și m-a costat. Un alt căzut s-a izbit de mine. M-am lovit de pământ, aruncându-mi brațul în sus și blocând pe cei căzuți în timp ce veneau peste mine.

Mișcare greșită. Am știut că. Am dat peste cap. Nu fi niciodată întins pe spate. Am știut că.

Colții căzuți s-au înfipt în antebrațul meu.

Am țipat când mi-am ridicat piciorul, lipindu-mi genunchiul de stomacul scufundat al zeului. Am simțit fiecare înghițitură pe care nenorocitul o lua. Simți geamătul bubuind

prin corpul său. Am împins cu toată puterea, fără să ajung nicăieri. Sunetul cizmelor, strigătelor și țipetelor au răsunat în timp ce pământul s-a cutremurat sub mine. Un pic de panică s-a infiltrat pentru că asta... s-ar putea să fie. Poate așa am murit. Aș fi sfâșiat de zei căzuți, așa cum a avertizat Nyktos că voi fi prima dată când îi voi întâlni.

Nu.

Nu aș muri așa.

Dându-mi capul pe spate, am strigat în timp ce am înfipt pumnalul în lateral capul cazutului. S-a răsturnat, inima mea bâlbâind la agonia crudă — Tărâmul s-a înnegrit.

Tăcut.

Încă.

M-am gândit că s-ar putea să fi leșinat pentru o bătaie a inimii, dar umărul și brațul meu încă mai pulsa și am simțit bubuitul brusc al jarului.

Lovituri de pământ au străpuns brusc întunericul agitat deasupra mea. Veneau din toate direcțiile, răspândindu-se prin curte și lovindu-se de zeii căzuți, întrerupând țipetele în mijlocul țipetelor, în timp ce esența se revărsa peste trupurile lor. S-au spulberat, unul după altul, după altul...

Apoi, prin masa de umbre groase și palpitante, l-am văzut .

Nyktos, în forma sa primordială.

El plutea în aer, cu aripile lui o masă de pământ pulsatoriu și umbre răspândite larg, pielea lui strălucitoare și dură, un caleidoscop uluitor, învolburat de piatră de umbră și lumina lunii. Esența argintie trosni din ochii și palmele lui complet albe. Cămașa pe care o purta îi atârna de umeri în zdrențuri, unduindu-se în jurul formei lui.

Doamne, era... terifiant în această formă. Frumoasa. Primal.

Botul aspru al lui Orphine mi-a înghiontat brațul. „Bună", am grăunt.

Ea s-a ghemuit deasupra mea, țintând spre un zeu înmormântat care a rămas în picioare în timp ce Nyktos se cobora la pământ.

Mi-au izbucnit fiori fine peste tot. Îi puteam simți privirea asupra mea în timp ce el a mers înainte, prinzându-l pe zeu înainte ca drakenul să poată.

Nyktos l-a prins pe cel căzut de cap și l-a rupt în două. Drept jos la mijloc. Cu mâinile goale.

zei buni...

Lăsând membrele încă zvâcnitoare și bucățile moale de o parte și de alta a lui, aripile i s-au pocnit înapoi, făcându-se în umbre slabe în timp ce înainta.
Întunericul străpuns de pământ a dispărut din carnea lui, dar umbrele erau nemișcate

adunate dedesubt, învârtindu-se violent.

M-am gândit că poate ar trebui să mă ridic sau să fac ceva, mai ales când Orphine se dădu înapoi, plecând capul în formă de diamant. Nyktos avea să fie atât de supărat pe mine și tocmai îl văzusem rupând un zeu în două cu mâinile goale. Dar tot ce am reușit să fac a fost să mă ridic pe un cot și... asta m-a durut, trimițând un fulger de durere prin umăr și braț.

Nyktos a parcurs distanța rămasă dintre noi prea repede pentru ca eu să o pot urmări. În aerul din jurul lui sângerau șuvițe umbre în timp ce îngenunchea. Doar un indiciu al ochilor lui era vizibil în bazinele de esență argintie.

Am tras aer în piept, dar nu a făcut nimic să atenueze tremurul slab invadându-mi toate membrele. „Cred că... e ceva în neregulă cu mine."

Umbrele s-au liniștit sub carnea lui, adâncindu-se pe măsură ce pulsul zâmbei prin ochi, ștergându-și momentan irisii încă o dată. Bra ul i se ridică.

Mi s-a tăiat respirația când degetele lui calde mi-au atins obrazul, trimițând un ușor șoc de energie prin mine. „Pentru că tocmai ai sfâșiat un zeu cu mâinile tale și am găsit că... cam fierbinte."

Un râs zdrențuit a venit de la cineva și l-am auzit pe Ector mormăind: „Pentru numele naibii..."

O parte din duritate a ieșit din maxilarul lui Nyktos. „Ești rănit."

"Nu, nu sunt."

"Mincinos." Degetele lui au alunecat de pe obrazul meu. A dezlipit gulerul însângerat al halatului și a înjurat. Umbrele s-au sălbatic sub carnea lui și am văzut conturul slab al aripilor care începea să se formeze în spatele lui pentru o clipă.
Dar când și-a întors capul spre cizmele însângerate care se apropiau de noi și a spus: „Îngroagă-ne morții și arde-i pe restul", nu era nimic acolo.

Nyktos sa mișcat uimitor de repede încă o dată, încrucișându-mi un braț în jurul umerilor mei. Am tresărit la valul proaspăt de durere. S-a oprit, pielea i se subție și trăsăturile se ascuțiu. „Îmi pare rău."

„Nu-i nimic..." Șocul m-a inundat în timp ce își trecu celălalt braț sub genunchii mei și mă ridică în brațele lui, legănându-mi umărul nerănit pe pieptul lui. „T-nu trebuie să mă porți."

„Trebuie să te port." A început să meargă.

Căldura s-a strecurat în fața mea. "Sunt bine."

— Nu, nu ești, Seraphena.

"Voi fi bine."

Nyktos se uită drept în față, cu un mușchi care îi ticăie maxilarul.

— Îmi funcționează picioarele, i-am spus, începând să se mișoare, dar izbucnirea durerii

m-a lini tit, ame indu-mă.

El a aruncat privirea în jos. „Spune-mi cât de bine ești din nou."

„Pot să merg", am mormăit, închizând ochii, pentru că chiar și când am fost purtată a făcut ca mușchii rupti de la umăr să-mi trezească până la punctul în care nu amețeala mă îngrijora, ci greața.

„Îți pot simți durerea. Gusta-l."

„Nu e chiar așa de rău", am forțat să ies, apăsându-mi fruntea de pieptul lui în timp ce fiorii creșteau. Mi-era al naibii de frig. „Și sunt... lucruri mai importante de care trebuie să ne ocupăm."

„Am de-a face cu cele mai importante lucruri în acest moment."

Am auzit o u ă deschizându-se, apoi cineva a vorbit cu o voce stinsă care a dispărut. Sau m-am stins? Nu eram sigur. Dar, pentru o scurtă secundă, nimic nu m-a durut, iar mintea mea era plină de fericire. Nu mă gândeam la ceea ce văzusem acolo. Pe cine văzusem.

„Davina", am spus, „ea este..."

"Știu." Vocea lui se lini tise.

„Îmi pare rău", am șoptit.

„La fel ca și mine."

Am respirat prin arsura durerii. „Ce... ce zici de Lethe?"

„Lethe este bine."

Relieful trandafir. — Dar cum rămâne cu răniții...?

— Nu-mi pasă deloc de toate astea acum, îl întrerupse el, cu tonul aspru. „Tremurați."

Mi s-au deschis ochii în timp ce mi-am înclinat capul pe spate. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea. Esența se diminuase, lăsându-i ochii de un argint sterling, iar umbrele de sub piele erau acum slabe. "Nu este adevarat. îți pasă de rahat. Și mi-e doar frig."

„Ești prea frig." O ușă s-a închis trântit în spatele nostru, când a intrat cu pași mari într-o cameră pe care am crezut-o că era una dintre numeroasele zone de primire nefolosite ale etajului principal. „Doar de asta o dată, poți să nu te mai cert cu mine?"

„Nu mă cert." Mi-am strâns maxilarul ca să nu-mi clăn ănească din ii.

Un scaun a zgâriat podeaua de piatră în timp ce ne apropiam de șemineu, urmându-ne ca un câine loial. Am început să mă întreb dacă văd lucruri.

„Aproape întotdeauna te certați cu mine."

„Nu, eu..." Flăcările au luat viață, un argintiu intens înainte de a se estompa într-un portocaliu și roșu intens. "Tu ai fost?"

"Da. Impresionat?"

„Nu”, am mințit.

Nyktos a zâmbit în timp ce ne lăsă pe scaunul care se apropiase mai mult de șemineu. Capul mi-a căzut oarecum pe spate, odihnindu-se în curba brațului lui. A durat un moment până când trăsăturile lui s-au reunit. Toate erau replici dure, neiertătoare. — O să-ți verific rănile.

Nu a așteptat tocmai să răspund, dar nici eu nu l-am oprit. Absorbind căldura corpului lui și focul din apropiere, m-am forțat să mă concentrez. „Acolo era un zeu.”

— Erau o mulțime de zei acolo, Sera.

„Știu, dar acesta... nu a fost un zeu înmormântat. Nu cred că era din Shadowlands. Sau cel puțin sper că nu, am spus, iar mâna i s-a oprit în timp ce a întins mâna spre evantaie. „El mă căuta. El știa cum arăt eu. A spus că... s-a gândit că va trebui să meargă în palat să mă găsească. Orphine l-a ars la nimic.”

„A mai spus zeul ăsta ceva?”

„Da. Mi-a mirosit sângele și a spus că mirosea a viață”, i-am spus, inspirând încet în timp ce mă străduiam să ignor durerea. „Și ca sângele și cenușa.”

Eather-ul din ochii lui Nyktos a rămas nemișcat.

„Sângele meu miroase așa?” am întrebat în timp ce adulmeam aerul. Tot ce am mirosit a fost fier – fier și citrice proaspete. Sângele meu și al lui Nyktos. „Sună groaznic.”

„Nu, sângele tău miroase a furtună de vară.”

Mi-au ciupit sprâncenele. Cum ar putea sângele să miroasă așa? Mai bine încă, cum mirosea asta?

Nyktos mi-a desfăcut centura halatului. Frontul s-a slăbit. Respirația îi era ascuțită când despărți faldurile. "La dracu. Mușcătura este profundă.”

„Speram că a fost lipsa de îmbrăcăminte la care blestemai”, am murmurat.

Un râs scurt și aspru l-a părăsit. "Tu esti..."

Ochii mi s-au închis. "Ce?"

— Deschide-ți ochii, Sera.

M-am supus, doar pentru că el ceruse atât de încet – aproape ca pe o rugăminte. Capul lui era plecat, doar profilul lui pentru mine, în timp ce îmi dezlipea cu grijă halatul de pe umăr, eliberându-mi brațul stâng de o mânecă și apoi cel drept. A înjurat. „Ai fost mușcat de două ori.”

M-am uitat la umărul meu, văzând lacrimile zimțate de acolo și umezeala dâre de sânge care mi-au udat pieptul alunecului.

„Mușchii tăi sunt rupti atât la umăr, cât și la braț.” Pielea i s-a subțire din nou. „Te-ai luptat liber.”

„Da, cred că ar putea avea nevoie să petrec ceva timp cu un vindecător.” Nu voiam să mă gândesc la ceea ce vedea el – la ce însemna asta pentru viitor, oricât de scurt ar fi fost. Mușchii nu s-au vindecat întotdeauna bine și aveam nevoie de acei mușchi. „Sper că rochia de încoronare nu este fără mâneci.”

„Nu vei cicatrici. Sângele meu se va asigura că asta nu se va întâmpla.”

Nu l-aș fi putut auzi bine. "Ce?"

„Ești în Culling. Nu-ți poți permite să pierzi atât de mult sânge și nici corpul tău nu poate lucra pentru a vindeca aceste răni în timp ce ești sub stresul Cullingului.”

„Rănile nu sunt atât de rele. Eu... nu am de gând să mor.”

„Nu, dar te doare și nu pot permite ca asta să continue. Nu voi."

Aerul s-a prins în jurul unui nod brusc de emoție străină. Nu-mi venea să cred că își oferea sângele . Pentru mine. Aș supraviețui așteptând un Vindecător. Nu era necesar să-mi opresc durerea. Nimic din toate acestea nu a fost. „Ar trebui să fii acolo cu oamenii tăi...”

„Sunt acolo unde am nevoie”, m-a întrerupt din nou. „Ia-mi sângele”.

Privirea mea s-a aruncat între încheietura mâinii și brațul lui. "De ce esti...?" M-am oprit. Știam de ce se oferea. Poate că nu a vrut să mă vadă suferind. Nyktos a fost amabil. Dar, de asemenea, jarul era important. "Voi fi-"

Am tras aer în piept când și-a adus încheietura mâinii la gură. Poate că inima mea s-a oprit puțin când buzele i s-au întredeschis, iar colții i-au străpuns pielea. Nyktos nici măcar nu a tresărit, dar eu am făcut așa cum sângele îi curgea din venă, de un roșu aprins cu nuanțe de albastru strălucitor.

— Lasă-mă să te ajut, Sera. Vocea i se coborî într-o șoaptă. "Vă rog."

Un fior m-a cuprins. Vă rog. Auzindu-l spunând, te rog... a fost o slăbiciune.

— Te vei bucura de asta, spuse el. "I i promit."

M-am uitat la sângele strălucitor care începea să-i curgă pe piele. Băutul de sânge nu m-a dezgustat. Doar că nu era ceva la care mă gândisem cu adevărat atât de mult. Dar nu credeam că o să-mi facă plăcere . Deși picătura minusculă de sânge pe care o furasem de la el nu avusese gust de sânge.

„Bine”, am șoptit.

Ochii i s-au închis pentru scurt timp. "Mulțumesc."

Aceste două cuvinte m-au zguduit chiar mai mult decât el spunând „te rog” ca el

și-a coborât încheietura mâinii la gura mea. Mirosul sângelui lui a ajuns la mine, copleșindu-l pe mirosul meu. A lui a fost... aproape dulce, dar și afumat.

— Închide-ți gura peste mușcătură, îl convinge el încet. "Si bea."

Ochii lui, acum strălucitori ca stelele, nu i-au părăsit niciodată pe ai mei, când mi-am închis gura peste rănile pe care le crease.

Întregul corp mi-a tresărit.

Atingerea sângelui lui pe limba mea a fost un șoc mult mai puternic pentru simțuri decât atunci când gustasem nechibzuit doar o picătură și mi-am pecetluit soarta, rupând singurul fir pe care îl indicase Holland. Imediat, mi-a furnicat gura. Sângele lui îmi curgea pe limba și pe gât, gros și cald, și nu știam cum moartea ar putea avea gust de miere – atât dulce, cât și afumat.

Lush. Seducător. am înghițit.

Nyktos se cutremură când își apăsa încheietura mai ferm pe gura mea.

„Continuă să bei."

Am băut, luând o tragere mai adâncă și mai lungă, în timp ce privirea lui a rămas fixă asupra mea. Senzația de furnicături s-a mișcat pe gâtul meu în timp ce sângele lui mi-a lovit pieptul, încălzindu-mă — încălzind jarul de acolo. Au vibrat. Stomacul mi s-a încălzit în continuare. Sângele lui... zeilor, nu mai gustasem niciodată așa ceva înainte.

— Bine, spuse el, cu vocea mai profundă și răgușită. „Te descurci bine. Doar încă puțin."

Doar un pic mai mult? Îmi puteam imagina că nu mă opresc niciodată. Ochii mi s-au închis în timp ce am băut din Primal al Morții, luând însăși esența lui în mine. Începând din buzele mele, căldura mi-a lovit venele și s-a răspândit. Nu mi-am dat seama cât de strâns îmi erau mâinile strânse până când degetele mi s-au relaxat. Pulsăturile din brațul și umărul meu au început să se estompeze când i-am simțit atingerea degetelor pe obrazul meu și apoi mai sus. Mi-a dat părul înapoi de pe față în timp ce beam și beam.

Căldura a continuat să alunece prin mine, urmând senzația de furnicături.

Apoi m-am simțit... m-am simțit ca acele momente scurte în care mi-am permis să mă strec sub suprafața lacului meu, unde gândurile mi s-au liniștit și am putut fi doar eu. Unde am găsit pacea.

Așa cum a spus amabilul Nektas pe care l-am adus la Nyktos. Pace care i-a permis să doarmă adânc când eram aproape. Voiam ca asta să fie adevărat, poate chiar mai disperat decât îmi doream să rămân acolo unde eram, dar Nyktos și-a desprins încheietura de la mine. Am privit rănile închizându-se cu ochi grei, pielea lui netezindu-se până când nu a mai rămas niciun semn de mușcătură.

„Uau," am șoptit.

„Ești impresionat acum?”

"Nu."

El a ridicat o sprânceană.

„Puțin”, am recunoscut, simțindu-i în continuare sângele – pe buzele mele, pe limbă și în interiorul meu, făcându-mă tot furnicător și cald. Am tremurat când mâna lui mi-a părăsit părul și a alunecat pe obrazul meu, dar nu mi-a fost frig. Atingerea lui... a fost amplificată. Am simțit-o peste tot.

— Mult mai bine, murmură Nyktos.

I-am urmărit privirea până la umărul meu, unde fuseseră lacrimi de furie cu câteva clipe în urmă. Pielea era roz și ușor ridicată, dar asta era tot.

„Zei buni.”

Degetul mare al lui Nyktos a trecut peste bărbia mea, întorcându-mi atenția de la mine umăr. "Cum te simti?"

Eu... chiar nu știam. „Pielea mea fredonează.”

„Este al meu...” Nyktos se înțepeni în timp ce îmi treceam limba peste buza de jos, găsind acolo gustul persistent al sângelui lui. Din spatele pupilelor lui se răspândiră fire de pământ. — Este sângele meu, termină el, cu tonul aspru. Aspru.

— Pot să-l simt – sângele tău. Privirea mea s-a fixat asupra acelei șuvițe de păr care se sprijinea pe obrazul lui. Știam că avem lucruri importante de discutat, dar m-am concentrat doar pe căldura lui, mai concentrat acolo unde fuseseră rănile — și în alte locuri. „Sângele tău este cu adevărat... fierbinte.”

Gene groase coborâte. "Este?"

„Mm-hmm”, am murmurat, ridicând un braț care nu mai durea. Mi-am ondulat degetele în jurul șuviței de păr. Gândurile mele au alunecat de la un lucru la altul. „Nu ești supărat pe mine?”

"Pentru ce?"

„Nu am stat înăuntru.”

„În acest moment, mă bucur că nu ești mort.” Capul i se înclină ușor. „Întreabă-mă dacă sunt supărat mai târziu.”

Am râs. „Cred că voi da mai departe”.

Nyktos dispăruse din nou, dar înăuntru, eram orice altceva decât. Tot zbârnâia: sângele meu, mușchii, terminațiile nervoase. „Mă simt diferit.”

„Cu riscul de a suna repetitiv, este sângele meu.”

„Nu m-am simțit așa ultima dată.” Am luat șuvița de păr și i-am băgat-o după ureche.

„Ai avut doar o picătură data trecută.” Ochii i s-au închis când mi-am tras degetele de-a lungul curbei obrazului lui, simțindu-i textura pielii. A fost lin,

ca sângele lui, făcând loc zgârieturii slabe de miriște. „Nu este suficient pentru a simți niciunul dintre aceste efecte.”

— Zumzetul? Am continuat să explorez, urmărindu-i conturul maxilarului până la colțul buzelor, știind că nu îmi va permite niciodată să-l ating așa în niciun alt moment. Nu m-aș lăsa niciodată. „Furicături?”

"Căldura." Vârfurile colților lui au apărut între buzele întredeschise și o greutate s-a instalat în pieptul meu la vederea lor. Nu presiunea dureroasă a anxietății, ci o greutate păcătoasă a trimis un puls ascuțit de dorință prin mine. „Esența din sângele unui zeu are multe efecte, dar ele apar mult mai repede și mai puternic atunci când este sângele unui Primal.”

„Oh”, am murmurat, urmând curba luxuriantă a buzei lui inferioare.

Nyktos rămase tăcut câteva clipe. „Ți-e dor de lacul tău, nu-i așa?”

Privirea mea a zburat către a lui când degetele mele s-au oprit. "Fac."

"Aș putea spune."

"Cum ar putea...?" M-am oprit în timp ce el s-a rezemat în mâna mea. Degetele mele au alunecat peste buza lui de jos. Mușchii din stomacul meu s-au slăbit și apoi s-au încleștat în timp ce sângele meu – sângele lui – a pompat prin mine. O durere a înflorit chiar în centrul meu, atât de bruscă și puternică, încât am tras o respirație zdrențuită.

„Ce alte... efecte are sângele tău?” am întrebat, surprins de guturalul vocii mele.

„Poate provoca o scurtă senzație de bunăstare generală. O mare. Te poate face să te simți mai puternic. Atrage-te să crezi că ești invincibil.” Genele lui Nyktos s-au întins în sus, iar cârlițele de eather se învârteau leneș. „De asemenea, te poate face să vrei.”

Dorința m-a lins, lăsând în urmă un val puternic de excitare. „Eu vreau, am șoptit. "Foarte prost."

Nările i s-au deschis în timp ce degetele lui au patinat peste maxilarul meu. "Știu."

Pieptul mi s-a ridicat cu o respirație adâncă și nu eram sigur dacă asta a ajutat sau a înrăutățit lucrurile, în timp ce vârfurile sânilor mei îl periau pe braț. Mi-am ridicat cealaltă mână, apăsând-o de inimă, unde am simțit-o bătând rapid. Degetele mele întinse, zgâriind un mamelon întărit. Durerea s-a intensificat când și-a tras mâna pe partea laterală a gâtului meu și peste umărul meu. Atingerea ușoară a răsunat prin tot corpul meu. Spatele mi s-a arcuit când mi-am mușcat buza inferioară, gemând când am gustat urme din sângele lui acolo.

„Va dura doar câteva minute.” Degetele lui s-au oprit la cureaua subțire a slipului meu.

„Doar câteva minute?” Am râs, gâtul mi se usucă chiar dacă am crescut
mai umed.

Nyktos și-a întins gâtul, corzile și tendoanele de acolo ieșind în evidență. „Vor fi cele mai lungi minute din viața mea.”

"A ta?" Am râs tremurător, puțin – sau mult – fără suflare din cauza dorinței care mă inundă. Mâna mi-a căzut pe cămașa lui zdrențuită. În spatele palmei mele, i-am simțit inima bătând în viteză. Șoldurile mi s-au deplasat, lovindu-se de creasta groasă și dură a excitării lui.

„Îți pot simți nevoia. Simte. Gusta-l. Te îneci în ea.” Ochii i s-au închis. „Mă înec al naibii în el.”

O săgetă ascuțită de dorință m-a tăiat. „Atunci îneacă-te cu mine.”

capitolul 5

Eather s-a înseninat, răspândindu-se în venele pielii de sub ochi, în timp ce tensiunea i-a cuprins colțurile buzelor. — Ceea ce simți este sângele meu, Sera.

"Eu nu cred acest lucru." Am inspirat adânc, absorbind parfumul lui. „Ceea ce simt este ceea ce simt mereu când mă atingi. Ca și cum ar fi un foc în sângele meu.”

Degetele lui Nyktos s-au îndoit în jurul curelei slipului. Ochii i s-au deschis, dar numai în fante subțiri. „Sera...”

"Fierbinte. Umed. Durere.” Mi-am strâns coapsele, dar asta nu a făcut nimic pentru a ușura pulsația de acolo. „Se dorea”.

Cureaua slipului se mișcă un centimetru și apoi doi, luând cu ea decolteul însângerat. Dinții i-au târât peste buza inferioară în timp ce l-am prins de încheietura mâinii. Nu m-a oprit când i-am tras mâna și cureaua mai departe pe brațul meu. Am gâfâit când tivul dantelat mi-a zgâriat vârfurile sensibile ale sânilor. "Vă rog."

Nyktos a scos un sunet aspru care a bubuit prin fiecare centimetru al corpului meu. "Stiu mai bine." Ochii lui zvârcoliți s-au ridicat spre ai mei, iar mâna lui s-a mișcat de la sine acum, trecându-mi cureaua peste încheietura mâinii. "Si totusi..."

Pulsul mi-a bătut repede când mâna lui a căzut în lateralul șoldului meu, a mea urmându-l pe a lui. Privirea lui a părăsit-o pe a mea și a alunecat peste umflăturile mărunte de sânge ale sânilor mei. Am simțit tendoanele sub degetele mele în timp ce mâna lui s-a strâns pe șoldul meu și apoi s-a relaxat, trecând peste coapsa mea și apoi sub tiv.

Brațul din jurul meu s-a strâns în timp ce el s-a aplecat peste mine, coborând capul. Buzele lui s-au uitat peste gâtul meu, iar amintirea mușcăturii lui a mers mult pentru a șterge durerea celui eliberat de zeul înmormântat. Mi-a ridicat ușor partea superioară a corpului în timp ce gura lui se mișca peste pielea vindecată. Atingerea limbii lui de carnea mea a transmis o undă de șoc de senzație prin mine. I-am privit gura urmărind dâra strălucitoare de sânge în jos și apoi în sus peste umflarea sânului meu. Limba lui a lins sângele. „Eu... nu cred că pot să respir.”

"Da, poti."

Am gâfâit când gura lui s-a închis peste mamelonul meu, trăgându-l și sângele meu uzat în gura lui.   oldurile mele s-au smucit, împingându-se împotriva excitării lui. A prins carnea turgidă între buze în timp ce-și ridica gura și apoi capul.

„Deschide pentru mine.” El a emis cererea zdrențuită în timp ce mi-a ridicat slipul la talie, dezvăluindu-mă în fața lui.

Stomacul mi s-a răsucit de anticipare când picioarele mi s-au despărțit fără ezitare. Privirea lui intensă a trecut pe lângă șoldurile mele până la praful fin de păr, în timp ce degetele lui se apăsau în carnea coapsei mele. "Arăta   i-mi."

O, dumnezei. M-a zguduit un fulger înroșit de dorință nerușinată. Respirând repede, l-am prins de încheietura mâinii în timp ce degetele mele se întindeau pe pielea de sub buric. Privirea lui Nyktos era neclintită, mistuitoare.

"Arăta   i-mi." Vocea lui era o șoaptă mătăsoasă a miezului nopții. "Vreau să văd degetele tale alunecă de dorința ta.”

Am tras un geamăt blând. Degetele mi-au zdrobit umezeala dintre coapse. Camera avea senzația că își ține respirația, așteptând alături de mine. Cu Nyktos. Așteptarea nu a fost lungă. Trecându-mi degetul în căldura mea umedă, șoldurile mi s-au smucit de mână în timp ce am gâfâit. Învârtirea plăcerii în adâncul interiorului era de-a dreptul scandaloasă.

„Asta e”, a spus el cu aceeași voce convinsă și seducătoare de când îi luam sângele. „La dracu’ cu degetele”.

Pumnul dorinței crude m-a lăsat amețit în timp ce mi-am mișcat degetul înăuntru și în afara — privirea lui ațintită asupra mișcărilor mele. A știut exact în clipa în care am mai strâns un deget în mine, iar ochii lui s-au bucurat de ceea ce a văzut. A fost extrem de rău și mi-a plăcut.

Nyktos m-a mutat în poală, trăgându-mă mai departe de creasta tare a excitării lui. Mi-am călărit mâna, legănat de penisul lui...

"Frasin?" strigă Nektas din sală. „Ești acolo?”

M-am oprit, cu inima tresărită în timp ce ochii mei mari se îndreptau spre u   ă.

"Sunt ocupat." Privirea lui Nyktos a rămas concentrată între picioarele mele.

— Cu Sera?

M-am înecat cu o respirație. Cât de bune erau simțurile unui draken?

— Da, spuse Nyktos, încrucișându-și mâna peste a mea. Atenția mi s-a concentrat asupra coapselor mele desfăcute. Mi-a lăsat degetele înapoi înăuntru.   oldurile mele aproape că s-au smucit complet din poala lui. O, dumnezei. Un fulger păcătos de plăcere a trecut prin mine. „Nu te opri.”

"Ce?" a venit răspunsul înăbușit al lui Nektas.

Sub obrajii lui Nyktos s-au format scobituri puternice. „Nu vorbeam cu tine."

"Bine." A urmat o pauză. „Este bine?"

Nyktos respira greu în timp ce mă privea, simțindu-mi degetele mișcându-se sub ale lui. „Da, ea... va fi."

„Voi doi aveți nevoie de ceva?"

„Nektas", se răsti Nyktos, iar eu mi-am întors capul la pieptul lui, înăbușindu-mi un geamăt în timp ce genunchii mi se curbau.

"În regulă. Bine, răspunse drakenul. „Voi verifica peste puțin."

"Sa faci asta." Degetele lui Nyktos s-au mutat peste ale mele, controlând ritm în timp ce m-am frecat de penisul lui.

Capul mi-a căzut pe spate, ochii închizându-se și respirația venind în pantaloni scurti, rapid, în timp ce tensiunea se ondula din ce în ce mai strâns. Respirația lui a trecut peste sânul meu. Am strigat în timp ce gura i s-a închis peste carnea care palpita, iar el mi-a sut pielea, sângele vărsat. Degetele mele se mișcau mai repede, mai greu. Plăcerea tremura adânc în mine. A gemut, trăgându-mă mai aproape, ținându-mi fundul de penisul lui.
Sunetele pe care le-am scos... zei, ar trebui să-mi fie rușine, dar nu eram. Am vrut să-i audă. Voiam să simtă umezeala care îmi acoperă degetele. Voiam să știe că felul în care corpul meu a răspuns la el are foarte puțin de-a face cu sângele lui și totul de-a face cu el. Nu voiam nimic între noi. Voiam să-i simt lungimea tare pe pielea mea. Îl voiam în mine. Am vrut să mă străpungă, să mă ia în el. mi-am dorit atât de mult-

Zgomotul colților lui peste mamelonul meu era prea mare. Am venit greu, căzând peste margine, în timp ce el se cutremură împotriva mea. Sânul meu i-a înăbușit geamătul aspru. Plăcerea a continuat să se desfășoare și să se învârtească prin corpul meu până când am rămas moale și complet dezosată în brațele lui.

Încă tremuram când el îmi îndepărta degetele de pe mine. Ochii mi s-au deschis și l-am privit... l-am văzut ridicând mâna la buze. Și-a închis gura peste degetele mele strălucitoare și a aspirat adânc.

„Dumnezei", am gemut, ținându-mi respirația.

Nu putea să rămână nici o picătură din mine pe degete până a terminat. Ochii Quicksilver i-au întâlnit pe ai mei, iar apoi genele groase s-au lăsat în jos, în timp ce ne ținea mâinile unite lângă buzele lui. "Cum te simți acum?" întrebă el îngrozit.

Am deschis gura, fără cuvinte, când am devenit conștientă de umezeală pe curba fundului meu, unde se odihnea excitarea lui semi-dură. El... găsise eliberarea. "Mai bine. Mult mai bine."

„Bine", a spus el și asta a fost tot ce a spus o vreme.

În tăcerea care a urmat, inima mi-a încetinit, dar căldura atingerii lui

a rămas, în timp ce cel al sângelui lui se stingea. M-am uitat la mâna lui încrucișată în jurul degetelor mele, pielea lui cu câteva nuanțe mai adâncă decât a mea. Mi-a plăcut când m-a ținut de mână și un...

A mai rămas o dorință .

Una diferită de toate acele dorințe anterioare. Nu am vrut să părăsesc acest moment în care el mă ținea lângă el, la pieptul lui, cu mâna în a lui.
Acest moment în care genele lui coborâte îi evantai obrajii și linia maxilarului relaxat. Nu am vrut să părăsesc acest moment de pace.

Dar a trebuit.

A trebuit să.

Pentru că aceste momente nu vor dura. Știam că atunci când acele gene s-au ridicat și el îl va privi de sus pe cel care plănuise să-l seducă și să-l ucidă, ar exista regrete în acei ochi argintii, indiferent dacă ar pretinde că este doar enervat de trădarea mea . Nu am vrut să văd asta.

Am vrut să-mi amintesc aceste momente pentru că ceea ce s-a întâmplat în seara asta dezvăluise un adevăr dureros care nu putea fi negat. Nu ar mai fi din asta.

Pentru că știam ce trebuie să fac.

Mi-am scăpat mâna. Capul i s-a ridicat, iar eu am privit repede în altă parte în timp ce eu a adunat jumătă ile însângerate ale halatului meu. „Nektas se va întoarce în curând?”

"El va."

"Bine." Am înghițit în sec, gustând încă mierea persistentă din sângele lui. Am început să mă mișc.

— Ai grijă, spuse Nyktos, apucând halatul și închizând jumătățile peste mine. „S-ar putea să te simți puternic, dar ai putea fi puțin amețit.”

"Ma simt bine." M-am ridicat încet. Brațul lui Nyktos s-a strâns în jurul taliei mele. „Trebuie să fac curățenie.”

Trecu o clipă lungă, apoi brațul i se slăbi. „Voi trimite apă în camerele tale.”

Am dat din cap când am alunecat din poala lui. Ținând halatul împreună, am traversat în grabă camera. Am apucat mânerul ușii, simțindu-i privirea pe spatele meu. Ochii mi s-au închis pentru scurt timp. "Mulțumesc."

Nu a fost nici un raspuns.

Am deschis ușa și am plecat, lăsând în urmă Nyktos și acele momente de liniște.

O oră mai târziu, m-am așezat în camera de război, camera închisă situată în spatele tronurilor, urmărind numeroasele pumnale și săbii care căptușeau pereții. Ultima dată când am fost aici, a fost după ce aflasem adevărul despre Putregai.

Și Nyktos aflase adevărul despre mine.

Camera mi-a dat vibrații proaste.

Am decis că are nevoie de ferestre. Scaune mai moi. O masă nu atât de cioplită de zei știa doar câte arme. Armura mai puțin pătată de sânge a celor prezenți.

Piciorul meu cu papuci a început să bată de pe podeaua de piatră în timp ce îmi răsuceam părul între degete. A fost dificil să curăț tot sângele de pe piele și păr fără să folosesc cada. Am încercat să intru înăuntru. Ajunsesem chiar și până în picioare în ea, dar de îndată ce am început să mă las în jos, am început să simt că centura îmi înfige în gât. M-am grăbit afară, aproape alunecând pe țiglă în graba mea. Mă simțeam prost când apelam să-mi scufund capul în apă pentru a-mi spăla părul. Încă mă simțeam prost. Slab. Dar nu știam cum să trec de asta.

Și chiar nu a contat în acest moment.

„Au fost cel puțin trei zei implicați în atac", spunea Theon, atrăgându-mi atenția asupra lui și a surorii lui geamănă. Armura lor era pătată de sânge, iar fețele lor maro adânc păreau sumbru și obosit. Trebuia să se apropie de dimineață. „Inclusiv pe cel ucis de Orphine. Nu i-am recunoscut pe cei doi pe care i-am văzut ca fiind de la Curtea lui Attes."

Gemenii erau originari din Vathi, unde se afla Curtea lui Attes și fratele său Kyn. Aparent, era cea mai apropiată Curte de Shadowlands și mi s-a părut potrivit ca Războiul și Răzbunarea să fie situate lângă Moarte.

— Nu l-am recunoscut pe cel pe care l-am văzut vorbind cu Sera, spuse Bele de unde ea stătea cu picioarele încrucișate pe masă.

Părul împletit strâns al lui Lailah se legăna deasupra umerilor ei în timp ce se lăsă pe spate, privind în jos la masă. — Și bănuiesc că nu ai recunoscut drakenul?

I-am urmat privirea spre locul în care stătea Nektas. Era o grămadă de piele aramie expusă, deoarece purta doar o pereche de pantaloni largi, negri. Am încercat să nu mă uit la el, dar am fost fascinat de modelul de linii slabe deasupra lui

umerii și pieptul.

„Știu că poate fi un șoc pentru toți, dar nu cunosc fiecare draken”, a răspuns Nektas. Nu vorbise prea mult de când ne adunasem cu toții aici. Mi-am imaginat că gândurile lui erau la Davina. Fusese el aproape de ea? Avea familie?

Lailah se uită la el, cu sprâncenele ridicate.

„Tot ceea ce știu este că am simțit că drakenul era tânăr”, a adăugat Nektas. „Prea tânăr pentru a fi până la așa ceva.”

Acela fusese un tânăr draken?

— Ar fi putut fi de la orice Curte, spuse Nyktos din spatele a două degete care îi băteau încet buza inferioară. Degete care aveau... Am tăiat acele gânduri cu

adevărat nepotrivite în timp ce mă uitam la Nyktos. M-am așezat direct în dreapta lui, doar pentru că acolo mă pusese practic după ce m-a recuperat din camerele mele. Își măturase părul pe spate cu un nod la ceafă și înlocuise cămașa zdrențuită cu una nouă. Tensiunea îi revenise la nivelul maxilarului și umerilor.

Momentele de pace dispăruseră cu adevărat.

A teptasem lângă u ile camerelor mele, din fericire auzind zgomotul u ii lui care se închidea. Mă gândeam că pleacă să vorbească cu gardienii lui despre ceea ce se întâmplase și voiam să știu ce va spune. Părea surprins de cererea mea de a i se alătura, dar nu mă oprise. Cu toate acestea, nu spusese multe și abia se uitase la mine. Eu... știam că regretul l-a găsit, chiar dacă în mod clar fusese un participant activ la ceea ce sa întâmplat și și-a găsit de asemenea eliberarea. M-am mutat pe scaun, puloverul de lână dintr-o dată prea gros.

— Ar putea fi, încuviin ă Rhain. S-a așezat vizavi de mine, cu părul roșcat-auriu mai roșcat în lumină. Se uitase la încheieturile mele de îndată ce se a ezase lângă mine. La fel cum făcuse Bele când a intrat. Aveam senzația că erau singurii doi care simțeau farmecul, dar restul li s-a spus despre asta. „Dar câți Primals ar fi suficient de îndrăzneți pentru a face o astfel de cascadorie?”

„Este nevoie de curaj când nu ei au efectuat actul?” replică Nyktos.

Rhain dădu încet din cap. "Buna observatie."

— Probabil că a fost Hanan. Bele a scuipat numele Primalului ca pe un blestem. „El are motive să fie supărat și este cu siguranță un Primal care nu este suficient de curajos pentru a veni el însuși în Shadowlands pentru a vedea dacă am Înălțat cu adevărat.” Bele alunecă de pe masă și începu să meargă. A fost un pacer ca mine. „Acei zei înmormântați

am fost eliberați pentru a crea o distragere a atenției — suficient timp pentru a mă apuca de fund. Oamenii au murit din cauza asta. Nu ar trebui să fiu aici. Trebuie sa plec."

„Ești acolo unde ai nevoie”, i-a spus Nyktos.

„I-am spus asta.” Aios se uită la Bele, cu părul roșu intens un șoc de culoare pe obrajii ei palizi. „Ea nu vrea să audă.”

— Mă vrea aici, pentru că este mai sigur, răspunse Bele în timp ce venea să stea lângă Nektas.

Aios oftă, clătinând din cap. „Și așa cum am mai spus, nu este nimic în neregulă cu siguranța.”

„Are dreptate și poate însemna ambele lucruri.” Nyktos își dădu o șuviță de păr înapoi de pe față. „Am nevoie de tine aici, unde se întâmplă să fie mai sigur pentru tine.”

Bărbia lui Bele ridicată. „Nu pot rămâne ascuns pentru totdeauna. nu vreau. Refuz.”

„Nu sugerez asta. Dar, deocamdată, trebuie să păstrați un profil scăzut. Hanan și alții pot crede că ai Înălțat, dar până nu te văd, nu pot confirma sută la sută asta.”

„Nu tu ești cel care îi atrage aici.” Am vorbit, iar părul s-a răsucit în jurul bărbiei lui Bele în timp ce ea și-a smucit capul spre mine. Câteva perechi de ochi plini de pământ au aterizat asupra mea. Nyktos le împărtășise ceea ce știam, dar, ca și Nektas, nu spusesem prea multe în timpul întâlnirii. Mi-am dres glasul. „Asta am făcut. Nu ar trebui să te simți responsabil pentru nimic din toate astea.”

Sprânceana i s-a ciupit. „Și ar trebui?”

"Evident. Eu sunt cel care a făcut-o.”

„Ceea ce ai făcut mi-a salvat viața – și îți mulțumesc pentru asta”, a spus ea, în vârstă de doi ani pete roz aparându-i pe obraji. „Nu știu dacă am spus asta încă.”

Am dat din cap, simțindu-mi și fața caldă.

„Nu înțeleg cum te-ar putea căuta zeul”, a spus Ector din partea cealaltă a mea. „Nici Hanan, nici Kolis nu știu cum arăți. Niciunul dintre Primiști nu a fost aici să te vadă.”

— În afară de Veses, spuse Rhain.

M-am încruntat imediat. Văzusem o singură dată Primal al Riturilor și Prosperității, iar ea fusese prea sensibilă cu Nyktos. Atât de mult încât am presupus că au un fel de relație. Dar nu mai fusese... nimeni altcineva înaintea mea. „Veses nu m-a văzut când a fost aici.” M-am uitat la Nyktos.

"Dreapta?"

Un mușchi s-a îndoit în maxilarul lui Nyktos în timp ce se uita la Rhain. El a dat din cap.

„Oamenii au văzut-o – la Curte, când a avut loc aici”, a subliniat Theon. „Și în Rise în noaptea în care dakkais au atacat. E un chip nou.
Nu face un salt de logică pentru a pune doi și doi împreună și a ajunge la Consort. Ar fi putut fi Hanan și dăduse ordine să o găsească și pe Bele și pe ea.

Ochii lui Nyktos fulgeră spre el. „Oamenii noștri nu o vor trăda niciodată identitate la o altă instanță.”

„Cum poți fi sigur?” Piciorul meu a încetat să bată. Nici măcar nu eram sigur ce fac aici. Nimic din ceea ce ar fi discutat sau eventual dezvăluit nu ar conta.

"Pentru că eu sunt."

Am așteptat ca el să detalieze. El nu a făcut-o. — Trebuie să-ți amintesc de Hamid? Godlingul locuise în Lethe și se împrietenise cu tânărul Aleși care încă locuia într-una din camerele de mai sus. El fusese cel care a raportat dispariția lui Gemma și, din toate punctele de vedere, se știa că era generos și amabil.
De asemenea, se știa că poartă o ură adânc înrădăcinată față de Kolis, deoarece el și-a ucis mama – o zeiță – și i-a distrus sufletul. Lui, la fel ca mulți alții, îi era atât de frică de falsul Primal al Vieții, încât când Gemma îi spusese că eu trebuie să fiu cel pe care Kolis îl căuta, mă văzuse pentru ceea ce știam deja că este adevărat. Că eram o amenințare pentru sanctuarul oferit de Shadowlands.
Nu am acuzat-o pentru ceea ce încercase Hamid după aceea. O parte din mine chiar nu l-ar putea învinovăți.

Probabil că aș fi făcut la fel.

Doar că aș fi avut succes, acolo unde el a eșuat.

„Nu ca și cum aș fi uitat asta.” Degetele lui Nyktos se opriră. „Dar asta a fost diferit.”

„Să nu argumentez”, am spus, iar ochii i s-au îngustat, „dar exact cum este diferit?”

— Pentru că Hamid a crezut că protejează Țările Umbrelor, răspunse Rhain, cu privirea mult mai rece decât fusese când am sosit prima dată. Cu excepția lui Aios, nimeni nu fusese extrem de prietenos înainte, dar Rhain fusese mai cald decât era acum.

Lailah dădu din cap. „Și ceea ce s-a făcut aici în seara asta a amenințat siguranța Țările Umbrelor. Cei care caută adăpost aici nu ar pune în pericol asta.”

„Este posibil ca un zeu de la o altă Curte să fi fost aici în noaptea în care dakkais au atacat”, a adăugat Nektas. „Te-am văzut la momentul potrivit și a dat o descriere suficient de bună pentru a permite cuiva să te prindă.”

„Sau lasă-mă să mor”, am spus. „Acel zeu nu a fost acolo la ordinele care mi-au cerut să supraviețuiesc atacului.”

Nyktos și-a întors încet capul spre mine. "Mai vino?"

„El a văzut un zeu înmormântat urcându-se peste mine și nu a făcut nimic pentru a-l opri.” m-am încruntat. „Credeam că ți-am spus asta.”

Și-a coborât mâna la masă. „Nu ai făcut-o.”

"Oh." M-am așezat pe spate, răsucindu-mi părul. „Deci, da, nu cred că m-au vrut în viață. Poate că tocmai iese din imagine, ceea ce mă face să cred că nu a fost Kolis, dacă ceea ce a spus Penellaphe despre jarul vieții este adevărat.” Și ținând cont că port sufletul Sotoriei, dar nu am abordat asta. Din câte știam, cei din cameră știau doar că port un jar de viață.

„Ei bine, cine era în spatele ei aproape că a obținut ceea ce își dorea...” Bele se opri în timp ce aerul din camera de război se răcea.

O tensiune tangibilă a inundat spațiul. Săbii și pumnale zdrăngăneau pe perete. Ochii mi s-au ridicat spre tavan în timp ce luminile de deasupra capului pâlpâiau.

"Frasin." Nektas îi strigă numele încet.

Încet, m-am uitat la Nyktos. Sub pielea lui Nyktos apăruseră umbre. Aerul trosni. — Aproape, am repetat eu încet.

Ochi argintii care se învârteau i-au întâlnit pe ai mei. Esența a încetinit, iar încărcătura de energie a dispărut treptat din cameră. Privirea lui a coborât acolo unde degetele mele s-au sprijinit pe brațul lui.

îl atingeam .

În fața altora.

Nici nu mi-am dat seama că am făcut-o. Simțindu-mi obrajii calzi, mi-am îndepărtat mâna. Nu credeam că Nyktos l-a apreciat. Atingerea în acele momente rare, intime, după ce mi-a dat sângele lui, nu a echivalat cu faptul că el vrea atingerea mea oricând. M-am uitat la masa cu cicatrici, respirând prin înțepătura... dezamăgirii. Dar în ce? L? Pe mine? Mi-am ridicat privirea, iar privirea înghețată a lui Rhain a întâlnit-o pe a mea.

Împreunându-mi mâinile în poală, ca să le țin pentru mine, mi-am dres glasul din nou. „Oricum, nu cred că are sens să fi fost Hanan. Nu m-ar vrea în viață? N-ar vrea vreunul dintre Primalii care cred că sosirea mea și Ascensiunea lui Bele sunt rude să mă vrea în viață, ca să mă poată preda lui Kolis?

„Un Primal trebuia să fie în spatele asta”, a spus Nektas. „Nimeni altul nu ar putea comanda unui draken să atace. Întrebarea este care? Cine ar ști sau ar bănui suficient despre tine pentru a fi dispus să-l enerveze atât pe Nyktos, cât și pe Kolis, permițând

sa mori?”

Nimeni nu a avut un răspuns la întrebarea lui Nektas, probabil pentru că nimeni nu știa care Primal ar fi dispus să-l înfurie atât pe Primal al Morții, cât și pe falsul Primal al Vieții.

Sincer să fiu, nu eram îngrijorat pentru asta la fel de mult, ci riscam pentru toți ceilalți dacă acest mister Primal ar lansa un alt atac. Sau dacă Kolis s-a săturat să fie doar curios din cauza jarului și a decis să-l cheme pe Nyktos pentru a afla ce s-a întâmplat. Stomacul mi s-a înclinat când pielea mi s-a răcit.

— Ai fost rănit? a întrebat Aios în timp ce mergea cu mine în camerele mele.

Am aruncat o privire către zeiță. Umbrele care pătau pielea sub ochii citrini ai lui Aios m-au îngrijorat. Scobiturile feței ei în formă de inimă erau mai adânci decât înainte, iar îngrijorarea ei era clară în apăsarea buzelor ei pline.

"Nu prea mult."

„Nu asta a fost impresia pe care am avut-o de la Bele.” Aios și-a băgat o șuviță de păr în spatele urechii. „A spus că ai fost mușcat”.

„Abia”, am mințit, nici măcar neștiind de ce nu am vrut să împărtășesc ce făcuse Nyktos pentru mine. Poate pentru că o parte din mine nu i-a venit să creadă. — Stai aici în seara asta – sau ce a mai rămas din seara asta?

Aios dădu din cap. „Am stat aproape din cauza Gemmai.”

Doamne, aleșii trebuie să fi fost îngroziți în timpul atacului. "Pot sa o vad?"

Aios își întoarse privirea. "Poate mai târziu."

Tensiunea s-a instalat în umerii mei în timp ce mi-am tras degetele de-a lungul pietrei răcoroase și netede a balustradei. Ar putea fi o mulțime de motive pentru care nu o pot vedea pe Gemma acum, începând cu faptul că probabil dormea. Dar mintea mea s-a dus imediat la cel mai rău. Dacă Aios nu m-ar fi vrut în preajma celor aleși odată?

Aios recunoscuse că nu am vrut să-i fac rău lui Nyktos, dar recunoașterea nu echivala cu iertarea. Mi-a oferit informații când am sosit prima dată, când majoritatea, inclusiv Nyktos, nu făcuseră.
Aios fusese amabil și primitor, dar am dezamăgit-o. Am auzit asta în vocea ei și am văzut-o în expresia ei. În vremurile scurte în care am fost

împreună de când aflase adevărul, Aios nu fusese la fel de prietenos ca înainte și asta ustura. Pentru că mi-a plăcut de ea.

Am înghițit un oftat când am ocolit etajul al treilea. „Ce mai face Gemma?”

„Este bine. Fizic." Aios își netezi mâna peste un panou crem al rochiei ei, trăsăturile ei ciupind. „Dar cred că va trece ceva timp până când mintea îi va ajunge din urmă cu corpul.”

Mi-aș fi dorit ca atingerea mea să poată vindeca astfel de răni, pe cele mai profunde pe care nimeni nu le putea vedea. Privind la Aios, m-am concentrat asupra umbrelor de sub ochii ei. Empatia pe care o arătase Gemma când vorbisem cu ea provenea dintr-un loc de experiență. Aios a împărtășit aceeași privire bântuită cu Penellaphe.

Și am avut sentimentul că dacă Nyktos nu m-ar fi luat ca Consoartă a lui când a făcut-o și aș fi fost lăsată în seama capriciilor crude și depravate ale fratelui meu vitreg, aș fi avut și eu acele umbre în ochi.

„Îmi fac griji că vinovăția pe care o simte rivalizează cu frica ei”, a adăugat ea după a moment.

„Ce a făcut Hamid nu a fost vina ei.” Mi s-a strâns strânsoarea pe balustrada din piatra umbră. „Și nici Bele nu ar trebui să se învinovățească pentru ceea ce s-a întâmplat în seara asta.”

„Nici tu nu ar trebui. I-ai salvat viața lui Bele. Nu ai gresit cu nimic."

„Eu…” Mi-am îndepărtat privirea de la Aios, privirea mea călătorind spre foaierul de dedesubt. „Când am adus-o pe Bele înapoi, nu știam că o va urca.”

„Dacă ai fi știut ce s-ar întâmpla, asta ar fi schimbat lucrurile?” Aios s-a oprit pe treapta de deasupra, ochii ei întâlnindu-i pe ai mei. „Să știi ce se va întâmpla schimbă ceea ce ai face dacă ți se va prezenta din nou această alegere?”

Am început să spun da, dar nu am putut pentru că voiam să o aduc înapoi pe Davina. Aș fi făcut-o dacă Ector nu m-ar fi oprit. Dacă i s-a întâmplat din nou altuia pe care știam? Cineva de care Nyktos i-a pasat și nimeni nu a fost acolo să mă oprească?

Apăru un zâmbet slab, apoi ea se întoarse, continuând să urce scările. „Într-un fel, nu sunt sigur că ai de ales. Ai un jar de viață în tine”, a spus ea când am ajuns la etajul al patrulea, fără să știe că de fapt aveam jarul de viață în mine. „Poate să fi făcut parte din Eythos când a trăit, dar acum, este o parte din tine. Crearea vieții din moarte este în natura ta. Este instinctul.”

— Da, am spus, oftând când am ajuns la etajul al patrulea. „Dar nu este simt așa uneori.”

Nimeni nu era în afara camerei mele, dar m-am gândit că nu va rămâne așa mult timp. Aios nu zăbovise când am intrat în cameră, unde a rămas mirosul slab și acre de fum. A fost bine, dar mi-aș fi dorit să fi petrecut puțin mai mult timp. Mi-ar fi plăcut să aflu cum era casa ei departe de palat. Sau cum devenise atât de apropiată de Bele.

Dar nu aș descoperi aceste lucruri.

Am aruncat o privire spre ușa alăturată. Așa cum nu aș ști niciodată dacă Nyktos are o carte sau o mâncare preferată. Dacă și-ar putea aminti visele sau dacă a visat deloc.

Cine sau ce ar alege să fie dacă ar avea de ales să fie oricine în afară de el însuși. Erau atât de multe lucruri pe care mi-am dorit să învăț despre el. Și-a amintit multe despre tatăl său? A citit sau a lăsat gândurile să rătăcească atunci când avea momente libere, de liniște? Îi plăcea să viziteze tărâmul muritorilor?

A regretat că i s-a îndepărtat kardia ?

Dar ceea ce știam deja era suficient pentru a știu că nu merita ceea ce i-a oferit acest gen de viață: pierderea părinților săi și atât de multe altele, o consoartă pe care nu o ceruse niciodată, dar pe care încă încercase să o protejeze și trăind sub amenințarea constantă a lui Kolis. Nyktos merita mai bine. La fel au făcut toată lumea din Shadowlands.

Și acum am reprezentat o cu totul altă amenințare pentru el și pentru toți cei care au căutat adăpost aici.

Am ieșit pe balcon și m-am uitat la curte. Zona fusese deja curățată și nu mai rămăseseră decât urme slabe întunecate pe pământ. Nu mă puteam lăsa să mă gândesc la ce reprezentau acele pete. Aveam nevoie de un cap limpede în timp ce priveam paznicii patrulând Rise.

Jăracul era important. Am înțeles asta – spre deosebire de ceea ce credea Nyktos. Cu cât voi muri mai devreme, cu atât mai puțin timp ar avea tărâmul muritorilor. Nu știam de ce Eythos a pus jarul în linia mea de sânge, împreună cu sufletul Sotoriei. Mai ales că acel suflet m-a făcut arma perfectă împotriva lui Kolis.

Nu un viitor Consort, ascuns și protejat.

Nu un vas care ar fi capabil să păstreze jarul în siguranță.

Aveam un scop și nu puteam întârzia el – oricât de dezagreabil
a fost și oricât de mult mi-aș fi dorit ca totul să fie diferit.

Am așteptat până nu am mai putut face asta. Nu era nicio activitate în curte și mi-am imaginat că oricine fusese dincolo de Rise a părăsit pădurea până acum. Habar n-aveam unde se află Nyktos, dar nu credeam că se întorsese încă în camerele lui. S-a vorbit despre întâlnirea cu

familiile celor care pieriseră în noaptea asta. Inima mi s-a strâns. El putea fi oriunde și nu aveam de unde să știu dacă calea pe care trebuia să o urmez era clară, dar toate erau riscuri pe care trebuia să le asum.

Întorcându-mă, m-am întors înăuntru și m-am îndreptat către camera de baie, unde mi-am smuls jambierele așa cum mi se spusese că se numesc. Erau mai groși decât colanții, dar nimic ca pantalonii. Mi-am pus o pereche de acelea, ignorând peticele rigide de sânge uscat în timp ce am împins salopeta pe care o purtam sub pulover în talia pantalonilor. Tragându-mi de cizme, am apucat o mantie și am început să prind cârligele de la gât în timp ce mergeam pe sub candelabru de sticlă uimitor până la ușile balconului. Prinzând mânerul, m-am uitat peste umăr la ușa care ducea în camera alăturată. Mâna mi-a tremurat.

Am ezitat, uitându-mă la camerele lui Nyktos. M-am gândit la pătura pe care aș avea-o trezit acoperit. El a fost cel care făcuse asta?

„Îmi pare rău", am șoptit, respirând prin înțepătura din gât și ochi. Mi-aș fi dorit să audă acele cuvinte și să le creadă.

Mi-am dorit multe lucruri în acele secunde înainte de a mă întoarce la balcon, clipind înapoi umezeală. Umerii mi s-au strâns, am ridicat capota și am ieșit pe balcon înainte de a închide ușa în liniște în urma mea, concentrându-mă doar pe ceea ce avea în față.

Am aruncat o privire spre Pădurea Roșie, unde se afla cândva poarta deteriorată. Copacii purpuri încă în picioare ieșeau în evidență pe cerul de fier. Să intru din nou în acele păduri în care zeii căzuți zăceau îngropați a fost ultimul lucru pe care mi-am dorit să-l fac, dar cel puțin știam că au fost curățați de orice zei căzuți. Atata timp cat nu am sangerat in ele, as fi bine. De acolo, a trebuit să trec printr-o mică secțiune din Dying Woods, un alt loc prin care nici măcar nu așteptam cu nerăbdare să călătoresc, dar era singura modalitate de a ajunge acolo unde trebuia să fiu în Lethe.

Navele au intrat în oraș prin Golful Negru, adică veneau din alte locuri din Iliseeum. Eram încrezător că voi putea urca pe o navă și apoi în Dalos, Orașul Zeilor, unde Kolis a ținut Curtea.

Pentru că, în afară de ucidere, mai era un lucru la care eram extraordinar de bun – să nu fiu văzut.

Am văzut o siluetă blindată în negru și gri care patrula pe crenelul Rise. Apăsându-mă de perete, m-am păstrat în umbră și am așteptat până când au dispărut din vedere. Apoi am sărit înainte și nu mi-am dat timp să mă gândesc la cât de nesăbuit a fost asta. Nu mai era timp de așteptat. Mai aveam doar câteva ore până în zori când cineva va veni în cele din urmă

camerele mele. Strângând balustrada rece de piatră umbră, m-am cățărat peste ea și m-am uitat peste umăr în spațiul gol dintre mine și pământul împodobit de dedesubt.

A fost o distanță semnificativă, care rupe oasele.

Îngenuncheat, mi-am coborât piciorul drept și apoi stângul în vastul neant. Mușchii încordați și arzând ca gropile de foc ale Abisului, am tras o respirație superficială și apoi mi-am întins piciorul drept până am simțit că brațele mele se vor smulge din prize. Degetele mele au alunecat puțin pe piatra umbră exact când am reușit să ajung la cea mai apropiată fantă pentru săgeți.

Nu am vrut să mă gândesc dacă acele fante fuseseră un plus necesar.
Odată ce am fost sigur că piciorul meu era stabil în deschizătura îngustă, am ridicat o mână de pe balustradă și am întins mâna către o canelură de care să o prind. Stomacul mi s-a prăbușit, apoi mi-am dat drumul și m-am rotit spre fanta săgeții.

Clătinându-mă puțin, mi-am lipit fruntea de piatră. „Zei buni”
Am soptit. „Este idiot.”

Punându-mi picioarele de perete, am început să mă cobor încă o dată. Toți acești ani petrecuți singur, cățărându-mă în copaci, pereți și orice, chiar și departe de verticală, din pură plictiseală, dăduseră de fapt roade. Aruncând o privire la balustrada scării în spirală de dedesubt, m-am dus după ea, balansându-mă în jos.

Am aterizat pe balustradă și aproape m-am răsturnat înapoi. Prinzându-mă, am sărit jos pe palier. Un zâmbet larg mi-a izbucnit pe față. Mândră de mine și oarecum surprins că nu căzusem într-o moarte înfiorătoare și dureroasă, m-am învârtit și am coborât în grabă treptele... și am ajuns într-o fundătură.

„Oh, pentru numele naibii.” Desigur, alesesem o scară care, pentru unii
motivul părăsit de zei, nu a mers la pământ.

Aplecându-mă peste balustradă, am estimat căderea ca fiind de aproximativ șapte picioare. Schimbându-mă ca să mă pot atârna de balustradă, mi-am spus o mică rugăciune și mi-am dat drumul.

A fost o scurtă secundă de imponderabilitate, nimic altceva decât stelele strălucitoare deasupra capului și zgomotul de aer pe pielea mea. Mi s-a părut ca zborul și pentru o bătaie de timp, am fost liber...

Impactul m-a zguduit de la vârful degetelor de la picioare până în vârful capului cu glugă, scoțând din mine un mormăit scăzut. M-am împiedicat înainte, prinzându-mă cu palmele înainte să sărut pământul. Am rămas acolo câteva secunde, trăgând adânc aer în piept, în timp ce vârfurile surprinzător de surprinzătoare de durere îmi treceau prin genunchi și șolduri. Asta ar fi trebuit să doară mai mult.

Dar aveam sânge primar în mine.

Îndreptându-mă încet, am plecat apoi spre poartă, știind că nu era atât de mult timp între patrule. În câteva minute, pământul strâns a lăsat loc trosnitului ierbii cenușii, iar apoi am fost sub baldachinul frunzelor de culoarea sângelui și nu mai eram în vizorul Casei Haides.

Și am fost un obstacol mai aproape de a-mi îndeplini datoria - adevăratul meu destin.

Capitolul 6

Să-l ucizi pe Kolis nu ar fi ușor.

Evident.

Chiar dacă Kolis ar recunoaște sufletul Sotoriei – m-a văzut ca pe ea – mă îndoiam că ar fi la fel de simplu ca eu să-i înfig un pumnal în piept. Trebuia să fiu sigur că el mă iubea mai întâi și nici nu mă puteam lăsa să mă gândesc la ce ar implica asta în timp ce alergam sub baldachinul de frunze purpurie. Dacă mi-aș permite să am acele idei, aș voma peste tot. Așa că am depus asta.

Nici măcar nu știam ce va face uciderea lui Kolis – ce fel de impact ar avea asupra Iliseeumului și tărâmului muritorilor – dar Holland nu mi-ar fi spus ce are dacă ar fi fost ceva catastrofal. Faptul că Nyktos a fost un Primal al Morții trebuie să însemne că ar mai exista echilibru.

Până am murit.

Ceea ce probabil ar fi de îndată ce aș reuși să-mi înfig pumnalul din piatră umbră în pieptul lui Kolis. Mi-am închipuit că și el a bătut, care va riposta imediat.

Dar acum, norocul a fost de partea mea pentru o dată. Am intrat în Dying Woods fără probleme. Probabil pentru că aș alerga tot drumul. Gluga mantiei mi-a alunecat, dar am lăsat-o jos, mă îndoiam că voi da peste cineva într-o zonă ocupată de Shades – suflete care intraseră în Shadowlands, dar refuzau să fie judecate pentru faptele comise când erau în viață, trecând între Stâlpii Asfodelului. Nu am văzut încă o Umbră și am sperat cu adevărat că nu se va schimba, având în vedere că am auzit că ar putea fi mușcători.

Mușchii picioarelor și stomacului începeau să se crampe, forțându-mă să încetinesc în timp ce scanam continuu șirurile groase de copaci îndoiți și sparți. Fiecare respirație pe care am tras mi-a amintit de Putregaiul – liliac învechit. Cel puțin nu aveam nicio durere în maxilar și tâmple sau amețeală. Habar n-aveam cât timp aveam înainte ca amestecul de ierburi — castaniu, mentă și o grămadă întreagă de care nu-mi aminteam — să dispară, iar efectele Culling-ului s-au instalat o dată.

Mai mult. Dar când s-a întâmplat, va trebui să fac ceea ce am făcut întotdeauna.

Descurcă-te.

Așa cum știam că o va face Ezra dacă ar afla că nu e nimic de făcut în privința Putregaiului. S-ar putea să nu împărțim nici măcar o picătură de sânge, dar ea a fost rezistentă. La fel ca mine, ea nu ar renunța. Nici nu s-ar fi prefăcut că sfârșitul nu se va apropia și nici nu s-ar fi prefăcut într-o remediere magică așa cum știam că o va face mama. Ezra avea să facă tot ce-i stătea în putere pentru a se asigura că cât mai mulți oameni ar putea supraviețui cât de mult ar putea.

Potrivit Holland, ea făcea deja asta. Chiar dacă n-aș putea niciodată spune-i, ea făcea măsurile necesare...

Un zdrăngănit de sus mi-a atras privirea către ramurile moarte, noduroase și fără frunze. M-am oprit complet în timp ce un șoim – unul argintiu enorm – a alunecat printre ramurile răsucite, aripile sale masive desfăcute, încetinindu-și coborârea. Pasărea de pradă a aterizat pe unul dintre membre, ghearele ei ascuțite și întunecate săpandu-se în scoarța moartă.

Arăta exact ca șoimul pe care îl vindecasem neintenționat în Pădurea Roșie. Dar, din nou, mi-am imaginat că majoritatea au făcut-o. Am fost încă surprins să văd orice animale în Shadowlands, în afară de cai și orice naiba ar fi fost dakkais.

În timp ce eram ușurat că nu era o Umbră așezată deasupra mea, șoimii argintii erau niște prădători înverșunați. Nu o crezusem pe vechea mea doică Odetta când îmi spusese povești despre cum puteau să ridice animale mici și chiar copii. Dar acum, văzând unul de aproape de două ori, am crezut cu desăvârșire că șoimii ar putea face exact asta – poate chiar să smulgă un adult zvelt.

Niciodată nu am fost mai recunoscător pentru dragostea mea pentru pâine și produse de patiserie decât chiar atunci.

oimul argintiu i-a coborât încet aripile în timp ce am făcut un pas de încercare înainte, sperând să rămână exact acolo unde era i să nu încerce să mănânce. Ultimul lucru pe care mi-am dorit a fost să rănesc oricărui animal – ei bine, cu excepția barelor și șerpilor. Așa, aș ucide cu plăcere toată ziua și noaptea.

Nu făcusem mai mult de trei pași când capul șoimului s-a întors spre mine, cu ciocul ascuțit cârlig înclinându-se în jos. Ochii plini de inteligență s-au fixat pe ai mei – ochi care nu erau negri ca pasărea pe care o vindecasem, ci o nuanță vibrantă, nenaturală, intensă de albastru și mai strălucitoare decât ochii zeiței Penellaphe. Era o culoare pe care nu o mai văzusem niciodată la o pasăre.

Șoimul a scos un ciripit ușor, amintindu-mi de o versiune mai puțin puternică a apelului uluitor pe care îl făcea drakenul, iar apoi s-a lansat brusc din ramură. Aripile întinse larg, șoimul s-a aruncat direct spre mine.

Inima zvâcnind, m-am ghemuit repede, întinzând mâna spre pumnalul din cizmă. Am smucit arma eliberată exact când șoimul a virat brusc, trecând peste capul meu... Un țipăt

strident de durere mi-a târât un fior pe șira spinării. Ridicându-mă, m-am învârtit, înghițind un țipăt în timp ce frica mi-a explodat în piept.

O masă grea cenușie a convulsionat la câțiva metri de mine, zvâcnindu-se în timp ce șoimul argintiu și-a înfipt ghearele ascuțite ca lama în ceva în formă de cap. Lucrul a devenit rapid mai solid pe măsură ce aripile grele ale șoimului băteau peste umeri și un piept. Brațele au devenit vizibile, iar mâinile și degetele făcute din umbră au întins mâna către șoim, dar pasărea a sfâșiat degetele firave, smulgând niște cârcei cenușii care pluteau spre pământul cenușiu-maro.

Aerul înghețat mi-a sărutat ceafa, trimițând un fulger de adrenalină prin mine. Am reacționat din instinct, stingând frica. Învârtindu-mă, am măturat cu pumnalul. Ochii mi s-au mărit când lama a întâmpinat rezistență în umbra agitată și palpitantă. Chestia a țipat când s-a smucit înapoi. Bucăți de umbră s-au desprins, împroșcându-se în aer ca sângele, în timp ce lucrul s-a ridicat de pe pământ, zburând în membre, exact când altul s-a aruncat printre copaci, cu vârstele de umbră înclinându-se la câțiva metri deasupra solului.

Aveam o bănuială profundă că știam exact cu ce am de-a face.

Nuanțe.

Și, cumva, toată lumea nu menționase că practic putea zbura.

Am sărit în lateral în timp ce un braț fumuriu ieșea afară, apoi m-am întors și am văzut că Umbra pe care o atacase șoimul acum dispăruse, în timp ce șoimul a zburat, târându-și ghearele prin noua Umbră. Chiar mă ajuta șoimul? Sau doar reacționând la amenințarea mai mare?

Un geamăt scăzut a călătorit prin Pădurea Muritoare. M-am învârtit, zărind un gri adânc alunecând înăuntru și ieșind între membrele strâmbe, ca și cum ar veni din pământul mort și copaci.

„Dumnezei”, am mormăit. „Chiar nu am timp pentru asta.”

M-am întors către cel mai apropiat, întrebându-mă exact cum naiba s-au mușcat când păreau să fie fum și umbre. Am blestemat când Umbra s-a aruncat în stânga mea. Un altul a zburat peste pământ, alunecând ca un șarpe mare și întunecat – pentru că, desigur, așa ar fi făcut-o. Tragând înainte, am trântit pumnalul în ceea ce am presupus că este spatele lui, când a început să se ridice. Lama s-a scufundat în ceva, făcând Umbra să scârțâie și să lovească pământul. Ochii mi s-au mărit când Umbra sa spart brusc în mii de mici

filamente. Bine. Cu siguranță aș lovi ceva vital. Ridicând pumnalul, am observat stropi negre, un fel de substanță uleioasă, de-a lungul curbei mâinii mele. Un miros stătut m-a lovit, întorcându-mi stomacul.

O parte micuță din mine s-a simțit rău în timp ce mă întorceam, împingând pumnalul în cea mai largă parte a Umbrei. Aceste lucruri fuseseră muritori cândva. Este posibil să fi comis păcate groaznice sau au fost pur și simplu indivizi a căror teamă de consecințe era mai mare decât orice indiscreție pe care le-ar fi comis. Am avut senzația că atunci când s-au destrămat în nimic, așa cum a făcut cel dinaintea mea în timp ce mă întorceam către altul, a însemnat distrugerea sufletului lor.

Nu a existat nicio întoarcere de la asta.

Am înfipt pumnalul în pieptul următoarei creaturi fără ezitare pentru că vina era trecătoare. Nu am vrut să devin gustarea de noapte a unui suflet neclintit.

O Umbră a căzut în jos, la fel ca șoimul mai devreme. Am sărit într-o parte și ceva mi-a strâns mantia, rupând-o.

Gheare. Dreapta. Se pare că Shades avea gheare pe care nu le puteai vedea. M-am răsucit, ridicându-mi antebrațul pentru a bloca Umbra din fața mea. Cotul mi s-a conectat cu răceala adâncă până la oase și ceva tare în masa de cenușie – ceva care semăna mult cu un gât în timp ce zgomotul pocnitului dinților răsuna din gol.

„Fără mușcături”, am mormăit, împingând creatura înapoi în timp ce am împins cu pumnalul.

Dintr-o dată, ceva mi-a smucit capul pe spate cu atâta forță încât durerea mi-a căzut pe gât și pe spate. Mi-au ieșit picioarele de sub mine în timp ce șoimul a scos o nouă serie uluitoare de ciripit. M-am lovit puternic de pământ, scoțând aerul din plămâni.

Umbra a coborât peste mine, șuvițele groase de umbre curgând în jurul ei, întunecând întregul tărâm. Degetele de umbră înghețate mi-au înconjurat încheietura, ținând mâna care ținea pumnalul de pământ. Atingerea – strângerea ei – a fost aproape de nebunită de rece când mi-am ridicat genunchiul și mi-am împins mâna stângă în apropierea locului unde credeam că ar putea fi umărul.

Degetele mele s-au scufundat în aerul rece în masa de umbre, iar palma mi s-a aplatizat pe ceea ce nu părea piele, ci ceva tare și neted.

Ca... os. Am împins cu toată puterea mea — Și s-au

întâmplat mai multe lucruri deodată.

oimul s-a aruncat peste noi, târându- i ghearele peste spatele Umbrei. Creatura a țipat, cu spasme când șoimul zbura în copaci. Ale mele

pieptul a pulsat brusc, încălzit și zumzăit. Statica a izbucnit peste pielea mea – brațele și mâinile mele. Nu a fost nicio voință, nicio cerere, dar am simțit cum pămîntul din sângele meu se construiește și se construiește. Am încercat să o opresc, dar o strălucire argintie s-a revărsat din palma mea, împingând umbrele Umbrei, dezlipind straturile de gri plictisitor, dezbrăcând giulgiul firav până când am văzut albul oaselor reale. O cușcă toracică și o coloană vertebrală și organe uscate și ofilite — o inimă șifonată de o culoare plată, cenușie.

O inimă care a bătut brusc.

Culoarea s-a adâncit până la un roșu aprins pe măsură ce tendoanele și mușchii alb-roz s-au format rapid în jurul coastelor și oaselor. Venele au apărut peste tot acolo unde nu fusese odată decât gri. Un craniu a luat formă, tendoanele înfășurate în jurul unui os maxilar, îndreptând o gură plină de dinți strâmbi și rupti.

O, dumnezei. O, dumnezei. Nu aveam de gând să nu văd asta niciodată. Asta m-ar bântui cât de mult am trăit.

Buzele au început să prindă contur, devenind un roz pal pe măsură ce se mișcau, iar un gât abia pus cap la cap a vibrat de sunet. „Meyaah”, a râs.
„Liessa…”

„Ce naiba de fapt?” Am gâfâit când o substanță albă lăptoasă umplea orbitele. Pe măsură ce… Pieptul mi s-a

încălzit încă o dată și a zumzăit, sânul din mine — jarul vieții — vibrând ca răspuns la valul de putere pură, neîngrădită.

O lumină argintie trosnitoare a umplut deodată pădurea, atât de strălucitoare și irizată încât, pentru cea mai scurtă secundă, am văzut Umbrele care se învârteau și se învârteau deasupra mea. Și apoi au fost pur și simplu… dispărut.

Genul ăsta de putere era de neconceput.

Energia scuipat și șuierat a cuprins Umbra de deasupra mea, umplând venele nou formate cu lumină albă arzătoare, în timp ce a aruncat Umbra în aer și s-a spulberat în total nimic.

Am rămas întins acolo, cu mâna încă ridicată, când lumina intensă, argintie, se retrăgea și s-a stins, iar lumea a devenit încă o dată cenușie și aproape fără viață.

Deasupra și printre ramurile deformate, șoimul argintiu strigă încet și apoi se ridică în aer. Inima mi-a tunat, l-am văzut desfăcând aripile și dispărând din vedere.

Nici măcar prădătorul înverșunat nu a vrut să stea pe acolo.

„Seraphena”.

Pieptul mi s-a apucat de vocea tare și rece care trebuia să fie evocată din cele mai întunecate ore ale nopții. Ce i-am făcut lui Shade a căzut pe marginea drumului,

înlocuit cu știrea că ar fi trebuit să văd asta venind. Avea sângele meu în el – mult acum. Ar fi simțit izbucnirea extremă de frică, chiar dacă ar fi fost scurtă – așa cum a făcut mai devreme în curte. Poate că nici măcar sângele nu era la fel de mult ca jarul Primar din mine care îi aparținuse cândva. Cine stia? Nimic din toate acestea nu a contat momentan. Ceea ce a făcut a fost faptul că nu puteam să stau doar aici, dorind să mă pot scufunda în pământ.

Inima mea încă ciocănind, m-am ridicat încet în picioare. Presiunea s-a strâns asupra pieptului meu în timp ce mă îndreptam spre el.

Nyktos stătea la câțiva pași de mine, părând în fiecare parte conducătorul primordial al Țărilor Umbrelor care era. A tăiat o siluetă izbitoare într-o tunică cenușie adâncă, cu părul dat pe spate. Ridurile feței lui erau mai dure și mai reci decât le văzusem vreodată.

Și pielea lui... era subțire.

Cu cât mă uitam mai mult, cu atât vedeam mai mult umbrele adunându-se sub carnea lui. Ochii lui se învârteau, sfere argintii. Nu aveam nevoie de talentul lui pentru a citi emoțiile pentru a știu că era dincolo de furios.

Realitatea m-a lovit cu viteza unui vagon scăpat de sub control. Nu mergeam nicăieri. Adevăratul meu destin nu s-ar fi împlinit. Nyktos nu m-ar lăsa niciodată să scap din ochi acum. Aș fi prins aici, cu toți oamenii care probabil ar muri din cauza mea. Presiunea pe piept și în gât a crescut. Strângerea a devenit insuportabilă și am făcut ceva ce nu făcusem niciodată înainte.

M-am întors și am fugit. Am alergat cât am putut de repede și de tare, alergând printre copacii răsuciți și îndoiți, ignorând bucățile ascuțite de durere, în timp ce ramuri goale, care atârnau jos, ajungeau spre mine ca niște degete osoase, strângându-mi mantia și părul și ciupindu-mi pielea.

Presiunea din pieptul meu era rece și groasă, lăsând puțin loc pentru control sau rațiune. Ca atunci când Tavius mă prinsese și nu puteam să respir. Reacționasem ca un animal sălbatic atunci și eram din nou acel animal.

Ar arde prin Țările Umbrelor.

Transpirația umedă și umedă mi-a izbucnit pe frunte în timp ce rana lăsată în urmă de Umbra mă durea. Membrele gri și goale ale copacilor erau un labirint încețoșat de ramuri răsucite, noduroase, asemănătoare oaselor. Cizmele mele au bătut peste stânci și pe pământ neuniform în timp ce alergam, fără să știam nici măcar încotro fug. Dar știam de ce. Disperarea. Disperarea prostească și idioată m-a propulsat înainte, fiecare pas punând distanță între mine și coșmarurile care aveau să devină cu siguranță o realitate îngrozitoare. Nu aș avea niciodată șansa să ajung la Kolis.

N-aș fi altceva decât un ochi de taur, care să-l îndrume pe Kolis direct către toată lumea – spre Nyktos.

Kolis i-a făcut tot felul de lucruri.

Nu l-am putut opri pe Rot. Nu l-aș putea opri pe Kolis. Nu aveam nicio datorie, nici un scop superior. aș muri. Și, mai rău încă, aș fi cauza unei groază nespusă. Nu am fost altceva decât...

Un val de citrice și aer proaspăt a fost singurul meu avertisment. Greutatea lui Nyktos s-a izbit brusc de mine, tare și solidă. Pământul s-a repezit spre mine în timp ce brațul lui s-a încrucișat peste talia mea. S-a răsucit, iar apoi tot ce am putut vedea a fost sclipirea stelelor între o pânză de păianjen de ramuri goale.

Nyktos a lovit primul pământ și... zeilor, asta trebuie să fi durut. El a absorbit impactul greutății mele împotriva suprafeței stâncoase cu un mormăit. Ceafa mi-a sărit de peretele pieptului lui, uimindu-mă momentan. Nu a fost nimic altceva decât respirația noastră zdrențuită pentru o bătaie și apoi...

„Serios ai încercat să fugi?" Respirația lui Nyktos mișcă părul vârful capului meu. "De la mine? De ce? De ce ai face asta?"

"De ce nu?" Am tras înapoi, îngrozindu-mă de cât de copilăresc suna asta.

„Glumești de mine chiar acum?" mârâi el. Un tremur m-a străbătut în timp ce mă încordam de strânsoarea lui. „Ai fugit din siguranța palatului și ai fugit direct în al doilea loc în care te-am avertizat să nu intri niciodată. Lista mea foarte scurtă de reguli a fost atât de confuză? Sau ești atât de incapabil să urmezi regulile menite să-ți salveze viața?"

„La naiba cu regulile tale", am scuipat, tremurând prin mine.

„Și sănătatea mea mintală alături de ei", a spus el. — Înțelegi măcar cât de aproape ai fost de moarte, Sera? Chiar dacă ai ucis Umbra deasupra ta, mai erau cel puțin o duzină de așteptare. Dacă nu te-aș fi simțit și nu aș fi intervenit — încă o dată, dacă aș putea adăuga...

"Nu, nu poti."

— Ai fi mort, a clocotit el. „Te-ar fi sfâșiat și nicio cantitate din sângele meu nu te-ar fi salvat. Nu ar mai fi rămas nimic din tine de îngropat. Pentru ca eu să..." Se întrerupse în timp ce furia care susținea cuvintele lui izbucni în aer în jurul nostru într-un val de energie fierbinte de gheață.

Ochii mi s-au mărit când ondulația a lovit copacii de deasupra, făcându-i cenu ă.

Sfinte rahat. Gâtul mi s-a uscat când am văzut ce rămăsese din copaci căzând la pământ ca zăpada.

— La ce te gândeai, Sera? M-a scuturat.

La ce mă gândisem? Că chiar aș putea scăpa de Shadowlands

— scăpa de el? Cumva să ajungă în viață la Kolis?

"Răspunde-mi." Mi-am dat seama că nu mă scutura. Era corpul lui . S-a cutremurat sub al meu. „De ce ai fugit de mine?”

Am încercat să mă ridic, dar brațul lui s-a mișcat, ținându-mă lipit de el. Chiar și în haosul minții mele, mi-am dat seama că îmi prinsese mâna stângă pe stomac. Nu mâna mea dreaptă. Nu cel care ținea pumnalul. A fost o alegere intenționată. Nici un accident. Pumnalul poate să nu-l poată ucide, dar îl rănise înainte. Un războinic priceput ca el ar fi îndepărtat în primul rând amenințarea unui pumnal. Era ceea ce aș face. Dar el a ales să nu o facă. „Nu fugeam de tine.”

„Atunci ce făceai? Mă străduiesc să fiu cea mai dificilă persoană pe care o am v-ați intersectat vreodată cu?

„Da, exact asta este. Nu că aș fi încercat de fapt să te salvez, idiotule!”

Nyktos a rămas complet nemișcat și tăcut și mi-am dat seama de greșeala mea chiar atunci. Pieptul lui s-a ridicat brusc pe spatele meu. — Nu puteai să... nu, Sera. Nu."

Am simțit în momentul în care șocul l-a lovit. Brațul lui s-a slăbit în jurul taliei mele și am știut că era șansa mea – ultima mea șansă.

Înfiindu-mi tocurile cizmelor în pământ, m-am lansat în sus, rupându-i strânsoarea. Am fost liber pentru o bătaie a inimii înainte ca Nyktos să-mi prindă antebrațul stâng. Blestemant, m-am răsucit în timp ce el se mișca să se ridice, prinzându-mi genunchii de șoldurile lui. A prins împletitura groasă care atârna peste umărul meu în timp ce am împins pumnalul în jos.

Ochii lui Nyktos s-au mărit când i-am apăsat marginea lamei sub bărbie. Nu mi-a tremurat mâna. Nicio parte din mine din exterior nu a făcut-o. Înăuntru era o poveste diferită – totul tremura acolo.

— Lasă-mă să plec, i-am ordonat.

Ochii strălucitori de lună s-au fixat pe ai mei. "Nu."

— Trebuie să mă lași să plec, Nyktos.

"Sau ce?" O parte a buzelor i s-a curbat. — O să-mi tai gâtul?

Frustrarea și lipsa de speranță s-au prăbușit într-un val amar de disperare și furie. „Dacă asta este nevoie.”

"Atunci fă-o. Taie-mi gatul.” Și-a înfășurat împletitura în jurul mâinii sale, punând suficientă presiune pe gâtul meu pentru a-mi forța capul în jos spre al lui. „Asigură-te că tăiați adânc. La coloana vertebrală. Altfel, tot ce vei realiza

ne înnebunește pe amândoi.”

Inima mi-a tresărit. Nu putea vorbi serios.

„Fă-o,” mârâi el, buzele strângându-și înapoi peste colți. „A-mi tăia coloana vertebrală este singura oportunitate pe care o vei avea de a alerga.”

Un tremur mi-a lovit brațul și am înghițit un gâfâit când el și-a ridicat capul. A pe marginea gâtului i-a apărut mărgele de sânge strălucitor, albastru-roșcat.

„Dar mai bine ai alerga repede. Pentru că nu voi rămâne mult timp jos, a avertizat el, acei ochi sălbatici care nu i-au părăsit niciodată pe ai mei. „Vei avea aproximativ un minut. Daca asta. Dar ca să știi, nu vei reuși să ieși din Shadowlands, Liessa.

Liesa.

Nu însemna doar Queen în vechiul limbaj Primal. Însemna și ceva frumos. Ceva puternic. A auzit că mă strigă

pe mine.

Nyktos a lovit atunci.

Prinzând mâna care ținea pumnalul, m-a răsturnat cu așa ceva ușurință șocantă că era clar că ar fi putut-o face în orice moment.

„Nu a fost corect”, am strigat.

A coborât peste mine într-o clipă, prinzându-mă. "Și cu mine cum rămâne te face să crezi că sunt corect?”

"Tot." Panica era un lucru ciudat, care își supune puterea într-un moment și dădea aproape o putere divină în următoarea. Mi-am ridicat șoldurile și mi-am prins picioarele pe talia lui. L-am rostogolit și m-am ridicat în picioare cu un strigăt, apoi am sărit înapoi, întorcându-mă.

Un bubuit scăzut din cer a zguduit ramurile goale ale copacilor rămași, zgâiindu-le ca oasele uscate. Mi-am ridicat privirea, zărind doar o scurtă privire de aripi cenușii-negricioase prin cenușa care plutea încet. Nektas. Mi-a cuprins inima — Nyktos s-a ridicat într-un

genunchi, răsucindu-se în timp ce își mătura piciorul, prinzându-l pe al meu. Mi-au ieșit picioarele de sub mine și am lovit pământul în fund. Nyktos a fost rapid – atât de rapid. S-a rostogolit din nou peste mine, dar de data asta a fost mai inteligent. O coapsă lată s-a înțepenit între a mea în timp ce mi-a prins ambele încheieturi, ținându-le de iarba uscată și moartă, în timp ce umbra unui draken aluneca deasupra noastră, trecând peste cercul de pământ pe care Nyktos l-a curățat în furia lui.

„Aruncă-l.” Eather s-a vărsat din ochii lui Nyktos și s-a infiltrat sub piele, luminându-i venele în timp ce un firicel subțire de sânge îi curgea pe gât.

— Aruncă pumnalul, Sera. Nu vreau să te oblig să o faci, dar o voi face. Aruncă-l.”

Ar putea face exact asta, folosind constrângere. Gâfâind, mi-am forțat strânsoarea să se relaxeze. Mânerul pumnalului mi-a alunecat din palmă. Se terminase. Chiar dacă aș reuși să mă eliberez și să-l invalidez cumva pe Nyktos, nu aș ajunge departe. Nu cu Nektas în aer. "Fericit?"

Ochii lui au devenit argintii puri, fără nicio pupilă vizibilă – doar globuri strălucitoare. Acele vene luminate de esență au continuat să se răspândească pe obraz și pe gât. Într-o clipă, rana minoră de acolo a dispărut. A rămas doar o mică urmă de sânge. — Spune-mi că greșesc, Sera.

Mușchii mi s-au slăbit și gâtul meu moale.

Esența s-a scurs în jurul lui în niște cârlițe groase de negru, dantelate cu argint. Umbrele îi zvâcneau sub piele. „Spune-mi că greșesc. Spune-mi!" strigă el, umbrele răspândindu-se până când carnea lui a fost de culoarea miezului nopții striată de lumina stelelor, iar degetele din jurul încheieturilor mele au devenit tari ca piatra umbră. „Spune-mi că nu te duci după Kolis!”

"A trebuit să."

— Greșit, mârâi el, fulgerul colților de un alb șocant pe pielea lui.

Buzele mi s-au deschis când el și-a luat adevărata formă. În spatele lui se înălțau două arcuri de măturare – la fel de largi, pe cât era el de înalt. Mase solide de putere care au blocat totul dincolo de el. Nu fusesem atât de aproape de el în curte când a luat această formă, dar fusesem destul de aproape încât să-i recunosc liniile izbitoare ale trăsăturilor sub carnea tare și agitată: înălțimea pomeților lui, luxuriantul, buze pline și șuvițe groase de păr brun-roșcat care îi cădeau pe curba maxilarului.

„Orice crezi că trebuie să faci”, a spus el, cu vocea lui moale ca o respirație – mi-a împiedicat și mai mult inima – „orice crezi că poți realiza, te înșeli.”

"Cum poți spune că? Pot să-l opresc.” Am tremurat, cuvintele s-au revărsat in afara de mine. „Trebuie să știi asta.”

„Predarea lui Kolis nu este răspunsul.”

„Știi că este!” Am strigat. „De ce altfel tatăl tău și-ar pune sufletul în mine? De ce altfel aș fi fost antrenat să ucid un Primal?

Capul lui era la doar câțiva centimetri de al meu, iar strălucirea ochilor lui i-a făcut pe ai mei să lăcrime.

Instinctul mi-a țipat să tac. Că era pe punctul de a pierde orice reținere pe care o avea. Dar nu am putut. Trebuia să înțeleagă că aceasta era singura noastră șansă de a-l opri pe Kolis. „Știu cu ce mă confrunt.” Mi-am forțat vocea să devină constantă și egală, ca atunci când am vorbit cu lupul sălbatic kiyou pe care îl adusesem

înapoi la viață în Ulimii Întunecați. „Dar orice mi se va întâmpla va merita dacă...”

Acele arcuri gemene s-au prăbușit, lovindu-se în pământ și scuturând întreaga pădure. Eather a scânteie din vârfurile aripilor lui, lovind peticele de iarbă cenușie moartă și transformând-o în cenu ă.

„Trebuie să înțelegi.” M-am înfiorat când aerul rece a zburat de pe el.
„Eu sunt slăbiciunea lui . Ce mi-am pregătit toată viața? A fost pentru el. Nu tu." Respirația mea a format un nor cețos și umflat. „Încă pot să încerc. Ajută-mă doar să ajung acolo, sau... sau dă-mi drumul. Oricare. Îmi voi împlini destinul adevărat.”

Nyktos tăcuse.

Am înghițit în sec, sperând că voi ajunge undeva cu el, rugându-mă la orice ar fi ascultat Fates pentru a înțelege. „Nu ar trebui să-ți faci griji că ascunzi cine sunt eu. Vei fi eliberat de mine, la fel și toți cei care caută adăpost sub grija ta. Toată lumea din Shadowlands va fi mai în siguranță în acest fel. Vei fi mai în siguranță. Nimeni altcineva nu trebuie să fie rănit sau să moară.”

„Dar ai fi mort.” Nyktos a vorbit cu o voce pe care abia am recunoscut-o, tonul lui mai gros și mai gutural. „Kolis te va distruge”.

„Nu contează...” Am tras aer în piept când aripile lui s-au ridicat, biciuindu-ne șuvițele de păr pe fețele noastre în timp ce se întindeau în spatele lui.

„Și susține că îți prețuiești viața.” Un mârâit profund i-a bubuit din piept. „Puțină considerație pe care o ai pentru asta nu a fost niciodată mai evidentă decât acum.”

„Voi muri orice ar fi. Tărâmul muritorilor va fi pierdut. Nu poți opri asta. Nimeni nu poate. Dar pot măcar să fac ceva cu Kolis.
Apoi, nu va mai putea răni pe nimeni din nou. Nu te va putea răni.”

Și-a lăsat capul în jos și mai mult, gura lui abia la o suflare departe de a mea. „Voi suferi cu plăcere orice va face Kolis atâta timp cât sângele meu este vărsat în loc de al tău.”

M-am apăsat în pământ, uluit. "De ce? De ce ai face asta pentru mine?”

„Tăciunea vieții și tu...”

„La naiba cu jarul vieții!” M-am împins de strânsoarea lui, fără să ajung nicăieri, dar ceva adânc în mine, ceva care fusese acolo, strângându-se și construind de ani de zile, a început să se spargă.

S-a scurs un nod dezordonat de emoție, plin de frică, nevoie, rușine, singurătate, tristețe și alte o mie de lucruri pe care nu mi sa permis niciodată să le fac

simt. Felii cioplite din mine de toate momentele în care am fost exclus de familia mea, tratat ca un oaspete nedorit și văzut ca nimic mai mult decât un blestem.
Rănile făcute de dezamăgirea mamei mele au lăsat să se deterioreze de fiecare dată când se uita la mine de parcă și-ar fi dorit să nu mai facă asta niciodată. Eram doar un vas plin de cicatrici adânci lăsate în urmă de la prima viață pe care o luasem și de toate ori după aceea, lăsând un tip greșit de urmă. Nu eram altceva decât vânătăi pe o pânză goală pentru că nu simțeam asta. Nu am plâns acele pierderi.

Nu mi-a păsat pentru că nimănui nu i-a păsat dincolo de ceea ce puteam eu să fac pentru ei.

Mi se simțea pielea prea strânsă și înțepătoare. Pieptul mi-a pulsat, iar acel nod dezordonat s-a desfăcut în furie, transformându-se în altceva care nu putea fi ascuns sau cuprins. Mi-am dat capul pe spate, un țipăt de frustrare și furie mi-a ars gâtul. Din interiorul vastei caverne care se făcuse, căldura se ridica din interiorul golului. Putere. Avea impresia că a fost mereu acolo, strălucitor și fierbinte, străvechi și nesfârșit. Puterea îmi curgea prin vene. Lumina alb-argintie mi-a aglomerat vederea...

Mi-am trântit mâinile în umerii lui ca acea energie, acel Primal pur esența a izbucnit din palmele mele și s-a revărsat în— Nyktos.

Capitolul 7

Alb argintiu pur se izbi de Nyktos, răspândindu-se peste el în timp ce se ridică și ceva îl aruncă înapoi. Aripile i se întindeau, oprindu-l în aer.

„Nyktos”, am țipat. Adevărata teamă mi-a explodat în intestin în timp ce m-am întins, îngenunchindu-mă. Eather trosni, alergând prin aripile și corpul lui, umplând rețeaua de vene.

Zeii mei, ce făcusem?

Întunericul s-a revărsat în jurul Nyktos, gros și agitat. Gura i s-a deschis, iar sunetul pe care l-a scos... era putere. Un vuiet a lovit ramurile uscate din spatele lui, zdrobindu-le. Temperatura a scăzut atât de puternic, încât a părut că îngheța aerul pe care îl puteam intra în plămâni. Am fost înfrigurat până la oase când el a plutit înainte...

O umbră mare a căzut peste mine, blocând copacii și licărirea slabă a stelelor. m-am încordat. Aerul trecu prin luminiș când Nektas venea de sus, o aripă trecând peste capul meu în timp ce ghearele lui din față se izbiră de pământ în fața mea. Pământul și copacii încă în picioare s-au cutremurat de parcă nu ar fi fost altceva decât bețe de chibrit.

Închizând ochii, nu îndrăzneam să mă mișc. Știam că moartea va veni – o moarte dureroasă, de foc. Nu era nicio cale să nu fie. L-am atacat pe Nyktos. L-aș răni. Știam asta pentru că ceea ce ieșise din mine fusese putere pură, neîngrădită. Nu fusese intenționat, dar asta nu conta. Nektas nu era doar legat de Nyktos, ci îl vedea și pe Primal ca pe un membru al familiei sale.

Nektas m-ar ucide.

Cu excepția fulgerului de foc argintiu intens pe care știam că o voi vedea, chiar și cu ochii închiși, nu a venit. Nici durerea.

Tremurând, am deschis ochii. Eram la câțiva centimetri de solzii groși, de culoare gri-negru, de pe partea lui Nektas. Știam că era mare, dar chiar și pe drumul către Shadowlands, când l-am văzut prima dată, nu fusesem atât de aproape de el în acest moment.

formă. Numai trupul lui trebuia să aibă cel puțin douăzeci de picioare. Avea una dintre aripile lui piele deasupra mea și era... ghemuit. În jurul meu.

Capul lui Nektas se lăsă în jos, șirul de coarne cu țepi vibrând în timp ce buzele lui se desprindeau de dinții masivi, care zdrobeau oasele. Mârâitul scăzut al avertismentului mi-a dat fiori pe șira spinării.

— E în regulă, a răpit Nyktos.

Privirea mea a zburat spre el. Amețit de ușurare să-l aud vorbind, m-am legănat instabil în genunchi, devenind încet-încet conștient că aerul nu se mai simțea ca și cum ar îngheța.

„Nektas nu este... o amenințare pentru tine," forța Nyktos să iasă între dinți strânși. Lumina argintie sclipitoare a continuat să-i curgă corpul. „El... te protejează."

"De la ce?"

"Pe mine."

Nu avea sens, dar drakenul mare se uita la Primal. Nu eu. „Te-am rănit ."

„El este îngrijorat... că voi... riposta din reflex." Nyktos îl răsuci pe al lui capul dintr-o parte în alta. „Că eu... voi face mai mult decât... doar să te rănesc."

„Nu ai vrea." M-am răsucit spre Nektas. „Nu mi-ar face rău."

„Aproape că am făcut-o."

Nicio parte din mine nu a crezut asta. Poate că asta m-a făcut un prost, dar dacă ar fi vrut să-mi facă rău, ar fi putut să facă asta de o mie de ori până acum.

Nektas nu s-a clintit, totuși. Își concentra atenția asupra Primal, cu zgomotul de avertizare mai scăzut.

Nyktos coborî brusc, coborând într-un genunchi. Umbrele din jurul lui s-au retras în timp ce el a înclinat înainte, plantând o mână pe pământ. Și-a plecat capul, umerii lui largi tremurând în timp ce valurile de sâmburi se linișteau și se stingeau. Aripile lui s-au transformat în fum și s-au împrăștiat. Pielea de piatră de la miezul nopții s-a retras. Șuvițe de păr îi căzură pe maxilarul auriu-bronz. Nu a vorbit.

Minutele au trecut și numai umerii i s-au mișcat, în sus și în jos, cu respirațiile lui scurte și rapide.

Poate că nu era chiar bine. Îngrijorarea a mâncat u urarea. Încă în genunchi, am început să merg înainte. „Nyktos?"

Tăcere.

Nektas încetase în cele din urmă să mârâie. S-a întins înainte, blând ghinind umărul lui Nyktos.

— Sunt bine, spuse Nyktos răgușit, întinzându-și mâna și întinzând o mână

pe partea laterală a falcii late a lui Nektas. „Am nevoie doar de un minut.”

Nektas s-a retras, dar nu și-a luat ochii de la el și a simțit acel moment ca o oră.

Încet, Nyktos și-a ridicat capul. Ochii plini de esență i-au întâlnit pe ai mei. „Asta a fost...” El și-a dres glasul, iar când a vorbit din nou, vocea lui era mai stabilă, mai puternică. „A fost neașteptat.”

„Eu...” Lacrimile mi-au înțepat ochii când am clătinat din cap și m-am uitat în jos la al meu mâinile. „Nu am vrut să fac asta. Jur. Nici nu știu cum am făcut asta.”

„Trebuie să fie Culling. Nu am crezut că se va întâmpla – mi-am gândit că va fi mai degrabă un evlavie cu tine. Dar acele jar din tine sunt puternice. Ei te fac mai puternic... El a încetat, acea nenorocită de admirație din vocea lui revenind și zăbovind în tăcere. „Când un zeu intră în Culling, esența lor crește și devine mai puternică. Și pe măsură ce se apropie de finalizarea Culling-ului, pot avea... izbucniri. De obicei, este legat de o emoție sporită, dar asta nu se întâmplă cu un evlavios. Nu când trec prin Culling. Mulți dintre ei nici măcar nu pot valorifica esența așa, chiar dacă urcă. Pur și simplu, nu au suficient ether în ele pentru asta.”

Mi-am încremenit mâinile la piept, mi-am ridicat privirea spre el.

Nyktos se apropiase. Nu îl auzisem mișcându-se. Era încă în genunchi. Nektas nu scosese niciun sunet, dar Nyktos era acum și el sub adăpostul aripii lui Nektas. „Cu siguranță simțeai emoții sporite când s-a întâmplat.”

Un râs tremurător și slab a zbuciumat din mine în timp ce mi-a ars ochii. Mi-am întors repede privirea, închizând ochii. "Îmi pare rău. Nu am vrut să o fac. Chiar nu am făcut-o.”

„Știu”, a șoptit el și am smucit la atingerea degetelor lui pe obrazul meu. Degetele lui — „Pielea ta este din nou rece.”

"E în regulă."

„Cum este în regulă?” Am încercat să mă las pe spate, dar mâna lui a urmat-o, curbatându-mi în jurul obrazului. Pielea lui era rece ca înainte. „Am făcut asta fără să vreau. Te ranesc."

„Nu ai făcut-o.”

„Cred că am făcut-o.” M-am ridicat, atingându-mi mâna pe obraz. Oare desfăcuse cumva pămîntul ceea ce făcuse sângele meu pentru el? Mi-am lăsat mâna. „Trebuie să hrănești...?”

„Nu este ceva pentru care trebuie să-ți faci griji."

Nu am înțeles cum a putut chiar să sugereze asta. Sau de ce nu era mai deranjat de ceea ce făcusem. „Dacă fac asta din nou? Și am rănit pe altcineva care nu e bine după aceea?"

Ochii i s-au închis pentru scurt timp, trăsăturile i s-au înmuiat. — Ne vom asigura că asta nu se va întâmpla, Sera.

Suna mai ușor de spus decât de făcut. "Cum-?" M-am smucit înapoi, de data aceasta căzând pe fund când îmi aminteam ce făcusem înainte ca Nyktos să mă găsească. „Am atins o Umbră."

„N-ar fi trebuit să fii nicăieri lângă ei."

"Nu asta e ideea."

Blândarea comportamentului lui a dispărut în timp ce maxilarul i s-a întărit. „Aceasta este întreaga problemă."

„Nu asculți. L-am atins și a început să revină la viață."

"Ce?" Mâna lui a coborât atunci când Nektas și-a întors capul spre noi.

„Nu am vrut să o fac. Nu am încercat. Dar i-am văzut... venele și mușchii ei formându-se. Inima lui. Inima a început să bată, am spus. „Chiar înainte să-l ucizi, inima îi bătea și mi-a vorbit."

Nyktos se retrase, cu ochii mari. "Nu se poate asa ceva." S-a răsucit spre Nektas. "Este? Nu am simțit asta."

Drakenul...

Nektas și-a schimbat formele, chiar acolo, lângă noi. O explozie orbitoare de o mie de stele argintii minuscule i-a apărut pe tot corpul și deasupra noastră, unde fusese aripa lui. Gura mi s-a căscat pe măsură ce ochelarii strălucitori s-au estompat, iar degetele au luat locul ghearelor, aripile s-au înfipt, iar carnea a înlocuit solzii.
Părul roșu și negru aluneca peste o mulțime de carne tare, ușor crestată, căpruie.

„Ești gol", am șoptit.

„Te deranjează asta?" întrebă Nektas.

"Pot fi?"

Nyktos și-a întors capul spre mine. „Poate că nu ar trebui să continui să te uiți atunci."

„Cum pot să nu?" am bolborosit.

Nektas zâmbi în timp ce flutură o mână. A urmat o explozie scurtă, slabă de lumină, apoi doar partea superioară a corpului i-a fost expusă. Pantalonii largi, de in, acopereau restul. "Mai bine?"

„Bănuiesc că..." am clipit. Am halucinat?

„Nu te întrebam." Nektas î i întoarse o privire ascu ită spre Nyktos.

Ochii Primalului s-au îngustat când colțurile buzelor lui îndreptau în jos.

"Cum ai făcut asta?" Am întrebat.

„Magie”, a răspuns Nektas. M-am încruntat când a îngenuncheat lângă Nyktos. — Ești sigur că Umbra a vorbit?

Am dat din cap, lăsând să plece deocamdată toată chestia cu pantalonii magici. „ Mi-a spus Liessa.”

— Regina mea, repetă Nyktos.

"La dracu." Un rânjet lent se răspândi pe chipul lui Nektas. „Este jarul.”

M-am săturat să aud despre jar, dar asta a confirmat că Nektas știa că sunt doi jar în mine și nu unul. În mod evident, Nyktos îi spusese încredere, dar îi spusese drakenului toată partea din Sotoria?

„Eythos ar putea face asta”, a continuat Nektas. „Ar putea ridica oasele morților. Era rar. Îmi amintesc că a făcut-o doar o dată. Nu este același lucru cu a reda viața celor decedați recent. De aceea nimeni nu a simțit-o.” Și-a înclinat capul în timp ce mă privea. „Acei jar sunt cu adevărat puternici în tine.”

— Așa că mi s-a spus, am mormăit.

Nyktos se încruntă. „Nu știam că tatăl meu poate face asta.”

„Cred că nici măcar Kolis nu știa.” Își trecu pe spate o dungă de păr roșu peste umăr. „Probabil că ar trebui să eviți să atingi ceva mort până când nu obții acel jar.”

Mâinile mi-au căzut în poală. „Cu siguranță voi încerca să evit să fac asta. Va fi greu pentru că îmi place să ating lucruri moarte.”

Zâmbetul lui Nektas se întinse, apoi se uită peste umăr. „Esti la nivel?”

Nyktos dădu din cap, atenția lui concentrată asupra mea.

„Voi doi ar trebui să vă întoarceți la palat. The Shades nu se va mai speria mult.” Nektas se ridică, strângându-l de umărul lui Nyktos înainte de a merge în labirintul de copaci morți. Câteva clipe mai târziu, ramurile zdrăngăneau violent, iar Nektas s-a înălțat încă o dată în cer în forma lui drakenă.

„Deci...draken poate evoca hainele din aer?” Am întrebat. „Pot Primals să facă la fel?”

„Doar hainele pe care le-am purtat. Devine o extensie a noastră.”

"Oh. Asta are sens, cred.” Încet, i-am întâlnit privirea în timp ce epuizarea adâncă până la oase se instala. Atâtea lucruri mi-au trecut prin cap. — N-o să mă lași să plec, nu-i așa?

„Niciodată”, a jurat el.

Neîncrederea și frustrarea s-au ciocnit. „Așadar, o să mă ții captiv

aici, atunci? Împotriva voinței mele?"

Eather îi fulgeră din nou în ochi. „Cum rămâi aici, ca Consort sau prizonierul meu, va fi alegerea ta ."

„Nu este chiar o alegere când este același lucru."

„Dacă alegi să vezi așa, atunci așa să fie." S-a ridicat fluid, fără să arate niciun semn că l-am rănit. „Destinul tău este să nu mori în mâinile lui Kolis."

Pieptul meu s-a ridicat și a căzut brusc, pe măsură ce finalitatea încercării mele eșuate și ceea ce a însemnat s-a așezat asupra mea. Aceasta fusese singura mea șansă. Nu avea să mai fie, nu atunci când se aștepta acum de la mine. „Atunci care este destinul meu?"

— Să fiu consoarta mea, spuse el. „Fie că îți place sau nu."

Furia a crescut în timp ce mă uitam la Primal al Morții. M-am prins de ea pentru că era mult mai bine decât disperarea și lipsa de speranță. — Vrei să spui că destinul meu este să mor ca consoartă?

Un mușchi i s-a bifat în tâmplă în timp ce se uita cu privirea. „Ar putea exista o altă modalitate de a-ți preveni moartea."

"Într-adevăr?" Am râs. "Precum ce?"

„Dacă aș avea cinci secunde de pace și nu ar trebui să-mi fac griji că vei fi ucis, aș putea să mă gândesc la una."

Mi-am dat ochii peste cap. "Bine. Sigur."

A scos un zgomot care a sunat ca și cum s-ar fi sufocat de un țipăt de frustrare. Am zâmbit, cu privirea căzând pe pumnal. Am ajuns la el.

„Sper din tot sufletul că orice ai de gând să faci cu pumnalul să nu mă implice", mi-a avertizat Nyktos, în timp ce l-am strecurat repede în cizmă.

„Nu... nu mi-o lua", i-am ordonat, dar suna mai degrabă ca a pledoarie, care mi-a adus căldură în obraji.

„Dacă aș fi plănuit să ți-o iau, aș fi făcut-o deja."

L-am privit cu grijă. — Nu ți-e teamă că-ți voi tăia gâtul până la coloana vertebrală, așa cum ai spus?

"Nu."

Mi s-au îngustat ochii. "Ar trebui să fii."

El a zâmbit, trecându-și degetele peste manșeta de pe bicepși, scoțând un cârcel subțire.

M-am înțepenit când fumul se întindea rapid în spațiul dinaintea lui, luând rapid forma calului său de război. Odin și-a scuturat coama neagră în timp ce lăbușa spre pământul acoperit cu cenușă. Uitasem cu totul despre faptul că calul lui se pare că trăia în manșetă.

„Cum este...?” M-am liniștit când Nyktos mi-a aruncat o privire.

"Ce?"

„Nimic”, am mormăit, încercând să-mi potolesc curiozitatea despre cum l-ar putea evoca pe Odin să existe dintr-o manșetă de argint. Am eșuat cinci secunde mai târziu. „Este și asta magie?”

„Magie primordială, da.”

M-am gândit la scaunul pe care l-a mutat mai devreme și la focul pe care l-a pornit fără a atinge niciunul dintre aceste lucruri. „Deci, el nu este... real?”

„El este carne și oase.” A tăcut o clipă. „Sper că nu plănuiești să petreci ceea ce a mai rămas din cea mai lungă noapte vreodată în Dying Woods.”

„Și dacă aș fi?”

„Te-aș ridica și te-aș pune pe Odin însumi.”

„Mi-ar plăcea să te văd încercând.”

Nyktos sa înfruntat cu mine, iar expresia lui mi-a spus că era dispus să facă exact asta.

"Tot ceea ce." M-am împins în picioare și l-am ocolit, mergând cu greu spre Odin. M-am oprit când calul și-a biciuit capul în direcția mea. S-a aruncat încă o dată cu picioarele în pământ.

„Nu este atât de fericit cu tine.”

„Ce i-am făcut?”

Nyktos a venit în spatele meu, înclinând capul în timp ce a spus: „Ai ținut un pumnal la gâtul meu și m-ai lovit cu zâmbet.”

— Da, dar nu am făcut acele lucruri... M-am întrerupt. Magie primară.

„El este o extensie a ta. Am în eles." Am oftat, privind calul. "Îmi pare rău."

a pufnit Odin, întorcându-și capul de la mine.

„Va trece peste asta.” Nyktos m-a prins de șolduri și m-a ridicat în aer înainte să am ocazia să reacționez. Am apucat pomul, așezându-mă înainte de a fi aruncat peste cealaltă parte. Nyktos s-a băgat în a în spatele meu. "În cele din urmă."

Odin î i scutură coama.

Nu eram sigur de asta.

Nyktos s-a întins în jurul meu și a luat frâiele. „Data viitoare când pui un pumnal în gâtul cuiva”, a spus el, răsuflandu-mi pe obraz în timp ce îl îndruma pe Odin spre palat, „mai bine ai fi serios”.

m-am înțepenit. „Chiar dacă este al tău?”

Brațul lui Nyktos s-a încrucișat peste talia mea, trăgându-mă de pieptul lui.

„Mai ales dacă este al meu.”

Orphine aștepta chiar în interiorul ușilor dinspre grajd, în intrarea îngustă care ducea în holul vizavi de biroul lui Nyktos. Nu a fost singura. Ector se rezemă de perete în timp ce păși înainte, coborându-se pe un genunchi. „Era de datoria mea să o veghez”, a spus ea. "Am esuat. Îmi pare rău."

Vina a crescut. "Nu e vina ta."

„Pentru o dată, Sera are dreptate”, a răspuns Nyktos, iar eu i-am aruncat o privire cu ochii îngusti. „Nu trebuie să-ți ceri scuze pentru imprudența ei...”

"Nepăsare?" am uierat. Mi-a făcut să sune de parcă aș fi ieșit la o plimbare liniștită prin Dying Woods.

— Sau curajul ei, continuă el, întorcându-mi privirea. Mi-am închis gura, surprins că el chiar se gândise la asta, să nu mai vorbim de asta. — Curaj nebunesc, continuă el.

Începeam să regret că m-am simțit rău pentru că l-am rănit.

Ector se împinse de perete în timp ce Orphine se ridică, cu părul creț și mai palid la lumina lămpii. "Vitejie?"

„Încerca să se îndrepte spre Dalos”. Nyktos m-a prins de braț. „Să-l omoare pe Kolis”.

— La naiba, mormăi Orphine, dându-se înapoi de la noi.

Sângele se scurgea rapid de pe chipul lui Ector. „Nu poți să fii serios.”

„Mi-aș fi dorit să nu fiu.” Nyktos m-a condus în jurul lor, pornind spre spate set de scări.

A urmat Ector. „De ce ai face așa ceva? Chiar te gândești să faci asta?”

M-am oprit. "Deoarece-"

Nyktos nu avea nimic din asta. Mi-a dat drumul brațului, arătând pe scări. "Merge-"

„Nu-mi ordona ca și cum aș fi un copil.”

„Nu aș face-o dacă nu te-ai purta așa.”

Am văzut roșu. „Ești sigur că n-ai crezut că mă comport ca unul când mă țineai în patul tău și colții tăi în gât!”

— Uau, murmură Ector.

Ochii înflăcărați, argintii, s-au încuiat cu ai mei. „Sera.”

Sufocându-mă cu mai multe cuvinte pe care chiar nu aveam nevoie să le rostesc, am urcat scările ca o femeie adultă. Am ajuns la palierul de la etajul patru înainte ca Nyktos să mă ajungă din urmă.

„Orice te-ai gândit să spui acolo jos”, a început el, întinzându-mă în jurul meu și deschizând ușa, „nu te mai gândi”.

"Ce?" Am intrat în hol. Avusese dreptate. Fusesem să-i spun lui Ector de ce mă duceam după Kolis. „Nu ai încredere în gardienii tăi cu adevărul exact despre ceea ce port în mine? Sau ți-e teamă că, dacă știu, ar putea fi de fapt de acord cu mine?”

„Niciunul dintre ei nu ar fi de acord cu ceea ce ai încercat să faci și nici te-ar ajuta în așa ceva.”

Am râs. Și, băiete, suna înfricoșător. „Nu le cunoști atât de bine dacă gândești asta.”

"Si tu faci?"

„Le cunosc suficient de bine pentru a fi conștient de ceea ce este evident. Niciunul dintre ei nu mă place și s-ar bucura să mă vadă plecat – fie plecând, fie dus la moarte.”

"Ce te face sa crezi asta?"

„Este o întrebare serioasă? Nu m-au iertat pentru ceea ce am plănuit cândva... Am gâfâit, împiedicându-mă înapoi când Nyktos a apărut în fața mea.
„Nu mai face asta!”

„Ce ți-au spus?” Vocea lui era joasă, dar fredona cu promisiunea violenței.

"Nimic."

A venit spre mine. „Spune-mi ce au spus și cine a spus-o.”

„Nu trebuie să spună nimic ca să știu eu!” Mâinile mi s-au închis în pumni. „Uite, ultimul lucru pe care trebuie să-l fac este să-i fac mai nemulțumiți de mine.
Și nu vreau. Au deja toate motivele să nu mă placă. Îți sunt loiali, iar eu sunt doar Consoarta pe care nu ti-ai dorit-o niciodată – care a plănuit să te omoare. Dacă ei ar fi avut drumul lor, nu aș fi aici.” Am pășit în jurul lui și am continuat pe hol, epuizarea de mai devreme revenind. "Este ceea ce este."

Mulțumesc zeilor, Nyktos nu m-a oprit. Am ajuns în dormitorul meu, u urat să-l găsesc descuiat. Am intrat, închizând ușa în urma mea fără să mai spun un cuvânt. Am trecut pe lângă pat și am desfăcut mantia. A căzut la

podeaua. Aveam nevoie de liniște. E timpul să te gândești și să complotezi -

Ușa s-a deschis în spatele meu. m-am învârtit.

Nyktos a intrat ca o furtună. "Nu."

Am făcut un pas înapoi. "Nu ce?"

„Nu la asta. Aș vrea să mă odihnesc cel puțin câteva ore în seara asta”, el a anun at.

„Tu ești cel din camerele mele!” Mi-am aruncat mâinile în sus. „Nimeni nu te oprește să dormi.”

„Ai dovedit că nu poți avea încredere să fii aici singur, iar eu nevoie de odihnă. Deci, dacă eu dorm, tu dormi.”

„Nu poți vorbi serios”, am exclamat.

„Arăt de parcă glumesc?”

Părea de parcă ar fi vrut să ucidă un întreg regat. „Nu voi încerca nimic imediat după ce m-ai prins.”

„Aș vrea să cred asta, dar știu mai bine. Nu pot avea gardieni staționați în fața ușii tale și în curte, dedicați doar să se asigure că nu faci ceva nesăbuit. Cel puțin, nu până când nu voi pune încuietori pe ușile balconului...” Și-a înclinat capul în direcția ușilor respective și apoi și-a atras atenția înapoi asupra mea, cu sprâncenele ridicate. — Apropo, cum ai coborât de pe balcon?

Am avut sentimentul că nu i-ar plăcea răspunsul. "Magie? Știi, acelea jarul este foarte puternic.”

Mârâitul lui Nyktos mi-a ridicat fire de păr minuscule pe tot corpul. — Ai coborât pe partea laterală a palatului?

"Eventual?"

S-a uitat la mine. „O parte din mine este impresionată de faptul că ai reușit asta.”

„Ne putem opri cu partea aceea?”

„Puteai să-ți rupi gâtul.”

„Dar nu am făcut-o.”

— Pentru numele naibii, Sera. Există așa ceva ca să fii prea îndrăzneț. Prea curajos.”

„Nu ești obosit? Să sărim peste această conversație.” Mi-am încrucișat brațele. — Mai ales că sunt sigur că l-am avut deja de cinci sute de ori.

A scos un alt blestem. "Ai dreptate. Pot să țip mai mult la tine dimineața.”

"Esti sigur de asta? Sau vei fi plecat convenabil toată ziua?” eu

rupt.

"   i-a fost dor de mine?"

— Nu, am bufnit eu. „Poți merge la culcare."

„Asta încerc să fac, dar după cum am spus, dacă dorm, tu dormi. Și o vei face la îndemână."

Maxilarul meu trebuia să fie pe podea. — În camera ta?

Nyktos trase aer în piept, căutând clar răbdare. "Unde altundeva?"

"Nu."

Sprâncenele i se ridicară. "Nu?"

"Asta am spus. Ar trebui să fie un cuvânt suficient de simplu pentru a putea înțelege. Poti pleca acum." Am arătat spre ușa prin care venise. "Noapte bună."

Nyktos se uită la mine. „Nu am timp pentru asta."

„Ei bine, nici nu..." Ochii mi s-au mărit când el a pornit spre mine. "Ce faci?"

„Nu am de gând să stau aici și să mă cert cu tine."

Acea privire îi trecuse din nou pe față, cea pe care o avusese când a spus că mă va ridica și mă va pune pe Odin. Am făcut câțiva pași înapoi. „Nu."

S-a târât înainte.

Mi-am făcut ochii mari și mi-am ridicat mâinile. „Mă simt cu adevărat emoțional chiar acum. S-ar putea să-mi pierd controlul și să te rănesc din nou."

„Mi-ar plăcea să te văd din nou folosind eather așa. Și asta a fost impresionant." O parte a buzelor i s-a curbat. „Dar acum că știu că se poate întâmpla, voi fi pregătit."

M-am izbit de coloana patului și apoi m-am întors... Nyktos m-a prins de braț și m-am învârtit. Un braț mi-a înconjurat talia în timp ce el se apleca, împingându-și umărul de stomacul meu. Am țipat când m-a ridicat de pe podea. Deodată, atârnam de umărul lui – umărul lui real – și mă uitam la spatele lui.

Am rămas uimit fără cuvinte.

Apoi Nyktos se întoarse.

"Lasă-mă jos!" Am țipat, împletitura mea alunecând înainte și pocnindu-mi o parte a feței.

"Nu."

"Pune-ma jos!" M-am dus să-mi lovesc picioarele, dar celălalt braț al lui s-a îndoit peste genunchii mei, prinzându-i. „Nyktos, jur pe zei..."

„Nu ar trebui să juri pe zei. Este blasfemie."

Am țipat, dând pumnul înapoi când a deschis ușa care se învecina cu camerele noastre. Am încremenit, privind în coridorul întunecat al holului scurt. Ușa... fusese descuiată? Sau își folosise puterea pentru a-l debloca?

„Am senzația că ești pe cale să mă lovești cu pumnul într-un rinichi", a spus Nyktos m-a purtat pe coridor și în dormitorul lui.

Pumnul mi s-a deschis pe măsură ce mirosul de citrice – al lui – creștea. „Nu, nu am fost."

„Nu cred că am întâlnit pe cineva care minte la fel de mult ca tine." Nyktos sa întors brusc, aruncându-mă pe pat.

"Idiotule!" Am sărit brusc când obiectele puține din camerele lui au apărut la vedere, luminate de strălucirea aplicelor de perete. O garderoba. Câteva cufere și canapeaua lungă de lângă o masă și un scaun singur. Am fost puțin surprins că am fost din nou în camera lui.

Nyktos mi-a prins picioarele înainte ca eu să mă pot mișca, vârându-i unul între braț și piept în timp ce apuca cizma celuilalt. Scoase pumnalul, împingându-l în tăblia de lemn a patului, apoi trase cizma.

„Ce naiba?"

„Cizmele tale sunt la fel de murdare ca gura." A apucat cealaltă cizmă, iar și aceasta a lovit podeaua cu o lovitură. „Și în timp ce mă bucur de gura aceea în patul meu, nu mă voi bucura de cizme." S-a uitat în jos la pantalonii mei murdari și însângerați. „Trebuie să iasă și ei."

"Wow. Nu cred că am avut vreodată un bărbat care mi-a cerut să-mi scot hainele atât de romantic înainte."

Ochii lui s-au îndreptat spre ai mei. Erau umbra cerului din afara palatului. Degetele mele s-au apăsat în pătura groasă de sub mine în timp ce el se uita la mine și am știut că arăt la fel de dezordonat ca și mintea mea. Mai mult păr smuls de împletitura în care era. Pielea tăiată de ramuri. Era furios pe mine și nu eram tocmai încântat de el și de manipularea lui, dar... dar ceva sa schimbat între noi. Un alt tip de tensiune a îngroșat aerul, accelerându-mi pulsul și trimițând un fulger de conștientizare prin mine.

Deodată, m-am întrebat dacă se gândea la ultima dată când am fost în dormitorul lui și pe patul lui. Sau dintre noi în camera de primire. Am fost. Căldura mi-a lovit sângele, urmată de o durere pulsatorie.

Nările lui Nyktos se fulgeră, iar pieptul i se ridică brusc. — Da-ți pantalonii jos, Sera.

Acele cuvinte m-au lovit ca o lovitură fierbinte, lovindu-mă de partea deosebit de impulsivă a naturii mele. „Le vrei jos?” M-am rezemat pe coate și mi-am ridicat sprâncenele. „Va trebui să le dai jos.”

Nyktos a rămas complet nemișcat. Nici măcar pieptul nu i s-a mișcat, dar i-au alunecat în ochi fâșii subțiri de alune. Nu ar face-o. Știam asta când am făcut cererea.

Buzele mele au format un zâmbet strâns. — Atunci cred că voi dormi în ele.

A venit atunci în față, punând un genunchi pe pat. Aerul mi s-a înfipt în gât. M-am strâns peste tot în timp ce mâinile lui se mișcau sub tivul puloverului, apoi m-am slăbit când degetele lui s-au ondulat sub bandă.

Ochii lui nu i-au părăsit niciodată pe ai mei. — Îți vei ridica fundul sau va trebui să fac asta și pentru tine?

Mi-am mu cat buza i mi-am ridicat fundul.

Fulele de eather din ochii lui au devenit mai strălucitoare în timp ce îmi trăgea pantalonii peste șolduri și apoi în jos pe coapse, fără să se deranjeze nici măcar cu nasturii. Mușchii din stomacul meu s-au încolăcit în timp ce i-a tras pe picioarele mele, dosul degetelor lui zdrobindu-mi pielea ca un sărut rece. Nici măcar nu am auzit că pantalonii au lovit podeaua. Privirea lui a rămas fixată pe a mea în timp ce degetele lui mi-au prins șosetele de lână. Au căzut și ei undeva dincolo de pat.

Încet, acele gene groase s-au lăsat în jos. "La dracu."

Puloverul și salopeta se înghesuiseră în jurul coapselor mele și, din punctul lui de vedere și din acel cuvânt, știam că putea vedea că am sărit peste lenjeria în graba mea de a pleca mai devreme.

Inima îmi tunea când privirea lui s-a ridicat pentru a o întâlni din nou pe a mea. The esența îi zvâcni alene în ochi. „Puoverul este și el murdar.”

Sub pometi i se formau goluri și vârfurile colților a apărut. „Ridică-ți brațele.”

M-am ridicat, așa că m-am odihnit în genunchi, mi s-a tăiat respirația, deoarece ne-a adus corpurile la câțiva centimetri de atingere. Mi-am ridicat brațele. Mâinile i se înfundă în materialul gros. Ochii mi s-au închis când el a tras puloverul în sus și peste capul meu. Mi-a izbucnit pielea de găină pe pielea brațelor mele acum goale. Slipul mărginit de gossamer, strâns strâns de sânii mei și căzând mai lejer peste talie și șolduri. Abia ascundea ceva și eram aproape la fel de gol ca atunci când mi-a dat sângele. Îi simțeam privirea, grea ca o mângâiere, peste umerii mei – fără nici măcar o urmă de rană acum – și umflarea sânilor mei. Apoi mai jos.

Vârfurile degetelor lui m-au periat pe braț, deschizându-mi ochii. El a fost

tăcut când a ajuns în spatele meu, adunându-mi împletitura. I-am văzut degetele netezind pe lungimea groasă, oprindu-se când au ajuns la bandă făcând tot posibilul să țină masa. L-a tras, alunecând-o pe încheietura mâinii. Începu să desfășoare încet și cu grijă împletitura. Privirea mea a zburat spre a lui.

— Nu poate fi confortabil să dormi pe împletitură, murmură el, cu vocea mai groasă, mai bogată.

Am tăcut, ținând complet nemișcat în timp ce el despărțea cu meticulozitate buclele. Am fost în mod inexplicabil mișcat de faptă.

Mi-a drapat lungimea părului peste umeri și spate când a terminat, dar degetele lui au zăbovit în șuvițe, mișcându-se spre vârfurile care mi-au atins talia. — Ai terminat să te lupți cu mine?

"Pentru acum."

Buclea buzelor lui s-a întors în timp ce și-a ridicat privirea spre a mea. „Și totuși parcă suntem încă blocați în luptă.” Și-a îndepărtat degetele de pe părul meu și și-a ridicat degetul mare pe obrazul meu, atingând pielea de sub zgârietură și apoi gâtul meu, chiar sub mușcătura vindecătoare.

Nyktos rămase acolo câteva clipe, apoi se trase înapoi. M-a privit în timp ce-și dădea jos cizmele, de parcă s-ar fi așteptat să mă arunc. Dar nu mințisem când spuneam că am terminat de luptat pentru noapte. Epuizarea revenise încă o dată, dar de data aceasta era caldă în loc de fragilă. Am rămas acolo unde mă lăsase, privindu -l când făcea un pas înapoi și se întoarse într-o parte. Privirea mi s-a afundat și am văzut linia dură a excitării lui, clară pe pantalonii lui. O durere plăcută s-a instalat în sânii mei și mai jos când și-a scos tunica. Vârtejurile de cerneală de-a lungul părților laterale și din spate erau o neclaritate în lumina slabă în timp ce se plimba pe marginea patului, către dulapul său. A deschis o u ă i apoi a coborât mâna la pantaloni. Buzele mele s-au întredeschis în timp ce el le-a desfăcut, dezvăluind curba dură a fundului său. Nu mi-am întors privirea, așa cum făcusem la lac. M-am înmuiat în carnea aurie-bronzică și în praful de păr întunecat de pe picioarele lui.

Corpul lui era... era indecent.

Nyktos și-a pus o pereche de pantaloni largi, negri, ca cei pe care îi manifestase Nektas. Se întoarse spre pat și și-a eliberat părul de nodul de la gât. În timp ce șuvițele i-au căzut pe umerii, nu m-am putut abține să nu mă gândesc cât de intim a fost asta.

Luminile din perete s-au stins când se apropie de pat, cufundând camera în întuneric.

— Ăsta am fost eu, mi-a spus el răsuflat.

Mi-a luat ochilor un moment să se adapteze. Era lângă patul lui. „Magie mai mult?”

"Da."

Patul s-a scufundat sub greutatea lui, iar eu... eram încă acolo unde mă lăsase. În întuneric, a venit la mine. Și-a încrucișat brațul peste talia mea, iar eu nu m-am împotrivit – mai ales în stare de șoc – în timp ce mă trăgea înapoi și apoi în jos, aducând o pătură peste picioarele mele. Capul meu s-a lovit de o pernă, iar apoi patul s-a mișcat mai mult în timp ce el s-a așezat în spatele meu.

Brațul lui era încă întins peste talia mea, dar nicio altă parte a corpului nostru nu s-a atins, deși nu putea fi mai mult de un centimetru de spațiu care ne desparte. Ochii mei erau mari și ațintiți asupra întunericului. Au trecut câteva momente. „Nu credeam că ai vrut să spui la îndemână, în sensul literal.”

"Am facut." Respirația lui rece mi-a atins umărul, trimițând un fior ușor prin mine.

Greutatea brațului lui era... era prea împământată. Prea totul. „Nu cred că pot dormi așa.”

„Dacă eu pot, tu poți.”

„Nu știu despre asta.”

— Închide ochii și încearcă, Sera.

Doamne, când îmi spunea numele așa – ca și cum ar fi un jurământ solemn – mă lăsa mereu zbuciumat și zbuciumat. Mi-am închis ochii, auzind doar sunetul inimii mele și respirațiile lui adânci și constante și m-am concentrat asupra acelei respirații până când am... am făcut imposibilul și am adormit. Nu știam cât timp a trecut înainte să mă trezesc.

Ceva...ceva sa întâmplat.

M-am uitat în întuneric, devenind rapid conștient de cât de strâns mă ținea Nyktos. Avea brațul lipit de talia mea, iar alunecarea a fost o barieră fără importanță împotriva presării la rece a cărnii lui pe spatele meu. Pieptul lui s-a ridicat și a coborât brusc, iar respirația i-a venit în explozii rapide și scurte pe curba gâtului și a umărului meu.

El visa?

Am încercat să-mi întorc capul să mă uit înapoi la el, dar brațul i s-a strâns, atrăgându-mă mai adânc pe curba corpului lui. „Nyktos?” Am șoptit.

Nu a fost nici un raspuns.

Îngrijorarea a crescut. M-am întins în jos, atingând mușchiul încordat și încordat al lui bra .

Un tremur i-a străbătut tot corpul. — Promite-mi, râpă el. "Promisiune
Eu nu vei mai merge niciodată după Kolis.”

Inima mi-a bâlbâit în timp ce am tras o respirație superficială.

— Promite-mi, Sera. Niciodata."

Mi-am strâns ochii împotriva umezelii care se adună brusc în ei și am spus două cuvinte
pe care nu ar trebui. "I i promit."

Capitolul 8

Nyktos dispăruse când m-am trezit, dar ultimele mele cuvinte către el au zăbovit.

Promite-mi.

Nu ar fi trebuit să fac acea promisiune. Rolându-mă pe spate, am întors capul. Privirea mea s-a aruncat de pe noptieră și de pe cutia mică de lemn de pe ea, spre locul în care pumnalul meu stătea pe perna de lângă al meu. Inspirând adânc, am expirat încet și am luat pumnalul. Mi-am văzut halatul la picioarele patului. Nyktos trebuie să-l fi recuperat.

Acea nouă crăpătură în piept mi-a pulsat când m-am ridicat.

Piatra era rece sub picioarele mele în timp ce am trecut prin pasajul slab luminat și am intrat în camerele mele. Am stat câteva clipe sub candelabru de sticlă, încercând să-mi pun gândurile în ordine. Am eșuat aseară.

Deci, ce aveam de gând să fac acum?

Nu a fost nici un raspuns. Doar sosirea lui Baines și a apei proaspete, urmată de Orphine. Scuzele ei lui Nyktos cu o seară înainte încă îmi opăreau pielea de rușine.

„Odată ce ești gata, am să te escortez la Nyktos”, anunță Orphine în timp ce se mișca să închidă ușile. „Voi aștepta în hol.” Ea făcu o pauză.

„Te rog să nu mai încerci să alergi pentru asta.”

"Nu voi." Mă așteptam la un fel de remarcă caustică de la ea, dar tot ce făcu a fost să încuie din cap înainte de a ieși în hol.

M-am întors înapoi spre camera de baie. Cel puțin ceea ce i-am spus lui Orphine nu era o minciună. Nu aș încerca să evadez chiar acum. Dar ar trebui să încerc din nou.

Și asta a făcut ca noua crăpătură din piept să se simtă și mai instabilă, de parcă ar fi riscată să se adâncească și să se răspândească.

Mi-am frecat centrul pieptului, oprindu-mi gândurile înainte ca acestea să revină la mizeria de emoții care provocase fisura. Nyktos aștepta și aș putea la fel de bine să închei ceea ce ar fi probabil un festival epic de cățeluțe.

Împingându-mi părul înapoi de pe față, m-am încruntat la textura murdară. eu

mi-am retras degetele și mi-am aruncat privirea în jos. Un strat subțire de cenușă mi-a acoperit mâinile care au avut vreodată doar putere care a vindecat și a adus viață. Dar l-am rănit pe Nyktos.

Genul ăsta de putere a ucis.

Ar putea fi chiar atât de puternic jarul? Îmi dădeau abilități divine chiar și acum? Nu era neplauzibil când m-am gândit la asta. La urma urmei, jarul îmi dăduse întotdeauna puteri.

Doar că nu am vrut să... rănesc pe nimeni. Nu din intenție.

Am înghițit în sec, forțându-mă să merg mai departe. Am intrat în camera de baie și am luat o cârpă curată. Am pus un prosop lângă cadă și am îngenuncheat. Am smuls de pe slip și am ratat deja urma slabă de citrice care se agăța de material. Urmărind intrarea, m-am spălat repede și apoi mi-am scufundat capul în cadă, frecându-mi energic părul.

Trecuse mult timp nelegiuit pentru a rezolva toate încurcăturile de după, dar era aproape uscat când m-am dus la garderobă.

Nu au mai rămas multe opțiuni când vine vorba de ținută: câteva pulovere, o pereche de jambiere groase, negre și trei rochii. Am ales un pulover și niște jambiere și apoi m-am alăturat lui Orphine în hol.

Drakenul a tăcut în timp ce m-a condus la primul etaj al palatului, cu o carte din nou ascunsă sub braț. Singurul zgomot era cel al cizmelor noastre bătând de pe podelele de piatră.

— Îmi pare rău pentru Davina, am spus, fără să știam dacă fusese aproape de draken sau nu. Când nu am primit niciun răspuns, m-am uitat la ea. "Si eu sunt...
De asemenea, îmi pare rău că te-am făcut să simți că nu ți-ai îndeplinit datoria. Nu a fost vina ta și nu te-ai așteptat să cobor de pe balcon.

Orphine și-a arcuit o sprânceană, dar asta a fost. Împreunându-mi buzele, mi-am întors privirea în timp ce vinovăția s-a instalat puternic în pieptul meu. Mi-am imaginat că antipatia ei față de mine ajunsese la o ură năprasnică și nu puteam învinovăți tocmai...

— Ai dreptate, spuse ea. „Nu mă așteptam să escaladezi zidurile palatului. Mă îndoiesc că mulți ar face-o, dar apreciez scuzele... și ceea ce intenționați să faceți.”

Capul meu s-a îndreptat spre ea când am ajuns pe scări. "Tu faci?"

„Ceea ce ai făcut s-ar fi terminat într-un dezastru”, a spus ea. „Dar disponibilitatea ta de a-ți asuma un astfel de risc vorbește despre integritatea ta. Și asta trebuie respectat. Onorat."

Apreciat? Onorat? Am încercat să mă gândesc la o perioadă în care am fost la capătul de primire a oricăruia dintre acele lucruri, în timp ce traversam sub o arcada.

Înainte de noaptea celei de-a șaptesprezece ani, fusesem onorat, dar nu pentru nimic din ce făcusem. Doar pentru ceea ce familia mea credea că pot face pentru regat. Au respectat asta. Nu eu.

Am ajuns în foaierul gol, dar puternic luminat și am trecut pe sub lumânările de sticlă în cascadă alimentate de energia primordială. Mă așteptam pe jumătate să ne aștepte o întreagă flotă înarmată de paznici. Respirând scurt, am aruncat o privire către piedestalul simplu, alb, fără nimic pe el, întrebându-mă pentru a eneasa oară ce stătuse acolo odată. Un fel de energie nervoasă a bâzâit prin mine în timp ce treceam pe lângă intrările către holuri, dintre care unul găzduia biroul lui Nyktos. Palatul era ciudat de tăcut când am trecut pe lângă acel coridor.

Anxietatea mi-a crescut. "Unde mergem?"

„La Nyktos”, a răspuns ea. Atât era deja evident, dar ea nu a detaliat.

Mi-am încrucișat un braț peste stomac în timp ce privirea mea s-a mutat spre sala tronului. Pașii mi-au încetinit. Nu-mi aminteam să fi văzut ușile închise înainte. Dacă aveam, atunci eram mai puțin atent decât îmi dădeam seama pentru că pe ele era pictat un design frumos. Același fel de liane brodate pe tunicile pe care le purtau Nyktos și gărzile lui fuseseră gravate în argint. Frunze albe de plop au înflorit din viță de vie. În centrul fiecărei uși se aflau două semiluni față în față, iar în spațiul dintre ele, peste ușile închise și pictate în spatele lianelor în spirală, era forma unui lup.

Un lup alb.

Am clipit, sprâncenele mi s-au ciupit în timp ce mă uitam la desen

— Jarul aparținând lui Nyktos mi-a frezonat în piept în timp ce ușile s-au deschis în tăcere la apropierea noastră, dezvăluind doi paznici necunoscuti. Mi-a zburat pulsul. De ce m-am întâlnit cu el aici? Cu simțuri în alertă maximă, am intrat în sala tronului și m-am oprit brusc.

Sub strălucirea cerului împrăștiat cu stele, sus deasupra tavanului deschis, și miile de lumânări aprinse care căptușeau pereții, stăteau... zei buni, trebuiau să fie sute de bărbați și femei în sala tronului, îmbrăcați în gri închis. dintre gărzile Primalului și înarmați până la un centimetru din viața lor.

Nu puteau fi toate pentru că știam că Rise și Lethe nu vor rămâne neprotejate, dar camera vastă, circulară, era aproape plină. Privirea mea largă s-a aruncat peste marea de fețe. L-am văzut pe Saion stând cu Rhahar vizavi de Rhain și Ector. Alături de ei stătea un alt mascul, unul cu părul întunecat și ondulat și aceeași piele palidă, fildeș, ca și Orphine. Rhain și-a întors privirea, a lui

maxilarul strâns când privirea mea a atins-o pe a lui.

Confuzia mea a crescut doar când i-am văzut pe Lailah și Theon, alăturați de un draken purpuriu cu solzi negre, care a ajuns la înălțimea genunchilor. A fost ciudat să-l văd pe Reaver în forma lui dracună, când arăta ca un băiat de zece ani, cu păr blond zdruncinat, o față de spiriduș și ochi solemni, prea serioși, ultima oară când îl văzusem. Apoi m-am uitat la estradă.

Nyktos stătea în fața tronurilor goale, îmbrăcat într-o cămașă lejeră și pantaloni întunecați. Chiar și de la distanță, ochii lui i-au găsit și i-au ținut pe ai mei. Inima a început să-mi bată cu putere în timp ce stăteam acolo.

„Vino.” Orphine mi-a făcut semn să urmez.

De parcă aș fi căzut sub o vrajă, picioarele mi s-au mișcat. Gărzile și zeii s-au despărțit în timp ce mergeam înainte, camera atât de liniștită încât mă temeam că nu vor putea auzi tunetul inimii mele când ajungeam la treptele rotunjite. Chiar nu aveam idee ce se întâmplă, dar nu credeam că Nyktos mă adusese înaintea tuturor acestor oameni să țipe la mine. Trebuia să știe cât de prost ar merge asta pentru el, Primal sau nu. M-am oprit din nou pentru că Orphine avea și...

Pentru că privirea intensă a lui Nyktos era încă fixată pe mine și pe părul meu, pe care îl lăsasem jos. Acea alegere nu avusese nimic de-a face cu fascinația lui pentru ea sau că el spusese odată că îi amintește de lumina lunii. Deloc. Mi-a furnicat ceafă în timp ce urcam încet treptele scurte.

— E în regulă, spuse Nyktos cu o voce abia peste o șoaptă.

Lumina lumânărilor a strălucit de pe manșetă în timp ce își întindea mâna către mine. "Ia-mi mâna."

Prea confuz ca să-l refuz, am făcut ce mi-a poruncit. Nyktos a dat din cap în timp ce m-am întors să-i înfrunt pe cei de jos. Gardienii de la uși le închiseră în timp ce Reaver ieșea afară din masa de oameni. Ghearele pocnind încet în timp ce traversa podelele de piatră din umbră, urcă treptele. Nu l-am văzut pe Nektas, dar l-am văzut pe Aios stând lângă Paxton, tânărul băiat muritor pe care Nyktos îl adusese în Shadowlands după ce încercase să-l fure de buzunare. Ciupirea confuză a trăsăturilor ei a oglindit ceea ce am simțit.

Nyktos și-a pus cealaltă mână pe umărul meu, frigul degetelor lui sângerând prin pulover, servind încă o dată ca un reamintire a ceea ce i-am făcut. „Cei adunați aici sunt unii dintre aliații mei cei mai de încredere”, a continuat el încet. M-a uimit atunci că nu s-a referit niciodată la gărzile lui sau la zeii de sub el ca slujitori. El vorbea doar despre ei ca fiind egali. „Au jurat să protejeze Țările Umbrelor și să stea împotriva lui Kolis și a celor care susțin falsul Primal al Vieții.”

Stomacul meu a mai zburat când Reaver s-a ghemuit lângă picioarele mele.

„Toți au făcut acest lucru știind că jurământul lor se va termina probabil cu moartea. Și totuși, ei lucrează activ pentru a readuce Iliseeum la ceea ce a fost cândva - un tărâm de pace și corectitudine pentru toți. Toți sunt curajoși, aproape de vină, spuse el, ridicându-și vocea. „Așa cum ești."

Aerul mi-a ieșit din plămâni.

Nyktos mi-a strâns mâna în timp ce își ridica privirea spre mulțime. „Oricine dintre ei ar fi făcut așa cum ai făcut tu noaptea trecută", a spus el, lăsându-și vocea să treacă prin sala tronului. „Orice dintre ei s-ar sacrifica dacă ar crede că asta i-ar proteja pe Shadowlands și pe cei care caută adăpost aici." Și-a ridicat capul în timp ce Reaver se rezema de picioarele mele, potolind tremurul slab care începuse acolo. „Seraphena nu a depus niciun jurământ, nu și-a jurat loialitate și nici nu poartă încă coroana Consoartă. Nu a fost aici de mult timp, dar încă era dispusă să-și riște viața pentru a vă proteja pe toți – pe toți cei din Țările Umbrelor și dincolo. Crezând că ea a fost cauza recentelor atacuri, a plănuit să se predea lui Kolis.

Deși nu ea este cauza, spuse el, minciunile ușoare rostogolindu-i lin de pe limbă. „Curajul ei este de neegalat, chiar și între voi toți."

Nu s-au auzit râsete disprețuitoare, în timp ce șocul s-a răspândit pe fețele celor pe care i-am recunoscut și ale celor pe care nu i-am recunoscut. Și eu... am fost la fel de surprins cum am stat acolo. Nu știam dacă ar trebui să-l strog pe Nyktos sau să-l îmbrățișez. Pentru că nimeni – absolut nimeni – nu recunoscuse vreodată nimic din ce făcusem într-un mod atât de public. Am auzit un murmur scăzut în timp ce privirea mea a trecut peste mulțime, oprindu-se asupra lui Aios. Sângele se scurse de pe fața ei.

Degetul mare al lui Nyktos mi-a trecut în interiorul palmei, făcându-mă să trec. „Seraphena va fi o Consoartă mai mult decât demnă de săbiile și scuturile pe care fiecare dintre voi le va mânui pentru a o păzi. Unul dintre Shadowlands va fi onorat să aibă."

M-am simțit amețit în timp ce mă uitam la Aios, apoi mișcarea mi-a atras atenția. Ector a ie it din mul ime, retrăgându- i sabia. Îl încrucișă peste piept în timp ce se lăsa într-un genunchi. „Atunci ne vom strădui să merităm o asemenea onoare."

M-am smucit din nou, ciocnindu-mă de Nyktos în timp ce Reaver își ridica aripile și își întindea gâtul, scoțând un apel zguduitor, ascuțit. Nyktos m-a liniștit în timp ce Saion a făcut la fel ca Ector, apoi Rhahar și gemenii. Atunci strigătele au răsunat cu jurământul lui Ector în timp ce săbiile au fost ridicate, iar zeii și gărzile au îngenuncheat deopotrivă.

„Niciunul dintre ei nu va adăposti gânduri rele față de tine acum. Ei vor

te vad asa cum esti. Curajos și îndrăzneț.” Nyktos își lăsase capul în jos, vorbind astfel încât doar eu să-l aud. Respirația lui rece a dansat peste coaja urechii mele, trimițându-mi un fior peste piele. „Și dacă încă mai adăpostesc gânduri rele, vor fi ultimele pe care le-au avut vreodată. Indiferent cât de loiali sunt ei Țărilor Umbrelor, îi voi distruge.”

m-am înțepenit.

Nu era o singură parte din mine care să se îndoiască de sinceritatea amenințării lui. Era în umbra vocii lui, iar eu... ei bine, eram încă dezbătut între a-l sugruma pe Nyktos și poate să-l sărut.

Evident că nu uitase ce am spus despre gărzile lui. Acest discurs a realizat două lucruri. A câștigat favoarea celor nemulțumiți de mine și, în acest proces, m-a dat șah-mat într-un mod destul de impresionant.

Pentru că Nyktos tocmai se asigurase că toți cei din cameră ar fi foarte puțin probabil să mă ajute în orice încercări viitoare de a merge la Kolis. Ceva la care Nyktos nu s-ar fi gândit niciodată dacă nu mi-aș fi deschis gura mare și i-aș fi spus că gărzile lui ar fi fost bucuroși să mă vadă plecat. Nu numai asta, m-ar urmări și mai de aproape acum că știau ce sunt capabil să încerc.

M-am uitat peste umăr la el, îngustându-mi ochii. „Nemernic deștept”
Am soptit.

O parte a buzelor i s-a curbat în sus. "Știu." Esența s-a luminat în ochii lui când și-a înclinat capul în jos spre al meu, aducându-ne gura atât de aproape încât m-am gândit pentru o clipă că ar putea chiar să mă sărute. „Dar mă refeream la fiecare cuvânt pe care l-am spus. Ești curajos și puternic. Vei fi o consoartă mai mult decât demnă de săbiile și scuturile lor.”

Umezeala s-a repezit în ochi și mi-am întors repede privirea. A trebuit să.
Emoția zdrențuită și crudă se umfla. Ceea ce a spus a însemnat tărâmul pentru mine, pentru că fiecare cuvânt pe care îl rostise fusese despre mine și despre acțiunile mele . Nu ce credea el despre mine. Nu ceea ce eu sau jarul am putut face pentru el, ci ceea ce am ales să fac. Și pentru prima dată în viața mea, am simțit că sunt mai mult decât un destin la care nu acceptasem niciodată. Mai mult decât jarul pe care îl purtam în mine.

M-am simțit ca... mai mult.

Capitolul 9

Orphine mă condusese de pe estradă, prin camera de război și pe coridorul îngust care ducea la aripa de est și la biroul lui Nyktos, apoi mă lăsase în picioare în alcovul întunecat, încă năucit de acțiunile lui Nyktos. Îndoindu-mă că sunt lăsat singur, am deschis ușa și m-am oprit la jumătatea pasului.

Ceea ce am văzut nu a fost deloc ceea ce mă așteptam.

Nektas stătea pe canapea vizavi de o măsuță cu o farfurie acoperită și un ulcior de suc, cu picioarele lungi întinse în fața lui și încrucișate la glezne. Brațele îi erau încrucișate pe piept, întinzând materialul cămășii sale negre. Avea ochii închiși și capul plecat pe spate, dezvăluind carnea aramie a gâtului. Părul lui lung și negru, striat de roșu, cădea peste un umăr, unde...

În forma ei dracună, fiica lui stătea întinsă pe spate lângă el, cu picioarele din spate lipite de perna canapelei, în timp ce bătea șuvițele de păr ale lui Nektas cu ghearele din față.

Jadis și-a întors capul oval, maro-verzui, spre mine. Ochii ei de nuanță purpurie s-au mărit în timp ce ea a lăsat afară ceea ce am putut doar presupune că a fost un scârțâit de surpriză. O surpriză fericită?

„Bună dimineața”, bubui vocea profundă a lui Nektas.

Jadis scoase din nou acel sunet în timp ce își smulse ghearele din părul tatălui ei, smucindu-i capul de mai multe ori înainte de a se elibera. Nu a dat nicio reacție, cu ochii închiși. Micul draken s-a rostogolit pe burta ei. Aripi subțiri, aproape translucide, s-au desfășurat în timp ce ea sări jos de pe canapea, aterizând cu o bufnitură moale.

Grăbindu-se pe podea cu două picioare și apoi patru, Jadis a alergat direct spre mine. Strângându-mi jambierele, ea țopăia în timp ce șucea o dată și apoi de două ori, trăgând de material.

„Vrea să o ridici”, a comentat Nektas. „Dacă nu te supui asta, probabil că ea va face o furie.” S-a deschis un ochi roșu-vin.

„Nu vrei să se întâmple asta. Ave i încredere în mine."

Având în vedere că începea să tușească fum și flacără, chiar nu am vrut asta. Am ezitat, totuși, privindu-mi mâinile. Am înghițit în sec. — Ești sigur că vrei s-o iau?

„De ce aș avea o problemă cu asta?”

— Ai văzut ce i-am făcut lui Nyktos. I-am aruncat o privire ascuțită.

„Ceea ce i-ai făcut lui Ash a fost un accident. Una pe care nu mi-e teamă că o repeți cu fiica mea.”

Speram cu adevărat că încrederea lui nu era deplasată în timp ce m-am aplecat în talie, întinzându-mi brațele așa cum îmi arătase Nyktos. Jadis nu a ezitat. Atingerea solzilor ei a fost rece pe pielea mea în timp ce ea s-a prins de brațele mele fără să-și folosească ghearele. Am ridicat-o și ea s-a lipit imediat de pieptul meu, înfășurându-și brațele în jurul gâtului meu.

„Ai grijă la ea...”

O aripă m-a pocnit în față.

— Aripile ei, termină Nektas oftând. „Îmi pare rău.”

"E în regulă." Mi-am lăsat capul pe spate în timp ce Jadis s-a clătinat mai aproape, degetele ei cu gheare afundându-mă în părul meu. Respirația ei mi-a gâdilat pe partea laterală a gâtului, în timp ce ea scotea un zgomot moale, zgomotos. „Doar nu-mi sufla foc.”

Ochi mari și roșii aprinși i-au întâlnit pe ai mei. a ciripit Jadis.

„Sper că a fost un acord”, i-am spus.

— Îi place de tine, spuse Nektas. „Așadar, dacă se întâmplă să respire sau să eructe un pic de foc asupra ta, va fi pur întâmplător.”

„Bine de știut”, am murmurat, bătându-i în centrul spatelui. Am aruncat o privire în jurul biroului. „Nu ai fost în sala tronului.”

„Nu aveam nevoie să aud ceea ce știam deja.”

Pentru că mă vedea deja curajos și îndrăzneț? Căldura s-a strecurat în obrajii mei. Sau pentru că era deja pregătit să încerc o altă evadare? Probabil cea din urmă.

„Ash ar trebui să fie aici în câteva.” Nektas făcu un semn către masă. „A primit mâncare pentru tine.”

Frasin.

Nektas a fost singura altă persoană care l-a numit așa. Pofta mea nu se găsea nicăieri în momentul de față, dar m-am dus la singurul scaun așezat la masă și m-am așezat în timp ce Jadis și-a continuat vorbăria joasă. Am aruncat o privire spre Nektas.
M-a privit așa cum a făcut-o după ce am fost rănit în Pădurea Roșie. Curios de ceea ce părea să vadă. Nu mi-am permis să mă gândesc la felul în care îl văzusem gol sau cum a fost martor la eșecul meu total de a scăpa.

Scuturând capul, l-am mișcat ușor pe Jadis în timp ce am întins mâna după ulciorul cu suc, turnându-mi un pahar. „Acum ești însărcinat să mă supraveghezi până când Nyktos sau altcineva este disponibil?”

„Sunt aici pentru că am ales să fiu.”

Mi-am arcuit o sprânceană. „Nu trebuie să minți.”

Nektas î i înclină capul. Părea relaxat în timp ce vorbea, dar un curent subteran de energie năpădea sub carnea lui. „De ce aș minți despre așa ceva?”

Am ridicat din umeri, dorind să cred că Nektas a fost aici pentru că a vrut să petrec timp cu mine în loc de toți ceilalți.

„Orphine ar fi rămas cu tine dacă ar fi fost nevoie de mine în altă parte, dar am vrut să-ți țin companie până la sosirea lui Ash.” Capul lui Nektas se îndreptă.
— Oricum, m-am gândit că aș fi o companie mai bună decât Orphine.

Am pufnit în timp ce mi-am luat paharul, evitând cu strictețe ca aripa lui Jadis să-l doboare din mână în timp ce ea le-a aruncat în jos. „Un covor ar fi o companie mai bună decât Orphine.”

Chicotul lui a fost profund și răgușit când am ridicat capacul de pe farfurie. Capul mic al lui Jadis s-a învârtit imediat, trăncăneala ei din ce în ce mai tare la vederea slăninii, a muntelui de ouă stropite cu ardei felii și a pâinii unte. Era și o bucată de ciocolată.

M-am uitat la tatăl ei și m-am gândit la Davina. „Davina... avea familie?”

„A avut o soră mai mare, dar a murit cu ani în urmă”, a spus Nektas după a moment. „Dar în afară de ea, nu știu nimic.”

„Va avea loc un ritual de înmormântare? Sau a avut loc deja?”

„Nu ținem ceremonii pentru morți”, mi-a spus el. „Credem că a-i forța pe cei care au îngrijit defuncții să-i vadă în moartea lor nu îi onorează pe cei morți. Știm că ei știu că sufletul a părăsit deja trupul pentru a intra în Arcadia. Când este posibil, cineva care nu a fost aproape de decedat arde morții în câteva ore de la moartea lor și fiecare plânge cum crede de cuviință – fie împreună, fie singur.”

Neștiind că draken a intrat în Arcadia în loc de Vale, am luat o înghițitură din suc. „Știi, îmi place cam asta. Nu mi-aș dori ca cei apropiați să-mi privească corpul arzând.” M-am gândit să o văd pe vechea mea doică, Odetta, înfășurată în lenjerie și așezată pe rugul funerar. „Oricum, ritualurile de înmormântare sunt mai mult pentru cei vii decât pentru cei morți. Și, sigur, îmi imaginez că aduce ceva închidere. Dar îmi imaginez că creează și mai multă durere în ceilalți.”

Nektas dădu din cap.

Îmbunătățirea mea pe Jadis s-a strâns când a întins mâna după o felie crocantă de slănină. „Eu să nu crezi că poți avea așa ceva."

Și-a înclinat capul fără coarne în sus spre mine, cu ochii ei nefericiți și mai mari decât inainte de. „Îmi pare rău. Mi s-a spus că nu ai voie să bei slănină."

Nektas pufni. — Ash ți-a spus asta?

Am dat din cap când am luat o furculiță.

„Crede că nu știu că o lasă pe Jadis să mănânce ce vrea ea?"

Deoarece asta era practic adevărat, n-am spus nimic în timp ce am luat un furculiță de ouă. Jadis a pufnit tare în timp ce am luat o mușcătură. „Poate avea ouă?"

„Dacă poți să o faci să mănânce ceva dintr-o furculiță în loc de cu degetele ei mici murdare, poate."

Rânjind, am luat un pic de ouă pe marginea furculiței și i-am dus la gură. „Deschide", am spus în timp ce ea privea furculița ca și cum ar fi fost un șarpe. „Doar ia ouăle. Nu mușca furculița."

Capul ei înclinat în timp ce coada ei mi-a lovit șoldul. Și-a întins gâtul subțire, adulmecând ouăle. Ea se smuci înapoi de la furculiță, șuierând în timp ce își dezvăluia... dinți șocant de ascuțiți.

Da.

"Priveste-ma." Am ridicat furculița la gură, luând o încetinire dramatică mușcătură de mâncare. "Vedea? Hum." Am mai adaugat cateva oua in furculita. "Randul tau."

A fost nevoie de mai multe afișări despre cum să mănânci dintr-o furculiță înainte ca Jadis să se uite serios la ustensile și apoi să-și ridice capul înainte. Și-a închis gura peste ouă și a fost doar o ușoară smucitură de furculiță în timp ce se retrăgea.

— La dracu, murmură Nektas surprins. „Știți câți oamenii au încercat să o facă să mănânce dintr-o ustensilă? Chiar și Reaver a încercat."

— Bună treabă, Jadis. M-am uitat la tatăl ei în timp ce adăugam mai multe ouă la furculi ă. „Bănuiesc că am atingerea magică."

Jadis m-a tras de braț și s-a ținut în timp ce i-am ridicat furculița la gură din nou. I-au trebuit încă câteva clipe până să mușcă.

„Doar s-ar putea." Nektas și-a dres glasul, aruncând privirea în altă parte. — Dar cred că îi amintești de mama ei.

Știam doar că mama lui Jadis murise cu doi ani în urmă. nu știam nimic altceva. „Cum... care era numele ei?"

„Halayna." Se îndreptă, trăsăturile lui încordându-se. „Avea păr ca al tău. Nu la fel de palid, dar aproape. Nu cred că Jadis își amintește prea multe despre ea.

E încă prea mică, dar cum putem fi vreodată siguri ce își amintește un copil și ce nu își amintește?”

Am mancat toata ciocolata, apoi am luat o bucatica mica de bacon, constient a ochilor lacomi ai lui Jadis urmărind felia crocantă. „Ai fost căsătorit?”

„Ne-am împerecheat”, a corectat el. „Este la fel cu căsătoria în multe privințe. Nu este ceva în care am băgat să intrăm ușor. Legăturile pe care le creăm împreună într-o împerechere pot fi rupte doar de moarte.”

Divorțurile erau rare în rândul celor mai mulți în Lasania, dar era mult mai frecvent în rândul nobililor decât bănuiam că sunt căsătoriile construite din dragoste. — Atunci ai iubit-o?

„Cu toată ființa mea.”

Am închis pentru scurt timp ochii. El încă o iubea. Nu aveam nevoie să citesc emoții ca să știu asta. „Îmi pare rău”, am șoptit, zâmbind ușor când Jadis și-a ridicat privirea la mine în timp ce își mesteca ouăle. Am vrut să știu cum a murit Halayna, dar nu aș pune întrebarea în fața lui Jadis. După cum spusese Nektas, nu exista nicio modalitate de a ști ce își amintește un copil și ce nu și-a amintit. „Mama mea îl iubea pe tatăl meu – tatăl meu natural. A murit în noaptea în care m-am născut.” Am mai luat o mușcătură de slănină, hotărând să omit circumstanțele morții lui. „Mă întreb dacă au fost prieteni ai inimii, știi? Poate că legendele despre așa ceva sunt reale. Pentru că cred că și o parte din mama mea a murit în noaptea aceea.”

„Două jumătăți care fac un întreg. Prieteni, spuse Nektas, atrăgându-mi privirea. El a urmărit îndeaproape. „Așa îi numesc Arae. Este rar, dar real, și n-am auzit niciodată că se întâmplă între muritori. Dar asta nu înseamnă că este imposibil. Pierderea celeilalte jumătăți poate fi... catastrofală. Dacă părinții tăi erau tovarăși, atunci îmi este milă de mama ta.”

Nu aș merge atât de departe. Nu după ce nu a făcut nimic pentru a-l opri pe Tavius sau a făcut vreo încercare reală în afară de a se baza pe mine pentru a îmbunătăți viața supușilor ei. Nu mai. A avut noroc că nu i-am spus lui Nyktos să o ducă în Abis.

— Dar ar fi logic să fie părinții tăi, spuse el, aplecându-se în canapea.

"De ce este asta?" Am zgâriat-o pe Jadis sub bărbie, iar ea a fredonat, cu ochii închiși. Zâmbetul meu a crescut.

„Colegii de inimă apar de obicei doar între doi oameni ale căror uniuni sunt legate de un scop mare.”

„Ca cum un viktor este desemnat să vegheze pe cineva?” am întrebat, vorbind despre cei care au trăit numeroase vieți muritoare pentru a servi drept protectori sau

călăuzii către cei pe care Soarta i-au determinat că ar fi vestitorii unei mari schimbări și scop.

El a dat din cap. „Poate că soarta i-a adus împreună pe părinții tăi pentru a se asigura că jarul vieții s-a născut așa cum a intenționat Eythos."

"Poate." Am băut ceva și apoi i-am oferit sucul lui Jadis. Ea s-a întors nasul sus la ea. „Cât de multe știi despre ce a făcut Eythos?"

"Tot."

„Atunci știi că nu am fost prost noaptea trecută. Dacă reușesc să ajung la Kolis, aș putea avea succes."

"Pot fi. Dar cu ce preț?"

„Contează prețul când vorbim despre oprirea lui Kolis?"

„Prețul ar trebui să conteze întotdeauna când vine cu prețul unei vieți", a spus el.

Crăpătura care se formase mi-a tremurat adânc în piept. „Dar acesta este un preț pe care îl voi plăti în orice caz."

„Nu știi asta." Nektas a aruncat o privire spre uși în același moment în care am simțit un bâzâit cald în piept. "El vine."

M-am ocupat să-mi vârâm o jumătate de felie de pâine cu unt în gură, când Nyktos a intrat în cameră. Nu mi-am ridicat privirea, dar i-am simțit privirea pe ceafă. Jadis a avut reacția absolut opusă, biciuindu-se în brațele mele și întinzându-se să mă privească peste umăr. Ea a scos un ciripit puternic și emoționat chiar în urechea mea în timp ce se încorda împotriva mea.

Primal a aruncat-o din brațele mele când a trecut.

„Trădătoare", am mormăit, ridicându-mă cu privirea și o văd pe Jadis încolăcindu-se în jurul lui ca un mic urs copac, cu ochii închiși și cu ghearele minuscule înfipte în locul în care el avea părul tras pe spate într-un coc mic la ceafă.

Scena a fost atât de dulce încât am fost surprinsă că nu începuseră să mă doară dinții.

„Sera a făcut-o să mănânce dintr-o furculiță", a anunțat Nektas.

"Într-adevăr? Și iată că am crezut că Jadis va mânca cu ea... Frecându-i spatele micuțului draken, se întoarse către noi. S-a încruntat în timp ce privirea lui a aterizat pe masă. Pe mine. — Asta e tot ce ai mâncat?

"Este." Am luat un șervețel.

— Nu poți termina, mormăi Nyktos, așezându-l pe Jadis pe scaunul de lângă biroul lui. Ea a apărut, doar un ochi purpuriu vizibil deasupra spătarului scaunului.

„Nu poți să-mi monitorizezi aportul de alimente", am replicat eu.

— Voi doi vă distrați, murmură Nektas. Fiica lui a sărit

jos și s-a grăbit peste podea. Nektas se aplecă, o ridică și o așeză pe canapea. Ea se ghemui într-o minge lângă coapsa lui.

„Dacă ți se pare distractiv”, am spus în timp ce Jadis a căscat puternic, „trebuie să te plictisești”.

Nyktos pufăi. "El este."

Drakenul a zâmbit.

„Singurul motiv pentru care am comentat despre mâncare a fost din cauza Culling-ului. Nu vrei să riști să slăbești și să cazi în stază.”

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei când a venit în față și a luat o felie de slănină. „Dacă ai vrea să mănânci altceva, sunt sigur că îl pot pregăti pentru tine.”

„Nu este necesar.” M-am jucat cu tivul feței de masă.

„În plus, nu cred că există suficientă mâncare sau somn în niciunul dintre tărâmuri care să împiedice ceea ce urmează.”

"Si ce-i aia?" întrebă Nyktos.

"Moarte." Mi-am smucit bărbia spre Primal. „Și nu vorbesc despre tine.”

Nektas mi-a făcut un mic rânjet la asta. „Moartea nu este o ieșire dinainte concluzie."

"Nu este?" Am început să bat cu piciorul.

— Nu, spuse el.

Împreunându-mi buzele, am clătinat din cap. Habar n-aveam la ce se gândea Nektas atunci. Dacă ar ști totul, ar ști că numai dragostea bărbatului pe care plănuisem să-l ucid – cineva de fapt incapabil de a iubi – m-ar putea salva. El era conștient de asta.

„Nu există niciun motiv să negați ceea ce urmează.” Am întâlnit privirea lui Nyktos în timp ce acesta s-a întors să se sprijine de birou. „Oricât de puternic ar fi jarul vieții.”

Un mușchi ticăie în maxilarul lui Nyktos. „Va trebui să fim de acord să nu fim de acord în privința asta.”

„Îți place să spui asta, nu?”

— Și îți place să te cert, nu-i așa?

Mi-am dat ochii peste cap. „Da, ei bine, să te cert pe asta nu are rost.” Piciorul meu bate un tempo rapid acum. „Deci, orice te face fericit.”

„Nimic din toate astea nu mă face fericit”, a replicat Nyktos și nu l-am putut reproșa pentru asta. „În orice caz, ceea ce a spus Holland poate să nu fi fost în întregime corect. Ar putea exista o altă opțiune.”

Amintindu-și ce spusese în Dying Woods despre nevoie de cinci

secunde de pace pentru a găsi un alt mod de a-mi salva viața, am zâmbit.
"Precum ce?"

„Ca ceea ce i-a făcut Kolis tatălui meu. Scoate jarul.”

Falca mea a lovit practic masa. "Este posibil?"

„Nu văd de ce nu.” Nyktos mă urmărea. — Tăracii sunt pământ, Sera. Este esența unui Primal. Kolis a găsit o modalitate de a-l lua de la tatăl meu fără să-i facă rău.”

Speranța a stârnit, dar l-am stins înainte să ia foc și să se răspândească.
Au fost mult prea multe ce-a fost – prea multe întrebări. „Dar nu a fost capabil să ia totul.”

— Asta pentru că Eythos era un Primal, interveni Nektas. „Și tu ești un Primar născut din carne de muritor. Acei jar nu sunt pe deplin al tău decât dacă Urci într-un Primal.”

„Asta chiar nu îmi explică nimic”, am recunoscut. „Explică-mi ca și cum
Sunt Jadis învățând cum să folosească o furculiță.”

Nektas zâmbi la asta.

„Ceea ce vrea să spună este că acel jar te-a schimbat fundamental.”
Nyktos strânse marginea biroului în timp ce își întindea picioarele, încrucișându-le lejer la glezne. „Ești în Culling. Nu se poate opri asta.
Dar dacă putem scoate jarul, ar trebui să fii ca orice divinitate care intră în Culling.

Ar trebui să? „Corectează-mă dacă greșesc, dar nu toți sfinții supraviețuiesc sacrificării, nu?”

„Nu, dar sângele meu te va asigura că supraviețuiești”, a spus el.
„Asigură-te că nu dai greș în Ascensiunea.”

Șocul a trecut prin mine. Să-mi dau sânge pentru a vindeca rănile părea foarte diferit de a ajuta la Înălțarea mea. „Cât... de cât sânge voi avea nevoie pentru Înălțare?”

„Tot, cu excepția ultimei picături de sânge, ar trebui să fie îndepărtată”, Nyktos explicat. „Atunci ar trebui să-ți umpli sângele cu al meu”.

„Toate, în afară de ultima picătură?” Am soptit. „Este mult.”

"Este." Privirea lui Nyktos a ținut-o pe a mea. „De aceea Ascensiunea poate fi atât de periculoasă. Ori iei prea mult sau nu suficient, dar alternativa este inacceptabilă.”

Stând pe spate, am expirat brusc în timp ce gândurile treceau peste confuzia de ce era încă hotărât să facă așa ceva, chiar și după ce jarul fusese îndepărtat. Nu i-aș fi de niciun folos în acel moment. Respirația pe care am luat-o a fost

sub ire. „Ce aș deveni dacă ar funcționa?”

„Ai fi ca orice evlavios care supraviețuiește sacrificării”, a răspuns el. „Dar posibil mai mult. Acei jar sunt puternici. Ai putea să urci într-un adevărat zeu.”

Godlings care S-au înălțat nu erau chiar muritori dincolo de acel punct. Au îmbătrânit mai încet – fiecare trei decenii de viață muritoare echivalând cu un an de ei. Erau susceptibili la foarte puține boli și, deși nu erau la fel de impermeabili la răni ca un zeu sau un Primal, ar putea trăi mii de ani - cel puțin, potrivit Aios.

Dar un zeu?

Nici măcar nu am putut procesa posibilitatea uneia dintre aceste opțiuni, dar speranța era acum o mică flacără. „Este chiar posibil?”

„Nu s-a mai întâmplat niciodată”, a spus Nektas. „Când Eythos a fost adevăratul Primărie al Vieții și a înălțat pe Aleși, ei au devenit la fel ca slujitorii, deoarece eather-ul era mai puternic la trei născuți. Nimeni nu a Înălțat vreodată într-un zeu real, nici măcar în sutele de ani în care Aleșii au fost Înălțați. Dar nici unul nu avea în ele jar primar. Orice este posibil cu tine.”

A fost un gând înfricoșător. — Ai spus că numai Kolis și Eythos știau cum se face.

„Cineva trebuia să-i spună lui Kolis”, a subliniat Nektas. „Trebuie să fi învățat asta de undeva.”

„Înainte să plece Penellaphe, ea mi-a spus ceva care mi s-a părut ciudat”, spuse Nyktos și mi-am amintit că i-am văzut stând împreună în sala tronului, vorbind prea încet ca să-i aud. „Și a continuat să mă sâcâie. Ea a spus că Delfai ar saluta prezența ta.”

„Cine sau ce este un Delfai?” Am întrebat.

Pe buzele lui Nyktos apăru o umbră de zâmbet. „Un Dumnezeu al divinației foarte vechi și puternic.”

m-am încruntat. „Nu-mi amintesc să fi auzit despre un anumit Dumnezeu al Divina ie."

„A fost capabil să vadă ce era ascuns pentru alții – adevărurile lor, atât din trecut, cât și din viitor”, a explicat Nyktos, iar asta suna ca un zeu de care nu voiam să fiu nici pe departe aproape. „Așa cum a spus Penellaphe, zeii divinației au chemat Muntele Lotho acasă și au slujit la Curtea lui Embris. Majoritatea au fost distruse când Kolis a luat jarul tatălui meu. Am presupus că și Delfai fusese, dar am verificat vechile înregistrări. Nu a intrat niciodată în Arcadia. El este încă în viață.”

M-am aplecat înainte. „Putem să-l găsim? Cu puterile tale primare speciale?”
Buzele lui Nyktos tresăriră. „Exact ce fel de puteri crezi că am?”

„Sper că, genul care poate găsi zei dispăruți”, am sugerat.
„Din păcate, nu am.” Degetele lui s-au mișcat de-a lungul marginii biroului său, părând să urmeze ritmul piciorului meu. „Dar eu știu ceva care poate.”

„Piscinele lui Divanash”, a spus Nektas, iar eu am clipit. „Sunt bazine de ghicire, odată supravegheate de zeii divinației. Bazinele pot arăta orice obiect sau persoană pe care o caută. Au fost mutați în Vale.”

— Unde nu pot merge, continuă Nyktos. „De asemenea, acolo unde Kolis nu mai poate intra.”

Și am știut imediat de ce au fost mutați. Dacă aceste piscine ar fi putut arăta locația cuiva, ar fi putut dezvălui unde era sufletul Sotoriei. — Tatăl tău i-a mutat acolo?

„Tatăl meu le-a păzit, dar i-am mutat imediat ce am fost suficient de puternic pentru a face asta.”

„Mulțumesc” s-a ridicat la respirația pe care am luat-o, dar mi s-a părut... o prostie cumva să-i mulțumesc. Pentru că nu eram ea. M-am concentrat pe draken. „Dar poți intra în Vale.”

"Da. Cu toate acestea, piscinele sunt... temperamentale.” Nektas a zâmbit ușor. „Vor oferi răspunsuri doar după ce li se va da ceea ce nimeni altcineva nu știe, de către cel care caută răspunsul. Nu poate exista o persoană de mijloc...

„Atunci ar trebui să plec.”

Nyktos dădu din cap.

„Pot pleca acum.” Am început să mă ridic.

— Nu poți pleca acum, spuse Nyktos. „Abia după încoronare.”

"Dar-"

„Nu va fi sigur să călătorești oriunde înainte de atunci”, a întrerupt el.

„Va fi sigur pentru mine să fac asta chiar și după?” am cerut eu.

Degetele i s-au oprit. „Ce protecție oferă este mai bună decât niciuna, Sera. Nu se poate întâmpla nimic pe drumul spre și dinspre Vale, dar chiar și eu am probleme în a controla unele lucruri în Shadowlands. Creaturi care ar devora cu bucurie orice le intersectează calea, care nu este un Primal sau revendicat de unul.”

Închipuindu-mi că vorbea despre Umbre, i-am ținut privirea ca pe simpla idee că

mi s- a cerut protecție oferită m-a uluit. M-a bifat și pe mine. Asta a fost niște prostii. „Nu mi-e frică de ceea ce aș putea întâlni."

„Desigur, nu ai fi. Dar nu te voi risca pe tine sau pe Nektas fără a lua mai întâi toate măsurile de siguranță posibile. El te va proteja, dar nu poate face asta împotriva unui Primal până când nu vei fi Consoarta mea. Acest lucru nu poate fi argumentat."

— Și dacă vreau să mă cert oricum?

M-a fixat cu o privire blândă. „Dacă te face să te simți mai bine să faci asta, atunci mergi mai departe. Sunt sigur că îl va distra pe Nektas."

— Va fi, confirmă drakenul.

Am suflat exagerat. „Bănuiesc că o să stau și..."

Mi-a trecut ceva prin minte. „Dacă îl găsim pe Delfai și el poate să ne spună ce să facem pentru a îndepărta jarul, va cauza procesul ce s-a întâmplat când Kolis a furat jarul în primul rând? Moartea zeilor și primarilor?"

Ochii lui Nyktos i-au întâlnit pe ai mei. „Și dacă o face?"

Mi-a căzut stomacul. „Mi-aș schimba viața cu viețile altora." Am văzut paznicii căzând din Rise, cufundați în flăcări. M-am gândit la Davina. „Nu pot face asta."

Capul lui Nyktos se înclină. „Nu, nu credeam că o vei face."

„Este un lucru bun că niciunul dintre noi nu crede că un astfel de eveniment va avea loc atunci", spuse Nektas, iar privirea mea s-a biciuit între cei doi. „Asta s-a întâmplat pentru că Eythos era adevăratul Primar al Vieții. Nu ai fi încă un Primal. Actul nu ar avea aceleași consecințe catastrofale."

„De ce nu ai spus asta?" am cerut eu.

„Voiam să văd dacă aveam dreptate în ceea ce ai alege tu", a spus Nyktos.

Am rezistat impulsului de a arunca paharul în el. „Deci, ce s-ar întâmpla cu jarul? Ar intra în altcineva?" Mi-au făcut ochii mari, speranța devenind acum un incendiu. „Le-ai putea lua? Îți aparțin, nu-i așa? Primal al Vieții a fost destinul tău ."

„A fost destinul meu." Ochii lui Nyktos licăriră slab. „Și dacă acest lucru funcționează, va fi din nou al meu."

Capitolul 10

L-am văzut pe Nektas ducând un Jadis adormit afară din birou. Micul draken era întins peste un umăr lat, cu membrele și aripile moale, dar încurcate în părul tatălui ei. O ducea într-una dintre dormitoarele de la etajul doi despre care aflasem că fusese transformată într-un fel de creșă.

Se pare că, în timp ce dormea, Jadis avea obiceiul de a se aluneca inconștient în forma ei de muritor și, așa cum spusese Nektas, nimeni nu avea nevoie să o vadă goală ca o pasăre jay.

Deși nu eram sigur ce înseamnă asta. Din câte știam eu, păsările jaybirds nu purtau haine.

— Chiar ai făcut-o să mănânce cu o furculiță? întrebă Nyktos.

Încet, m-am răsucit pe scaun pentru a-l înfrunta. S-a rezemat încă de birou. "Am facut."

Nyktos zâmbi. Era cu buze apropiate și slab, dar avea totuși un efect transformator, încălzind frumusețea rece a trăsăturilor lui. „Am încercat să o fac să facă asta de mai multe ori. De obicei sfârșesc cu ea să-mi doboare furculița din mâini sau să se arunce pe podea. Uneori simultan."

Am zâmbit la asta. „Nektas a spus că s-ar putea să-i amintesc lui Jadis de mama ei culoarea părului meu sau ceva de genul – și cred că asta a ajutat."

"Eventual." Privirea lui a întâlnit-o pe a mea și apoi a pâlpâit. „Halayna are părul mai deschis la culoare. Totuși, nu la fel de corect ca al tău."

Nu ca lumina lunii? Mulțumesc zeilor și Sorților de oriunde nu am făcut-o intreaba asta. „Cum a... cum a murit?"

Nyktos nu răspunse o clipă lungă. "Ea a fost ucisă." Și-a târât o mână peste piept. „A fost chemată la Dalos, iar Kolis a ucis-o."

Am tras o respirație înfiorătoare. "De ce?"

„Kolis îl detestă pe Nektas. A vrut să-l facă să plătească pentru că a fost loial tatălui meu și apoi mie, deoarece crede că Nektas ar fi trebuit să fie onorat să

slujește -l după ce a devenit Primarul Vieții."

Durerea inimii, am clătinat din cap. „Deci a ucis-o pe Halayna pentru a-l pedepsi pe Nektas?"

„Kolis ar fi preferat să-l omoare pe Nektas, dar el știe mai bine decât să facă asta fără un motiv întemeiat." Nyktos î i coborî mâna. „Dacă Kolis nu l-ar fi ucis pe Nektas în autoapărare, mulți dintre ceilalți draken din Iliseeum ar fi luat actul personal. Ar fi mers după Kolis și pe oricine l-a apărat."

Sprâncenele mele s-au ridicat. „Și celălalt draken nu l-a luat ucigând pe Halayna personal? Și de ce nu ar putea drakenul să-și ia pe Kolis pe ei înșiși?

„Un draken poate răni grav un Primal, dar nu poate ucide pe unul", mi-a amintit el. „Și mulți dintre drakeni au luat personal ceea ce a făcut Kolis.
Dar cu Nektas, este... diferit. El a vandut."

"Cati ani?"

Privirea lui s-a întors spre a mea. „El a fost primul dragon care i s-a dat forma muritor."

Aproape că m-am înecat cu respirația. "Vrei să spui...?"

Acel zâmbet al lui s-a întors, puțin mai larg și mai cald și și mai uluitor în impactul lui. „Tatăl meu s-a împrietenit cu el când era dragon.
Nektas a fost primul care a devenit un draken. El a fost drakenul care și-a dat focul cărnii pe care tatăl meu l-a împrumutat pentru a crea primul muritor."

„Dumnezeu buni, ar trebui să fie..." Nici măcar nu puteam să fac calculele în capul meu, mai ales când tot ce mă puteam gândi era că fusesem în prezența drakenului care ajutase la crearea muritorului. rasă. „Cât timp poate trăi Draken?"

„Atâta timp cât un Primal dacă nu sunt uciși."

Am tras o respirație superficială. „Deci, sunt nemuritori?"

— Nici măcar un Primal nu este nemuritor, Sera. Nimic din ceea ce poate fi ucis cu adevărat nu este, indiferent cât de mult trăim."

„Este ceva nemuritor?"

„Arae. Și înainte să întrebi, nu știu câți ani are Olanda ta", a spus el. Și fusesem pe cale să întreb asta. „ Viktorii sunt și nemuritori, dar într-un mod diferit."

Avea sens, deoarece viktors au murit, dar nu au rămas morți, în schimb întorcându-se pe Muntele Lotho pentru a aștepta nașterea din nou. Un fel de Sotoria...

Limpezindu-mi gandurile despre ea, m-am reorientat. — Mai știe cineva, în afară de Nektas, despre acest plan?

„Am vorbit doar cu câțiva în această dimineață", a spus el.

„Și cine sunt acei puțini?" Am întrebat. Nyktos a răscolit numele celor care fie m-au vegheat, fie au fost văzuți cu el des. Suspectii obisnuiti.

„Și cât de multe știu ei despre ceea ce este în mine?"

„Ei știu că ai mai mult de un jar și că ești în Culling – ceva ce nu trebuia să li se spună, deoarece știu ce înseamnă acel jar și te-au văzut deja întâmpinând simptomele. Ei știu ce vor face acei jar dacă rămân în tine. Ei susțin planul."

Mă îndoiam că dorința de a mă vedea live era motivul pentru care au susținut-o. "Toate de ea? Inclusiv tu Ascendendu-ma pe mine?"

„Nu au un cuvânt de spus în asta." M-a studiat. „Dar nimeni nu și-a exprimat îngrijorarea."

M-am îndoit și de asta, chiar și cu discursul lui. — Și cum rămâne cu sufletul Sotoriei?

„Nimeni aici, în afară de Nektas, știe asta", a spus el. „A avea aceste cunoștințe i-ar putea pune în pericol – și pe tine – dacă ar fi capturați și chestionați."

Zâmbetul meu de ușurare a fost parțial o grimasă. Nu credeam că vreunul dintre paznicii lui de încredere îl va trăda pe Nyktos. Nedorința lui de a împărtăși acea mică cunoștință s-a datorat probabil faptului că ar putea schimba modul în care paznicii lui de încredere vedeau cum ar trebui să fie gestionate lucrurile. Dar am lăsat asta, trecând la alte întrebări. „Dacă acest plan al tău funcționează și tu devii adevăratul Primar al Vieții, ai putea să Urci pe Aleși?"

Nyktos dădu din cap.

„Vrei să continui cu Ritul?" am întrebat, curioasă.

„Știi, nu sunt complet sigur." Sprâncenele i s-au ciupit. „Cred că aș prefera să fie mai mult o alegere. Nu este o cerință."

Mi-a plăcut sunetul asta. — Dar nu ai putea să elimini cu totul Ritul?

„Asta se putea face, dar Ritul a fost început cu un motiv. Aleșii au avut odată un scop real. Erau necesari pentru a umple Iliseeum aducând în staul zei mai tineri și mai noi - zei care știau cum este să fii muritor. Este un echilibru într-un fel, unul menit să-i compenseze pe cei care ar trăi atât de lungi vieți încât ar uita cât de fragilă și prețioasă este viața muritorilor."

Nyktos mă urmărea. „Păreți... în conflict în privința asta."

Am fost. Motiv pentru care nu eram chiar atât de iritată de el

citindu-mi emotiile. Niciunul dintre Aleșii predați Ritului nu se înălțase de-a lungul secolelor. Majoritatea au fost ucise în câteva zile de la intrarea în Dalos.
Alții au devenit cu totul altceva. Dar dezgustul meu față de tradiție începuse înainte să aflu despre adevărata lor soartă. „Le înțeleg scopul. Are sens. Dar Aleșii... deși s-ar putea să aibă totul pentru ei în tărâmul muritorilor, ei nu trăiesc cu adevărat, știi? Fețele lor nu pot fi privite. Ei nu pot fi atinși sau vorbiți de nimeni altul decât de un alt ales sau de preoți."

„Nimic din toate acestea nu este necesar." Nyktos se încruntă. „Nu noi am început asta. The muritorii au făcut-o."

„Atunci de ce nu a fost schimbat?"

„Aș face-o dacă aș fi în măsură să cer astfel de lucruri, dar..."

„Doar Primal al Vieții poate." Am oftat, înțelegând. „Doamne, ce se întâmplă dacă... ce se întâmplă dacă toți aleșii care nu au fost uciși sunt transformați în Craven ca Andreia?"

„Este greu de înțeles", a răspuns el. „Deși se pare că Revenants nu sunt la fel cu Craven."

Am dat din cap, gândindu-mă la ce împărtășise Gemma. „Părea că Kolis s-a chinuit cu creațiile sale. Schimbându-le. Poate îmbunătățirea lor." Am clătinat din cap, expirând. „Dacă acest plan funcționează, ce se întâmplă cu Kolis? Și putregaiul?"

„Dacă funcționează, îmi imaginez că aș urca din nou. Impactul poate fi la fel de... volatil ca atunci când Kolis a furat jarul. S-ar putea să nu fie. Nu există nicio modalitate de a ști. Dar alți Primiști și zei ar simți asta. Ei ar simți că Kolis nu mai era Primarul Vieții."

„Deci, nu pare că moare atunci."

Nyktos a râs aspru la dezamăgirea clară din vocea mea. „Kolis este cel mai vechi Primal în viață. S-ar putea să nu-l putem ucide niciodată. S-ar putea să reușim să-l slăbim suficient pentru a-l înmormânta."

— Ca... ca zeii de sub Pădurea Roșie?

El a dat din cap.

— Dar te înșeli, totuși, am spus. „Modul de a-l slăbi și de a-l ucide este să stai chiar în fața ta."

Eather s-a intensificat în ochii lui. — Ai promis, spuse el încet.

M-am zvârcolit pe scaun. "Am facut."

M-a urmărit. — Am încredere în tine să te ții de cuvânt, Sera, iar această încredere este un lucru foarte fragil.

"Știu." Mi-am ridicat bărbia. „Sunt doar să subliniez adevărul."

„Nu este adevărul." Un mușchi i-a bifat maxilarul. „Nu va fi niciodată."

Privind în altă parte, am încercat să nu mă opresc pe acea încredere fragilă despre care vorbea. „Și Putregaiul?"

„Odată ce am jarul în mine, Putregaiul ar trebui să dispară din tărâmul muritorilor — din împărăția ta".

Ușurarea care m-a străbătut mi-ar fi scos picioarele de sub mine dacă aș fi stat în picioare. Era atât de puternic. Sfârșitul Putregaiului nu ar rezolva totul în Lasania, dar cu conducerea lui Ezra și Marisol, a existat mai mult decât o speranță pentru regatul meu. Exista un viitor pentru întregul tărâm al muritorilor. Aproape că puteam să plâng.

— Ușurarea ta, murmură Nyktos, atrăgându-mi privirea spre el. „Este... răcoritor. Pământesc."

Nu am fost surprins să aud că îmi proiectam emoțiile. Dând din cap, m-am retras când mi-a trecut ceva prin minte. „Oamenii de aici? Nu au nevoie de mâncare?"

„Se importa mult din alte zone ale Iliseeumului, precum și cerealele folosite pentru a hrăni vitele și porcii, dar este suficient pentru a-i hrăni pe toți."

„Este posibil ca alimentele să poată fi exportate din aceste părți ale Iliseeum în Lasania, astfel încât suferința să fie atenuată până când putregaiul este reparat?"

„Mi-aș dori să fie ceva ce se poate face", a spus el încet în timp ce dezamăgirea mă cuprinse. „Efectele pe care le are esența asupra muritorilor care nu o poartă în vene – și chiar asupra animalelor – afectează și alte materii organice. Hrana cultivată în Iliseeum avea să înceapă să se degradeze rapid pe măsură ce trecea prin ceața primordială dintre tărâmuri."

Am expirat încet, spunându-mi că mai există o șansă să pun capăt suferinței oamenilor. „Și cum rămâne cu Shadowlands? Ai spus că nu arăta întotdeauna așa."

„Țările Umbrelor au fost întotdeauna diferite de restul Iliseeumului – stelele erau vizibile, chiar și în timpul zilei, iar nopțile erau mai întunecate decât orice alt loc din Iliseeum. Dar, da, s-ar retrage de aici." Se uită la tavan, târându-și marginea colților peste buza de jos. Actul mi-a captat atenția, creând un vârtej moale în adâncul stomacului meu. „Schimbarea aici a fost lentă la început. O parte din ea a căzut în ceea ce voi numiți Putregaiul până când m-am născut. Dar majoritatea Țărilor Umbrelor era încă în viață. Înfloritor. Cred că ți-ar fi părut frumos. Semăna cu pădurea din jurul lacului tău – sălbatic și luxuriant."

Auzindu-l referindu-se la asta ca lacul meu mi -a facut lucruri ciudate in piept ca ar fi mai bine să lăsăm în pace, ca nu cumva să-mi arunc din nou emoțiile în gâtul lui.

Gene groase coborâte. „Acolo unde pământul este acum steril și lipsit de viață, au fost cândva lacuri și câmpuri de flori la fel de vibrante ca luna."

„Maci", am șoptit. Florile care nu semănau deloc cu cele din tărâmul muritorilor aveau petale delicate de culoarea sângelui în lumina lunii la exterior și erau o nuanță de purpuriu la interior. S-au deschis doar când cineva s-a apropiat de ei. Flori otrăvitoare, frumoase, imprevizibile și temperamentale și îi aminteau de mine.

— Macii, confirmă el. La câteva zile după sosirea mea în Shadowlands, unul înflorise în Red Woods. Crezuse că prezența mea aducea viața înapoi în Țările Umbrelor. „Au fost și anotimpuri aici. Vara fierbinte și vaporos, iarna înzăpezită și plină de zăpadă. În copilărie, obișnuiam să petrec multe dintre acele zile mai calde în lacurile care se întindeau cândva de-a lungul drumului care ducea la porțile Rise. Când creșteam puțin și aveam probleme cu somnul, înotam. Este unul dintre lucrurile care îmi lipsesc cel mai mult."

„De aceea ai fost în lacul meu în noaptea aceea?" Am întrebat.

„Am mai fost la lac de multe ori înainte", a recunoscut el după o clipă.

Nu m-am putut abține să nu mă întreb de câte ori ne simțisem dor unul de celălalt.

„Chiar și când tatăl meu a murit, Putregaiul nu s-a răspândit repede", a continuat el după o clipă. „A continuat încet, an de an, luând bucăți mici pe rând și transformând lumea în cenușie, pe măsură ce soarele slăbea și nopțile și mai lungi. Apoi, aparent peste noapte, toți copacii din Pădurea Muritoare și-au căzut frunzele și toate lacurile s-au uscat. Acesta a fost ultimul anotimp și lumina soarelui de aici. Dar în afara Țărilor Umbrelor, continuă să se răspândească încet."

Tensiunea s-a instalat în umerii mei. Bănuiam că știu răspunsul la întrebarea pe care urma să o pun, dar voiam să mă înșel. "Când s-a întâmplat?"

Genele i se ridicară. „În cinci luni, se va fi întâmplat acum douăzeci și unu de ani."

zeilor.

Așezat pe spate, mi-am îndreptat atenția către rafturile goale. „Aios a avut dreptate într-un fel, știi? Când a spus că jarul vieții era protejat în timp ce era într-o linie de sânge muritor. Dar când m-am născut, nu a mai fost cazul. Au intrat într-o navă cu o dată de expirare." Concentrându-se pe

el, l-am înghițit. "Îmi pare rău."

„De ce ți-ai cere scuze? Nu e vina ta."

"Știu." Am ridicat un umăr. „Dar încă îmi pare rău."

Nyktos s-a uitat la mine câteva bătăi ale inimii. "Am o întrebare pentru tine."

„Întreabă departe."

„Ce părere ai despre acest plan?"

„Ce cred eu?" Mi-am frecat genunchii. "Sper să funcționeze. Va opri Putregaiul și, sperăm, îl va slăbi pe Kolis. Și dacă funcționează... M-am oprit, gâtul mi s-a strâns.

"Ce?" întrebă Nyktos încet.

Nu știam cum să exprim în cuvinte ceea ce gândeam, darămite simțeam, pentru că era ceva la care nu m-am gândit niciodată înainte. Un viitor fără o moarte timpurie, sigură. Un viitor posibil foarte lung, unul care ar putea dura sute de ani. Am simțit... speranță. Pentru mine. Mi s-a părut un pic egoist, din moment ce planul lui presupunea riscul de mai multe atacuri de acum până atunci și posibilitatea ca noi să nu reușim să-l găsim pe zeul dispărut – sau ca zeul să nu ne fie de ajutor. Era mult risc, dar era și speranță.

Și speranța se simțea la fel de fragilă ca și încrederea despre care vorbise.

Conștientă că Nyktos mă urmărea, mi-am dres glasul. „Cred că este un plan bun."

Dădu din cap și nu mai vorbi câteva clipe. „Trebuie să vorbim despre încoronare".

Doamne, asta a fost în două zile. Stomacul mi s-a prăbușit și mai mult pentru că am simțit că am uitat.

„Mi-am dat seama că nu am discutat în detaliu despre ce se întâmplă în timpul încoronării." Și-a mestecat mâncarea la fel de bine cum a cioplit-o. „M-am gândit că vei avea întrebări."

„Ar trebui? Ai spus că voi fi încoronat în fața zeilor de rang înalt și a Primilor." am mijit ochii. „De fapt, ai spus că prezența altor Primals era doar o posibilitate."

„Am mințit", a recunoscut el fără rușine. „M-am gândit că să înveți că Primals vor fi acolo te-ar face nervos."

„Nu este."

El a ridicat o sprânceană.

"Bine. Mă face puțin nervos, dar nu e așa cum sunt veștile ceva ce nu mă pot descurca."

„Când am discutat prima oară despre încoronare, tocmai ai fost adus la tine

Shadowlands și a descoperit că nu eu am încheiat înțelegerea care te-a forțat să devii Consoarta mea. Întreaga ta viață, oricare ar fi fost ea, tocmai fusese răsturnată imediat după ce ai fost biciuit,” a spus el, cu ochii strălucind într-un gri oțel. Mi-am mutat rapid atenția către rafturile goale.

„Chiar și unul la fel de puternic ca tine poate suporta atât de mult.”

„Nu știi niciodată cât poți lua până când nu poți lua mai mult”, am spus. „Dar eu... apreciez motivația din spatele minciunii.”

Nyktos chicoti. "Sigur ca da."

„Deci, există mai mult decât să fiu încoronat și să numesc asta o noapte?” eu întrebă ridicând privirea spre el.

„Așa sunt încoronați regii și reginele în tărâmul muritorilor?”

„Dumnezei, nu. Există sărbători care durează zile. Sărbători și petreceri. Focuri de artificii." Am zâmbit. „Îmi plac focurile de artificii.”

„Nu vor fi artificii.”

m-am năpustit. „Este dezamăgitor.”

Degetele i-au ascuns parțial zâmbetul în timp ce se scărpina pe bărbie. „Nici nu va sunt sărbători de zile.”

„Sunt u urat să aud asta.”

„Dar va fi o sărbătoare după încoronare.”

"Aici?"

"Nu. Încoronarea va fi în Lethe, la Sala Sfatului”, a spus el. „Și nu ne vom vedea mâine. Este tradiția – credința că a nu ne vedea înainte de începerea încoronării va alunga ghinionul.”

„Crezi în asta?” am întrebat, cu adevărat curioasă.

„Știi, aș prefera să nu risc, așa că voi onora tradiția cât pot de bine.” Își înclină capul pe spate. „Ne întâlnim înainte de ceremonie. Vom urca împreună pe estradă și eu voi fi cel care te încununează și îți dau un titlu.”

Dându-mi seama că nu l-am văzut încă cu o coroană, m-am întrebat exact cum arată și dacă ar fi de așteptat să o port. Coroanele păreau absurd de grele. „Deci, care este titlul meu?”

A apărut un rânjet ironic. "Nu sunt sigur inca."

Mi-am arcuit o sprânceană. "Grozav."

„Voi veni cu ceva”, a promis el. „Dacă Soartele ne găsesc demni și toată lumea se poartă cu decorul așteptat, sărbătorile vor începe.”

„Și dacă nu o fac?”

„Veți fi puternic păzit pe toată durata evenimentului”, el impartit. „Nu voi permite să-ți vină vreun rău.”

„Nu am nevoie să mă ții în siguranță.”

Gene groase s-au ridicat și acele fire de păr fragmentând argintul înăuntru ochii lui erau mai strălucitori decât îi văzusem vreodată. "Dar tu faci."

„Cred că am demonstrat în mai multe rânduri că nu este cazul”, am răspuns eu, încordată.

„Nu ți-ai arătat nicio teamă față de dakkais și nu ai ezitat când zeii înmormântați au fost eliberați”, a spus el în timp ce privirea mea a căzut spre mâinile mele. „Știu că ești puternic și poți lupta. Că ești curajos. A avea nevoie de mine sau de cineva care să aibă grijă de tine nu înseamnă că ești slab, că nu te poți apăra sau că ți-e frică. Cu toții avem nevoie de cineva care să ne vegheze.”

Căldura m-a târât pe gât. "Tu?"

„Disperat”, șopti el.

Privirea mea a zburat spre el. Nyktos ar putea fi cel mai tânăr dintre Primals, dar îl văzusem în adevărata lui formă. Era o ființă înaripată a nopții și a puterii, capabilă să distrugă zeii cu o simplă privire. Îl văzusem transformând copacii în cenu ă de furie. Dar era un adevăr în acel cuvânt, o vulnerabilitate pe care am vrut să o protejez.

Nyktos împinse de pe birou și se îndreptă spre credenza. Deschise un sertar și scoase un volum gros, legat. „Va trebui, de asemenea, să ne ocupăm de ceea ce s-a întâmplat aseară.”

— M-ai aruncat pe patul tău și mi-ai luat hainele de pe o parte din noaptea trecută? Am sugerat.

Mi-a trimis o privire uscată în timp ce stătea. „Eternul pe care l-ai mânuit. În acest moment, asta poate fi doar legat de emoțiile tale. Nu știu dacă îndepărtarea acelui jar vă va împiedica să o faceți din nou până când veți finaliza sacrificarea. Poate că nu. Ce știu este că jarul te-a schimbat deja. Există ether în sângele tău. Acest lucru nu va fi eliminat și veți putea în continuare să exploatați eather odată ce finalizați Cullingul.”

„Dar nu restabiliți viața.”

„Nu fără acel jar.”

Mi-am aruncat privirea spre mâini. Nu eram sigur dacă voi pierde capacitatea de a reda viața. Capacitatea de a crea viață din moarte nu s-a simțit întotdeauna ca o parte din mine, dar a fost o parte din mine. Jarul din pieptul meu s-a încălzit la gândul acesta, dar erau, de asemenea, legați și hotărâți să mă omoare.

„Abilitatea ți-ar putea veni mai ușor de acum până atunci”, el

a continuat în timp ce începu să desfășoare sfoara. „Așa cum ar fi pentru un zeu născut destinat să urce la Primalhood.”

"Ca si tine?"

El a dat din cap. „Există modalități prin care putem încerca să-l scoatem din nou din tine, care nu vor risca să te slăbească, atâta timp cât nu folosești eather-ul în alte moduri și ai grijă de tine.”

"Într-adevăr?" Am stat înainte, interesul meu mai mult decât stârnit. „Este ceva ce putem încerca acum?”

A apărut un rânjet slab, dar a încremenit. Privirea lui a trecut peste umărul meu. O clipă mai târziu, am auzit o bătaie. "Intrați."

M-am răsucit în scaun când ușile s-au deschis pentru a dezvălui Saion.

„Există... o problemă la porți”, a spus el și un sentiment rău de déjà vu m-a cuprins.

— Elaborat, ordonă Nyktos, închizând volumul.

Saion mi-a trimis o privire rapidă. „Cimerienii sunt aici.”

M-am încordat în timp ce Nyktos stătea. Am aflat de Cimmerian în timpul studiilor mele. Erau zei mai mici, la câteva generații îndepărtate de Attes, Primal al Acordului și Războiului, și Kyn, Primal al Păcii și Răzbunării.
Zei născuți complet formați ca războinici. Au existat chiar legende despre ei că au fost aduși în timpul războaielor muritoare de către regi suficient de curajoși – sau de proști – încât să-l cheme pe Attes sau pe Kyn. „De ce ar trimite Attes sau Kyn războinici aici?”

„Nu toți cimerienii îi servesc pe Attes și Kyn. Unii servesc în alte instanțe.
Acestea au venit de la Hanan,” a spus Saion, iar stomacul mi-a căzut.

Nyktos aruncă o privire către Saion în timp ce punea la loc tomul și deschidea altul sertar. „Unde este Bele?”

„Cu Aios”, a răspuns Saion. „Nektas îi duce pe Jadis și Reaver la ei.”

"Bun. Bele nu-i va părăsi pe tineri.” Nyktos apucă curelele care îi înconjura talie și piept, concepute pentru a ține săbii și alte arme ascuțite și ascuțite. „Câți sunt la porți?”

— Aproximativ o sută, spuse Saion.

— La naiba, mârâi Nyktos.

„Cei mai mulți dintre paznici sunt în ascensiune de-a lungul Lethe, așa cum ai cerut, ținând un ochi pe Golful Negru.” Lumina lămpii de la o aplice din apropiere se uită peste pielea bogată și neagră a obrazului lui Saion în timp ce își înclina capul. „Sunt doar vreo duzină aici. Deci, dacă lucrurile merg în sud...”

— Și dacă se duc în sud? M-am ridicat în timp ce Nyktos a deschis ușa unui dulap și a alunecat pe un raft lung și larg plin de arme. „Am văzut de ce ești capabil —”

„Cimmerienii nu sunt zeii tăi obișnuiți. Folosind eather în jurul lor le hrănește abilitățile”, a spus Saion.

„Ca dakkais?” Am întrebat.

„Dakkais-ii vor să-i devoreze pe cei cu pămînt în ei, dar cimerienii scot putere din asta. Esența le amplifică abilitățile. Îi face mai puternici.” Nyktos și-a retras o sabie, strângând-o la spate, astfel încât mânerul să fie îndreptat în jos și lăsându-mă să mă întreb cât de adâncă era credenza. „Și nu se luptă ca oricine pe care ai văzut-o vreodată.”

Spaima a înflorit repede. „Cum se luptă?”

„Ei pot chema giulgii de noapte pentru a-și orbi adversarii”, mi-a spus Saion. „De genul prin care nici măcar Nyktos nu poate vedea.”

Inima mi-a lovit coastele. Asta nu fusese în niciunul dintre studiile mele.

— Și ar încerca să se lupte cu tine? Când Nyktos nu a răspuns, m-am răsucit spre Saion. "Ei vor?"

Saion dădu din cap. „Lupta este unul dintre puținele lucruri care par să le aducă nenorociților vreo bucurie. Sunt dispuși să lupte cu aproape oricine, inclusiv cu Primals.”

Nyktos și-a strecurat un pumnal în cureaua de pe piept și altul în cizmă. „Vreau să stai aici.”

„Pot ajuta”, am protestat. „Pot lupta...”

„Chiar poate lupta”, a sunat o altă voce din hol. „Și cu majoritatea paznicilor...”

„Ector?” Nyktos a intervenit.

Se auzi o tăcere, apoi zeul cu părul blond și cu trăsături ascuțite a apărut în prag. "Da?"

Nyktos l-a fixat cu o privire rece. „Este una dintre acele momente în care am discutat cu tine de mai multe ori.”

m-am încruntat.

„Când trebuie să...” Ector și-a dres glasul. „Taci naibii?”

"Exact." Nyktos ieși din spatele biroului, asigurându-și o sabie scurtă de talie. „Știu că poți lupta. Nu este vorba despre asta. Ne-am putea înșela de ce sunt aici, mai ales cu atacul draken și încoronarea care are loc poimâine. Dacă cineva încearcă să te ia, știe că voi avea puțin sprijin ca răzbunare dacă nu ești al meu

Consort. Ar putea fi aici pentru tine și nu vreau să le fac asta mai ușor. Rămâi aici, Seraphena.”

Am decis chiar în acel moment, când mi-a spus numele așa, că vreau să-l lovesc cu pumnul. În gât. Greu.

Nyktos se opri încă o dată la u ă, privind peste umăr. „Voi verifica cu tine mai târziu. Până atunci, spuse el, întâmpinându-i ochii pe ai mei, comportă-te.

„Da, Alteță.” m-am înclinat. „Nu aș vrea să fiu pus la pământ”.

În hol, cineva – probabil Ector – s-a sufocat cu voce tare. Vârtejul din ochii lui Nyktos a încetinit când și-a fixat privirea asupra mea. „Nu mă împinge în asta.”

Capul i se întoarse spre Saion. „Rămâi aici și asigură-te că nu pleacă.”

Saion s-a uitat la mine cu un oftat greu. „Onorat să mă supun unui asemenea comanda."

Mi-am închis gura, nici măcar nu îndrăznesc să respir până când Nyktos a dispărut. Abia atunci mi-am lăsat capul să cadă pe spate pentru a putea scoate un țipăt tăcut în timp ce îmi strângeam mâinile.

„Asta te-a făcut să te simți mai bine?” întrebă Saion. „Orice a fost ceea ce tocmai ai făcut?”

„Nu”, am spus eu.

„Nu am crezut asta.” Și-a arcuit o sprânceană în timp ce se rezema de ușă. „Deci, ești gata de somn? Sau vrei o gustare? Poate niște mere tăiate cubulețe?”

Ochii mi s-au îngustat pe zeu.

Buzele lui tremurau.

Dezgustat, mi-am întors privirea. Am înțeles pe deplin de ce Nyktos nu mă voia acolo. Chiar dacă Cimerianul nu era aici pentru mine, ultimul lucru de care aveam nevoie era ca mai mulți zei de la alte Curți să mă recunoască. Înțelegerea nu s-a tradus prin plăcere. — Nyktos și ceilalți vor fi în regulă acolo cu Cimmerianul?

Saion tăcu o clipă. „Chiar ești îngrijorat?”

Inspirând brusc, m-am întors către zeu. „Nu aș întreba dacă nu sunt.”

— Presupun că nu, murmură el, privindu-mă cu un ciupit ușor perplex spre fruntea lui.

Mi-am încrucișat brațele. "Ce? Ai de gând să vorbești despre să-mi rupi din nou gâtul?”

"Nu." A continuat să se uite ca și cum aș fi un puzzle cu piese lipsă.

„Chiar ai încercat să scapi ca să-l poți ucide pe Kolis singur?” el a intrebat.

m-am încordat. „Crezi că Nyktos ar minți în privința asta?”

„Presupun că nu.”

„Atunci știi deja răspunsul la întrebarea ta.”

„Trebuia să știi că ceea ce ai încercat s-ar fi încheiat cu moartea ta și totuși asta nu te-a oprit”, a spus el. „Ca atare, ar fi acum dezonorant să vorbim despre ruperea gâtului.”

„Dar complet onorabil să faci asta înainte?”

„Probabil că nu, având în vedere că din punct de vedere tehnic ești adevăratul Primar al Vieții”, a spus el. — Ceea ce înseamnă că ar trebui să mă înclin în fața ta.

„Te rog, nu.”

Saion rânji. — Nu o voi face, spuse el. „Totuși, este sălbatic. Adevăratul primordial al vieții jar viu într-un muritor.”

„Sălbatic este un mod de a spune.” Am început să merg în pas.

„Nimeni dintre noi nu a fost atât de surprins să afle asta. Nu după ce ai făcut pentru Gemma și Bele”, a continuat el. „Dar totuși, a suspecta și a-l confirma sunt două lucruri foarte diferite.”

Am dat din cap, distras de ceea ce s-ar putea întâmpla afară. Știam că Nyktos se va descurca, dar el era acolo, avea de-a face cu Cimmerianul pentru că îl aveam pe Bele Ascendent. S-ar putea să plece dacă va deveni violent, dar Ector? Sau Rhain, cine trebuia să fie pe aici undeva? Theon și Lailah?
Rhahar? Gardienii sau oricare dintre drakenii care ar putea fi implicați în timp ce eu rămâneam înăuntru? Câți ar muri astăzi?

Nu puteam să stau pe loc.

"Ce faci?" Saion s-a întors când am început să traversez camera. „Eu sper cu adevărat că implică somnul de somn, dar am impresia că nu este așa.”

Apucând de mânere, am strâns ușile. „Nu este.”

„Deci, unde mergi, atunci?”

Am ieșit pe hol. „Mă duc să împing.”

Capitolul 11

În timp ce urcam scările Rise, stelele care măturau pe cerul cenușiu adânc sclipeau ca o mare de pietre prețioase, semnalând că noaptea nu era prea departe.

„Este o idee atât de proastă”, a mormăit Saion din spatele meu pentru a suta oară. „O idee teribilă, îngrozitoare. Dacă ți se întâmplă ceva...”

"Nu se va întâmpla nimic." Am ajuns în vârful Rise și am traversat crenelul, trecând pe lângă câteva sulițe și săgeți cu vârf de piatră de umbră lângă arcuri stivuite pe perete, în timp ce mă asiguram că rămân ascuns în spatele zidului solid al parapetului.

„Și asta doar ridică întreaga parte a ideii groaznice, oribile”, Saion a comentat în timp ce ridicam un arc și o tolbă plină.

— Pentru orice eventualitate, i-am spus, sprijinindu-mă de peretele de piatră din umbră. M-am uitat prin deschidere, găsindu-l pe Nyktos mai întâi fără să încerc măcar să-l caut. Bănuiam că era jarul care îi aparținuse cândva. Știa exact unde se afla.

Ceea ce însemna că era foarte probabil să fi fost conștient și de prezența mea. Și era, de asemenea, probabil să fie cu adevărat supărat.

Hotărând că mă voi ocupa de asta mai târziu, am tras în liniște o săgeată din tolbă.

Nyktos stătea în față, cu brațele încrucișate și arătând în fiecare centimetru un Primal – unul plictisit, la fel, bazat pe setul blând al trăsăturilor sale. O duzină de paznici stăteau în spatele lui și nu aveam idee dacă erau muritori, evlavi sau zei, dar l-am văzut pe Ector stând alături de Rhain.

Cei care stăteau la câțiva metri de Nyktos purtau cagoule negre, lăsându-și doar ochii la vedere. Teci de armură le acopereau trupurile de la piept până la genunchi.

am mijit ochii. „Armura lor este făcută din... piatră de umbră?”

"Este." Saion se ghemui în spatele celuilalt parapet.

„O undă de putere s-a simțit în toate Curțile”, a spus unul dintre războinicii cimerieni. Stătea în față, cu mâna sprijinită de mânerul unui

sabie.

— La naiba, mârâi Saion. „Acela este Dorcan. E chiar bătrân", a adăugat el când M-am uitat la el. „Și nimeni nu vrea cel mai mult să traverseze pe un câmp de luptă."

Nu știam dacă ar trebui să fiu u urat sau nu să aud că Cimerianul nu era aici pentru mine.

„Hanan știe că dakkais au urmat o urmă anterioară de putere până la Shadowlands, spuse Dorcan.

"Chiar așa?" răspunse Nyktos.

„Sugerezi că nu erai cumva conștient de creșterea puterii?" întrebă Dorcan.

„Nu am sugerat nimic."

Din spatele cagoulei se auzi un râs aspru, rapid. — E aici zeița Bele? a întrebat el și am prins mișcarea ușoară a unui cimerian în spatele lui. Unul dintre războinici își strecurase o mănușă pe pumnalul legat de talie.

"Iad." Și Saion văzuse mișcarea. Și-a retras sabia în liniște. „Dacă încep să lupte, mă voi alătura lor".

Am dat din cap, ținându-mi atenția asupra Cimmerianului. Erau o sută de războinici pentru luptătorii noștri, semnificativ depășiți numeric. L-am avut pe Nyktos, dar dacă nu ar putea folosi eather...

Luptătorii noștri .

Oamenii noștri .

Stomacul mi s-a răsucit brusc, dar degetele mi-au rămas neclintite pe săgeată. „De ce nu este Nektas aici?"

„Niciunul dintre draken nu va veni decât dacă simt că este necesar", a explicat Saion.

„Acest lucru nu este necesar?"

„Nu atunci când prezența lor ar putea escalada lucrurile."

„Și dacă îmi spui că ea nu este aici, Hanan o să-ți descopere minciuna, a continuat Dorcan de pe drum. „La fel ca și regele ".

„Există vreo parte din mine care să pară că-mi pasă dracului?" Nyktos răspunse, iar eu am suflat încet.

Am sperat că Nektas era cu adevărat aproape.

"Ar trebui." Dorcan î i înclină capul pe spate. — Mai ales că am auzit că ai avut câteva zile grele. Dakkais. Draken. Și ești pe cale să înfrunți o consoartă."

— Oh, la dracu, mormăi Saion, încordându-se.

Schimbarea aerului a fost bruscă și tangibilă, încărcată de statică. Atât mâinile lui Ector, cât și ale lui Rhain s-au dus la săbiile lor. Mă îndoiam că Dorcan nu era conștient când a spus: „Un sfat, vechi prietene. Nu cred că acesta este momentul în care vrei să înfurii și mai mult pe oricare dintre Primiști. Tot ce vrem este să-l ducem pe Bele la Curtea lui Hanan.”

„Atunci n-ar trebui să fie Hanan aici?” răspunse Nyktos. „Totuși, probabil că este prea laș pentru a face o astfel de cerere în persoană. De aceea, te-a pus să fii comisarul lui. Oricum, o să-ți dau un sfat.
Este timpul să găsiți o nouă instanță pe care să o serviți”, a spus Nyktos. „Unul în care conducătorii au curajul să facă ei înșiși astfel de cerințe.”

„Știi că nu pot face asta.”

„Dacă ai făcut un jurământ de sânge lui Hanan – i-ai jurat fidelitate – atunci a fost o alegere foarte neînțeleaptă”, a răspuns Nyktos.

"Poate." Dorcan și-a înclinat capul spre cei care stăteau în spatele lui Nyktos. „Ceea ce știu este că cea mai mare parte a gărzilor tale este prea departe de Rise, iar armatele tale sunt la granița de vest.”

„Armate?” I-am trimis lui Saion o privire rapidă. „Nyktos are o armată?”

Saion s-a încruntat la mine. „Bineînțeles, da.”

Asta a fost o veste pentru mine.

— Ar fi înțelept din partea ta să ne dai doar Bele, spuse Dorcan. "Și apoi vom fi pe drum, fără a fi cauzat vreo... tulburări.”

— Ai provocat deja o tulburare. Răceala din vocea lui Nyktos mi-a transmis un fior pe șira spinării. „Așa că orice crezi că vei face, continuă. Toată scena asta devine plictisitoare.”

Dorcan a râs din nou. "Așa să fie."

„Cât de bun ești cu un arc?” întrebă Saion pe sub răsuflare, în timp ce Cimmerianul care se pricepea cu pumnalul de la talie răsucit, înclinându-și corpul spre Rhain. nu am ezitat.

Am eliberat săgeata, lovindu-l pe Cimmerian între ochi înainte ca acesta să poată da drumul pumnalului. „Atât de bine”, am murmurat, ignorând căldura palpitantă a jarului vieții din pieptul meu, în timp ce au răspuns la moartea zeului.

Capul lui Dorcan s-a îndreptat în direcția mea, dar știam că nu mă poate vedea. M-am rezemat în timp ce ciocnirea săbiilor a răsunat de pe drumul de dedesubt. Am întins repede o altă săgeată și m-am deplasat mai departe în parapet, privind în jos. Pieptul mi s-a încordat.

L-am văzut doar pe Nyktos, mai înalt decât toți ceilalți din roiul de

Cimmerian, mergând sabie în sabie cu Dorcan.

— Rămâi nevăzut, ordonă Saion, începând să se ridice. „Dacă Nyktos este copleșit dintr-un motiv oarecare, bagă-ți fundul înăuntru și mergi la Bele și Aios. Fermecat sau nu, încă poți fi ucis.”

Nyktos copleșit? Mi s-a uscat gatul. Îl văzusem luptând cu o sabie împotriva Gyrms și dakkais. El rupsese un zeu înmormântat în jumătate cu mâinile goale. Nu putea fi copleșit.

"Înțelegi?" întrebă Saion.

"Da." M-am lăsat în genunchi în spatele peretelui mai scurt, lângă câteva sulițe de piatră umbră.

"Mai bine ai. Ei nu știu ce este în tine. Cine ești cu adevărat.
Îți vor duce capul înapoi la Hanan pe un vârf”, a avertizat Saion. Apoi, cu acele imagini minunate, a sărit de pe Rise.

Presupunând că Saion a supraviețuit unei sărituri care mi-ar fi rupt cu siguranță fiecare os din corp, am țintit pe oricine purta cagoua. Un cap pe o țintă în mișcare era mai greu decât un cufăr, așa că am așteptat chiar și când degetul a început să-mi zvâcnească, până când unul dintre războinicii cimerieni s-a întors spre un gardian al Țării Umbrelor, pregătindu-se. Am tras, întinzând mâna spre o altă săgeată în timp ce căldura îmi pulsa încă o dată în piept și am rămas așa, răspunzând morților.
Pregătind săgeata, l-am văzut pe Rhain dând cu piciorul pe spate unui cimerian, în timp ce-și împingea sabia în spatele lui.

Shadowstone era indestructibil...

Lama de piatră umbră a străpuns armura cu o scânteie de piatră împotriva piatră, înfiptă adânc în pieptul cimerianului.

Aparent, piatra umbră nu era impenetrabilă împotriva ei însăși. Bine de stiut.

Rhain a smucit sabia și s-a învârtit, arcuindu-și lama peste gâtul celui din fața lui.
Celălalt căzuse, dar nu a murit imediat.
Sa rostogolit pe o parte, încercând să stea în
picioare... Și apoi am văzut.

O ceață neagră a nopții se prelinge din cimerianul rănit. Am tras, lovindu-l în ceafă. Un strigăt de durere a răsunat din altă parte, iar pieptul mi-a pârjolit interiorul în timp ce am înțepat o altă săgeată. Umbre întunecate se adunaseră peste drum, mai opace chiar decât Umbrele, revărsându-se din câțiva dintre Cimerieni.

L-am căutat repede pe Nyktos, mi s-a tăiat respirația la trăsăturile lui uimitoare în timp ce el se învârtea, desprinzând capul unui cimmerian de corpul lor.

în timp ce întâmpina lovitura lui Dorcan cu sabia lui. Se răsuci la talie, împingându-l pe Dorcan înapoi în timp ce se întoarse și aruncă o a doua sabie, mai scurtă. S-a biciuit prin aer, tăiând capul unui cimmerian care a împins unul dintre paznicii lui Nyktos la un genunchi. Sânge stropit în timp ce sabia scurtă s-a învârtit prin aer, chiar în mâna care aștepta lui Nyktos. S-a învârtit, întâmpinând atacul lui Dorcan cu ambele săbii și asta a fost... ei bine, a fost impresionant.

Noaptea se învârtea tot mai sus. Odată ce le-a ajuns în cap, nu le-aș fi de niciun ajutor. Am putut vedea că șuvoiele din ceața groasă, asemănătoare unei mantii, nu se scurgeau din brațele tuturor cimerienilor, așa că m-am concentrat doar asupra lor. Renunțând la cap, am țintit pieptul unui cimerian și am tras. Mi-am ținut respirația, urmărind să văd dacă săgeata a străpuns piatra umbră.

A tăiat armura și o respirație zdrențuită mi-a izbit din plămâni, dar nu a fost prea multă ușurare. Săgeata nu a ajuns la fel de adânc ca sabia lui Rhain, reușind doar să oprească orice făcuse Cimmerianul pentru a chema noaptea. Paznicul Shadowland a profitat rapid de ocazie, când Cimmerianul i-a smuls săgeata din piept, întorcându-se către Rise.

Tăracii vieții s-au aprins în mine când am găsit un alt războinic evocând ceața și am slăbit o săgeată, prinzând pe Cimmerian în piept. Jarul a pulsat din nou și din nou când am tras rapid și am pus o altă săgeată în loc pe sfoară. M-am mutat în genunchi, găsind un alt cimerian...

Gâfâind, am căzut pe spate de perete în timp ce un pumnal șuiera prin aer, trecând la câțiva centimetri de fața mea. Inima bătând, m-am întors la parapet să-l văd pe Nyktos tăind capul cimerianului care probabil ar fi aruncat lama.

În timp ce războinicul cădea înainte, ochii lui Nyktos s-au îndreptat spre Rise, argintiul strălucitor al irisului lui s-a zdruncinat cu pată luminoasă în timp ce am îndreptat arcul spre el. Privirile noastre s-au blocat doar pentru o bătaie de inimă.

Capul lui Nyktos s-a înclinat când am întins sfoara.

Și concediat.

Se răsuci când săgeata lovi pe cimerianul care îl ataca din spate.

Am zâmbit în timp ce se uita peste umăr, buzele lui ridicându-se ușor. S-a întors spre Dorcan, lăsându-mă să mă întreb dacă chiar a zâmbit — doar puțin — în timp ce un cimerian își ridica sabia și arăta spre Rise. Am întins mâna după o altă săgeată, ținând jos. Am pregătit săgeata și am ridicat. Poate că Nyktos n-ar fi atât de nebun... — Zei, am expirat. Un gol de întuneric total se ridicase pe

partea laterală

Ridică-te, urcând rapid vârful și revărsându-se peste crenel.

Ridicându-mă în picioare, am înclinat arcul în întuneric. A fost un blestem din interiorul masei, ecou de al meu în timp ce mă răsuceam. Nyktos și Saion nu reușiseră să menționeze că Cimmerianul putea folosi cumva orice manifestau pentru a escalada o Rise în practic secunde. Am apucat o suliță, metalul rece la atingere strâns ferm în timp ce mă învârteam.

Ochii mi s-au mărit când o sabie a coborât și noaptea s-a extins. Am blocat lovitura care zdrăngănește oasele, ținându-mă pe loc în timp ce ceața neagră se ridica deasupra mea. Dacă aș alerga, probabil că aș pleca chiar de pe Rise. M-am împins înapoi și un râs aspru a venit din întuneric.

Și apoi, într-o clipă, a înăbușit stelele deasupra mea. Nu era lumină. Nimic altceva decât întunericul, inima mea bătătoare și jarul care palpita. Era ca și cum ar fi fost pusă o bandă la ochi peste ochi — o bandă.

Exercițiul vă ajută să vă perfecționați celelalte simțuri. Asta a spus Holland când l-am întrebat de ce m-a pus să exersez cu unul. Aproape că am râs, crezând că Holland chiar a parcurs acea linie fină de interferență.

Mi-am strâns mai strâns sulița. Nu credeam că celelalte simțuri ale mele erau la egalitate, în timp ce căutam în zadar liniștea totală a neantului din jurul meu. Singurul lucru pe care l-am auzit au fost strigăte de durere, săbii întâlnite cu săbii...

O perie de aer mi s-a agitat în fața feței și m-am abătut, simțind lama tăiată prin aer deasupra mea. Am scos și în sus cu sulița, fără a lovi nimic. Am înghețat, o strălucire fină de transpirație s-a adunat pe fruntea mea. Mișcarea aerului a venit din nou și am alergat spre stânga.

Un izbucnire de durere înțepătoare mi-a lovit partea, nimic în comparație cu agonia colților unui zeu căzut. Am strâns din dinți în timp ce am legănat afară cu sulița. Partea largă a pietrei din umbră a lovit picioarele. Locuitul greu al aterizării cimerienilor pe spatele lor venea din dreapta mea. În genunchi, m-am pivotat și m-am lovit în jos. Mormăitul durerii mi-a spus că am lovit o parte din ticălos. Noaptea a început să se despartă, devenind mai gri decât...

Aerul s-a agitat în spatele meu și m-am învârtit, împingând în sus și afară cu sulița. Lama a lovit rezistența armurii și apoi s-a scufundat. Am smucit sulița, ridicându-mă în timp ce un braț mi-a prins gâtul. Ani de antrenament și instinctul au preluat. M-am lăsat șchiopătând, prinzându-l pe cimerianul rănit cu garda jos. S-a împiedicat, iar eu m-am răsucit, eliberându-mă de strânsoarea lui. Se limpezise destulă noapte pentru ca să văd capul și acolo am țintit, împingând sulița cât am putut de tare. Zgomotul de zgârietură mi-a răsucit stomacul. Am scos sulița și m-am întors.

O mână mi-a strâns brațul, oprind lovitura. M-am învârtit înainte să pot respira. Un braț mi-a înconjurat talia, iar spatele mi-a lovit peretele dur al unui cufăr, în timp ce întunericul de pe Rise continua să se împrăștie. Am tras o răsuflare speriată — Citrus. Aer proaspat. Jăraticul prostesc din pieptul meu s-a

clătinat și mai înverșunat.

„Lovindu-mă cu sulița nu ar fi modul în care ar trebui să mă răsplătești pentru că te asigur că trăiești pentru a vedea o coroană pe cap." Vocea fumurie a lui Nyktos era la urechea mea.

Strânsoarea mea de suliță s-a slăbit imediat. „Cum ar trebui să vă răsplătesc?"

Brațul i s-a strâns. Conștientizarea – simțirea lui atât de aproape încât i-am simțit respirația adâncă – s-a agitat mai mult decât jarul. El nu a răspuns și, pentru o clipă, am fost doar noi stând acolo, fără nici măcar un centimetru între noi, când stelele au început să umple din nou cerul.

Nyktos sa mișcat fără avertisment, învârtindu-ne în jur. M-a prins între peretele parapetului și trupul lui, în timp ce un jet de aer se ridica din interiorul curții Rise. Aripi mari și puternice ne-au trecut peste cap. Inima mi s-a împiedicat de ea însăși în timp ce o coadă cu țepi a zdrobit partea de sus a peretelui parapetului de care era acum apăsat obrazul meu. Tocmai sosise un draken, dar nu mă gândeam la asta. Mintea mea – zei buni, era ceva în neregulă cu gândurile mele, pentru că s-au dus imediat într-un loc complet nepotrivit, evocând amintirile lui Nyktos în spatele meu, corpul lui mare și puternic ținându-l pe al meu exact așa cum a făcut acum, fără a lăsa spațiu între noi. . Nicio ocazie să-mi mișc capul. Nici atunci nu fuseseră haine între noi, când m-a luat din spate, marcându-mi pielea, revendicându-mă. Amintirea era proaspătă și acută, trimițând prin mine un fulger de poftă amețitoare.

— La naiba, mârâi Nyktos, cu respirația fierbinte pe obrazul meu. "Tu vei fi moartea mea."

Trebuie să fi proiectat, dar acesta a fost un moment rar în care nu-mi păsa. „Știm amândoi că nu este posibil", am șoptit eu când drakenul a aterizat de cealaltă parte a Rise.

A scos un sunet aspru când mâna de la încheietura mea a alunecat pe brațul meu. Am deschis ochii, putând să văd șirul de coarne ascuțite care încadrează capul lui Nektas. Aripile lui de culoare cenușiu-negru se întoarseră înapoi, împingându-i pe Ector și Rhain de lângă el. Lumea de dedesubt s-a transformat în argint în timp ce zgomotul de foc se revărsa din draken.

— Ai fost rănit, mi-a mârâit Nyktos la ureche. "Din nou."

"De abia."

„Îți pot miros sângele.” Palma lui mi-a zdrobit pieptul. am tresărit. Și-a trecut mâna pe partea mea până unde era o durere arzătoare. „Mă face să vreau să te gust.”

Cuvintele lui au trimis un puls rău de dorință de la inima mea bătătoare la mine miez. „Nu te-aș opri.”

„Desigur, nu ai face.” Brațul de sub sânii mei s-a flectat. „Nu-ți prețuiești viața.”

„Nu are nimic de-a face cu asta.”

„Are totul de-a face cu asta.” Respirația lui era o mângâiere pe gâtul meu. „Dacă te-aș gusta din nou, nu știu dacă m-aș putea opri.”

„Da, ai vrea”, am șoptit, crezând că mai mult decât am făcut nimic în viața mea.

Nyktos scoase din nou acel sunet, parțial mârâit și înjurăt când își lăsa brațul în jos, înclinându-și corpul în timp ce se îndrepta spre drum. Surprins să descopăr că încă ținem sulița în mână, am vrut ca inima mea să încetinească în timp ce mă desprindeam de perete și urmăream privirea lui Nyktos spre drum — Nektas

se repezi înainte, prinzând un Cimmerian între puternicele lui. fălci. El clătină din cap, tăind zeul în două.

„Ew”, am rostit.

„L-am văzut făcând mai rău.”

— Va trebui să te cred pe cuvânt, am murmurat.

— Încearcă să asculți o dată și rămâi aici, spuse Nyktos, și apoi a fost plecat, sărind peste marginea Rise-ului.

Am tras în față, apucând marginea de piatră. Nyktos era pe drum, târâind pe lângă trupurile oamenilor săi căzuți. Cinci... cinci au plecat. Căldura mi s-a umflat în piept în timp ce mă uitam la ei. Palmele mi s-au încălzit -

Capul lui Nektas s-a îndreptat spre mine, ochii lui purpuri cu pupilele lor subțiri și verticale fixându-se asupra mea. Buzele lui vibrau, trăgându-se înapoi cu un mârâit de avertizare. Am înghițit în sec în timp ce am sprijinit sulița de perete. Era ca și cum simțea cum se adună în mine. Mi-am apăsat ambele mâini de piatră, împingând nevoia și îngropând-o cât am putut de adânc, în timp ce Nyktos se îndrepta spre singurul Cimmerian în picioare.

Cagoua lui Dorcan s-a strâns la gât, fără să-i mai apere fața. Bărbatul părea să fie la al treilea deceniu de viață, dar ca zeu, asta ar putea însemna că avea sute de ani, dacă nu mai mult. — Presupun că ai un mesaj pe care vrei să-l transmit lui Hanan.

Felul în care vorbea când Nyktos se apropia de el făcea să pară asta

erau ceva ce se întâmplase între ei înainte.

„Nyktos”, a strigat Saion de unde a îngenuncheat lângă unul dintre soldați. „A văzut-o.”

m-am încordat.

„Atunci generozitatea mea a luat sfârșit”, a spus Nyktos.

Dorcan nu a arătat nicio reacție. „Nu știu la ce te gândești dacă o refuzi pe Hanan, dar orice ar fi, se va termina rău pentru tine. Va merge la Kolis și vor veni și altele.”

"Voi a tepta." Nyktos scoase din teacă o sabie, lovind la fel de repede ca o viperă și despărțindu-i capul Cimmerianului de umerii lui.

Capitolul 12

Rhain m-a privit de parcă s-ar fi așteptat să ies din biroul lui Nyktos în orice secundă și în mijlocul unei furtuni de foc. Nu-și luase ochii de la mine mai mult decât îi trebuia să clipească. Ector, pe de altă parte, era întins pe canapea, cu ochii închiși și foarte posibil să dormea.

„Mi-ar calma nervii dacă ai sta”, a sfătuit Rhain cu o înclinare a lui.
cap roșu-auriu. „În loc să ne plimbăm.”

„Pasul în ritm îmi calmează nervii.” Am mai făcut o trecere în fața biroului lui Nyktos. „Și ai încredere în mine când spun că ai prefera să am nervii calmi decât opusul.”

"Probabil ca ai dreptate." Rhain î i înclină capul. Ochii lui păreau mai mult aurii decât căprui în timp ce mă urmăreau în strălucirea aplicelor de perete.
„Dar având încredere în tine...”

am mormăit un blestem. Alegere proastă a cuvintelor din partea mea. Am continuat să merg, și mai repede acum, cu pielea de pe ceafă strânsă. Discursul lui Nyktos, evident, nu a avut un impact atât de mare asupra lui Rhain și asta m-a lăsat puțin trist.
Rhain fusese înainte toate zâmbetele, mai puțin păzit și prietenos.

— Ar trebui să ai încredere în ea, interveni Ector. Ochii lui erau încă închiși, dar se pare că nu dormise. Pe lângă ceea ce a încercat aseară pentru noi – pentru noi toți – acel Cimmerian trăgea pentru tine. Ți-a salvat fundul acolo. Dacă nu l-ar fi lovit chiar între ochi, s-ar putea să fii aici cu câteva găuri suplimentare în tine. Sau să nu stea deloc în picioare. Cel mai mic lucru pe care îl poți face este să-i mulțumești.”

„Nu am nevoie de recunoștința lui”, am spus înainte ca Rhain să poată spune ceva care probabil m-ar irita și mai mult.

„Ei bine, tu îl ai pe al meu.” Ector își deschise ochii adânci de chihlimbar.

— Și a mea, mormăi Rhain. "Mulțumesc."

am pufnit.

„A sunat de parcă te-a durut.” Ector i-a aruncat o privire pe care nici nu am putut să încep să o descifrez.

"A facut. Puțin." Un mușchi i-a bifat de-a lungul maxilarului în timp ce îi aruncă o privire lui Ector. "Ce? De ce te uiți la mine de parcă aș fi un măgar?”

Mi-am arcuit o sprânceană, pentru o dată ținându-mi gura închisă.

„Poate pentru că ești un măgar”, a răspuns Ector. „Celui care te-a avut cu spatele acolo. Care ne-a avut tot spatele. Cine poartă și jarul...

— Cred că înțelege ideea, l-am întrerupt. Apărarea lui Ector m-a surprins, chiar și cu discursul lui Nyktos. Habar n-aveam unde stau cu el. Pe de altă parte, nu știam înainte. Ector era unul... ciudat, glumea într-un moment și sumbru în următorul. Era, de asemenea, mult mai în vârstă decât Nyktos, cunoscându-i destul de bine pe Eythos și Mycella, ceea ce am bănuit că a jucat un rol în motivul pentru care Nyktos îl trimisese să mă vegheze în timp ce mă aflasem pe tărâmul muritorilor, împreună cu divinul, Lathan.

„Vii la mine?” întrebă Rhain, surprins. „În apărarea ei?
Ea plănuiește...

„Planificat”, am întrerupt-o. „Destul de sigur că am acoperit deja asta.”

„Răspândirea ta șterge intențiile care au venit înainte?”
a provocat Rhain. „Fugirea ca să te omori schimbă cumva asta?”

„Nu am spus că a făcut-o.”

„Nu este. Indiferent de ceea ce se presupune că ai plănuit să faci cu Kolis sau ce jarul pe care îl porți.” Rhain își desfăcu brațele și făcu un pas înainte. Ector se ridică, alert. „Nu ești adevăratul Primar al Vieții. Ești un adăpost pentru jar și nimic din toate acestea nu compensează complotul împotriva lui Nyktos, indiferent de motivele tale, spuse el, iar fața mea a început să mă usture. „Nu ai idee la ce a trebuit să renunțe Nyktos. Prin ce a trecut. Ce a sacrificat pentru tine și apoi pentru tine...

— Rhain, a avertizat Ector.

M-am oprit din plin. „Ce a sacrificat pentru mine?”

— În afară de sentimentul său de siguranță în propria sa casă? a scuipat Rhain.

— În afară de asta, am cerut.

— Nimic, spuse Ector ridicându-se. „Rhain este doar exagerat de dramatic. El este predispus să fie așa.”

Mi s-au îngustat ochii. "Într-adevăr?"

„Vine dintr-un loc bun”, a raționat Ector, mergând lângă Rhain. A pus o mână pe umărul zeului. „Ea nu este inamicul la sfârșitul zilei. Ar trebui să știi că. Dar dacă nu o faci, tot ce trebuie să faci este să te întorci

ieșiți pe Rise și uitați-vă la viețile pierdute."

Rhain și-a întors privirea când jarul enervant s-a însuflețit brusc, clătinându-se ca un cățel care își salută proprietarul. S-ar putea să fie fericiți pentru sosirea eminentă a lui Nyktos. Eu, totuși, nu am fost.

Ușile s-au deschis, oprindu-se la jumătatea drumului, de parcă slujitorii invizibili i-ar fi prins înainte de a se izbi de pereți. O undă de energie fierbinte de gheață a sfâșiat mai întâi biroul, gâdilându-mi pielea.

— Tati Nyktos nu e fericit, murmură Ector.

Nu el nu a fost.

„Cel puțin nu este ca răspuns la ceva ce am făcut." Rhain se uită îndreptat spre mine, ridicând sprâncenele.

— De data asta, a adăugat Ector.

Energia nervoasă a bâzâit prin mine când Nyktos a explodat în birou cu forța unei furtuni. Învârtindu-se, sfere argintii s-au blocat asupra mea în timp ce traversa camera, desfăcând săbiile.

„Nu ți-am spus să rămâi înăuntru?" Nyktos s-a oprit în fața mea, trântind săbiile pe birou în spatele meu. „Să nu mă împinge în asta?"

"Ai făcut."

Bărbia îi căzută. „Și totuși ai făcut exact ceea ce ți-am cerut să nu faci și a ieșit pe Rise, riscând nu numai viața ta, ci și a lui Saion."

„Nu mi-ai cerut asta. Mi -ai cerut asta."

"Același lucru."

„Nu este absolut același lucru și cum am riscat viața lui Saion? A ales să mă urmeze...

„Nu a avut de ales în această chestiune, deoarece era însărcinat să te țină înăuntru", a spus el. Peste umărul lui, i-am văzut pe Rhain și Ector furișându-se constant spre uși. „Este norocos că nu am obiceiul să pedepsesc pe altul pentru greșelile altcuiva."

Frustrarea a crescut, alăturându-se zumzetului anxios. „Singurul care se comite faptele rele în acest moment ești tu."

Sprâncenele lui Nyktos se ridicară. „Abia aștept să aud raționamentul tău în acest sens. Sunt sigur că implică ceva de genul: fac ceea ce vreau pentru că pot și îmi iau la dracu consecințele."

Chiar atunci, ceva s-a mutat din adâncul acelei crăpături. Ceva absolut. Nu am întins mâna spre vălul neantului, în timp ce un amestec brut, volatil de furie și hotărâre mă străbătea. „Din momentul în care am învățat

că nu mai trebuia să răspund unei îndatoriri pe care nu am avut de ales să o accept, am devenit propria mea persoană. Cineva care poate face propriile alegeri. Nu mi se va ordona și nu mi se va spune ce pot și nu pot face ca și cum nu aș avea nicio putere sau control asupra vieții mele, indiferent de riscurile pe care mi-aș putea asuma. Am terminat de trăit așa."

Nyktos se retrase, făcând câțiva pași înapoi. Fulele de eather i-au încetinit ochii, evocând o mică schimbare în setul rece al trăsăturilor sale. A urmat o tăcere tensionată până când el a spus: „Unul dintre voi vă rog să-mi aducă un vas cu apă curată și o cârpă. Celălalt trebuie să plece."

„Știi, cred că o să-ți iau chestiile astea și apoi mă voi face... rar." Rhain dădu înapoi, apucându-l de braț pe Ector. „Vino, fii puțin cu mine."

„Este probabil o idee bună." Ector pivotă. „Are fața înfricoșătoare din nou."

A cam făcut-o.

Nyktos a așteptat până am rămas singuri. „Cineva trebuie să-și facă griji că ți se întâmplă ceva, deoarece tu nu ți se întâmplă. Nu o faci niciodată." Nyktos făcu un pas măsurat înainte. „Vrei să faci alegeri indiferent de riscuri? Problema cu asta este că nu te gândești niciodată la acele riscuri. Sau consecințele."

„Asta nu este..." Am tras aer în piept. Nyktos stătea brusc la cel mult un pas de mine. „Nu poți să faci asta?"

"De ce?" El s-a uitat la mine, cu firele de zâmbete devenind din nou mai strălucitoare în ochii lui. „Nu-mi spune că te sperie."

„Nu mă sperie. Pur și simplu mă enervează ."

Buzele lui se răsuciră într-un zâmbet strâns. "Desigur că nu. Nu ai instinctul care îi avertizează cel mai mult când sunt în pericol grav."

"Neadevarat." Am început să-mi încrucișez brațele, dar tragerea de rană de-a lungul taliei m-a oprit. „Instinctele mele funcționează perfect. Mai devreme, m-au avertizat că ai fi supărat pe decizia mea de a ieși pe Rise.

Ochii i s-au îngustat în fante subțiri și strălucitoare. „Ai încercat vreodată, oh, nu știu? O asculti? Îți prețuiești viața?"

„Nu am avut niciodată ocazia să fac asta, nu-i așa?" m-am repezit.

Nyktos rămase complet nemișcat, cu excepția ochilor. A trecut un moment lung și mi-am dorit să am capacitatea lui de a citi emoțiile, de a obține un fel de perspectivă asupra a ceea ce simțea sau gândea. Se întoarse apoi, mergând țeapăn spre credenza și luând un decantor de cristal plin cu lichid chihlimbar. „Știu că am mai spus asta, dar nu mă supăr când spun că nu-ți prețuiești viața."

spuse el, turnând un pahar, oprindu-se, apoi turnând o secundă. „Nu este cu adevărat menit să fie o insultă.”

am pufnit. „Sigur sună ca unul când o spui.”

„Atunci îmi cer scuze. Îmi pare rău."

Capul mi s-a smucit. „Îmi ceri scuze serios?”

S-a întors la mine, oferindu-mi un pahar. „Nu crezi că meriți unul?”

„Uh...” M-am gândit la asta în timp ce am luat băutura, nesigur dacă am făcut-o sau nu. am ridicat din umeri.

Buzele i s-au ondulat ușor. „Ei bine, oricum îl ai.” A doborât whisky dintr-o înghițitură. "Incerc sa inteleg."

"Înțelege ce?" Am înghițit puțin mai puțin impresionant, dar jumătate din whisky dispăruse când am lăsat paharul în jos.

Își așeză paharul în spatele uneia dintre săbii, trăgându-și marginea colților peste buza de jos. „Cum ai devenit cine ești.”

Whisky-ul mi-a lovit pieptul și apoi stomacul într-o goană caldă. "Nu sunt urmând cu adevărat ceea ce întrebi.”

„Majoritatea nu ar încerca să seducă și să-l omoare pe Primal al Morții. Nici măcar dacă era o datorie forțată în ei încă de la naștere. Nici măcar pentru regatul lor. Apoi întoarceți-vă și plănuiți să faceți același lucru unui alt Primal. Nici nu aș spune că ar fi o lipsă de curaj din partea lor”.

„Doar o lipsă de bun simț din partea mea?” am replicat eu.

Sprânceana aceea blestemata se ridică din nou. "Tu ai spus-o."

Am mai băut înainte să-i arunc paharul în față. „Regatul meu este pe moarte. Am crezut – am crezut cu toții – că s-a datorat înțelegerii făcute de regele Roderick. Ce trebuia să fac?”

„Literal orice altceva.”

Degetele mele s-au strâns pe sticlă. „Ce ce, Atotștiutorul? Îți cer să oprești Putregaiul? De ce mi-ar fi trecut asta chiar prin minte când am crezut că Rot se datorează expirării înțelegerii și nu ceva ce făceai tu? Nici măcar nu știam cine este Kolis cu adevărat.” Sau chiar cine și ce am fost. Dar zeii știau că nu mă duc acolo chiar acum. „Deci, ce ar fi trebuit să fac? Ai chemat din nou un zeu sau Primal și ai încercat să faci o altă înțelegere?

Ai dat cu piciorul pe drum pentru ca altcineva să se ocupe? Să-mi trăiesc genul de viață?” Am râs aspru. „Sau pur și simplu nu faci nimic și lasă împărăția mea să moară?”

„Și ce fel de viață ai trăit cu adevărat?” întrebă el încet.

Căldura a revenit, măturandu-mi pieptul și a avut foarte puțin de făcut

cu whisky-ul. Am pus paharul pe birou. Rhain s-a întors atunci cu articolele cerute de Nyktos. Trimițându-mi o privire ascuțită, a așezat în liniște castronul și prosopul pe birou, lângă săbii. A plecat repede, închizând ușile în urma lui.

Dar ceea ce spusese zeul înainte de sosirea lui Nyktos a rămas cu mine.
„Ce ai sacrificat pentru mine?"

Ochii lui Nyktos s-au ridicat spre ai mei. „Ce a spus unul dintre gardienii mei?"

"Nimic."

„Nu cred asta."

„Acesta nu este un răspuns." Inima mi-a bătut puternic.

„Este pentru că nu am sacrificat nimic", a spus el și nu eram sigur că eu l-a crezut. „Ridică-ți puloverul."

Am clipit, întrebându-mă dacă whisky-ul ajunsese la mine atât de repede.
"Scuzați-mă?"

„Ai fost rănit. Vreau să văd cât de rău este."

"Nu este-"

— Ridică-ți puloverul și dă-mi voie să-ți verific rănirea, Sera. A tras aer în piept. "Vă rog."

Am ezitat, doar pentru că el întrebase de data asta. Și doar pentru că ar fi făcut-o spus te rog, iar asta era încă o slăbiciune a mea.

Nyktos închise pentru scurt timp ochii. „Nu cred că ești suficient de rănit încât să ai nevoie de sânge, așa că nu trebuie să-ți faci griji că voi profita de tine."

Faptul că am simțit chiar și cea mai mică dezamăgire la auz care mi-a spus că am nevoie de o doză mare din ceea ce Nyktos tocmai insinuase că îmi lipsește. Bun simț.

Gene groase ridicate. Ochii argintii s-au luminat încet din spatele mei străpuns. Cunoscându-mi norocul, acesta a fost probabil unul dintre acele momente în care el îmi citea fie intenționat, fie neintenționat emoțiile. Ar fi simțit dezamăgirea și nici nu voiam să știu ce crede el – dacă m-ar vedea ca pe cineva atât de disperat de afecțiune încât aș căuta-o de la cineva care nici măcar nu vrea prietenie de la mine.

Și asta ar fi corect la un anumit nivel. Întreaga mea viață i-a lipsit nu numai atingere, ci și afecțiune. Mi-am dorit foarte mult, dar nu eram destul de disperat ca să iau orice resturi slabe care mi-au fost oferite de cineva.

Îmi doream doar afecțiunea lui pentru că credeam că am gustat-o înainte ca el să afle adevărul. Mă dorise atunci, până la punctul de a distra atenția, dar eu

am crezut că și el mă iubea. Că îi păsa. Acum, era doar o dorință fizică, una pe care probabil o refuzase până la ultima suflare.

Apoi, ceea ce a spus m-a lovit. "Aștepta. Crezi că ai profitat eu după ce mi-ai dat sângele tău?"

„Știam ce ți-ar face sângele meu. Ar fi trebuit să pot mă rețin sau te-am lăsat singur în momentul în care ai început să simți efectele."

M-am uitat la el. „Reacția mea a avut foarte puțin de-a face cu sângele tău."

„Sera."

„Și tot ce are de-a face cu atracția mea pentru tine. Ți-am spus asta atunci. Nu s-a schimbat."

Maxilarul i s-a flectat. „Chiar și așa, ar fi trebuit să fiu capabil să mă controlez de a deveni un om fără control asupra corpului său."

Am râs. „Nu ești doar un bărbat."

„Doar pentru că sunt un Primal nu înseamnă că corpul meu răspunde diferit."

„Nu mi-am dat seama că Primals – sau bărbații în general – aveau atât de puțin control asupra penilor lor", am răsturnat, enervat că își va scuza reacția, plăcerea, ca pe ceva asupra căruia nu avea control.

„Nu asta e ceea ce eu... nu contează." Ochii i s-au strălucit pentru scurt timp. „Lasă-mă să-ți văd rana."

"Tot ceea ce." Am prins tivul și slipul de dedesubt, ridicându-le până la coaste. "Nu este rău. Vedea?" M-am uitat în jos, încântându-mă ușor la tăietura subțire care trecea de-a lungul părții stângi a taliei mele. „Doar o rană în carne."

„Nu există o rană la nivelul cărnii."

Am început să-mi dau puloverul în jos, dar Nyktos mi-a dat palmele șoldurilor. Contactul m-a surprins destul de mult încât nu am protestat când m-a ridicat pe birou. Mâinile lui zăboveau acolo. Amintirea puterii lui era întotdeauna o surpriză. M-a făcut să mă simt incredibil de delicat și nici măcar nu eram în același domeniu cu delicat. Nicio parte din mine nu era, așa cum spusese odată Tavius, plinuță.

Nenorocitul nenorocit.

Doamne, aproape că mi-aș fi dorit să fie încă în viață, ca să pot împinge ceva mai tare decât un bici pe gât.

Ochii lui Nyktos s-au ridicat spre ai mei. „Proiectezi din nou."

„Îmi pare rău", am mormăit eu când el întinse mâna spre cârpă. „Nu trebuie să faci asta."

"Știu. O fac pentru că vreau."

El mai spusese asta. Și inima mea nesăbuită a sărit, la fel ca atunci. Își apăsă degetele pe pielea de sub rană, atingerea blândă și totuși

un alt soc. am tresărit.

„Îmi pare rău.” Și-a retras mâna. „Nu am vrut să provoc durere.”

„Nu ai făcut-o. Doar că... aș vrea să fie din nou caldă atingerea ta, am spus, ceea ce nu era complet neadevărat. „S-a cald pentru că te-ai hrănit?” am întrebat, știind că Nyktos se hrănea rar. Din câte am putut aduna, Primals nu aveau nevoie să se hrănească des decât dacă erau răniți și slăbiți. Și l-am slăbit, doar puțin, când l-am lovit cu acea explozie de pământ.

A scuturat din cap. „Pielea mea nu s-a mai încălzit niciodată la atingere hrănire. Întotdeauna a fost frig.”

"Atunci de ce...?" Mi-am dat seama. — Jarul?

„Eu sunt Moartea”, mi-a amintit el. „Și porți în tine jarul vieții. Sângele tău este cel care mi-a încălzit pielea.”

„Va avea sângele meu alte efecte asupra ta?”

Era o ondulare rapidă în sus a buzelor lui. „Asta încă de văzut.”

Mă uitam prea tare la gura lui, așa că mi-am mutat privirea spre... gâtul lui. Ceva despre ceea ce spusese nu avea sens. El nu era adevăratul Primal al Morții, ci doar un Primal al Morții. Deci de ce ar fi pielea lui rece în primul rând? Apoi, din nou, poate pentru că era un Primal al Morții.

Acum doar mă încurcam. „Mă întreb dacă Taric ar putea gusta. Adică știa că am cel puțin un jar în mine când mi-a trecut prin amintiri, dar dacă nu ar fi făcut-o, ar fi știut totuși?”

Eather a fulgerat strălucitor în ochii lui Nyktos. „Nimeni altcineva nu se va hrăni din tine, deci nu este ceva pentru care va trebui să-ți faci griji.”

Sprâncenele mele s-au ridicat.

— Dar, da, spuse el, cu vocea slabă. „L-ar fi gustat.”

„Sângele meu are gust ca și cum miroase?”

A tăcut când a scufundat cârpa în apă. „Are gust de a furtuna de vară și soarele.”

Un râs nesigur m-a părăsit în timp ce pieptul mi s-a încălzit. „Ce înseamnă asta are gust de?"

"Căldură. Putere. Viață”, a spus el fără ezitare. „Totuși moale. Aerisit. Ca un pandișpan. Ca..."

Mă uitam din nou la gura lui. "Precum ce?"

Nyktos și-a dres glasul, clătinând din cap. „Apropo, când te gândești Mă mișc prea repede? De fapt, nu mă mișc, nu așa cum crezi tu.”

m-am încruntat. Era clar că schimba subiectul. „Atunci în ce fel te miști?”

— Folosesc eather ca să mă voiesc acolo unde vreau să ajung, spuse el, apăsând ușor pânza pe pielea din jurul rănii. „Se numește shadowstepping."

M-am uitat la el, cu sprâncenele ridicate. „Nu se numește asta în mod normal mersul vechi simplu?"

Nyktos chicoti. „Este puțin diferit de atât. Când vreau să mă mișc așa, devin o parte a pământului - aerul din jurul nostru. Ochii muritorilor pur și simplu nu ne pot vedea făcând asta."

Curiozitatea a crescut. "Cu ce seamănă?"

„O licărire de umbră, care se mișcă foarte repede", a răspuns el. „Și cu cât un zeu poartă mai mult pământ, cu atât pot păși mai departe în umbră și se mișcă mai repede."

— Asta ai făcut când m-ai luat din Sala Mare din Wayfair?

"Da. Am chemat ceața să ne ascundă mai întâi. Și pentru că ești în mare parte muritor, ar fi fost o experiență foarte dureroasă pentru tine dacă erai treaz."

L-aș crede pe cuvânt pentru asta, dar apoi mi-am amintit ce mi-a spus el despre faptul că nu putea să se dorească din lacul meu. „Așa că te poți duce oriunde vrei să mergi..." zâmbi el. „Cât de departe poți... umbră pas?"

El a ridicat privirea spre mine. „Atât cât vreau".

Am clipit încet. „Atunci de ce folosești un cal? Sau mergi undeva? Dacă aș putea face asta, probabil că n-aș merge un picior."

A apărut un rânjet slab. „Doar pentru că pot face ceva nu înseamnă că trebuie să fac."

Spusese o variantă a asta înainte, când eram la lacul meu. „Pariez că poți face multe lucruri despre care habar n-am."

Zâmbetul lui se ridică mai departe pe o parte.

„Voi putea face asta dacă urc?"

„Veți Urca", a corectat el. „Și totul va depinde de cât de mult eater ai în tine. Pe baza a ceea ce ești deja capabil să faci, îmi imaginez că vei putea să faci umbră într-o anumită calitate. Mulți zei pot. Deși nu pot parcurge distanța pe care o poate parcurge un Primal sau să traverseze tărâmuri."

Am încercat să mă imaginez umbră ieșind dintr-un spațiu și în altul și am decis rapid că probabil nu voi mai merge niciodată normal.

"La ce te gândeai?" întrebă Nyktos după câteva momente. „Cu doar câteva minute în urmă, când ai simțit că... ai vrea să ucizi pe cineva."

Prins cu garda jos, am scos adevărul. „Tavius."

Un mușchi i s-a bifat în maxilar în timp ce a continuat să șteargă cu grijă sângele din jurul rănii. „O parte din mine nu vrea să știe ce te-a făcut să te gândești la el.” O șuviță de păr i-a alunecat din cocul în care și-a legat părul la loc, căzându-i pe obraz. A rămas tăcut când a scufundat din nou cârpa în castron.

— Te-a rănit înainte de acea zi?

L-am privit în vârful capului în timp ce se apleca încă o dată, toate gândurile de a păși în umbră dispărând.

„A făcut-o, nu-i așa? Acea vânătaie pe care am văzut-o pe tine. Avea câteva zile, aproape s-a decolorat. Ai spus că ai intrat în ceva și totuși am văzut puțini oameni la fel de siguri ca tine. El s-a oprit. „Cu excepția cazului în care sunt în preajma șerpilor.”

Colțul buzelor mi s-a zvâcnit și apoi s-a turtit când m-am gândit la cauza vânătăii la care a întrebat Nyktos. Tavius aruncase cu un castron cu curmale
pe mine.

„Ți-a făcut rău?” Nyktos insistă.

Am început să mint, dar mi-am dat seama că eram pur și simplu prea obosită ca să fac asta. „Nu a fost amabil.”

„Și ce înseamnă asta?” A tamponat rana ușor, dar eu tot
smucită la în epătura durerii. „Îmi pare rău.”

"E în regulă." Mi-au ars obrajii, fie din conversație, fie din scuzele lui. Poate amândoi. „Ar putea fi răutăcios. Crescând, a fost în mare parte verbală.
Când purtam vălul, nu îndrăznea. În cea mai mare parte, am spus, gândindu-mă la modul în care încercase să mă atingă în noaptea în care fusesem adusă pentru prima dată la Templul Umbrei pentru a onora înțelegerea.

„Și asta s-a schimbat?” Nyktos privi rana.

Mi-am ridicat umărul drept.

„Te-a atins?”

"Uneori." Privirea mea s-a ridicat spre ușile negre împodobite în argint. "Cel mai
de atunci, nu a avut nicio șansă.”

— L-ai lovit în fund?

Buzele mi s-au răsucit într-un zâmbet. „De mai multe ori. Dar alții nu au putut întotdeauna să riposteze.” M-am gândit brusc la prințesa Kayleigh plângând în liniște în pădure. „Tavius a fost logodit la un moment dat, cu o prințesă mai tânără din Irelone. Nu cred că a fost... amabil cu ea.”

"Imi pare rau sa aud asta." Atunci a tăcut, dar nu pentru mult timp. „În ziua în care te-a biciuit...”, a spus el, iar privirea mea a zburat spre el. Nyktos a târât pânza de-a lungul cărnii deasupra taliei jambierelor mele, spălând urmele subțiri de sânge. "De ce a facut-o?"

A mai întrebat asta. Nu i-am spus atunci. Nyktos aşteptă, tăcut în timp ce îşi apleca capul. Nu şi-a ridicat privirea spre mine şi poate de aceea am simţit că pot vorbi. „Tavius m-a urât. Chiar nu ştiu de ce. Sincer, nu cred că a fost personal. Nu a fost drăguţ cu mulţi. Era doar genul ăsta de persoană, ştii? Cineva care obţine putere şi plăcere din dominarea altora. Şi când nu pot face asta, îi face cu atât mai hotărâţi să facă asta."

— Cunosc tipul, spuse el.

Mi-am imaginat că a făcut-o. „Tatăl său – regele Ernald – a murit cu o seară înainte, iar regele, el cam... nu ştiu. L-a mustrat pe Tavius pentru comportamentul lui înainte. Cred că am fost mai şocat decât Tavius, dar cu tatăl său plecat şi pe cale să devină Rege, era ca şi cum orice l-a reţinut nu mai era acolo. M-a învinuit pentru Putregai, am adăugat după câteva clipe. „El a crezut că ar trebui să fiu pedepsit pentru că am eşuat."

„Eşuând?" Umerii lui Nyktos se încordară. „Pentru că nu te iau ca consoartă?"

Mi-am întors privirea de la el, concentrându-mă asupra apei rozalii din castron. „Printre multe alte lucruri, sunt sigur. Oricum, a vrut să mă pedepsească."

Nyktos coborî mâna care ţinea cârpa pe birou. "Şi mama ta? S-a comportat aşa cum a făcut în ziua aceea? nu a făcut nimic? Pentru că şi ea te-a învinovăţit pentru Rot? Ai crezut că ai eşuat?"

Chiar nu avea rost să răspund.

„Ce s-ar fi întâmplat dacă nu te-aş fi simţit în ziua aceea?" a întrebat Nyktos în timp ce privirea mea s-a mutat către mâna lui care ţinea pânza însângerată. Degetelor i se albiseră. „Ce ţi-ar fi făcut odată ce s-a distrat cu biciul?"

Am clătinat din cap, stomacul mi-a învârtit când mi-am amintit că Tavius mă ţinea pe acel pat îngust şi inconfortabil. Apăsându-mă în salteaua subţire până am simţit că mă sufoc. M-am mişcat, strângând de tivul puloverului meu până când am simţit firul că începe să iasă.

Nyktos îmi ridicase paharul cu cealaltă mână. "Băutură."

Ştiind că probabil că i-am aruncat acele emoţii înăbuşitoare şi sufocante, am luat paharul şi am terminat whisky-ul.

Luă paharul gol, lăsând din nou deoparte şi apoi se întoarse la el studiind rana. „Ce s-ar fi întâmplat?"

"Nu contează."

"Conteaza."

"La care?" Am râs răgușit și apoi, pentru că nu puteam suporta tăcerea care avea să urmeze, am vorbit din nou. „El... ar fi făcut ceva care s-ar fi încheiat cu partea lui preferată din el fiind împinsă în gât. Ar fi încercat, adică."

Nyktos și-a răsucit capul într-o parte. O încărcătură bruscă de energie a lovit aerul, făcând ca pielea mea să se răspândească de-a lungul pielii. Un miros de ars se ridica. M-am uitat în jos și nu am văzut altceva decât cenușă din pânza pe care o ținuse – și un semn carbonizat pe birou.

„Alții trebuiau să fie conștienți. Sora ta vitregă?" Tonul lui era rece, plat. Sub ire. "Olanda?"

Am înghițit acreția care se adună în fundul gâtului. „Ce ar putea face oricare dintre ei? Holland ar fi fost trimisă departe sau ucisă pentru că a vorbit – sau cel puțin ar fi încercat. A intervenit de mai multe ori, în moduri în care a putut. Și nu cred că Ezra a știut în întregime întinderea comportamentului lui Tavius.

„Ii aperi?"

„Pentru că merită să fie apărate. Era un Prinț, iar eu... M-am întrerupt și am închis ochii, neștiind de ce i-am spus măcar ceva din astea. Trebuia să fie șocul a tot, adrenalina scădea și epuizarea se instalează. Poate pentru că simțea că nu avea niciun motiv să se ascundă când știa deja alte adevăruri urâte. Când am știut cum se vor termina toate astea. Ar fi putut fi doar al naibii de whisky.

„Ai fost o prințesă."

„Nu am fost niciodată așa."

Nyktos nu a vorbit, iar eu nu mi-am deschis ochii. Au trecut câteva momente înainte ca el să spună: „Când nu te-am luat ca consoartă, nu ți-am dat libertatea."

Un tremur ușor mă străbătu. Nu a fost o întrebare. Nu avea nevoie de răspuns.

— Îmi pare rău, Sera.

Ochii mi s-au deschis, fiecare parte a ființei mele apucându-mi în timp ce îmi dau drumul puloverului. Își ridicase capul și, cu ochii ațintiți asupra mea, văzându-mă – văzându -mă cu adevărat – îi făcu scuzele cu atât mai insuportabile. Pielea mi-a ars fierbinte. Mi-a cuprins pieptul. — Nu vreau scuzele tale, m-am sufocat. „Nu ți-am spus nimic din toate astea ca să-l iei. Nu vreau mila ta sau simpatia ta."

"Știu." Mi-a atins obrazul, cu degetele umede, dar calde. „Respiră, Sera."

Am aspirat aer.

„Nu aș putea niciodată să-mi fie milă de cineva la fel de puternic și curajos ca tine”, a spus Nyktos. „Dar ai simpatia și scuzele mele.”

M-am lăsat pe spate, dar mâna lui a urmat-o. „Nu vreau asta. Sau trebuie și —”

— Știu, repetă el, cu degetul mare pe obrazul meu. „Dar ele sunt acolo în cazul în care ai nevoie de ele într-o zi.”

Emoția brută s-a umflat atât de repede încât a trebuit să închid ochii din nou, pentru că, dacă nu aș face-o, mizeria aceea de emoție s-ar face dureros de vizibilă.

Degetul mare al lui Nyktos se opri. „Mă voi duce chiar acum și voi pune capăt scuzei tale mizerabile pentru viața unei mame și voi duce sufletul ei în Abis, așezându-l lângă a lui Tavius, acolo unde îi este locul.”

Mi s-au deschis ochii. „Nu poți să spui asta.”

„Nu am mai însemnat nimic în toată viața mea”, a jurat el. „Tot ce trebuie să faci este să spui da și se va face.”

Am aspirat aer în timp ce o parte teribilă din mine și-a ridicat capul nenorocit. Partea care exista dincolo de vălul nimicului, care s-a ascuns sub pânza goală și a fost focul care a forjat vasul la loc. Partea din mine care voia să țipe da și să se delecteze în cunoștința că eu am fost cel care i-a adus sfârșitul. Pe mine. Cel care nici măcar nu merita să se uite în ochi jumătate din timp.

Ironia era prea dulce. Nu ar fi? Căci ea a fost cea care a construit acea pânză și a mânuit acel foc.

Nyktos a așteptat și, în acel moment, am știut că o va face. Nu pentru că i-ar fi drag de mine sau i-ar păsa, ci pentru că se simțea responsabil. Vinovat. Poate chiar cu remu cări. Simpatic.

Am expirat brusc și am fost forțat să ies: „Nu”.

"Sunte i sigur?"

"Da. Nu ar fi... nu ar merita până la urmă.” Nu voiam sângele ei pe mâinile mele. Deja aveam destul.

„Dacă te răzgândești vreodată, cunosc un tip care poate face asta.”

M-am cutremurat cu un râs umed. „A fost o glumă cu Primal of Death?”

"Poate." Au trecut câteva momente lungi. Niciunul dintre noi nu s-a mutat. Mâna lui era încă pe obrazul meu. Ochii ni s-au blocat, iar contactul, apropierea...

L-am înmuiat. Apoi s-a tras înapoi și și-a coborât mâna și mi-a lipsit imediat atingerea lui. „Trebuie să te odihnești”, a continuat el înainte să pot spune ceva. „Și nu-ți ordon. Dacă alegi să nu o faci, depinde de tine. Dar corpul tău are nevoie de ea. Indiferent dacă vrei să recunoști sau nu, Culling-ul îi face pe toți să slăbească mai ușor, iar tu deja ai trecut peste asta.

o singura data. Durerile de cap vor reveni mai repede și mai rău decât înainte și ai putea să te odihnești din nou.”

„Nu vreau asta”, am murmurat.

"Bun. Nici eu nu." Privirea lui mi-a urmărit chipul. „Jăracul vieții din tine este foarte puternic.”

„Da, m-am gândit. Știi” – mi-am ridicat mâinile, mișcându-mi degetele – „Pot să aduc oameni înapoi din morți și, se pare, să-i chem când sunt foarte supărat.”

Era o ușoară încălzire în ochii lui. „Nu vorbeam despre niciunul dintre aceste lucruri. Ai fost tăiat cu piatra umbră. Asta ar ucide un muritor. Ar ucide și un godling. Pielea și venele tale ar purta deja semnul acesteia și sângele meu pe care îl ai în tine nu l-ar fi oprit.”

"Oh." Mi-au făcut ochii mari. El a avut dreptate. uitasem. Privind în jos, mi-am smuls puloverul. Taietura era acolo, supărată, dar nu mai sângera.
"Wow."

"Da. Wow, repetă el sec.

Un chicot mi s-a strecurat pe gât, și acesta a fost în totalitate whisky-ul.

Nyktos zâmbi slab. „Te face să te întrebi cum altfel te protejează jarul Primal.”

Capitolul 13

Pe ușile balconului era un lacăt când m-am întors în camerele mele.

Evident, asta nu a fost pentru a împiedica pe cineva să mă ia. Nu a fost necesar cu farmecul.

O parte din mine nu putea fi atât de supărată că o văd acolo. Am zâmbit în timp ce mă uitam la el. A crezut că nu pot alege un lacăt? Încuietoarea nu a fost însă singura completare nouă în cameră. Mi-a luat o perioadă de timp nelegiuit să văd cartea întinsă pe masă lângă uși și am crezut că era cea pe care o citea Orphine.

Mi-am mâncat cina, încă o dată singur. Apa proaspătă a venit repede după aceea și am făcut curățenie așa cum făcusem înainte. Rana de pe partea mea nu se redeschise și, în timp ce am împins ușor pielea, am crezut că arată ca o tăietură veche de câteva zile în loc de doar ore.

Te face să te întrebi cum altfel te protejează jarul Primal.

Începeam să mă întreb asta.

Mai obosită decât voiam să recunosc, m-am târât pe o haină grea, verde de pădure, pe care nu o purtasem încă, fără să mă deranjez cu o cămașă de noapte. M-am dus la șezlong și am luat cartea. Scrisul era slab, dar lizibil, și totuși cuvintele încă se încețoșeau în timp ce mă uitam la pagină. Nu m-am putut concentra. Pe măsură ce ora întârzia, planul lui Nyktos îmi ocupa gândurile. Dacă și când Hanan ar trimite mai mulți războinici, întrebările pe care le aveam despre această armată despre care nu știam că există și faptul că nu-mi venea să cred că am vorbit despre Tavius sau despre viața mea în Lasania. Nu mi-a plăcut să mă gândesc la ultimele două lucruri, darămite să vorbesc despre ele. M-a făcut să simt mâncărimi în piele.

Ridicându-mă, m-am dus la masă și am luat sticla de vin adusă cu cina. A fost dulce și am luat o înghițitură lungă, apoi alta, încercând să-mi distrag atenția cu cartea. A fost un eșec, deoarece vinul cu siguranță nu ajutase procesul. M-a făcut să mă uit la ușa lui Nyktos din ce în ce mai mult, luând în considerare lucruri cu adevărat nebunești.

Am dat din umeri de pe halat, lăsându-l să stea acolo unde a căzut. Nu m-am obosit să pun

pe o cusătură de îmbrăcăminte, prea caldă din cauza flăcărilor trosnitoare din șemineu și a vinului. M-am culcat apoi înainte ca vinul să mă îndemne să fac ceva nesăbuit.

Ca și cum ai merge la ușa aia.

Am zâmbit, imaginându-mi reacția lui Nyktos dacă intru în camera lui, gol ca în ziua în care m-am născut. El ar...

Ce ar face?

Zâmbetul meu s-a stins când am întors capul, uitându-mă la u ă. Gândurile mele și-au găsit drum acolo. În mintea mea, i-am văzut patul masiv. A fost acolo? Să te odihnești? Sau nu putea să doarmă și el? Se gândea la evenimente întunecate care au avut loc în ultimele zile? Sau se gândea la noi în patul lui?

Am închis ochii la pulsul ascuțit al dorinței. Schimbându-mă pe spate, am căutat altceva pe care să mă opresc, dar mintea mea m-a trădat. M-a dus imediat înapoi în dormitorul lui, arătându-ne pe pat, pe mine în genunchi, iar corpul mare al lui Nyktos ținându-l pe al meu, așa cum a făcut-o în Rise. Nu era nimic între trupurile noastre moale de transpirație și fiecare lovitură a lui era profundă. Era o plăcere care se mărginise să pedepsească. Era mult prea ușor de rememorat felul în care se mișca. Nici nu mi s-a părut o amintire, nici când îl simțeam nici acum, între coapsele mele și în interiorul meu. Am închis ochii, mu când-mi buza când nevoia a revenit.

Am dat cu piciorul în pătura răsucită în jurul picioarelor mele de frustrare. Doamne, de ce îmi făceam asta?

Rotindu-mă cu grijă din nou pe o parte, m-am uitat încă o dată la u ă. Pentru o clipă nesăbuită, mi-a venit ideea să merg la acea ușă, să o găsesc descuiată și să intru în dormitorul lui. Nu mai era niciun zâmbet pe fața mea acum, când mă întrebam dacă îl voi găsi pe Nyktos dormind în patul lui. M-ar primi? Mă vrei? Fara regret? Respirația pe care am luat-o a fost ușoară când mi-am imaginat că el își curbea corpul în jurul meu, atingându-mă. Cu ochii închiși, mi-am strâns coapsele, apăsându-mi mâna plină de piept. Mi se simțea pielea fierbinte când îmi forțam degetele. Vârfurile degetelor mi-au zdrobit adânciturile rămase în urmă de la mușcătura lui Nyktos, trimițând un fior ilicit prin mine. Durerea adânc în mine a pulsat când am tras un deget peste un mamelon întărit. Mi s-au legănat șoldurile -

Se auzi un sunet, tăcut și prea rapid pentru ca eu să-l deslușesc. Ochii mi s-au deschis, trecând pe lângă u ă, spre draperiile trase peste u a balconului. Nu am văzut decât umbre și noapte, dar camera... a simțit

diferit. Întunericul părea încărcat. Am stins lampa? A fost aprins când m-am întins? Nu mi-am putut aminti datorită whisky-ului și vinului. Dar camera era goală, cu excepția mea și a nevoii mele, care se simțea ca și cum ar fi devenit propria sa entitate, umplând spațiul chiar și dincolo de pat. Am închis din nou ochii, dorindu-mă să dorm, dar în liniște, tot ce mă puteam gândi era gura lui Nyktos care se închidea pe gâtul meu, pe sânul meu.

Deschis pentru mine.

Am tremurat la amintirea cererii lui aprinse, lăsându-mă pe spate. Am lovit din nou cu piciorul în pătură, întâmpinând aerul mai rece în timp ce mi-a spălat pielea goală. Nu a făcut nimic pentru a atenua focul. Aerul încărcat nu părea decât să-l incendieze. Cealaltă mână mi-a căzut pe stomac, apăsând pe pielea mea goală.
Vârfurile sânilor îmi furnicau sub degete în timp ce mă mișcam nelini tit, apăsându-mi spatele în saltea. Umiditatea care se aduna între coapsele mele a crescut.

Pulsul mi-a bătut când mi-am alunecat mâna în jos, așa cum am făcut-o când i-am răspuns cererii. Am ezitat, nu de rușine sau lipsă de experiență – îmi făcusem plăcere înainte, evident. Dar nu mi-am lăsat mintea să rătăcească la modul în care învățasem să fac asta – acele amintiri nu erau binevenite aici – am ezitat pentru că nu avea să mai existe în mintea mea un chip fără chip, fără nume, ca vremurile de mai înainte. Liniile și avioanele ar fi clare, la fel ca și numele. Dacă m-aș atinge, ar fi degetele lui Nyktos pe care mi le-am imaginat în mine. Nu s-ar nega asta.

Arăta i-mi...

Mi-am lăsat coapsele să se deschidă în aerul rece și întunericul camerei. Mi-am alunecat mâna mai jos în timp ce mă întorceam la amintirea noastră . Eram în patul lui, iar gura lui Nyktos era pe sânul meu. Dar nu degetele mele am călărit în timp ce am ușurat unul prin umezeala alunecoasă. Era penisul lui. Am gemut, dându-mi capul pe spate pe pernă în timp ce am început să-mi trec degetul înăuntru și în afară, apăsând călcâiul palmei pe bucata de carne ultra-sensibilă. Sentimentul lui, care mă întindea și mă umplea, era marcat pe pielea mea, prea ușor de amintit. Am mai băgat un deget înăuntru...

Ochii mi s-au deschis în timp ce inima îmi bătea cu putere. Nu se auzea niciun sunet. Nu puteam auzi nimic peste gâfâitul meu, dar a fost acel... schimb din nou în cameră.
O conștientizare.

O știre că nu eram singur.

Inima mi-a tresărit când mă uitam în jos, pe lângă degetele de la sân și între picioare, pe lângă genunchii îndoiți. Am scanat spațiul de la poalele

patul, șemineul neaprins de lângă ușile balconului, șezlongul întunecat din fața lui... Focul neaprins ?

Aerul mi s-a blocat în plămâni, privirea mi s-a întors înapoi spre șezlong și masa groasă de umbre de acolo. Inima mea a continuat să sară. Acel grup de umbre nu părea normal. Nu erau la fel de opace ca ceea ce evocase Cimmerianul și puteam vedea acum strălucirea stinsă a flăcărilor în spatele lor, dar umbrele păreau să se învârtească. Am tras în aer. Mirosul de citrice și aer proaspăt m-a înconjurat.

Mirosul de Nyktos.

Corpul meu a fulgerat rece și apoi fierbinte când buzele mi s-au deschis. Trebuia să fie imaginația mea sau vinul. Nu putea să fie aici, dar în timp ce mă uitam la umbre, mi-am adus aminte de când îl văzusem prima dată în Templul Umbrei și fusese acoperit într-o noapte nesfârșită. Umbrele păreau să se fi lini tit.

Ar putea el... ar putea fi aici? Uitate la mine?

Răsucirea ascuțită a plăcerii care se ondula adânc în mine a fost de-a dreptul păcătoasă. La fel ca și căldura și umezeala. Gândurile mele încărcate de dorințe s-au accelerat. Nyktos... putea simți o emoție extremă, iar ceea ce simțeam era destul de extrem. Ar putea măcar să simtă nevoia mea dacă s-ar afla într-o altă cameră?

Și venise la mine?

Acea buclă de plăcere nebunească s-a încolăcit și mai adânc, mai strâns. Dacă ar fi fost aici, privind...

Mi s-a tăiat respirația. Cu ochii pe jumătate închiși, mi-am târât dinții peste buza de jos în timp ce mi-am mișcat degetele spre sân și în interiorul meu. Vârtejul răspunzător al plăcerii a răsunat în acele umbre de la picioarele patului. Șoldurile mi s-au ridicat, urmând ritmul lent. Acele umbre păreau să se solidifice. Îngroșați. Puls. Sângele meu a făcut la fel. Sentimentul de conștientizare a crescut. Bucuri minuscule s-au răspândit pe carnea mea expusă.

Îi simțeam privirea .

Ca toate vremurile înainte, când știam că se uita la mine. Privirea lui a fost întotdeauna o mângâiere și, de asemenea, era grea pe sânii mei, pe burta și pe degetele dintre picioare. Și știam... știam că el era acolo.

Ori asta, ori chiar aș fi băut mult prea mult vin. Ambele erau la fel de posibile, dar am ales să-l cred pe primul.

Nyktos s-a furișat în camera mea, învelit în umbră și mă privea și acum.

Umbrele pulsau, părând să se extindă și să se întunece la poalele

patul. Spatele meu sa arcuit în timp ce tensiunea se învârtea.

Aerul mi-a zdrobit partea de jos a piciorului, înghețat și totuși arzător, și a fost real.

Nu a fost imaginația mea.

O, Doamne, mi-am smuls mâna, cu degetele lucioase și umede pe burtă. Am rămas complet nemișcat în timp ce priveam un fir de noapte alunecând peste pat. Nu mi-am închis picioarele. Nu am făcut altceva decât să aștept... și să vreau. Și știam că nu ar trebui să-mi doresc așa ceva, dar, Doamne, am vrut.

Am gâfâit când acel fir de aer întunecat îmi săruta gambele, iar altul mi-a lins interiorul coapsei. Mi-am ținut respirația, pulsul bătându-mi puternic în timp ce mâinile îmi cădeau pe pat. Am prins cearceaful de sub mine, pieptul meu ridicându-se și coborând brusc.
Secunde s-au întins pentru o eternitate, apoi mi-am târât picioarele peste pat, răspunzând unui instinct necunoscut și deschizându-mă mai departe pentru el.
Umbra înghețată, dar fierbinte, s-a lovit de miezul meu.

Am gâfâit, strigând. Călcâiele picioarelor mi s-au înfipt în pat când am început să tremur.
Senzația — presiunea, plinătatea — era intensă. Primitiv.
Din altă lume. Abia puteam să văd firele nopții, dar le-am simțit . Arsura rece era tot ce puteam simți. Am gemut, răsucindu-mă și măcinat. Șoldurile mi s-au ridicat de pe pat, iar aerul fierbinte de gheață curgea peste curba spatelui meu. Tensiunea se desfășura cu o forță șocantă. Am strigat, ajungând la punctul culminant în timp ce ochii mei mari s-au fixat pe masa groasă de umbre palpitante. Tremurând, m-am prăbușit în salteaua moale, în timp ce șuvițele nopții s-au îndepărtat încet de pat.

Mici replici m-au legănat când m-am rostogolit pe o parte, apoi pe burtă și... am așteptat.
O încărcătură de energie a trecut prin cameră. Respirația pe care am luat-o s-a prins din nou la acea atingere, un sărut fierbinte de gheață pe spatele coapselor mele, curba fundului meu.
Inima mi-a lovit coastele. Senzația a dispărut, dar prezența era încă acolo. Mai aproape decât înainte.

„Nyktos?” Am soptit.

Nu a existat niciun răspuns în tăcerea încărcată, dar am așteptat până când ochii mi-au obosit prea mult ca să rămân deschiși și, în timp ce am plecat, am simțit că patul se mișcă lângă pe mine.

L-am simțit pe Nyktos.

"Ai dormit bine?" întrebă Nektas.

Aproape că m-am înecat cu sucul pe care l-am sorbit, privirea mi-a aruncat imediat spre patul meu. Ceea ce se întâmplase aseară se simțea acum ca un vis păcătos, febril, dar nicio parte din mine nu se îndoia că Nyktos fusese în camera mea. Că mă urmărise. M-a atins . Stai în pat lângă mine. Căldura s-a strecurat în fața mea când mi-am târât privirea de pe pat.

Nektas m-a privit curios.

Mi-am dres glasul, lăudându-mă cu mâneca liberă a rochiei. Era una din aur roz. Rochia nu avea prea multă înflorire, dar mânecile, care s-au slăbit la cot și fluturau chiar deasupra încheieturii, îi dădeau o senzație delicată. Corsetul ar fi fost considerat modest dacă zona respectivă se potrivea cu adevărat. Mi-a fost teamă că cusăturile vor sparge în orice secundă, dar mi-a plăcut că rochia să fi fost tăiată cu două fante pe fiecare parte a fustei, care se termină chiar sub jumătatea coapsei. A făcut acces ușor la pumnalul pe care l-am învelit acolo.

Și m-am simțit oarecum... drăguț în asta. Nu era atât de des că purtam una atât de moale și nu complet transparentă, precum rochia de mireasă uitată de zei. Dacă nu am venit cu un plan mai bun, oprirea încoronării era foarte puțin probabilă, așa că am sperat cu adevărat că rochia pentru asta era oarecum... decentă.

„Am dormit bine”, am reușit.

"Bun." Nektas se a ează pe canapea. Mi-a adus micul dejun în această dimineață și, spre deosebire de toți ceilalți, a rămas. Deși nu spusese prea multe până acum, era plăcut să avem companie. „Îmi amintesc când Ash a trecut prin Culling. A dormit îngrozitor – mai rău decât face în mod normal.”

„Este obișnuit?”

"Pentru unii. Dar cred că pentru cei care deja nu dorm atât de bine, Cullingul agravează situația.”

Deci fusese treaz, întins în patul lui? Roncăind ultima pâine, m-am uitat la ușa camerelor lui, iar stomacul mi-a dat o altă răsturnare.

Ce ar spune Nyktos când m-ar vedea?

Mai bine, ce as spune?

Pentru că știam ce a însemnat noaptea trecută. Ceea ce nu se schimbase. Nyktos încă mă dorea . Nu era doar o nevoie corporală pe care nu o putea controla. Știam deja asta.

Dar nu știam ce voi face cu acea informație. Știam ce ar trebui să fac. Uita de asta. Ignora. Nyktos mă dorea într-un sens carnal. Sexul nu a fost afecțiune sau acceptare. Nu însemna altceva decât o complicație pentru o situație deja dezordonată. Dar l-am vrut – atingerea lui, senzația lui pe pielea mea și în interiorul meu, care se desface. Am vrut asta. Nu pentru că a trebuit.

Nu din alt motiv decât că era ceea ce îmi doream.

Dar tot ceea ce oferea doar sexul era temporar și nu eram sigur dacă îmi doream mai mult. Nici măcar nu eram sigur ce mai era. Companie? Încredere? Confort? Toate acestea părea mai mult, dar nu știam. Și nici nu știam de ce îmi doream mai mult când viața mea putea fi redusă la luni în loc de ani dacă planurile lui Nyktos nu funcționau. Ar avea sens dacă aș vrea chiar acum. Și de ce nu aș putea să vreau asta? Ai asta?

„Ai terminat de mâncat?" întrebă Nektas.

Clipind, m-am uitat în jos la farfuria mea aproape goală și am dat din cap.

„Și ai terminat de gândit profund în timp ce te uiți la o ușă?"

Buzele mele strânse. "Da."

Nektas se ridică cu un rânjet pe jumătate. „Trebuie să mă duc să-mi verific fiica." S-a oprit, aruncând o privire peste umăr la mine. "Vii?"

M-am ținut nemișcat, deși voiam să sar de pe scaun pentru că eram... ei bine, nu voiam să fiu un intrus. Simțindu-mă complet nesigur de ceea ce făceam, am ridicat un umăr. "Cred?"

"Atunci să mergem." Nektas deschise ușile. „Probabil că nu mai dormea și la câteva secunde să se târască pe fereastră, ca noul ei prieten."

Am oftat.

Nektas nu fusese complet incorect. Jadis fusese trează și încerca să ajungă la mânerul ușii care dădea spre balcon. Ea s-a repezit pe tatăl ei, ciripind și șopăt, apoi m-a întâmpinat cu același entuziasm.
De acolo, ea a luat mâna tatălui ei și ne-a condus afară din cameră. Odată ajunsă în hol, ea a scos o serie de ciripit emoționat în timp ce a sărit mai sus, fâlfâind din aripi până când a reușit să plutească câteva secunde.

„Asta înseamnă că este fericită că ni te alături în aventura ei."
a exclamat Nektas.

Am zâmbit, u   urată. „La fel ca și mine."

Aventura ei ne-a dus la etajul principal și în holul vizavi de birourile lui Nyktos, într-un fel de cameră de primire echipată cu scaune formale, cu spătar rigid și o masă îngustă. M-am întrebat dacă la acea masă se țineau întâlniri sau jocuri de cărți, în timp ce Jadis inspecta fiecare piesă de mobilier cu un admirabil simț al curiozității.

Când Nektas a plecat să ia un ulcior cu apă și pahare, am fost împietrit că ceva groaznic s-ar întâmpla pe Jadis în timp ce el era plecat. Ea a tot încercat să escaladeze picioarele biroului dintr-un motiv necunoscut, iar eu aș fi făcut-o

Niciodată nu am fost mai recunoscător să-l văd revenind.

Nu era singur.

Un draken cu solzi violet-negru, înalt de doar câțiva metri, era cu Nektas.

Reaver a ciripit un salut când se îndrepta spre mine. Nu a ajuns prea departe. Jadis aproape că l-a abordat, înfășurându-și brațele subțiri în jurul stomacului lui, prinzând una dintre aripile lui între ele.

I-am privit, uimit. Nu credeam că mă voi obișnui vreodată să văd drakenul în această formă. Și să crezi că ar putea crește la dimensiunea tatălui lui Jadis?

Nektas mi s-a alăturat la masă, în timp ce fiica lui s-a concentrat doar să se joace cu Reaver.

Ceea ce însemna să-l urmărești prin cameră ca un mic diavol murdar.

— În cazul în care te întrebi, spuse Nektas, turnând apă într-una dintre ele cupe largi, „sunt mereu așa".

Am zâmbit, gândindu-mă că probabil că Reaver nu alerga cât putea de repede.

„Nu am avut ocazia să vă întreb ce părere aveți despre planul lui Ash", a spus Nektas, în timp ce cei doi făceau o altă alergare largă și sălbatică în jurul mesei. „Întregul îndepărtează partea de jar."

„Sunt... sperantă cu speranță." Îmi pun o șuviță de păr la spate după ureche, Am aruncat o privire spre el. „Crezi că va funcționa?"

„Nu pot să știu asta."

m-am încruntat. „Nu este tocmai liniștitor."

"Nu e sortit." Nektas a prins brațul fiicei sale în timp ce mai alergau în jurul mesei. A ținut-o nemișcată până când ea a luat câteva înghițituri de apă în grabă, apoi i-a dat drumul.

S-a întors imediat să-l urmărească pe Reaver.

„Delfai va avea răspunsuri pentru noi." Nektas puse paharul înapoi pe masă. „Dar Ash încearcă să facă ceea ce a fost făcut o singură dată înainte. Nu se poate spune ce este sau nu este posibil."

Urăsc să nu știu și să trebuiască să aștept ca să aflu. „Aș vrea să putem merge acum. Adică, cât de periculos poate fi Valea?"

„Nu Valea este periculos. E drumul spre Vale", a explicat el. „Va trebui să călătorim la Stâlpii Asfodelului pentru a intra în Vale. Orice se poate întâmpla între aici și Stâlpi și, după cum ar trebui să știți până acum, zeii pot intra în Shadowlands după bunul plac. La fel și Primals. Nu există reguli care să mă împiedice să ard un zeu într-un bă crocant, dacă consider de cuviin ă."

Mi-am încrețit nasul la alegerea lui de cuvinte.

„Nu același lucru se poate spune despre Primals. Nu pot lupta cu unul. Nici zeii care slujesc la Curtea lui Ash, decât dacă îl atacă pe Ash.” Nektas făcu o pauză. „Sau consoarta lui .”

"Oh." Am aruncat o privire pe fereastra singuratică din cameră. Cerul cenușiu de dincolo era o culoare moale, lipsită de viață, ruptă doar de licărirea slabă a stelelor.
Păcat că farmecul nu a putut împiedica pe alții să mă atace. „Dacă Nyktos ar fi spus asta, ar fi avut mai mult sens.”

„Nu a făcut-o?”

I-am aruncat o privire. Expresia lui era atât de blândă, încât cerul trebuia să fie invidios. "Nu."

Mi-a aruncat un zâmbet slab în timp ce privirea lui se îndreptă spre u ă. "O secundă."

M-am întors să-l văd pe Rhain prin golul îngust. Nektas i sa alăturat în sala, și i-am urmărit, curios de ce ar putea discuta.

Și chiar ar fi trebuit să mă uit la tânărul draken.

Jadis a scos un țipăt strident, oprindu-mi inima. Capul mi s-a biciuit acolo unde... Se pare că Reaver zburase în vârful unui dulap gol și era cocoțat acolo, în siguranță, departe de îndemâna lui Jadis.

Ceva de care nu era nici pe departe fericită.

Ea a sărit și a bătut din aripi, reușind să iasă doar câțiva centimetri în aer pentru câteva secunde. Strigătele ei erau jalnice.

„Reaver”, am strigat, împingându-mă de la masă. „De ce nu cobori?”

Își clătină capul în formă de diamant. Și, sincer, nu l-aș putea învinovăți.

„Vrea doar să se joace.”

Reaver a clătinat din nou din cap, iar Jadis a renunțat să zboare, optând să se târască în sus dulapul, făcând să se clătinească întregul lucru.

„Oh, zeii mei.” M-am repezit spre ea, apucând-o în timp ce a făcut cam un picior. „Nu poți face asta.”

În momentul în care am lăsat-o jos, ea a alergat înapoi în dulap. Am repetat această serie de evenimente de mai multe ori înainte să se întâmple o criză de furie în toată regula.

Cu ochii mari și gura căscată, am privit-o aruncându-se pe burtă, plângând în timp ce își bate pumnii mici cu gheare și picioarele cu gheare de podea, zgâriind piatra umbră. Am încremenit, habar n-am cum să pot calma un copil muritor, darămite pe unul draken.

Am aruncat o privire disperată spre u ă, văzând că Rhain i Nektas dispăruseră din vedere. "Glumești cu mine?" am șoptit, întorcându-mă înapoi către Jadis.

S-a căzut pe spate, rămânând atât de nemișcată, încât mi-a fost teamă că se năpustise. M-am îndreptat spre ea când Reaver a scos un zgomot aspru, care a sunat foarte mult ca un râs.

Asta nu a ajutat lucrurile.

Drakenul s-a întors pe picioare într-o clipită, ochii purpuri s-au îngustat în timp ce ea behăia și țipa la Reaver. Nu făcu nicio mișcare să se întoarcă și nu aveam idee ce făcea Nektas în sala aia blestemată. M-am întors să aflu.

Doar o secundă — a trecut o secundă — și am simțit miros de fum.

M-am învârtit, gâfâind în timp ce flăcările se târau pe piciorul unuia dintre scaunele pe care Jadis era ghemuit în fața. „O, zeii mei!”

Jadis sări entuziasmat, cu ochii aprinși de flăcări. Am prins rapid ulciorul, stingând focul. Inima bătând cu putere, am făcut un pas înapoi — Nektas a

intrat apoi în cameră, oprindu-se brusc. "Ies din camera pentru doua minute..."

„ Nu au fost două minute”, am gâfâit. „Au fost doi ani.”

Jadis și-a pus aripile pe spate și aproape de corp, apoi a plecat, grăbindu-se sub un alt scaun.

Nektas ridică privirea spre Reaver, care scoase un ciripit nemulțumit înainte de a aluneca pe podea, unde îl privi pe Jadis. M-am simțit oarecum rău pentru ea, în timp ce tatăl ei a convins-o să iasă de sub ea.

„Cineva, evident, nu și-a petrecut somnul dormind”, a spus Nektas.

„Este timpul să facem exact asta.”

Am alergat după ei, simțindu-mă de parcă aș fi supraviețuit cu puțin timp unui război. Jarul din pieptul meu s-a încălzit brusc când ne-am apropiat de birourile lui Nyktos. Stomacul meu a început imediat să se răsucească și să se răsucească așa cum a făcut Jadis în mijlocul crizei ei, în timp ce Nektas a încetinit, oprindu-se în alcov.

"Ai nevoie de ceva?" Nektas a sunat în timp ce eu amânam. Jadis a început imediat să se chinuie să coboare.

„Nu”, a venit răspunsul care nu ar fi trebuit să-mi facă fața să simtă că ar fi în flăcări, dar a făcut-o. „O poți dezamăgi.”

— O răsfățați, mormăi Nektas, dar și-a lăsat fiica să plece, iar ea a plecat, dispărând în birou. Din interior se auzi un râs aspru, iar Reaver îl urmă într-un ritm mult mai lini tit. Nektas s-a oprit la intrare, aruncând o privire înapoi la mine. El a ridicat sprâncenele.

M-am desprins de unul dintre stâlpii din piatra umbră și am venit
înainte, dorind ca inima mea să încetinească.

Nyktos se afla în spatele biroului său, iar micuțul draken era lipit de cămașa lentă și albă pe care o purta. Ea fie îl îmbrățișa... fie îl sugruma. Nu puteam fi exact care.

„Ce ați făcut voi doi?" întrebă Nyktos, aruncând o privire spre locul în care Reaver era deja cocoțat pe colțul biroului său.

Reaver scoase câteva mormăituri scăzute, dar Jadis ciriptea și șopaia rapid. Se lăsă pe spate în brațele lui Nyktos, întorcându-și capul către Reaver. Ea a șuierat la el și nu m-am putut abține să nu rânjesc.

„Poate că Reaver se va juca cu tine dacă nu-l urmărești atât de mult."
Nyktos a răspuns.

Sprâncenele mele s-au ridicat. Uitasem că Nyktos le putea înțelege.

„Apropo, a dat foc unuia dintre scaune", a anunțat Nektas. Fiica lui și-a plantat imediat capul în pieptul lui Nyktos. „Așadar, este timpul pentru un pui de somn."

Sprâncenele lui Nyktos se ridicară în timp ce Jadis scotea un scâncet jalnic, înăbușit. "E în regulă. Nu sunt nervos." I-a frecat spatele între aripi. „Avem o mulțime de scaune."

„ Nu este în regulă." Nektas a venit în jurul biroului, scoțând-o pe Jadis din brațele Primalului. Fiica lui aproape sa aruncat peste umărul lui, atârnând moale în timp ce Reaver o privi cu prudență. „Oricâte scaune ar fi."

Nyktos zâmbi, periând o șuviță de păr pe spate după ureche în timp ce el
în cele din urmă, m-am uitat dincolo de draken până unde pluteam lângă bibliotecile goale.

Tot ce mă puteam gândi era acel sentiment de fierbinte de gheață pe pielea mea, în interior
pe mine.

Nu se putea câștiga nimic din expresia lui Nyktos. Habar n-aveam la ce se gândea, în timp ce privirea lui se îndrepta peste trăsăturile mele și apoi cobora. Linia maxilarului i se strânse. „Amintește-mi", i-a spus lui Nektas, „să verific cu Erlina pentru a vedea când va termina cu îmbrăcămintea".

Încruntat, m-am uitat în jos și am văzut că corsetul alunecase puțin, fie pentru că nu era potrivit, fie pentru că încerca să o împiedice pe Jadis să nu se rănească și să incendieze palatul. Oricum, nu era ca și cum sânii mi-ar fi căzut de fapt. Inca. Mi s-au îngustat ochii. „Ce e în neregulă cu rochia, Alteță?"

"Tot."

Am inspirat brusc, fără să mă mai simt atât de frumos în rochie.

Sprânceana lui Nektas s-a ciupit de confuzie când mi-a aruncat o privire. „Nu văd nimic rău în asta."

— Desigur, nu ai vrea, mormăi Nyktos, lăsându-se pe spate în scaun.

„Mi se pare că sunt multe lucruri", a spus Nektas, „nici niciunul nu este greșit. Le-aș putea enumera pentru tine..."

„Nu este necesar", a spus Nyktos. Și-a lăsat mâna pe birou și degetele lui au început să bată lângă volumul cu care îl văzusem cu o zi înainte.

Mi-a ars ceafa. „Dacă aș fi știut că vei insulta rochia care nici măcar nu-mi aparține, aș fi ales să vizitez ce a mai rămas din zeii înmormântați."

Ochii lui Nyktos s-au îndreptat spre mine, îngustându-se.

— Cred că ea spune că ar prefera compania lor decât a ta, a adăugat Nektas cu ajutor.

— Mulțumesc pentru explicația inutilă, spuse Nyktos târâtor. Primal i-a trimis o privire de avertizare înainte de a se concentra asupra mea. O parte din tensiune s-a slăbit din falca lui. A trecut un moment. „Nu am vrut să-ți jignesc rochia. Îmi... îmi cer scuze dacă..." Trase aer în piept în timp ce mă uitam la el. „Dacă a fost nepoliticos din partea mea."

"Dacă?" am întrebat.

„Bine, a fost nepoliticos", a amendat el. — Nu e nimic în neregulă cu rochia ta, mormăi el. „Arăți minunat în ea."

Sprâncenele mele s-au ridicat când l-am văzut pe Nektas frecându-se de gura, încercând să-și ascundă zâmbetul. Enervarea mea față de amândoi s-a aprins. Nyktos păruse de parcă ar fi vorbit despre o bară în rochie, iar Nektas nu reușise cu siguranță să-și ascundă zâmbetul.

— Trebuie să-l fac pe Jadis să doarmă, spuse Nektas, iar Primal dădu din cap. Reaver a lansat de pe biroul lui Nyktos în timp ce Nektas se îndrepta spre u ă.

Am început să-i urmăresc, dar m-am oprit. Nektas nu avea nevoie să fiu o distragere a atenției în timp ce încerca să-și facă fiica să doarmă. Am rămas în urmă când au părăsit biroul, chiar dacă bănuiam că Nyktos probabil ar fi preferat să nu fi făcut.

În timp ce ușile s-au închis în spatele lui Nektas, m-am întors încet spre Primal. Încă stătea pe spate în scaun, cu degetele bătând încet pe birou în timp ce mă privea. „Cum te simți în această dimineață?"

"Bun." Am simțit că afurisita de căldură îmi lovește din nou fața. "Tu?"

Ridică mâna de pe brațul scaunului, sprijinindu-și degetele maxilarul și bărbia lui. "Perfect."

Tăcerea trecu. "Ai dormit bine azi noapte?"

Nyktos a rămas complet nemișcat. Cred că nici nu a respirat. „Ca un prunc.”

M-am uitat la el. "Esti sigur de asta?"

"Da." În ochi i-au apărut fâșii de zâmbet când neîncrederea se strecură.

Chiar avea de gând să se comporte ca și cum n-ar fi fost în dormitorul meu cu o seară înainte, privindu-mă? Atingandu-ma?

— Se pare că ai avut o dimineață destul de plină de evenimente, spuse el.

Avea să se comporte de parcă noaptea trecută nu s-ar fi întâmplat. Mi-am domolit frustrarea. „Acesta este un mod de a spune.”

„Sperăm că, de dragul mobilierului de pretutindeni, Reaver nu se mai adăpostește în locuri pe care Jadis încă nu le poate ajunge.”

„Cred că va fi puțin probabil.”

"Probabil. Am trecut prin asta când Reaver avea vârsta ei. Sunt destul de încrezător că am pierdut obiectele de cel puțin două camere din cauza crizelor sale de furie.”

Mi-a fost greu să-mi imaginez pe Reaver având o criză de furie în oricare dintre forme. „Ce... ce s-a întâmplat cu părinții lui Reaver?” am întrebat, dându-mi seama că tot ce știam era că nu mai trăiesc.

„Au murit apărând Shadowlands. Înainte de a fi suficient de mare încât să se transforme în formă de muritor”, a răspuns el și au urmat câteva bătăi de tăcere. „Kolis s-a enervat când nu i-am răspuns imediat la chemarea lui. A trimis mai multe din draken-ul lui și, după aceea, am aflat că nu puteam decât să amân să răspund la chemarea lui atât de mult timp.”

Mi s-a strâns pieptul. „Sora mea...? Ezra? Ea crede că nu poți urî pe cineva pe care nu l-ai întâlnit niciodată. Ea greșește. Nu l-am întâlnit niciodată pe Kolis și îl urăsc.”

Nyktos rămase tăcut pentru o clipă. „Nu cred că trebuie să cunoști pe cineva pentru a simți un anumit fel față de el. Nici măcar nu cred că trebuie să cunoști cu adevărat pe cineva să-i fie dor.”

"Într-adevăr?"

„Mi-e dor de multe pe care abia le cunosc. Experiențele nu au fost niciodată împărtășite. Istoria niciodată făcută.” Degetele i s-au oprit pe birou. „Amintirile nu s-au creat niciodată.”

„Trecutul care nu este niciodată plâns.” M-am gândit la mama de care nu fusesem niciodată aproape. Tatăl pe care nu-l cunoscusem. Prietenii pe care nu i-am făcut niciodată. inima lui . Gândul acela a fost ca o lovitură în piept – atât realizarea că îmi doresc afecțiunea lui, ceva ce nu puteam recunoaște cu disperare, cât și că ar fi

nu-mi aparține niciodată. „Și viitorul care nu a fost niciodată anticipat.”

„Atunci înțelegi.”

„Eu... cred că da.” Am clipit înapoi umezeala bruscă din ochi, gândindu-mă la paznicii care căzuseră ieri. „Îmi pare rău pentru cei care s-au pierdut ieri. Nu cred că am spus asta.”

Nyktos dădu din cap. „La fel ca și mine.”

Mi-am încoltit degetele în jurul marginilor mânecilor. În tăcere, mi-am amintit ce spusese Saion în Rise. „Cimerianul? Cel numit Dorcan. A spus că ai o armată.”

— Da, spuse el.

„Este ceva ce au toți Primals?”

A scuturat din cap.

Mintea mea a început să bată. "Cât de multe aveți?"

„Armata este substanțială.” Privirea lui nu mă părăsise. Nici o dată de când Nektas plecase cu tinerii. „Sunt staționați la granițele Țărilor Umbrelor.”

„De ce nu au dat ajutor când dakkai-ii au atacat?”

„Ar fi avut dacă ar fi nevoie.”

Atacul fusese destul de mare. Pentru mine, asta ar fi trebuit să justifice implicarea armatei lui. Și singurul motiv pentru care aș putea crede că nu va trimite după ei ar fi pentru că preferă să nu riște să piardă niciun soldat.

Poate pentru că credea că are nevoie de toate.

Ceea ce ar putea însemna...

Inima mi s-a răsturnat greu. „Ce ai fi făcut cu Kolis dacă jarul vieții nu ar fi fost plasat în linia mea de sânge?” Am întrebat. „Pe baza a ceea ce ai spus în sala tronului, este clar că nu ai acceptat pur și simplu acest mod de viață. Să trăiești sub cineva care măcelărește fără motiv și săvârșește zeii doar știu câte atrocități.”

Nyktos era tăcut.

I-am ținut privirea. „Plănuiești să intri în război cu Kolis?”

Capitolul 14

Degetele lui Nyktos au continuat să bată, potrivindu-se cu ritmul inimii mele. Am încercat să țin la distanță frustrarea trezită. Dacă nu răspundea, nu eram sigur ce aș face, dar probabil ar fi tare și puțin violent.

„Să vorbești deschis despre așa ceva împotriva Regelui Zeilor", a spus el în cele din urmă cu o ușoară ondulare a buzei de sus, „ar câștiga una, chiar și un Primal, o sentință în cele mai întunecate părți ale Abisului, unde chiar și un zeu. al morții nu ar călători de bunăvoie."

Și să vorbesc despre lucrul activ împotriva lui Kolis, nu a fost? Cum făcuse în sala tronului? am zâmbit. „Mă îndoiesc că asta te-a împiedicat să planifici tocmai asta."

„Ce crezi că ar presupune un război al Primilor?" a contracara în schimb.

„Ceva de neimaginat."

„Ar fi corect." A împins de pe birou și s-a îndreptat spre credenza. „Niciun Primal în mintea lor bună nu ar încerca să intre în război împotriva Regelui Zeilor, fals sau nu."

L-am privit trăgând volumul cu care îl văzusem înainte ca Cimmerianul să se arate mai aproape. Știam că am dreptate și el nu spunea adevărul. Pur și simplu nu a vrut să vorbească despre orice planuri pe care le-ar fi făcut sau ar fi pus la cale.

Nu avea încredere în mine.

Nu era așa cum mă așteptam să facă. Nu după toate, dar tot... m-a deranjat. Înțepat. Și înțepătura m-a făcut să mă gândesc din nou la acel lucru necunoscut – un viitor. Dacă planurile lui Nyktos cu privire la jar ar funcționa, aș putea fi consoarta lui Nyktos pentru sute de ani – dacă nu mai mult. Asta dacă am supraviețui cu toții lui Kolis. Dar am continua așa odată ce am fost încoronat într-o zi? Am mai trăi așa? Paturi separate? Vieți separate? O consoartă numai în titlu, neimplicată în politica Curții și posibile bătălii sigur că vor veni? Voi fi lăsat în urmă, când a domnit ca Rege al Zeilor? Un nod mi s-a înfipt în gât. Sau dat deoparte, nu mai este deloc Consoarta?

"La ce te gandesti?" întrebă Nyktos.

Scos din gândurile mele, mi-am ridicat privirea. „Doar planul tău."
„Nu cred că este adevărat."

"De ce?"

„Pentru că tocmai ai proiectat... tristețe."
m-am înțepenit. "Nu am."

— Spune-mi ceva, Sera? Capul i se înclină. „Când spui adevărul?"

„Când mă simt confortabil să fac asta", am replicat.

O sprânceană a crescut. „Cred că acesta a fost de fapt adevărul." M-a privit timp de câteva bătăi ale inimii și apoi a deschis volumul. „Sunt lucruri la care trebuie să mă ocup..."

Cu alte cuvinte, am fost concediat. Fără ca el să facă măcar o singură referire la ceea ce se întâmplase între noi noaptea trecută. Și, da, refuzul lui de a recunoaște ce s-a întâmplat nu a fost o problemă în comparație cu orice altceva. Dar aș prefera să fiu frustrat de el din cauza asta decât să mă opresc asupra unui viitor care poate veni sau nu.

Așadar, am salutat frustrarea în creștere. „Când am ajuns prima dată, ai spus că pot merge oriunde vreau, în interiorul acestor ziduri și în curte. Asta mai rămâne?"

„Da." Se întoarse către o pagină goală.

„Nu ești îngrijorat că voi fug?"

„Nu când am făcut-o așa de fiecare gardian care patrulează pe Rise și pe Palatul va veghea cu siguranță la porți."

Ochii mi s-au îngustat pe capul lui plecat. „Deci pot merge oriunde?"

Nyktos dădu din cap.

M-am mișcat liniștit spre el. "Chiar si aici? Biroul tau?"

„Sunt sigur că există locuri mai interesante în care să fii."

„Încep să mă îndoiesc că locuiești aici dacă crezi asta."

— Locuiesc aici, Sera.

„Ei bine, ai spus oriunde. Și eu aleg aici." M-am oprit lângă scaun. "Cu tine."

Respirația pe care a expirat a zguduit practic pereții în timp ce își ridica privirea spre mine.

Luptându-mă cu un rânjet, mi-am înclinat bărbia spre tom. "Ce-i asta?"
„Una dintre cărțile morților."

Bătăile inimii mi s-au oprit când am privit cartea de parcă ar sări de pe biroul lui și ar fi sufocat viața din mine. „Cartea care enumeră cei care vor muri în ziua aceea

este deschis?" Am soptit. „Nu am fost niciodată sigur că este real."

"E real."

„Nu va muri nimeni astăzi? Pagina este goală."

"Pentru acum. Încă nu am scris numele."

„Ai nevoie de ceva cu care să scrii?" Am aruncat o privire spre biroul lui, altfel gol. „Sunt sigur că pot să-ți aduc ceva. Nu aș vrea să te întârzi să smulgi oamenii de la cei dragi."

„Nu omor oameni când le scriu numele", a răspuns el sec. „Ar muri cu sau fără ca eu să fac asta."

„Atunci care este scopul de a le scrie numele?" Am ridicat mai multe bucle și am început să răsucesc șuvițele împreună în timp ce mă întorceam în jurul scaunului.

„Sufletele lor nu pot trece prin Stâlpi până nu le scriu numele."

„Ai omis acea parte când mi-ai spus că trupurile nu trebuie să fie ars pentru ca sufletele lor să-i părăsească".

„Nu credeam că este ceva ce trebuia să știi." Atenția lui a scăzut și a zăbovit acolo unde degetele mele se jucau cu părul meu.

M-am apropiat mai mult. „Ai nevoie de mine..." Privirea lui se îndreptă spre a mea. „Pentru a recupera ceva cu care să scrii?"

„Am ceea ce îmi trebuie."

„Este invizibil?"

"Nu. Încă nu l-am convocat." El a ridicat mâna. A apărut un vârtej subțire, strălucitor de energie alb-argintiu, iar o secundă mai târziu, un stylus subțire și negru zăcea în palma lui cândva goală.

Buzele mi s-au deschis. „Ai... tocmai ai chemat un stylus din aer?"

"Am facut."

A fost oarecum mai misterios decât să-l privești cum îl evocă pe Odin de la manșeta lui. „Ce zici de cerneală?"

„Numele morților nu sunt scrise cu cerneală. Sunt scrise cu sânge."

„Sângele tău?"

Nyktos dădu din cap.

Buza mi s-a ondulat când a coborât stylus-ul pe pergamentul legat, iar purpuriu a apărut când a început să scrie. "Doare?"

Nyktos clătină din cap.

M-am apropiat și mai mult, oprindu-mă la marginea biroului lui. L-am privit în tăcere. A scris nume după nume în linii roșii, curgătoare, până când a întors pagina și a început să o umple și pe aceea. „Cigrafia ta este frumoasă."

"Mulțumesc."

A umplut o altă pagină.

Apoi un al treilea.

„Cum... cum alegi cine moare?”

"Eu nu." Alt nume. „Numele îmi vin în timp ce scriu.”

Mi-am sprijinit șoldul de birou, încrețindu-mi piciorul doar cât să se despartă panourile rochiei, dezvăluindu-mi piciorul de la gambe până chiar deasupra genunchiului. „Dacă faci o greșeală?”

S-a oprit din scris, privirea lui alunecând încet pe lungimea piciorului meu expus.

„Dacă inventezi nume și nu-ți dai seama?” am intrebat ca si eu mi-am destors firele de păr. „Sau ce dacă scrii greșit un nume?”

„Nu fac greșeli.”

"Vreodată?"

„Nu cu asta. În alte lucruri?” mormăi el, marginile colților târându-și peste buza de jos, în timp ce privirea lui zăbovea pe curba șoldului meu. „Mult prea des.”

"Într-adevăr?"

„Mă pot gândi la câteva chiar acum.”

"Precum ce?" am întrebat, știind că eram un nebun și mă bucuram din plin.

— Ca și cum nu l-ai lăsat pe Nektas să te ia cu el când a plecat. S-a întors la scris. „Ar fi putut să te lase jos pentru un pui de somn. Sunt sigur că Jadis și Reaver i-ar fi plăcut compania.”

Mi-am strâns buzele ca să nu mai râd. "Asta a fost nepoliticos."

"A fost?"

"Da." L-am văzut cum scria mai multe nume. Secundele s-au transformat în minute. Buni zei, câți ar muri astăzi? „Poate că ar fi trebuit să plec cu Nektas. Mă întreb dacă i-ar fi... plăcut să mă lase jos pentru un pui de somn.
Părea să-i placă rochia mea.”

Asta i-a atras atenția.

Stilul s-a oprit din mișcare. Bărbia i s-a ridicat, iar ochii nori de tunete străpunși de fulgere i-au întâlnit pe ai mei.

Foarte intenționat, mi-am pus mâinile pe biroul lui și m-am aplecat în față.
Ușoară îndoire a taliei a fost suficientă pentru a testa limitele rochiei.

Ochii lui Nyktos coborî. Stilul i-a dispărut din palmă. Am sperat că asta înseamnă că a fost terminat.

„Îmi pare rău”, am spus. „Distrag atenția?”

„Nu pari deloc rău.” Linia maxilarului i s-a flectat în timp ce el încet i-a atras privirea spre a mea. „Și știi exact ce faci.”

"Ce-i asta?"

„Sunteți intenționat să distragi atenția.”

„Nu aș face niciodată.”

„Și seducător.”

"De ce ai crede asa ceva?" am întrebat, clipind cu ochii mari.

— Sânii tăi sunt la câțiva centimetri de fața mea, Sera. Privirea i-a coborât și apoi revenit la al meu. „Nu cred. Știu. Și nu va funcționa.”

„Eșecul tău de a-ți împiedica privirea să rătăcească în locuri nepotrivite nu este o reflectare a acțiunilor mele”, i-am spus, înclinând capul și lăsându-mi părul să cadă înainte pe mâna lui. „Dar dacă aș încerca să te seduc, Alteță, cu siguranță ar funcționa.”

"Asa crezi?"

„Nu cred.” Am zâmbit atunci, luminos și larg. "Știu."

Mușchiul acela a început să-i ticăie maxilarul. „Ei bine, ai ști cum să ai succes în acest demers, nu-i așa?”

„Ai.” Degetele mele s-au apăsat pe suprafața netedă a biroului. Aș vrea cel mai mult cu siguranță a deschis ușa și a intrat direct în acel comentariu.

„Te-a jignit asta?” Acele șuvițe din ochii lui se învârteau.

"Nu chiar. E adevărat, am spus, aruncând privirea în jos. „Cunosc toate modalitățile de a...” Mi s-au îngustat ochii la carte. m-am încruntat. „Corectează-mă dacă greșesc, dar nu este ciudat că atât de mulți cu același nume exact au murit astăzi?”

Nyktos nu spuse nimic.

Un rânjet mi-a tras de buze. — Te prefăceai că încă mai scrii nume, nu-i așa?

„M-am gândit că vei realiza că sunt ocupat și vei decide să distrag mai puțin atenția”, mi-a spus el. „Evident, asta nu a funcționat.”

Pierzând lupta împotriva unui zâmbet, am scos un râs gutural. "Poate o sa fac găsește pe altcineva care să -ți distragă atenția, m-am batjocorit, împingând de pe birou.

Nu am ajuns departe.

Mâna lui s-a rupt, închizându-se în jurul ceafei mele. Mi-a tăiat respirația când privirea mi s-a fixat pe a lui. — Vreau să fac un lucru perfect clar, Seraphena.

Presiunea pe care a folosit-o a fost ușoară, doar suficientă pentru a mă forța să-mi pun mâinile pe birou în timp ce m-am aplecat până am ajuns la nivelul ochilor, cu gura la centimetri.

în afară. Pulsul mi-a zburat nesăbuit. Strângerea lui nu a fost dureroasă. Aș putea scăpa de el dacă aș vrea, dar nu am făcut-o. I-am dorit atenția și acum am avut-o.

„Atâta timp cât ești consoarta mea", a spus el, pe un ton înșelător de blând, „tu va fi foarte selectiv în ceea ce privește modul în care îți petreci timpul cu ceilalți."

„Presupun că atunci când faci referire la modul în care petrec timpul cu cineva, vorbești despre ceea ce vine de obicei după actul de seducție?"

Cartea morților s-a închis trântit și a alunecat pe biroul lui. Niciunul dintre mâinile i se mi caseră. „Știi exact despre ce vorbesc."

„Atunci sunt confuz", am spus în puținul spațiu dintre noi. „Tu ai spus că eu trebuia să-ți fie Consoarta numai în titlu."

Privirea i s-a lăsat din nou, doar pentru o scurtă secundă, dar am știut unde se uită. "Am facut."

Respirația pe care am inspirat-o era doar el. Sângele mi s-a încălzit și pielea mi s-a înroșit. „Atunci care sunt nevoile mele?"

"Nevoile tale?" repetă el, cu vocea netezindu-se într-un trăsnet decadent care Nici măcar nu eram sigur că știa.

„Intimități. Atingerea. Contact piele pe piele. Sex. Fuc..."

„Cred că am înțeles."

„Deci, cum rămâne cu ei?"

Și-a ondulat brațul și m-a întins și mai mult. Era o șansă foarte mare ca sânii mei să iasă din rochie. Capul i se înclină. A fost doar o mișcare ușoară, dar ne-a aliniat perfect gura. Dacă vreunul dintre noi s-ar apleca înainte un centimetru sau doi, buzele ni s-ar întâlni. „Sunt sigur că poți rezista acelor dorințe sau poți să le faci singur."

— Pentru că m-ai privit făcând-o. Mi-am umezit buzele. Nyktos nu a spus nimic, cu privirea lui acum pe gura mea. „M-ai urmărit aseară. M- ai atins , am șoptit eu, simțind un tremur ușor în mână pe ceafa mea. „Te-am simțit. Inauntrul meu. A fost extrem de nepotrivit din partea ta."

„Mai nepotrivit decât să-ți draci cu degetele în timp ce știai că mă uit?"

Respirația pe care am luat-o nu a mers nicăieri, când căldura lichidă mi-a inundat venele. Felul în care a spus „la naiba" a evocat imagini cu cearșafuri de mătase și membre încurcate. „Ceea ce ar fi fost mai nepotrivit a fost dacă nu te-ai fi ocupat de asta și a trebuit să o fac eu."

Nările i s-au deschis.

„De ce ai venit aseară în dormitorul meu?"

— La îndemână, murmură el. "Tine minte?"

„Îmi amintesc, dar a fost cu adevărat asta? Sau ai simțit nevoia mea? Dorința mea? De tine." Am înaintat cu un pas, a teptându-mă pe jumătate să se retragă. El nu a făcut-o. Când am vorbit, buzele mele s-au periat de colțul lui și am simțit un zgomot slab de statică. „Mă gândeam la tine când mi-am tras degetele. Îmi închipui că a fost atingerea ta - înainte să știu că ești în cameră.

„Sera", a avertizat el – sau a implorat. Suna ca ambele.

„M-am gândit că ar trebui să știi." M-am retras, liniștindu-mă când ochii lui argintii topit s-au fixat pe ai mei. „Pot avea grijă de dorințele mele, dar asta merge doar atât de departe."

— Ar fi bine să-l faci să se întindă cât de departe poate, ordonă el încet.

„Și dacă nu o fac?"

„Ceea ce le-am făcut acelor zei în sala tronului va păli în comparație cu ceea ce le fac oricui vă satisface nevoile."

O zguduire de surpriză m-a străbătut, urmată rapid de o doză de plăcere cu adevărat răsucită la amenințarea lui alimentată de gelozie. Furia era chiar în spatele ei, totuși. Nu am avut de gând să-mi satisfac nevoile cu nimeni. Dar ceea ce a cerut a depășit aroganța când a pretins că nu vrea așa ceva de la mine. — Lasă-mă să-ți explic un lucru perfect , Nyktos. Dacă mă vrei ca consoartă numai în titlu, atunci nu ai niciun cuvânt de spus asupra a ceea ce fac sau cu cine, din acest moment până când îmi trag ultima suflare – oricând ar fi asta.

"Dacă? Vorbești de parcă ar fi o altă opțiune."

Mi-a sărit pulsul. „Pentru că există."

„Și ce este asta?" Capul i s-a mișcat, iar buzele lui au periat colțul meu.

„Ne satisfacem reciproc nevoile." Am fost puțin surprins când am rostit cuvintele, dar erau exact acum la care mă gândeam mai devreme. „Nu ai nevoie de încredere fragilă și nici măcar nu trebuie să-ți placă pe cineva atunci când ai atracție."

Degetele lui s-au ondulat în părul meu. — Nu te displace, Sera.

O emoție nedorită mi s-a umflat în piept, lăsându-mă neclintit și făcându-mă nervos. Am încercat să pun distanță între noi, dar strângerea lui a interzis-o. „Nu există niciun motiv să minți. Știu unde stăm unul cu celălalt. Nu mă ofer pentru orice afecțiune slabă pe care tu sau oricine le poți oferi."

Un mușchi i-a bifat maxilarul. „Atunci pentru ce te oferi?"

"Plăcere."

Fulele de eather s-au sălbatic în ochii lui. "Asta e tot?"

„De ce trebuie să fie altceva când este ceea ce vreau ?" am spus, și

asta era adevarul. Poate că erau mai multe în spate, dar știam că nu trebuie să mă bag prea adânc în asta. „Oricum, nu voi juca jocul „Nu-te-vreau”, dar nimeni-altcineva nu te poate avea. Cu tine sau cu oricine.”

— Nu este nimeni altcineva, Sera. Mâna lui a aterizat în centrul spatelui meu, făcându-mă să sar.

„Numai dacă ești tu”, am spus, pe deplin conștient că nu aveam de gând să-mi așez nevoile cu altcineva în acest moment sau în viitorul apropiat. Nu din cauza a ceea ce spusese, ci pentru că pur și simplu nu mă atrăgea.

Dar nu trebuia să știe asta.

„Deci, asta e afacerea. Intre noi. Nu între tatăl tău și vreun strămoș al meu.”

Ochii i-au strălucit, eatherul pătrunzând în vene chiar sub ei, când gura lui a intrat încă o dată la câțiva centimetri de a mea. „Plăcere de dragul plăcerii?”

„Da”, am șoptit când am simțit o încălzire ciudată în piept.

„Ești atât de nesăbuit.” Mâna lui a alunecat de la spatele meu la șold, lăsând fiori în urma ei. — Ai pumnalul pe tine?

Sprâncenele mele s-au ciupit la întrebarea neașteptată. "Da?"

„Asigură-te că rămâne ascuns”, a avertizat Nyktos. „Pentru că a sosit un Primal.”

Căldura din sângele meu s-a răcit imediat. „Te așteptai să viziteze cineva?”

"Deloc." Fără avertisment, Nyktos m-a tras pe biroul lui și în poală. Puterea lui și senzația corpului său împotriva și sub al meu au fost un șoc pentru simțuri. „Nu ai suficient timp să pleci, așa că nu poți evita asta. Indiferent ce spun sau fac, vei rămâne chiar acolo unde te am eu. Înțelegi?"

Am dat din cap.

Nyktos mi-a periat părul peste umăr. — Vorbesc serios, Sera.

"Știu." Am întors capul spre el. „Știu când să fiu rezervat și nu imprudent.”

"Bun. Doar nu uita cum să fii atât de nesăbuit mai târziu.” Privirea lui se îndreptă spre ușile închise. „Îmi cer scuze din timp pentru felul în care sunt pe cale să mă comport. Am senzația că nu o veți aprecia, având în vedere ceea ce tocmai am discutat.”

Înainte să pot răspunde la ceea ce spusese el, o încărcătură de energie a trecut prin cameră, dansând peste pielea mea înainte ca eu să pot

formulează un răspuns. Mi-au izbucnit umflături minuscule pe piele. Respirația pe care am expirat a format un nor slab, cețos. Prinzându-mi brațul peste talie, m-am înțepenit în timp ce fiecare parte a ființei mele a reacționat la puterea revărsată în aer.

„Relaxează-te”, mi-a murmurat Nyktos la ureche, în timp ce mâna lui se așeza pe șoldul meu, strângând ușor. „Ceea ce simți tu sunt eu. Practic mă arăt.”

Nu eram sigur dacă asta trebuia să mă facă să mă simt mai bine, dar am forțat să iasă aerul din plămâni și degetele să se relaxeze.

Ușile biroului lui s-au deschis, iar o siluetă înaltă a umplut intrarea.
Sabia de la șold era una ticăloasă, curbată, de genul creat pentru tăierea capului. Părul deschis, blond-brun, încadra pomeții înalți și o falcă cizelată la fel de tare ca stratul subțire de armură de piatră de umbră purtată peste un piept și umeri lați. O cicatrice superficială îi curgea de pe linia părului și peste puntea nasului drept, apoi pe obrazul stâng, rana vindecată avea o nuanță de roz pal.

Ce naiba ar putea lăsa genul ăsta de cicatrice pe un Primal?

Degetele mele s-au apăsat pe brațul lui Nyktos când Primal s-a oprit brusc, cu cizme blindate în conformitate cu lățimea umerilor lui. Felul în care stătea acolo – energia frenetică și violentă care îi năpădea chiar sub carne și strălucirea esenței care pulsa în spatele pupilelor sale spunea un lucru.

Era un războinic.

Privirea argintie a Primalului a plutit încet peste noi, în timp ce colțurile buzelor lui s-au întors. A apărut mai întâi un divot adânc în obrazul drept, iar apoi unul identic în stânga. "Întrerup?"

Bărbia lui Nyktos mi-a zdrobit vârful capului, surprinzându-mă destul de mult încât am sărit puțin. — Cum arată, Attes?

Fiecare mușchi din corpul meu s-a blocat când mi-am dat seama cine stătea în fața noastră. Fusesem exact la punct, dar el nu era doar un războinic. El era războinicul — Primal al Acordului și Războiului. Poporul căruia s-a rugat în ajunul oricărei bătălii să acorde armatelor nu numai abilitățile sale mortale, ci și inteligența de a depăși pe toți cei care încercau să-i depășească. Un Primal care ar putea incita la un acord între regate în război sau la violență totală, sângeroasă, cu simpla lui prezență.

Degetele lui Nyktos s-au mișcat brusc de-a lungul șoldului meu, alunecând afară și în palma lui, trăgându-mă din spirala descendentă a gândurilor mele.

„Cu siguranță se pare că sunt.” Privirea lui Attes s-a întors la mine. Privirea lui neclintită era aproape la fel de intensă pe cât ar fi putut fi cea a lui Nyktos, găurindu-mă în mine până când am fost sigur că-mi poate scoate toate secretele la iveală.

A fost nevoie de totul în mine să stau nemișcat și să nu mă zvârcolesc sau să reacționez. Instinctul mi-a spus că, dacă arătam disconfort sau frică, el ar face ceea ce ar face orice prădător atunci când ar mirosi sângele: atac.

— Și totuși încă stai aici, spuse Nyktos. „Fără invitație, aș putea adăuga."

O curbă slabă a buzelor a apărut în timp ce privirea lui Attes a rămas fixată asupra mea. S-a uitat la brațele mele, simțind farmecul. „Deci, aceasta este ea? Muritoarea care are atât de multe dintre Curți zbârnind de bârfe."

„Nu mi-am dat seama că ești genul care întreține bârfele", a răspuns Nyktos, cu un ton rece de indiferență, în timp ce își aluneca încet mâna peste burta mea. m-am încordat. Mâna lui și-a făcut drum spre coapsa mea, lăsând în urma ei o cale de mici fiori. „Dar, da, aceasta este consoarta mea."

Atingerea lui Nyktos mă aruncase. Habar n-aveam ce-i pătrunsese și, pentru o clipă, nu eram sigur la ce se aștepta de la mine. Trebuia să fiu tăcut și blând? Sau faci lucrul normal când ești prezentat cuiva? M-am hotărât pe cel din urmă și am reușit să răspund: „Bună, al tău..." Respirația mi s-a strâns când mâna lui Nyktos a alunecat sub panoul fustei, degetele lui întinzându-se larg peste carnea goală a coapsei mele . Nu exista nicio posibilitate pentru Attes să rateze plasarea posesivă a mâinii lui Nyktos. Mi-am dres glasul. "Înălțimea Voastră."

Attes și-a înclinat capul în semn de salut în timp ce continua să mă studieze, zâmbetul revenindu-i. — Urmează să fie Consort, îl corectă el încet pe Nyktos.

„De asemenea, nu am ratat faptul că ea nu este o simplă muritoare." Privirea lui s-a lăsat spre umflarea sânilor mei deasupra corsetului prea strâmt. „Ea poartă un... semn. O aură."

Ochii mi s-au îngustat ușor. Habar n-aveam exact ce tip de semn credea că vede în apropierea generală a sânilor mei. M-am tresărit când degetul lui Nyktos a început să se miște de-a lungul pielii piciorului meu, înainte și înapoi într-o linie dreaptă și lentă. Și nu știam ce să cred despre afecțiunea lui bruscă – afecțiunea senzuală bruscă . Nu eram obișnuit să fiu atins atât de dezinvolt sau atât de deschis.

„Este o cinstită în vârful lui Culling", a spus Nyktos atât de lin încât am fost impresionat. Degetul lui s-a lini tit pe pielea mea. „Și dacă te uiți la ea așa, îți voi tăia ochii din orbite și îi voi hrăni lui Setti."

Mi-au făcut ochii mari.

Attes a râs adânc, iar sunetul era frumos – nu la fel de frumos ca al lui Nyktos, dar profund și gutural. „Călașul meu preferă lucerna și cuburile de zahăr în detrimentul ochilor." Își trecu degetele peste banda argintie de pe bicepși. "Dar el

apreciază oferta."

„Sunt sigur că o face." Degetul lui Nyktos a revenit la trasarea acelei linii.

Attes î i potrivi sabia în timp ce se a ează pe scaunul din fa a biroului. „Este o divină care deja a chemat-o pe Lethe acasă?"

Iritația mi-a ars limba. Să stau și să mi se vorbească despre asta ca și cum nu aș fi în cameră a fost culmea înfurii.

— Nu, spuse Nyktos.

Attes ridică o sprânceană. „Atunci unde ai găsit-o?"

Tocmai îi spusesem lui Nyktos că știam când să fiu rezervat. Acesta a fost unul dintre acele momente. Un Primal stătea în fața noastră. Numai asta era o poziție precară în care să mă aflu. Așa că, mi-am tot amintit de asta în timp ce căutam vălul golului din mine, cel care îmi permitea să nu simt nimic – nici măcar mânie – și să exist . O purtasem atât de des încât aproape că simțeam că devenise cu adevărat cine eram. Dar m-am chinuit să-l găsesc.

Aveam senzația că are legătură cu mâna pe picior.

„Am găsit-o într-un lac."

Sprâncenele lui Attes se pocniră. „Sper cu adevărat că vei detalia asta."

„În lacul meu." Am vorbit atunci, incapabil să mă opresc. „Era..." am inspirat brusc în timp ce Nyktos își mișca picioarele, trăgându-mi mai mult spatele de burta lui. Degetul lui Nyktos a început să se miște, trasând acum o linie scurtă de-a lungul coapsei mele.

"El a fost...?" îl îndemnă Attes, cu privirea coborându-se spre locul în care mâna lui Nyktos dispăruse. Dintr-o dată, am știut de ce Nyktos simțise nevoia să-și ceară scuze din timp pentru comportamentul său. Tot ceea ce făcea era la vedere lui Attes. Nyktos spunea foarte clar că sunt a lui.

Problema a fost că nu m-a deranjat în totalitate.

Ceea ce a reprezentat o altă problemă, deoarece lipsa mea de dezgust față de asta însemna că era cu adevărat ceva în neregulă cu mine și ar trebui să mă gândesc mult la asta mai târziu.

„El a păcălit în timp ce eu înotam", am reușit eu.

O sprânceană se ridică când Attes aruncă o privire între noi. „Cred că trebuie să vizitez mai multe lacuri din tărâmul muritorilor".

— Ar trebui, sugeră Nyktos. „Deși mă îndoiesc că vei găsi o comoară atât de neașteptată ca mine."

Comoară? A fost un salt prostesc în piept care s-a întâmplat înainte de a-mi putea aminti că, dacă iau jarul, o comoară era chiar

ultimul lucru pe care Nyktos a crezut că sunt.

— Din păcate, cred că s-ar putea să ai dreptate, spuse Attes după un moment. „Mă îndoiesc că va găsi o comoară ca... unică."

Degetul lui Nyktos se opri. Era ceva în tonul lui Attes și în zâmbetul ușor, aproape secret, care îi împodobește buzele – ceva care a făcut să se formeze minuscule bile de neliniște în pieptul meu.

"Care e numele tău?" întrebă Attes, bătând cu degetul mare pe brațul scaunului.

Nyktos nu a spus nimic în spatele meu, așa că am luat asta drept permisiunea de a răspunde. „Sera."

— Sera, repetă el cu voce joasă. „Fără nume de familie?"

Era îndoielnic că ar putea găsi mulți în tărâmul muritorilor care să-mi recunoască prenumele. Ultima ar fi o cu totul altă poveste. Am ridicat timid din umeri.

„Intrigant", a remarcat el. „Cred că ceilalți vor înțelege de ce ai luat o consoartă odată ce o vor vedea." Primal a zâmbit lent, arătând gropița de pe obrazul drept. Mi-a făcut cu ochiul. „Am senzația că mulți dintre ei se vor trezi că doresc să se împodobească cu un accesoriu atât de atrăgător."

Furia mi s-a adunat în piept pentru o secundă înainte ca brațele lui Nyktos să dea o strângere de avertizare. Probabil că îi proiectasem acea emoție chiar în gât.
Pentru că... un accesoriu? Nu era suficient de bun simț în întregul tărâm al Iliseeumului ca să-mi țin gura. „Mă îndoiesc că preferați gustul ochilor mai mult decât corcelul, dar referiți-vă din nou la mine ca pe un accesoriu și veți fi cel care vă hrăniți cu ei."

În momentul în care acele cuvinte mi-au părăsit gura, aproape le-am regretat. Primal of Accord and War a mers imposibil de încă în același mod în care Nyktos a făcut-o adesea. Ochii lui strălucitori, argintii, s-au fixat asupra mea. Energia înghețată și întunecată a crescut, lovindu-mi pielea în timp ce se construia din spatele meu. Dintr-o dată am fost nesigur pe care Primal m-am înfuriat mai mult.

Attes a zâmbit, dezvăluind dinții drepți și colții. „Acesta are mușcătură."

— Habar n-ai, murmură Nyktos, iar capul meu s-a îndreptat spre el. Ochii lui i-au întâlnit pentru scurt timp pe ai mei, în timp ce mâna aceea nenorocită a alunecat mai adânc printre coapsele mele. Degetul mare îl trânti, aproape periând lenjeria subțire de acolo.
"Comporta."

M-am retras, mi-a spart din nou reținerea.

— Veses a văzut-o încă?

Vasele. Atenția mi s-a îndreptat înapoi spre Attes ca amintirea Primalului atingerea lui Nyktos mi-a umplut gândurile.

„Nu”, a răspuns Nyktos, tonul lui suficient de rece pentru a-mi răcori pielea.

„Ei bine, asta va fi o complicație, nu-i așa? Unul pe care nu l-aș invidia.”

Am deschis gura, dar Attes a continuat. „Și ai avut o mulțime de complicații în ultimul timp, se pare. Am auzit că ai scăpat despre tine câțiva zei înmormântați.

— Presupun că nu ai avut nimic de-a face cu asta.

Attes zâmbi. „Ar trebui să mă cunoști mai bine decât atât. Dacă aș avea o problemă cu tine, nu mi-aș trimite unul dintre drakenii mei și nici nu i-aș dezlănțui pe cei înmormântați aici.

„Nu, nu ești genul care să arunce sabia în spatele cuiva.”

„Nici tu.”

— Mă bucur că avem asta în comun, răspunse Nyktos, dar nu părea deloc bucuros. — Ce vrei, Attes?

„Sunt multe lucruri pe care le vreau și foarte puține dintre acestea îmi sunt disponibile.” Attes întinse un picior. Privirea i s-a lăsat acolo unde era mâna lui Nyktos. „Nu te-am văzut niciodată atât de... absorbit de altul”.

Aproape că am râs.

„Nu ai făcut”. Buzele lui Nyktos m-au periat obrazul, făcându-mi pulsul să treacă de surprindere. „Prefer să o am la îndemână.”

Doar pentru că se temea că voi face ceva nesăbuit, dar nu extrem de nesăbuit.

„Îmi dau seama cu ușurință de ce.”

„Și văd că nu ești aproape să ajungi la subiect înainte să fug de răbdare”, a avertizat Nyktos. „Și aproape am ajuns, ca să știi.”

Zei buni, felul în care a vorbit cu celălalt Primal a fost șocant. Știam că există o ierarhie pentru Primals, cu Primal of Death și Primal of Life fiind în vârf, dar totuși. Acesta a fost Primal of War.

Privirea lui Attes se ascuți, întărindu-i unghiurile frumoase ale feței. „Mi-ai ucis cimmerianul. Cei care au venit la ridicarea ta.”

Schimbarea rapidă de subiect m-a surprins în timp ce Nyktos a spus: „Nu erau cimerienii tăi. L-au servit pe Hanan. Și dacă ai fi avut atâta grijă pentru ei, ar fi trebuit să-i înveți mai bine decât să slujești unui asemenea laș.”

Tensiunea s-a revărsat în cameră, chiar dacă degetul lui Nyktos a continuat trasând linii scurte și inactive peste carnea coapsei mele.

„Oricât de mult mă enervează să recunosc asta”, a spus Attes după mult timp

moment, „ai un punct acolo. Dar l-ai ucis și pe Dorcan. Aveam impresia că voi doi vă iubiți unul pe celălalt."

Dorcan... îl numea pe Nyktos un vechi prieten. Nu mă gândisem prea mult la asta, pentru că Nyktos nu-i considera prieteni pe niciunul dintre cei apropiați. Dar asta nu însemna că nu erau.

„Poate că l-am tolerat. Dar orice toleranță aș putea avea față de cineva se termină atunci când vin la Curtea mea, fac cereri și îmi atacă gardienii. Niciunul dintre ceilalți Primiști nu ar fi făcut ceva mai puțin."

„De obicei ești mai îngăduitor decât noi ceilalți."

— Poate că nu mă cunoști atât de bine pe cât crezi, spuse Nyktos.
„Deci, ce ai venit să faci, Attes? Să-mi spui despre lipsa mea de clemență? Dacă da, ce le-ai făcut gărzilor fratelui tău când au ieșit din linie?"

„Gărzile lui Kyn au fost niște rahat."

„Din ceea ce am auzit, erau pur și simplu în stare de ebrietate și sărbătoreau în acea noapte."

„Incapacitatea lor de a-și gestiona spiritele nu a fost motivul pentru care i-am evidențiat."

„Nu a fost?"

"Nu." Attes și-a înclinat bărbia spre mine. „Presupun că vei fi în curând
Consortul este suficient de înțelept să nu repete ceea ce se discută aici?"

„Consoarta lui este destul de înțeleaptă", am răsturnat, eșuând încă o dată să-mi controleze limba.

„Sper," a răspuns Attes. „De asemenea, sper că ești mai atent cu tine
ton. S-ar putea să găsesc îndrăzneala ta revigorantă. Ademenitoare, chiar. Alții nu vor."

„Cei care probabil că nu vor trăi suficient pentru a se tăvăli în insulta lor", a răspuns Nyktos înainte ca eu să pot.

— Pentru că te vei asigura că sunt morți înainte de a putea?

Nyktos râse întunecat. „Pentru că consoarta mea va arunca probabil un pumnal
în inimile lor înainte ca eu să-mi dau seama de ceea ce s-a întâmplat."

Cuvintele lui m-au șocat și mi-au făcut inima să bată. El a spus clar
că nu eram o domnișoară de protejat și asta mi-a plăcut — poate prea mult.

„Deci, ar trebui să iau mai în serios amenințarea anterioară de a-mi hrăni ochii?"

I-am zâmbit lui Primal.

"O sa tin minte asta." Attes se reorienta asupra lui Nyktos. „O să spui
Eu, cum naiba s-a înălțat un zeu aici în Shadowlands?

Inima mi-a bâlbâit la strigătul flagrant, dar Nyktos nu a reacționat. Nimic în afară de mișcarea degetului lui care se apropie șocant de subțirerea mea

încă o dată lenjerie de corp. Mi-am mu cat interiorul buzei, în timp ce un val de căldură lipită răspundea atingerii indecente. Privirea lui Attes s-a coborât din nou, iar eu am știut de unde stătea și de cum mă ținea Nyktos, putea vedea exact ce pune mâna lui Nyktos. Cu simțurile crescute ale Primals, era, de asemenea, probabil să-și dea seama cât de mult m-a afectat. Căldura mi-a opărit pielea, dar nu de rușine. Ar fi trebuit să fie. Sau, cel puțin, furie. Și mai era puțin din asta – doar cât să curățească o parte din căldura lângă care îmi invadează simțurile. Nyktos dădea un spectacol. Nu pentru mine, ci pentru Attes.

„Trebuia să fie Kolis".

Attes pufni. „Hai naibii, Nyktos."

„Nu știu cine altcineva ar fi putut fi."

„Dacă era Kolis, de ce ar fi ales în cele din urmă să urce un zeu? Aici, în Shadowlands."

— Ar trebui să-l întrebi asta.

„Bănuiesc că va trebui."

Nu credeam că Attes plănuia să facă asta, pentru că nu părea că el credea că Kolis era capabil de așa ceva.

— Știu că a fost un zeu de la Curtea lui Hanan, spuse Attes după o clipă. „Singurul pe care îl cunosc și care se găsește adesea în Shadowlands este Bele."

„Ea este adesea aici", a confirmat Nyktos, în timp ce îmi doream inima să se calmeze.

„Ei bine, Hanan are o nenorocire chiar acum la Dalos, convins că tu, Primal al Morții, ai reușit cumva să ridici un zeu. Ceilalți Primals sunt îngrijorați. Că, dacă un zeu poate să urce pentru a-și contesta poziția, atunci poate și altul."

„Nu arăți chiar atât de îngrijorat", a subliniat Nyktos, iar el nu a făcut-o.

„Asta pentru că nu mă tem că cineva îmi ia locul." Se a ează pe spate, lăsându- i mâna pe genunchi. „Nimeni dintre noi nu a uitat cine a fost tatăl tău." Attes îi ținu privirea lui Nyktos și mi s-a înmuiat stomacul la insinuare. „Sau cine trebuia să fii."

„Crezi că există tăciuni de viață în mine?" Nyktos râse, amestecând părul de-a lungul gâtului meu. — Că nu Kolis, ci eu, am făcut-o?

O, Doamne, ce dacă ar fi făcut-o? Dacă Kolis ar crede asta? Presiunea mi s-a strâns asupra pieptului și mi-am ținut respirația când inima a început să-mi bată repede. Nyktos mi-a strâns ușor coapsa.

„Dacă n-ar fi fost Kolis, atunci ar trebui să fie jarul vieții aici", răspunse Attes. „Și nu ai negat asta."

— Nici nu am confirmat nimic, răspunse Nyktos, iar eu am auzit

zâmbet fumuriu în cuvintele lui. „Încep să mă întreb dacă ești aici din cauza curiozității tale sau dacă ai venit în numele lui Kolis.”

Attes a plecat încă o dată. „Ambele ar fi adevărate.”

Mi s-a răcit interiorul când Nyktos s-a sprijinit în spatele meu. Acea energie întunecată a crescut din nou. "Chiar așa?"

"Este. Sunt curios de ce s-a întâmplat aici.” Aura din ochii lui Attes s-a luminat. „Și Kolis mi-a însărcinat să-ți transmit un mesaj.”

„Nu știam că acum te folosește pentru astfel de lucruri.”

„Cred că m-a ales pentru că sunt cel mai apropiat.” Attes făcu o pauză. „Și unul dintre puținii pe care ai fi mai puțin probabil să-l arunci în Abis odată ce ai auzit mesajul.”

„Nu aș pune prea multă încredere în spatele acestei convingeri.” vocea lui Nyktos scăzuse. „Care este mesajul?”

„Kolis este conștient că ai luat o consoartă.” Un mușchi îndoit în maxilarul lui. „Și Majestatea Sa a decis să-ți refuze dreptul la încoronare.”

Capitolul 15

Însuși aerul din cameră părea să se oprească. Kolis ar putea... ar putea face asta?

„Acum are?” Vocea lui Nyktos era blândă — prea blândă.

— A făcut-o, confirmă Attes. „Din moment ce nu a avut loc o încoronare
mulți ani, el vrea să fie mai... tradițional.”

"Ce înseamnă asta?" am întrebat, cu gura uscată.

Attes î i înclină bărbia. „Înseamnă că Nyktos trebuie să obțină permisiunea lui Kolis pentru a încorona o consoartă.” Privirea lui se îndreptă spre Nyktos.

Buzele mi s-au deschis. "Fecior de curva."

Rânjele lui Attes se învârtiră în ochii lui Attes, când zâmbetul lui reveni. Și-a înclinat capul, lăsând vocea în jos. — Tocmai l-ai numit pe Regele Zeilor fiu de cățea?

„Uh...”

Attes a râs chiar dacă trupul lui Nyktos sa înghețat împotriva mea.

„Și când se așteaptă el să fac asta când va avea loc încoronarea
a avut loc mâine?” întrebă Nyktos.

Rânjetul lui Attes dispăru. „Nu va fi nicio încoronare mâine. In schimb,
Kolis vă va chema – pe amândoi.”

Mi s-a părut că biroul a dispărut în jurul nostru. Inima a început să-mi bată cu putere. eu a încercat să se ridice, dar brațul lui Nyktos a rămas ferm în jurul meu.

"Când?" Nyktos mu că.

„Când este gata.” Attes a zâmbit, dar nu era căldură în curba buzelor lui. Fără gropiță. „Asta a fost tot ce a spus.”

„Deci, ar putea fi mâine sau peste o săptămână sau o lună”, a bănuit Nyktos.

"Pe scurt." Attes se a ează înainte, cu umerii încorda i. „Știi, cred că ar fi făcut asta chiar dacă un zeu nu s-ar fi Înălțat aici. La urma urmei, ești favorita lui.”

Favoritul lui? Am avut sentimentul că Attes a vrut să spună exact opusul spunând asta.

„Da.” Nyktos se lăsă pe spate. „Cred că este timpul să pleci.”

„La fel ca și mine.” Primal al acordului și al războiului a crescut. S-a uitat la mine. "A fost o plăcere să te cunosc." Ochii primordiali s-au ridicat spre ai mei. „Dacă descoperi că ai prefera să-ți petreci timpul într-un pat și un climat mai cald...”

M-am uitat la el, oarecum uluit. „Mulțumesc pentru ofertă, dar nu sunt interesat.”

"Prea rău." O gropiță a apărut în obrazul drept. „Dar dacă vreodată răzgândește-te, tot ce trebuie să faci este să mă suni. Voi raspunde."

"Părăsi." Promisiunea violenței fredona în acel cuvânt. "Inainte de trebuie să fii scos de aici.”

Attes s-a înclinat în direcția noastră, apoi a plecat. Ușile se închiseră în urma lui. Nici Nyktos, nici eu nu ne-am mișcat sau am vorbit câteva secunde, dar temperatura din cameră scăzuse și mai mult. Brațul din jurul taliei mele și mâna de coapsă s-au întărit. Umbrele sângeraseră la suprafața cărnii lui, iar respirația pe care o expiram a format încă o dată un nor cețos. Mi s-a părut că văd mici explozii de lumină argintie în tot spațiul.

Tremurând în timp ce aerul rece s-a scurs prin rochie, i-am atins brațul. Ca și cum aș fi avut în noaptea atacului Draken. „Este... e frig”, am șoptit, buzele începând să-mi furnică.

Mâna lui Nyktos a alunecat între coapsele mele, dar brațul din jurul meu s-a strâns. „Cartă cu mine.”

"Ce?" Am soptit.

— Ceartează-te cu mine, repetă el, cu vocea plină de fum și gheață. "Distrage-mă. Ceva care să mă oprească să mă duc după Attes și să-mi iau furia asupra lui. Asta nu se va termina bine pentru Shadowlands sau Vathi, și acesta este ultimul lucru de care avem nevoie.”

M-am răsucit spre el. Ochii lui erau sfere de argint aproape pur. Falca lui era la fel de tare ca pereții din piatra umbră. Pe obrajii lui înflorise întuneric agitat. Eather i-a aprins venele de sub ochi, iar duritatea privirii fixate pe ușile dincolo de mine mi-a spus că nu exagerează deloc. Deci, am făcut primul lucru care mi-a venit în minte.

Strângându-i obrajii acum înghețați în palmele mele, am făcut ceea ce mi-a cerut când m-a ținut în tunelurile cu parfum dulce de la Luxe.

l-am sărutat.

Buzele lui – mai reci decât înainte – erau încă acea juxtapunere ciudat de atrăgătoare de moale și fermă, în timp ce întregul său corp smuci. Nu s-a îndepărtat, dar a devenit complet rigid împotriva mea. Era la fel de nemișcat precum fusese în

tunel de viță de vie și am făcut încă o dată ceea ce făcusem atunci.

Prinzându-i buza inferioară plinuță între dinți, l-am mușcat.

Nu era suficient de greu pentru a-i extrage sângele sau a-l răni, dar, ca înainte, nu mai era nemișcat.

L-am sărutat, dar el a devorat. Capul i s-a înclinat și mi-a despărțit buzele cu o mișcare aprigă a limbii. Scârâitul ascuțit al colților lui împotriva buzelor mele mi-a făcut un fior strâns, în timp ce mâna lui mi-a prins părul de la ceafă. M-a ținut acolo, sărutul lui tare, solicitant și mi-a plăcut răspunsul lui aproape imediat, crud, când îmi treceam limba peste a lui. Din adâncul gâtului, din piept i se auzi un bubuit. Avea un gust la fel de decadent ca sângele lui, afumat și dulce, iar eu m-am pierdut repede în sărut. În el.

Degetele mele au alunecat înapoi, scufundându-se în șuvițele moi ale părului lui în timp ce mă apăsam de pieptul lui, dorind să fiu mai aproape. Având nevoie de ea. Pentru că m-a sărutat așa cum a făcut-o prima dată. De parcă n-ar lăsa niciun centimetru din gura mea să rămână neexplorat. De parcă ar fi așteptat toată viața să facă asta. Gândul nu se mai simțea prostesc sau capricios. Parcă m-am scufundat sub suprafața lacului meu. Se simțea ca un fel de pace sălbatică. Se simțea corect.

Și asta m-a speriat.

Am rupt sărutul, dar nu m-am putut retrage departe. Mâna lui era încă pe ceafă, îngropată în părul meu, iar eu eram suficient de aproape pentru a-i simți respirația rece venind rapid și superficial pe buzele mele furnicatoare.

Abia atunci mi-am dat seama că temperatura încăperii a crescut.

„Sper că a funcționat”, am șoptit, înghițind.

Pieptul lui s-a ridicat cu o respirație adâncă lângă al meu, când mâna lui s-a desprins de părul meu. „Sunt la nivel.”

"Bun." Am început să pun puțină distanță între noi, dar brațul lui în jurul taliei mele a rămas la fel de strâns ca înainte. „Sunt încă în poala ta.”

"Știu."

„Nu este tocmai confortabil”, am mințit. Nu m-am simțit niciodată mai confortabil, ceea ce m-a făcut nesigur. Vulnerabil.

„Nici tu.”

Sprâncenele mele s-au ridicat. "Asta a fost-"

„Pena mea a fost tare tot timpul în care ai stat în poala mea”, a spus el. „Sărutul nu a ajutat.” „—

nepoliticos”, am terminat, clipind.

Umbrele de sub pielea lui încetiniseră și se estompeau. „Și aici am crezut că să-mi găsești pula era ceea ce țintii înainte de Attes

sosit."

Mi-a rămas gura căscată. "Nu mai."

O parte din strălucirea intensă i s-a diminuat din privirea. „Mincinos", șopti el în pu inii centimetri dintre guri noastre.

Eram atât de mincinos.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. „A trebuit să mă comport așa."

Am știut imediat că vorbea despre cum se comportase în fața lui Attes. Erau lucruri mult mai importante de discutat, dar am spus: „Chiar?"

„Attes este condus de trei nevoi: pace, război și naibii."

— În ordinea aceea anume?

A apărut o urmă de zâmbet. "In orice ordine. Dacă ar fi avut o idee că există puțină atracție între noi, ar fi fost mai interesat de tine decât era deja."

„Mai interesat? Nu văd de ce ai crede că este deloc interesat."

— L-ai amenințat că-l faci să-și mănânce ochii.

"Exact. Dacă asta i-ar câștiga interesul, ar fi puțin bizar."

„M-ai înjunghiat în piept." Nyktos î i înclină capul. „Și am amenințat că îmi scot ochii. Asta nu mi-a descurajat interesul la momentul respectiv.
Ce spune asta despre mine?"

„Bună întrebare", am mormăit, fără a rata partea de atunci a ei
afirmație. „Dar ai început toată chestia cu îndepărtarea ochilor."

„Nu am vrut ca Attes să creadă că oricare dintre noi l-ar fi binevenit să acționeze conform intereselor sale."

Mi s-au îngustat ochii. „Nu cred că trebuie să-ți faci griji că voi primi asta."

"Într-adevăr? Nu ai sugerat cu câteva minute înainte de sosirea lui că ești dispus să cauți pe alții pentru a-ți satisface nevoile?

Am rămas cu gura căscată la el. „Nu asta am spus!"

„De fapt, sunt destul de sigur că asta este exact ceea ce ai spus."

— Nu a fost... M-am întrerupt. "Bine. Acum, sunt enervat. Sper că ești în control asupra problemelor tale de furie, pentru că, dacă nu mă lași, probabil că te lovesc."

„Va trebui să risc asta", a răspuns el. — Pentru că trebuie să vorbim despre rahatul pe care tocmai l-a tras Kolis și există șanse mari să nu rămân la nivel.

„Ce legătură are asta cu mine să rămân în poala ta?"

„Pentru că dacă își pierde calmul, te-ar putea răni."

Capul mi s-a îndreptat spre ușile acum deschise. Nektas stătea acolo și nu era singur. Ector era lângă el. Nici nu voiam să mă gândesc la cât timp au stat acolo.

„Și cu tine atât de aproape de el", a continuat Nektas, „nu va risca".

Am deschis gura, dar chiar nu știam cum să răspund la asta. Deloc. Deci, n-am spus nimic. Nimeni nu a spus nimic.

— Tocmai ne-am întâlnit cu Attes, spuse Ector, rupând tăcerea stânjenitoare. „Este adevărat să ghicesc ce a spus. Kolis îți cere să-i ceri permisiunea?"

— Este, confirmă Nyktos, cu antebrațul încordându-se sub degetele mele. Amintindu-mi reacția lui în camera de război, mi-am tras mâna înapoi.

— La naiba, rosti Ector.

Am secundat acea emoție în timp ce mă uitam peste umăr la Nyktos. „Știai că poate face asta?"

„A obține permisiunea Regelui Zeilor era o tradiție pe vremea când domnia tatăl meu." Nyktos se lăsă pe spate în scaun, lăsând puțin mai mult spațiu între noi. „Primii și zeii au căutat aprobarea lui înainte de încoronare, sperând că își va da binecuvântarea. Dar Kolis nu a făcut-o o dată. Nici nu a arătat vreodată vreun interes pentru așa ceva." Mușchiul de-a lungul maxilarului lui Nyktos s-a flectat. „Dar ar fi trebuit să mă aștept la asta – că el va face rahatul asta."

La urma urmei, ești favorita lui.

„Va folosi asta ca o șansă pentru a afla cum s-a simțit jarul vieții aici", a spus Nektas. „Pariez că va oferi asta în schimbul permisiunii sale."

Privirea de chihlimbar a lui Ector s-a aruncat de la mine la Nyktos. „Nu poți să-i spui adevărul."

„Fără rahat", a răspuns Nyktos.

„Dar ce-i vei spune dacă este cazul?" Imediat ce am terminat de pus întrebarea, am înțeles. „Attes a spus că nici el, nici ceilalți Primals nu au uitat cine era tatăl tău sau cine trebuia să fii tu.

Kolis ar putea crede că ești tu.

„Asta e mult mai bine decât să creadă că ești tu", a replicat el.

Am rămas cu gura căscată la el. "Nu, nu este."

— Kolis ar ști că nu este Ash, îl întrerupse Nektas. „El este deja l-a testat pe Ash suficient pentru a ști că nu are niciun jar de viață în el."

„Testat...?" M-am oprit, gândindu-mă la cerneala care se învârtea peste pielea lui Nyktos. Am știut când Ector și-a întors privirea, frecându-și mâna prin păr. stiam

fără măcar să întreb. Unele dintre acele picături le reprezentau pe cele pe care Kolis le omorâse pentru a vedea dacă Nyktos le putea readuce la viață.

zeilor.

Nyktos stătuse nemișcat în spatele meu și am sperat că nu mă proiectam și că nu mă citea. Nu credeam că va aprecia durerea pe care o simțeam pentru el.

Nyktos a vorbit în cele din urmă. „Aș minți. I-aș spune că am simțit, am căutat pentru sursă, dar nu am găsit-o."

„Ar crede asta?" am întrebat, uitându-mă înapoi la el.

„A trebuit să-l conving pe Kolis de multe lucruri", mi-a spus el. „Îl voi convinge de asta când își va emite citația – ori de câte ori va fi al naibii de bun și gata. Care-"

— Prezintă multe probleme, a încheiat Nektas.

A fost o subestimare.

„Crezi sau nu, interferența lui Kolis nu este singura problemă pe care o avem acum cu fața", a spus Nyktos. — Nu după ce Attes a cunoscut-o pe Sera.

M-am răsucit înapoi spre el încruntat. „Mă îndoiesc că Attes crede că sunt ceva mai mult decât o pereche de sâni guriți."

Ector chicoti.

Ochii lui Nyktos s-au fulgerat de eather. „ Te provoca ".

Încruntarea mea s-a adâncit. „Când m-a numit accesoriu?"

„Nu atunci. Mai tarziu. Îl simțeam folosind eather. El hrănea emoțiile tale, amplificând fie calmul, fie violența."

Exista un motiv pentru care Primals nu intrau adesea pe tărâmul muritorilor. Prezența lor ar putea schimba dispozițiile și mințile muritorilor și ar putea avea un impact asupra mediului din jurul lor. Primal Maia ar putea evoca iubire și fertilitate. Embris ar putea să-și sporească înțelepciunea sau să-i îndrume să facă alegeri proaste. Phanos ar putea agita oceanele într-o frenezie. Fratele lui Attes, Kyn, ar putea genera pace sau răzbunare.

— Chiar crezi că a încercat să facă asta? am întrebat, gândindu-mă la momentul în care eather-ul din ochii lui Attes devenise mai strălucitor. "Mie?"

— Fără îndoială, confirmă Nyktos.

„Dar nu m-am simțit mai calm sau mai violent... decât în mod normal", am spus, iar el a râs. „Nu am simțit nimic."

— Exact, spuse Nyktos.

— Oh, la dracu, murmură Ector. „Attes și-ar fi dat seama că prezența lui nu a avut niciun impact asupra ta."

O felie ascuțită de neliniște mi-a lovit pieptul. „Dar Nyktos i-a spus că sunt un

Dumnezeul..."

„Nici zeii, nici zeii nu sunt imuni la abilitățile unui Primal", a spus Ector. „Nu reacționăm la prezența lor la fel de repede sau nechibzuit ca un muritor, dar ne-ar afecta dacă un Primal ar vrea. De aceea, zeii din Curtea lui Kyn sunt o grămadă de nenorociți, iar cei din a Maia sunt o mulțime excitantă."

Buzele mele strânse.

„În afară de Arae și draken", a continuat Ector, „doar un altul ar fi imun".

Privirea lui Nyktos a prins-o pe a mea. „Numai un Primal este imun la prezența altui Primal."

„Dumnezeu buni, asta ar putea însemna..." Mi-am strâns ochii. Ar putea însemna că Attes ar putea bănui adevărul. Că eu am purtat jarul vieții. Consoarta viitoare, care era pe cale să fie convocată de Kolis.

Respirația mi s-a zgâriat pe gât.

— Dă-ne un minut, spuse Nyktos, iar când am deschis ochii, atât Ector, cât și Nektas dispăruseră, ușile s-au închis din nou. Trecură mai mult de câteva secunde în tăcere înainte ca Nyktos să vorbească din nou. „Va fi bine."

Un râs sugrumat m-a părăsit. „Attes ar putea să realizeze acum că eu sunt cel care poartă jarul vieții. Și Kolis o să ne cheme pe amândoi. Cum naiba este în regulă?"

"Ar putea fi mai rău."

"Cum?"

„Kolis ar fi putut să nege încoronarea. Îmi este interzis să iau o consoartă."

„El poate face asta?"

Nyktos dădu din cap. „Aș putea să te iau în continuare ca consoartă, dar nu ai fi recunoscut ca atare de celelalte instanțe."

Adică, indiferent de protecția oferită, postul oferit nu ar mai fi existat. Nici zeii, nici drakenul nu m-au putut apăra împotriva unui Primal. Dacă unul dintre ceilalți Primiști sau Kolis însuși m-ar prinde, Nyktos nu ar avea niciun sprijin dacă ar riposta – și știam că o va face. „Va face asta?"

„Dacă m-ai fi întrebat asta ieri, aș fi spus că nu. Acum? Orice este posibil."

Orice...

Inima a început să-mi bată într-un mod care a îngreunat respirația. Gândurile mi s-au accelerat. Mușchii încordați. „Dacă eu... ce-ar fi dacă arăt ca Sotoria?" Am soptit.

„Nu te va atinge.” Nyktos mi-a cuprins obrazul, iar ochii mi s-au închis la urma slabă de energie care se mișca de la vârful degetelor lui pe pielea mea. „Nu voi permite.”

Siguranța din promisiunea lui, siguranța ei, a amenințat să mă învăluie. Deja începea să-mi liniștească inima și nu voiam să mă lupt cu ea. Am vrut să mă bazez pe promisiune. Pe el.

Fruntea lui Nyktos mi-a atins tâmpla și o parte din rigiditatea mi-a scăpat din mușchi. Am început să mă relaxez în el. „Nu va avea ocazia să învețe dacă arăți ca ea.”

Cu ochii deschiși, m-am smucit înapoi. „Nyktos...”

„Nu te vei apropia nicăieri de el.”

Stomacul mi s-a zguduit. „Tocmai mi-ai spus ce s-a întâmplat când cineva întârzie în răspunsul la chemarea lui Kolis. Nu voi fi motivul pentru mai multe morți.”

„Nu ai fost niciodată motivul.”

"Rahat."

„Kolis a fost motivul. Nu tu. Nu acțiunile tale. A fost el. Întotdeauna el.” În ochi i s-au agitat șuvițe de alură. — Trebuie să înțelegi asta, Sera. Nu ești de vină.”

A fost greu de acceptat atunci când Kolis reac iona la ac iunile mele .

Neputând să stau nemișcat, l-am tras de strânsoarea. Brațul lui Nyktos căzu. m-am ridicat, dându-se înapoi de el. — Nu mă voi ascunde de chemarea lui, Nyktos.

Mâna îi căzu pe brațul scaunului. „Și nu-ți voi permite să fii în pericol.”

„Sunt deja în pericol! Toată viața mi-am trăit așa.” Crăpătura din pieptul meu amenința să se extindă și să se adâncească în timp ce mă uitam la rafturile goale. „Dacă refuzul meu de a-i răspunde la chemarea lui a provocat să se întâmple ceva – ca oamenii să fie răniți sau uciși – nu aș putea...” Mi-am dat părul înapoi de pe față în timp ce mă întorceam de la el. „Nu m-am putut descurca cu asta.”

— Chiar de asta ești hotărât să-i răspunzi la chemarea lui?

Încet, m-am înfruntat cu el. „Ce alt motiv ar putea fi?”

„Nu asta ai vrut?” Prinderea lui de brațul scaunului se strânse, albindu-și degetele. — Să ajungi la Kolis?

Am deschis gura, dar m-am gândit că ar trebui să sărbătoresc asta. Nici o dată – nici din momentul în care Attes îi transmisese mesajul până acum – nu mi-a trecut prin minte că Nyktos nu va fi forțat să mă ia ca Consort mâine. Aș putea să mă întâlnesc față în față cu Kolis fără riscurile de a scăpa. Și dacă aș arăta ca Sotoria, datoria mea ar fi și mai ușoară

obține. Nu numai vieți ar fi salvate. Tărâmuri întregi ar fi. Ar trebui să fiu încântat.

Dar nu am fost.

Am simțit orice în afară de asta. Un amestec sălbatic de emoții a răsărit sub suprafață, făcând ca crăpătura din pieptul meu să slăbească și mai mult. Eram speriat. Îngrozit. Furios. disperat. Pe punctul de a pierde controlul -

Am aspirat înghițituri adânci de aer, închizând totul. Aducerea la tăcere a furtunii la fel ca atunci când am îmbrăcat vălul.

Nyktos nu-și luase ochii de la mine. Privirea lui era la fel de dură precum fusese mai devreme. „În acest fel, nu ar trebui să încerci să scapi, nu-i așa?"

Respirația pe care am luat-o mi-a căzut scurt, când mi-a ars ceafa. „La naiba."

Un mușchi îndoit în maxilarul lui. Am crezut că ar fi tresărit, dar nu eram sigur și nu mi-a păsat. M-am întors țeapăn, părăsind biroul lui înainte ca crăpătura din pieptul meu să explodeze din nou.

Înainte să-mi pierd controlul.

Nektas aștepta în hol când am ieșit năvalnic din biroul lui Nyktos. Nu l-am văzut pe Ector când m-am întors, trecând pe lângă draken. Am înghițit un blestem când Nektas a căzut în pas lângă mine.

"Grozav. Mă urmărești, am mormăit eu.

„Ești foarte priceput, meyaah Liessa."

Am oftat.

„Nu-ți place să fii menționată drept regină, nu?"

„Ești foarte priceput, meyaah draken."

Râsul lui Nektas a fost scurt și aspru când am deschis ușa de la casa scărilor. „Nu știam că sunt drakenul tău."

Am început să urc treptele înguste mult mai puțin mărețe decât scara principală. „Da, ei bine, tu ești drakenul meu la fel de mult ca și eu regina ta."

„Ești regina noastră cu sau fără încoronare."

„Asta nu are sens, dar orice", am mormăit, întinzând mâna către ușa de la etajul al patrulea.

Nektas și-a întins brațul peste capul meu, trăgându-l înainte ca eu să pot. „Tu porți în tine singurul jar adevărat al vieții, Sera. Tu ești regina ."

M-am uitat peste umăr la el încruntat.

A trecut ușor pe lângă mine, tăcut în timp ce a condus spre dormitorul meu. L-am văzut cum a intrat în cameră și a mers direct în camera de baie.
A împins acea ușă și a inspectat spațiul înainte de a merge la ușile balconului, în timp ce m-am oprit lângă canapea. Acolo, a împins draperiile deoparte și a privit afară.

— Vrei să verifici și tu sub pat? Am sugerat.

Se întoarse, arcuind o sprânceană întunecată. „A greșit Ash? Dacă te îndoiești de motivațiile tale?"

„Dumnezei", am mârâit eu. „Urmărirea cu urechea este un talent la care drakenii sunt deosebit de pricepuți sau este doar ceva la care ești cu adevărat bun?"

Nektas se uită blând la mine.

I-am ținut privirea.

„Vrei să știi ce cred eu?"

„Nu", am spus.

„O să-ți spun oricum."

„Atunci de ce ai întrebat?"

„Am încercat să fiu politicos", a răspuns el și am pufnit. "El a greșit."

Nu am spus nimic.

„Dar avea și dreptate."

„Ei bine, comentariul tău a fost de ajutor, ca întotdeauna", am spus, clătinând din cap frustrat. „Știi, treaba este că nu-l acuz pe Nyktos că a pus la îndoială asta. Nu chiar. Dar, sincer față de zei, să profit de asta ca pe o oportunitate de a ajunge la Kolis nici nu mi-a trecut prin minte."

„Atunci pe cine ești mai supărat? Ash sau tu însuți?"

"Ambii?"

El a zâmbit slab. „Nu poți fi supărat pe amândoi."

Am privit în altă parte. „Da, dar să fii supărat nu contează. Ceea ce crede Nyktos nu contează. Ce vreau eu nu contează. Ceea ce face este faptul că Kolis ne-a învins – probabil fără să-și dea seama că a făcut-o. Acum, vom fi chemați amândoi și cum poate Nyktos să-l convingă pe Kolis că nu are idee cum a Înălțat un zeu sau că nu știe că a fost Bele?

„Așa cum a spus Ash, a trebuit să-l convingă pe Kolis de multe minciuni în trecut."

"Precum ce?" am întrebat, incapabil să mă opresc.

„Acel Ash nu-l urăște cu fiecare fibră a ființei sale și vrea

vezi-l înlăn uit sub pământ. Kolis nu știe asta. El crede că Ash își testează limitele doar atunci când se răzvrătește împotriva lui sau împinge ceva înapoi. Kolis crede că Ash îi este la fel de loial ca oricare alt Primal."

Neîncrederea a trecut prin mine. „Cum poate Kolis să nu știe adevărul când i-a ucis pe părinții lui Nyktos? Cum poate să se gândească pentru o secundă că Nyktos va fi loial după aceea?

„Pentru că Ash l-a convins că nu simte nimic în ceea ce privește mama lui. Nu i-a fost greu să creadă pentru Kolis, deoarece Ash nu a cunoscut-o niciodată", a explicat el. „Și l-a convins pe Kolis că-și ura tatăl – că îl considera pe Eythos slab și egoist. Dacă Ash nu ar fi reușit să-și ascundă adevăratele sentimente față de el, Kolis ar fi făcut mai rău decât a făcut după ce a luat jarul."

„Mi-e frică să întreb."

„Kolis a ucis fiecare zeu și divinitate care au slujit sub Eythos, asigurându-se că nimeni nu ar putea Urca pentru a înlocui Primal al Vieții."

„Dumnezei buni", am șoptit. "Toti?"

„Cei care nu erau la Curte au fost vânați pe Iliseeum și pe tărâmul muritorilor. Chiar și slujitorii de câteva generații îndepărtați de la Curte, cei care nu au trecut niciodată prin sacrificare, au fost măcelăriți."

Mi-am închis gura împotriva bilei în creștere. Nu știam ce să spun, dar m-am gândit brusc la muritorii uciși. Frații și copilul. Moartea lor ar fi putut fi rezultatul asta? Oare Nyktos crezuse greșit? Sau pentru că simțise că nu poate să-mi spună în acel moment?

„Dacă Kolis ar fi știut ce simțea Ash cu adevărat pentru el, ar fi ucis toți zeii de aici", continuă Nektas în liniște. „Fiecare muritor și evlavios. Înlănțuit fiecare draken din Abis. Kolis ar fi nivelat Țările Umbrelor."

M-am așezat pe marginea patului.

„Deci, a-l convinge de asta nu va fi diferit."

"Cum...?" Am strâns coloana patului lângă care stăteam. „Cum poate fi atât de convingător?"

Ochii purpuri ai lui Nektas i-au întâlnit pe ai mei. „Este același lucru care te face să fii atât de convingător. Că este de datoria lui să facă tot ce este necesar pentru a proteja cât mai mulți oameni."

am tresărit. „Nu mă prefac..."

„Nu vorbesc despre Ash."

Vorbea despre Kolis — despre datoria pe care știam că este a mea. Una care să-mi permită să fac tot ce era necesar. Mi-am lipit buzele.

„Dar este diferit. Kolis nu a făcut niciun atac personal împotriva mea. Nu există istorie între noi, așa cum este cu el și Nyktos."

„Nu există?" întrebă Nektas încet.

m-am linistit. „Nu sunt ea."

— Nu, dar ea face parte din tine, Sera.

Înclinând capul pe spate, m-am uitat la suprafața lucioasă a tavanului.

„Da, ei bine, dacă arăt ca ea și el ne cheamă înainte ca Nyktos să scoată jarul din mine, suntem înnebuniți. Toată lumea este înnebunită."

„Atunci trebuie să ne asigurăm că acel jar nu este vulnerabil pentru mult timp."

Mi-am coborât privirea spre el.

Nektas mă urmărea. „De ce nu-i mai spui Ash?"

Întrebarea m-a luat neprevăzut. "Nu știu."

"Este o minciună."

„De unde ai ști?" am cerut, încrucișându-mi brațele.

Nektas se înainta, cu pașii lui surprinzător de liniștiți pentru cineva atât de mare. „Ash așa îl numea tatăl său."

Nu știam asta și nu credeam că vreau să știu asta acum.

„Pentru ca el să se prezinte ca atare în fața dumneavoastră a însemnat ceva", a adăugat Nektas.

„Poate că a fost înainte." Oftând, m-am rezemat de coloană. „Dar el este nu mai Ash pentru mine."

Capul i s-a înclinat, fantele verticale ale pupilelor sale extinzându-se până când au fost aproape mai frecvente. „El este așa cum îți dorești să fie", a spus el. „Așa cum ești ceea ce îți dorești să fii pentru cei din Shadowlands și nu numai. Asta depinde de tine. Nimeni altcineva."

Capitolul 16

După ce Nektas a plecat, au fost prea multe ce-ai-aș putea încolți prin cap – prea multă energie neliniștită și anxioasă care își făcea drum prin mine pentru ca eu să stau nemișcat.

Trebuia să o rezolv.

Și trebuia să aduc la tăcere acele ce-ar fi, măcar pentru puțin timp.

Mi-am împletit rapid părul și mi-am petrecut restul după-amiezii făcându-mi atât de mult antrenament pe cât îmi aminteam și puteam fi făcut singur. Mi-am imaginat un partener imaginar, ceea ce nu a fost greu. Adversarul meu a alternat între Nyktos și mine — pentru că eram enervat pe amândoi din motive diferite — în timp ce am trecut prin shadowboxing și joc de picioare. M-am scufundat și m-am aruncat, lucrând mai întâi doar cu mâinile și apoi cu pumnalul. Nimic nu a fost la fel de bun ca să exersezi cu o altă persoană, dar a fost mai bine decât nimic.

Lupta era parțial memorie musculară, dar perioadele lungi de inactivitate ar putea fi diferența dintre a trăi și a muri.

În plus, mi-a ajutat să-mi păstrez mintea goală. Nu mă gândeam la somație, la planul lui Nyktos, la ce ar fi putut să sacrifice în plus față de tot ceea ce avea deja de făcut sau la sufletul care aparținea în mine. Eram un alt fel de pânză goală în timp ce înjunghiam și loveam cu piciorul în aer, dar epuizarea m-a găsit mai repede decât ar fi trebuit și am atribuit-o la sesiunile de antrenament ratate. Cel puțin, asta am decis să cred, pentru că alternativa era Cullingul.

Am curățat folosind apa rece din acea dimineață. De vreme ce se făcea târziu, am strecurat o scuză slabă pentru o cămașă de noapte și apoi am tras halatul. Păreau ore, dar au trecut doar câteva minute când Orphine sosi cu cina. După aceea, m-am întors pe șezlong, unde am deschis o carte, dar la fel ca cu o seară înainte, nu m-am putut concentra. Acele ce-ar fi s-au întors.

Când ne-ar chema Kolis? Ar încerca Nyktos să-l ascundă convocare de la mine? Și dacă nu a făcut-o, dacă aș arăta ca Sotoria?

De ce mi-a fost teamă de asta când ar trebui să salut această posibilitate? Bun venit ceea ce Nyktos mă acuzase în acea după-amiază.

Pentru că Nyktos avusese dreptate. Mi-a fost mai ușor să fac ceea ce trebuia.

Numai că nimic nu se simțea mai ușor.

Pentru că ce ar face Nyktos dacă am ajunge la Curtea lui Kolis, iar falsul Rege m-ar fi recunoscut ca fiind Sotoria? I-ar permite cu adevărat lui Kolis să mă ia?
Sau ar interveni? Știam răspunsul și m-a îngrozit. Dacă aș fi reușit să scap, aș fi putut ajunge la Kolis fără ca Nyktos să fie acolo. Nu numai că a fost pus în pericol, dar și a fost pus într-o situație în care trebuia să aleagă între Țările Umbrelor — Și eu.

Cum ar putea continua să-l convingă pe Kolis de loialitatea lui dacă ar încerca să-l împiedice pe falsul Rege să mă ia? La naiba, cum a avut Nyktos de succes în tot acest timp? Știam că Nektas a spus că e o datorie, dar zeii mei... nici măcar eu n-aș fi putut face asta.

Privirea mea s-a îndreptat spre ușa împodobită cu argintiu care se învecina cu dormitoarele noastre și m-am gândit la acel sărut.

El este așa cum îți dorești să fie.

„Nici nu-l cunosc”, am șoptit eu când jarul din pieptul meu s-a încălzit
—

Am țipat, ridicându-mă în picioare când ușa s-a deschis brusc. Cartea se prăbuși pe podea cu o bătaie puternică când Nyktos intră cu pași mari înăuntru de parcă ar fi avut tot dreptul să facă asta.

— Te-ai gândit să bati mai întâi? am exclamat.

"Nu."

"Tu trebuie sa ai." Mi-am lipit palma de inima mea tunătoare. „Aș fi putut fi ocupat.”

"Facand ce?"

„Multe lucruri”, am mormăit. "Foloseste-ti imaginatia."

Nyktos se opri, cu maxilarul strâns. „Nu sunt sigur dacă să-mi folosesc imaginația ar fi înțelept.”

„Presupun că nu.” M-am aplecat, luând cartea. Când m-am uitat la el, am văzut că se apropiase în liniște și verifica farfuriile. „Mi-am mâncat toată cina ca o fată bună, în caz că te întrebi.”

Privirea lui rece, argintie, a pâlpâit de la masa spre mine.

"Ai nevoie de ceva?"

„Am nevoie de un singur lucru momentan. Dormi."

"Bine." Am deschis cartea și m-am prefăcut că citesc. "Vă mulțumesc pentru partajarea."

— La îndemână, Sera.

Încet, mi-am ridicat privirea spre el. "Serios?"

„Se pare că glumesc?”

„Chiar și cu broasca de la ușa balconului? A funcționat foarte bine aseară.”

„Sunt sigur că, având suficient timp, ți-ai dat seama cum să alegi lacătul”.

„Sunt sigur că, dacă aș fi vrut să deschid acea lacăt, aș fi făcut-o deja.”
m-am repezit. — Nu voi încerca să evadez, Nyktos. Ce rost ar avea acum?”

Trăsăturile lui nu arătau nimic, dar cuvintele lui... spuneau multe. „Mi-ai promis că nu vei mai merge după Kolis. Vreau să cred asta, dar ceea ce vreau nu poate fi mai important decât ceea ce știu. Dacă ți se oferă o oportunitate, o vei profita în continuare. Chiar si acum. Nu voi lăsa acea încredere fragilă să fie ruptă atât de repede.”

Inima mi-a tresărit când mă uitam la el. Un nod dezordonat de emoție a funcționat
iese din acea crăpătură. Cuvintele au bubuit. „Nu vreau.”

"Știu." Ochii i s-au luminat într-o nuanță mai blândă de gri, chiar dacă pieptul i s-a ridicat cu o respirație adâncă. — Vino în pat, Sera.

Nici măcar nu eram sigur de ce mă lupt cu el pe asta. Îmi plăcea să dorm în a lui
pat. Cu el. Chiar și când m-a iritat.

Asta ar trebui să mă preocupe.

Și a făcut-o, dar tot ce puteam face a fost să adaug asta la lista absurd de lungă de lucruri care mă îngrijorau.

Ridicându-mă, am intrat mai întâi în camera de baie să mă pregătesc de culcare. Când mi-am curățat dinții și am scuipat pastă în lighean, urme de roz se învârteau prin spumă. Mi-au sângerat puțin gingiile. Stomacul mi s-a prăbușit când mi-am șters rapid gura și apoi am părăsit camera de baie, urmând pe Nyktos prin pasajul întunecat și îngust. M-am oprit lângă pat, gândindu-mă la afacerea pe care i-o oferisem înainte de sosirea lui Attes. Doamne, uitasem de asta.

Nyktos a trecut pe lângă mine. — Cel puțin nu ai pantaloni și cizme care să fie scoase în seara asta, spuse el.

„Cred că ai prefera asta odată ce vezi ce e sub halat.”
Inexplicabil de nervos, am întins mâna spre cercevea.

S-a întors spre mine, lumina aplicelor aruncând o privire de pe panta lui

pomeții. „Te rog spune-mi că nu ești nud acolo sub.”

Ei bine, am presupus că asta a indicat că nu avea intenția de a face acea înțelegere cu mine. „Ești îngrijorat că nu vei mai putea controla reacția corpului tău?”

„Trăiesc cu frică constantă de asta”, murmură el, cu privirea fixată asupra mea.

O mică parte din mine chiar credea asta. „Nu sunt nud. Nu chiar."

"Nu chiar?"

Mi-am desfăcut halatul, lăsând-o să-mi alunece pe brațe. Nyktos era acum acela să rămână complet nemișcat la vederea cămășii de noapte subțiri, aproape transparente.

Buzele lui s-au întredeschis, dezvăluind o urmă de colți. „Așa porți de obicei în pat?” întrebă el aspru.

„Crezi sau nu, aceasta este cea mai modestă dintre cămășile de noapte pe care mi le-a adus Aios.” Obrajii mi s-au încălzit în timp ce el m-a privit drapând halatul peste piciorul patului.

„Good Fates”, a mormăit el, înțepenit pentru o clipă, apoi a venit spre mine, cu fiecare pas lent și măsurat. Un dulce fior de anticipare a trecut prin mine în timp ce îmi înclinam capul pe spate pentru a ridica privirea la el.

Doar o fante subțire de argint strălucitor era vizibilă în spatele genelor sale groase, când își strecură degetele sub cureaua satinată. Spatele degetelor lui reci mi-au târât de-a lungul pielii în timp ce îmi trage cureaua pe braț. A zăbovit câteva clipe, abia atingându-mă, dar am simțit apăsarea ușoară a pielii lui în fiecare parte a corpului meu. Și-a strecurat degetele de sub curea. "Se poate?"

Nu am știut la început pentru ce cere permisiunea, dar mi-am dat seama că se uita încă o dată la împletitura mea întinsă peste umăr. „Tu... poți.”

Nyktos și-a mișcat mâna atunci. Nu a ridicat impletitura sau a tras de ea. Chiar sub umărul meu, și-a ondulat arătătorul și degetul mare în jurul împletiturii. Am rămas nemișcat în timp ce și-a tras vârful degetului pe lungime, zgâriindu-mi curba sânului. am tremurat.

„Ți-am spus” – continuă el trecându-și degetul mare peste împletitură – „că părul tău îmi amintește de lumina filată a lunii?”

"Da."

— E frumos, spuse el, apropiindu-se de cravată care ținea șuvițele împreună. A smuls cu grijă trupa ca înainte. Alunecând-o pe încheietura mâinii, a desfășurat ușor împletitura, lăsând masa de valuri și bucle să-mi cadă peste umerii. "Ma intorc imediat."

Am stat acolo, cu inima bătându-mi bătând când el a intrat în camera de baie,

închizând u a în urma lui. Nu m-am mișcat când am auzit stropi de apă, pielea încă furnicând de amprenta atingerii lui. În cele din urmă, m-am forțat să mă mișc. M-am dus la o parte a patului în care dormisem noaptea trecută și m-am urcat, trăgând pătura moale în sus pe picioare, în timp ce mă așezam pe o parte, cu fața în dormitorul meu.
Un parfum de citrice și de aer proaspăt m-a înconjurat imediat.

Am auzit ușa deschizându-se, dar nu m-am întors când s-a dus la dulap. Am vrut pentru că știam că se dezbracă, dar mi-am dat seama că n-avea rost să mă mai chinuiesc.

Patul s-a mișcat când mi s-a alăturat, iar apoi întunericul a înghițit camera. „Știi", am spus, „ai fi putut să aștepți să mă culc și apoi să te furișezi din nou în patul meu".

„Aș fi putut", a fost de acord el. „Dar atunci ce aș fi găsit la intrarea în camera ta odată ce te-ai culcat?"

Mi-am dat ochii peste cap. „Nu este ca și cum aș face asta în fiecare seară."

„Ei bine, găsesc că vestea asta este ușor dezamăgitoare."

Sprâncenele mele s-au ridicat. Am început să mă rostogolesc pe spate, dar el a vorbit. M-a oprit cu două cuvinte. "Îmi pare rău."

m-am linistit. "Pentru ce?"

— Pentru azi mai devreme, spuse el după o clipă. „Când ți-am sugerat că motivația ta pentru a răspunde la citație era ca să poți ajunge la Kolis. Ar fi trebuit să știu că nu asta te-a determinat – cel puțin nu motivul principal.
Ai spus că nu vei duce până la capăt planul meu dacă îndepărtarea jarului ar duce la rănirea altora."

Nu eram sigur dacă trebuia să-și ceară scuze pentru asta. Dacă aș fi fost el, aș fi presupus același lucru. Dar se înșelase. A ajunge la Kolis nu fusese motivul principal, chiar dacă ar fi trebuit să fie. „Mulțumesc", am murmurat, întorcându-mi privirea către peretele întunecat. — Asta înseamnă că nu vei încerca să mă lași în urmă când ne va chema?

"Nu voi. Nu pentru că este ceea ce vreau eu, ci pentru că este ceea ce vrei tu."

Am expirat zdrențuit, dorind să-i mulțumesc din nou, dar știind că să-i mulțumesc pentru asta nu ar fi apreciat.

Tăcerea s-a lăsat între noi și a durat atât de mult încât am crezut că Nyktos a adormit, dar apoi a vorbit din nou. „De ce îți ții respirația atât de des?"

Mi s-au deschis ochii. "Ce?"

„Îți ții respirația. De obicei, pentru o numărare, apoi expirați."

„Doamne, este chiar atât de vizibil?" am întrebat, gândindu-mă la când văzuse

o fac în sala tronului în timp ce Holland și Penellaphe erau acolo.

"Nu chiar."

M-am încruntat la întuneric. „Dar ai observat."

„Nu înseamnă că alții au." Au trecut câteva bătăi de tăcere. „De ce o faci?"

Am închis ochii. „Este doar ceva pe care Holland m-a învățat să fac."

A rămas tăcut pentru o clipă. — Dar de ce trebuie să o faci, Sera?

"Nu știu."

Nyktos nu a mai vorbit după aceea. Nu a fost nimic altceva decât tăcere multă vreme, apoi eu am fost cel care am vorbit. „Ești îngrijorat de citație?
Ce se va intampla?"

„Nu", a spus el și a fost o minciună. Patul se mișcă din nou. Brațul i s-a apropiat talia mea, greutatea grea și rece era... plăcută. „La îndemâna brațului."

Am închis ochii, încercând să ignor cât de mult îmi plăcea senzația brațului lui. Abia în acel moment mi-am dat seama că am făcut ceva ce nu făcusem niciodată în toată viața mea.

Am lăsat pumnalul în dormitorul meu.

Eram într- o... dispoziție.

O dispoziție mohorâtă, așa cum ar numi-o Holland. A fost cu mine când m-am trezit în ceea ce ar fi trebuit să fie ziua încoronării mele, dar pentru a doua oară în viața mea, m-am trezit în ziua în care trebuia să fiu căsătorită, doar pentru ca acele planuri să se schimbe.

Era devreme, cerul încă o nuanță adâncă de gri, dar Nyktos plecase deja, iar eu nu zăbovisem în dormitorul lui. Făcusem curățenie cu apa proaspătă pe care o adusesem cineva și mă schimbasem în ultima rochie pe care o aveam, o tăietură destul de asemănătoare cu cea pe care o purtasem cu o zi înainte, dar în totalitate neagră. Abia după ce mi-am strâns practic sânii în corset și am fixat ultimii nasturi, mi-am dat seama că hainele mele fuseseră în sfârșit spălate și returnate, așezate într-un teanc îngrijit pe pat. Am oftat, neavând niciun plan să mă dezbrac.

În schimb, m-am dus la șezlong și m-am lăsat jos. Acolo am stat, mintea mea neliniștită, deși corpul meu era nemișcat. Prea nemișcat.

Starile păruseră să vină și să plece odată cu schimbările din vânt în timp ce eram pe tărâmul muritorilor, deseori lovindu-mă în noapte, când nu puteam dormi și nu aveam ce să-mi ocupe mintea. Acelea au fost nopți în care nici măcar ideea de a-mi ocupa corpul într-unul din vizuințele hedoniste care împrăștiau Luxe nu a atras.

Acelea au fost nopțile în care mă întrebam dacă tatăl meu fusese afectat de starea de spirit. Dacă ar fi jucat un rol în căderea lui de pe turn în noaptea nașterii mele. Dacă da, acesta era singurul lucru pe care mi-l lăsase, dacă așa ceva putea fi transmis? Nu eram sigur. Dar dacă da, aș fi preferat ceva mai puțin întunecat.

Oare Sotoria simțise la fel? Ați experimentat aceste dispoziții? A fost ea-?

M-am oprit când inima mea a început să se împiedice prea repede, iar senzația de a nu avea control a crescut rapid. Nu mă puteam gândi la nimic din toate astea, așa că am stat acolo, ziua căscând în fața mea, goală și irelevantă. Mâine ar fi la fel? A doua zi? Nu a existat niciun antrenament la care să participați. Nu a existat mâncare de dus familiilor afectate de putregai. Fără vizite neașteptate din partea lui Ezra sau cereri de ajutor pentru Doamnele Milei. Doar mai multă așteptare. Nicio evadare de unde gândurile mele doreau să zăbovească – un loc care prospera reluând toate cele mai rele momente.

Dezamăgiri și eșecuri.

Rușinele și disperările.

Cu excepția acum, au fost altele noi. Destinul care nu fusese niciodată adevărat. Trădarea mea asupra lui Nyktos și faptul că niciunul dintre noi nu pusese la îndoială ceea ce credeam că va pune capăt Putregaiului. Era greu să mă uit înapoi acum și să nu simt că ar fi trebuit să știu că Nyktos nu era cauza. Era greu să stau aici, cald și bine hrăniți, în timp ce cei din regatul meu mureau de foame și s-ar confrunta în curând cu greutăți și moarte de neimaginat dacă planul lui Nyktos nu ar funcționa.

Și mi-a fost greu să stau cu mine. Cu știința că mă temeam de citație când ar trebui să o aștept cu nerăbdare.

Degetele mele mi-au îngrijorat cusătura de pe brațul șezlongului în timp ce mă uitam la grămada îngrijită de haine care fusese așezată pe pat. Nu eram obișnuit cu o asemenea lenevie. O astfel de lipsă de scop. Mi-a făcut pielea prea strânsă și subțire. Un nod mi s-a blocat în gât, gândurile mele devenind la fel de grele pe cât se simțea corpul meu. M-am aplecat în șezlong, simțindu-mă de parcă aș putea să mă afund în tapițeria moale și să devin parte din ea până am dispărut. Și n-ar fi cam drăguț —?

"Nu." Inima a început să-mi bată în timp ce mă ridicam, mușchii devenind rigid.

Inspiră. Acesta a fost un... un gând rău . Incomod. Sufocant. Mi-am netezit brusc mâinile umede peste genunchii mei goi. Ține. Camera era prea mică când stăteam acolo.

Eram prea mic, micșorându-mă cu fiecare secundă care trecea. Expirați. Am continuat respirația lentă și uniformă și mi-am strâns ochii până când am văzut alb și presiunea din piept s-a slăbit.

De ce-ți ții respirația?

Ochii mi s-au deschis când m-am ridicat. N-am putut să mai petrec un moment în această cameră. Punându-mi picioarele în pantofi cu talpă subțire, am părăsit camera, surprins să-l găsesc pe Saion în hol în loc de Orphine. Nu s-a luptat când i-am spus că vreau să-mi iau micul dejun în altă parte și, cu cât mă îndepărteam de camerele mele, cu atât constricția din piept și gât mi s-a slăbit.

Ne-am oprit în bucătării, apoi mi-am luat micul dejun într-una dintre numeroasele camere de primire de la primul etaj cu Reaver, care a ajuns să ne urmărească și în prezent dormea pe o canapea îngustă de culoarea Ulmilor Întunecați dincolo de Wayfair. Să iau micul dejun în afara camerei mele a fost o îmbunătățire semnificativă, dar liniștea mă atingea.

La fel era și felul în care Saion plutea în liniște lângă uși, cu o mână sprijinită de mânerul unei săbii scurte, privindu-mă așa cum a făcut-o în ziua în care cimerianul.
a venit.

Lăsându-mi lingura deoparte, m-am uitat în jurul camerei. La fel ca toate cele pe care le văzusem când Jadis ne dusese înăuntru și ieși din camere, acesta era bine întreținut, deși părea că nimeni nu a călcat piciorul în el în decenii – poate secole. Pe podoabele din lemn ale brațelor și picioarelor canapelei pe care dormea Reaver nu era nici măcar un fir de praf. Am scanat pereții goi de piatră umbră, amintindu-mi de spațiile personale ale lui Nyktos — goale ca un gol. M-am încruntat, dându-mi seama că, în afară de tablourile părinților lui Nyktos din bibliotecă, nu văzusem alta.

„Sunt folosite vreodată aceste spații?” am întrebat în timp ce îmi treceam un deget pe paharul cu suc.

Saion î i înclină capul, aruncând o privire spre pere i. "Din când în când, Jadis sau Reaver le explorează, dar în afară de asta, nu că am văzut eu.”

„Cine le ține atât de curate?”

„De obicei, Ector.”

„Este atât de plictisit?”

Saion chicoti. „M-am întrebat asta și eu, dar cred că o face pentru Eythos.”

Degetele mele s-au oprit pe sticlă. — Ca în memoria lui sau ceva?

"Așa cred." A aruncat o privire peste spațiu. „Când tatăl lui Nyktos era în viață, a ținut toate aceste camere deschise și curate. Au fost oaspeți. Nu atât de mulți pe cât mi-am imaginat că sunt atunci când Eythos era adevăratul Primar al Vieții, dar au existat... Se opri ca și cum ar fi căutat cuvântul potrivit.

„A fost viață aici odată?" Am banuit.

Saion dădu din cap. — Da, spuse el, dresindu- i glasul. "A fost."

A fost atent la Ector și a fost doar surprinzător pentru că știam atât de puține despre el – despre oricare dintre ei. M-am rezemat în scaun. "De unde ești?"

Saion ridică o sprânceană întunecată. „Aceasta este o întrebare aleatorie."

Era. "Doar curios."

Nu a spus nimic și mi-am dat seama că orice schimbare a inimii pe care o avusese a mers atât de departe. — Nu contează, am spus. „Presupun că putem relua chestia incomodă de a-mi veghea în tăcere."

„M-am născut în Insulele Triton."

Privirea mi-a tăiat spre el, puțin surprins că răspunsese. — Ați aparținut curții lui Phanos?

„Am rămas acolo până când am trecut de vreo cinci decenii după Culling-ul, apoi am plecat atât cu Rhahar, cât și cu mine."

"De ce ai plecat?" Nu m-am putut abține să nu întreb. Din câte știam, zeii născuți la Curtea lui Phanos și-au extras puterea din lacuri, râuri și mări și, ei bine, nu existau astfel de lucruri în Țările Umbrelor.

„Chiar vrei să știi?"

„Nu aș fi întrebat dacă nu aș fi făcut-o."

Capul i s-a înclinat într-o parte și l-a sprijinit de tocul ușii. „Ai auzit de Regatul Phythe? A existat în urmă cu câteva sute de ani — cu aproximativ o sută de ani înainte ca Eythos să încheie înțelegerea cu strămoșul tău. Era un regat frumos, plin de oameni care trăiau din pământ și din mare.
Oameni pașnici", a spus el și nu mi-a trecut pe lângă faptul că acum știam că Saion era mai în vârstă decât Nyktos. „În tărâmul muritorilor, se întindea cândva de-a lungul poalelor sudice ale lanțului Munților Skotos, până la mare."

„Numele este vag familiar." M-am încruntat, căutându-mi amintirile.
„Nu era un vechi regat favorizat cândva de Phanos până când unul dintre fiii regelui ia făcut ceva uneia dintre fiicele lui Phanos sau ceva de genul?

„Asta s-a scris. Dar singurul adevăr în asta era că Phythe
a fost cândva favoritul lui Phanos – până când au căzut în disfavoare."

Am prins paharul. „Am o bănuială teribilă că știu unde se duce asta."

„Da, probabil că o faci." Ochii i se mijiră gânditori. "A fost
o scurgere de petrol în largul coastei Lasaniei, nu-i așa? Acum aproximativ un deceniu?"

"L-am vazut. Phanos a ieșit din apă și a distrus toate navele din port. Au murit sute, am spus. „Ce s-a întâmplat cu adevărat atunci?"

Saion clătină din cap. „Obișnuiau să țină aceste jocuri în onoarea lui Phanos în fiecare an, dar erau periculoase. Oameni au murit adesea în timpul lor, inclusiv singurul fiu al regelui . După aceea, Regele a încheiat jocurile, crezând că Phanos este un zeu primar binevoitor care nu ar vrea să-și vadă cei mai credincioși făcându-se rău."

"Ei nu au avut dreptate?"

„Fătal greșit", a confirmat el. „Phanos a fost insultat. Am văzut sfârșitul lui
jocurile ca o lipsă de credin ă. L-a înfuriat și a inundat împărăția."

— Zeii mei, am optit eu îngrozită.

„Da." A scapat o respiratie grea. „Am vizitat Phythe des. Oamenii de acolo erau — erau buni. Nu toate au fost perfecte, știi? Dar niciunul dintre ei nu merita asta. Phanos tocmai a șters un regat. Nu a fost nici un avertisment. Nimeni nu a avut șansa de a scăpa de valurile mai înalte decât Rise care venea dinspre mare și călătorea kilometri în interior. Totul și toți cei din Phythe au fost duși în mare." S-a frecat de bărbie, clătinând din cap.

„Când eu și Rhahar am aflat ce a făcut, am fost șocați. Nu-mi venea să cred. A făcut asta în timpul jocurilor la care știam al naibii de bine că nici măcar nu le-a acordat atât de multă atenție. Și chiar dacă fiul regelui ar fi făcut ceva uneia dintre fiicele sale, asta nu justifică luarea vieții unui întreg regat. Nu l-am putut servi după aceea. Nu am fost singurii care am plecat, dar" – expiră el cu putere – „de aceea am plecat".

„Doamne, nu știu ce să spun. Asta e teribil." M-am înfiorat, imaginându-mi teama pe care trebuie să o fi simțit oamenii din Phythe când au văzut valul venind spre ei, știind că nu aveau cum să scape de ea.

"Este."

Am înghițit în sec, aruncând o privire în jos către Reaver, care nu este conștient. „Oare Primals au fost vreodată cu adevărat binevoitori?"

„Nu cred că cineva este cu adevărat binevoitor pe parcursul întregii vieți.
Nici măcar muritorii", a spus el și m-am uitat la el. „Dar nu ne așteptam la asta de la Phanos, așa că trebuie să însemne că nu a fost întotdeauna așa."

— Crezi că este pur și simplu pentru că a trăit prea mult?

„Nu cred că este asta – sau cel puțin nu este singurul motiv. Primarii sunt bătrâni. În curând, și ei vor deveni Antici. Dar Eythos, împreună cu Kolis, era mai în vârstă decât toți. Și nu a coborât niciodată în genul ăsta de existență fără inimă. Alți câțiva Primals nu au făcut-o”, mi-a spus el și m-am gândit la Attes.
„Dacă-l întrebi pe Ector și pe alți zei care erau în viață când Eythos era adevăratul Primal al Vieții, ei îți vor spune că a existat o schimbare semnificativă în mulți dintre Primals atunci când Kolis a furat esența fratelui său.”

Am pus paharul deoparte. „Crezi că acel act a afectat comportamentul lor? Cauzat să devină mai puțin binevoitori?”

„Așa crede Ector.” Saion ridică din umeri. „Nu există nicio modalitate de a ști cu siguranță, dar cred că a înțeles ceva.”

Dacă acesta ar fi cazul, ar putea însemna că am putea avea succes la a legăna măcar câțiva Primals? „Deci, ai ajuns aici, unde nu există lacuri sau râuri dincolo de Black Bay și Red River?”

A apărut un zâmbet ironic. „Nu la început. A trecut ceva timp până la noi ne-am găsit drumul către Shadowlands sau chiar ne-am întâlnit față în față cu Nyktos.

„Cum s-a întâmplat asta?”

A rămas tăcut câteva clipe. „Zeii nu pot părăsi Curtea în care s-au născut fără permisiunea Primalului care o supraveghează. Nu se întâmplă adesea să se acorde permisiunea. Și dacă un zeu își abandonează curtea oricum, este considerat un act de rebeliune deschisă, care se pedepsește cu moartea – tipul final.”

m-am înțepenit. — Nu se pare că tu și Rhahar ați avut permisiunea.

„Nu am făcut-o.” Rânjetul pe jumătate a revenit. „Phanos a trimis pe alții după cei care au părăsit Curtea în urma incidentului cu Phythe. La scurt timp după ce Eythos a fost ucis, în cele din urmă ne-au găsit și ne-au adus la Curtea din Dalos, unde zeii sunt condamnați și pedepsiți. În timp ce eram ținuți acolo, așteptând sosirea lui Phanos, Nyktos ne-a vizitat. Întrebat de ce am plecat. I-am spus adevărul și apoi a plecat.”

Sprâncenele mele s-au ridicat. "Tocmai a plecat?"

„Da. La acea vreme, am crezut că era o prostie de făcut.” Saion chicoti. „Nu știam prea multe despre el, doar că era tânăr pentru un Primal – cu adevărat tânăr. Dar devenise deja cunoscut ca fiind unul dintre ultimii Primiști pe care cineva dorea să-i traverseze. Oricum...” a continuat înainte să pot întreba exact cum și-a câștigat Nyktos acea reputație. „Nyktos a venit la Curte a doua zi când a sosit Phanos și chiar înainte să fim condamnați, Nyktos a intervenit. A spus că Phanos nu are dreptul să ne condamne, deoarece noi nu

l-a slujit mai mult, dar l-a slujit pe Primal al Morții. Mă îndoiesc că cineva a fost mai șocat decât Rhahar și mine la anunț, dar Nyktos, omule, este un nenorocit când vrea să fie. Vedeți, când ne-a vizitat cu o zi înainte, ne-a atins pe amândoi când a plecat. Am ajuns prin gratii și ne-am bătut pe umeri. Nu ne-am gândit la nimic. Singurul lucru pe care l-am gândit amândoi după aceea a fost că celula era mai rece – că eram mai reci. Asta a fost. Dar când ne-a atins, ne-a luat sufletele.”

Capitolul 17

Mi-a rămas gura căscată. "Ce?"

„Da.” Saion râse din nou. „Haosul a izbucnit. Știam ce înseamnă asta, mai ales Kolis. Vezi tu, se presupune că Kolis a scos rahatul ăsta tot timpul când era adevăratul Primal al Morții. Doar că a făcut-o când cineva l-a supărat. Dar, oricum, Nyktos avea sufletele noastre. Niciunul dintre ceilalți Primiști nu ne-a putut atinge. Noi îi aparținem.”

Uimit, m-am legănat înapoi. Știam că Nyktos putea să facă asta, să invoce un suflet cu o atingere, dar cumva, uitasem cât de mortal și periculos putea fi. — Mai poate Kolis să facă asta?

„Nu cred. Dacă ar putea, îmi imaginez că ar fi făcut-o în stânga și în dreapta.”

Mulțumesc zeilor că ticălosul nu a putut. „Ce s-a întâmplat după ce a făcut asta?”

„Ei bine, Phanos a fost bifat. În mod ciudat, l-a amuzat pe Kolis. El a văzut-o ca pe Nyktos cu Phanos sau așa ceva”, a spus el și m-am gândit la ce spusese Nektas despre modul în care Kolis credea că Nyktos îi era loial. „Oricum, nu era nimic de făcut. Phanos s-a întors la Curtea lui super supărat și am fost duși în Shadowlands.”

„Ți-a dat sufletele înapoi, nu?”

„Dacă a făcut-o și Phanos ar afla vreodată, ne-ar putea revendica încă o dată.”

Acesta nu a fost un răspuns direct, dar eram dispus să pariez că Nyktos le-a returnat. Cei care au slujit Țările Umbrelor nu au făcut-o pentru că trebuiau sau pentru că Nyktos avea ceva la fel de valoros precum sufletul lor. L-ar fi returnat, iar Saion și Rhahar au fost suficient de înțelepți pentru a păstra asta pentru ei înșiși.

„V-a salvat viețile”, am spus, ridicând privirea la el.

„Nu suntem singurele vieți pe care le-a salvat.”

Știam asta, dar totuși... acțiunile lui Nyktos erau multe de înțeles. Chiar și gândul ce s-ar fi întâmplat dacă l-aș fi ucis cu succes mi-a făcut inima să se oprească și să mă dureze pieptul. Am luat paharul cu suc, terminându-l, dar nu a făcut nimic să-mi ușureze nodul din gât sau să întărească slăbiciunea bruscă.

în jurul crăpăturii acelei din pieptul meu. „Eu... am crezut cu adevărat că datoria mea de a-l ucide pe Nyktos este singura modalitate de a-mi salva regatul.” Mi-am dres glasul, cu vocea abia peste o șoaptă. „Nimeni – și vreau să spun, nimeni – nu mă poate urî mai mult decât mine pentru asta.”

„Știi”, a spus Saion, „de fapt cred asta.”

Vârfurile urechilor arzându-mi, m-am ridicat de pe scaun, având brusc nevoie de liniștea de care fugisem nu cu mult timp în urmă. „Cred că mă voi întoarce în camerele mele acum.” Am aruncat o privire către tânărul draken, care încă dormea. „Ar trebui să-l trezim pe Reaver?”

„O să fie bine.”

"Sunte i sigur?" Mi s-a părut puțin greșit să-l părăsesc în timp ce dormea.

Saion a dat din cap când a ieșit în hol, așteptându-mă. "Daca tu trezește-l, probabil că va deveni puțin... captivant. Cu dinții lui, nu cu cuvintele lui.”

Am ridicat o sprânceană. — Atunci cred că îl voi lăsa în pace.

"Alegere înțeleaptă."

M-am dus la scara din spate, asemănătoare cu cele de la capătul aripii unde se afla biroul lui Nyktos și am împins ușa. Sunetele slabe ale metalului care se ciocneau cu metalul răsunau în casa scării. Saion nu a arătat nicio reacție la sunet, dar curiozitatea și-a înfipt ghearele în mine. M-am dus la ușa exterioară.

"Unde te duci?"

"Nicăieri."

— Cu siguranță se pare că te duci undeva și nu e dormitorul tău, mormăi Saion.

Am deschis ușa grea și am privit afară. L-am văzut imediat pe Nyktos în umbra Rise, ridicând o sabie. Mi-am spus că a fost pentru că era mai înalt decât cei doi sau doi alții cu el, când a primit lovitura altuia. Sau că era încălzirea din pieptul meu, zumzetul slab al jarului care-i aparținea. M-am convins că nu are nimic de-a face cu anticiparea, cu nerăbdarea care a prins viață când l-am văzut.

Saion s-a mutat în spatele meu, privind deasupra capului meu la paznicii care se înfruntau în perechi. „Se antrenează.”

— M-am gândit, am murmurat, încântat de felul în care s-a mișcat Nyktos. Era o grație prădătoare în modul în care își folosea corpul mare, țâșnind înainte și înapoi de parcă ar fi fost ușor ca aerul.

M-am uitat, gândindu-mă la modul în care îi salvase pe Saion și Rhahar prin înșelătorie inteligentă. Ce preț a plătit, totuși, odată ce amuzamentul lui Kolis a dispărut? Pentru că, deși Kolis credea că Nyktos i-a fost loial, el încă i-a făcut

zei în țeapă în ascensiune.

Nyktos și-a coborât sabia pe adversarul său cu suficientă forță pentru a dezarma gardianul. A prins cealaltă sabie, apoi a îndreptat ambele lame spre gâtul bărbatului.

Un dor nelini tit m-a învârtit în timp ce Nyktos l-a strâns pe bărbat pe umăr. Mi-am întors privirea, găsind rapid pe Rhain și Ector împreună cu paznici necunoscuți. Au fost zile în Lasania când a trebuit să mă târâsc în turnul de est pentru a mă antrena. Zile pe care mi-am dorit să le petrec făcând doar ceea ce am ales să fac. Dar antrenamentul mă ținuse ocupat și poate chiar ajutase să țin la distanță acele stări pe care le-am experimentat.

Nu eram obișnuit să existe așa, cu singurele mele opțiuni de a-mi petrece timpul dormind, citind sau hoinărind în timp ce îi enervam pe alții cu prezența mea. Nu eram obișnuit să nu am un scop.

„Credeam că te îndrepti spre dormitorul tău”, mi-a amintit Saion.

"Am fost." Mi-am ciugulit buza inferioară în timp ce Nyktos făcea semn unui alt gardian înainte – unul musculos și cu părul blond.

"A fost." Saion oftă. "Timpul trecut. Grozav."

Am ignorat asta. „Cât de des se antrenează?”

„În fiecare zi, de obicei pentru câteva ore dimineața.”

„Obișnuiam să mă antrenez în fiecare zi.”

„Felicitări”, a răspuns el sec.

Antrenamentul era ceva. Și ar trebui să mă antrenez, păstrându-mi reflexele perfecționate. Erau atât de multe pe care le puteam face singur. M-am uitat peste umăr la Saion, mintea mea năvălind. „Ai prefera să stai în afara camerelor mele uitându-te la un perete sau un tren gol?”

S-a uitat în jos la mine. „Este o întrebare trucată? Desigur, aș prefera să mă antrenez.”

Hotărârea m-a cuprins. „Atunci hai să ne antrenăm.”

Sprâncenele i se ridică. "Tren. Cu tine?"

"Da."

Saion scoase un sunet înecat. „Îmi pare rău. Nu se va intampla."

m-am încruntat. "De ce nu?"

— Pentru că aș prefera să nu fiu eviscerat de Nyktos, ceea ce este exact s-ar întâmpla dacă aș ridica o sabie împotriva ta, antrenându-te sau nu.”

„Este ridicol.”

"Este ceea ce este."

Am rămas cu gura căscată la el. — Vorbești serios, nu-i așa?

"Da."

— Nyktos a dat ordinul ăsta?

„Nu în atâtea cuvinte, dar nu este unul care trebuie rostit cu voce tare pentru a fi cunoscut și înțeles.” Saion a oftat când m-am întors către Nyktos și paznici. „De ce am senzația că ești pe cale să faci ceva prost sfătuit?”

Poate că eram, dar nu-mi păsa. N-aș mai petrece o zi irosindu-mă în camerele mele. nu puteam. Nu aș mai exista doar, devenind un spirit lipsit de viață care cutreiera săli în loc de pădure. Nu când am terminat de trăit ca și cum n-aș avea niciun cuvânt de spus în viața mea. Și nu hotărâsem deja asta? A vorbit? Era timpul să ac ionăm după aceste cuvinte, pentru că lucrurile trebuiau să se schimbe. Împingând ușile larg, am ieșit afară.

— Știam, mormăi Saion.

Jumătățile rochiei mele mi-au fluturat în jurul picioarelor în timp ce traversam curte. Câțiva dintre gardieni m-au observat imediat, oprindu-se când mă apropiam.

Nyktos a blocat o lovitură cu marginea săbiei, în timp ce capul lui s-a pocnit în direcția mea. Trăsăturile lui erau toate linii și unghiuri reci.

„Țineți.” A latrat cererea și pe tot terenul, antrenamentul s-a oprit. Gardienii au început să se încline în direcția mea.

„Alteța Voastră”, am spus, mai politicos decât am spus vreodată două cuvinte în toată viața mea.

O licărire de alură a apărut în ochii săi cenușii și rece, unind strălucirea precaută cu privirea lui în timp ce se îndrepta cu fața la mine. El a aruncat scurt o privire spre Saion și apoi și-a atras atenția înapoi spre mine. „Te plimbi?”

A face o plimbare? Așa cum frumoasele Doamne din Lasania s-ar plimba prin grădinile din Wayfair? Aproape că am râs. „Aș dori să știu dacă este posibil ca Saion să se antreneze cu mine.”

„Uau.” Capul lui Saion se îndreptă spre mine. „I-am spus că nu se poate.”

— Îi este teamă că nu-l vei înghiți dacă o face, am continuat, conștient de apropierea lentă a lui Ector și Rhain. „Ceea ce sper că este o exagerare pentru a ascunde faptul că el este pur și simplu nervos că voi fi mult mai bine cu o sabie decât el.”

„Nu acesta este motivul”, a răspuns Saion. „Ceea ce ai spus primul a fost adevăr. Pur și simplu sunt nervos că interiorul meu va ajunge în exteriorul meu.”

„De ce ai fi îngrijorat?” Am provocat, strângându-mi mâinile.
„Mă îndoiesc că mă vei răni; prin urmare, Nyktos nu ar avea niciun motiv să-ți facă rău.” M-am uitat la Primal. "Corect?"

Nyktos nu spuse nimic, dar nuanța ochilor lui se adânci.

„Nu te-aș răni intenționat”, a început Saion, „dar eu sunt un zeu”.

„Felicitări”, am întrerupt-o, imitând tonul lui de mai devreme.

Ochii lui Saion se îngustară. „Prin urmare, sunt mult mai puternic decât tine.”

„Forța are foarte puțin de-a face cu îndemânarea când vine vorba de o sabie”, am spus.

„De fapt, are dreptate”, interveni Ector.

„Ector.” Saion se întoarse. „Poți închide...?”

M-am repezit înainte, apucând mânerul uneia dintre săbiile lui Saion și smulgând-o. Saion s-a întors spre mine, făcând ochii mari în timp ce Ector s-a înecat de râs.

„Am o sabie de folosit”, am anunțat, cu fața lui Nyktos și zâmbindu-i.

„Există o multitudine de motive logice pentru care ar trebui să-mi continui antrenamentul. Dar din moment ce gardienii tăi sunt prea nervoși pentru a se antrena cu mine, atunci nu ar trebui să fii tu?

— La naiba, murmură Rhain.

Am ridicat sabia, ridicând-o spre gâtul lui Nyktos. „Sau și tu ești... nervos?”

Tăcerea a coborât în curte în timp ce Nyktos se uita la mine. În ochi care se încinseseră până la argint mi c începură să se zvâcnească fâ ii de pământ. „Nervos este ultimul lucru pe care îl simt în acest moment.”

Ector și-a dres glasul în timp ce se uita la pământul plin.

"Bun." Nu mi-am permis minții să ia ceea ce a spus direct în jgheab. „Atunci ar trebui să-ți ridici sabia.”

Singurul lucru care i-a ridicat a fost un colț al buzei. „Și dacă nu o fac?”

„Te vei trezi cu mare nevoie de o hrănire.”

Ochii lui au devenit un foc de esență primordială, aprins fie de furie, fie de ceva la care am ales să nu mă gândesc în acest moment. „Îți dai seama că majoritatea bărbaților și-ar lua viitoarea consoartă ținând o sabie la gât în fața gărzilor lor, ca o mare ofensă.”

„Care este unul dintre motivele pentru care găsesc că majoritatea bărbaților sunt ușor de jignit.” Mânerul sabiei se simțea bine în palma mea, greutatea binevenită. — Dar tu nu ești ca majoritatea bărbaților, nu-i așa?

„Presupun că nu, deoarece majoritatea și-ar trimite soțiile în camerele lor pentru un astfel de act.”

— Următoarea soție, am corectat eu încet. „Și dacă îmi ordonați să mă întorc în camerele mele, strânsoarea mea pe această sabie ar putea aluneca un centimetru.”

„Accidental, desigur.”

Conștientă că am câștigat un public destul de mare, am zâmbit strâns.
"Intentionat."

Râsul scurt al lui Nyktos a fost aspru, gutural și... cald. „Vrei să te antrenezi
cu mine? Ce mai astepti?"

„Nu ți-ai ridicat sabia."

„Nu am nevoie."

Mi-am înclinat capul într-o parte în timp ce mă uitam în jos la arma lui. O ținea, cu vârful îndreptat spre pământ, nu gata. Ceea ce însemna un singur lucru. El credea că nu trebuie să se apere. Ținându-mi în frâu furia față de insulta neintenționată – sau nu –, am coborât sabia pe care o țineam. Privirile ni s-au blocat când am început să-l încerc încet. Dacă credea că nu are nevoie de apărare, așa să fie.
Asta ar fi greșeala lui. Am așteptat până ce cealaltă parte a buzei i s-a răsucit.

Apoi am atacat.

Nyktos a fost rapid, deturnând lovitura fără măcar să mă înfrunte. „Tu te-ai dus după spatele meu." S-a uitat peste umăr la mine, zâmbind. „Ar fi trebuit să știu că te vei lupta murdar."

„Și ar fi trebuit să știu mai bine decât să-ți supraestimez priceperea."

Sprâncenele i se ridicară. "Chiar așa?"

„Chiar și un novice știe să nu întoarcă niciodată spatele cuiva cu o sabie." Am făcut o lovitură rapidă, curată, cu lama de-a lungul gâtului lui, tăind o bucățică de păr care căzuse eliberată de nod.

S-a întors spre mine, cu ochii îngustându-se. Cineva a scos un fluier scăzut în timp ce șuviță de păr a căzut pe pământul tare și gri.

„Huh." M-am prefăcut cu ochii mari. „Aceste săbii din piatra umbră sunt ascuțite."

„Atinge." A lovit, nu atât de repede pe cât știam că poate, dar lovitura sabiei lui care se leagă de a mea mi-a zguduit întregul braț, dovedind că nu se reținea complet.

„Dacă vrei, mi-ar plăcea o tăietură." I-am înfipt sabia în piept.

A tăiat lovitura cu o lovitură a lamei. „Niciodată n-aș îndrăzni nici măcar
Gândiți-vă să vă tăiați o șuviță de păr pe cap."

"Prea rău." Mulțumit în secret, i-am urmărit mișcările în timp ce mă înconjura, ținând sabia parțial coborâtă. Era mult mai ușoară decât cea pe care o purta, dar știam că mușchii îmi vor obosi, totuși. De asemenea, știam că nu mai aveam nicio speranță să mă opresc împotriva lui dacă el decide cu adevărat să nu se mai abțină.

Dar aici nu era vorba de a câștiga.

„Acum că am atenția ta", am început eu, privindu-l cu atenție.

„Aveți atenția mea deplină și nedivizată acum." El a toarcat practic pe

cuvinte, bărbia înclinată și ochii strălucitori din spatele genelor lui.

Mușchii jos din stomacul meu s-au ondulat. „Înțeleg că trebuie să fiu urmărit.”

„Este bine de auzit, deoarece am discutat deja până la capăt fiind repetitiv.” El împinse.

M-am oprit, ridicându-mi sabia cu ambele mâini și blocându-i lovitura. „Nu am terminat.”

"Scuzele mele." A început să se încline...

Tragând înainte, m-am învârtit și m-am întors înapoi cu mânerul sabiei, trântindu-l în stomac. Nyktos mormăi un blestem aspru.

Râsete înăbușite și fluierături au răsunat prin curte în timp ce dansam la îndemâna brațului când el sa ridicat.

„Ai,” tuși el râzând.

M-am îndreptat spre el, zâmbind nu atât de strâns. „După cum spuneam, înțeleg că simți că este necesar, chiar dacă sunt sigur că Saion ar prefera să o îngrijească pe Jadis în timp ce Reaver o evită decât să mă urmeze din cameră în cameră.”

„Știi,” a tras Saion de pe bolovanul pe care stătea acum, „aș face-o de fapt, trebuie să mă gândesc mult și bine la care dintre ele ar fi de preferat.”

„Voi veghea asupra ei”, a oferit un gardian și i-am aruncat o privire rapidă. Tot ce am avut timp să văd a fost că el era gardianul cu părul blond cu care îl văzusem prima dată pe Nyktos. „Se pare că ar fi o datorie distractivă.”

— Nu va fi necesar, Kars, mârâi Nyktos, apărându-i colții.

Încântat de reacția lui, a fost nevoie de mult pentru a-mi opri zâmbetul. „Nici eu nu voi fi forțat să rămân în dormitorul meu pentru a citi sau a tricota sau orice altceva.”

„Nimeni nu a spus că trebuie să stai în dormitorul tău tot timpul.” Nyktos s-a îndreptat spre mine, cu sabia ridicată, când s-a oprit. "Aștepta. tricotați?”

"Ce crezi?"

"Nu știu." Și-a târât colții peste buza de jos. „Dar am senzația că ai face lucruri groaznice cu un ac de tricotat.”

„Dă-mi o pereche și vei afla.” M-am aruncat asupra lui.

Nyktos a tras în față, blocându-mi lovitura în timp ce mi-a prins brațul de sabie cu cealaltă mână. M-a tras spre el. Respirația mi s-a strâns la senzația pieptului lui lângă al meu. „Oricât de mult îmi plac amenințările tale cu violență, ar trebui să petreci mai puțin timp să le faci și mai mult timp să ajungi la punctul din spatele motivului pentru care m-ai întrerupt.”

„Dar îmi place atât de mult să te amenințʼ”, am spus, ridicându-mi genunchiul. Mai multe blestemele au explodat din partea privitorilor.

Nyktos mi-a scăpat încheietura mâinii, folosindu-și coapsa pentru a evita o lovitură directă într-un loc foarte sensibil. „Rochia în care ai fost ieri a fost o distragere a atenției", șopti el, privirea coborându-și acolo unde umflăturile sânilor mei se încordau de dantela neagră a corsetului. „Dar acesta este destul de indecent."

„Așa cum am spus mai înainte, eșecurile tale de a-ți împiedica privirea rătăcită nu se reflectă asupra mea."

„Ar trebui să fiu făcut din piatră pentru ca privirea mea să nu rătăcească." O șuviță de păr brun-roșcat îi căzu pe obraz când bărbia i se înclină în jos. „Dar eu sunt doar carne și oase, iar tu ești..."

"Ce sunt eu?"

„Tu ești carne și foc."

„Atunci ar trebui să fii atent", m-am batjocorit, „ca să nu devii altceva decât jar și cenușă". Răsucindu-mă brusc, i-am rupt strânsoarea și am dat înapoi, făcându-i cu ochiul. „Am nevoie de ceva de făcut."

„În afară de a fi o distragere a atenției?"

"În plus față de."

Nyktos râse, făcându-și atunci mișcarea. S-a legănat tare – destul de tare încât, dacă s-ar fi conectat cu sabia mea, cu siguranță m-ar fi dezarmat. M-am aruncat spre stânga și m-am învârtit, balansându-mi lama în jos. Impactul a răsunat prin curte.

„Frumos", a strigat cineva – posibil acest Kars sau Ector. Nu eram sigur.

Zâmbetul meu nu se luptă în timp ce mi se răspândea pe față. „Trebuie să mă antrenez."

Nyktos își dădu șuvița de păr acum mai scurtă de pe față în timp ce se îndrepta. „Îți dai seama că, dacă vrei să te antrenezi, tot ce trebuia să faci era să întrebi."

Mi s-au îngustat ochii. "Într-adevăr?"

"Într-adevăr." S-a balansat din nou.

M-am băgat sub brațul lui și m-am învârtit, dând afară. Piciorul meu cu papuci s-a conectat cu secțiunea lui mediană în timp ce am arcuit sabia în sus și în jur. Gărzile au strigat când Nyktos se lăsă pe spate. Sabia mea a tăiat aerul acolo unde fusese pieptul lui. S-a dat înapoi, ochii lui sclipind într-un fel cum făceau Holland ori de câte ori l-am surprins la antrenament și a aprobat orice am făcut.

Practic pluteam în timp ce îl înconjuram. „Întreb acum."

„Sunt sigur că sunt mai multe." Sabia lui era pregătită. „Dacă nu plănuiești să-ți petreci toată ziua antrenându-te. Dacă nu, spune-mi ce vrei."

— Vreau să merg la Curte, am spus după o clipă. "Acum. Nu vreau să aștept."

„Ar trebui să iau notițe?" a întrebat Rhain de unde s-a rezemat bolovanul pe care stătea Saion.

"Nu este nevoie." Acei ochi argintii erau fixați pe ai mei. „Nu voi uita nimic." Și-a mișcat sabia spre mine. — Ce altceva, Sera?

Mi-a rostit numele ca pe un sărut. Abia mi-am înăbușit un fior. „Vreau să fiu implicat în orice plan cu privire la Kolis în loc să mi se spună despre ele după fapt", am spus. „Sau nu s-a spus deloc. Vreau adevărul când vine vorba de planurile tale cu privire la el."

„Este mai mult?"

A existat și mi-a venit chiar atunci – ceva care ar fi trebuit să fie evident în momentul în care Attes a plecat după ce și-a transmis mesajul. Mi-am coborât vocea ca să audă doar Saion și cei de lângă bolovan. „Nu vreau să aștept să merg la Vale. Trebuie să acționăm în acest sens, mai devreme decât mai târziu, indiferent de riscurile implicate."

Un mușchi flectat în maxilarul lui Nyktos. "Altceva?"

„Vreau să-mi văd sora vitregă."

„Sera..."

Sabia mi-a zgomotit de pe cea a lui Nyktos. „Știu că farmecul funcționează numai asupra mea în timp ce sunt în Shadowlands și că intrarea în tărâmul muritorilor este, de asemenea, un risc, dar este unul pe care sunt dispus să-l asum. Acesta este dreptul meu."

Mușchiul ăla din maxilarul lui ticăia și mai repede.

— Și știu că încerci să păstrezi jarul în siguranță...

„Nu doar jarul." Mi-a deviat lovitura. "Tu."

M-am împiedicat, recăpătându-mi repede picioarele. „Eu... apreciez asta, dar este alegerea mea și am fost de acord cu tot ce ți-ai dorit..." – i-am văzut ridicarea neîncrezătoare a sprâncenelor – „în mare parte. Trebuie să-l anunț pe Ezra că facem tot ce putem pentru a opri Putregaiul, dar că ea ar trebui să se pregătească în cazul în care ceva nu merge bine."

„Este mai mult?" mârâi Nyktos.

Mai mult?

„Cine", am scapat eu.

"Ce parere ai despre ei?"

Am ridicat sabia, blocându-i lovitura. „Nu mai vreau să le iau singur, am spus, ținând vocea jos.

Sabia lui coborî un centimetru. — Doar cina ta?

M-am balansat, ducându-i sabia în lateral. „Doar cina mea. Și eu... vreau să ajut.”

"In ce fel?"

O strălucire fină de sudoare mi-a umezit fruntea în timp ce am împins și am parat. „În orice fel am nevoie de mine.”

Ochii lui Nyktos s-au luminat. „Și cine determină cum ai nevoie de tine?”

— Da, am spus, începând să gâfâi în timp ce Nyktos nu dădea absolut niciun semn de oboseală. „La fel ca și tine.”

Nyktos se opri.

am lovit. Lama mea a tăiat aerul, lovindu-l pe brațul lui Nyktos. m-am rotit, dând afară și țintindu-i pieptul.

Mi-a prins glezna și s-a ținut. Jumătățile fustei s-au despărțit. Pielea mea, de la jumătatea coapsei până unde mâna lui îmi înconjura glezna, a fost expusă mângâierii aprinse a privirii lui. Palma lui călușită era aspră pe carnea mea goală, trimițându-mi sângele să bată prin mine într-o fugă amețitoare.

„Te uiți din nou la cei de nemenționat”, am spus pe nerăsuflate, și asta nu avea nimic de-a face cu luptele.

Privirea lui s-a îndreptat spre a mea. "Știu."

„Pervers”.

Nyktos a zâmbit, apoi mi-a scăpat glezna și și-a trântit sabia, cu vârful în jos, în pământ. M-am întors, dar el m-a prins de braț, învârtindu-mă. M-am mișcat să mă răsucesc din strânsoarea lui, dar el a fost mai rapid, trăgându-mă cu spatele la piept. Capul i-a căzut în timp ce și-a trecut mâna pe brațul meu. Căldura trupului lui împotriva spatelui meu și respirația lui împotriva gâtului meu au trimis un fulger ascuțit de conștientizare prin mine. „Îți dai seama că acum trebuie să-mi smulg ochii gardienilor?”

"De ce?"

„Pentru că și ei ți-au întrezărit lucrurile de nemenționat.”

„Merita”, a strigat cineva.

Nyktos mârâi, iar eu am simțit zgomotul avertismentului de-a lungul spatelui și spatelui meu, unde... am simțit lungimea dură a lui. O greutate dureroasă s-a instalat în sânii mei și a coborât în timp ce pieptul meu se ridica și cobora rapid.

„Nu este necesar”, am spus, fiecare respirație prea rapidă plină de parfumul lui proaspăt.

"Este?" Degetele lui s-au apăsat în tendoane cu suficientă presiune încât mâna mea sa deschis. Nu s-a luptat. Sabia scurtă mi-a alunecat din strânsoarea și a lovit pământul.

„De asemenea, te face să pari destul de... posesiv.” Mi-am întors capul spre

lateral, stomacul meu încleștându-se în timp ce buzele lui mă zgâriau pe obraz. Mi-am coborât vocea într-o șoaptă în timp ce mi-am coborât mâna dreaptă la coapsă. „Despre ceea ce refuzi să pretinzi."

Nyktos s-a înțepenit în spatele meu.

Smucindu-mă într-o parte, mi-am băgat cu cotul în stomacul lui suficient de tare încât să-l prind cu garda neprevăzută. Mi-a dat drumul, întinzând mâna spre sabia pe care o băgase în pământ în timp ce mă învârteam, dar n-am mers.

Nu aveam nevoie.

Nyktos încremeni când tăcerea se lăsa peste curte. Privirea i s-a coborât spre Pumnalul de piatră de umbră l-am ținut de gât și apoi l-am aruncat pe al meu.

I-am zâmbit.

„Bravo", murmură el.

O rundă de aplauze și hohote au izbucnit în curte, iar zâmbetul meu s-a larg. „Cine se va antrena cu mine?"

„Sunt sigur că acum există o listă extrem de lungă de voluntari", a comentat Ector, cuvintele sale fiind întâlnite de câteva afirmative zgomotoase.

— O voi face, spuse Nyktos, cu vocea lui stârnind gânduri despre membre încurcate și nopți blânde. — Ai de gând să cobori acea lamă acum?

Râzând pe sub răsuflare, am retras pumnalul și l-am învelit.
"Mai bine?"

"Nu sunt sigur." S-a îndreptat, ochii lui nu i-au părăsit niciodată pe ai mei.

Căldura mi s-a strecurat pe gât când mi-am strâns mâinile încă o dată, pe deplin conștient de privirile avide. Mi-am dres glasul, mi-am tras privirea de la a lui și m-am uitat la Saion. „Cred că mă voi întoarce în camera mea acum."

Saion se uită cu privirea și apoi își înclină capul pe spate, râzând adânc. „Soarte", el murmură, alunecând de pe bolovan.

„Până mai târziu", i-am spus lui Nyktos.

Nyktos m-a privit cu o tăcere intensă în timp ce luam sabia aruncată a lui Saion și i-am întins-o zeului, cu mânerul mai întâi. Am făcut câțiva pași spre uși și apoi m-am oprit, întorcându-mă înapoi către Nyktos și gardienii lui și făcându-le cea mai elaborată reverență de care eram capabil.

Se auziră chicote, chiar și de la Rhain, amuzat fără tragere de inimă, dar așa a fost Râsul profund și aspru al lui Nyktos, care a rămas cu mine.

Capitolul 18

A venit o bătaie la aproximativ o oră după ce m-am întors în camerele mele. Nesigur cine ar putea fi, am deschis mai întâi ușa și apoi am deschis-o mai larg când l-am văzut pe tânărul muritor.

M-am făcut deoparte, lăsându-i să intre. — Bună, Paxton.

Își făcu drum în cameră, favorizând piciorul drept față de cel stâng. O perdea de păr blond căzu înainte în timp ce se înclină. „Alteța Sa a cerut să văd dacă aveți nevoie de apă proaspătă pentru baie.”

„Am apa care a fost adusă azi dimineață”, i-am spus.

A investigat camera de baie, observând imediat plinul,
cada nefolosita. „Apa trebuie să înghețe până acum.”

Probabil, dar nu a fost ca și cum aș fi plănuit să mă înmoaie în el. "Va fi bine."

„Nu este nicio problemă.” Se întoarse deja, făcându-și drum în hol.

A fost mai rapid decât mă așteptam să fie. M-am grăbit după el. „Chiar nu este...”

„O să-l iau pe Înălțimea Sa”. Paxton se îndreptă direct spre ușa de lângă
A mea. „El o va repara imediat pentru tine.”

„Chiar nu trebuie să faci asta...”

"Nu e nicio problemă."

— Înțeleg, dar...

„Se va ocupa de el. Vei vedea."

Ușa lui Nyktos se deschise înainte ca Paxton să poată bate în ea. Primal
am ieșit în hol și toate gândurile coerente m-au cam abandonat.

Părul umed era liber, periându-i umerii, iar bucata aceea pe care o tăiasem cu sabia îi săruta curba obrazului drept. Nu purta cămașă. Mărgelele de apă zăboveau pe liniile dure și slabe ale pieptului și stomacului lui. Pantalonii săi din piele moale se lipiră indecent de șoldurile slabe, de parcă abia și-ar lăsa corpul să se usuce de la baie înainte de a-i trage. Nici măcar nu le prinsese.

„Ce se întâmplă aici?” întrebă Nyktos.

„Făceam așa cum ai cerut, Alteță, să văd dacă ar vrea
apă pentru baie, dar ea a spus că va folosi ceea ce a fost adus în dimineața asta.

Nyktos a spus ceva, dar nu eram exact sigur, deoarece eram cu adevărat absorbit de vârtejul de picături tatuate care i-au călătorit de-a lungul taliei și din interiorul șoldurilor, dispărând — „Sera”.

Clipind, mi-am ridicat privirea spre a lui. "Îmi pare rău. Ai spus ceva?"

Era din nou acea căldură în ochii lui, transformându-i într-un argint topit.
„Poate că dacă ai înceta să mă mai uite timp de cinci secunde, m-ai auzi.”

„Nu te uit cu ochii ”, am mormăit eu, clipind.

Paxton se încruntă. „Ce înseamnă oglindirea?”

„Să privești pe cineva cu dragoste”, a răspuns Nyktos. „Și destul de impertinent.” S-a oprit, ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. „De parcă nu ar avea control asupra unde le rătăcesc ochii.”

Băiatul a zâmbit înainte de a-și lăsa bărbia. „Da, asta e ceea ce făceai.”

M-am întors către Paxton. „Nu știi ce înseamnă ogling, dar știi ce sunt amoros și impertinent?”

„Pax este bine familiarizat cu toate diferitele fraze ale impertinentului.”
zise Nyktos, iar pielea băiatului i se încreți la ochi pe măsură ce zâmbetul lui creștea. — N-ai folosit apa adusă azi dimineață?

„Nu chiar, dar eu...”

„Apa trebuie să înghețe până acum.”

Paxton î i ridică bra ele. "Asta am spus."

Mergând înainte, Nyktos și-a lăsat mâna în vârful capului lui Paxton când acesta a trecut, ciufulind șuvițele de păr ale băiatului. Gestul a fost... a fost cam dulce. „O voi încălzi.”

„Nu este necesar”, am repetat fără niciun rezultat, când Nyktos trecea pe lângă mine și intră în dormitor. Așteaptă o secundă... „Cum vei încălzi apa?”

„Magie”, a aruncat el pe un ton ușor pe care nu-l mai auzisem de prea mult timp.

"Într-adevăr?" Am răspuns sec, ignorând orice prostie în care erau implicate inima și mintea mea. „Poți folosi eather pentru a încălzi apa?”

„Este un zeu primordial”, a spus Paxton, părând incredibil de exasperat pentru cineva de vârsta lui. „Nu e nimic ce să nu poată face.”

„Nu este în întregime adevărat.” Nyktos aruncă o privire spre pat, o ușoară încruntare trăgându-i buzele. „Sunt multe lucruri pe care nu le pot face.”

— Nume unul, a provocat Paxton.

„S-ar face ca viitorul meu Consort să urmeze instrucțiunile ar fi unul dintre ele."

Paxton a chicotit în timp ce ochii mei s-au îngustat pe centrul cernelii în spirală mâzgălite pe spatele lui. Mi-am încrucișat brațele peste piept. „O să-ți fie și mai greu acum."

„De parcă ar fi devenit mai ușor." Nyktos se opri la intrarea în camera de baie.

Am înaintat un pas, urmat de Paxton. N-aș recunoaște, dar eram curios să văd cum va încălzi Nyktos apa.

Cu toate acestea, la fel cum am făcut de fiecare dată când am intrat în spațiu, Nyktos pur și simplu stătea acolo. Lă imea umerilor i se strânse. S-a uitat peste umăr, mai întâi la patul făcut și apoi la mine.

„Încalziți apa cu mintea?"

„El chiar trebuie să-l atingă." Paxton a clătinat din cap de parcă i-aș fi sugerat ceva ridicol. „Nu știu ce face."

„Ei bine, atunci, asta ne face doi", am spus.

Nyktos a închis ușile și s-a îndreptat spre noi, trăgându-și buza inferioară între dinți, arătând doar o urmă de colți. „Pax, de ce nu te duci să vezi dacă Nektas s-a întors?"

— Îl va avea pe Jadis cu el? întrebă băiatul, bărbia ridicându-se și ochii strălucind de emoție.

"El ar trebui să. Și sunt sigur că și-ar putea folosi ajutorul tău pentru a o distra."

"Minunat." Pax se întoarse și se îndreptă târâind spre u ă. Se opri brusc, făcând o plecăciune în grabă la talie. „Bună ziua, Altețelor Voastre."

„La revedere", am murmurat, complet confuz de... ei bine, cam tot.

„Nu îi va fi cu adevărat de ajutor lui Nektas", a spus Nyktos după ce Pax a dispărut în hol. „Se va alătura lui Jadis în orice necaz în care se va băga, iar apoi împreună, probabil îl vor teroriza pe Reaver."

M-am întors către Nyktos, descoperind că se apropiase în acel mod tăcut al lui. A trecut un moment lung în timp ce mă studia. Tăcerea și intensitatea privirii lui au ajuns la mine. Mi-am dres glasul. — Ai... terminat de antrenament cu gărzile tale? am întrebat, ceea ce era o întrebare absurdă din moment ce stătea în picioare

in fata mea.

"Am facut." Privirea lui a părăsit-o în cele din urmă pe a mea. "Așteptați aici. Va dura câteva minute, dar voi reveni.”

Am dat din cap și abia când a ieșit pe ușile mele m-am întrebat de ce nu folosise ușa care se învecina cu camerele noastre.

Apoi mi-am amintit. Ușa era în mod evident încuiată din partea lui, rămânând descuiată doar când a considerat de cuviință. Apoi, din nou, dacă ar putea cu adevărat să încălzească apa cu degetele și ar avea un cal de război care trăiește în manșeta lui, ar putea probabil să descuie ușa cu un gând.

Oftând, m-am întors pe șezlong și m-am așezat. Puțin îndurerat de mânuirea sabiei, am închis ochii. Habar nu aveam cât timp a trecut, dar au trecut mai mult de câteva minute când ușa alăturată s-a deschis, surprinzându-mă.

Nyktos stătea acolo, cu toată moliciunea din trăsăturile lui. Duritatea acum familiară se instalase în mandibula lui, iar ochii i se răciseră. Nici măcar nu păruse atât de rece – atât de detașat – când i-am tăiat brațul sau i-am ținut pumnalul la gât doar cu o oră și ceva în urmă. „Vino.” A ținut ușa deschisă. "Am ceva pentru tine."

„Uh...” M-am ridicat încet, privind în întunericul camerelor sale private. "Esti sigur de asta?"

„Nu aș întreba dacă nu sunt.” El a așteptat. "Vii?"

Prea curios pentru binele meu, mi-am mișcat picioarele și l-am urmat în liniște în camerele lui și pe lângă patul nefăcut. S-a dus acolo unde știam că se află camera lui de baie și a împins ușa către spațiul slab luminat.

— Vrei să-mi arăți camera ta de baie? Pașii mi-au încetinit.

„Nu tocmai”, a răspuns el, uitându-se înapoi la mine. „Poți veni mai aproape.”

Podelele de piatră erau răcoroase pe picioarele mele goale în timp ce mă strecuram înainte, simțindu-mă în stare de neregulă când mă oprim lângă el. Mai zărisem acest spațiu înainte, când stătuse la vanitate și curăța sângele din momentul în care dakkais-ul atacaseră. Era o altă u ă direct peste cap, dar nu aveam idee la ce ducea. Spațiul era ca orice altceva la el – gol, cu excepția câtorva sticle aliniate frumos pe un raft deasupra vanului și... Ochii mi s-au mărit. Văzusem doar un indiciu de cadă înainte, dar acum am

văzut că era de cel puțin trei ori mai mare decât cea din camera mea de baie, cu un pervaz suficient de larg pe care să mă așez. Suficient de mare pentru mai multe persoane. Poate chiar un mic draken. A făcut sens. Nyktos era un om mare,

dar cada era...

Era plin de apă aburindă și bule spumoase, iar pieptul meu s-a strâns. Nu avea nimic de-a face cu respirația. Asta îi luase atât de mult.

„Baines a spus că nu credea că folosești baia din camerele tale", a spus el și am simțit că pielea mea începe să se încălzească. „Ar fi trebuit să-mi fi trecut prin minte că scăldat în camera în care ai fost atacat ar fi mai puțin atrăgător."

„Nu am..." Orice minciună pe care am fost pe cale să spun, sa prins de nodul care se forma în gât. M-am uitat la firele de abur care se ridicau din cadă, ochii mi se încețoșeau.

„Veți fi în siguranță aici", mi-a spus Nyktos, tonul i se înmuia și leșina
mi-a trecut un fior. „Mă voi asigura de asta."

Nu puteam vorbi. Nu încă. Gura mea era închisă atât de strâns încât maxilarul începea să mă doară. Acesta a fost... acesta a fost un gest incredibil de atent. Mi-am șters palmele umede brusc de șolduri. A fost prea gânditor.

„Sera?"

Am inspirat adânc pe nas. „Nu trebuia să faci asta."

"Da am făcut."

"Nu." Am clătinat din cap. „Eu... nu merit asta."

„Toată lumea merită apă proaspătă în care să se scalde și să facă acest lucru în pace."

„Nu merit asta de la tine", am corectat.

Nyktos s-a înțepenit lângă mine. Nu m-am uitat la el. Nu am putut. Dar am simțit tensiunea curgând prin corpul lui. „Ceea ce nu meritai a fost să fii sugrumat în camera ta de baie."

„Sunt de acord cu asta, dar..."

„Trebuie să fii acoperit de un strat fin de murdărie din cauza faptului că ești acolo, în curte. Sunt sigur că vrei să faci baie. Este pur și simplu o baie", a spus el, dar nu a fost pur și simplu orice. „Unul pe care ești mai mult decât binevenit să îl folosești la discreția ta."

Capul mi s-a întors spre el. „Acesta nu a fost ceva ce am cerut."

"Știu." Nu s-a uitat la mine când a spus: „Sunt săpunuri pe scaun pe care le poți folosi. Și prosoapele sunt aici." Făcu un semn către suportul de perete. „Cealaltă u ă este încuiată. Nimeni nu poate intra de acolo. Nu vă grăbi i. O să aștept în dormitor."

Nyktos nu a zăbovit. A ieșit din camera de baie, a închis ușa în urma lui și m-a lăsat acolo, cu mâinile tremurând ușor. M-am întors la cadă, neștiind ce să fac din asta — din orice.

Acesta a fost un act de bunătate. Nu ar trebui să fiu surprins, pentru că, în ciuda oricăror probleme pe care le-am fi avut unul cu celălalt, Nyktos era un om bun. Era gânditor. Știam asta, dar acest act neașteptat m-a stricat la cusături și a făcut ca crăpătura din pieptul meu să se simtă și mai instabilă. M-am simțit ca și cum aș fi fost la o suflare de la dezlegare. Și acesta a fost ultimul lucru de care aveam nevoie.

În plus, chiar îmi doream o baie. Probabil că era un strat fin de murdărie acoperindu-mă, iar curățeniile grăbite mă lăsaseră să mă simt puțin neplăcut.

Desfăcând pumnalul, l-am așezat pe margine și apoi m-am scos din rochie. Pieptul meu a apreciat imediat libertatea. Am tresărit când mi-am dat din umeri de pe lenjerie intimă, văzând adâncituri roz în carnea sânilor, de unde cusăturile corsetului fuseseră prea strânse. Lăsând hainele și lenjeria intimă într-o minge oarecum îngrijită, am atins apa spumoasă. Fierbinte. Perfect. Am pășit în apă și apoi m-am scufundat în ea. A fost doar o înțepătură slabă de la tăietura de pe talie, când căldura mi s-a infiltrat în mușchii încordați și nodurile de-a lungul spatelui meu. Șuvițe de păr mi s-au întins peste apă în timp ce umerii îmi alunecau sub suprafață. Mi-am întins picioarele și nici nu am ajuns de partea cealaltă.

Această cadă era delicios de obscenă.

Lăsându-mă să alunec sub suprafață, am rămas acolo. Doar am existat, nici aici, nici acolo. Am plutit, ținându-mi respirația până când plămânii mi-au ars și au apărut mici rafale de lumină în spatele pleoapelor închise. Apoi am reapărut, trăgând adânc aer în aer în timp ce clipeam apa din genele mele.

Aruncând o privire la ușa închisă, m-am plimbat pe podeaua căzii, trimițând bulele în frenezie și stârnind mirosul de mentă. Am refuzat să mă gândesc la faptul că Nyktos se gândise să adauge asta în apă, deoarece nu mi s-a părut genul care să se bucure de băi cu spumă.

Luând una dintre sticle, mi-am curățat rapid săpunul prin păr, ignorând și faptul că chiar se gândise să lase două ulcioare cu apă curată și caldă lângă cadă. Nici nu m-am gândit la cum îmi spălase părul la sosirea mea în Shadowlands. Nici nu m-am gândit cum mă ajutase să mă usuc după aceea.

Odată ce părul meu s-a eliberat de săpun, nu am avut de ce să zabovesc, dar apa era încă minunat de caldă, iar dimensiunea căzii mi-a amintit puțin de lacul meu. Inima mi s-a răsucit când m-am împins în colțul căzii,

lăsându-mi capul să se sprijine de pervaz în timp ce mă uitam la fereastra mică și la cerul cenușiu de dincolo.

Ceea ce mi-a permis să mă relaxez nu a fost faptul că cada sau camera erau diferite. eu știam asta. A fost cel care a așteptat chiar în fața ușii. Știam că sunt în siguranță.

Nu am vrut să-mi închidă ochii sau să fiu adormit.
Sincer, nu aș fi crezut că este posibil, dar asta a fost ceea ce am făcut.

Sunetul numelui meu și o atingere ușoară a sprâncenei m-au trezit, la fel ca în seara precedentă. Ochii mi s-au deschis.

Nyktos stătea pe marginea căzii, părul pe care îl tunsem căzând înainte, zgâriindu-i obrazul și curba maxilarului. Își îmbrăcase o cămașă neagră, dar o lăsase desfăcută și descheiată.

Pumnalul a rămas acolo unde îl lăsasem eu, acum lângă coapsa lui.

„Cred că...” mi-am dres glasul. „Cred că am adormit”.

Nyktos nu spuse nimic o clipă lungă și mi-am aruncat privirea în jos pentru a confirma ceea ce bănuiam deja. Majoritatea bulelor se evaporaseră, lăsând doar pete de spumă slabă împrăștiate în cadă. Eram foarte conștient că aproape toată mine era vizibilă pentru el. „Apa trebuie să fie rece până acum.”

"Puțin." Am forțat o înghițitură. „Chiar poți încălzi apa cu o atingere?”

El a dat din cap. „Nu este chiar magie. Eater răspunde voinței mele.”

Asta mi s-a părut magic. „Pariez că e util.”

"Se poate." Trecu o clipă, apoi băgă o mână în apă.

Pulsul mi-a tresărit când o strălucire slabă a apărut în jurul degetelor lui, stinsă de spumă. Apa se învârtea ușor, formând vârtejuri minuscule. M-a lovit o senzație ciudată, o furnicătură de-a lungul stomacului, picioarelor — și între ele. Mi s-a tăiat respirația când apa s-a încălzit – când m-am încălzit.

"Mai bine?" întrebă Nyktos.

„Da”, am șoptit eu când senzația de furnicături s-a atenuat. „A fost... o experiență unică.”

„Foarte”, murmură el, privirea lui strălucitoare călătorind peste fața mea atât de intens încât simțea o atingere fizică. Privirea lui s-a coborât peste panta gâtului meu, zăbovind pe vânătaia slabă rămasă acolo, apoi până acolo unde umerii mei au spart suprafața înainte de a se deplasa mai jos. Vârfurile sânilor mi s-au strâns sub privirea lui grea, iar mușchii din stomacul meu au urmat exemplul. Privirea lui a plecat mai departe, peste mâna mea sprijinită de buricul meu și apoi spre spațiul dintre coapsele mele despărțite. Căldura mi-a inundat venele când un puls ascuțit și răsucit mi-a străbătut.

Privirea lui Nyktos se ridică. Aura din spatele ochilor lui era strălucitoare ca niște șuvițe

Eather s-a scurs afară.

Inima mi-a lovit coastele. „Cred că tu ești cel care face ochiul acum .”

Gene groase coborâte, apărându-i ochii, dar i-am simțit privirea. Se întorsese acolo unde vârfurile sânilor mei erau chiar sub suprafața apei. „Știi că nu trebuie să-mi permiti să privesc astfel de locuri de nemenționat .”

"Știu."

O parte a buzei i s-a curbat. „Și totuși continui să-l permiti.”

Scânteia de iritare a aprins și mai mult focul din sângele meu. "Fac. Ce crezi ca asta inseamna? Că încerc să te seduc, Nyktos?

Ochii lui s-au ridicat din nou spre ai mei. Șuvițele de esență se agitau încet. "Este asta e o intrebare serioasa? Tot ceea ce faci este seducător.”

„Tu ești cel care a spus că mă vei aștepta și apoi ai ales să intri în camera în care făceam baie”, i-am amintit. — Și totuși crezi că încerc să te seduc?

Degetele mâinii de pe marginea căzii au devenit albe.

„Cât timp ai stat acolo și te-ai uitat la mine când nu eram conștient?” M-am îndepărtat de colțul căzii, așezându-mă. Apa s-a scufundat sub umflarea sânilor mei. „Mai bine, cum am încercat să te seduc când ai intrat în dormitorul meu neinvitat și m-ai văzut cum mă bucuram? Apoi m-a atins?”

Fiecare parte din el a rămas nemișcată. Pieptul lui. Trăsăturile lui. Eather-ul din ochii lui.

am zâmbit. "Oh, îmi pare rău. Nu trebuia să mai aduc în discuție asta? Ai uitat că m-ai urmărit, dorindu-ți să fie degetele tale în loc de ale mele în mine? Sau ți-ai fi dorit să fie penisul tău?”

Aerul s-a electrizat, umplându-se de putere în timp ce ochii lui s-au fixat pe ai mei. Ar fi trebuit să fie un avertisment, dar eram supărat – pe el pentru că s-a comportat ca și cum răspunsul lui la mine ar fi fost vina mea și pe mine însumi pentru că acea durere era acolo, palpitantă și dornică.

— Chestia e, Nyktos. M-am ridicat, amestecând ce a mai rămas din spuma. Apa mi-a curs pe stomac, curgându-mi peste șolduri și între coapse. „Dorința mea de tine nu este ceva ce să nu pot controla. Este o alegere. Am curajul să recunosc asta, iar tu nu. Acum, dacă mă scuzați...

"Nu." Mâinile lui Nyktos au aterizat pe șoldurile mele, oprindu-mă. Se uită în sus eu, cu ochii lui învârtindu-se, sfere arzând. „Nu ești scuzat.”

Capitolul 19

Am avut un zgomot în gât și un fior extrem de idiot sub burta mea, ca răspuns la ascuțitul tăios al tonului lui. Căldura inconfundabilă din privirea lui. Simțul de branding al mâinilor lui reci pe pielea mea. „Nu am întrebat dacă mi se permite”, i-am spus.

„De fapt, ai făcut-o.” Mâinile lui s-au strâns, strângând carnea de șoldurile mele. „Ai întrebat, iar eu îți spun că nu.”

Părul ud mi-a căzut peste umeri și sâni când mi-am înclinat bărbia în jos și mi-am apucat încheieturile. „Vrei să stau aici?” Mânia și dorința de el era un amestec periculos și amețitor. „Atunci ar trebui să-mi dai un prosop. Nu aș vrea ca goliciunea mea și incapacitatea ta de a-ți abate privirea să fie văzute ca o altă încercare forțată de seducție.”

Râsul lui Nyktos era fum și foc, care se întindea peste stomacul meu, iar batjocurile mele de mai devreme mă bântuia acum pentru că parcă nu va mai rămâne nimic din mine decât jar și cenușă.

Mi-am apăsat degetele în pielea lui. "Dă drumul-"

"Ai avut dreptate. M-am uitat la tine mai mult decât ar fi trebuit în timp ce ai dormit în această baie, gândindu-mă la oferta aia nenorocită pe care mi-ai făcut-o când sunt lucruri mult mai importante cu care să mă consum în timp ce mă uitam la sânii tăi. Sfarcurile alea nenorocite.” Genele i-au căzut în jos. „Păsărica ta. Și am stat aici și m-am gândit la felul de gust. Cum m-am simțit în jurul penisului meu. Mica bijuterie de acolo și cum o singură atingere te face chiar mai umedă decât orice mi-aș fi putut imagina vreodată.”

Aerul mi s-a blocat în plămâni și o căldură amețitoare mi-a cuprins simțurile.

„Dar mă gândesc la asta când nici măcar nu mă uit la asta”, a spus el și se uita la asta acum. Buzele lui s-au întredeschis, dezvăluind vârfurile ascuțite ale colților. „Mă gândesc atât de mult la asta, încât te visez pe penis, călare pe mine.”

Am tresărit în timp ce buzele lui s-au periat de pielea de deasupra buricului meu și a mâinilor lui am alunecat înapoi, cu degetele apăsând în obrajii fundului meu.

„Mi-am tot spus că nu știi că sunt acolo când te-ai atins. Acesta a fost singurul lucru care m-a împiedicat să intru între picioarele tale și să te trag până când niciunul dintre noi nu a putut merge."

Mi-au slăbit picioarele și aș fi căzut dacă nu s-ar fi ținut de el

pe mine.

„Și am stat aici, uitându-mă la tine și la toată frumusețea ta – dorindu-te atât de mult." Vocea lui era șoapta de mătase a miezului nopții când își ridica capul, ducându-și gura la pielea de sub buricul meu. „Încerc să-mi reamintesc toate motivele – și sunt vaste – pentru care nu pot recunoaște ce îmi faci. De ce nu-mi permit să fii altceva decât o distragere a atenției."

Inima mi-a bâlbâit și am început să mă trag înapoi.

Degetele lui s-au întins pe fundul meu, oprindu-mă. „Dar, în schimb, tot ceea ce par să pot să mă gândesc este la modul în care aștept cu nerăbdare să faci exact opusul a ceea ce ți-am cerut. Sau cât de mult îmi plac tachinarea și îndrăzneala ta. Mă gândesc cât de mult mă distrează gura aia dracului a ta.

Marginea colților lui a patinat peste pielea mea, trimițând un fior încolăcit în jurul coloanei vertebrale. „Mă fixează cum te-ai simțit sub mine. Moale. Cald. Cum m-am simțit în tine când ai venit."

O serie de furnicături, la fel ca atunci când încălzise apa, m-au cuprins în valuri. M-a ghidat astfel încât genunchii să fie pe podeaua căzii. Mâinile lui mi-au părăsit fundul. Unul mi-a prins șuvițele de păr în timp ce se ridica, trăgându-mi capul pe spate, în timp ce coapsele îmi apăsau pe marginea căzii. Schimbarea bruscă a pozițiilor mi-a făcut pulsul să se bată rapid în timp ce el se ridica deasupra mea. Felul în care mi-a avut părul a făcut ca spatele meu să se arcuiască și sânii să iasă în afară și să-i atingă coapsele.

Privirea mi-a coborât, doar pentru o secundă, și asta a fost tot ce a fost nevoie pentru a vedea creastă dură și groasă a ceea ce simțisem lipit de spatele meu în curte.

Inima mi s-a împiedicat ușor – mi-am dat seama că probabil că fusese la margine și l-am îndemnat imediat peste asta. Și fiecare parte nesăbuită a mea este încântată de asta. A vrut. Avea nevoie. M-am uitat în sus la el, iar pofta din setul brutal al trăsăturilor lui – dezvelirea colților – era puternică și consumatoare. Mâinile mele au aterizat pe marginea răcoroasă a căzii în timp ce mă stabileam.

„Este suficient de curajos pentru tine?" întrebă Nyktos. „Destul de adevărat?"

Erau multe lucruri pe care le puteam spune sau chiar să le fac, dar partea impulsivă a firii mele se unise cu nesăbuința. Acea parte din mine era în control.

„Te gândești la asta acum?” am întrebat, cu vocea guturală și groasă. Pielea mi s-a îmbujorat de excitare. „Sau te gândești cum s-a simțit penisul tău să fie în gura mea? Asta vrei acum?”

— La naiba, gemu el, închizându-și ochii. — Ce crezi, Liesa?

Liesa.

Doamne, acel cuvânt avea atât de multă putere și, chiar acum, era un afrodisiac uimitor. "Arata-mi atunci."

Ochii i s-au deschis. Erau argint pur, strălucitor.

Degetele mele s-au apăsat în porțelanul căzii. „Arată-mi că asta vrei. Sau te-ai întors să fii altceva decât o vorbă?”

Nyktos nu sa mișcat. Pieptul lui nu s-a ridicat sau a coborât dintr-o suflare. Nu pentru câteva secunde.

Apoi a făcut-o.

Se întinse în jos, apucându-și clapeta pieilor. Ruptura materialului și pocnitul nasturilor mi-au transmis un fior răutăcios. Și-a rupt pantalonii și și-a înfășurat mâna pe baza penisului său rigid. Pe vârf se formase deja o mică sferă de lichid.

Buzele mi s-au deschis într-o expirație amețitoare când mi-am ridicat ochii spre ai lui. "Dovedește-o."

Sunetul care venea de la el era crud și primitiv și nimic mortal. Mâna din părul meu s-a strâns și mai mult și apoi a dovedit că este exact ceea ce își dorea.

Nyktos m-a tras de el, dar eu l-am luat în gură. M-a tot strâns mai aproape, iar eu l-am dus, cât am putut, până când buzele mele au ajuns la mâna lui. S-a tras înapoi încet, dar l-am lăsat doar să ajungă atât de departe, strângându-și șoldurile la fel ca și pe ale mele. Capul îi căzu pe spate în timp ce gemea.

Aceasta nu a fost o seducție. Nu au existat lisuri sau gusturi tachinate. Nicio ușurare în ea. Am aspirat greu și adânc, mișcându-mi capul și gura în ritm cu mâna lui. Respirațiile lui zdrențuite și gemetele lui umplură camera. Gustul pământesc al pielii lui și felul în care mi-a băgat în gura mi-au sporit excitarea.

Șoldurile au început să-și piardă orice simț al ritmului. Când l-am simțit înțepenit, nu s-a îndepărtat așa cum încercase înainte. M-a strâns lângă el, cu numele meu zdrobit între dinții încleștați în timp ce se golea.

Am rămas cu el în timp ce spasmele s-au atenuat. Mușchii lui au întârziat să se slăbească, la fel ca strânsoarea. Apoi m-am tras înapoi și... am făcut ceea ce făcusem prima dată. M-am aplecat să sărut una dintre picăturile cu cerneală pe șoldul interior.

Mâna lui a căzut departe de mine și m-am scufundat puțin în cadă, respirând

superficial. Au trecut secundele și am început să-mi ridic capul, pregătindu-mă pentru... ei bine, orice a urmat.

Nyktos a venit peste marginea căzii, forțându-mă să mă întorc. Apa ii stropi pieile. Mi-au făcut ochii mari. "Ce ești tu-?" Cuvintele mele s-au încheiat într-o inspirație ascuțită când el m-a prins de brațe și m-a ridicat.

Aerul rece s-a învârtit peste pielea mea în timp ce ne-a întors, așezându-mă pe marginea căzii. Mâinile lui m-au părăsit din nou, apoi a căzut în genunchi, apa urcându-i până la coapse.

"Ce faci?" am gâfâit.

O șuviță de păr i-a căzut pe față când mâinile lui au aterizat pe genunchii mei. — Presupun că oferta ta nu a fost o afacere unilaterală, nu-i așa?

„Nu, dar îți vei uda hainele...”

„Chiar nu-mi pasă.” Palmele lui s-au înălțat, împingându-mi coapsele depărtate, deschise și larg – spre el. „Mi-ai spus să dovedesc asta. Penisul meu din gura ta nu era singurul lucru la care mă gândeam.”

„Nyktos.” Am gâfâit când umerii i-au înlocuit mâinile.

„Sa te gust a fost unul dintre ei”, mi-a spus el.

Și a demonstrat și asta.

Gura lui era pe mine, limba lui pătrunzând adânc. Buzele i se închiseră peste mănunchiul de nervi. oldurile mele s-au smucit de pe cadă, dar el i-a încruci at bra ul în jurul lor, for ându-mă să mă întorc.

El... m-a devorat. Lins. Degustare. Supt. Ospă . Pentru cineva cu puțină sau deloc experiență, știa cu siguranță ce să facă.

Sau poate că pur și simplu nu putea greși.

Că am fost atât de trezit de el pentru că era gura lui pe mine, limba lui în mine.

Oricum, era magnific. Eram. Mi-a căzut capul pe spate când am cedat în fața lui. Degetul și-a înlocuit limba, mai întâi doar unul și apoi altul, împingând adânc în timp ce sugea acea bucată de carne care palpita. Capul meu înclinat înainte, cu ochii mari și ațintiți pe capul lui îndoit, pe șuvițele de păr răspândite peste coapsele mele. Tensiunea s-a strâns și s-a ondulat în timp ce i-am călărit degetele, gura lui – am strigat când și-a ridicat

capul. Buzele lucioase erau întredeschise, degetele

încă îngropat în mine, mișcându-mă încet.

„Când vorbeam despre gust de tine”, a spus el, „nu era doar păsărica ta”.

am tresărit. „C-ce?”

Capul i s-a prăbușit. Punerea colților lui era un foc fierbinte de gheață și apoi a lovit, scufundându-se în piele chiar deasupra îmbinării sensibile a nervilor.
Șocul mușcăturii a târât din mine un țipăt. Valuri de plăcere cu nuanțe de durere m-au cuprins. Picioarele mi s-au înțepenit. Șoldurile mele au încercat să se ridice, dar el m-a ținut acolo, cu degetele plonjând înăuntru și afară din mine, gura lui mișcându-se peste clitorisul meu, sugând nodul de carne – sugând sângele care curgea de la înțepăturile de deasupra.
Senzatia...

— E prea mult, am gâfâit, mâinile mele alunecând pe pervaz. M-am zvârcolit cu disperare, apăsându-mi genunchii în umerii lui, dorind să mă îndepărtez.
Nevoia de a fi mai aproape. „Eu... nu pot suporta. Te rog, Ash...”

Mârâitul lui a bubuit prin mine, în mine. A aspirat mai tare, mai adânc, iar bobinele se învârteau și se învârteau. M-a lovit un cutremur. Am prins un pumn de păr. mă destrămam.

M-a luat plăcerea și am căzut în ea fără ezitare, fără rușine. M-am rupt, sfărâmându-mă în cioburi de beatitudine împodobite cu mătase. Întregul corp mi-a tremurat, eliberarea lăsându-mă șchiopătând în timp ce mâna mea a alunecat de pe părul lui. Dacă nu ar fi fost stăpânirea lui Nyktos asupra mea, cu siguranță aș fi căzut.

Am gemut când el mi-a tras pielea pentru ultima oară – o ultimă tragere de sânge în timp ce el și-a îndepărtat degetele de pe mine. Alunecarea caldă și umedă a limbii lui de-a lungul centrului meu și apoi peste mușcătura lui a fost o fericire. M-am înfiorat, aproape devenind moale.

Și-a ridicat capul, lăsându-mi ușor picioarele în apă. În ochi i se învârteau fire uimitoare de esență. Niciunul dintre noi nu a vorbit câteva clipe și am închis ochii înainte să văd vreo urmă de regret care se va forma cu siguranță în trăsăturile lui. Asta ar putea să mă facă un laș, dar ceea ce tocmai experimentasem fusese minunat. Și în niciun moment nu m-am gândit la altceva decât la ce simțeam și la felul în care îl făceam pe Nyktos să se simtă.
Tocmai fusesem eu însumi. Nu Consoarta. Nu un asasin sau o armă. Nu un monstru.

Și nu am vrut ca nimic să strice asta.

Nu când mâinile lui erau încă pe mine, senzația pielii lui puțin mai puțin rece și binevenită pe șoldurile mele.

— Rămâi aici, spuse Nyktos aspru, stropindu-se cu apa în timp ce se ridica.
"Vă rog."

Am dat din cap, cu palmele sprijinite de marginea căzii. A ie   it din apă. Se auzeau zgomote în care se dezbraca, îmbrăcămintea udă și grea lovind podeaua. Încă nu-mi venea să cred că se urcase în cadă îmbrăcat complet.
Un zâmbet obosit mi-a tras buzele.

— Frumos, murmură Nyktos.

"Ce?" Ochii mi s-au deschis când mi-am ridicat capul. Stătea lângă cadă, cu un prosop înnodat în jurul taliei.

"Tu. Zâmbetul tău", a spus el. — Ești frumoasă, Sera.

Obrajii s-au încălzit, am deschis gura, dar nu am găsit cuvinte în timp ce el s-a întors, întinzând mâna spre alt prosop. Atunci mi-am dat seama că i-am spus Ash.

O, dumnezei.

S-a întors pe marginea căzii, cu genele în jos, dar i-am simțit privirea asupra mea – pe fața mea. Numărarea pistruii pentru a vedea dacă s-au schimbat? Apoi privirea lui s-a mutat la umflaturile sânilor mei, la curba șoldurilor mele. "Stand?"

Sperând că picioarele nu mă vor dezamăgi, am făcut ceea ce mi-a cerut el, cu fața la fereastra mică de vizavi de cadă. Din spate, m-a înfășurat în prosopul pufos și moale, în brațe și tot. Înainte să-i pot mulțumi, m-a ridicat din cadă în brațe și pe pieptul lui.

ocul m-a lovit în valuri, aproape la fel de puternic pe cât fusese eliberarea. Spectacolul de putere s-a pierdut rapid în actul în sine. Am rămas uluit într-o tăcere deplină în timp ce mă ducea din camera de baie și în patul lui.
M-a întins în centru, cu părul nu mai udat, dar încă ud. Și-a scos prosopul de la talie și am văzut cerneala de-a lungul interiorului șoldurilor lui slabe și a excitării lui semi-dure înainte să se urce și el în pat lângă mine.

M-am întins acolo în coconul meu de prosoape, acoperit de la umeri până la coapse, complet confuz. Nu era noapte când m-a ținut la îndemână.
Acest lucru a fost diferit. Da, ne-am bucurat unul de celălalt. Sigur, frustrarea și poate un pic de furie au dat naștere la asta, dar nu existase pretenții. Ceea ce împărtășisem nu era o consecință a hrănirii alimentate de dorință, dar nu eram suficient de naiv încât să cred că însemna că trecutul sau viitorul s-au schimbat brusc.
Nyktos mă dorea atunci și acum, asta era clar.

Dar ceea ce nu era clar a fost asta.

Așa cum nu fusese clar când făcusem sex înainte și dorise să stau în patul lui. A crezut că trebuie să fie așa după? Nyktos era un... un învățat rapid, urmărind în mod natural ceea ce îi plăcea corpului său și acordând atenție modului în care am răspuns la ceea ce a făcut, dar el fusese virgin. Experiența lui a fost limitată aici. La naiba, experiența mea s-a limitat la a coborî și a pleca, dar știam destule ca să știu asta când m-a adus la a lui

pat noaptea, era diferit de asta.

— Ești tăcut, spuse Nyktos. M-am uitat la el. Stătea întins pe spate, nud ca în ziua în care s-a născut, cu un braț în spatele capului și celălalt pe piept, în timp ce se uita la tavan. „Nu ești niciodată tăcut."

Un râs scurt m-a lăsat în timp ce privirea mea s-a mutat în tavan. „Cunosc un întreg regat care nu ar fi de acord cu asta."

"Într-adevăr?"

Am dat din cap.

"De ce?"

Nu eram sigur cum să răspund, așa că a durat câteva momente. „Ca consoartă a ta, nu trebuia să fiu cunoscută de cei mai mulți."

Se auzi un ritm de tăcere. "Ce înseamnă asta?"

„Este ca și cu Aleșii, dar chiar mai mult. Eu... nu știu cum explicați-o altfel decât să spuneți că eu... nu am existat."

„Ai existat."

— Totuși, nu am făcut-o, i-am spus, neputând să dau vina pe whisky-ul ăsta de onestitate, așa cum făceam când vorbisem despre Tavius. Poate că de data asta a fost orgasmul. „Am fost învăluit ca Aleșii și asta a presupus cei mai mulți că sunt, dar eram sigur că oamenii au pus la îndoială asta pentru că nu eram la Temple ca ceilalți Aleși. Oricum, aceleași reguli s-au aplicat și la mine când am fost acoperit cu voal. Dar nici după ce nu m-ai luat, iar eu nu am mai purtat vălul, a rămas la fel. Oamenii din Lasania nici nu știau că eu sunt adevăratul moștenitor al tronului. Nici măcar nu știau că prințesa Seraphena există. Și puținii care au făcut-o, precum servitorii mai în vârstă care lucrau în Wayfair și trebuiau să bănuiască cine sunt? Nu au recunoscut-o niciodată. Sau eu. Eram o fantomă."

Nyktos nu spuse nimic, dar i-am simțit privirea asupra mea.

Ca și înainte, nu m-am uitat la el. Dar nu am putut face față tăcerii care s-a lăsat între noi, ceea ce era extrem de ironic având în vedere subiectul. Mi-am dres glasul. „Oricum, sunt de fapt obișnuit să fiu tăcut."

„Dar nu cu mine."

— Asta pentru că de obicei mă enervezi, am spus sec, iar chicotul lui răspuns mi-a încălzit pielea. A fost din nou acea senzație ciudată, plăcută în pieptul meu, și asta a fost... ei bine, ar putea fi îngrijorător. „Și pentru că a seduce pe tine mi-a cerut să vorbesc, cu excepția cazului în care nu asta ți-a plăcut.
Atunci aș fi tăcut." În momentul în care acele cuvinte mi-au părăsit gura, m-am înfiorat. „Probabil că nu ar fi trebuit să spun asta."

Au trecut câteva momente. „Ai fi devenit orice ai crezut că vreau?”

Închizând ochii, mi-am imaginat dându-mă cu pumnul în față. Greu.
Repetat. Nici nu știam de ce am adus în discuție asta când nu voiam altceva decât să uit.

„Sera?”

am înghițit. "Aș fi avut."

Se mi că, ridicând un picior. „Ai vorbit înainte să-ți dai seama că sunt Primarul Morții. N-ai fost niciodată liniștit atunci.”

„După cum ți-am spus, m-ai enervat”, am spus în loc de ceea ce mi-a trecut imediat în cap. Asta din cauza felului în care mă simțeam auzită și văzută când eram cu el. Apreciat. Numărate. Deschizând ochii, în cele din urmă mi-am întors capul spre el. Era o ușurință în el și în liniile trăsăturilor sale. Ochii ni s-au întâlnit. Cuvintele mi s-au umflat în gât. Cei mai bine să nu li se ofere viață. „Ar trebui să plec. Sunt sigur că ai...”

— Nu, a spus el încet, iar eu am înghețat. „Am câteva ore înainte de orice
trebuie facut. Sunt obosit. Trebuie să fii obosit. Deci aici suntem."

„La îndemâna brațului?” Am soptit.

— Da, spuse Nyktos după o clipă.

Am dat din cap, dar amândoi știam că a mă ține în patul lui nu era necesar în timpul zilei, când palatul și curtea făceau echipă cu zeii. Sincer, nu era chiar necesar noaptea.

Deodată, în timp ce mă uitam la el, mi-a dat seama că poate el... trebuia să fie la fel de singur ca mine, dar mult mai mult decât mine. Și chiar acum, nu trebuia să fim. Am închis ochii și m-am lăsat aici, în clipa și nimic
Mai mult.

„Sera.” Mi s-a părut că l-am auzit pe Nyktos șoptindu-mi numele în timp ce am început să moștenesc oprit. „Nu ai fost niciodată o fantomă pentru mine.”

M-am trezit ceva mai târziu, pe jumătate întinsă pe burtă, prăjită și acoperită cu ceva mult mai gros și mai moale decât un prosop. O pătură de blană.

Nyktos.

El nu era acolo. Căldura mi-a dispărut din piept și, în timp ce zăceam acolo,

M-am gândit că poate a adormi împreună este cu totul altceva decât a te trezi împreună.

Era o intimitate pe care știam că niciunul dintre noi nu a experimentat-o vreodată. Unul care părea să meargă mai adânc decât ceea ce împărtășisem în cadă și cuvintele rostite după aceea.

Nu ai fost niciodată o fantomă pentru mine.

Pieptul mi s-a strâns și apoi s-a slăbit. Chiar spusese asta? Cuvintele sunau ca ceva pe care cineva le-ar fi evocat într-un vis, dar dacă le-ar fi rostit, erau... erau amabile și mult mai frumoase decât știa el probabil, și le-aș prețui așa cum sunt.

Cuvinte.

Am început să mă rostogolesc pe o parte, dar m-am oprit. Ceva zăcea peste mine picioarele. Mi s-au deschis ochii.

Jadis stătea întinsă pe burtă, la fel ca mine, cu brațele și picioarele desfăcute. Ea scoase un sunet moale, de sforăit, în timp ce aripile ei aproape translucide, de culoare maro-verzuie, se zvâcneau înainte de a se liniști. Habar n-aveam cât m-am uitat la ea înainte să-mi dau seama că nu era singura din cameră.

Mi-am ridicat privirea, respirația mi s-a blocat în plămâni când l-am văzut pe Nektas stând cu picioarele sprijinite pe piciorul patului. M-a lovit un sentiment rău de déjà vu. Dar de data aceasta, pe chipul lui frumos era un ciudat rânjet pe jumătate.

„Mă vezi cum dorm?” am întrebat, cu vocea puțin răgușită.
"Din nou?"

Se mișcă ușor, sprijinindu-și coatele pe brațele scaunului și strângându-și ușor mâinile în poală. "Eventual."

Încruntat, m-am ghemuit mai adânc în pătură în timp ce îl priveam. „Este... înfiorător.”

"Este?"

"Da."

El a ridicat din umăr, atrăgându-mi atenția asupra singurei împletituri neagră și purpurie care stătea acolo. — Jadis a vrut să te vadă.

M-am uitat la drakenul care sforăia încet. — Vrei să spui că a vrut să tragă un pui de somn pe picioarele mele?

„Ei bine, a vrut să te trezească, dar Ash i-a spus că ai nevoie de odihnă”, a împărtășit el, iar inima mea se mișcă puțin. „A devenit rapid evident că a spus adevărul, deoarece ai dormit prin ea sărind în sus și în jos pe pat.”

Sprâncenele mele s-au ridicat.

„Oricum, îi place să doarmă așa”, a continuat el, trimițându-l să doarmă

fiica o privire draguta. „Cred că este modul ei de a se asigura că nu te ridici și nu o părăsești."

— Are sens, am bolborosit.

„Și din moment ce a decis să doarmă, m-am gândit că voi aștepta ca unul dintre voi să se trezească." Și-a dezcrucișat gleznele, lăsând un genunchi să se îndoaie.

"Oh." M-am concentrat pe rânjetul lui. Era ceva... mulțumit în asta. Am devenit foarte conștient de faptul că Nektas a trebuit să bănuiască ce m-a făcut să fiu în patul lui Nyktos în mijlocul zilei. Gol. „Nu este așa cum arată."

"Cu ce seamănă?"

„De parcă aș fi în patul lui..."

„Pentru că te-a vrut acolo", a întrerupt el. „La fel ca și tu?"

Mi-am închis gura.

„Doar dacă nu asta ai vrut și te-a prins cumva aici."
O pauză. „Complet nud."

Mi s-au îngustat ochii. „Nu m-a prins aici", am mormăit. „M-a lăsat să folosesc camera lui de baie și am fost obosită după aceea."

„Nu trebuie să-mi explici nimic din toate astea."

„Nu am fost."

Nektas se uită la mine blând.

"Tot ceea ce." Mi-am tras marginea blanii pana la ochi, simtindu-mi obrajii caldi.
„Cred că doar mă voi întoarce la somn."

Chicotul lui era aspru și scăzut. „Înainte să faci asta, am crezut că tu
aș dori să știu că Erlina a fost aici mai devreme în timp ce tu dormi.

Mi-am dat capul sus. „De ce nu s-a trezit nimeni...?" M-am tăiat.
„Nyktos a crezut că am nevoie de restul."

„Ai avea dreptate."

Capul mi-a căzut pe spate pe pernă în timp ce am oftat lung.

„Încerca doar să fie grijuliu", a început Nektas.

"Știu." M-am uitat la tavanul din piatra umbră.

„Și asta te deranjează?"

— Poate, am mormăit. "Nu știu."

„Emoțiile iraționale pot fi un simptom al sacrificării."

Capul mi s-a ridicat din nou în timp ce ochii mei s-au îngustat la draken. „Nu sunt irațional."

„M-am gândit că ar trebui să știi." El a zâmbit. „Erlina a lăsat ce îmbrăcăminte a terminat. Ea se va întoarce când va avea loc încoronarea pentru a face orice...

modificări minute.”

Ori de câte ori se ținea încoronarea. Stomacul mi s-a prăbușit și am decis că nu mă puteam gândi la asta chiar acum. Făcând acest lucru, m-a făcut prea nerăbdător să stau nemișcat și, având în vedere că aveam un bebeluș draken întins pe picioarele mele și era gol, nu era vorba de mersul în pas. „Unde... unde este Nyktos?”

„La Curte.”

Următoarea respirație pe care am luat-o ar fi putut aprinde un incendiu și a luat totul în mine să nu mă lansez din pat și să dau foc la ceva.

Nektas arcui o sprânceană. „Expresia ta actuală îmi amintește de Jadis în clipele înainte ca ea să se arunce pe podea și să înceapă să țipe.”

„Este probabil să mă descurc mult mai rău decât atât. I-am spus... M-am oprit, realizând că Nyktos de fapt nu fusese de acord cu niciuna dintre cererile pe care le făcusem în curte, nici măcar cu partea despre Vale sau să mă duc la Ezra. La naiba. M-am lăsat pe spate, gemând încet în timp ce închideam ochii.

— I-ai spus că vrei să mergi la Curte cu el, a terminat Nektas pentru mine.

m-am încruntat. "De unde ti i? Nu ai fost acolo.”

„Ector și Rhain mi-au oferit o detaliere minut cu minut a ceea ce s-a întâmplat.”

"Grozav." M-am uitat la el. „I-am spus că nu vreau să aștept să merg la Vale.”

„Nu i-am vorbit despre asta, dar sunt sigur că o va aborda destul de curând”, a spus el. Nu eram atât de sigur. „Ash trebuia să țină tribunalul în această după-amiază, dar era ocupat altfel. A trebuit să fie reprogramat pentru această seară.”

Nyktos spusese că avea câteva ore înainte să fie nevoie de el. Îi lipsise Court să fie aici cu mine? Sau doar dormise mai mult decât plănuise?

Și de ce mă gândeam la asta? Nimic din toate acestea nu a schimbat faptul că nu făcuse așa cum i-am cerut, dacă credea sau nu că am nevoie de odihnă. — Presupun că este încă la Curte?

„El este, dar nu se ține aici. Cu tine și Bele proaspăt Înălțat pândind pe săli, el ține Curtea în Lethe la Primărie. Și-a gândit că așa va fi mai sigur până la încoronare și ori de câte ori cineva își dă seama ce să facă cu Bele.”

— Nici măcar nu știam că ține Curtea în alt loc decât aici, am mormăit.

La naiba, nici măcar nu văzusem clădirea în care ar fi avut loc încoronarea.

Văzusem orașul doar noaptea și de la distanță. O Primărie probabil că nu ar fi fost vizibilă din locurile în care am fost, dacă ar fi fost ceva asemănătoare cu cele vechi din Lasania. Erau de obicei în aer liber, constând din scaune de tip amfiteatru care înconjoară o estradă.

„De obicei preferă să-i aibă acolo”, a spus Nektas. „Ash îi place să fie văzut în Lethe. Prezența lui este binevenită și este, de asemenea, o reamintire pentru cei care călătoresc în și din Lethe că el nu este un conducător absent.”

Și, desigur, nu știam nimic din toate astea. „Doamne, sunt atât de multe pe care nu le știu despre Lethe sau chiar despre Shadowlands.”

— L-ai întrebat despre Lethe? întrebă Nektas. „Ai arătat vreunul interesul să învețe aceste lucruri?”

Mi-am deschis gura, dar eu... nu am întrebat.

Nektas m-a privit. „Când Ash a decis să onoreze înțelegerea pe care a făcut-o tatăl său, nu a vrut să-ți forțeze niciuna dintre responsabilitățile de a fi Consort – ceva despre care știa că nu ai acceptat niciodată. Dacă ar fi aflat că ești interesat, sunt sigur că ți-ar fi oferit voluntar orice informație ai fi vrut să știi. În schimb, a învățat că nici tu nu ai avut niciodată nicio intenție de a îndeplini acea afacere. Că ai avut alte planuri.”

Maxilarul mi s-a închis.

„Chiar dacă înțelege ce te-a determinat și acceptă asta, de ce ar crede că vrei să știi aceste lucruri când tocmai recent i-ai spus că vrei să fii de folos?”

„Bine, ai făcut o mulțime de puncte valide”, am recunoscut, obrajii mi se încălzeau la adevăr în cele mai multe din ceea ce spusese el. „Dar nu are cum să mă fi iertat cu adevărat.”

„Nu am spus niciodată că a făcut-o. Am spus că înțelege și îți voi spune același lucru pe care i l-am spus când era mult mai mic. Iertarea aduce beneficii celui care iartă și este ușor. Înțelegerea înseamnă acceptare și asta este mult mai greu.”

Privirea lui o ținea pe a mea în timp ce Jadis se mișca puțin. „Și dacă Ash nu ar înțelege și nu accepta acțiunile tale din trecut, nu ai fi acolo unde ești acum. Nu ai purta parfumul lui pe corpul tău și nu aș fi simțit niciodată ce am făcut când l-am găsit cu tine.

„Ce ai simțit?” am șoptit, cu inima bătându-mi în piept.

„Ceea ce am simțit înainte.” Acel mic rânjet ciudat s-a întors. "Pace."

Capitolul 20

Învelit în blana în care lăsasem camerele lui Nyktos, am trecut o mână peste bluzele moi și puloverele agățate în garderobă, jambierele groase ca pantalonii, pantalonii ca cei pe care Nyktos și ceilalți îi purtau adesea din piele moale și veste, tunici și rochii la fel de mătăsoase ca și gama de lenjerie intimă pe care le descoperisem într-unul dintre sertare. Erau atât de multe culori, atât pastelate, cât și nuanțe vii, și toate erau ale mele. Dacă îmbrăcămintea pe care Erlina le-ar fi terminat ar fi un indiciu al talentului și al gustului ei, rochia de încoronare ar fi uimitoare.

Pace.

Inima mea a început din nou acel staccato sălbatic când am scăpat blana și am luat o lenjerie de corp care părea să fie concepută să acopere cât mai puțin din bucățile mele private. Am început să trag restul de dantelă, înghețând când am pus ochii pe acele bucăți private.

Prin prăfuirea părului palid și fin, am văzut că pielea în care colții lui Nyktos se înfundaseră era roșie, dar nu erau răni înțepate. Mi-am apăsat degetele pe carne, simțind cele două adâncituri superficiale. Încruntat, mi-am ridicat mâna pe partea laterală a gâtului, unde mușcătura deja dispăruse. Trecuseră câteva zile până când semnele de pe gâtul și sânul meu să se estompeze, dar ore pentru asta? Asta nu avea sens. A fost ceva diferit?

Făcând o notă ca să-l întreb despre asta mai târziu, am tras noul halat din cuier și am tras de materialul de pluș vopsit într-un albastru-gri închis.
Fixându-mi nasturii de-a lungul taliei, m-am dus la ușile balconului. Cerul de deasupra pădurilor purpurie era o nuanță mai închisă de fier, stelele mai strălucitoare și abundente, dar nu la fel de vii ca atunci când se lăsase noaptea. Cu toate acestea, nu putea dura mult până când s-a făcut noapte – câteva ore, dacă asta.

Mai obosită decât ar fi trebuit să fiu după ce am dormit, m-am retras pe șezlong și m-am ghemuit adânc în materialul moale al halatului după ce mi-am îmblânzit părul într-o împletitură. Ceea ce spusese Nektas mi-a intrat în gânduri. Nu lucrurile care aveau de-a face cu pacea, ci partea despre care știam că Nektas avea dreptate.

Nu i-am dat lui Nyktos nicio indicație reală că eram interesat de ceva în afară de ceea ce plănuia el să facă cu Kolis și, ei bine... cu mine. Înainte de curte, nu pomenisem niciodată că merg la Curte sau că sunt de folos. Îi întrebam despre armata și planurile lui, dar asta a fost tot.

Și, dumnezei, acum mă simțeam ca un măgar pentru că înainte ca Nyktos să fi aflat adevărul, îmi dăduse spațiu pentru că nu dorise să mă simt copleșit. Era foarte probabil să fi făcut la fel și acum, așteptând să dau un fel de indicație că vreau să fiu o adevărată Consort... în afara dormitorului.

În apărarea mea, până de curând nu existase niciun motiv să mă gândesc la un viitor. Dar totuși, m-am chinuit până la vârful degetelor de la picioare. Și am închis ochii în timp ce încercam să-mi dau seama exact cum să-i spun lui Nyktos foarte clar că sunt interesat să aflu mai multe despre Lethe și Shadowlands.
Întrebarea părea destul de simplă, dar petrecusem mai mult timp învățând cum să ucid pe cineva decât înțelegând elementele de bază ale comunicării deschise și sincere. Sau cum să depășești acest... sentiment de vulnerabilitate care a venit odată cu a fi deschis. Nici măcar nu eram sigur dacă era normal să-mi fac griji că întreb sau spun ceva greșit, așa cum făceam adesea. Sau că nu mi-am putut face gândurile, care îmi sunau atât de bine în cap, să-mi iasă din gură la fel. Ar suna prostesc? Oare orice aș spune s-ar întoarce să mă bântuie? A durea?

Să vorbești lucrurile întotdeauna a sunat ușor, dar anxietatea este doar
Ideea de ea a fost de asemenea insurmontabilă.

Dar am vrut să fiu... mai mult? Nu doar consoarta lui, ci o adevărată consoartă pentru Shadowlands?

În timp ce zăceam acolo, întrebându-mă iar și iar, trebuie să fi plecat.
Următorul lucru pe care l-am știut, am simțit o căldură bâzâind în piept. Am deschis ochii, speriat să-l găsesc pe Nyktos ghemuit lângă șezlong.

„Începeam să cred că nu te vei trezi niciodată", a spus el. „Eu
am bătut de câteva ori și ți-am strigat numele când am intrat."

„Îmi pare rău." Mi-am dres glasul, ridicându-mă în timp ce mă uitam în jos spre locul în care mâna lui se odihnea între genunchi. Obrazul meu încă furnică la atingere. „Nu-mi vine să cred că am adormit din nou."

Îngrijorarea i-a ciupit trăsăturile în timp ce privirea lui a trecut peste a mea. "Cum te simti?"

"Amenda." Mi-am frecat ceafa, lucrând la îndoire acolo.

„Fără semne de durere de cap sau vreo durere de maxilar?"

Am clătinat din cap, lăsându-mi mâna pe șezlong. „Bănuiesc că sunt doar

obosit."

Îngrijorarea aceea părea să crească în privirea lui. „Nu ar fi trebuit...”

"Ce?" am întrebat când nu a terminat.

— N-ar fi trebuit să iau de la tine mai devreme, spuse el, cu ochii întîlniți A mea. „Ar fi trebuit să știu mai bine...”

— Nu m-a deranjat, am întrerupt eu.

„Știu că nu ai făcut-o.” Eather-ul pulsa în spatele pupilelor lui, în timp ce vocea lui se aspru, trimițând un fior peste pielea mea. „Dar asta nu are rost. Nu ți-am luat prea multe, dar Cullingul are deja destule efecte asupra corpului tău. Dacă începi să te doare capul, vreau să-mi spui. Îl putem împiedica să devină la fel de rău ca înainte.”

"Eu voi." Nu am vrut să simt din nou o astfel de durere. „Deci, atunci nu îmi imaginam că toată partea mă mușcă?”

Capul îi înclină. "Nu."

„Am întrebări despre asta.”

Două pete adânci au apărut în centrul obrajilor, în timp ce umerii i se strângeau. "Tu faci?"

Am încuviințat din cap în timp ce priveam fardul răspândit pe fața lui, gândindu-mă cât de drăguț era. „Nu a rămas niciun semn de mușcătură în urmă...”

Tensiunea s-a diminuat de la el. „Asta pentru că am închis rănile.”

Sprâncenele mele s-au ridicat. "Mai vino?"

„Am închis rănile”, repetă el. "Cu limba."

Mi-am amintit clar alunecarea fierbinte și limpede a limbii lui în timp ce o u urase pe a lui degetele de la mine. Acum, obrajii mi s-au încălzit. "Cum este posibil?"

„Mi-am tăiat buza și mi-am extras sânge”, a explicat el, culoarea ochilor i s-a adâncit. „Doar o picătură era pe limba mea când am trecut-o peste răni. Deci, în realitate, sângele meu i-a vindecat”.

„Oh”, am șoptit, găsind brusc halatul moale mult prea gros și greu. „De ce nu ai făcut asta înainte?”

„Sângele meu va vindeca doar mușcătura pe care am creat-o. Nu aș putea îndepărta urmele mușcăturii lui Taric fără ca tu să bei din mine și asta ar fi necesitat mai mult decât o picătură. Maxilarul i s-a întărit. „Dar înainte de asta? După ce te-am mușcat?” S-a încruntat. „Nu știu de ce nu am făcut-o.”

„Interesant”, am murmurat, iar el a ridicat o sprânceană. „Oricum, sunt bine. M-am bucurat din plin de acea baie. A fost o surpriză – una foarte frumoasă. Ca și alte lucruri.”

"Alte lucruri?"

Ca ce a urmat. Vorbirea. Ce mi-a spus când am adormit. Totuși, nu m-am putut impune să spun nimic din toate acestea, indiferent cât de mult aș încerca – sau cât de mult aș fi vrut să trec peste sentimentele de vulnerabilitate. „Ai fost foarte bun în ceea ce ai făcut cu acea limbă."

Nyktos se uită la mine. Nu a existat nicio fulgerare de mândrie masculină înmulțumită. Doar o înroșire slabă și o privire surprinsă de parcă nu-i venea să creadă că am crezut asta. Și-a dres glasul. „Mă tem că mâncarea se va răci dacă zăbovim mai mult."

Privirea mea s-a îndreptat către masa de lângă ușile balconului, unde de obicei stătea doar un vas acoperit.

În seara asta, au fost doi.

Mi s-a strâns respirația la bătăile bruște ale inimii. Două acoperite bucate. Doua pahare. O sticla de vin.

— Ai spus că nu vrei să mănânci singur cina, a început Nyktos în timp ce mă uitam la cele două farfurii, cu un nod înfipt în gât. — E târziu, așa că m-am gândit că s-ar putea să nu vrei să mergi în sala de mese, a adăugat el în tăcere. „Dar dacă te-ai răzgândit sau ai prefera altă companie, pot..."

"Nu. Nu pleca." M-am trântit în picioare atât de repede fața mea a întors umbra din Pădurea Roșie. „Adică, nu m-am răzgândit."

"Ma bucur sa aud." A apărut un rânjet slab. „În caz contrar, începeam să mă simt destul de ciudat."

Nu credeam că este posibil ca el să se simtă la fel de stânjenit ca și atunci. M-am grăbit la masă de parcă mi-ar fi teamă că el va fi cel care se va răzgândi. Și am fost. M-am ocupat să mă așez. „Cum a fost Curtea?" Am întrebat, rugându-mă către Fates să nu fie unul dintre acele momente în care îmi proiectam emoțiile peste tot.

Nyktos a urmat mult mai lini tit, luând locul vizavi de mine. „Nimic prea plin de evenimente." S-a aplecat, ridicând capacul de la vasul meu și apoi al lui. „O mână de plângeri minore între vecini."

„Sunt oarecum surprins că astfel de lucruri sunt aduse în fața unui Primal." Mi-am desfăcut șervețelul, punându-l în poală.

Acel rânjet al lui s-a întors, adâncindu-se în timp ce ridica sticla, arătând o urmă de colți. Stomacul mi s-a răsucit în modul cel mai distrat în timp ce el a tras dopul și un parfum aromat și dulce a lovit aerul. „Sunt de fapt bucuros că mi-au adus aceste probleme."

"Tu esti?" L-am privit turnând vinul roșu intens în paharele noastre.

"Da." Luă un cuțit de sculptat în timp ce se relaxa pe scaun. „Înseamnă că sunt suficient de confortabili pentru a face asta. Că nu se tem de mine și ei

simți-te suficient de în siguranță pentru a veni la mine.”

„Nici nu m-am gândit la asta.”

„Oamenii din Lasania nu erau suficient de confortabili să aducă așa ceva preocupări pentru Rege și Regina?”

„Odinioară. Ar ține primării unde lucrurile ar putea fi exprimate sau cerute.” I-am privit tendoanele fine ale mâinilor și degetelor lui în timp ce a terminat de sculptat pieptul gros, împingând feliile într-o grămadă îngrijită lângă movila strălucitoare de legume. „Dar pe măsură ce Rot s-a înrăutățit, plângerile au devenit mai puternice și s-au cerut mai multe lucruri. Au oprit primăriile. Protestele au început la scurt timp după”.

„Și cum a fost primit asta?”

— Nu bine, am recunoscut. „Coroana a tratat cu protestatarii destul de sever. Și în loc să strângă alimente sau să mute fermele pe terenuri neatinse de Putregai, nu au făcut nimic.” Mânia veche a revenit. „Ei au așteptat să...”

„Opriți putregaiul?” Și-a lăsat cuțitul deoparte.

Am dat din cap. „Așadar, au făcut foarte puțin să se pregătească în cazul în care nu am reușit.”

— Nu ai eșuat, Sera, spuse el, atrăgându-mi privirea către a lui. „A deveni consoarta mea nu ar fi oprit Putregaiul.”

Ceea ce a spus nu era nou. Am știut că în momentul în care am aflat că Rot nu are nimic de-a face cu înțelegerea. Dar ce însemna asta, ceea ce făcuse Eythos, nu s-a instalat pe deplin până acum. Am tras aer în piept. „Nu am eșuat.”

Sprânceana i se ridică. "Asta am spus."

"Nu. Adică, știi cum a vorbit Holland despre diferitele fire – despre datoria mea?

Ochii lui Nyktos se îngustară. — Dacă vorbești despre să te duci după Kolis...

"Nu aia." Cel puțin, nu acum. „Încă o pot salva pe Lasania pur și simplu rămânând în viață suficient de mult încât să-ți transfere jarul. Asta va opri Putregaiul.”

M-a privit. — Cred că am discutat deja despre asta, Sera.

"Știu. Doar că... nu știu. Nu m-a lovit cu adevărat până acum”, am spus. „Bănuiesc că m-am obișnuit să...”

„Îți da vina pe tine?” spuse el, iar eu am ridicat din umeri. — Pentru că familia ta te-a învinuit?

„Ezra nu a făcut-o niciodată”, am șoptit.

„Și acest Ezra, va domni mai bine decât cei dinaintea ei?”

"Da. Ea este deja. Ezra este regina pe care o merită.” Am zâmbit când el și-a ridicat farfuria și s-a întins peste masă.

— Apropo, mă aștept să trăiești mai mult decât timpul necesar pentru a-mi transfera jarul, a spus el. „Și presupun că voi descoperi singur cât de meritantă este această soră a ta vitregă.”

„Pot să o vizitez?”

— Asta vrei, nu-i așa?

"Da, dar..."

Privirea lui s-a îndreptat spre a mea. „Vom merge mâine, dar nu putem zăbovi mult. Am avut noroc uneori în trecut, dar alții pot simți prezența mea în tărâmul muritorilor. Este un risc.”

M-am gândit la Gyrm-urile înfiorătoare care își găsiseră drumul spre lacul meu, dar ei mă căutaseră pe mine și nu pe el. "Știu."

„Și trebuie să fii selectiv în ceea ce împărtășești cu ea”, a continuat el. „Știu că poate vrei să-i spui adevărul despre Kolis, dar acest tip de cunoștințe va fi o condamnare la moarte pentru ea dacă va fi descoperit. Puteți vorbi cu ea despre Putregai, dar nu despre cauză.”

„Am înțeles”, am spus. „Nu vreau să o pun în pericol.”

"Bun." Ne-a schimbat farfuriile. "Mânca."

Mi-am aruncat privirea în farfurie și apoi la cea pe care o luase, încurcată. „Nu trebuia să faci asta.”

"Știu." A început să sculpteze bucata neatinsă de pui. „Și înainte de a sublinia acest lucru, știu că ești mai mult decât capabil să-ți tai singur mâncarea, dar era mult mai multă carne în acel piept decât acesta și vei avea nevoie de toate proteinele pe care le poți obține.”

Sprâncenele mi s-au ciupit când m-am uitat între grămada mea frumos sculptată și cea la care lucra el. Păreau aproape identici ca mărime și calitate, dar intenția din spatele acțiunilor lui era... se simțea gânditor, nu infantilizant. Așa că, m-am oprit să fac o replică caustică.

„S-ar putea să nu simți asta, dar corpul tău folosește multă energie pe măsură ce accelerează pentru Înălțare.”

M-am gândit cum ațipit după ce m-am trezit și mi-am luat furculița, lopând câteva bucăți de carne pe dinții subțiri. Cu siguranță am simțit-o. „Mulțumesc”, am murmurat.

„Nu trebuie să-mi mulțumești.”

„Ei bine, am făcut-o.” Am mâncat furculița de pui în timp ce mă uitam la Nyktos. Avea capul plecat, părul pe care l-am tuns în curte periându-i maxilarul. Rânjetul era din nou acolo. Pace. M-am zvârcolit pe scaunul meu. „Și cum rămâne cu bazinele din Divanash? Te-ai gândit la asta?”

"Eu am." Și-a mestecat mâncarea la fel de bine cum a cioplit-o.

Încercând să nu-mi fac speranțe, am luat o înghițitură din vinul dulce de porto. "Și?"

„Și este, de asemenea, un risc”, a spus el. „Asta nu s-a schimbat.”

„Doar pentru că este un risc nu înseamnă că se va întâmpla ceva.”

El a ridicat o sprânceană în timp ce se uita la mine. „Adevărat, dar am învățat să fii precaut – prea mult.”

Pun pariu că a făcut-o.

„Dar”, a continuat el cu o respirație adâncă, „nu avem idee când ne va chema Kolis. Ar putea fi mâine. Ar putea fi peste o săptămână sau chiar mai mult. Timpul nu este un lux.”

Am dat din cap de acord. „Dar poate că Kolis amânarea încoronării este o binecuvântare. Ne va da ceva timp să scoatem jarul înainte ca Kolis să ne cheme.

— M-am gândit la asta, chiar înainte de această după-amiază.

Am înțepat un morcov. — Dar ai fost prea precaut?

Paharul îi ascundea parțial zâmbetul. „Am vorbit cu Nektas după ce m-am întors de la Curte”, a continuat el și am sperat cu adevărat că drakenul nu a menționat ce mi-a spus. „Este la bord.”

Emoția mi-a frezonat, dar eram totuși precaut. „Ești la bord?”

„Nu-mi place ideea că ești acolo fără protecția titlului, fie că este aici sau pe tărâmul muritorilor.” Și-a lăsat paharul jos, în timp ce eu încercam să nu acord un sens mai profund la ceea ce spusese. „Și nu pentru că încerc să te controlez...”

„Știu”, am întrerupt și am făcut-o.

„Sunt u urat să aud asta. M-am temut...”

"Ce?" am întrebat când nu a terminat.

„M-am temut că această situație în care ne aflăm te poate face să te simți așa.” Nyktos se uită la paharul lui. „Că te-am făcut să te simți așa pentru că mi-am folosit autoritatea ca să te opresc să faci ceea ce vrei, iar eu...” Sprâncenele lui s-au încruntat în timp ce clătină din cap. "Nu-mi place."

M-am uitat la el pentru ceea ce mi s-a părut o mică eternitate, neștiind ce să spun. Și-a folosit autoritatea pentru a mă împiedica să fac o listă destul de lungă de lucruri – lucruri care ar fi avut ca rezultat probabil rănirea sau moartea.

„Există o diferență între cineva care încearcă să te controleze și cineva care încearcă să te protejeze. Știu că s-ar putea să nu mă comport ca și cum ar fi o diferență, dar eu

știi că există unul.”

Ochii ușor luminați ai lui Nyktos s-au ridicat spre ai mei.

„Trebuie doar să existe un echilibru, știi? Când nevoia de a proteja ceea ce este valoros nu împiedică ceea ce trebuie făcut.”

Dădu încet din cap. „Descoper că echilibrul nu este ușor de găsit. Dar sunt la bord. Avem planuri pentru mâine, se pare, iar Nektas va fi indisponibil a doua zi, dar în două zile vei merge cu Nektas la bazinele din Divanash.”

Am încercat să lupt cu zâmbetul, dar nimic nu a împiedicat-o să se răspândească pe fața mea. Nici nu se putea ascunde de el. Ochii i se luminaseră și mai mult și m-am întrebat dacă era conștient de cum s-au schimbat.

Privirea lui Nyktos se îndepărtă în timp ce bea un pahar lung din vinul său.
— Oricum, spuse el, dresindu- i glasul, am auzit-o pe Erlina adusă de hainele pe care le făcea. Ai fost mulțumit?”

„Toți sunt frumoși.”

„Sperăm că distrag mai puțin atenția.”

"Sunt."

„Mulțumesc Sorților.”

M-am rezemat pe spate în scaun, privindu-l peste marginea paharului meu. În cămașa neagră lejeră, dezbrăcată pe care o purta și cu părul liber, mi-a amintit cum fusese când eram cu el lângă lacul meu. O ființă puternică, de altă lume, dar nu una care să fi existat în afara mea.

El este așa cum îți dorești să fie.

A fost greu să nu-l văd ca Ash în aceste momente de liniște.

„Am o întrebare pentru tine”, am spus.

„Întreabă departe.”

„Nu sunt sigur că ar trebui. Simt că manierele mă dictează că nu”.

„Nu mi s-a părut niciodată genul care să se gândească mult la maniere.”

„Se știe că țin cont de maniere o dată sau două.”

Ochii i s-au încălzit când s-au așezat asupra mea. "Care este intrebarea ta?"

Am mai băut un pahar din ceea ce speram să servească drept un pic de curaj lichid. „Sunt surprins că ești aici.”

— Asta nu sună ca o întrebare, Sera.

Felul în care mi-a spus numele... Mușchii din stomacul meu s-au încolăcit și mai strâns. "Ai dreptate. Chiar nu a fost o întrebare. Mai mult o declarație. Pur și simplu nu credeam că vei lua cina cu mine.”

„Am avut impresia că nu credeai că voi întâlni niciuna dintre ele
cererile pe care le-ați făcut astăzi”, a spus el.

„Sunt așa de transparent?”

„De obicei, nu ești. Dar în asta, ești la fel de transparent ca o fereastră”, a remarcat el.

Mi-am dat ochii peste cap.

„Să fiu alături de tine la cină este un lucru mic”, a adăugat el. „Și unul ușor de acomodat.”

„Acesta trebuie să fie primul lucru pe care l-ai făcut cu mine și pe care l-ai găsit ușor.”

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. „Nu este primul lucru.”

Tăcerea s-a întins între noi și mi s-a părut că timpul s-a încetinit până la un târâș infinit, când am observat înmuierea privirii lui și liniile dure ale trăsăturilor lui.
A început să se încline înainte și apoi s-a prins. Și-a dres glasul, și-a întors privirea, rupând orice vrajă ciudată părea să fi căzut peste noi.

În liniște, am căutat ceva de spus. Din fericire, mi-am amintit ceva ce spusese Attes ieri.
„Ai fost prieten cu cimerianul?
Dorcan?”

Atenția i s-a îndreptat înapoi spre mine. "Ti-am spus inainte. Nu am prieteni."

Spusese asta, dar m-am gândit la gardienii lui și la Nektas, care îl considerau familie. „Te-a considerat prieten?”

„Nu pot să răspund la asta.”

— Dar l-ai cunoscut, am insistat.

Nyktos se mi că pe scaun, aten ia lui căzându- i paharul. "Am
l-a cunoscut de ceva vreme. El nu a făcut întotdeauna parte din Curtea lui Hanan.”

Acesta a fost un răspuns mai mult decât mă așteptam. — Ai spus că ar fi putut să aleagă Tribunalul altuia pentru a servi. Dar a spus că nu este posibil. De ce slujea sub Hanan dacă făcea parte din descendența lui Attes?

„Attes nu este doar Primal of War. El este, de asemenea, Primal of Accord. Preferă acordul decât discordia, așa că Vathi este în mare parte pașnic. Cel puțin, jumătatea lui este”, a explicat el. „Cimerianul poate deveni un pic... nervos dacă nu are sânge de vărsat, așa că mulți îl părăsesc pe Vathi pentru a servi în alte Curți. Hanan are multe dintre ele.”

„Pentru că Hanan este un laș și are nevoie de alții să lupte pentru el?”

Nyktos chicoti aspru. „Hanan iubește vânătoarea dacă nu este la fel
potrivite. Deci, da, a fost o observație destul de punctuală.”

Am spart un mic rânjet în timp ce am tras marginea șervețelului la bărbie. „Este ciudat pentru mine că un Primal poate fi un laș.”

„Forța și puterea merg doar atât de departe și rareori schimbă o persoană în bine.” Nyktos și-a lăsat mâna la piept în timp ce cuvintele lui mi-au încolțit un fior pe șira spinării. „Oricum, probabil că Dorcan i-a promis lui Hanan un jurământ de sânge – unul care poate fi încălcat doar prin moarte. Acesta ar fi singurul motiv pentru care nu putea părăsi Curtea. Mișcare stupidă din partea lui. M-aș fi așteptat să fie mai deștept decât atât.”

„Este un lucru ciudat de așteptat de la cineva pe care nu-l consideri un prieten”, am murmurat.

Nyktos pufni.

Mi-am ciugulit buza, spunandu-mi sa tac, dar trebuia sa stiu. "Ai prieteni."

„Sera…”

„A nega că faci asta nu schimbă faptul că oamenilor le pasă de tine. Nici nu se schimbă faptul că îți pasă de ei. Este în regulă să ai prieteni.” Practic i-am simțit privirea găurindu-mă în mine. „Dar îmi pare rău că ai fost nevoit să omori pe altul.”

Nyktos era tăcut.

„Nu ar fi trebuit să o faci dacă nu m-ar fi văzut”, am recunoscut.

„S-ar fi întâmplat inevitabil.”

A fost aceasta concluzia adevărată, anticipată? Că ar fi mai multă moarte? Dacă ar fi venit un război între Primiști, așa ar fi.

— Și te înșeli, spuse el. „Nu este în regulă să ai grijă de ceilalți când îi torturează sau îi ucide.”

Degetele mele s-au strâns în jurul tijei paharului când mă gândeam la ce spusese el în camera de baie în acea după-amiază. Toate acele motive vaste din spatele pentru care nu și-a permis să fiu o distragere a atenției. „Kolis?”

Nyktos nu răspunse. Nu avea nevoie.

„Îmi pare rău”, am șoptit.

S-a uitat la mine și, după o clipă, a dat din nou din cap.

„Nektas a spus… a spus că ai reușit să-l convingi pe Kolis că îi ești loial.”

"Eu am."

— Atunci de ce te tratează așa? l-am întrebat, neputând să cred că Kolis pur și simplu îl pedepsi pe Nyktos pentru acțiunile despre care credea că nu erau altceva decât limitele de testare Nyktos. — E din cauza tatălui tău?

"Probabil. Dar nu este atât de diferit față de felul în care este cu alți Primiști care de fapt îi sunt loiali. Într-un fel sau altul, cad în și

din favoarea lui la fel de repede pe măsură ce treci prin haine curate."

Am râs, dar mi-aș fi dorit să fi spus adevărul. Instinctul mi-a spus că, deși Kolis era probabil crud cu ceilalți, cu Nyktos era diferit. Că, deși tratamentul lui Nyktos ar fi putut proveni inițial de la tatăl său, trebuia să fie mai mult decât atât. Că avea legătură cu modul în care Attes a susținut că Nyktos era favoritul lui Kolis.

A rămas tăcut câteva clipe. "Cealalta noapte? Când am intrat în dormitorul tău?

"Da?" Am rezistat cumva impulsului de a-l batjocori cu ceea ce făcuse și, de fapt, eram destul de mândru de mine că am făcut asta.

„Eu... aș fi venit mai devreme", a spus el. „Dar a fost o problemă la Pillars."

— De aceea ai plecat cu Rhahar? am întrebat, fără a mă lăsa să mă concentrez asupra a ceea ce venise înainte. El a dat din cap. „Sufletele au avut nevoie de judecata ta?"

"Nu de data asta. Au fost sufletele care au refuzat să treacă."

„Asta se întâmplă des?"

„Mult mai mult decât ai crede." El a oftat. „Din ce în ce mai multe suflete refuză să treacă și intră în schimb în Pădurea Muritoare. Îi face pe cei deja acolo să fie agitați."

„The Shades nu poate fi distractiv de tratat."

„După cum știți, nu sunt." Degetele lui bătură în liniște partea laterală a paharului. „În momentul în care sufletele refuză să treacă și să intre în pădure, ele devin Umbre. Nektas crede că asta este tot pentru ei. S-au pierdut și ar trebui distruși. Imediat. Și știu că ar trebui. Nimeni nu s-a mai întors din asta. Dar cred că... ce se întâmplă dacă cineva o face? Și dacă? Ar trebui să existe în continuare o șansă ca ei fie să se confrunte cu dreptatea, fie să primească mântuirea. Dar odată ce sunt distruși, asta este. Nu mai sunt șanse."

Mi s-a adunat umezeala în ochi când am suflat tremurând. Știind că nu-i plăcea să-i omoare pe Shades, mi-a sucit inima, mai ales că acțiunile mele l-au determinat să facă exact asta. Dorind să le mai dea o șansă, era încă un semn al cât de bun era. Și, dumnezei, el merita mai mult decât viața asta.
Unul care nu i-ar permite să fie apropiat sau afectuos cu altul pentru că se temea că acele emoții le vor face rău. În realitate, nici măcar nu a fost o viață. Știam asta mai mult decât oricine. Pur și simplu a existat și asta nu era corect.

„Sper că planul tău funcționează."

O sprânceană întunecată a crescut. „Oare pentru că te gândești în sfârșit la un viitor

asta nu implică moartea ta?”

"Nu."

— Desigur, nu, mormăi el.

„Este clar că tu ar trebui să fii adevăratul Primar al Vieții”, i-am explicat. „Nu pentru că ar fi fost destinul tău, ci pentru că ești bun.”

A apărut un zâmbet slab, dar nu i-a încălzit trăsăturile ca cele de dinainte. „Acolo greșești. Ti-am spus inainte. Am un os bun și decent în corpul meu, Sera. Dar eu nu sunt bun și ai face bine să-ți amintești asta.”

Capitolul 21

Inima mi s-a răsturnat puternic, dar am crezut în ceea ce spuneam. „Ce te face să crezi că nu ești bun?"

— Am... făcut lucruri, Sera.

— Ca să ucizi de nevoie sau cu forța?

Nyktos nu spuse nimic în timp ce privirea lui neclintită s-a fixat asupra mea.

„Sau pentru că ai început să-ți placă să-i omori pe cei care te-au chemat din dorința de a-i face rău altuia?" Am continuat. „Nimic din toate astea nu schimbă faptul că ești în mod inerent bun, Nyktos."

Linia maxilarului i se încordă. „Și de unde ai ști? Ce experiențe de viață ți-ar putea oferi o astfel de perspectivă atunci când ești în mare parte un muritor care se află abia pe punctul de a trăi douăzeci și unu de ani?

Mi-am arcuit o sprânceană. „Știu pentru că stau aici în viață când mulți, inclusiv toți, de la gărzile tale până la zei și muritori deopotrivă, m-ar fi ucis când au aflat ce plănuisem."

Privirea lui s-a ascuțit asupra mea.

„Și, da, acel jar din mine este suficient de important pentru a mă menține în viață, dar acei jar nu înseamnă că trebuie să fii amabil. Ai fi putut să mă arunci într-o temniță.

„Aceasta este încă o opțiune", a remarcat el, turnând vin în paharul lui și apoi în al meu.

„Dacă aveai de gând să faci asta, în loc să te temi că încerci să mă controlezi. Tot ce ai dovedit este ceea ce spun eu." Am luat paharul reumplut, prăjindu-l.

A pus sticla deoparte. „Tot ce ai dovedit este ceea ce ți-am spus înainte. Acel os decent și bun pe care îl am în mine îți aparține."

Un grad îngrijorător de satisfacție a trecut prin mine, la fel ca și dorința de a cere să demonstreze asta. Că osul decent și bun mi-a aparținut cu adevărat și numai mie.

„Dar să nu confundați cum am tratat cu voi ca pe o reflectare a cine și ce

Eu sunt", a adăugat el, luând un pahar.

„Tu... manevrarea ta cu mine nu este singurul motiv pentru care știu că ești bun", am replicat. „Nu ai vrut să te bucuri de acele crime și te-ai îndepărtat înainte ca asta să te poată schimba. Știu pentru că simți urmele lăsate de acele morți în urmă și le porți pe piele. Știu pentru că, în ciuda faptului că nu ai capacitatea de a iubi, ești în continuare amabil și îți pasă profund – mai mult decât majoritatea."

El a zâmbit, privind în altă parte. „Nu știi ce crezi că faci."

„ Știu pentru că nu sunt bun."

Privirea lui Nyktos se îndreptă spre a mea. „Crezi că nu ești bun din cauza a ceea ce ai plănuit?"

Am scăpat un râs sec. „Da, asta este doar o picătură într-un loc foarte adânc, încurcat găleată plină cu multe alte picături."

Eather s-a luminat în ochii lui. — Și ce sunt celelalte picături alea?

„Vei afla dacă planul tău nu funcționează. O să-mi vezi sufletul la moartea mea. Nu este negru. Este roșu, udat în sângele celor pe care i-am ucis. Vieți pe care le-am luat și care nu au lăsat în urmă urmele despre care vorbești."

Jarul din pieptul meu a vibrat. „Nu le simt. Nu ca tine. Sigur, pot experimenta unele remu cări, dar nu durează niciodată. M-am simțit la fel ca atunci când i-am băgat biciul în gâtul lui Tavius...

— Și n-ar trebui să ai o secundă de remu care, mârâi Nyktos, fulgerându- i col ii.

„Dar am simțit același lucru când am cioplit inimile lorzilor insulelor Vodina din pieptul lor, iar singura lor crimă adevărată a fost mânia pe mama mea." Mi-am ridicat sprâncenele spre el. „Nici nu am simțit nimic când l-am ucis pe bărbatul din Croft's Cross, care probabil își proxenea copiii. Nu că cineva ar trebui să se simtă rău că l-a ucis pe nenorocitul ăla, dar nu l-am făcut curat și rapid. Restul - și poate sunt... optsprezece, ultimul pe care i-am numărat? am spus, gândindu-mă la paznicii pe care probabil i-a trimis Tavius. Trecuseră paisprezece înainte de asta. „Tot ce am simțit pentru ei a fost milă și supărare. Și tatăl meu vitreg? Poate că nu mâna mea i-a luat viața, dar acțiunile mele au fost și abia m-am gândit la asta. Sincer să fiu, cred că singurul motiv pentru care am simțit ceva este din cauza jarului vieții. Dacă nu ar fi fost acolo, probabil că nu aș fi simțit nimic."

Rușinea mi-a opărit fundul gâtului când am ridicat paharul spre mine și am continuat să termin vinul. „Așadar, știu ce este bun pentru că știu ce este opusul într-un mod real, aproape și personal."

Nyktos a tăcut în timp ce mă privea și mi-am dat seama că,

poate, aș fi putut păstra toate astea pentru mine. Dar ce a contat? Nu aveam niciun motiv să mă prefac că sunt altceva decât ceea ce eram. Totuși, aproape că mi-aș fi dorit să-mi țin gura pentru că el era singura persoană care nu mă făcuse să mă simt ca monstrul care tocmai mă dezvăluisem că sunt.

— Și totuși, spuse el în cele din urmă, în acel mod moale, la miezul nopții, ai fost dispus să te pui în pericol pentru a-i proteja pe mulți pe care nu i-ai întâlnit niciodată. Mai mult de o dată. Erai dispus să te sacrifici pentru Shadowlands."

Am tras aer în piept. „Nu este același lucru."

"Nu este?"

"Nu." M-am ridicat atunci, nemaiputând să stau. "Sunt obosit. Cred că sunt gata de culcare...

„Nu există un Primal bun."

"Ce?"

„Esența care curge prin venele noastre este cea care a făcut tărâmurile, creând aerul care este respirat, pământul care este semănat și ploaia care cade din cer pentru a umple oceanele. Este puternic și străvechi. imparțial. Este absolut. Și la început, când existau doar Primii antici, Soartele și dragonii, Primarii nu erau nici buni, nici răi. Doar au fost.

Pur imparțial. Un echilibru perfect pentru că nu au simțit nimic, nici dragoste, nici ură."

Nyktos se uită la mine. „Eoni au trecut pe acolo, văzând nașterea multor primali noi, inclusiv a tatălui meu. Și în acel timp, Primals nu au murit.

Pur și simplu au intrat în Arcadia când au fost gata. Nici măcar nu le trecuse prin cap ideea de a se lupta între ei, darămite de a se ucide.

Procrearea a avut loc de dragul creației. Și, în cele din urmă, zeii s-au născut. Apoi muritorii. Și pentru o vreme, nu au existat războaie și nici morți inutile în niciunul dintre tărâmuri. Au existat dezacorduri pe tărâmul muritorilor, lupte și altele asemenea, dar Primarii au intervenit întotdeauna, calmând temperamentul fierbinte și atenuând durerea de orice pierdere ar fi avut loc. Apoi a căzut primul Primal și asta a schimbat totul."

"Căzut?"

— Îndrăgostit, spuse el, apărând un rânjet ironic. „Vedeți, de fiecare dată când primarii și zeii au interacționat cu muritorii, aceștia au devenit mai curioși, până când au fost captivați de gama largă de emoții pe care le-au experimentat muritorii – ceva ce nici tatăl meu, nici Nektas nu l-au creat. Muritorii au fost primii care au simțit, din momentul în care și-au luat prima suflare – și până la ultima. Și asta a fost ceva care tocmai s-a întâmplat în ei în mod natural. Dar Primals au fost

menită să fie dincolo de astfel de... nevoi și dorințe muritoare."

M-am asezat incet la loc. "De ce?"

„Pentru că emoțiile pot influența deciziile cuiva, indiferent cât de imparțial ar crede cineva că sunt. Dacă pot simți, pot fi constrânși de emoție."

Mi-a întâlnit ochii.

„Atunci un Primal s-a îndrăgostit și a tulburat Sortile. S-au îngrijorat că dragostea, ținută în inima unui Primal, ar putea deveni o armă. Ei au intervenit, sperând să-i descurajeze pe alți Primiști să facă același lucru, făcând din ceea ce le plăceau arma supremă care să fie folosită împotriva lor."

„Devenind slăbiciunea lor", am șoptit. „Nu am știut niciodată de ce dragostea ar putea slăbi Primals." Am clătinat din cap. „Cum sunt Arae atât de puternici pentru a crea așa ceva?"

„Pentru că ei sunt esența – pământul – care a creat primii Primiști", a explicat el. „Tatăl meu mi-a spus odată că ei nici măcar nu au avut formă de muritor de mult timp. Erau pur și simplu în orice, peste tot."

Am clipit încet, neputând nici măcar să înțeleg cum Holland, care era foarte mult în carne și oase, putea fi ceva ce exista în vânt și ploaie. „Ei bine, ceea ce au făcut Arae nu pare să fi fost atât de eficient."

Nyktos chicoti. „Nu, nu a fost. O cădere Primal a fost ca un efect de domino. Alți Primals s-au îndrăgostit și, în cele din urmă, chiar și unii dintre Arae au început să simtă emoții", mi-a spus el și m-am gândit la Holland și la zeița Penellaphe. „Dar îndrăgostirea a însemnat că Primals au început să experimenteze și alte emoții. Plăcere. Nemulțumire. Vrei. Gelozie. Invidie. Ură. Și de ce se temeau Arae a devenit realitate pentru că știau că ceea ce aparținuse odinioară doar muritorilor nu putea exista în felul de putere pe care o deținea un Primal. Emoțiile au început să ghideze acțiunile Primals, iar acel echilibru de putere, cândva imparțial, a devenit la fel de imprevizibil, pe atât de absolut și a sângerat în tărâmul muritorilor. Însăși natura Primiștilor s-a schimbat. Acum, bunătatea nu există în Primiști – nu genul cântărit la moartea unui muritor."

Și-a pus paharul deoparte. „Din momentul în care un Primal se naște sau este Înălțat, noua natură a esenței primare începe să ne schimbe. Și cu cât creștem în vârstă și cu cât acea esență devine mai puternică, cu atât este mai greu să ne amintim care a fost sursa acelor emoții și să fim altceva decât carnea muritoare care conține putere", a spus el. „Și acea esență – esența primordială care ne permite să influențăm muritorii să înflorească sau să decădeze, să iubească sau să urăsc, să creeze viață și să provoace moartea – nu este niciodată doar bună sau rea. Este doar

absolut. Imprevizibil. Brut." Ochii i s-au ridicat din pahar spre mine. — Ai cărat acei jar de la naștere, Sera, și fac parte din tine. Din cauza lor, nu ești nici bun, nici rău, nu după standardele muritorilor pe care le înțelegi.”

Am tras un aer tremurat. „Vrei să spui că ceea ce eu... mă simt din cauza acelui jar?”

„Da”, mi-a spus el. — Dar încă ești muritor, Sera, și acea parte din tine este bună.

"Aceasta-"

— Este, interveni Nyktos. — Nu ai simți acea rușine dacă nu ar fi. Sau amărăciunea agoniei când vorbeai de ucidere. Nici nu ți-ar păsa dacă ai fi meritat. Doar ai lua. Nu ai fi curajos. Ai fi doar puternic.”

„Eu...” M-am înecat cu cuvintele mele. Ar putea fi adevăr în ceea ce a spus? Am clipit înapoi la umezeală bruscă în timp ce mă concentram pe farfuria goală din fața mea.
Am simțit rușine și agonie – chiar confuzie din cauza răcelii acțiunilor mele.
Mi-am strâns ochii și mi-am luat câteva momente înainte să am încredere în mine să vorbesc.
„Dar ești bun după standardele muritorilor.”

„Numai pentru că încerc să fiu.”

— Asta e tot ceea ce fac muritorii – ei bine, cei mai mulți oricum, am spus, deschizându-l pe mine ochi. „Ei încearcă să fie buni, iar tu încerci mai mult decât fac majoritatea muritorilor.”

— Poate, murmură el.

În timp ce stăteam acolo, lăsând cuvintele lui să intre, m-am gândit la ceva. „De ce nu i-au făcut Arae pe Primals să facă ceea ce ai făcut tu? Kardia a fost eliminată?”

„Arae cred în liberul arbitru. Și, da, fiind că sunt Sorți, adică pe cât de ironic ar putea fi”, a spus el. „Dar ar fi trebuit să o facă.”

Dacă ar fi avut-o, ar fi salvat o mulțime de vieți și ar fi oprit multe durere de inimă, dar... „Chiar crezi că ar trebui să aibă?”

"Depinde de zi. Chiar acum, nu.” S-a aplecat înainte. „Ești ai terminat cu cina?”

Am dat din cap.

„Atunci, vrei să-mi fii alături în camerele mele?”

Inima mi s-a accelerat imediat la ceea ce aștepta în următoarele minute. Ceva a făcut. Știam asta pentru că am simțit că ceva s-a schimbat între noi. Că fusese o schimbare. Trebuia să existe pentru că nu m-am certat cu el sau cu mine. M-am ridicat și am intrat în camera de baie să iau

am grijă de nevoile mele personale și mă spăl pe dinți. Am fost inexplicabil de nervos când am ieșit și l-am văzut așteptând lângă ușa alăturată, cu sticla de vin de la cină în mână.

Inima mea a început să se împiedice peste tot dintr-un motiv prostesc, când a închis ușa în urma mea și m-a urmat în camera lui. Abia atunci mi-am amintit că nu purtam altceva decât micuța bucată de lenjerie de sub halat.

Aoleu.

Nyktos mi-a oferit sticla de vin în timp ce trecea. Am clătinat din cap, hotărând că aveam mai mult decât suficient. M-am așezat pe marginea patului, cu degetele jucându-se cu nasturii minuscul de pe halat, în timp ce el se scuza și dispăru în camera de baie. Tot ce am reușit să fac în timp ce el era plecat a fost să mă întorc un picior și să-mi bag picioarele sub tivul halatului. Apoi Nyktos s-a întors.

fără cămașă. Nasturii pieilor lui desfăcuți.

Niciunul dintre aceste două lucruri nu m-a ajutat cu nervozitatea pe care o simțeam în timp ce îl priveam mergând spre mine, cu părul pe obraz și carnea de bronz a gâtului și a pieptului umed.

S-a așezat în fața mea. "Se poate?"

Stomacul alăturându-se cu răsturnarea și bătaia inimii mele, am dat din cap.

Ca cu o seară înainte, și-a băgat împletitura între degetul mare și degetul arătător și încet, aproape metodic, și-a trecut degetele în jos. Mi-am mu cat interiorul buzei în timp ce dosul mâinii lui mi-a zdrobit sânul. Abia i-am simțit atingerea prin halatul mai grăs, dar un fior încă pătura

pe mine.

Nyktos desfăcu banda de păr, alunecând-o pe încheietura mâinii. Apoi s-a apucat să desfacă împletitura și nu a vorbit până nu a terminat. „M-am gândit”, a spus el, cu genele groase coborâte în timp ce îmi trase lungimea părului peste umărul meu. „Despre cererile pe care le-ați făcut.”

„Nu aș spune că au fost cereri.” L-am privit trăgându-și degetele prin părul meu.

„Cum le-ai numi?”

„Cereri blânde.”

Nyktos râse aspru. „Care parte a fost blândă, Sera? Să mă lovești cu piciorul sau să-ți ții pumnalul în gât?

„Partea în care nu te-am rănit.”

O parte a buzelor i s-a curbat în sus. „A fost o cerere pe care nu ai făcut-o

face."

„Care a fost acela?”

Mi-a rotit una dintre buclele în jurul degetului său. — Oferta pe care ai făcut-o în biroul meu.

Inima mea și-a început imediat să bată rapid.

„Asta nu a făcut parte din cerințele tale.”

"Dar a fost." am respirat.

"Într-adevăr?" A desfășurat bucla, lăsând-o să se așeze pe pieptul meu. „Sunt sigur că nu aș fi uitat că ai adus asta în discuție.”

Mi-am târât dinții peste buza de jos, în timp ce el a luat o altă bucată de păr. „Oferta a făcut parte din cererea mea de a fi de ajutor.”

Genele s-au ridicat, iar ochii mișcării s-au fixat pe ai mei.

„În orice fel am nevoie de mine”, i-am amintit, încălzindu-mi sângele.

Buzele lui s-au întredeschis, dezvăluind o urmă de colți. "E bine de stiut." Vocea lui era mai aspră, mai aspră. „Deci, oferta pe care ai făcut-o? Plăcere de dragul plăcerii? Mai stă în picioare?”

Un amestec de emoții s-a învârtit prin mine în timp ce mâinile mele au căzut pe pat. Anticiparea dulce și dorința ascuțită s-au prăbușit într-un fel de anticipare sălbatică care a purtat doar cea mai vagă stropire a ceva ce nu puteam numi sau plasa, dar am spus: „Da”.

Din spatele pupilelor îi ieșiră sânge de cârlig, strângându-i irisii. "Esti sigur?"

"Eu sunt." Și am fost.

O expirație zdrențuită l-a părăsit pe Nyktos. Și-a ridicat mâna, așezându-și doar vârfurile degetelor pe fața mea. Abia am simțit șocul slab de energie în timp ce el stătea acolo, cu excepția degetelor lui. Mi le-a tras pe obraz. Pielea îi era puțin mai caldă. Nu la fel de mult pe cât fusese înainte să-l lovesc cu zgomot, dar puținul sânge pe care mi-o luase în după-amiaza asta îl afectase.

— Treizeci și șase, murmură el, trăgându-și degetele de-a lungul maxilarului meu. Degetul lui a trecut peste buza mea de jos. — Încă treizeci și șase de pistrui.

Am început să rânjesc.

„Am vrut să mă asigur că le-am numărat corect.” Degetele lui s-au răspândit pe celălalt obraz al meu și apoi pe partea laterală a gâtului meu până la panoul halatului îndoit pe pieptul meu. — Mai ai două. Mâna lui a alunecat peste sânul meu drept. A trecut greutatea prin halat, trăgând din mine o expirație. "Chiar aici." Și-a trecut degetul mare peste zona de deasupra mameloanului meu. „Doi pistrui mici chiar acolo. Cred că mai e altul pe margine.”

Degetele mele tremurătoare s-au înfipt în pătura de sub mine. „Vrei să verifici?”

"Fac."

M-am lăsat puțin pe spate, dându-i acces la rândul scurt de nasturi.
Permițându-i să preia conducerea. Vreau ca el. Având nevoie de asta.
Și a făcut-o.

Degetele lui dansau peste nasturi, desfăcându-i repede. Materialul s-a slăbit la umerii mei. Nu spuse nimic în timp ce-și strecură mâna sub un panou al halatului. Eather s-a luminat în ochii lui când pielea lui a intrat în contact cu carnea mea goală. „Sera...” Numele meu era un mârâit în timp ce a împins panourile în afară. Plăcuțele caluse ale degetelor și palmelor lui au provocat un vârf ascuțit de plăcere și i-am simțit intensitatea privirii în timp ce îmi prezenta din ce în ce mai mult la el. Halatul mi-a alunecat pe spate, prinzându-mi de încheieturi. Vârfurile sânilor îmi furnicau, întărindu-se sub privirea lui.

— La naiba, respiră el, cu gâtul înghițit de o rândunică. Capul i se înclină.
Vârfurile degetelor lui mă zgâriau pe partea laterală a sânului meu. "Am avut dreptate. Mai e un pistrui aici.”

Aveam pielea de parcă ar fi în flăcări. „Crezi că sunt mai multe?”
„Știu că există.”
"Unde?"

Mâna lui mi-a trecut prin talie și apoi a sărit în genunchi îndoiți. Le-a împins ușor în jos, îndreptându-le. Răspândindu-le. Buzele i s-au întredeschis și mai mult când a văzut bucățile de dantelă neagră. "Sunt de acord."
Obrajii mi s-au încălzit. — Ai să-i mulțumești Erlinei.
"Ca eu fac." Și-a dus mâna pe interiorul coapsei mele, oprindu-se la jumătatea drumului. „Trei pistrui mici chiar aici, strânși împreună.” Ambele mâini au alergat pe coapsele mele până la fâșia subțire de dantelă mătăsoasă. „Pistruii tăi sunt ca o constelație.”

Mi-am ridicat șoldurile în timp ce el a tras șiretul peste picioarele mele și apoi mi-a scos lenjeria. Mâinile lui s-au întors la șoldurile mele și am scos un gâfâit speriat în timp ce mă trăgea de marginea patului. S-a lăsat în genunchi pe podea. Un puls de plăcere a trecut prin mine în timp ce privirea lui s-a fixat pe spațiul palpitant dintre picioarele mele.

„Este un alt nume pe care va trebui să-l vin. Ce voi numi această constelație”, a spus el, trecându-mi un braț sub șolduri în timp ce îmi agăța unul dintre picioarele peste umăr. Poziția m-a forțat să mă întorc în coate.
„Sunt mereu mai creativ când am ceva dulce pe limbă.”

Aerul mi s-a blocat în gât când Nyktos își lăsa capul în jos. Respirația lui pe carnea sensibilă de acolo mi-a făcut să sară șoldurile. Degetele mele s-au înfipt în pătură când el și-a întors capul, trăgându-și buzele pe interiorul coapsei mele. Apoi chiar în centrul meu.

Capul mi-a căzut pe spate în timp ce limba lui a urmărit carnea plină de acolo, găsindu-și fără greșeală drumul către unirea ultra-sensibilă a nervilor. Când gura lui s-a închis peste mine, am strigat, tremurând. A suge încet, apoi mai tare, iar sunetul pe care l-a scos la zgomotul de excitare umedă a vibrat pe tot parcursul meu.
Capul i s-a mișcat, apoi limba lui a fost în mine și a scos un alt mârâit gutural. M-am mișcat, legănându-mi șoldurile împotriva răutății limbii lui. M-a gustat. Lins. Am băut din mine fără să-mi tragă sânge, iar pulsația adâncă din mine s-a intensificat. Capul i s-a întors și marginea colților i-a patinat peste carnea turgidă. m-am destrămat. Greu. Rapid.

Încă veneam când gura lui a părăsit-o pe a mea și s-a ridicat, cu buzele lucioase și umflate când și-a scos pantalonii. Încă tremuram, mușchii se încolăceau și se învârteau la vederea lui, gros și tari, ieșind în afară. Încă tremuram când el m-a ridicat, trăgându-mă mai departe pe pat. Și abia puteam să respir, când ochii lui s-au fixat pe ai mei și a venit spre mine, cu șuvițele de păr căzându-i pe obraji. Respirația scurtă nu a fost rea. Nu a fost stârnit de panică, când m-a lăsat pe spate. Am rămas întins acolo, cu pielea furnicând peste tot în timp ce el își sprijinea greutatea pe brațele lui puternice. Respirația și pieptul mi se simțeau diferit.

Toate acestea s-au simțit diferit.

A fost schimbarea de mai devreme. Acea schimbare intangibilă dintre noi. Ceea ce se întâmpla a fost fundamental diferit de înainte. Aceasta nu a fost o dorință alimentată de nevoia de sânge, de hrănire sau de furie. Aceasta a fost plăcere de dragul plăcerii. Si a fost...

A fost o premieră pentru noi.

Și s-a simțit ca o premieră pentru mine. Orice experiență pe care am avut-o, a fugit.
Nimic din ce știam înainte de acest moment nu părea să conteze. Nu mi-am putut explica.

Niciunul dintre noi nu s-a mișcat, deși tremuram din nou. N-am crezut că nici măcar a respirat în timp ce se uita la mine, cu ochii lui o furtună de zgomot învolburat.
Apoi m-am mișcat, strângându-i obrajii și ducându-i gura la a mea. L-am sărutat pentru că asta era diferit.

M-a sărutat înapoi, iar eu m-am gustat pe buzele lui și pe limba lui. Eram lacom. Eram lacomi, sărutam și sărutăm până când el sa mișcat, întinzând mâna între noi pentru a se prinde. Senzația penisului lui târându-se prin umezeala mea

a fost o promisiune tentantă a ceea ce urma și nu a trebuit să aștept mult. S-a liniștit în mine, iar senzația lui – presiunea și plinătatea – mi-a tras un strigăt zdrențuit. Nyktos se opri.

— E în regulă, am spus pe buzele lui. „Nu te opri. Vă rog."

„Nu trebuie să cerși niciodată”, a promis el. "Nu."

Apoi s-a împins în mine până la mâner și strigătul meu s-a pierdut în geamătul lui. S-a lini tit din nou, piept în piept cu mine, fruntea lui sprijinită de a mea. Am simțit fiecare respirație pe care a luat-o și fiecare bătaie a inimii lui în acele momente. Apoi a început din nou să se miște, retrageri lente și constante și plonje și mai decadente. Mi-am încoltit brațele în jurul gâtului lui, picioarele în jurul șoldurilor lui. S-a cutremurat în timp ce se legăna ușor și i-am găsit din nou gura când crescendo de senzații a început să se dezvolte din nou.

Ne-am mutat împreună. Buzele noastre. Limbile noastre. Mâinile. Șolduri. Împingerile lente, tachinatoare, mai scurte și superficiale au făcut loc unora mai lungi, mai adânci. Picioarele și brațele mele s-au strâns în jurul lui. S-a mișcat mai repede. Mai tare. Frecarea pieptului lui de al meu a incendiat focul din sângele meu și din miezul meu, iar acel jar... au zumzăit în mine când pielea lui Nyktos a început să se întărească pe a mea.
Umbrele s-au adunat sub carnea lui și, în timp ce își ridică capul, dâre de spărtură i-au umplut venele de sub ochi. Trăsăturile lui s-au transformat puternic în timp ce a lovit în mine, mișcându-ne în sus pe pat, în timp ce acea tensiune se strângea și se strângea.

„Oh, zei”, i-am șoptit, strângându-l de ceafă. I-am strigat numele când tensiunea s-a rupt din nou, de data aceasta mult mai intensă și mai consumatoare.

Pentru că am auzit cuvântul pe care mi l-a șoptit pe buzele mele cu acea voce aspră și crudă în timp ce el se cutremură, șoldurile lui zvârnâindu-se de ale mele. Singurul cuvânt care a făcut ca plăcerea să continue la nesfârșit.

„Liessa.”

Capitolul 22

Nyktos dispăruse când m-am trezit, dar s-a întors înainte să mă trezesc, aproape ca și cum ar fi simțit că m-am trezit. Mi-a făcut o baie și mi-a pregătit micul dejun când am terminat.

Tacuse în mare parte pe tot parcursul mesei – nu îndepărtat sau rece, ci doar tăcut, și nu m-am lăsat să mă opresc asupra motivelor pentru care avea puțin de spus. În schimb, pe măsură ce mă pregăteam, mi-am permis să mă bucur de noaptea trecută, concentrându-mă pe ceea ce împărtășise el despre moralitatea Primals și plăcerea care venise după aceea. Am avut atât de multe opțiuni de îmbrăcăminte în această dimineață și am optat pentru o pereche de jambiere cu dantelă, o bluză albă și o vestă neagră care fusese croită doar pentru mine. Și m-am lăsat să mă bucur și de asta. În afară de rochia de mireasă pe care o detestam, toate celelalte fuseseră mângâieri.
Dar nu acestea. Îmbrăcămintea care căptușea garderoba îmi aparținea acum doar mie și acesta a fost un sentiment ciudat de împuternic, care a rămas cu mine când Nyktos și cu mine am părăsit palatul pentru a intra în tărâmul muritorilor.

În ciuda a ceea ce Nyktos afirmase în acea dimineață, în timp ce îl chema pe Odin de la manșeta lui de argint, cordul nu era peste mine, ținând un pumnal la gâtul lui Nyktos.

Odin m-a privit de parcă ar fi dezbătut, mu cându-mă în timp ce mă apropiam de el. Acea dispoziție nu se schimbase pe măsură ce călătoriam pe drumul pe care ajunsesem în Shadowlands, dar nu mi-a diminuat entuziasmul pe măsură ce ceața Primal ne învăluia.

Mă duceam să-l văd pe Ezra.

Și eram pe cale să-mi văd lacul.

Două lucruri pe care mi-aș fi temut să nu le mai văd niciodată.

Ceața albă a șters tărâmul în timp ce mă încordam. Știam că va fi doar temporar, dar incapacitatea de a vedea încă mă umplea de neliniște.

Brațul lui Nyktos s-a strâns în jurul meu. „Încă câteva secunde”, a spus el, vocea lui moale pe tâmpla mea.

Am dat din cap, apucând pomul șeii lui Odin. Câte secunde, mi-am amintit, și doar câteva secunde au fost nevoie pentru ca ceața să se împrăștie și pentru un flux de

lumină slabă pentru a străpunge scurtul gol de întuneric care a venit după aceea.

Lumina soarelui.

Buzele mi s-au întredeschis când ceața s-a atenuat, dezvăluind podeaua de piatră umbră a lacului și apele lini tite de fiecare parte a noastră. Să văd lacul împărțit în două, parcă ținut în spate de pereți invizibili, era o priveliște neliniștitoare.

Și una impresionantă.

Mi-am dat capul pe spate când Odin ne-a dus peste lac. Doar o lumină slabă, fracturată, străpunse norii deasupra capului. Mirosul puternic al ploii atârna în aer și am sperat că asta însemna că deja căzuse o ploaie atât de necesară – sau ar fi făcut – și nu burnița care nu făcea decât să mărească umiditatea – ceva ce începeam deja să simt sub mantie... mai subțire dintre cele două noi pe care le făcuse Erlina pentru mine. Materialul moale avea să devină în curând aproape insuportabil, dar era înțelept să ne ținem fețele ascunse.

Nyktos și-a ridicat mâna când am ajuns pe mal. Apa imediat a căzut la loc, iar el s-a uitat la mine. „Impresionat?”

"Nu."

El chicoti aspru, îndemnându-l pe Odin să intre în Ulimii Întunecați. Am izbit un zâmbet în timp ce scanam valuri de la cascada care se întindea în cascadă de pe vârfurile Elysium și se răspândea peste lacul meu, pieptul meu simțindu-mă mai slăbit decât în câteva săptămâni. Mi-am ținut ochii pe ea până când nu am mai putut vedea nici măcar un indiciu de apă, apoi m-am îndreptat cu fața în față, împingând în jos dorința ascuțită de a simți apa pe piele și de a aluneca sub suprafață.

„Aș vrea să putem zăbovi”, a spus Nyktos după ce a călătorit câteva clipe în tăcere, mâna lui mișcându-se pe șoldul meu. „Așa că te poți bucura de lacul tău.” Degetul lui a început să se miște în cercuri inactiv chiar deasupra taliei pantalonilor mei.
„Odată ce va fi în siguranță, promit că ne vom întoarce în lacul tău. Te poți întoarce ori de câte ori vrei.”

Mi-am strâns buzele împreună în timp ce partea din spate a gâtului mi-a ars brusc de emoție. Probabil că proiectasem ceva în acel moment și asta nu a fost surprinzător de descoperit. Lacul se simțea ca o parte din mine și nu eram sigur dacă faptul că era o poartă către Shadowlands avea vreo legătură cu el. Dar ceea ce mi-a adus o ustură slabă în ochi a fost răspunsul lui.

Promisiunea lui.

„Mi-ar plăcea asta”, am șoptit.

Nu am mai spus nimic în timp ce Odin naviga printre grupurile groase de copaci. Ulimii întunecați erau tăcuți, nici măcar geamătul slab sau bocetul unui spirit pierdut nu se auzea. Briza nici nu a pătruns în pădure. Când ne-am apropiat de

marginile, iar zidurile Castelului Wayfair au apărut, m-a cuprins un sentiment ciudat de nervozitate.

„Ar trebui să mergem pe distanța rămasă”, i-am sugerat. „Orice paznic care ne va observa va fi deja suspicios de doi oameni care ies din Dark Elms. Odin va atrage și mai multă atenție.”

Odin pufăi.

— Pentru că ești destul de mare, am spus în vârful capului lui Odin. „Și foarte frumos.”

A mai răbufnit.

Am oftat.

Nyktos trase calul la oprire. „Apreciază complimentele.”

"Îndoielnic."

"El face." Nyktos se legănă de pe cal cu u urin ă. „Îi place pur și simplu să fie dramatic.”

Odin și-a întors capul spre Nyktos, în timp ce trăgea o nouă respirație agravată. L-am prins de brațele lui Nyktos, acceptând ajutorul lui în timp ce mă ridica de talie. Era aproape și, în timp ce m-a coborât la pământ, am fost tratat cu o alunecare pe tot corpul care a transmis un val de plăcere prin mine.

Mâinile lui au zăbovit pe șoldurile mele, greutatea și senzația lor aprinzând un zumzet plăcut în sângele și în pieptul meu, unde jarul se clătina. Mi-am ridicat privirea spre a lui. Eather-ul din ochii lui dispăruse la un puls slab în spatele pupilelor lui.

"Gata?" el a intrebat.

Am dat din cap.

Nyktos nu sa mișcat. Nici eu, iar nuanța ochilor lui s-a încălzit până la argint viu. M-am gândit că s-ar putea să mă sărute doar ca să mă sărute, deși nu am avut timp pentru asta. Ceva despre a-l vedea pe tărâmul muritorilor l-a făcut să pară mai imprudent, mai impulsiv. Mai mult ca...

Frasin.

Maxilarul i s-a strâns când mâinile lui au părăsit șoldurile mele și au găsit gluga mantiei mele. Nu am înțeles mica explozie de dezamăgire. Sărutul pur și simplu de dragul sărutării simțea ceva... mai mult.

Și în timp ce ceea ce eram acum simțeam ceva diferit față de înainte și cu siguranță nu ca acele oferte grăbite de plăcere pe care le experimentasem în Luxe, nu eram mai mult.

Nyktos a ridicat gluga mantiei mele și apoi a lui. Străgându-mă din direcția oarecum tulburătoare pe care o luase mintea mea, m-am întors spre perete și m-am pus în mișcare.

„Gardienii care patrulează în mod normal în această porțiune a zidului nu sunt cei mai... înțelepți”, i-am spus, bucurându-mă de senzația și sunetul scrâșnetului ramurilor căzute sub cizmele mele. „Probabil vor presupune că facem parte din personalul de la Dark Elms...”

„Este proprietate privată?” A zâmbit când i-am aruncat o privire de sub capacul glugăi mele.

„Îmi pare bine să recunoști asta acum.”

Nyktos chicoti.

„Dar aveam să spun că, din moment ce toată lumea evită Dark Elms și nu pot fi accesați din afara terenului Wayfair”, am continuat, „probabil vor crede că noi nu am intrat în ei...” M-am oprit în timp ce am cură at ultimul dintre ulmii puternic ramifica i.

Mi-a rămas gura căscată la ceea ce am văzut.

Nyktos se opri. „Este ceva în neregulă?”

„Porțile către Wayfair sunt deschise.” m-am uitat. „Și sunt... oameni.”

Erau oameni peste tot. Nu nobili, ci oamenii din Lasania.

Străluciră în jurul peretelui, cu fețele strălucind de o strălucire de sudoare, în timp ce unii purtau coșuri, iar alții brațe de saci.

„Bănuiesc că nu este normal?”

"Nu." Am clătinat din cap confuz. „Acest lucru nu este deloc normal.”

Am început să merg, pe jumătate temându-mă că a avut loc un fel de revoltă. Dacă da, nu aș putea învinovăți oamenii că au ripostat, dar probabil că nu s-ar fi terminat bine pentru niciun partid de guvernământ.

A început să cadă o burniță fină și mulți dintre cei din curte au ridicat capotele cusute în cămăși și veste. Mi-am accelerat pasul când am traversat solul denivelat și stâncos și am trecut prin porți. Gărzile erau staționate în partea cea mai de est a curții, dar niciuna în vestele și pantalonii ridicole de prune ale Gărzii Regale. Mi-am mijit ochii, căutându-i prin numeroasele intrări ale aripii de est a lui Wayfair.

Ușile de acolo erau deschise, nepăzite.

Aproape că m-am împiedicat de mine când am văzut o mamă tânără și cei doi copii ai ei cu părul roșu stând sub unul dintre copacii de jacaranda roz-violet.

Cămășile și rochiile lor simple de in au arătat clar că nu erau nobili.

Șocat de ceea ce vedeam, abia când am fost aproape de intrările din apropierea bucătăriilor am observat că cei din jur au devenit conștienți de prezența noastră.

Pașii au încetinit. Unii s-au oprit complet. Un gardian s-a frecat de ceafa

gâtul lui, încruntat în timp ce se uita în jur. Un tată care ținea de mână o fetiță care se plimba lângă el a tras-o mai aproape în timp ce purta un sac în celălalt braț. Alții s-au uitat la cer de parcă ar căuta o explicație pentru scăderea bruscă a temperaturii.

Aerul se răcise.

Nu cu mult, dar suficient pentru ca oamenii să observe cum privirile nervoase au sărit peste noi și apoi s-au aruncat înapoi.

— Mă simt, explică Nyktos pe sub răsuflarea lui. „Ei nu știu ceea ce simt, dar știu că ceva este printre ei.”

m-am încruntat. „Se întâmplă asta de fiecare dată când vizitezi tărâmul muritorilor?”

„Nu, dar în mod normal evit aglomerațiile mari din acest motiv”, a spus el. „O mână de muritori are un impact redus. Dar atât de multe? Ea primește pomparea esenței și devine aproape ca o entitate tangibilă - nevăzută, dar simțită. Și ceea ce simt ei îi tulbură.”

Pentru că ceea ce au simțit a fost moartea.

Mi-am ridicat privirea spre Nyktos când am intrat în hol, dar trăsăturile lui erau ascunse sub capotă. "Te deranjeaza?" am intrebat eu linistit. „Reacția lor?”

„Ceea ce simt ei este firesc”, a răspuns el. "Nu ma deranjeaza."

Am pășit într-o parte pentru a face loc unei servitoare care se grăbește în bucătărie, cu brațele pline de feluri de mâncare. Fața i s-a albit când a traversat în fața noastră, dar nu s-a uitat la noi când a dispărut în castel. "Sincer?"

"Sincer." Degetele lui Nyktos le-au periat pe ale mele, creând un zgomot slab de energie. „Ceea ce simt ei este instinctul, iar acel instinct le spune să nu se plimbe lângă mine. Și nu ar trebui.”

Pentru că toți Primals au afectat muritorii pur și simplu fiind în compania lor. Perioada de timp înainte ca un muritor să simtă efectul unui Primal a variat. Unii muritori ar fi mai susceptibili la violență sau poftă, iar unii Primali s-ar asigura probabil că prezența lor este simțită, dar Nyktos era un Primal al Morții. Prezența lui ar putea ucide dacă nu era atent.

„Cum pot fi deranjat de sentimentul lor de perseverență de sine?” Nyktos a terminat.

Dar Kolis fusese.

Făcea parte din ceea ce îi acționase gelozia față de fratele său – teama pe care chiar și eu o simțeam în cei care treceau pe lângă holul folosit în mare parte de servitori.

Mi-am ciugulit buza în timp ce pașii mi-au încetinit. Neliniștea a crescut, având multe de făcut

cu faptul că nimeni nu se oprise să ne întrebe. Mi-a făcut să crească teama cu privire la un fel de revoltă, dar a fost și pentru că ultima dată când am mers pe această sală a fost ultima zi pe care o petrecusem pe tărâmul muritorilor.

Instinctul meu m-a ghidat spre singurul loc pe care nu voiam să-l revad.
Sala Mare.

Mâna lui Nyktos a periat-o încă o dată pe a mea. "Esti bine?"

Stomacul răsucit ca ventilatoarele de deasupra capului, am dat din cap. „Da. Da." eu mi-am dres glasul. „Sunt doar îngrijorat pentru Ezra."

Am putut simți privirea lui Nyktos asupra mea în timp ce mă forțam să trec prin stâlpii de marmură sculptați cu volute aurii. Inspiră, mi-am amintit în timp ce pieptul mi se strângea.

Sala Mare era așa cum mi-am amintit. Mai ales.

De tavanul de sticlă în formă de cupolă atârnau bannere mov, purtând emblema regală aurie, cea a unei coroane de frunze cu o sabie care lovi în centru. Încă îmi amintea de cineva înjunghiat în cap. Ține.
Mult mai puțini oameni se învârteau în Sala. Privirea mea a călătorit pe marmură și calcar și peste nervurile aurii. Crăpătura din podea era nouă, cauzată de sosirea lui Nyktos când a văzut ce îmi făcea Tavius.
Expirați. Am început să mă uit la statuia lui Kolis...

Mâna lui Nyktos s-a încolțit în jurul meu, trimițând o zguduire de surpriză prin mine.
Privirea mea a zburat spre el.

Capul îi era înclinat înainte. — Cred că ți-am găsit sora vitregă. El apoi mi-am strâns ușor mâna înainte de a o elibera.

Înghițind, m-am pus să privesc dincolo de statuia cu care fusesem forțată genunchi înainte în timp ce fratele meu vitreg mi-a deschis spatele cu un bici.

Două tronuri de diamant și citrin stăteau pe estrada înălțată de la capătul sălii. Nici unul nu a fost îmbrăcat în alb sau împrăștiat cu trandafiri negri pentru a-și plânge Regele pierdut.

Regele pe care l-am ucis în cele din urmă.

Am tresărit, amintindu-mi că felul în care mă simțeam despre asta avea mai mult de-a face cu jarul decât cu mine.

Tronurile erau goale, dar l-am văzut pe Ezra. Brusc, a fost mai ușor să respiri.

Ezra stătea pe un scaun mult mai puțin elaborat la poalele estradei, cu părul castaniu deschis trântit într-un coc îngrijit. Pe capul ei nu avea nicio coroană în timp ce asculta vorbind un bărbat de peste masă, unul care se apleca peste un teanc de pergament. Îmbrăcămintea și postura bărbatului țipau nobile, iar cel

înroșirea furioasă pe pielea lui măslinie a avertizat că era nefericit. Gardienii stăteau în spatele lui Ezra, doi la stânga ei și doi la dreapta ei. Erau îmbrăcați așa cum erau cei de pe perete: tunici, pantaloni, armuri.

Colțurile buzelor mi s-au întors când am văzut că Ezra, în ciuda umidității, purta o vestă bine croită, fără bibelouri. Zâmbetul mi s-a răspândit când am văzut înclinarea familiară a maxilarului ei încăpățânat în timp ce ea răspundea la orice spunea bărbatul. Eram sigur că a fost dornic, inteligent și delicios de tăiat.

„Cred că ea găzduiește o primărie", a comentat Nyktos.

Inima încetinind, am dat din cap. Exact asta făcea Ezra și, așa cum mi-am imaginat, ea nu ținea nici unul de pe un tron sau un balcon, departe de oameni. Ea a stat cu ei.

Și ea le deschisese și porțile Wayfair-ului.

Capul lui Nyktos se întoarse brusc. Un gardian s-a apropiat încet de noi, cu mâna pe mânerul sabiei.

S-a oprit la câțiva metri de noi, cu gâtul clătinându-i. „Regina se întâlnește în prezent cu ultimii dintre cei care doresc să vorbească cu ea astăzi", a spus el și mi-a făcut plăcere să aud că se numește regina. „Puteți face o programare pentru a face acest lucru mâine, vizitând deținătorul evidenței de la porți."

De asemenea, m-a încântat că ceea ce făcea Ezra părea a fi mai mult decât să țină o primărie săptămânală sau bisăptămânală.

„Nu ne putem întoarce mâine", a spus Nyktos și am jurat că aerul rece putin. „Trebuie să vorbim cu regina astăzi și cât mai curând posibil."

Gardianul păli vizibil în timp ce se uita în adâncurile umbrite ale glugăi lui Nyktos.

Am aruncat o privire lui Primal și apoi am făcut un pas înainte. „Trebuie să vorbim cu ea azi", am spus, domolindu-mi tonul. — Și cred că își va face timp pentru noi dacă îi spui că Sera este aici să vorbească cu ea.

Paznicul nu s-a clintit în timp ce privirea lui cu ochii mari a sărit între mine și Nyktos. Am simțit că era pe cale să-și mențină locul.

— Du-te, îl îndemnă Nyktos, apropiindu-se cu un picior în acel mod lini tit, nefiresc al lui. Își înclină capul pe spate, lăsând capota să alunece câțiva centimetri. „Și vorbește cu regina ta. Acum."

Orice a auzit sau văzut gardianul îl făcea să se miște. Se pivotă, plecând grăbit.

M-am întors către Nyktos. „Ai folosit constrângere?"

"Nu." A râs încet. „Cred că doar l-am speriat."

„Nepoliticos”, am murmurat eu în timp ce mergeam pe peretele secundar de stâlpi care înconjura etajul principal și am intrat în alcovul privat mobilat cu canapele și scaune.

A râs din nou. "Poate."

Am pufnit, scanându-i pe cei din Sala, spunându-mi că nu caut o persoană anume, dar nu am văzut-o, totuși. Ne-am apropiat de estradă tocmai la timp pentru a-l vedea pe gardian trecându-și nervii pentru a-și întrerupe regina. Am văzut momentul în care a rostit numele meu.

Ezra s-a înțepenit pentru o bătaie a inimii și apoi s-a ridicat în picioare, apăsând o mână de talia ei subțire. Nobilul de vizavi de ea o urma în grabă în timp ce cerceta podeaua. Am așteptat, știind că Ezra își va aminti că am favorizat nișul de câteva ori când am fost în Sala Mare.

Făcu un pas înainte înainte de a se întoarce brusc. Când ne-a zărit, s-a liniștit încă o dată, probabil neîncrezătoare. Dar Ezra nu era unul predispus la panică.
Era logică și calmă în toate lucrurile și era și atunci.

Întorcându-se către bărbat, se scuză. Nobilul nu era încântat, dar oricum i-a întors spatele. Ea a vorbit cu gardienii ei, care s-au împrăștiat, curățând rapid Sala Mare, luând cu ei pe nobili.

Nyktos a fost tăcut când Ezra s-a apropiat de noi. Ușile sălii s-au închis,
și au rămas doar doi paznici, postați în fața lor.

Ezra se opri în vârful treptelor scurte. „Seraphena?” Vocea ei
abia a fost o șoaptă când se uită lângă mine. Am văzut-o vizibil înghițind.

Am făcut un pas înainte și mi-am coborât gluga mantiei. „Ezra.”

Ea tresări, făcând ochii mari.

— Sau ar trebui să spun, regina Ezmeria? am adăugat, înclinându-mă.

„Nu îndrăzni să faci asta.” Ezra s-a repezit înainte, întinzându-se spre mine, dar oprindu-se scurt. „Eu sunt Ezra. Doar Ezra pentru tine.”

O figură de dezamăgire a crescut la știința că ea încă nu se simte confortabil să mă atingă, dar când m-am îndreptat și am văzut că Nyktos se apropiase, mi-am dat seama că reacția ei ar fi avut mai mult de-a face cu asta.

— Doamne, am crezut că paznicul a auzit greșit, spuse ea, aruncând o privire Nyktos cu ochi mari căprui. „Nu credeam că voi...”

„Ma vedem din nou”, am terminat, iar ea a dat din cap. „Pentru că trebuia
să-l omoare pe acesta?” am adăugat, smucind cu degetul mare spre Nyktos.

— Frumos, remarcă sec Nyktos pe sub răsuflarea lui.

Sângele curgea rapid de pe fața lui Ezra și nu eram sigur dacă era
din cauza a ceea ce spusesem sau pentru că Nyktos își lăsase gluga în jos.

În mod clar, Ezra nu uitase cum arăta când îl văzuse ultima oară. „Cred că trebuie să mă așez...” Ea se prinse înainte de a face asta, începând să îngenuncheze. „Îmi pare rău, Alteță. eu...”

— Nu este necesar, îl întrerupse el. "Te rog aseaza-te. Nu avem mult timp și mă tem că vei leșina dacă continui să stai în picioare.”

Ezra clipi încet. „Nu am leșinat niciodată.”

Primal a zâmbit, dezvăluind doar un indiciu de colți. „Întotdeauna există o prima dată.”

„Te rog, stai,” am sărit înăuntru. „Are dreptate. Nu avem mult timp, și există ceva despre care trebuie să vorbesc cu tine.”

Ezra se a eză pe scaun. „Este partea care ar trebui să-l omoare?”

M-am înecat de râs când m-am așezat pe canapea lângă scaunul ei. Nyktos își încrucișă brațele, rămânând în picioare. — Cam așa este, am spus, aruncând o privire în jurul podelei acum goale a Sălii Mari. Privirea mea a fost prinsă de statuia lui Kolis pentru o scurtă secundă. am înghițit. „Sunt sigur că ai multe întrebări.”

— Încărcături, murmură ea.

— La fel și eu, am continuat. „Dar, așa cum am spus, nu putem sta mult, așa că trebuie să trec direct.” Am respirat superficial, amintindu-mi ce mi-a sfătuit Nyktos că putea și nu putea fi împărtășit. „Ceea ce credeam că a pus capăt Putregaiului a fost greșit.
Afacerea pe care a făcut-o strămoșul meu nu a provocat putregaiul la nașterea mea.”

Ezra s-a prins de brațul scaunului în timp ce se uita între noi. „Nu știu prea multe despre oferte, așa că vă rog să-mi iertați ignoranța cu privire la subiect, dar afacerea a expirat odată îndeplinită?”

— Sau se crede că va fi terminat în favoarea invocatorului dacă Primal este ucis, continuă Nyktos, cu vocea înșelătoare.

— Și asta, spuse Ezra. "Și asta."

M-am întors către Nyktos, cu ochii mijiți.

Sprâncenele i se ridicară. "Ce?"

„Doar ca să știi, nu am fost niciodată un fan al înțelegerii”, a continuat Ezra.

— Pentru că nu ar fi înțelept să încerci să ucizi un Primal? bănui Nyktos.

— Da, dar mai ales pentru că a fost nedrept față de Sera.

Asta nu a fost o veste pentru mine, dar a fost totuși bine să aud asta.

Nyktos nu spuse nimic, dar îl privi pe Ezra puțin mai puțin intens decât înainte.

Respirând din nou, m-am înfruntat din nou pe Ezra. Sprâncenele ei erau încruntate în tăieturi subțiri când se uita între noi. „Ar fi existat schimbări când înțelegerea ar fi fost îndeplinită. Clima ar reveni la ceea ce era înainte, mai puțin

temperat, așa cum cred că a făcut-o deja.” Asta explica verile mai fierbinți, mai lungi, pline de secetă și furtunile vicioase. „Terenul nu ar mai fi la fel de fertil ca cândva, datorită înțelegerii, dar Lasania ar fi revenit la felul în care trebuia să fie, care nu includea Putregaiul.”

Ezra se lăsă pe spate și practic am văzut-o întorcând informațiile peste în capul ei. „Atunci ce este Putregaiul?” ea a intrebat.

„O crezi? Atat de usor?” întrebă Nyktos înainte să pot răspunde. — Nu credeai tu și familiile tale – strămoșii ei – că afacerea a fost cauza Putregaiului?

— O cred, spuse Ezra, ridicându-i bărbia.

„Pentru că sunt aici?”

„Ei bine, prezența ta poate avea puțin de-a face cu asta.”

Capul îi înclină. "Puțin."

— Doar puțin, spuse ea. „Dar știu cât de importantă a fost salvarea Lasaniei pentru Sera. Ea nu ar minți despre ceva, știind ce înseamnă pentru regatul ei.”

Regatul ei.

Am închis pentru scurt timp ochii. „Lasania nu a fost niciodată a mea.”

"Nu este adevarat. Ar fi trebuit să fii regina, Sera. Nu eu. Dacă pot să recunosc asta, ar trebui să poți să o faci.”

Încurcându-mi degetele în jurul genunchilor, am spus: „Dar tu ești regină și asta contează acum. Veți putea face față la ceea ce sunt pe cale să vă spun, spre deosebire de... M-am întrerupt, mi-am luat o clipă, apoi am continuat. „Putrecerea a fost cauzată de cu totul altceva. Ceva mult mai complicat decât o înțelegere.”

Ezra rămase tăcut pentru o clipă. „Și orice ar fi, nu-mi poți spune?”

— Nu, am spus eu încet.

„Atunci...” Umerii ei s-au înțepenit. „Atunci nu se poate opri Putregaiul?”

„Vom face tot posibilul să o oprim. Jur, am promis. „Dar nimic nu este garantat. Exista o sansa-"

— Abia, mârâi Nyktos.

„O șansă mică”, am amendat, „să putem eșua. De aceea am venit azi. Am vrut să te avertizez ca să te poți pregăti.” M-am gândit la ce mi-a spus Holland mie și la oamenii de afară, cu coșurile și coșurile lor.

— Dar cred că ai început deja să faci asta.

"Da. Am, spuse ea, strângându-și strânsoarea pe brațul scaunului. „Știi ce m-am simțit despre cum a fost tratat Rot. Am simțit că ar trebui să fim

făcând tot ce ne stă în putință pentru a construi cămarele oamenilor, nu doar ale noastre."

„Oamenii pe care i-am văzut în drum spre intrare?" spuse Nyktos, punând prima lui întrebare neantagonistă.

„Am început o mică bancă de alimente în care oamenii pot veni în anumite zile, la anumite ore, dacă au nevoie", a explicat ea. „De asemenea, am fost în discuții cu Regele și Regina Terrei, în speranța de a le întări credința în Lasania. Cred că am succes în astfel de discuții." A apărut un mic zâmbet. „Cred că trebuie pur și simplu să dovedim că o alianță cu noi este benefică. Ceva ce tatăl meu, zeii să-i odihnească sufletul, nu a fost niciodată atât de grozav în a transmite."

Am reușit să mă contrazic. Ezra și-a iubit tatăl, iar eu... Privirea mea sa mutat spre ceea ce ar fi fost tronul lui.

„Și cum reușiți asta?" întrebă Nyktos.

Am tras o respirație blândă, clipind. Nu credeam că Nyktos era chiar atât de curios despre ce făcea Ezra. S-ar fi putut pur și simplu să fi împiedicat să spun ce am provocat.

Ceea ce probabil aș avea.

Și Ezra nu avea nevoie să știe asta.

„Au multe câmpuri fertile pregătite pentru culturi, spre deosebire de noi", a spus ea. „Dar avem un lucru din abundență pe care Terra nu îl are. Muncă. Muncă plătită, care îi implică pe cei care doresc să se mute în Terra — cel puțin pentru o parte a anului. Discuțiile noastre merg bine."

A fost foarte inteligent.

„Dar dacă Putregaiul continuă să se răspândească..." Ea se opri.

Am dat din cap. „S-a răspândit?"

"Un pic mai mult. Am mai pierdut câteva ferme, dar nu sa accelerat sau ceva de genul ăsta", a confirmat ea. M-am gândit la familia Massey, știind că ferma lor trebuia să fie una dintre cei pierduți. „Este bine să știi asta – ceea ce ai împărtășit. Îmi dă, ei bine, nu știu cum altfel să o spun, dar îmi dă speranță."

Sprâncenele mele s-au ridicat. — Nu credeai că voi reuși să-l omor?

„Nu eram sigură că vei reuși toată partea-l-a-l-îndrăgosti", a corectat ea.

„Uau," am mormăit.

„Ești un pic... temperamental. Iar cei din jurul tău au tendința să ajungă înjunghiați", a început ea cu un rânjet scăpat. „M-am gândit că o faci

probabil să te omori devenind nerăbdător și doar înjunghiându-l.”

Nyktos scoase un râs scurt. „Acum, asta a fost incredibil de inteligent.”

Mi-am îngustat ochii la el.

Ezra a deschis gura, a închis-o și apoi a părut să încerce din nou. "Eu sunt foarte... confuz de tine.”

Nyktos se uită la ea. "Tu esti?"

Ea a dat din cap. "Ești moartea."

"Eu sunt."

„Nu ești foarte asemănător Morții.”

Capul i se înclină. „Și cum este unul... asemănător cu moartea?”

— Nu putem sta mult mai mult, am întrerupt eu, pe jumătate speriată de orice ar putea spune Ezra.

„Trebuie să pleci?” întrebă Ezra. „Mari este în prezent cu tatăl ei, dar ea ar trebui să sosească în curând.”

„Chiar mi-ar plăcea să o văd, dar nu putem.” Am aruncat o privire spre uși. "Unde este-?" M-am oprit să întreb. Nu aveam nevoie să știu unde era mama. nu mi-a păsat. „Cum este consoarta ta?”

"Perfect." A apărut un zâmbet strălucitor, luminându-i toată fața. Așa arăta mai mult . „Ea este absolut perfectă.”

"Bun. Sunt fericit sa aud asta."

Ochii ei i-au cercetat pe ai mei și mi-am dat seama că avea multe pe care voia să le ceară. Am vrut să spun. „Eu... după ce s-a întâmplat totul aici, am trimis o misivă în Insulele Vodina pentru a-l verifica pe Sir Holland, dar nu am auzit nimic în schimb.”

"Oh." Am zâmbit. „Cred că e bine.”

"Tu faci?" Privirea ei s-a ascuțit.

"Este timpul." Nyktos intră înăuntru, strângând șirul de întrebări pe care Ezra le avea cu siguranță din nas.

A fost greu, dar am fost de acord.

„O să te mai văd?” a întrebat Ezra, la fel cum i-am cerut eu lui Holland.

I-am dat un răspuns mult mai plin de speranță. "Cred că da."

"Si eu sper la fel. Eu într-adevăr." Vocea ei s-a îngroșat. "Mi-e dor de tine."

Respirația pe care am expirat a fost zdrențuită. "Și mie mi-e dor de tine." M-am întors, grăbindu-mă să mă alătur lui Nyktos la trepte, pe măsură ce arsura din gâtul meu creștea.

„Sera?” Ezra se ridică, oprindu-mă. „Îți amintești ce ai spus despre pământurile contaminate de Putregai? Și de ce nu ar putea fi folosite pentru a construi case pentru cei din Croft's Cross care trăiesc în cele mai înghesuite condiții?”

Sprâncenele mele s-au împletit. "Da?"

„Acolo sunt Mari și tatăl ei. La pământurile ruinate. Vor construi case. Nimic extravagant, dar am descoperit magazine de cherestea — cel puțin suficient pentru început", mi-a spus ea. „A fost ideea ta. Am crezut că ar trebui să știi."

Am părăsit Sala Mare simțindu-mă mult mai bine decât atunci când am ajuns. Pieptul meu era mai laxat, desi tristetea persista.

Speram să-l văd din nou pe Ezra. Și Marisol.

M-am uitat la silueta tăcută de lângă mine. Nyktos era tăcut în timp ce străbatem hol. El își ridicase deja gluga și o faceam și eu odată ce am ieșit afară. — Mă bucur... Am ocolit curba.

Și am venit față în față cu... ea.

Mama mea.

m-am oprit.

Ea s-a oprit.

Niciunul dintre noi nu a spus nimic în timp ce ne uitam unul la celălalt. Mârâitul scăzut de nemulțumire care radiază de la Nyktos m-a făcut să-mi dau seama că făcusem un pas înapoi.

„Arăți bine", am spus, scăpând din stupoare. Și ea a făcut-o. Părul ei, doar cu o nuanță sau două mai închis decât al meu, era perfect coafat într-un updo elaborat. O piatră de chihlimbar sclipea de pe gâtul ei, iar rochia de lavandă care îi drapeau silueta elegantă era perfectă pentru ea. Totuși, erau umbre sub ochii ei. Poate câteva riduri mai multe decât îmi aminteam.

Își strânse mâinile — mâini lipsite de bijuterii. „La fel ca și tine." Șocul a fost gravat în fiecare dintre trăsăturile ei - trăsături pe care le-am împărtășit cu ea, cu excepția faptului că totul despre ea era mai rafinat.

Am mușcat înapoi replica caustică care s-a ridicat până la vârful limbii.

— Un gardian a spus că a sosit cineva cu numele tău, continuă ea, aruncând figurii de lângă mine o privire rapidă și nesigură. Cu fața ascunsă, ea habar nu avea cine stătea acolo. „Nu am crezut că este adevărat."

"Era." Mi-am fixat un zâmbet strâns pe buze. Ar avea și ea întrebări, dar acolo unde cele ale lui Ezra ar fi fost împinsă de curiozitate, ale ei ar fi izvorât din convingerea că eu am eșuat.

Și nu am vrut să văd asta umplându-i expresia odată ce surpriza a dispărut. eu nu voia să audă asta în vocea ei.

O auzisem destul de-a lungul vieții. Chiar nu aveam nevoie s-o văd.
Auzi-o. Privește-o din nou. Și mi-am dat seama că a fost o ușurare binecuvântată. „Am venit să vorbesc cu Ezra și am făcut-o. Acum, trebuie să plec. Scuzați-mă." M-am ocolit, dându-i un loc larg în timp ce puneam un picior în fața celuilalt.

„Seraphena”.

M-am oprit, cu ochii ridicându-mi spre Nyktos. Nu am văzut nimic din chipul lui, dar nemulțumirea lui devenea ceea ce vorbea afară: o entitate tangibilă, nevăzută, dar simțită. Încet, m-am înfruntat cu ea.

„Eu…” Ea aruncă o privire nervoasă în direcția lui Nyktos. „Nu știam că Tavius plănuia să facă ceea ce a făcut…”

"Asta nu contează." vorbi Nyktos, coborându-și gluga.

Mama a gâfâit când s-a împiedicat înapoi, cu mâna fluturându-i la piept.
A căzut în genunchi, rochia de lavandă strângându-se pe podea în timp ce punea o mână tremurândă pe marmură. "Înălțimea Voastră."

Buza i se curbea de dezgust. „Trebuia să știi că fiul tău vitreg era capabil să-ți facă rău fiicei tale și totuși... nu ai făcut nimic pentru a o preveni.”
Eather trosni din ochi. „Moartea lui nu a fost singura datorată în ziua aceea. Faptul că încă respiri se datorează unui har pe care nu-l meriți.”

Ea a pălit la umbra părului meu. „M-mulțumesc”, a spus ea, tremurând.

"Nu îmi mulțumi. Nu eu am fost cel care ți-am salvat viața. Am vrut să o iau.
Ca să te pun acolo unde îți este locul, lângă acel nenorocit al unui muritor pe care l-ai fi încoronat rege, spuse Nyktos, cu esența ondulandu-i pe piele. „A fost fiica ta. Din motive pe care nu le știu, ea mi-a spus că nu. Acesta este cui ar trebui să-ți petreci restul vieții nemeritate mulțumind.”

Capitolul 23

La câteva ore după ce m-am întors din tărâmul muritorilor și mi-am petrecut cea mai mare parte a antrenamentelor după-amiezii cu Bele, care fusese mai mult decât fericit să mă lovească în fund în mod repetat, eram complet, glorios de epuizat.

Marginile părului lui Nyktos mi-au gâdilat obrazul în timp ce buzele lui mă zdrobeau pe sprânceană, inima lui bătând la fel de repede ca a mea. Mușcându-mi buza, unghiile mi-au patinat peste mușchii încolăciți de-a lungul coloanei lui, spatele meu arcuindu-se în timp ce el tremura deasupra mea și adânc în mine.

Gemetul lui crud și aprins în timp ce mi s-a alăturat pentru a găsi eliberarea a transmis o explozie de încântare ondulatoare prin mine, aproape la fel de puternică ca valurile de plăcere pe care le experimentasem cu doar câteva clipe înainte.

Și asta a fost o... o nouă descoperire pentru mine - extazul care a venit din știința că el era la fel de mulțumit ca și mine. Nu era ca și cum nu mi-ar fi păsat dacă partenerii mei anteriori au găsit plăcere sau nu. A fost că eu, ei bine, nu m-am gândit niciodată la asta.

Deci poate că nu- mi păsa?

Dar am făcut-o când a fost vorba de Nyktos.

Degetele lui reci mi-au netezit părul umed pe spate în timp ce a lăsat un sărut dulce pe fruntea mea. Inima mea a făcut un mic salt prostesc.

S-a îndepărtat de mine pe partea lui și mi-a fost imediat dor de simțirea lui.

Nyktos a fost tăcut în timp ce mâna lui a plutit peste curba umărului meu, de-a lungul claviculei mele, apoi mai jos, peste vârful sânului meu. Și eu am fost tăcut în timp ce stăteam nemișcat, permițându-i să exploreze. Delectându-se în ea.

Plăcuțele aspre ale degetelor lui au dansat peste un mamelon încrețit, tragând o respirație rapidă din mine înainte ca el să meargă mai departe, urmărind umflăturile și scufundările corpului meu. Găsind oarecum ciudat că atingerea lui ar putea să-mi întărească simțurile, conducându-mă în pragul pragului, oferind și un asemenea calm liniștitor, ochii mi s-au închis, iar gândurile mi-au plutit în tăcere.

Călătoria noastră în Lasania a fost în prim-planul minții mele. Știind că Ezra

mai mult decât am avut lucruri împreună a fost o u   urare. Mi-am întors ușor capul spre Nyktos. „Știu că probabil crezi că călătoria de astăzi a fost inutilă.”

„Nu cred asta.”

"Într-adevăr?" Mi s-au deschis ochii. Lumina moale, untoasă de la lampa din apropiere arunca o strălucire caldă peste jumătatea feței lui. „Pentru că eu... cred că știam... nu, știam că Ezra s-ar fi pregătit indiferent de ce, chiar dacă Holland nu ar fi spus nimic. Dar trebuia să mă asigur.”

"Am înțeles." Genele groase îi apărau ochii în timp ce privirea îi urmărea cu aviditate degetele. „Și mai înțeleg că poate aveai nevoie doar să o vezi.”

Pieptul mi s-a încălzit și s-a umflat. Acesta a fost probabil ceea ce mi-a determinat motivațiile. Pentru că o parte din mine, o teamă adânc înrădăcinată, se temea că nu voi mai avea ocazia să o revăd.

Planurile lui Nyktos vor funcționa. Am repetat asta iar și iar până când acea teamă s-a retras. Mi-am dres glasul, concentrându-mă pe faptul că Nyktos nu era iritat de călătoria riscantă. Ar fi putut fi și, cel puțin, ar fi putut să sublinieze că nu fusese necesar.

Zeii știau că probabil că aș fi făcut-o.

Ceea ce m-a făcut să simt că am mai mult din mama mea în mine decât mi-am dorit A lua la cunostinta. m-am zvârcolit puțin.

"La ce te gandesti?" a întrebat Nyktos, cu degetele oprindu-se la șoldul meu.

Mi-am întors privirea spre tavan. „Am proiectat?”

"Ai făcut." El s-a oprit. „Am gustat amărăciune și... ceva acru.”

Sprâncenele mele s-au ridicat. „Nu sunt sigur în ce se traduce.”

„Confuzie”, a răspuns el. „Și rușine.”

„Frumos”, am mormăit, simțindu-mi obrajii încingându-mă. „De multe ori trebuie să te trezești cu gusturi proaste în gură.”

"Uneori." Mâna lui s-a încoltit în jurul șoldului meu. „O să-mi spui la ce te gândeai?”

"Trebuie să?"

El a chicotit. "Nu."

Buzele mele strânse. „Vrei să fac?”

„Nu aș fi întrebat dacă nu, dar sunt sigur că știi deja asta.”

Am facut.

„Mă... mă gândeam la mama mea.”

Nyktos s-a apropiat mai mult, astfel încât pieptul lui a atins brațul meu și unul dintre picioarele lui

a periat al meu. „Mi-aș dori să nu faci."

"La fel." Am oftat.

Degetele lui au părăsit șoldul meu, mergând acolo unde mai multe bucle erau încurcate pe brațul meu. S-a apucat să le dezlege. „A fost ceea ce i-am spus?"

„Dumnezei buni, nu." Privirea mea s-a îndreptat spre a lui. „Mi-aș dori să pot retrăi acel moment iar și iar: ea doar se uită la tine, cu gura căscată, în timp ce ne-am îndepărtat."

A apărut un rânjet slab. „Dar probabil că ar fi trebuit să-mi țin gura. Ea este mama ta. Al tău să te ocupi."

„Dar eu... nu vreau să am de-a face cu ea. Mi-am dat seama că astăzi. De aceea nu m-am implicat, știi, cu ea. În principal pentru că știam că mă va enerva. Dar și pentru că eu... Sprâncenele mele s-au pocnit. „Pentru că pur și simplu nu-mi pasă. Confuzia sau rușinea mea sau orice ai înțeles aveai de-a face cu gândul că părți din mine sunt ca ea. Și mie... nu-mi place asta."

„Cred că toți avem părți din noi care sunt ca părinții noștri, dar asta nu înseamnă că noi suntem ei."

„Adevărat", am murmurat, întrebându-mă cum era tatăl meu pentru a miliona oară.

„Și partea care nu-i pasă? Nu este neapărat un lucru rău." Și-a ondulat un deget în jurul unei șuvițe de păr. „Doar pentru că cineva are aceeași linie de sânge ca tine, nu înseamnă că merită timpul sau gândurile tale."

"Ai dreptate." Privirea mea a trecut peste trăsăturile lui. „Tu, mai mult decât oricine, ai înțelege asta."

Degetele lui Nyktos s-au oprit în jurul buclei. „Da. Aș face-o", a spus el, neliniștea bruscă a propoziției mă alarmând. „Și de aceea niciunul dintre noi nu va petrece încă un moment gândindu-se la cei cu care, din păcate, suntem rude."

Apoi și-a rostogolit corpul mare pe al meu și, în câteva secunde, nu mă gândeam la nimic altceva decât la el și la felul în care a sărutat. Și cum și-a folosit gura și limba. Degetele și penisul lui. El a alungat acele alte gânduri.

Chiar și teama care se agăța ca o umbră și bântuia ca o fantomă.

Părul încă umed, am împletit șuvițele într-o împletitură în timp ce mergeam cu Ector la biroul lui Nyktos a doua zi dimineață. Conform celor împărtășite de Orphine când îmi luam micul dejun, trebuia să mă întâlnesc cu Primal acolo când eram gata. Deoarece excursia la Vale nu era programată până mâine, am sperat că Nyktos îmi îndeplinește o altă pretenție.

Instruire.

Dar nu eram sigur și nu era ca și cum aș fi avut ocazia să-l întreb pe Nyktos în dimineața asta. El plecase când m-am trezit.

Folosind una dintre ultimele benzi pe care le-am putut găsi în camera de baie, mi-am făcut o notă mentală să întreb despre cele pe care Nyktos le luase după ce mi-a desfăcut împletiturile. Le-a pus la încheietura mâinii, dar nu au mai fost văzute nicăieri după aceea. Ce făcea cu ei? Le folosește în părul lui? M-am concentrat pe asta în loc de sângele pe care îl văzusem din nou mai devreme când mi-am curățat dinții. Am refuzat să mă gândesc la asta.

„Zâmbești”, a comentat Ector, aruncându-mi privirea în jos. „Simt că ar trebui să-mi fac griji când zâmbești.”

am pufnit. „Nu este nimic de care să vă faceți griji.”

„Uh-huh.”

Mi-am simțit zâmbetul crescând în timp ce coboram scările și m-am gândit la noaptea trecută. Fiecare moment se simțise ca un fel de vis sălbatic. Nyktos împărtășise din nou cina cu mine, apoi ne împărțisem unul pe celălalt. În timp ce corpul lui mare tremura de eliberare, el șoptise acel cuvânt pe buzele mele odată Mai mult.

Liesa.

Ceva frumos.

Ceva puternic.

Regină.

Am văzut-o pe Lailah îndreptându-se pe hol din dreapta noastră când traversam foaierul, Reaver zburând lângă umărul ei în timp ce ne întorceam spre biroul lui Nyktos. Jarul din pieptul meu s-a încălzit și s-a clătinat, și a fost o mișcare rapidă, de umflătură, care m-a făcut să mă simt puțin prost, apoi puțin nesăbuit când am intrat în birou și l-am văzut pe Nyktos la biroul lui, scriind în Cartea morților. Avea părul măturat înapoi din unghiurile ascuțite și uimitoare ale feței.

Inima mi-a tresărit când el și-a ridicat capul. Ochii luminoși, argintii, conectați cu ai mei, iar pielea mea s-a simțit imediat mai cald decât ar trebui. Au fost bufeurile un simptom al sacrificării? L-aș întreba pe Aios data viitoare când o voi vedea. Cu siguranță nu Nektas.

"La momentul potrivit." Nyktos închise Cartea Morților și se ridică, răsucind sfoara în jurul cărții. Era îmbrăcat așa cum fusese în camerele lui – nicio tunică împodobită, doar o cămașă neagră, lejeră, cu mânecile suflecate până la coate și piele. Se întoarse spre credenza. "Tocmai am terminat."

„Mai ai nevoie de ceva?” întrebă Ector.

— Nu, dar nu voi fi disponibil în această dimineață. Nyktos puse volumul deoparte, în timp ce anticiparea trecu. „Cu excepția cazului în care există o urgență.”

„Înțeles.” Ector a aruncat o privire vicleană în direcția mea.

— Mulțumesc, spuse Nyktos, întorcându-se în jurul biroului său.

Ector s-a înclinat și, cu o privire rapidă în direcția mea, a ieșit din birou, lăsându-mă singur cu Primal.

Lucrurile încă se simțeau inexplicabil de altfel.

Și aveam nevoie să preiau controlul asupra inimii mele sălbatice. „Câte suflete au împărtășit în mod ciudat același nume astăzi?”

Mi-a trimis un zâmbet slab când a traversat biroul și nu a făcut nimic pentru a-mi calma inima. „Niciuna în dimineața asta.”

— Presupun că este pentru că nu ai fost atât de distras. Mi-am strâns mâinile.

„Având în vedere cât de liniștit era”, a spus el, oprindu-se în fața mea, cu privirea îndreptată spre pieptul meu împins în sus de vestă, „și că nu erau sâni la câțiva centimetri de fața mea, eram destul de concentrat”.

Am întors un zâmbet. „Ei bine, ar trebui să fii încântat să vezi că nu există amenințarea ca sânii mei să-mi distragă atenția astăzi.”

„Sunt întotdeauna o distragere a atenției”, a murmurat el, ridicându-mi împletitura.

„Ceea ce este mai mult un eșec din partea ta decât vina sânilor mei.”

Și-a trecut degetul mare pe lungime. „Așa că mi s-a spus.”

„Deci ar trebui să știi”, i-am spus, bucurându-mă de glumeala u oară. Aceasta mi-a amintit înainte ca trădarea mea să fie cunoscută.

Rânjetul rapid a revenit când el a tras împletitura peste umărul meu, lăsând-o să cadă pe spatele meu. — Vino, spuse el, dându-se înapoi și pornind spre ușile biroului.

Aruncând o sprânceană, l-am urmat în hol și apoi l-am coborât spre casa scării din spate. A deschis o u ă grea în dreapta noastră, ultima la capătul holului. M-am uitat în jurul lui. Nu era nimic decât un abis negru. "Ce este asta?"

El aruncă o privire peste umăr. Torțele de-a lungul peretelui au luat viață într-o ploaie de scântei. Unul după altul, s-au aprins, aruncând o strălucire portocalie ondulată

peste scări înguste, abrupte și întortocheate. „O scară.”

I-am aruncat o privire blândă. „Ești atât de util.”

„Nu cred că vrei să spui asta ca un compliment.” A început să coboare treptele. „Dar o voi lua ca una.”

„Tu faci,” am murmurat, trăgându-mi mâinile de-a lungul pereților umezi în timp ce coboram în spatele lui. Mirosul de mucegai, stătut, care s-a adunat în spațiul înghesuit, mi-a amintit de labirintul de camere de sub Castelul Wayfair, care ducea la tuneluri, care se întindeau prin întreg orașul.

„Veți fi fericit să știți că atunci când veți Urca, veți putea folosi esența în același mod în care tocmai am făcut-o eu”, a spus el, dând din cap spre torțele care pâlpâie.

M-am uitat la lățimea umerilor lui largi, cu mâinile încă pe pereți. Mi-a plăcut cât de încrezător era în ceea ce privește rezultatul planului său. A fost liniștitor. „Deci, voi putea să aprind focul cu mintea, să fac lumină și să mă mișc foarte repede cu puțin efort?”

„Nu vei putea alimenta electricitatea. Este ceva ce numai un Primal poate face, dar aprinde focul și se mișcă rapid? Da. Și asta nu se face cu mintea ta. Se face prin voința ta.” A urmat cotiturile bruște ale scării cu ușurința care spunea că acesta era un spațiu bine parcurs pentru el.

„Mie mi se pare același lucru, dar orice.”

"Dar nu este. Mintea ta se gândește. Timp. Voința ta este pur și simplu. este imediat."

Am făcut o față în spatele lui. „Oricum, voi fi atât de leneș.”

Nyktos chicoti. „Ai grijă”, mi-a avertizat el în timp ce se întorcea, luând una dintre ele mâinile de pe perete. „Ultimul pas aici este destul de abrupt. Cam un picior.”

Jarul a dat un mic mișcare fericit ca răspuns la strânsoarea lui. Sau poate a fost inima mea. Nu mai eram sigur. Ținându-l de mână, am coborât ultima treaptă și am intrat în gura unui hol largi, luminat de torțe.

Pieptul mi s-a strâns în timp ce am observat pereții umezi, din piatră de umbră și gratiile. Rândurile de bare de culoarea oaselor albite de fiecare parte a holului. Celulele. "Ar trebui să îmi fac griji?"

A venit rândul lui Nyktos să-mi arunce o privire blândă. „Sper cu adevărat că nu este o întrebare serioasă.”

N-am spus nimic în timp ce mă uitam la gratiile din celule. Nu erau complet netede sau drepte. Unele erau răsucite, iar în interiorul celulelor, am văzut lanțuri care semănau cu gratii. Am pornit spre ei, observând că erau lucruri gravate în ele. Simboluri.

„Acum să te pun într-o celulă după toate”, a spus el, oprindu-mă cu strânsoarea pe care o mai avea în mână, „și mai ales după ce ai încheiat ceea ce este probabil o înțelegere prost, dar foarte plăcută cu tine, nu ar face prea mult. sens, nu-i așa?”

M-am uitat încet peste umăr la el. „Ne sfătuit?”

Ochii lui străluceau în lumina focului. „Am spus și eu foarte plăcut.”

Am început să subliniez că un lucru nu a șters ceea ce a apărut înainte, dar mi-am amintit ce a spus și el. Că atracția lui față de mine și înțelegerea ulterioară de plăcere de dragul plăcerii pe care o făcusem, era ceva pe care îl considera o distragere a atenției. Dar începeam să cred că distragerea atenției era un cuvânt cod pentru grija.

Și știam că ceea ce Nyktos credea că se va întâmpla cu cei de care și-a permis să aibă grijă.

De asemenea, o parte din mine începea să creadă că de aceea i s-a îndepărtat kardia . Nu pentru a se proteja, ci pentru a-i proteja pe alții.

Întorcându-mă înapoi la celule, am oprit creșterea durerii înainte ca el să poată înțelege. "Barurile? Sunt doar eu, sau arată ca niște oase reale? La fel și lanțurile.”

"Sunt." Nyktos a început să meargă, luându-mă cu el. „Oase asta a aparținut cândva zeilor sau copiilor zeilor.”

Buza mi s-a ondulat. — Ca cei care i-au înmormântat pe cei din Pădurea Roșie?

El a dat din cap.

„Ce este sculptat în ele?”

„Secții primare care le fac foarte greu de spart”, a spus el în timp ce continuam prin holul aparent fără sfârșit de celule. Trebuiau să fie zeci. „Oasele vor ține chiar și un Primal odată slăbit. Singurul lucru asupra căruia nu au niciun efect este o ființă a două lumi.”

„Viață dublă. Drakenul, am murmurat, amintindu-mi că a spus asta înainte. — Ai spus că tatăl tău a creat mai mult ca drakenul?

„El a creat mai multă viață dublă”, a spus Nyktos când am ajuns la capătul sălii, unde s-a împărțit în încă două. M-a dus la stânga, unde o u ă a fost inută deschisă de o sabie de piatră umbră înfiptă prin lemn i înfiptă în piatra din spatele ei. M-am încruntat la lamă, clătinând din cap.

„Dar drakenii sunt ca Arae. Dragonii din care au venit sunt de creație antică. Ceea ce tatăl meu a creat după draken sunt zei și, dacă ar exista vreodată alții cărora li s-ar fi dat viață dublă, și ei ar fi asemănători zeilor.”

„Care sunt cei cărora le-a dat viață dublă?”

„Sunt doar două. Cele care se pot schimba în forme de feline mari.
Se numesc wivern și pot fi găsite de obicei în Sirta. Sunt luptători înverșunați în ambele forme și majoritatea zeilor știu mai bine decât să fie încolțiți de o femeie supărată."

Nu m-a surprins că zeii care ar putea lua forma unor astfel de prădători vor fi găsiți la Curtea lui Hanan.

„Și apoi sunt ceeren", a continuat el și nu m-am putut abține să nu mă întreb dacă era conștient că încă mă ținea de mână. „Se găsesc de obicei în Insulele Triton."

Am tras aer în piept. „Trăiesc în apă?"

"Ei pot." Și-a arcuit o sprânceană. — Ai auzit de ei?

„Am auzit povești despre ei – despre cele vechi. Legendele despre marinari ademeniți de pe navele lor de creaturi frumoase din mare, jumătate muritoare, jumătate... pești." Mi-am încrețit nasul. „Nu sunt foarte sigur cum unul este jumătate de pește."

A zâmbit când am trecut pe lângă câteva camere grosolane, despre care mi-am dat seama că erau menite să fie mai multe celule. Doar o mână avea uși și am încercat să nu mă gândesc cât de departe trebuie să fim sub pământ. „Da, sunt unici când iau această formă. Sunt sigur că le vei vedea până la urmă."

Îmi doream foarte mult să văd un ceeren. „Și ei sunt singurii care pot schimba formele?"

A apărut un rânjet slab. „Unii primali și chiar mai puțini zei pot." Nyktos se opri atunci la capătul holului, apoi deschise o u ă. Lăsându-mi mâna, a pășit înăuntru. "Iată-ne."

Flăcările de la zeci de aplice aruncau o strălucire blândă peste camera largă, care părea să fi fost sculptată din piatra de umbră, pereții nu era nici pe departe la fel de netezi precum erau pe podelele de deasupra. Din perete fusese construită un fel de masă de piatră, stând puțin mai sus decât talia mea, dar ceea ce se odihnea în mijlocul camerei mi-a atras atenția și mi-a atras atenția în timp ce mergeam încet înainte. Era un... un corp mare de apă. Ca un lac, dar nu.

Ușa s-a închis în urma mea când Nyktos mi s-a alăturat. „Este o piscină", a explicat el.

"O piscina?" am repetat, strângându-mi mâinile sub bărbie.

„Da, ca o cadă de baie foarte mare. Sfârșitul aici, a spus el, făcând semn spre locul unde apa se ondula peste niște trepte, „este destul de puțin adânc, dar devine treptat mai adânc. Morile mici de la capăt, unde este chiar deasupra capului meu, țin apa în mișcare, iar mineralele care curg de pe piatra umbră ajută la menținerea apei curate și răcoroase." Își înclină capul pe spate pentru a privi tavanul jos.

„Bucătăriile sunt deasupra noastră, iar focurile de acolo ajută la menținerea încăperii încălzite.
Este cel mai apropiat lucru pe care l-am putut ajunge de un lac."

Privirea mi-a tăiat spre el. „Tu ai creat asta? Cu ether?"

„Folosirea acestui tip de energie pentru a crea așa ceva ar fi putut destabiliza întregul palat. Acest lucru a fost făcut de mână", a spus el, iar ochii mi s-au mărit. „Nu am făcut asta singur. Rhain și Ector au ajutat să scoată piatra. Chiar și Saion și Rhahar au intervenit de-a lungul anilor. La fel a făcut și Nektas."

A apărut un alt rânjet. „Bele a stat în cea mai mare parte și a fost supravegheat."

Am chicotit la asta. „Cât a durat asta?"

„Foarte mult timp, dar a meritat." Mândria s-a strecurat în tonul lui.
„Mai ales când somnul este greu de atins sau mintea are nevoie de un loc liniștit."

M-am uitat la el în timp ce el și-a îndreptat privirea către apele întunecate și strălucitoare care îmi aminteau atât de mult de lacul meu. M-am întrebat cât de des a dispărut în acest spațiu – unde știam că este special, în funcție de tonul lui și de cum îl privea. S-ar putea chiar să fie puțin sacru pentru el. M-am întrebat și de ce hotărâse să mi-l arate.

Ți-e dor de lacul tău, nu-i așa?

Acea mișcare de măturat și fluturat a revenit în pieptul meu în timp ce privirea mea s-a mutat înapoi spre piscină.

„De ce ai vizitat lacul meu dacă ai avut asta?"

Nyktos a rămas tăcut atât de mult încât m-am uitat la el. Încă se uita la piscina. — Pentru că era lacul tău.

Capitolul 24

Din tot ce mă așteptam să spună, asta nici măcar nu era pe listă. "Ce vrei să spui?" Mi-am înclinat corpul spre al lui. „Pentru că când te-am văzut pe lacul meu, te-ai făcut surprins să mă vezi acolo.”

„Am fost surprins să te văd acolo.” S-a uitat în jos la mine. "In afara de multe ori când am fost acolo, nu ai venit niciodată.”

— Dar știai că era lacul meu înainte de noaptea aceea?

"Am facut."

Sprâncenele mele s-au ridicat. „Voi avea nevoie de puțin mai multe explicații aici.”

A rămas tăcut pentru o clipă. „Înainte de a muri tatăl meu, mi-a spus despre înțelegerea pe care a făcut-o cu strămoșul tău. Nu mi-a spus de ce, dar cred că aș fi știut chiar dacă nu mi-ar fi spus.”

„Din cauza modului în care s-au schimbat Shadowlands?”

Nyktos clătină din cap. „Asta am crezut că este până când am aflat despre jar. Te-am simțit – sau cel puțin jarul care mi-a aparținut.” Își înclină capul în timp ce își târă colții peste buza de jos. „I-am avut pe Lathan și pe Ector să te îngrijească după cea de-a șaptesprezecea aniversare și, pe măsură ce ai crescut, dar eu... te-am verificat înainte de asta. Eram curios de tine.” Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. „Te-am văzut trecând prin pădure. Te-am văzut stând lângă lac.

Nu am zăbovit niciodată prea mult, așa că nu te-am văzut niciodată făcând mai mult decât să-ți bagi picioarele în apă, dar știam că te-ai dus acolo.”

— Habar n-aveam, am murmurat surprins. „Chiar trebuie să fiu mai mult atent."

Nyktos mi-a aruncat un rânjet ironic.

„De ce nu ai vorbit cu mine?” Am întrebat.

"De ce?" A râs aspru, trecându-și o mână peste cap. „Pentru că, deși aș putea fi cel mai tânăr Primal – mai tânăr chiar decât majoritatea zeilor – tu ai fost un copil, iar eu eram un om complet crescut după standardele muritorilor. Trebuie să știi că probabil ai fi fost deranjat de un mascul întâmplător care se apropie de tine în pădure.

M-am gândit la asta. „De fapt, da, ar fi fost cu adevărat înfiorător.”

"Exact."

„Dar să mă privești mergând prin pădure nu este cumva înfiorător?” Mi-am încrucișat brațele.

Atenția i s-a îndreptat înapoi spre piscină. „Cred că a fost la limită înfiorător.”

Un râs liniștit m-a părăsit. „Mă joc cu tine. Dacă aș fi în locul tău, aș fi fost și eu curioasă. Doar că probabil că aș fi fost înfiorător și aș fi vorbit cu tine.

Nyktos zâmbi la asta.

„Dar asta nu răspunde cu adevărat de ce a contat faptul că era lacul meu când ai avut asta.” Am dat din cap spre piscină. „A veni aici trebuie să fie mult mai ușor decât a intra în tărâmul muritorilor, chiar dacă poți face treaba umbră.”

"Nu știu. Lacul este diferit, iar eu... Se încruntă, scărpinându-și maxilarul. „M-am simțit atras de asta. Atras de tine.”

— Din cauza jarului?

"Pot fi." Și-a dres glasul. „Oricum, voiam să-ți arăt asta pentru că știu că-ți place apa, dar dacă ți-aș fi arătat asta mai devreme, atunci ar fi trebuit să...”

Ar fi trebuit să explice de ce a creat așa ceva. Vizitele lui la lacul meu. Văzându-mă. Și nu fusese pregătit. M-am uitat înapoi la piscină. În plus, aveam senzația că acest loc era un sanctuar pentru el, chiar dacă alții îl foloseau.
Așa cum fusese lacul meu pentru mine. Împărtășirea asta era altceva pe care nu fusese pregătit să facă.

Până acum.

Am inspirat adânc, uimit și... mișcat.

Nyktos m-a înfruntat. „Să-ți arăt această piscină nu a fost singurul motiv pentru care te-am adus aici. Îți aduci aminte când am spus că există modalități prin care am putea scoate din nou patul din tine?

Fiecare parte din mine s-a concentrat pe asta în timp ce am depus ceea ce el împărtășise gandeste-te mai tarziu. "Da."

„M-am gândit că am putea încerca asta în dimineața asta. Și acesta este un loc foarte puțini decât mă voi aventura. Deci, nu ar trebui să existe riscul ca altcineva să vadă exact de ce ești capabil sau să fie prins din greșeală în focul încrucișat.”

Excitarea a bâzâit prin mine, la fel ca o mică trepidare. "Sunt
ești sigur că nu te pot răni?”

El a dat din cap. „Este nevoie de ceva mai mult decât o explozie de pământ pentru a răni un Primal.”

„Dar am făcut-o.”

„A fost doar o înțepătură.”

„Ți-a răcit pielea din nou.”

„A fost o înțepătură de gheață”, a amendat el. — Nu mă vei răni, Sera. Nici măcar nu știm dacă vei avea din nou o asemenea explozie.” Ochii lui sclipeau. „Dar dacă te comporți singur, atunci poate poți merge la o baie.”

„Dacă mă comport eu?” Sprâncenele mele s-au ridicat când am ignorat fiorul fericit pe care l-am simțit la perspectiva. — Ca un fel de copil pe care l-ai privit înfiorător mergând prin pădure?

"Da." Buzele lui tremurau. „Te-a făcut asta să simți că poți apela la esență?”

— Nu, dar m-a făcut să simt că ar trebui să te lovesc. Mi s-au îngustat ochii. — Tocmai ai încercat să mă îndemne să folosesc eather?

"Am facut."

Am râs. „Oh, va trebui să faci mai bine decât atât. Este nevoie de mult pentru a mă enerva.”

„Vreau să repeți ceea ce tocmai ai spus și să te întrebi dacă acesta este adevărul”, a răspuns el.

Buzele mele strânse. „Lasă-mă să reformulez. Este nevoie de mult ca să mă enervez atât de mult. Am mult mai mult control decât îți dai seama.”

Mă așteptam la un fel de – pe bună dreptate – răspuns sarcastic, dar a existat nici unul. Nyktos m-a privit câteva clipe. — Lasă-mă să-ți văd pumnalul.

„De unde știi că o am?”

— Întotdeauna o ai, Sera. Predați-l.” Făcu o pauză, întinzând mâna. "Vă rog."

„Urăsc când spui te rog”, am mormăit, aplecându-mă și întinzându-mă în interiorul tijei cizmei mele. Am scos pumnalul afară, îndreptându-mă.

„Ce lucru ciudat de urât.”

L-am așezat, primul mâner, pe palma lui. „Da, ai crede.”

"Mulțumesc." Nyktos se întoarse brusc, aruncând pumnalul.

Gura mi s-a deschis în timp ce zbura prin aer, lovind peretele de deasupra mesei cu atâta forță încât mânerul a vibrat. "Ce naiba?" Capul meu s-a îndreptat spre el. „Acum, doar mă enervezi.”

Nyktos a zâmbit și, de asemenea, a fost enervant. „În acest moment, esența este legată de emoțiile extreme. Va fi diferit odată ce urci, dar înainte de atunci, se poate manifesta atunci când ești foarte supărat sau frustrat. Durere extremă. Durere."

A început să mă înconjoare așa cum făcuse în curte. „Am un sentiment dacă sunt cel mai bine

tu în luptă, vei fi destul de frustrat.”

— Și de aceea mi-ai aruncat pumnalul într-un perete?

„Am aruncat pumnalul în perete pentru că nu vreau să fiu înjunghiat din nou și nici nu vreau să-mi tunzi mai mult păr.”

am deschis gura.

„Și nici măcar să nu-mi spui că nu m-ai înjunghia”, a spus el. „Ai vrea.”

„Ești așa de priceput”, am mormăit eu, urmărindu-l.

Nyktos zâmbi. „Dacă suntem capabili să-l scoatem din nou din tine, atunci putem trece la utilizări mai controlate.”

"Deci ce vom face?" M-am strecurat mai aproape de el. „Luptă corp la corp până când devin frustrat și folosesc jarul?”

„Am impresia că o să te obosim până atunci, dar acesta este planul.”

Mi-am ridicat mâna dreaptă și mi-am întins degetul mijlociu, chiar dacă adrenalina a crescut prin mine. Probabil că avea dreptate, dar am ratat antrenamentul. Luptă. „În caz că nu știi ce înseamnă asta, du-te la naiba.”

Nyktos chicoti. „Dacă te porți, poate că o să te trag în schimb.”

Un strop de căldură complet nepotrivit a trecut prin mine când am văzut roșu. eu M-am dus la el, legănându-mi brațul

— În nimic.

M-am împiedicat în spațiul gol în care stătuse el cândva, prinzându-mă. Am cautat.

Era la câțiva metri distanță. „Va trebui să fii mai rapid decât atât.”

Sufland o respirație deja agravată, m-am lansat spre el, lovind cu piciorul, dar nu am lovit decât în aer. Am început să mă întorc când am simțit o perie slabă în centrul spatelui meu. M-am învârtit, dându-mi cotul pe spate. Pașise din nou la câțiva metri de mine.

„Într-o zi, am de gând să-mi bag pumnul în fața ta,” am avertizat.

Nyktos râse. „Asta înseamnă că nu ai de fapt de gând să-ți arunci viața?”

Strângând maxilarul, am mers înainte. Știam că mă batjocorește intenționat. Vroia să mă supăr și începea să funcționeze. „Știi ce cred?”

„Hmm?” Nyktos î i aruncă privirea la căma ă, sco ând o bucată de scame

aceasta.

„Cred că continui să treci în umbră pentru că știi că voi obține un hit dacă

nu o mai faci.”

"Știu." Făcu cu ochiul. „Dar asta este mai distractiv.”

Nyktos a dispărut din existență exact în momentul în care eu m-am balansat, reapărând în spatele meu. A continuat așa ceva timp și am început să transpir. Nu m-am mișcat când l-am simțit în spatele meu, știind că va păși în umbră înainte să pot răspunde.

„Te obosești deja?” întrebă Nyktos.

— Puțin, am șoptit.

Se auzi un ritm de tăcere. „Ar putea fi sacrificarea...”

M-am răsucit, dând afară. Am luat contact de data asta, punându-mi cizma în stomacul lui. Nyktos mormăi în timp ce se clătina înapoi. Ochi strălucitori i-au întâlnit pe ai mei. „Pură înșelăciune”.

Rânjind, am pornit spre el și, de data asta, când a dispărut, am știut încotro se îndreaptă. M-am răsucit, ridicându-mi genunchiul. Nyktos blocat

pe mine.

El a tresărit pe sub răsuflare. „Nu vei fi niciodată suficient de rapid.” S-a mișcat, ajungând în spatele meu. Un braț mi-a trecut în jurul taliei, învârtindu-mă afară. „Oricât ai încerca.”

M-am prins, împingând împletitura peste umăr, când ritmul cardiac începea să-mi crească. A pășit în fața mea și nu în spatele meu, așa cum mă așteptam – și mi-a prins bărbia. Prinderea nu a fost deloc dureroasă. „Sunt un Primal.”

„Felicitări”, am scuipat, cuvintele stârnind o amintire care mi-a zumzeat jarul din piept când m-am întins spre el, dar de data aceasta, el era aproape de marginea piscinei.

Mi-am dat seama că asta făcea Taric. Când m-am luptat cu el în sala tronului. Mi -am adus aminte de asta m - a enervat. Pentru că atunci fusesem complet neajutorat. A lupta cu el nu avea sens. Nu fusesem suficient de rapid.
Așa cum nu am fost aici. Crăpătura din pieptul meu a zumzăit, sentimentul devenind din ce în ce mai puternic pe măsură ce continuam, Nyktos batjocorind, iar eu fiind prea încet. S-a întâmplat iar și iar până când pieptul și pielea mi s-au simțit ca un foc.

Nyktos a pășit din nou în umbră. Apoi a fost în spatele meu, cu brațele lui prinzându-le pe ale mele înainte ca eu să pot respira.

— La naiba, am mârâit.

Chicotul lui a fost aspru în timp ce m-a tras înapoi pe pieptul lui dur.
„Acum, cum te-ai elibera de mine? Nu poți ajunge la acel pumnal sau la orice altă armă, chiar dacă le-ai avea. Ce ai face?"

M-am încordat împotriva lui, reușind doar să mă atragă
mai aproape. „Țipi tare?”

"Nu."

„Cerșește?” am sugerat, încordându-mă când i-am simțit respirația pe o parte a gâtului meu.

„Sunt foarte puține lucruri pentru care aș fi interesat să te aud cerșind, iar viața ta nu este una dintre ele”, a spus el. „Pot simți că esența din tine se intensifică. Este acolo. Încărcarea aerului. Îl poți invoca pe ether. Se va manifesta în energie care îmi poate rupe stăpânirea. Nu mă vei răni.”

Si eu am putut sa simt asta. Cuvânt cheie a fost avut. „Nu sunt îngrijorat să te rănesc.”

Respirația lui rece mi-a zdrobit coaja urechii. „Atunci ce te oprește?”

„Acele câteva lucruri pentru care ești interesat să mă auzi cerșind.”

Nyktos a mers în spatele meu.

Am zâmbit în timp ce îmi apăsam capul pe spate pe pieptul lui. Știam că ar trebui să mă concentrez, dar nu puteam să mă inspir din acel jar chiar dacă le simțeam puterea. Și acum mă simțeam impulsiv.

Și mai mult decât puțin nesăbuit.

— Pun pariu că pot ghici măcar unul dintre aceste lucruri, am spus.

Se auzi un ritm de tăcere. „Și care ar fi asta?”

„Nu știu dacă ar trebui să o vorbesc.” Mi-am întors capul spre al lui. „Poate fi prea îndrăzneț.”

„Nu există nicio parte din mine care să creadă că ești îngrijorat că ești prea îndrăzneț.”

„Dar s-ar putea să mă găsești că spun că este... distrage atenția.”

Strângerea lui Nyktos asupra mea sa schimbat. M-a tras pe vârfurile degetelor de la picioare și peste, la doar câțiva centimetri, și am simțit duritate pe partea inferioară a spatelui. „Sunt deja distras.”

Mi-am mușcat buza inferioară în timp ce căldura îmi inunda sângele. „Poate fi mai distras.”

„Spune-mi pentru ce crezi că aș vrea să te aud cerșind”, ordonă el, cu vocea plină de mătase și umbre. „Sau tu ești cel care nu ai devenit altceva decât vorba?”

Am râs, sunetul profund și gutural când m-am întins cât am putut, apropiindu-mi gura de a lui. „ Penisul tău”, am șoptit, apoi mi-am pus piciorul pe al lui. Greu.

Nyktos mormăi, probabil mai mult de surpriză decât de durere, dar strânsoarea lui asupra mea s-a slăbit. M-am eliberat, răsucindu-mă din îmbrățișarea lui. Cu fața lui, m-am dat înapoi

peste pământul strâns și piatra. „Așa voi fi liber.”

Eather i s-a infiltrat în ochi când acea gura plină și luxuriantă se înclină în sus la colțuri. „Acesta este marele tău plan de luptă când nu ai acces la arme?
Vorbesc de cocoși?”

„Dacă funcționează, de ce nu?” Am privit creasta groasă vizibilă în pielea lui. „Și cu siguranță a funcționat.”

„Poate un pic prea bine.”

"Chiar așa?"

Nyktos nu spuse nimic în timp ce se îndrepta spre mine. Fiorul anticipării a pompat fierbinte prin mine, amestecându-se cu adrenalină. Am așteptat până când nu s-a aflat la mai mult de un picior de mine, apoi m-am aruncat spre stânga mea, scufundându-mă sub brațul lui. S-a învârtit, prinzându-mă, nu mai păși în umbră.

M-a tras de el încă o dată, cu spatele în față, cu un braț încrucișat peste pieptul meu. — A fost mult prea ușor, Sera. Cealaltă mână a aterizat pe burta mea, făcându-mă să sar. „Nu cred că încerci serios să mă evadezi.”

Mi-a tăiat respirația când mâna lui a alunecat în jos, peste șireturile care treceau de-a lungul față a jambierelor. "Ce crezi?"

Nu puteam să mă gândesc.

„Aș spune că este evident.” Mâna lui și-a continuat drumul în jos, strecurându-mi între coapsele mele. Un puls ascuțit de dorință m-a străbătut. „Ai vrut să fii prins.”

Un gâfâit zdrențuit m-a părăsit în timp ce degetele lui s-au apăsat pe centrul meu. „Nu-mi place să fiu prins.” Șoldurile mi-au zvâcnit când degetele lui au început să se miște în cercuri strânse. "Vreodată."

El a chicotit. "Mincinos."

Am mințit total. Începeam și eu să gâfâi și asta nu avea nicio legătură cu antrenamentul. Tremurând, mi-am prins antebrațul peste piept, în timp ce degetele lui continuau să mă frece prin jambiere. „Deși să fii prins în acest fel nu este chiar atât de rău.” Am înghițit un geamăt în timp ce degetele lui apăsau pe mănunchiul sensibil de nervi. „Toți primarii luptă așa?”

Sunetul pe care l-a scos Nyktos în spatele meu nu ar fi trebuit să mă entuziasmeze, dar a făcut-o și am zâmbit. L-am tras de antebraț în timp ce mi-am aruncat piciorul pe spate, învârtindu-l în jurul lui. M-am răsucit din greu, încercând să-l arunc.

„Mișcare greșită”, mârâi el, ridicându-mă de pe picioare. Ne-a întors spre vechea masă de piatră. — Dar nici atunci nu cred că te-ai străduit foarte mult.

Am gâfâit în timp ce el m-a apăsat până când stomacul meu a fost la culoare cu masa. Picioarele mele abia au zgâriat podeaua când am început să mă răsturn, dar el s-a așezat brusc pe mine, cu pieptul pe spatele meu și picioarele lui s-au împletit cu ale mele. Și-a așezat antebrațul drept între obrazul meu și piatră și tot ce am putut vedea erau degetele lui albite și pumnalul meu, unde era încă înfipt în peretele de deasupra mea.

am fost prins în capcană.

Degetele mi s-au îndoit de piatra aspră în timp ce așteptam ca panica să mă lovească și să-mi strângă pieptul. Dar când am tras în aer, tot ce am putut gusta au fost citrice. Tot ce puteam simți a fost Nyktos în spatele meu, pieptul lui ridicându-se și coborând pe spatele meu, respirația lui tachinandu-mi obrazul și șoldurile împinse de fundul meu. Panica nu m-a găsit deloc. Un potop fierbinte, șocant de dorință a făcut-o.

Pieptul lui Nyktos s-a ridicat brusc pe spatele meu. „Îți place”, a spus el, părând puțin uimit – poate șocat. Dar părea și foarte interesat în timp ce a tras o mână de șoldul meu. „Îți place așa.”

am fost prins în capcană. Dominat. Vulnerabil la capriciile lui. Și mie... mi- a plăcut mai mult decât pur și simplu . Am simțit că mă lovește o dorință umedă, pentru că eram deschis la capriciile lui . El era cel care preia controlul.

„Pot gusta dorința ta.” Buzele lui Nyktos m-au periat pe obraz. "Picant. Fumuriu." A mârâit în timp ce a împins cu șoldurile. M-am înfiorat la simțirea lui. „Nici nu trebuie să încerc să te citesc.”

Degetele mi-au tremurat de piatră, când acea blestemată de mână a lui a găsit încă o dată drum printre coapsele mele. Am închis ochii, smucindu-mă de degetele lui. "Eu... eu da."

"De ce?" În tonul lui era curiozitate, înmuiind momentan marginea tare ca granit a poftei din vocea lui. "Spune-mi."

Respirația pe care am luat-o a fost greu de pătruns în plămâni și a avut totul de-a face cu felul în care m-a atins. „Eu...” am gemut în timp ce el tachina. "Nu știu."

„Cred că știi.” Mâna lui s-a dus la șireturile jambierelor mele, găsind nodul. Au fost câteva trage scurte, apoi talia s-a slăbit – la fel ca toți mușchii mei. „Sau poate mă înșel și tu nu știi.” Își strecură mâna între clapele jambierelor și sub lenjerie.

Apoi degetele lui apăsau prin umezeală, apăsând în mine. „Dar nu greșesc că îți place așa.”

Cu siguranță nu a fost.

Am scâncit când el a băgat degetul înăuntru. Apoi altul. Felul în care picioarele lui

Eram cuibărit între ai mei, eram deschis față de el și nu puteam face nimic cu greutatea lui care mă ținea jos. Un alt puls de dorință a trecut prin mine.

„Îmi place...” am gemut în timp ce greutatea lui s-a așezat mai mult pe spatele meu. Ale mele picioarele i-au strâns pe ale lui când am apucat mâna cu pumnii care se sprijinea pe masă.

"Precum ce?" Vocea lui era o șoaptă aprinsă la urechea mea. „A fi dominat?”

Am tresărit întregul corp în timp ce tensiunea s-a ondulat rău în groapa mea stomac. „Îmi place... să-ți depun . ”

"La dracu." Corpul lui tresări cu o expirație zdrențuită. „Nu mi te supui niciodată”.

Întorcându-mi obrazul, am deschis ochii, iar privirea lui mi-a prins imediat privirea. „Supun acum.”

Eather a sângerat în venele obrajilor lui când degetele lui s-au oprit în mine. „Asta vrei? Acum? Ca aceasta?"

Obrajii mi s-au încălzit. „Cred că poți simți că este.”

Degetele lui s-au ondulat ușor în mine, trăgând din mine un strigăt ascuțit de plăcere. "Eu pot."

am înghițit. „Știu că pot lăsa să se întâmple asta”, am șoptit și nici măcar nu eram sigură dacă a înțeles ce spuneam. Ce am vrut sa spun.

Nyktos s-a liniștit, apoi a împins o dată, de două ori cu degetele și apoi mi le-a strecurat. "Cred ca inteleg."

A făcut el? A înțeles că îmi doream — nu, că aveam nevoie de control în viața mea? În deciziile pe care le-am luat, oricât de mari sau mici? Că nu aș fi dominat în conversație, nici nu m-aș supune autorității sau în luptă.

Dar cu el, cu asta? Am putut. Aș putea să dau drumul și să fiu luat dacă voiam pentru că știam că sunt în siguranță cu el. Pentru că eu... am avut încredere în el. Privirea lui a ținut-o pe a mea în timp ce mi-a împins jambierele și lenjeria până la genunchi, cât de departe puteau ajunge. Nu și-a îndepărtat privirea în timp ce și-a desfăcut pielea, împingându-le în jos suficient de mult încât acum își ținea penisul în mână. Nici nu am clipit când am simțit capul pe fundul meu și apoi am împins în mine.

Am știut atunci, fără îndoială, că a înțeles.

S-a aplecat peste mine, pieptul sărutându-mă pe spate în timp ce penisul lui mă întinde, mă umple.

Și asta nu semăna deloc cu ultima dată.
Sau vremurile de dinainte.

Nyktos m-a luat din spate, trupul lui mare ținându-mă în cușcă la fiecare lovitură

a mers mai adânc, aproape pedepsind în plăcerea lui. Fixată în timp ce eram între el și piatră, nu mă puteam mișca. Și mi-a plăcut controlul total pe care îl avea, dominația brută a ținerii sale și împingerile lui care făceau plăcerea să se ascuți și să bată sălbatic. Respirația i-a ieșit în mormăituri scurte pe obrazul meu, în timp ce unghiile îmi înfipseră în mâna lui.

Poate că plăcerea de a construi a fost cea care mi-a slăbit limba. Sau izolarea încăperii de până acum sub pământ cu zgomotul moale al apei din piscină și libertatea de a nu avea nevoie de control. Orice ar fi fost m-a făcut să șoptesc cereri scandaloase în respirațiile noastre comune. Cuvinte pe care nu le-am mai spus altuia înainte.

Mai tare.

Ia-mă.

Dă-mi naiba.

Și a făcut-o. M-a luat din ce în ce mai tare și mai repede, m-a tras. Mâna de sub a mea s-a desfășurat și degetele lui au trecut prin ale mele. M-a ținut de mână în timp ce șoldurile lui s-au cufundat și s-au răscolit de ale mele, iar respirația lui a părăsit obrazul meu. Singurul avertisment pe care l-am avut a fost peria nasului lui și apoi am simțit o zgârietură pe o parte a gâtului. Nu mi-a străpuns pielea și nici nu mi-a tras sângele, dar simțirea colților lui, ascuțiți și gata la vena mea, m-a trimis peste margine. Eliberarea a fost aproape prea mare. M-am spulberat într-un mod care s-a limitat la durere, iar el a urmat-o, strângându-și trupul atât de strâns de al meu, încât nu mai era spațiu între noi. Nimic.

Corpul lui Nyktos a continuat să se cutremure în timp ce a încetinit în spatele meu, presiunea colților lui împotriva pielii mele neîntrerupte s-a diminuat în timp ce el a șoptit: „Ești mereu în siguranță cu mine, Liesa”.

Capitolul 25

Probabil că m-am comportat foarte bine, pentru că ceva mai târziu, am ajuns la piscină.

Apa de la miezul nopții era mai caldă decât lacul meu, dar încă era răcoritoare când mi-am traversat piscina alunecoasă sub privirea atentă a lui Nyktos. A rămas aproape de parcă s-ar fi temut că mă voi aventura prea departe și mă înec. M-am întrebat dacă mineralele despre care vorbea mi-au ușurat mușchii răniți în timp ce mă lăsam să alunec sub suprafață, iubind senzația de apă care îmi curgea peste față și peste cap.
Sau poate a fost orgasmul. Am zâmbit sub apă. Ar fi putut fi ambele. Am rămas scufundat, cu ochii închiși și cu brațele întinse, plutind...

Un piept rece l-a atins pe al meu, surprinzându-mă. Brațele lui Nyktos s-au încrucișat în jurul taliei mele, ridicându-mă. Ochii mi s-au deschis când capul mi-a spart suprafața. Strângându-l de umerii, l-am târât într-o gură de aer în timp ce ridicam privirea spre el.

Mi-a luat părul ud tencuit pe obrajii mei de pe față.
„Începeai să mă îngrijorezi.”

„Îmi pare rău.” Fața mi s-a încălzit. Nu mă gândisem cum trebuie să arate pentru altcineva să mă țin sub apă. „Nu credeam că am stat atât de mult timp.”

Ochii lui i-au cercetat pe ai mei. „Au fost aproape două minute.”

Sprâncenele mele s-au ridicat. — Țineai evidența timpului?

A încuviințat din cap, coborându-și brațul de pe talia mea în timp ce și-a tras mâna de-a lungul maxilarului meu. "De ce faci asta?"

„Eu... chiar nu știu.” Mi-am mu cat buza în timp ce m-am întors înapoi. Apa era până la piept aici pe mine, dar pe Nyktos, abia îi ajungea la buric și îi distrage atenția când apa i-a alunecat părul pe spate și i-a curs pe piept. „Este doar ceva ce am făcut de când eram copil”, am spus, sprijinindu-mi brațele pe marginea zidului rece de piatră. „Poate că am început să o fac pentru că în loc să simt că nu pot să respir, de fapt o controlam și nu mă controla pe mine? Nu știu. Dar m-a făcut să mă simt în control. Nu slab sau așa ceva.” Am ridicat din umeri în timp ce Nyktos a rămas tăcut. „Din nou, nici măcar nu sunt sigur că are sens. Este doar un obicei ciudat al meu.” Mi-am curățat

gât. „Deci, oricum, cred că azi a fost un eșec.”

"Nu chiar." Apa se agită în timp ce el se apropia. „După cum ți-am spus, am simțit esența în tine. Sincer, probabil l-am simțit în pădure în noaptea aceea, dar am fost...”

M-am uitat înapoi pentru a-l vedea scufundându-se sub apă și apoi reaparând câteva secunde mai târziu, ridicându-se ca zeul primordial care era. M-am prins puțin să văd mușchii de pe piept și bicepși făcând tot felul de lucruri interesante, în timp ce își ridica brațele pentru a-și trece mâinile peste față și a-și împinge părul pe spate.

— Cred că o putem extrage, spuse el, alăturându-se la perete. S-a uitat peste. „Trebuie să-ți amintești că nu se întâmplă des ca zeii să-și poată folosi eather în așa fel în timp ce sunt în Culling. Ești deja cu mult înaintea jocului.”

Dând din cap, mi-am sprijinit bărbia pe braț. „Dar nici nu ar trebui să fiu în joc.”

„Există asta.” Nyktos rămase tăcut câteva clipe. „Ți-am spus vreodată despre Lathan când era mai mic?”

Nu avea. Am clătinat din cap.

„Ar avea aceste... senzații ciudate. Întotdeauna veneau noaptea, chiar când era pe cale să adoarmă”, mi-a spus el, sprijinindu-și bărbia pe braț ca și cum eram eu. „Și fără avertisment, ar simți această presiune bruscă în piept și gât. De parcă n-ar putea respira.”

m-am linistit.

„A fost întotdeauna rapid și brusc, făcându-l să înghită după aer. A spus că atacurile vor veni în vrăji, câteva nopți la rând, și apoi nu va avea nimic timp de săptămâni. Obișnuia să se teamă că o sekya îl vizitează.”

"O ce?"

S-a uitat la mine. „Este o creatură care poate fi găsită în Abis și care se angajează într-o anumită formă de tortură. Ei stau pe pieptul tău și îți fură eather prin respirație.”

„Ce naiba?” am mormăit, tremurând.

Nyktos chicoti. „Tatăl meu nu i-a permis niciodată ca sekya să părăsească Abisul. Lathan știa asta, dar era singurul lucru care avea sens. S-a întâmplat ani de zile, dar nu am observat niciodată până în noaptea în care l-am văzut făcând asta – smucitură de parcă s-ar fi trezit brusc, găfâind după aer. Nektas a fost cu noi.
Am văzut și eu. L-a învățat pe Lathan tehnici de respirație similare cu ceea ce te-am văzut făcând.”

„El... știa el ce a cauzat atacurile?”

„Lathan nu a fost niciodată sigur, dar Nektas a spus că a crezut că este anxietate. Că, chiar dacă Lathan nu se gândea la nimic când adoarme, lucrurile la care s-a gândit în timpul orelor de veghe îl ajungeau din urmă când mintea lui era...”

"Liniște?" Am soptit.

Privirea lui a pâlpâit din nou spre mine. "Da."

M-am confruntat cu pereții camerei, îndoiala începând să se strecoare în mine. „Încerci să-mi spui că un godling a avut probleme cu anxietatea? Sau încerci să mă faci să mă simt mai bine că am speriat fără un motiv întemeiat?

„În primul rând, nu cred că te sperii. În al doilea rând, ceea ce te face să simți că nu poți respira nu este un motiv nici bun, nici rău. Pur și simplu este, spuse el și mi-am arcuit o sprânceană. „Și, în sfârșit, faci să pară imposibil ca Lathan să fi avut anxietate.”

„Pentru că o divinitate este puternică. Puternic. Tot ceea ce."

„Ai în tine jar de viață. Jăratic primar.” Piciorul lui l-a periat pe al meu sub apă în timp ce și-a înclinat corpul spre mine. "Esti puternic. Lathan a fost la fel de nesăbuit de curajos ca și tine. Nimic din toate astea nu are nimic de-a face cu mintea.”

Curajos.

Puternic.

Am deschis gura, dar am tăcut câteva clipe. „A... am făcut-o

Te-ai oprit vreodată înainte ca el... înainte să moară?”

„Au fost ani în care nu le-a experimentat. La un moment dat, s-au întors.” Mi-a smuls mai multe șuvițe de păr care erau lipite de brațul meu și mi le-a drapat pe spate. „Dar le-a gestionat odată ce a acceptat că nu era o sekya care vine după el.”

Mi-am îngropat bărbia între brațe. „Când eram mai tânăr, îmi țineam respirația ori de câte ori mă simțeam așa, nu doar când eram sub apă.” Fața mea se simțea din nou fierbinte. „Asta a fost înainte ca Holland să înțeleagă asta. Ai crede că asta ar fi înrăutățit senzația de a nu putea respira, dar eu am avut cam reacția opusă. Nu știu de ce."

„Nici eu nu știu de ce corpul și mintea fac ceea ce fac în jumătate din timp”, a spus el. Și din anumite motive, asta m-a făcut să zâmbesc puțin. „Nu cred că vreunul dintre Primiști. Dar dacă te ajută să faci asta și nu te rănește, fă ceea ce trebuie să faci.” Și-a coborât capul spre al meu. — Oricum, nu ești slab, Sera. Nu fizic, dar mai important, nu mental. Ești unul dintre cei mai puternici oameni pe care i-am întâlnit vreodată, muritor sau nu.”

Vârfurile degetelor lui au zgâriat curba brațului meu. „Cu sau fără jar.”

Crăpătura din piept mi-a pulsat. Un nod de emoție mi s-a umflat atât de repede în gât, încât chiar dacă aș fi știut cum să răspund la asta, nu aș fi putut. Partea din spate a gâtului mi-a ars când am clipit rapid, îndepărtând umezeala despre care știam că nu are nimic de-a face cu a fi în apă. Știam că probabil proiectam orice sentimente dezordonate au apărut, dar el spusese că sunt puternic. Nu jarul. Pe mine. Și asta conta.

Pentru că mi-a amintit că am contat.

Împingând de perete, m-am întors de la Nyktos și m-am lăsat să strecoare sub apă înainte ca nodul emoției să se hotărască să facă apariția sub formă de lacrimi fierbinți și grase. Nu știam cât timp am stat sub, dar Nyktos nu a venit după mine de data asta. El aștepta când am reapărut, totuși.
Privind. Ochii ni s-au întâlnit.

„Încep să cred că s-ar putea să ai un pic de sânge ceeren în tine
linie de familie, spuse el cu un rânjet slab.

"Taci." Am împins o mână prin apă, trimițând un mic val pe piept.

El a ridicat sprâncenele. „Tocmai m-ai... împroșcat?”

am ridicat din umeri. "Pot fi."

Nyktos s-a uitat la mine câteva secunde și apoi și-a pus palma deasupra apei. Nu și-a trecut mâna prin el așa cum am făcut-o eu. S-a auzit o încărcare în aer, iar apoi apa a început să se ridice sub palma lui, transformându-se într-un mic ciclon. Mi-a rămas gura căscată în timp ce apa continua să se învârtească, pâlnia crescând din ce în ce mai lată până când nu l-am mai putut vedea în spatele ei.

„Știu că ești impresionat de tăcere”, a tras el din spatele pâlniei, „dar aș închide gura aia dacă aș fi în locul tău.”

Mi-am închis gura. Asta a fost tot ce am putut face în timp ce ciclonul de apă s-a arcuit și s-a răsturnat. Un sunet pe jumătate țipăt, pe jumătate râs m-a părăsit în timp ce pâlnia a coborât, aruncându-mă de parcă aș fi fost prins de o furtună puternică. M-am clătinat înapoi, împingându-mi părul de pe față. „Bine, nu e corect.”

"Știu."

Rânjind, m-am apropiat de el. "Fă-o din nou."

Nyktos râse. „Atât de solicitant.”

Dar a făcut-o din nou. Și din nou. Atrăgând apa în mai multe pâlnii mici și în altele mai mari, care și-au schimbat formele de la o creatură înaripată la un lup mare, în cursă, care biciuia apa piscinei într-o frenezie spumoasă. eu

a fost la fel de uimit, amuzat și complet încântat de Nyktos, când în cele din urmă mi s-a alăturat în centrul piscinei, ținându-mi un braț bine în jurul taliei mele, în timp ce apa biciuia înainte și înapoi în jurul nostru. Nu pentru că ar putea crea astfel de lucruri din apă, ci pentru că el, un Primal al Morții, a jucat.

Pe măsură ce timpul nostru singur s-a încheiat încet, dar prea repede, am simțit din nou acea schimbare vizibilă. Acea schimbare intangibilă dintre noi în timp ce a luat prosoape de pe un raft din spatele camerei. În mine în timp ce mă îmbrăcam, mi-a fost greu să-mi țin ochii de la el și de zâmbetul de pe chipul meu. În el, în liniile relaxate ale trăsăturilor lui care îl făceau să pară atât de tânăr, în timp ce își făcea timp să-mi șteargă apa din păr. Și nu m-am putut abține să nu cred că mi s-a părut ... mai mult.

Că ne -am simțit mai mult.

Mi-am petrecut restul zilei cu tinerii draken și cu Aios și, chiar dacă nu mi-am petrecut dimineața antrenându-mă și apoi jucându-mă în piscină, orele petrecute încercând să-l împiedic pe Jadis să încerce să zboare sau să incendieze ceva unul pe altul. minute m-ar fi epuizat suficient.

Un moment în care să respir pur și simplu, fără teama că ceva nu merge în regulă epic, a venit doar când Jadis s-a grăbit spre locul în care stăteam eu pe canapea, ridicându-și brațele subțiri și scufundate spre mine. M-am aplecat s-o ridic, dar într-o strălucire argintie sclipitoare, ea s-a mutat în forma ei de muritor, chiar atunci și acolo, goală ca în ziua în care s-a născut.

Ceea ce l-a făcut pe Reaver să scârțâie și să se arunce din cameră mai repede decât îl văzusem vreodată zburând. Am vrut oarecum să-l urmăresc în timp ce Ector și-a băgat capul în cameră, a văzut ce s-a întâmplat și s-a întors imediat în sală, evident că nu dorea nimic de-a face cu ceea ce se întâmpla.

Din fericire, Aios era pregătită pentru goliciunea improvizată, scoțând o cămașă de noapte albastră și reușind să o tragă peste capul cu părul negru al lui Jadis, în timp ce ea aproape că se târa în brațele mele și își îngropa fața în părul meu. A ieșit în câteva secunde.

„Aș vrea să pot adorm atât de ușor.” Aios se lăsă pe podea lângă farfuriile cu resturi de mâncare. Reușisem să-l fac pe Jadis să mănânce dintr-o furculiță

din nou, dar dacă mi-aș fi luat ochii de la ea mai mult de o secundă, probabil că aș fi pierdut un deget. „Și nu-ți face griji că o trezești. Palatul s-ar putea prăbuși peste capul nostru, iar ea ar dormi prin el.

"Trebuie să fie frumos." M-am rezemat de brațul canapelei în timp ce mă uitam în jos la valurile întunecate ale părului ei. „Mă întreb de ce sa schimbat. Am văzut-o dormind în forma ei drakenă.”

„Nimeni dintre draken nu doarme în forma lor muritoare decât dacă se simte în siguranță.” Aios își dădu o șuviță de păr roșu-vin înapoi de pe față în timp ce își încrucișa picioarele. Am observat că umbrele dispăruseră puțin din ochii ei. „Mai ales ca tineri. Deci, înseamnă doar că se simte confortabil cu tine.”

„Oh,” am murmurat, aruncând din nou privirea spre Jadis. Ea întoarse ușor capul, dezvăluind un obraz trandafir în timp ce își ținea mâinile strânse în jurul părului meu. Genele ei erau incredibil de groase. „Cred că este părul meu. Nektas a crezut că culoarea i-ar putea aminti de mama ei.

"Are sens." Zâmbetul lui Aios era slab în timp ce se uita la drakenul adormit. „Este oarecum trist, dar și puțin dulce, dacă este cazul.” Ea și-a ridicat privirea spre mine. „Nu am apucat să te întreb cum te descurci cu întârzierea încoronării și cu știrile citației.”

Ținându-mi brațele încrucișate în jurul lui Jadis, mi-am înclinat capul pe spate. „Chiar nu m-am lăsat să mă gândesc prea mult la asta”, am recunoscut cu un rânjet ironic. „Probabil că nu este cea mai bună metodă, dar nu poate fi schimbată.”

„Nu, nu se poate.”

Am dat din cap, chiar dacă am putea schimba lucrurile dacă l-am putea găsi pe Delfai înainte ca Kolis să ne cheme. Totuși, dacă nu am făcut-o, și eu arătam ca Sotoria... N-am spus nimic din toate astea. Aios nu era conștientă de acea parte și dacă știa că sunt graeca lui Kolis, eram sigur că acele umbre se vor întoarce. Dar nu îmi permiteam să mă opresc asupra asta. Oricare dintre ele. Dacă aș face-o, aș fi o epavă.

Zgomotul pașilor care se apropiau ne-a atras atenția asupra ușilor. Am reușit să păstrez orice surpriză din expresia mea. Reaver se întorsese, acum sub forma lui muritoare. Purta pantaloni largi, de culoare închisă și o cămașă de corp simplu și purta în mâini un sul de ceva alb.

Părul blond și-a ascuns majoritatea trăsăturilor unghiulare când a ajuns acolo unde stăteam noi, în genunchi lângă canapea. — Își va dori pătura, spuse el cu vocea aceea ciudat de serioasă. Un ton care părea mult prea matur pentru un copil care nu părea mai în vârstă de zece ani.

— E foarte atent din partea ta, Reaver, spuse Aios.

Ridică un umăr mic în timp ce întindea pătura moale peste cea a lui Jadis

umerii cu ajutorul meu. Odată ce a fost sigur că era acoperită, s-a așezat pe podea lângă noi.

Am aruncat o privire spre Aios.

Ea zâmbi.

Reaver s-a uitat la mine cu niște ochi de rubin așteptați de parcă ar fi așteptat. Pentru ce, cu adevărat habar n-aveam și mi-am amintit rapid cât de groaznic eram cu copiii.

"Doriți ceva de mâncare?" Aios luă un castron de amestecat fructe. „Sunt încrezător că Jadis nu a avut mâinile ei în asta."

Am pufnit încet în timp ce Reaver a ezitat și apoi a dat din cap. Fructul era probabil singurul aliment pe care Jadis nu avea degetele ei – degete lipicioase care erau acum înfășurate strâns în jurul părului meu. „Știi când se întoarce Nektas?"

„Mai târziu", a răspuns Reaver în timp ce ronțăia o bucată de căpșuni. "Cred că s-a dus la Vathi să o viziteze pe Aurelia".

„Aurelia?" am murmurat, reținând un căscat.

— E o draken la Curtea lui Attes, răspunse Aios, aruncându-mi o privire. „Am întâlnit-o de câteva ori. E destul de drăguță." Ea îi turnă lui Reaver un pahar cu apă, ceva ce el nu reușise să bea cu Jadis urmărindu-l în jur.
Ochii ei i-au întâlnit din nou pe ai mei pentru scurt timp. — Mă întreb dacă verifică să vadă dacă a auzit ceva despre acel draken care a venit aici.

Asta ar avea sens.

„Nu știu." Reaver luă șervețelul pe care i-o întinse Aios, lăsându-l să cadă pe un genunchi îndoit. „Dar cred că Nek este drăguț cu ea."

Sprâncenele mele s-au ridicat, la porecla și la ideea că Nektas este dulce asupra oricui când era clar că era încă îndrăgostit de soția lui.

Aios zâmbi către băiat. „Și de ce ai crede asta?"

Reaver a ridicat din umeri când a terminat o felie de pepene galben. „Zâmbește mereu ori de câte ori este menționat numele ei."

„Asta nu înseamnă că este drăguț cu ea", a spus Aios.

A întins-o cu o privire foarte serioasă. „Atunci de ce zâmbește Bele când cineva îți spune numele?"

Am zâmbit în timp ce fața lui Aios s-a îmbujorat cu aproximativ o duzină de nuanțe de roz, gândindu-mă la felul în care îi văzusem pe cei doi interacționând unul cu celălalt. M-am gândit că ar putea fi ceva între ei.

„Asta pentru că Bele este proastă." Aios și-a dres glasul. — Nyktos a plecat cu el?

Inima mi-a sărit imediat, iar fața mea a simțit că ar fi probabil vreo duzină de nuanțe de roșu. M-am concentrat să frec centrul spatelui lui Jadis.
În timp ce Reaver ia spus lui Aios că l-a văzut pe Primal afară, lucrând cu gardienii, apoi a început să o întrebe de ce unii pepeni sunt dulci și alții acri, m-am uitat la tavanul negru și lucios.

Nyktos.

I-am repetat numele de nenumărate ori în mintea mea și, de câte ori l-aș spune, numele nu mi s-a potrivit. Știam de ce și a fost vina lui Nek .

Pentru că la un moment dat, am început să-l văd pe Nyktos așa cum îmi doream.

Și asta părea o problemă pentru că gândirea la el ca Nyktos se simțea înțelept. Mai puțin. Nu mai mult. Nyktos era chiar acum, plăcere de dragul plăcerii, și acesta era cel mai sigur mod de a naviga în această uniune cu el. Nu exista nicio garanție că orice știa acest Delfai despre îndepărtarea jarului va funcționa. Chiar și așa, încă nu era nicio promisiune de viitor, până când nu ne-am ocupat de Kolis și am restabilit un fel de ordine în Iliseeum.

Și gândindu-mă la el ca Ash, se simțea prea mult ca posibilități nesfârșite. Ash simțea mai mult și nu putea fi niciodată mai mult cu el.

Jadis s-a clătinat puțin în timp ce pieptul meu s-a strâns. M-am întrebat pentru a suta oară ce fac exact aici, trecând printr-un plan îndoielnic când aveam o datorie, un destin. Când oamenii mureau pentru că eram aici. Și dacă Kolis a descoperit vreodată toată chestia cu sufletul? Ar face exact cum a avertizat Penellaphe.

Presiunea a crescut pentru că eu... știam de ce nu făcusem o altă încercare de a scăpa. Nu pentru că mi-era frică să fiu prins din nou. Nu a fost din cauza planului. Acesta a fost motivul pentru care dorește ca planul său să funcționeze. Existau toate motivele evidente – oprirea lui Kolis, sfârșitul Putregaiului și restabilirea lui Nyktos la destinul său de drept de Rege al Zeilor. Dar am avut alte motive, pur egoiste
cele.

Nu am vrut să fac ceea ce ar trebui să fac pentru a-l slăbi pe Kolis.

În schimb, îmi doream un viitor al meu, unul în care să încerc să păstrez acea parte din mine bună, la fel cum a făcut Nyktos. Un viitor care a avut mai multe momente precum cele pe care le petrecusem cu el mai devreme. Momente de pace. Îmi doream ani ca și prietenul lui Lathan, în care să nu se chinuie să-și găsească respirația când lucrurile deveneau copleșitoare. Poate chiar momente ca acesta, în care am ținut în brațe un copil adormit, unul care era al meu. Îmi doream un viitor unde eram
—

Am încercat să opresc gândul să se termine, dar era prea târziu. Motivul din spatele a ceea ce îmi doream era deja pe deplin format, iar cel mai ciudat, cel mai terifiant lucru mi-a trecut prin minte când îl țineam pe Jadis mai aproape .

Nyktos... era tot ceea ce știam deja - un Primal al Morții care a vrut să le ofere Umbrelor șansa de a înfrunta dreptatea sau mântuirea în loc de nimicul morții finale. Îi păsa și se gândea la ceilalți, chiar și cu mare risc pentru el însuși. Ceea ce făcuse pentru Saion și Rhahar și pentru nenumărați alții era o dovadă nu numai pentru asta, ci și că reușea să încerce să fie bun. Inspiră.

Nyktos era un protector cu mult mai mult de un os decent, dar unele dintre ele care mi-a aparținut și numai mie.

Nu aveam nevoie de el să demonstreze asta pentru că o făcea deja, acum trei ani, când a refuzat să mă ia ca Consoartă. Pur și simplu nu îmi dădusem seama atunci și zeii știau că nu ieșise așa cum se așteptase el, dar dorise să-mi dea libertate. Ține. Și a dovedit-o iar și iar de atunci, când m-a împiedicat să mă ucid în Luxe și nu mi-a atins niciun fir de păr pe cap când l-am înjunghiat în inimă. Îl oprise pe Tavius când nimeni altcineva nu ar fi vrut sau nu putea. Îmi salvase viața din nou dându-mi un antidot rar la o toxină mortală și a făcut-o înainte de a-și da seama de jar. O doborâse pe mama mea cu câteva crestături și apoi câteva. Apoi a mai fost ceea ce a susținut Rhain după ce cimerianul a ajuns la porțile Rise. Sacrificiul necunoscut Nyktos a negat. Expirați.

Chiar și după ce aflase ce plănuisem, a dovedit-o. Nimeni, nici măcar eu, nu l-ar fi învinuit pe Nyktos dacă m-ar fi închis într-una dintre acele multe celule pe care le văzusem mai devreme. Dar nu a făcut-o. Fusese furios, pe bună dreptate, dar furia nu durase.

Știam asta. La urma urmei, mi-a dat sângele lui pentru că nu voia să mă vadă suferind.

Nektas avusese dreptate.

Nyktos a înțeles acțiunile mele. Le -a acceptat . Două lucruri chiar și eu știam că sunt mult mai importante decât iertarea. Nyktos mă cunoștea. M -a auzit .
Și s-a asigurat că am înțeles că o parte din mine este bună. Că nu m-a văzut ca pe o fantomă. Sau un monstru. M -a văzut , ca pe cineva puternic și curajos, cu sau fără jar, și acum știam că spusese adevărul când pretindea că este mai supărat pentru ceea ce credea a fi lipsa mea de respect față de viața mea. Că îi păsa, în ciuda hotărârii sale de a nu mă vedea ca ceva mai mult decât un Consort doar cu titlu. În ciuda incapacității sale foarte reale de a iubi. Și din cauza

asta, toate astea...

am vrut mai mult.

Am vrut să fiu soția lui.

Partenerul lui.

Regina lui.

Am vrut să fiu consoarta lui Nyktos.

Fiind teamă că Jadis cădea, brațele mele s-au strâns în jurul ei din instinct, când am devenit conștientă că greutatea ei s-a scăpat din piept.

"E în regulă. O am acum."

Ochii mi s-au deschis de confuzie la sunetul vocii lui Nektas. Stătea la șoldul meu, descurcând cu grijă degetele fiicei sale de părul meu. Era clar că încă dormea, cu picioarele moale, deși strângerea pe părul meu era încăpățânată.

„Nu vrea să dea drumul", remarcă Nektas cu un rânjet slab.

Dându-mi seama că trebuie să fi adormit, am aruncat o privire spre podea. Aios și vasele dispăruseră. Privirea mea s-a îndreptat spre locul în care Reaver era ghemuit pe scaunul de lângă canapea, cu ochii deschiși, dar somnoros.

„Nu am văzut-o niciodată dormind atât de mult." Reaver și-a frecat obrajii cu pumnul. "Vreodată."

Mai exact de cât timp dormim? Nu eram sigură și nici nu conta pentru că mi-am dat seama și că pieptul îmi fredona slab, adică un singur lucru. Privirea mea s-a întors înapoi la mâinile lui Nektas. Nyktos a fost aici. În această cameră.

Tot ce mă gândisem înainte să adorm mi-a revenit în grabă. Ceea ce știam. Ce mi-am dorit. O, dumnezei. Inima îmi bătea peste tot și eram la o secundă să-mi smulg părul și să fug din cameră de parcă m-aș fi trezit și m-aș fi găsit o sekya așezată pe pieptul meu. Ar putea fi o reacție puțin extremă, dar nu știam ce să cred despre toate astea. Ce să faci sau cum să acționezi. Dorința a ceva ce aș putea avea îmi era străină. Pentru că la fel ca Nyktos, mi-am petrecut o viață doar existând și dorința simțeam că trăiesc.

Și asta m-a speriat și mai tare, deoarece existau șanse foarte mari să o fac

strica un posibil viitor – dacă s-a dovedit a fi unul – cu Nyktos. Una care ar putea fi reală. Nu am fost doar o persoană dezordonată. Eu eram mizeria . Eram temperamentală . Violent. Încăpă ânat. Predispus la dispoziție, anxios într-o secundă și prea încrezător în următoarea. Abia mă puteam descurca cu mine în majoritatea zilelor, dar îmi doream ca Nyktos să se poată descurca cu mine. Respirația mi-a șuierat când Nektas a lucrat cu degetele lui Jadis, cu excepția unei ultime încurcături.

„Asta e vina ta”, am mormăit pe sub răsuflarea mea.

Mâinile lui Nektas se opriră. "Ce este?"

„Totul”, am mormăit eu. „Cu excepția situației actuale cu Jadis și părul meu.”

„A trecut mult timp de când cineva m-a învinuit pentru aproape orice, în timp ce habar n-aveam ce am făcut.” A apărut un zâmbet întrebător. „Ciudat, cred că mi-a ratat asta.” Ochii lui Nektas s-au ridicat spre ai mei – m-am înțepenit.

Ochii lui străluceau într-o nuanță de albastru atât de strălucitoare și intensă încât semănau pentru scurt timp cu safire lustruite înainte de a reveni la nuanța roșu intens pe care o cunoșteam.

„Ochii tăi”, i-am șoptit când în cele din urmă a eliberat mâna fiicei lui de părul meu, ținându-i pe ea și pătura ei de pieptul lui lat. „Nu sunt sigur dacă știi asta, dar și-au schimbat culoarea pentru câteva secunde.”

Totul despre Nektas s-a schimbat într-o clipă. Zâmbetul dispăruse. Trăsăturile i s-au ascuțit pe măsură ce crestele slabe ale solzilor deveneau mai proeminente.

„Ce culoare s-au întors?”

"Albastru." M-am uitat la Reaver, care arăta de parcă era încă pe jumătate adormit. „Un albastru foarte strălucitor, intens.” Am crezut că pielea lui și-a pierdut puțin din nuanța bogată și arămie pe care o avea de obicei, dar nu eram sigură. „Este normal?”

— Uneori, murmură el, apoi se aplecă înainte. Mi-a apăsat un sărut rapid pe frunte, uimindu-mă în tăcere. „Vă mulțumesc că veți avea grijă de tineri.”

L-am privit pe Nektas ridicându-se, nu eram sigur cum îi veghesem, dacă nu conta adormirea. Reaver a strigat de pe scaun când Nektas a pășit într-o parte și apoi l-am văzut în sfârșit.

Nyktos se sprijini de peretele gol, cu brațele încrucișate peste tunica gri închis în care trebuie să se fi schimbat. Capul lui era înclinat într-o parte și nu mă mai gândeam la schimbarea culorii ochilor pentru că expresia feței lui era moale și caldă.

Nektas s-a oprit pe lângă Primal, vorbind prea jos pentru ca eu să aud. Tot ceea ce

Nektas i-a spus că l-a făcut pe Nyktos să împingă de pe perete. Brațele i s-au desfășurat când s-a uitat la mine.

Am rezistat imboldului de a mă clătina între perne.

Nektas dădu din cap la ceva ce spusese Nyktos, apoi se întoarse către Reaver. Băiatul mi-a făcut un mic semn, apoi trio-ul a dispărut în hol.

Eram singuri, iar Nyktos mergea spre mine. Eram o mizerie, reușind doar să mă ridic când venea la mine, luând locul pe care îl ocupase Nektas în timp ce mă ocupam să îndrept poalele vestei mele.

„Văd că cuiva îi place părul tău la fel de mult ca mie.”

„Da,” am șoptit și asta a fost tot ce am spus.

Se auzi un ritm de tăcere. "Esti bine?"

„Eu... cred că părul meu este lipicios.” Închizând ochii, mi-am ordonat să o iau împreună. Nu avea niciun motiv să mă comport atât de ciudat. Epifania mea mare, inutilă, nu l-a schimbat pe Nyktos și a trebuit să tratez asta în același mod în care am tratat chemarea care se profilează sau problema cui îi aparținea sufletul din mine: să o rezolv prin... nu să mă ocup de ea.

Sună ca un plan.

M-am uitat la el. Tensiunea se adunase în liniile gurii lui i

frunte. Îngrijorarea a înflorit.

Privirea lui mi-a cuprins fața atât de intens încât m-am întrebat dacă îmi număra din nou pistruii. Sau dacă aș fi proiectat mai devreme amestecul sălbatic de emoții și el ar fi încercat să-și dea seama ce le-a provocat. Am sperat cu adevărat să fie primul.

Nu a fost nici unul.

— Ai dormit mult mai mult în ultima vreme, spuse el.

Un pic de u urare m-a cuprins, dar a fost scurt. "Știu. Mă simt bine”, am adăugat repede. „Fără dureri de cap sau altceva, dar nu am dormit atât de mult înainte. Bănuiesc că este Culling, am recunoscut în cele din urmă cu voce tare – și pentru mine.

Nyktos dădu din cap. „Ar fi putut fi antrenamentul de azi dimineață...”

„Nu vreau să mă opresc.”

S-a tras înapoi în timp ce mi-am legănat picioarele de pe canapea și m-am îndreptat spre margine.

„Nu sugerez să facem”.

„Simt că există un dar care vine.”

Nyktos încă mă urmărea îndeaproape. Prea aproape. „Ai văzut că ochii lui Nektas își schimbă culoarea.”

m-am încruntat. „La albastru. Este ceva în neregulă cu ei?”

„Nu", a răspuns el, dând câteva bucle încâlcite înapoi de pe umărul meu. „Nu i-am văzut niciodată de culoarea aceea, dar toți drakenii aveau ochi albaștri."

"Într-adevăr?" Surpriza a pâlpâit prin mine. „De ce sunt acum roșii?"

„S-au întors așa după ce Kolis a luat jarul vieții de la tatăl meu", a spus el. „Este un fel de notam – o legătură Primară între draken și adevăratul Primal al Vieții. A fost tăiat când a fost luat jarul, iar culoarea ochilor lor a rămas așa, deoarece nu a existat un adevărat Primar al Vieții – nici un adevărat Primar al Vieții care S-a Înălțat."

„Atunci de ce pur și simplu...?" Am tras aer în piept, ridicându-mă în picioare. „S-au schimbat momentan din cauza mea? Dar nu am Urcat. Evident."

„Jăraticul ar putea deveni mai puternic în tine și acea legătură înnăscută, primordială, dintre draken și adevăratul Primal al Vieții le răspundea temporar."

Mi-am încrucișat brațele. "Bine. Adică, asta nu e mare lucru. Dreapta?"

„În mod normal, creșterea puterii jarului Primal nu este mare lucru", a fost de acord el... sau nu a făcut-o, pentru că îngrijorarea era limpede în ochii lui argintii adânci.

„Atunci care este marea problemă?"

Nyktos nu răspunse o clipă lungă. „Ar putea însemna că ești mai aproape de Ascensiunea decât ne-am dat seama."

Capitolul 26

A fi mai aproape de Ascensiunea mea a fost o mare problemă.

Pentru că a fi mai aproape de ea cu acest jar încă în mine însemna și să fiu mai aproape de moartea mea. Nici măcar sângele lui Nyktos nu m-a putut salva, pentru că necesita mai mult decât sângele lui.

Era nevoie de dragostea lui.

Ceva ce Nyktos se împiedicase să simtă odată cu îndepărtarea kardiei .

Deci, trebuia să scoatem jarul din mine, iar astăzi a fost primul pas major în această direcție.

Cerul abia începea să se lumineze, când Nyktos și cu mine am părăsit palatul a doua zi dimineață, ne-am îndreptat spre grajduri, în timp ce noua mea mantie de fier, împodobită în argint, flutura în jurul cizmelor mele. Materialul a fost moale și cald și am sperat cu adevărat că lucrurile nu se vor încurca acolo unde voi sfârși prin a-mi strica noua îmbrăcăminte.

Ronțăindu-mi buza de jos, mi-am ridicat privirea spre Nyktos. La un moment dat, ieri, am decis că nu avea nevoie să știe ce simțeam. Că eu... îmi pasă de el. Nu mi s-a părut corect să-i pun asta, deși știam că și el ține la mine – și chiar dacă mă gândeam că ceea ce simțeam ar putea fi mai mult.

Avea părul trântit pe spate într-un coc îngrijit la ceafă, toate, cu excepția piesei mai scurte pe care o tăiasem, care se sprijinea de înălțimea pomeților. Continuase să onoreze înțelegerea – ambele – pe care o încheiase cu mine, mi se alătură la cină și apoi, mai târziu, demonstrând că învățase excepțional de rapid când era vorba de a-și folosi limba. Fața mi s-a încălzit în timp ce amintirile capului lui se ridicau între coapsele mele și gura lui asupra mea, făcând tot felul de lucruri rele și minunate pentru ceea ce părea o mică eternitate.

Nyktos sa uitat la mine în timp ce ne apropiam de grajduri. "La ce te gandesti?"

Ochii mi s-au marit usor si apoi s-au ingustat asupra lui. „Încetează să-mi citești emoțiile."

"Nu sunt."

„Sigur că nu sună…” Am gâfâit când Nyktos pășa fără avertisment, strângându-mă de brațe. Cât ai clipi, m-a ținut de peretele grajdurilor, cu toată partea din față a corpului lipită de al meu. Mi s-a întrerupt respirația când mi-am ridicat privirea la el. În irisi îi sângerau șuvițe iridecente de ether.

Apoi gura lui era pe a mea.

Nyktos m-a sărutat, iar el – zei – m- a sărutat de parcă viața lui ar depinde de asta, iar acesta a fost unul dintre acele momente. Nu a existat o pasiune controlată sau bancată. A mers după ea. Buze. Limbă. Colți care se zgârie, tachina. Când gura lui a părăsit-o pe a mea, genunchii mei s-au simțit slăbiți.

„Proiectai”, mi-a șoptit el pe buzele mele care tremurau.

"Dorință." Limba lui mi-a trecut peste buza inferioară, trăgând din mine un gâfâit.

„Afumat și gros. Dacă te gândești în continuare la orice ai în minte, nu vom ajunge niciodată la Vale.”

Strângându-i partea din față a mantiei, m-am luptat cu impulsul de a-i trage gura înapoi la a mea. „Asta nu ar fi… responsabil din partea noastră.”

— Absolut nu, a fost de acord el, trăgându-și mâinile pe brațele mele acoperite.

„Deci, comportă-te.”

„Tu ești cel care mă manipulează și mă sărută”, am subliniat eu.

„Aș spune că tu ești cel care mă motivează să fac asta.” Buzele lui le-au zdrobit pe ale mele. „Dar am căutat un motiv să te sărut de când ți-ai lins acea picătură de suc de pe buze la micul dejun.”

„Nu ai nevoie de un motiv”, i-am spus. „Tot ce ai nevoie este să vrei.”

"O sa tin minte asta." Fruntea lui a atins-o pe a mea. Niciunul dintre noi nu sa mișcat timp de câteva bătăi ale inimii și aproape că mi-aș fi dorit să putem rămâne așa. Dar acesta a fost un gând prostesc. În cele din urmă, s-a dat înapoi.

M-am desprins de perete, observând că o mână de paznici erau grupați nu prea departe. Nyktos trebuie să fi fost conștient de ei cu mult înainte de a fi eu, dar asta nu-l oprise. Ceea ce m-a încurcat puțin când ne-am întors să fim responsabili și ne-am mișcat. Actul lui – sărutul – fusese destul de public. Și, ei bine, nu eram tocmai obișnuit ca cineva să-mi recunoască existența în public.

Mirosul de paie și fân a ajuns la mine când am intrat în grajduri. eu a văzut repede că erau goale în afară de cai. „Unde este Nektas?”

Nyktos m-a condus spre rândul din spate de tarabe, cu mâna lui pe spatele meu, o prezență stabilă, întărită. „Ne va alătura pe drum.”

„În forma lui draken?”

„Nu, va fi călare. Va fi mai rapid și mai ușor să călătoriți
chiar o dată în interiorul Văii.”

Înseamnă că a fost mai rapid și mai ușor pentru mine să călătoresc în acest fel. Nu Nektas, care putea să urce în cer. Dar pun pariu că Nyktos dorise drakenul în forma lui muritoare lângă mine.

Se opri, lumina slabă a grajdurilor sclipind de pe manșetă în timp ce aluneca
deschide o ușă de grajd. „Faceți cunoștință cu Gala”.

Privind în jurul lui, buzele mele s-au întredeschis când am văzut o iapă superbă stând în centrul tarabei, deja înșeuată în timp ce rotea fânul. Era aproape la fel de mare ca Odin, ceva mai mare decât majoritatea cailor din tărâmul muritorilor. Haina ei avea un model roan unic, cu fire de păr albe deasupra unei baze negre, dându-i o culoare albastră slabă.

Paiele mi s-au scârțuit sub cizme când mă îndreptam spre ea. Gala și-a ridicat capul, zvâcnindu-și urechile la apropierea mea. — E frumoasă, am spus, ridicându-mi încet mâna spre ea. S-a liniștit, lăsându-mă să-mi trec mâna pe botul ei neted și lat.

„Mă bucur că îți place de ea.” Nyktos intrase în spatele meu fără să facă o
un singur sunet. „La urma urmei, este a ta.”

Capul mi s-a biciuit. "Mai vino?"

„Am plănuit să ți-o dau pentru încoronare.” Nyktos trecu pe lângă
eu, verificând curelele de pe a. „Dar nu am văzut niciun motiv să aștept.”

Gala mi-a înghiontat mâna de când încetasem să o mângâiam în stare de șoc.

„Ești surprins.” El s-a uitat la mine, cu vârstele de spărtură leșin în privirea lui argintie. „Și, nu, nu vă citesc emoțiile. O văd pe fața ta.”

am clipit. „Doar că... nu mă așteptam la un cadou.” Mi-am dres glasul. "Mulțumesc."

„Nu este obișnuit să oferi un cadou în ziua nunții pe tărâmul muritorilor?” Nyktos se întoarse spre peretele din spatele calului, unde mai multe săbii scurte erau învelite și lipite de perete. Aș fi crezut că este un loc ciudat pentru a păstra armele, dar, din nou, părea că există ascunzișuri în orice altă cameră.

"Este." M-am concentrat asupra frumoșilor ochi de căprioară ai Galei, în timp ce ai mei ardeau. "Eu nu am un dar pentru tine, totuși.”

„Nu cred că este obișnuit ca mireasa să-i facă mirelui un cadou, nu?” Nyktos a mers lângă Gala, cu genele groase apărându-i ochii, dar încă i-am simțit privirea. „Și în plus, îmi faci un cadou. Jarul.”

„Mai mult ca tatăl tău îți dă acel cadou." Am zgâriat-o pe Gala în spate
o ureche. „Nu am avut niciodată un cal."

Nyktos se apropie. „Îmi imaginez că nu a fost din cauza lipsei de cai la îndemână. Grajdurile unei coroane sunt de obicei pline."

am ridicat din umeri.

„Mama ta a crezut că promisa Consoartă a unui Primal nu a crezut?
își merită propriul cal?"

Pieptul mi s-a strâns. „Nu cred că mama a crezut că era necesar să am unul. Nu am avut voie să părăsesc terenul Wayfair până la vârsta de șaptesprezece ani. Tot ce trebuia să știu era cum să călăresc unul, iar Olanda m-a învățat asta." Am bătut-o pe Gala, forțându-mi respirația, încet și ușor. — Atunci vei călări pe Odin?

„O voi face când mă întorc." Nyktos ridică frâiele. „Va trebui să împarți Gala cu mine deocamdată."

„Nu este o dificultate." Am prins pomul, ridicându-mă în a.

În ochi i s-au luminat fâșii de zâmbet în timp ce rânjea slab. „Am sentimentul că va trebui să-ți reamintesc că ai spus asta la un moment dat în viitorul apropiat."

"Probabil."

Nyktos chicoti în timp ce se ridică cu ușurință în spatele meu. Toate simțurile mele au devenit imediat hiperconștiente de apropierea corpului lui, de apăsarea coapselor lui de ale mele, de brațul în jurul taliei mele și de senzația pieptului lui pe spatele meu. Am adormit în brațele lui noaptea trecută și mă simțise diferit de el, ținându-mă la îndemână. Membrele noastre fuseseră încurcate. Ambele brațe ale lui fuseseră înfășurate în jurul meu. Unul dintre genunchii lui fusese băgat între ai mei. Nu fusese în pat când m-am trezit, dar se aflase în încăperile dincolo de camera de baie. M-am întins în pat, ascultându-l vorbind în liniște cu cine credeam că este Rhain.

„Ai spus că nu ai voie să părăsești Wayfair decât după ce te-am refuzat ca Consort", a spus el și am bănuit că încercând să fiu politicos cu privire la intervalul de timp nu fusese necesar. „Totuși, ai plecat să călătorești în Dark Elms."

M-am încruntat când el s-a întins în jurul meu și a luat frâiele. Știam că Nyktos avea gărzile lui, Lathan și Ector, să mă supravegheze, dar asta a fost după ce mă respinsese. „Ulmii întunecați fac parte din punct de vedere tehnic din Wayfair",
I-am spus. „A fost una din momentele în care mă priveai?"

A condus-o pe Gala afară din taraba. „Nu trebuie să faci să sune ca și cum te-am urmărit."

„Nu ai fost?”

— Nu, mormăi el.

Buzele mi-au zvâcnit, dar apoi m-am gândit la altceva. „Exact cum multe au văzut Lathan și Ector despre călătoriile mele pe tărâmul muritorilor?

"Suficient."

Mi-am făcut ochii mari când am ieșit din grajduri, gândindu-mă că el trebuie să fi știut despre călătoriile mele în Luxe și, posibil, chiar despre ce făceam eu acolo. Dar nu am simțit nicio rușine. Nu era niciun motiv să. Ma respins atunci. Sau eliberează-mă. Tot ceea ce.

Mișcarea de la Rise mi-a atras atenția. Gardienii de acolo s-au înclinat în timp ce treceam pe lângă noi. Nu i-am recunoscut pe niciunul dintre ei, dar obrajii mi s-au încins, totuși, amintindu-și ce văzuseră. Chiar dacă pur și simplu se închinau pentru Nyktos, nu eram obișnuit cu o asemenea demonstrație de respect.

Mâna lui Nyktos mi-a părăsit șoldul. Mi-a ridicat gluga pelerina în timp ce privirea mea se întindea pe teren. Drumul către palat s-a împărțit în două, unul îndreptându-se spre nord-vest și celălalt spre nord-est spre Lethe. Gala a urmat drumul mai îngust din stânga. Astuzând clema de sus pe mantia care ținea gluga la loc, m-am uitat la pereții Rise, bucuros să-i văd goi.

— Unde cred că ne ducem gărzile tale? Am întrebat.

— Probabil că ei cred că te duc să vezi Stâlpii. Mâna lui Nyktos s-a întors la șoldul meu. „Dar sunt sigur că unii vor fi curioși. Kars avea întrebări.”

Amintindu-mi de paznicul din curte, am întrebat: „Și ce i-ai spus?”

— Că nu era treaba lui.

Am pufnit la asta. „Dar îmi imaginez că toți știu despre ce planurile tale anterioare Kolis au fost, nu-i așa?

Bărbia lui mi-a zdrobit vârful capului. — Cred că știi răspunsul la asta, Sera.

Am facut. Gardienii lui știau. Aproape că i-am subliniat că doar pe mine îl ținuse în întuneric, dar am reușit să mă opresc. M-am uitat la ramurile cu frunze purpurie ale pădurilor din apropiere, amintindu-mi ce spusese Nektas despre aparenta mea lipsă de interes pentru lumea de aici. În viața lui Nyktos.

Mi-am ridicat privirea spre cerul cenușiu și pătat de stele. Nimeni altcineva nu a parcurs drumul. Nu era vânt. Fără arome în afară de cea proaspătă de citrice Nyktos. Singurul sunet a fost bătăi de copite ale lui Gala pe pământul împodobit, în timp ce mă străduiam să întreb din nou. Nu știam de ce mă face să fac asta. El să fie evaziv sau să refuze categoric să răspundă a fost cel mai rău

se poate intampla.

Am respirat superficial. „Eu... aș dori să știu care au fost planurile tale anterioare."

Nyktos rămase tăcut.

Închizându-mi maxilarul până când am crezut că mi-ar putea crapa molarii, am ignorat înțepătura de dezamăgire pe care am simțit-o.

„Ai avut dreptate, știi?" spuse el, rupând tăcerea. Habar n-aveam despre ce aveam dreptate. „În ziua în care m-ai întrebat dacă am acceptat acest mod de viață. Nu am. Din momentul în care m-am înălțat, am căutat o modalitate de a-l distruge pe Kolis. Să-l slăbească suficient încât să poată fi înmormântat. După cum știți deja, nu am găsit nimic."

Ar fi putut fi surpriza care m-a pâlpâit prin mine care m-a împiedicat să fac aceeași greșeală pe care am făcut-o înainte, subliniind că a făcut-o. „De aceea ai o armată?"

„De aceea am început să construiesc unul." A rămas din nou tăcut câteva clipe.
— Ești familiar cu războiul, Sera?

„Lasania a fost în pragul războiului de mai multe ori, de obicei cu Insulele Vodina, dar au existat alte regate care s-au gândit să ne exploateze pe măsură ce Putregaiul a început să se răspândească", am spus. „Chiar dacă nu eram partener la conversațiile dintre mama mea și Rege, am știut întotdeauna când eram din nou pe prăpastie. Armatele își vor intensifica antrenamentul, existau recrutări ale celor mai mari și totul s-a făcut pentru ca soldații să fie la fel de bine hrăniți ca și nobilii."

„Dar regatul tău nu a mers niciodată în război."

„Nu în timpul vieții mele, din fericire." Un zdrăngănit de ramuri uscate mi-a atras atenția asupra pădurii. M-am înțepenit la vederea unui draken mare, în nuanțe de onix, alunecând peste copacii morți.

— Ehthawn, observă Nyktos. Trebuie să fi fost aproape și ne-a văzut plecând. Doar ne ține cu ochii pe noi."

Am dat din cap, relaxându-mă.

„Au fost momente când Primals s-au luptat pentru o ofensă sau alta", a continuat Nyktos. „În cele din urmă, ei rămân în picioare în timp ce mii de oameni cad. Și totul pentru că cineva se simțea insultat. Dar acele lupte nu au fost niciodată războaie. Dacă ar fi să mă duc în război cu Kolis, ar fi un război al Primalor și s-ar răspândi în tărâmul muritorilor. Sute de mii ar muri, dacă nu mai multe."

Pielea mi s-a răcit.

„Dar apoi te-am găsit."

Mi-am întors capul pe spate să mă uit la el. „Nu m-ai găsit. Tatăl tău practic... mi-a dat ție."

„Acesta este un mod de a privi." S-a mișcat, brațul lui strângându-mi în jurul taliei mele, trăgându-mi spatele roșu la pieptul lui. M-am îndreptat cu fața în față, nesigur dacă era măcar conștient de faptă. „Până în momentul în care am aflat că purtați jarul în tine, nu aveam nicio speranță să evit un asemenea război. Părea inevitabil.
Nu numai din cauza a ceea ce Kolis a adus asupra Țărilor Umbrelor, ci și pentru că, în cele din urmă, își va întoarce privirea către tărâmul muritorilor. El a început deja."

Mi-a furnicat ceafă când am trecut în cele din urmă de lungimea Rise și o mare de copaci purpuri neatinse s-a ridicat de-a lungul drumului.

„Kolis crede că toți muritorii ar trebui să fie în slujba primaștilor și zeilor.
Că viața lor ar trebui să fie dedicată liniștirii capriciilor celor mai evoluați decât ei", a continuat el, iar stomacul mi s-a strâns. „Că cei care nu se închină la Primals cu dăruire și respect ar trebui să fie pedepsiți. El a ordonat deja Primilor și zeilor să pedepsească muritorii mai aspru, chiar și pentru cele mai simple indiscreții. Poate că nu ați văzut încă această desfășurare în regatul vostru sau pur și simplu nu erați conștient, dar eșecul măcar să vă închinați înaintea unei statui a unui Primal ar putea duce la moarte în alte locuri."

Am tresărit șocată.

„Deși nu-mi place ideea de a face ravagii un război
între Primiști ar provoca, războiul părea, așa cum am spus, inevitabil."

„Până la mine?" Greutatea s-a așezat pe piept și m-am forțat să iau o
respirație profundă, uniformă. "Planul tau. Crezi că va evita un război dacă funcționează?

„Planul meu va funcționa", a corectat el. „Odată ce voi avea jarul, Kolis va fi dezbrăcat de gloria lui ca Rege al Zeilor. Numai asta îl va slăbi, dar s-ar putea să nu fie suficient pentru a-l înmormânta. Nu va coborî ușor. El va lupta."

„Și ceilalți Primals?" Acum puteam vedea daunele pe care drakenul le lăsase în urmă în Pădurea Roșie. Zone goale unde copacii s-au ridicat cândva spre cer.
"Ce vor face ei?"

„Unii pot alege să rămână neutri."

Buzele mele s-au desprins pe spate. „Asta e o prostie."

Nyktos a chicotit la blestemul meu. „Așa este, dar Kolis își va avea loialiștii. Nu doar zeii săi, ci și curțile care au fost capabile să guverneze cu puțină sau deloc ordine, capabile să facă orice vor oricui vor, cu singura lor grijă

fiind aceea de a evita furia lui Kolis. Primiștii care se bucură de așa cum este acum și nu ar dori să se întoarcă la cum era când a domnit tatăl meu.”

— Și cum a domnit tatăl tău?

„Asta a fost înainte de vremea mea. Dar din câte știu, a fost cu corectitudine. Nu a fost lipsit de defecte, dar nu a permis ceea ce se întâmplă în Dalos.”

Sincer, a contat cum conducea tatăl său, atâta timp cât nu era așa cum a făcut Kolis? „Dar vor exista Primals care ar lupta împotriva lui? Cine ar ajuta?”

„Am susținătorii mei. Niciunul care nu are armate precum a mea sau a lui Kolis, dar dezlipirea lui Kolis de titlul său de Rege al Zeilor și ridicarea ca adevăratul Primal al Vieții poate fi suficient pentru a-i influența pe alții să-l abandoneze pe Kolis”, a spus el. „Câte distrugeri sunt cauzate va depinde de câți primari sunt influențați.”

Mi s-a strâns strânsoarea pomului. „Există o mulțime de posibilități acolo. Nu există nicio garanție că planul îl va slăbi suficient pe Kolis sau că alți Primiști să-l abandoneze.”

— Nu există niciodată garanții, spuse el încet.

Avea dreptate și asta m-a făcut să mă gândesc la ciudata profeție. „Ce a văzut Penellaphe în viziunea ei? A făcut să pară că Kolis s-a culcat.

„Sau a fost înmormântat.”

Am dat din cap. „Dar a sunat și ca și cum s-ar fi trezit din nou.”

„Profețiile sunt doar posibilități”, a răspuns Nyktos. „Părți din ele se pot întâmpla sau nu. Nici ei nu sunt o garanție.”

Dar am vrut garanții când erau în joc viețile a sute de mii. Și era doar una la care mă puteam gândi.

Pe mine.

Aș putea preveni un război între Primiști, dar planul lui Nyktos ar putea merge prost. Ar putea exista destui Primiști influențați încât Kolis să poată fi învins fără război, iar eu să-mi îndeplinesc destinul, dar nu așa cum dedusese Holland.

Am observat că Gala încetinise, iar noi ne târâm în mod constant mai aproape de locul în care convergeau Pădurile Roșii și Pădurile Muritoare. Câteva clipe mai târziu, am părăsit drumul.

„Stâlpii sunt în Pădurea Roșie?” Am întrebat.

"Nu." Nyktos conduse iapa printre copaci. "Vreau să-ți arăt ceva."

Curios, am tăcut în timp ce călătorim mai departe, sub umbra mare a lui Ehthawn. eu

nu putea să nu mă întreb cum ar arăta pădurea la soare. Cât de bogate ar apărea frunzele? Cât de uimitor? Odată ce Putregaiul a fost învins, soarele avea să se întoarcă în Shadowlands și am decis în acel moment, fără ezitare, că voi fi aici să văd asta.

S-a creat entuziasm, dar am simțit mai mult. Respirația pe care am luat-o a fost neîngrădită, profundă și întăritoare. Nicio amenințare de panică făcându-l să se simtă fragil sau de parcă nu era de ajuns, dar am avut o senzație de tremur în partea din spate a craniului și o mișcare de biciuire în stomac și piept. Mi-a amintit de scoaterea unui corset prea strâmt. O eliberare și mai tentantă decât ceea ce am simțit în brațele lui Nyktos a însoțit entuziasmul de a decide ceva atât de simplu ca să văd frunzele unui copac sub soare. Dar a fost decizia mea.

Alegerea mea.

Al nimănui altcuiva. Nu al mamei mele sau al unui strămoș. Nu a lui Nyktos. Nici măcar al Sorții. Toate ale mele.

— Aici, spuse Nyktos încet, trăgându-mă din gândurile mele.

Am început să mă uit înapoi la el, dar mi-a prins bărbia. Încărcarea de energie a făcut ca jarul din pieptul meu să se încălzească. Mi-a îndreptat privirea în jos, pe lângă scoarța cenușie strălucitoare spre iarba uscată și cenușie – am gâfâit.

O viță de vie răsărise din pământul mort de la baza unui copac de sânge. Verde-închis și fragilă, își făcea drum în sus pe fundul trunchiului. Muguri mici erau împrăștiați de-a lungul viței de vie, dar unul înflorise.

Avea jumătate din dimensiunea mâinii mele, petale de culoarea luminii lunii, pliate în sus și închise, dezvăluind doar o fâșie subțire de purpuriu. Era ceea ce îl văzusem pe Nyktos mergând în Pădurea Roșie să verifice înainte.

— Macii, am optit. „Macii otrăvitori și temperamentali care îți amintesc de mine."

„Macii puternici și frumoși care îmi amintesc și de speranță", a răspuns Nyktos, degetul mare netezindu-mi sub buza de jos înainte de a se întoarce la șold.

„Acei maci sunt speranța vieții. Puterea acelor jar. Dovada că viața nu poate fi învinsă, nici măcar în moarte."

Nektas aștepta pe drum chiar în afara Rise, îmbrăcat și așezat călare pe un căprișor de castan. Ne-a întâmpinat cu un semn din cap, apoi am continuat.
Nu știam dacă ar trebui să mă simt u urată că călătoria fusese fără evenimente sau îngrijorată pentru că fusese prea calmă. În cele din urmă, în timp ce noi trei călăream sub umbra lui Ehthawn, pădurile de pe ambele părți ale drumului au făcut loc unui teren plat și sterp.

„Ce era aici?" Am întrebat.

— Lacuri, spuse Nyktos. „La fel ca pe drumul către Shadowlands. Acolo au fost lacuri de ambele maluri."

— Cu toate acestea, mult mai profunde, a adăugat Nektas. „Și erau de culoarea safirelor lustruite."

„Sună frumos", am murmurat când degetul mare al lui Nyktos se mișca din nou pe șold. Chiar și prin mantie și pantaloni, l-am simțit trasând aceleași linii lente și drepte pe care le desenase pe coapsa mea în biroul lui în timp ce vorbea cu Attes. A fost complet distragător în cel mai plăcut mod și, de asemenea, se simțea... intim. Mi-a placut.

„Se vor întoarce odată ce Putregaiul va dispărea?" Am întrebat.

— Chiar nu știu, spuse Nyktos, mutând frâiele în cealaltă mână. „Râurile care obișnuiau să alimenteze lacurile și pâraiele de aici au încetat să mai curgă în Țările Umbrelor. Este posibil ca odată ce Putregaiul dispare, ei să hrănească din nou aceste zone."

Am început să întreb exact cum încetaseră râurile să curgă în Țările Umbrelor, dar am observat că cerul din față începuse să-și schimbe culoarea – o trecere treptată la gri-fier periat cu urme slabe de roz.

„Ne apropiem de Stâlpi", a explicat Nyktos, observând unde mi-a dus atenția. „Și Abisul. Ceea ce vezi este fum de la focul care întunecă cerul și schimbă culoarea."

Dându-mi seama care ar putea fi incendiile, m-am înțepenit. — Gropile?

Nektas s-a uitat la noi, cu o întorsătură ironică pe buze. „Nu încetează niciodată să ardă."

Gropile Flăcărilor Nesfârșite erau locul unde sufletele care au comis cea mai atroce crimă au fost condamnate – unele pentru o eternitate.

Și acolo era Tavius.

Un zâmbet destul de contorsionat mi-a tras buzele. Și poate că ar fi trebuit să mă simt deranjat de asta, dar nu am făcut-o.

Am mers mai departe, fără să văd alte semne de viață. Apoi pământul a început o urcare blândă, iar stelele s-au stins încet până când nu mai puteau fi văzute, acum

ascuns în spatele... norilor - ceva ce nu văzusem în Shadowlands. Dar acești nori erau cu totul prea jos de pământ, aducându-mi aminte de când furtunile s-au răspândit și au crescut peste Marea Stroud. Am stat mai drept, mijind ochii în timp ce Gala necheza încet. Jarul din pieptul meu a vibrat, făcându-mi pielea să furnice.

Ceea ce vedeam nu erau nori.

Era ceață, deasă și grea, întuneca pământul și cerul, lăsând la vedere doar drumul. M-am uitat în jos, văzând cârlițe din ea curgând pe drum, dar știam că nu era normal. Era esența Primiștilor și, cu cât mă uitam mai mult în ea, cu atât puteam distinge mai multe aglomerări mai întunecate în interior.

Forme. Înăuntrul ei erau forme – corpuri – plutind încet. Capul mi s-a prăbușit într-o parte când m-am uitat pe lângă Nektas, pe cealaltă parte a drumului.

Erau și forme acolo.

M-am tras înapoi la pieptul lui Nyktos. „Ce este în ceață?"

„Sufletele celor recent decedați." Brațul lui s-a strâns în jurul meu.

„Ei așteaptă să intre în Stâlpi."

Privind în ceață, mi-am ridicat mâna spre centrul pieptului, unde jarul a continuat să fredoneze și să răspândească căldură prin secțiunea mediană. Trebuiau să fie sute în ceață.

"Esti bine?" întrebă Nyktos lini tit, aplecându- i capul pe al meu.

Am dat din cap în timp ce mi-am strâns mâna într-un pumn. Palmele mele începeau să se încălzească. „Jăracii vibrează așa cum fac chiar înainte să-l folosesc."

„Tăciunea vieții răspunde sufletelor." Nektas și-a atras calul mai aproape de al nostru, în timp ce ceața se strecura din ce în ce mai aproape, îngustând drumul. „Când Eythos era Primarul Vieții, îi era întotdeauna greu să fie lângă Stâlpi – aproape de moarte în număr atât de mare. A fost... purtat pe el."

Dându-mi seama că Nyktos asculta la fel de atent ca și mine, mi-am coborât pumnul în poală.

„Odată mi-a spus că este greu să ignor atracția – instinctul de a interveni." Nektas și-a întors privirea spre cer. „Știa că moartea este un mod de viață. O parte a ciclului care trebuie să continue neîntrerupt. Dar l-a întristat, mai ales aici. Nu putea să le vadă sufletele așa cum putea fratele său – așa cum poate acum Nyktos – dar le cunoștea numele fiecăruia. Și-au cunoscut viața, indiferent cât de scurtă sau lungă. Cei care au trăit cel mai scurt l-au tulburat cel mai mult."

Privirea mea s-a întors înapoi spre sufletele învăluite în ceață. mi-am dat seama de asta

Capacitatea lui Eythos de a cunoaște viețile celor care au murit era ca numele celor care au murit venind la fiul său pentru a fi scrise în Cartea Morților.
El știa pur și simplu și eram recunoscător că nu știam nimic despre sufletele din ceață. Că jarul nu era atât de puternic în mine. A ignora dorința de a le folosi a fost destul de greu.

„Ne pot vedea?” Am întrebat.
"Nu. Ei nu ne pot vedea sau auzi. Nu se pot vedea”, mi-a spus Nyktos.

Pieptul mi-a devenit greu. „Sună... singuratic.”
„Este doar pentru o scurtă perioadă de timp, una de care nu-și vor aminti odată ce trec prin Stâlpi.” Nyktos se întinse, punându-și mâna peste a mea. Contactul m-a tresărit și m-am uitat la el. „Te uzează?” Vocea lui era joasă. „Nevoia de a folosi jarul?”

"Nu." M-am uitat înainte.
„Mincinos”, a șoptit el și am jurat că brațul din jurul meu s-a strâns și mai mult.

„Eythos nu putea fi lângă Stâlpi mai mult de câteva minute. Daca asta,"
Nektas a continuat după un minut. „Ar trebui să plece, știind că era singura modalitate de a se opri să folosească jarul. Și totuși, poți rămâne în prezența lor.”

Am aruncat o privire spre draken. „Am doar doi jar. El a fost Primal al
Via ă. Probabil că nu mă afectează la fel de mult ca pe el.”
Privirea purpurie a lui Nektas s-a fixat asupra mea. „Carai înăuntru doi tăciuni Primal tu. Este mai mult decât suficient pentru a simți același impact ca și el.”
„El spune adevărul”, a confirmat Nyktos.
„Cum poate fi posibil asta când nu știu nimic despre sufletele din ceață?”

"Ai încercat?"
Sprâncenele mele s-au încruntat. Nu făcusem, dar nici nu încercasem să folosesc jarul. Ei oarecum își făceau treaba ori de câte ori cineva morea sau era rănit.
„Ești mai puternică decât îți dai seama, meyaah Liessa.” Nektas a zâmbit în timp ce i-am aruncat o privire.
— Jarul, vrei să spui, l-am corectat.
„Nu a vorbit greșit.” Degetul mare al lui Nyktos se plimba înainte și înapoi. "El vorbește de tine. Nu jarul.”
Am tăcut în timp ce am continuat urcarea, puțin ușurată să știu că dorința pe care o simțeam de a folosi jarul nu se datora incapacității mele de a mă controla.

Și, de asemenea, puțin dezorientat să mă gândesc că m-aș descurca cumva cu ei decât Eythos. Atât Nyktos, cât și Nektas trebuiau să se înșele, dar întrebarea lui Nektas a răsunat și m-am trezit privind în ceață, concentrându-mă pe una dintre forme. Secundele au trecut și eu... am crezut că forma a devenit mai clară. Un cap și umeri au devenit inconfundabile. Giulgiul părea să se estompeze în jurul sufletului în timp ce jarul pulsa — trăgând o respirație scurtă, m-am îndreptat repede spre înainte. Inima

bătând nesigur, am decis că nu aveam nevoie să știu dacă sunt capabil să numesc morții sau să le văd viața. Nu avea niciun moment când jarul avea să fie în curând în Nyktos.

Dar jarul a continuat să bată.

Ceața se retrăsese de pe drum și din cer, lărgindu-se și revărsându-se peste pământ. Și mai multe suflete erau aici, dar n-am îndrăznit să privesc prea de aproape în ceață.

Bărbia lui Nektas s-a ridicat și i-am urmărit privirea și l-am văzut pe Ehthawn depărtând. în stânga noastră, cu aripile lui lungi tăind prin vâlcele slabe de ceață.

M-am uitat până nu l-am mai putut vedea. „Unde se duce?”

— Trebuie să verifice ceva, răspunse Nyktos, în timp ce Nektas îi trimitea o privire rapidă. Am urcat pe deal chiar atunci, stelele s-au întors și Stâlpii au apărut la vedere.

Ei, ca tot ce se afla în Shadowlands, erau făcuți din piatră umbră.
Două coloane negre adânci s-au ridicat din ceață, poziționate la câțiva metri una de cealaltă, și s-au întins atât de sus pe cerul de fier acum violet, încât nu puteam vedea unde se terminau sau dacă s-au întâmplat. Păreau să fie semne pe ele, similare cu cele pe care le văzusem în Templul Umbrei. Un cerc cu o linie verticală prin el. Când am început să coborâm dealul, atenția mi s-a mutat mai jos.

Drumul din față s-a despărțit, devenind o răscruce de drumuri. Răscrucea nu era goală. Trei au așteptat călare. Toți erau îmbrăcați și îmbrăcați cu glugă, îmbrăcați în alb. Fiecare cal era, de asemenea, învăluit în aceeași culoare palidă. Manelurile și giulgiile se unduiau ușor în jurul lor, dar nu bătea adiere.

Și nici caii nu erau tocmai normali.

Ceea ce puteam vedea la ei sub giulgii mi-a amintit de Umbrele — puțin mai mult decât scheletul și tendonul.

„Este cu adevărat neliniștitor”, am șoptit.

Nyktos chicoti aspru. "Ca ei sunt."

"Ce sunt ei?"

„Sunt Polemus, Peinea și Loimus”, a răspuns Nektas.

m-am încruntat. — Acestea sunt numele lor?

„Ei bine, sunt mai mult o întruchipare a cine sunt ei decât nume reale”, a spus Nyktos. „Este limbajul primar.”

„Și sunt...”, spuse Nektas, ridicând din umeri în timp ce se uită la Nyktos. "Bine, Presupun că le-ai putea numi călăreți.”

Sprâncenele mele s-au ridicat în timp ce Nyktos pufni. "Din ce?" am întrebat, cu siguranță m-am înfiorat. În afară de giulgii, niciunul nu se mișcase. Nici măcar un centimetru.

— Despre sfârșit , spuse Nyktos și m-am înțepenit. „Numele lor înseamnă război, ciumă și foame. Și când călăresc, aduc sfârșitul oriunde călătoresc, pentru că moartea îi urmează mereu.”

„Ce naiba?” am șoptit, făcând ochii mari când ne apropiam de cei trei călăreți.

Nyktos a râs din nou, sunetul mi-a bubuit pe spate și am fost atât de bucuros că i s-a părut amuzant. „Din fericire, ei pot fi invocați doar de adevăratul Primal al Vieții.”

„Da.” Mi-am dres glasul. "Din fericire."

Cei trei călăreți și-au ridicat capetele în timp ce am încetinit și apoi s-au oprit în fața lor. Nu vedeam nimic în mantiile lor cu glugă și nu voiam. Nu aveam nevoie să fiu bântuită de orice coșmar care ar exista cu siguranță în interior.

Apoi caii s-au mișcat, coborându-și capetele învăluite în timp ce fiecare se apleca picior din față. Ei și călăreții s-au înclinat.

— Hă, murmură Nektas, cu capul înclinat. „Nu am văzut asta de ceva vreme.”

M-am uitat înapoi la Nyktos. Se uită la călăreți, cu ochii ușor mari și luminoși. Linii încordate și palide îi înconjurau gura. „Nu i-am văzut niciodată făcând asta.” A clipit de mai multe ori, iar o parte din strălucire a dispărut când s-a uitat la mine, dresându-și glasul. „Intrarea în Vale este la doar câțiva metri în dreapta noastră.”

Nu am văzut absolut nimic decât ceață învolburată, alb-argintiu.

„Nu pot merge mai departe în această direcție”, a spus el în timp ce mâna lui părăsea șoldul meu și

brațul lui s-a slăbit în jurul meu.

M-am întors în timp ce Nektas călărea în fața călăreților, care se întorseseră la pozițiile lor ciudat de nemișcate. Nyktos se legănă de pe spatele lui Gala. A desfăcut cele două săbii scurte pe care le adusese cu el și le-a fixat de partea lui Gala. "Doar în cazul în care." Apoi mi-a dat frâiele, dar mâna lui a rămas încrucișată peste a mea.

Ochii de argint închis s-au fixat pe ai mei și am simțit aceeași mișcare de măturare în pieptul și stomacul meu în timp ce a spus: „Ea este foarte importantă pentru mine, Nektas".

„Știu", a răspuns drakenul.

Mi s-a părut un lucru ciudat de spus de Nyktos, dar el a spus că sunt foarte important. Către el. Nu jarul. Pe mine. Și poate de aceea am scapat ce am făcut.

„Vreau să fiu consoarta ta, Nyktos."

În momentul în care acele cuvinte mi-au părăsit gura, am fost atât de aproape de a mă scufunda cu capul înainte sub giulgii călăreților. Buzele mi s-au întredeschis, dar aerul nu mi-a pătruns în plămâni. Inima mi se oprise. Întregul tărâm se opri în timp ce mă uitam la Nyktos.

Ce naiba a fost în neregulă cu mine? Dacă nu m-aș fi hotărât să-mi păstrez marele gura inchisa?

Nyktos era complet nemișcat în timp ce își ridica privirea spre mine. Au trecut secundele și, în acel timp, am simțit că sângele curgea rapid de pe fața mea înainte de a reveni. Pieptul a început să mă strângă și să mă doară.

S-a mișcat, ridicându-și cealaltă mână pe obrazul meu. „Respiră", șopti el.

Am aspirat aer, tremurând.

Degetul mare a tras acea linie peste bărbia mea, chiar sub buza mea, iar inima îmi bătea prea repede pentru cineva care stătea. Pentru că felul în care se uita la mine, firele de zgomot începuseră să se întindă din spatele pupilelor lui, se simțea ca... mai mult. Ceea ce știam că este imposibil, dar...

A ridicat mâna pe care o ținea la gură și a apăsat un sărut pe degetele mele. Apoi, încet, mi-a răsturnat-o și mi-a mai sărut palma. Nu mi-a luat niciodată acei ochi acum încălziți, de argint miros. — Te voi aștepta, Liessa.

Capitolul 27

Lumina soarelui.

Acesta a fost primul lucru pe care l-am observat când ceața groasă și învolburată s-a împrăștiat încet în timp ce călătorim pe ceea ce părea un drum de piatră. Trecuse atât de mult de când nu văzusem soarele. I-am simțit căldura pe pielea mea. Mi-am ridicat privirea, cu ochii înțepați de strălucire în timp ce mi-am lăsat gluga în jos. Cerul era vopsit în nuanțe de albastru viu și alb moale, dar nu era soare și, pe măsură ce ceața primordială continua să plutească și să se estompeze, dealurile luxuriante, ondulate, verzi pline de copaci cu flori violet și roz coborând până la pământ au devenit vizibil. Peisajul arăta ca un tablou. Nu erau oameni. Fără case sau alte semne de viață. Am strâns ferm pe frâiele lui Gala, mi-am aruncat privirea în jos. Sprâncenele mele s-au ridicat la vederea drumului strălucitor.

„Acelea sunt... diamante?” Am întrebat.

„Diamante zdrobite. Valea a fost formată din lacrimile de bucurie ale celor mai vechi Primiști și zei”, a spus el. „Le vei găsi aproape peste tot aici.”

M-am uitat la el. Îmi zâmbea și nu credeam că s-a oprit de când plecasem de la Nyktos la răscruce. Când m-am gândit că Nyktos ar fi vrut să-mi sărute la revedere și cumva am simțit că era aproape la fel de bine ca el să facă asta.

Nektas încă zâmbea.

— Taci, am mormăit eu.

„Nu am spus nimic.”

„Nu a fost nevoie.” Mai mult din ceață s-a curățat. Drumul diamantelor părea fără sfârșit, șerpuind printre dealurile înierbate și copacii plângând puternic înfloriți, cu ramurile atârnate aproape de pământ.

„Nu știam că poți citi gândurile.”

I-am aruncat o privire arcuită.

Zâmbetul lui nu s-a stins, nici măcar o secundă în timp ce-și apropie cârbul. A rămas tăcut doar câteva clipe. "Este adevarat? Ce i-ai spus la

răscruce?”

Fața mi s-a încălzit și nu a avut nimic de-a face cu soarele. Încă nu-mi venea să cred că am scos asta. Dar am avut și nu aș putea spune exact că am regretat. Poate că m-aș fi înșelat crezând că ar fi mai bine dacă Nyktos nu știa. „Am făcut”, am spus în cele din urmă. "Am vorbit serios."

Am mers mai departe câțiva pași. „Îți pasă de el.”

Nu a fost o întrebare, ci o declarație de fapt. Adevăr. Mi-am deschis gura în timp ce m-am uitat la el, cu stomacul răsturnându-mi de parcă aș fi scăpat de Gala – din calul pe care mi-l dăruise Nyktos. — Da, am șoptit.

Rânjetul acela a rămas în timp ce își arcui o sprânceană. "Știu."

„Ei bine, mă bucur că s-a stabilit.” Mi-am dres glasul, cu fața la drum.

„Știam asta înainte să fii gata să-ți recunoști asta.”

„Felicitări”, am mormăit.

„De ce crezi că ți-am spus să mergi la el când avea nevoie să se hrănească?” a continuat de parcă nu aș fi vorbit. „Știam că trebuie să-l ajuți. Nu dorit.
Nu pentru că ai simțit că trebuie. Dar pentru că aveai nevoie .”

— Și tu ai mirosit asta la mine? am întrebat cu un oftat.

Nektas pufni. „Am văzut când nu ai putut răspunde dacă ți-ai fi urmat planul dacă ai fi aflat că nu ți-ar salva oamenii.”

Respirația pe care am luat-o a fost subțire. Întrebarea aceea mă lăsase la fel de inconfortabil atunci ca și acum. — Încă nu pot să răspund la asta, am recunoscut eu răgu it. „O parte din mine spune da pentru că aș face orice pentru a salva Lasania. Orice. Dar cealaltă parte spune că nu. Dar dacă aș fi făcut-o, nu ar fi fost nevoie să mă ucizi. Cred că... asta ar fi făcut treaba pentru tine.”

Simțeam privirea lui Nektas asupra mea. „Dacă acesta este cazul, atunci am mai multă dreptate decât mi-am dat seama.”

I-am aruncat o privire rapidă, dar acum privea înainte, cu sprâncenele întunecate tăietură pe frunte.

„Știi”, a început el după câteva momente de tăcere, „te-am dus și la el în acea noapte pentru că știam că nu te va răni.”

Stomacul meu a mai făcut o scădere. — Dar ai crezut că mă va răni în noaptea din Dying Woods.

„Asta a fost diferit. Când Primul își ia adevărata formă în furie, ei nu sunt ei înșiși. Ei devin furie și putere și pot ataca. Și, deși știam că nu îți va face rău în furie așa cum este de obicei, nu știam ce va face în acea formă.” Privirea lui a atins-o pe a mea. „Dar acum da. El

s-a oprit. Nu pentru că aș fi fost acolo. Ar fi putut să mă încurce. S-a oprit. Acum stiu."

"Stii ce?"

„Că ceea ce simte pentru tine depășește dragostea. Îi pasă de tine.”

„Eu... știu și asta.”

A tăcut un pic. „Știi ce și-a făcut? Și de ce?"

Înghițind în sec, am dat din cap. „I s- a îndepărtat kardia pentru că el nu am vrut ca dragostea să devină o slăbiciune sau să fie înarmată.”

— Ai crede că este pentru că Ash nu vrea să devină tatăl lui, spuse el după o clipă. „Eythos s-a schimbat după ce l-a pierdut pe Mycella. Era încă bun, dar și-a pierdut cea mai mare parte din bucurie când Mycella a murit. Dacă nu ar fi fost Ash, cred că s-ar fi irosit până când a alunecat în stază.”

M-am întrebat dacă este același lucru pentru Nektas. Dacă nu ar fi Jadis, s-ar pierde și el?

„Ash a crescut văzând acea pierdere și tristețe de fiecare dată când se uita în ochii tatălui său. El a simțit asta însuși, fără să cunoască niciodată atingerea mamei sale sau auzind vocea ei”, a spus Nektas. „Dar lui Ash nu se teme să devină tatăl lui. Îi este teamă să nu devină unchiul lui.”

am tresărit. „Nu ar putea deveni niciodată Kolis.”

„Nici eu nu cred, dar nici măcar eu nu mă așteptam niciodată ca Kolis să ajungă la asemenea extreme.” A urmat o pauză. „Nu a fost niciodată ca Eythos. Un pic mai rezervat. Mai rece. Singurătatea preferată. O parte din asta se datora a ceea ce esența Primal i-a curs prin vene. El este Moartea, iar Moartea nu vrea companie. Și pe măsură ce Ash îmbătrânește, văd deja ceva din asta în el”, a spus el și inima mi s-a cuprins. „Viața și moartea nu sunt foarte diferite. Ambele sunt naturale, un ciclu necesar, pentru că nu poate exista viață fără moarte, dar acolo unde Eythos a fost sărbătorit și binevenit, Kolis a fost temut și temut. Asta ar stimula gelozia în cei mai buni dintre noi, iar el era gelos pe fratele său. Încă mai este, chiar și acum.”

Nektas râse fără veselie, clătinând din cap. „Dar abia când Kolis a experimentat dragostea și pierderea s-a schimbat. Că a început să devină ceea ce este astăzi. Dragostea poate da viață și inspirație unuia, iar pierderea ei poate putrezi și poate păta mintea celuilalt. De asta se teme cel mai mult lui Ash.” Privirea lui a găsit-o din nou pe a mea. „Iubind pe cineva. Pierzându-i. Apoi devenind ceva și mai rău decât Kolis.”

Am înghițit în sec, găsind acele motive și mai triste. „Dar vorbim despre grija pentru altul. Nu iubitor. Sunt două lucruri diferite. Și știu

este imposibil pentru el să simtă așa ceva."

„Sunt atât de diferiți?" întrebă Nektas. „Pentru că vorbim despre felul de grijă care îți permite să te pui în pericol pentru cel căruia îi pasă. Asta nu te împiedică să simți, chiar dacă crezi că acele emoții nu vor fi returnate. Chiar dacă știi riscurile. Cu toate acestea, încă poți găsi pacea."

„ Nu mă poate iubi."

„Nu vorbesc despre el."

Am tresărit din nou. „Nu-l iubesc", am negat, dar cuvintele au răsunat puțin gol. „Nici nu știu cum se simte."

„Atunci de unde știi?"

Mi-am închis gura. Un amestec ciudat și amețitor de emoții m-a cuprins și am simțit că cădeam și zburam în același timp. „Nu mă pot gândi la asta."

"De ce? Pentru că ți-e teamă că-l iubești, iar el nu poate simți la fel?

"Nu. Nici măcar asta. Nu vreau să mă gândesc la asta pentru că mă îngrozește", am recunoscut fără rușine.

"Așa cum ar trebui."

I-am aruncat o privire ascuțită. „Este lini titor."

Nektas a râs, iar eu am vrut să-l lovesc în timp ce priveam în altă parte. Nici nu voiam să mă gândesc la ideea de iubire. Era mai ușor să recunosc că îmi pasă de Nyktos. Păsat profund. Dar asta nu a fost dragoste. Și aceasta a fost o conversație pe care nu am vrut să o continui.

Am aruncat o privire peste dealuri și ramurile pline de flori care dansau la doar câțiva centimetri de pământ. — Întreaga Vale arată așa?

„Unele zone comune seamănă cu asta", a răspuns el. „Dar în cea mai mare parte, Valea este în continuă schimbare, găzduind paradisul ideal al unui suflet și devenind orice își doresc."

— Uau, am murmurat.

„Toate aspectele nevoilor și dorințelor unui suflet sunt îndeplinite în Vale, chiar și ceea ce văd. Arcadia este aproape la fel." Se mi că pe a. „Uită-te în dreapta ta și în sus, spre cer. O vezi?"

I-am urmat instrucțiunile, mijind ochii până când am văzut ceață sclipitoare adunându-se de-a lungul dealurilor. "Ceața?"

„Se numește Giulgiul", a spus el. „Este făcut din ceață primară și ascunde Vale de la cei care nu intră prin mijloace mai tradiționale."

Ca și în, prin moarte.

Cu cât am călătorit mai departe de-a lungul drumului diamantelor, cu atât am început să observ mai mult ceața care se adună, adunându-se pentru a ascunde tot ce se afla dincolo. La fel ca pe drumul spre Stâlpi, Giulgiul s-a strecurat tot mai aproape de drum și, în liniște, nu m-am putut abține să nu mă întreb dacă voi intra în Vale la moartea mea dacă planul lui Nyktos nu mergea. Sau aș găsi pacea veșnică în Arcadia dacă planul lui ar reuși? A compensat cu adevărat tăciuna primară pentru moralitatea nu atât de muritoare? Sau s-ar reduce pur și simplu ca Nyktos să intervină la moartea mea și să se asigure că am găsit pacea în loc de pedeapsă?

Am tremurat la ceea ce acum se simțeau ca niște gânduri morbide, ceea ce era ciudat. M-am gândit mult la moarte în trecut, acceptând că era un rezultat inevitabil, mai devreme decât mai târziu. Dar acum, gândirea la moarte se simțea diferit. Un final prea devreme pe care nu l-am mai acceptat pentru că era speranță. Un posibil viitor care oferea un... Un zumzet blând m-a tras din gândurile

mele. M-am ciupit din sprâncene, m-am uitat în dreapta mea. Sunetul nu era un zumzet. Era o voce. Voci. Cântând. Strânsoarea mea de frâiele lui Gala s-a slăbit și apoi s-a întărit în timp ce mă străduiam să aud cuvintele.

Erau într-o altă limbă, una care părea străveche, iar jarul bâzâia ca răspuns la ea. Dar sunetul — vocile și melodia... Erau o rugăciune. O sărbătoare. Bântuind în timp ce vocile se ridicau și coborau, făcând semn.

Lacrimile mi-au umplut ochii. A fost cel mai frumos sunet pe care l-am auzit vreodată.

Nektas m-a prins brusc de frâiele, oprindu-l pe Gala. "Stop."

"Ce?" am optit eu răgu it.

„Te apropii prea mult”, a avertizat el, cu trăsăturile trase. „Nu poți să mergi acolo.”

"Unde sa mergi...?" Am tras o respirație speriată, realizând că eram la doar câțiva pași de Giulgi, mai aproape de armonia blândă. Clipind înapoi lacrimile, m-am uitat la Nektas. „Nu am vrut să fac.”

"Știu." A tras ușor de frâiele, îndreptând-o pe Gala spre centrul drumul. — Le auzi cântecele?

Am dat din cap, cu inima bătând. "E frumos."

„Sunt sirenele care cântă.”

„Sirene?”

„Ei sunt paznicii Văii și ne-au simțit.”

Atenția mea s-a mutat încet înapoi spre ceață. „De ce cântă?”

„Numai drakenul și cei care s-au înălțat pot călători în Vale.”

el a spus. „De câte ori simt ceva care nu ar trebui să fie atât de aproape, ei cântă pentru a-i ademeni pe infractorii în Giulgi. Nici măcar tu cu tăciune primară nu ai supraviețui asta.”

Pielea înghețată, m-am uitat în jos la strânsoarea degetelor mele albe pe frâiele și apoi la mâna lui Nektas, în timp ce sirenele continuau să cânte. Degetele lui au rămas ferm încolțite în jurul frâielor și au rămas acolo.

Câteva ore mai târziu, sirenele au încetat în cele din urmă să cânte. Nektas își eliberase strânsoarea pe frâiele mele, iar tensiunea rigidă mi s-a slăbit din mușchi. M-am durea peste tot din cauza ca ma retinem. Aș fi fost aproape de a sări de pe șa și de a intra în Giulgi de prea multe ori. Nici măcar o gustare din sacadatul adus de Nektas cu el nu a ajutat, iar mâncarea era în mod normal cea mai mare distragere a atenției.

Și ar trebui să experimentez asta din nou la ieșire.

Nu așteptam cu nerăbdare asta în timp ce am urcat pe un deal, dar toate gândurile despre sirene și chemarea lor au scăpat în timp ce un orizont stâncos se înălța în față. Era un munte cu stânci abrupte, verticale, făcute din piatră de umbră pură și altceva – ceva care strălucea purpuriu sub soare, aducându-mi aminte de părul lui Nektas.

„Dumnezeu buni, sper cu adevărat că nu trebuie să urcăm chestia aia”, am spus. „Dacă da, cred că îmi voi risca cu sirenele.”

Nektas chicoti. „Din fericire, iazurile din Divanash sunt dedesubt.”

— Sub toate astea? Muntele era o fortăreață de piatră, o impunătoare priveliște printre toată frumusețea.

S-a uitat la mine. „Ești claustrofob?”

"Eu nu cred acest lucru."

— Ei bine, cred că suntem pe cale să aflăm, nu-i așa?

Va fi distractiv, m-am gândit când am intrat la poalele dealurilor și în cele din urmă ne-am oprit când Nektas a zărit fanta unei intrări prin care nu eram sigur cum ar trebui să mă încadrez, darămite Nektas. Am lăsat caii legați sub un copac care plângea, unde ciuguleau iarba și se puteau odihni. Cu o ultimă zgârietură în spatele urechilor lui Gala, l-am urmat pe Nektas. Abia am reușit să alunecăm lateral prin deschidere, apoi am ieșit în întuneric total.

Am gâfâit, fără să văd nimic în timp ce m-am oprit. Am întins mâna orbește, simțind peretele rece și neted în spatele meu, dar nimic în stânga mea. Am căutat în întuneric, nici măcar nu am putut să văd drakenul. Inspiră. Gâtul mi s-a strâns când am grăunt: „Nektas?”

"Sunt aici." Mâna lui s-a încrucișat peste a mea, caldă și fermă. Expirați. "Poți vedea?"

"Eu pot." A început să dea drumul.

„Draken trebuie să aibă o vedere foarte bună”, am spus, vocea părând să-mi poarte aerul dulce parfumat. Inspiră.

„Avem simțuri uimitoare.”

M-am lipit de mâna lui în timp ce încercam cu disperare să nu mă gândesc la faptul că nu puteam vedea nimic și că orice ar putea fi la câțiva centimetri de mine. Ține. Dakkais. Barrats. Păianjeni uriași. Doamne, asta nu a ajutat. Expirați. — Ai spus că ai mirosit la mine înainte miros de moarte.

"Am facut. Încă o fac, a răspuns el, vocea lui părând chiar lipsită de trup de i l-am inut de mână ca pe un copil speriat. „Miros de Ash pe tine.”

Am făcut o față.

„Și miros de moarte”, a adăugat el. "Corpul tau. E pe moarte.”

„Ce naiba?” Am gâfâit, trăgându-mă de mână.

Nektas a rezistat. — Mori activ, Sera. Cullingul te ucide. Tu stii asta."

"Fac." Am respirat și mai adânc. „Dar să spui asta când sunt eu sub un munte și nu poți vedea rahatul îl pune într-o perspectivă cu totul diferită.”

„Nu văd cum.”

„Probabil pentru că poți vedea și nu mori activ.”

"Buna observatie." El s-a oprit. "Scuzele mele."

„Dumnezei”, am mormăit. A trecut un moment doar cu sunetul pașilor noștri. „Îți miros rău?”

Nektas râse.

Mi s-au îngustat ochii. „Nu e nimic amuzant la întrebarea mea.”

„Da, există”, a spus el. „Moartea nu miroase rău. Poartă la fel parfum ca viata dar mai slab. Liliac.”

Liliac.

Mirosisem asta înainte. Liliac învechit. M-am întrebat dacă Nyktos ar putea mirosi asta la mine. M-am oprit să întreb asta. Aș prefera ca el să creadă că miroseam ca o furtună de vară — indiferent cum mirosea.

Am continuat în tunel ceva timp și nu credeam că noi

mers drept. Eram pe punctul de a întreba dacă Nektas s-a pierdut când am auzit zgomotul apei și apoi am văzut o înțepătură de lumină care creștea constant. Lumina soarelui, mulțumesc zeilor. În curând, l-am putut vedea pe Nektas în fața mea.

Pașii lui au încetinit. „Stai chiar acolo."

„Nu știu unde te aștepți să mă duc", i-am răspuns în timp ce el îmi dădu drumul la mână.

„Cine știe cu tine?" A sărit jos. „Cineva îți întoarce spatele pentru câteva secunde și tu fugi."

"Eu nu."

Se întoarse de jos, oferindu-și mâinile. Le-am luat în loc să-l lovesc. M-a ajutat să cobor, căderea de câțiva metri. Aerul era semnificativ mai cald aici și umed. Mult mai dulce. Am făcut un pas și am văzut imediat de ce. Ramuri groase acoperite de liliac șerpuiră de-a lungul podelei, se cățărară pe pereții cavernei și se întinseră pe tavan, aproape sufocând lumina care venea prin deschiderea de deasupra.

„Este o mulțime de liliac." M-am uitat în jur. „De aceea miroase moartea ca liliac?"

„Nu știu de ce moartea miroase așa, dar liliacurile sunt speciale. Ele reprezintă reînnoirea și atât viața, cât și moartea sunt asta — o reînnoire." Nektas cutreiera înainte. „Dacă vezi vreodată liliac ca acesta lângă apă în tărâmul muritorilor, poți fi sigur că te afli aproape de o poartă către Iliseeum – spre Dalos, în special."

M-am gândit la lacul meu. „Și dacă nu există?"

„Atunci poarta duce probabil la Shadowlands", a spus el. "Iata."

Ocolindu-l pe Nektas, am văzut un afloriment stâncos care s-a ridicat până la înălțimea taliei mele, formând un cerc zimțat care era aproximativ de mărimea lui Nektas în forma lui de draken. Apele piscinelor din Divanash erau lini tite i limpezi pe măsură ce ne apropiam de ele.

„Deci, ce să fac?" Mi-am lipit mâinile de lighean. „Întrebi doar unde este?"

"Un fel de. Va fi nevoie de o picătură de sânge."

„Doar o picătură?" M-am întins între jumătă ile mantiei mele i mi-am desfacut pumnalul de pe coapsa.

„Doar o picătură", îl sfătui el. „Dar trebuie să-i dai și ceva ce nu știu ceilalți."

zeilor. Uitasem de partea aceea. M-am încruntat în timp ce mă uitam la piscine.

„Odată ce faci asta, Pools ar trebui să te informeze că este în regulă să continui. Întrebați pe cine sau ce căutați, iar Pools vă va răspunde.” Și-a înclinat capul. "In speranta."

Am ezitat, cu mâna și pumnalul suspendate deasupra apei. "In speranta?"

Nektas a ridicat din umeri. „Nu i-am văzut niciodată lucrând.”

— Grozav, am mormăit, clătinând din cap. Ceva ce nu era cunoscut de alții. „Deci, practic trebuie să recunosc un secret sau ceva?”

„Acesta este esența. Este un fel de schimb. Un răspuns pentru un adevăr, unul nu este cunoscut de alții – probabil nici măcar de tine însuți”.

„Nu este cunoscut de sine?” Am repetat în liniște, încruntarea mea crescând. Am început să întreb ce naiba însemna asta, dar am crezut că înțeleg ce fel de adevăr caută. Unul care te-a făcut inconfortabil să recunoști.

Doamne, au fost o mulțime de adevăruri incomode. Și nu era suficient timp în timpul zilei pentru a le enumera, începând cu ce simțeam pentru mama mea și terminând cu ceea ce aș putea simți pentru Nyktos. Au existat o mulțime de mâncărimi și adevăruri sufocante între acele două lucruri pe măsură ce le-am trecut prin ele.

Dar a fost unul care m-a făcut cel mai inconfortabil. Una care m-a lăsat să mă simt expus și crud. Vulnerabil.

Simțind că pielea mea începe să se târască, am înțepat un deget cu cea mai mică presiune. Pumnalul răutăcios de ascuțit a înțepat și sângele a curățat imediat. Întinzându-mi brațul peste bazine, am urmărit sângele curgându-mi din deget în timp ce șoptam cuvinte care mi-au opărit gâtul: „Ziua în care am luat prea multă aspirație de somn nu a fost un accident sau o decizie rapidă.” Mâna mi-a tremurat. „Nu am vrut să mă trezesc.”

Caverna era liniștită, cu excepția zgomotului din urechile mele, când picătura de sânge mi-a alunecat din vârful degetului și a stropit de pe suprafață.

Un șuierat a lovit aerul peșterii când mi-am tras mâna înapoi. Apa a izbucnit la viață, clocotind și învârtindu-se. S-a revărsat abur în spațiul de deasupra piscinelor. Gâfâind, am făcut un pas înapoi în timp ce ceața s-a învârtit sălbatic înainte de a mă prăbuși înapoi în bazine.

— Cred că asta înseamnă că a acceptat răspunsul tău, meyaah Liessa, spuse Nektas încet.

Nu m-am uitat la el. M-am prefăcut că nu a auzit ce am recunoscut. — Arată-mi pe Delfai, un zeu al divinației, am spus. "Vă rog."

Sângele s-a scufundat, smulgându-se în timp ce apele se unduiau și se învârteau, înghițind sângele. Nektas se apropie în timp ce norii se formau adânc sub

suprafață, mai întâi albă și apoi mai închisă. Mi-a amintit de sufletele din ceață pe măsură ce norii au luat formă, dar aceasta nu era o imagine spălată. Culoarea s-a infiltrat în piscină, iar un albastru pastel s-a rostogolit peste suprafață. Un cer. Pini verzi adânci se ridicau în spatele unui conac mare, măturator, făcut din piatră de fildeș, fiecare ac de pe copaci strălucind.

Am gâfâit când o altă undă a împrăștiat cerul și pinii, ștergând conacul.
„Sper cu adevărat că nu a fost asta pentru că asta nu mi-a spus absolut nimic.”

Nektas s-a uitat peste capul meu. — Nu cred, spuse el. "Uite."

Apa își schimba din nou culoarea pe măsură ce formele deveneau vizibile. m-am încordat. Au apărut un cap și umeri. Un corp. Apoi altul. Unul era mai înalt, cu pielea care îmi amintea de bijuterii de chihlimbar și părul negru ca trandafirii înfloriți de noapte. Era un bărbat, cu fața lui ovală înclinată în lateral. Arăta cam la vârsta pe care eu credeam că are Olanda, în al treilea sau al patrulea deceniu de viață. Era ceva în mâinile lui. Măcina ceva într-un castron de ceramică în timp ce buzele i se mișcau în tăcere. Părea că vorbește cu cineva...

— Ăsta e Delfai, spuse Nektas, aplecându-se în jurul meu pentru a pune o mână pe marginea de piatră a piscinei. „Arăt destul de viu și bine.”

Oricine îi vorbea începea să prindă viață în ape. Păr lung, des, blond maroniu și umerii drepti. Piele roz, sărutată de soare. O față în formă de inimă. Mi-a luat respirația surprinsă. O față pe care am recunoscut-o, una mult mai plină și cu ochi verzi mai strălucitori și mai vii decât îmi aminteam.

„O cunosc”, am șoptit, uluit, în timp ce o priveam zâmbind ca răspuns la orice i-a arătat Delfai în castron. „Aceasta este Kayleigh Balfour. Prințesa de Irelone. Delfai este în Irelone, la Cauldra Manor.

Capitolul 28

„Trebuie să fie soarta”, a spus Nektas în timp ce ne înapoi prin Vale. „Acel Delfai ar fi cu cineva pe care îl cunoști exact în acest moment.”

"Pot fi." Brațele și picioarele deja încordate în pregătirea pentru sirene, mi-am ținut ochii antrenați drept înainte. „Sau ar fi putut fi ceva ce Delfai știa? Zeii divinației ar putea vedea trecutul, prezentul și viitorul, nu? Poate că a știut să se împrietenească cu Kayleigh?

Nektas dădu din cap. „Ei nu le cunosc pe toate în mod înnăscut. Trebuie să fi fost ceva în care Delfai fie alesese să se uite, fie i se ceruse să facă. Dar dacă da, înseamnă că te-ar aștepta.”

M-am gândit la asta. „Penellaphe a fost cel care ia spus lui Nyktos să-l găsească pe Delfai. Nu știu câți ani are, dar ar fi putut fi ea cea care i-a spus ceva lui Delfai?”

„Penellaphe era tânără când Kolis a furat jarul lui Eythos, dar suficient de mare pentru a-și aminti de Zeii Divinației”, a spus el. „Ar fi logic să caute un Dumnezeu al Divinației pentru a afla mai multe despre viziunea ei.”

Și Holland ar fi putut parcurge din nou acea linie fină de interferență.

Oricum, nu a fost o coincidență. „Știi, prințesa Kayleigh a fost logodită cu fratele meu vitreg”, am spus, fără să-i fi spus lui Nektas cum o cunoșteam.

„A venit să o viziteze pe Lasania împreună cu părinții ei, regele Saegar și regina Geneva. Să-l întâlnesc pe Tavius. Fratele meu vitreg a fost un... măgar nepocăit.”

„M-am gândit la fel de mult.” Nektas sa aplecat, îndreptându-mi gluga care trebuie să fi alunecat. „Având în vedere plăcerea pe care Ash o găsește când îl vizitează în Abis.”

— El face asta des?

„Mai mult decât a avut cu orice alt suflet de mult timp.”

Mi-am strâns buzele ca să-mi opresc zâmbetul, pentru că până și eu puteam să recunosc că era un lucru sucit în care să-mi găsesc plăcerea. Mi-am dres glasul.

„Oricum, a avut cel mai bun comportament cu ea. La început. Nu a durat mult. Am văzut-o plângând într-o seară, după ce a făcut o plimbare nesupravegheată cu el în

grădini. Nu știu ce s-a întâmplat, dar știu că a fost ceva îngrozitor pentru că atunci când am avertizat-o despre el, nu a fost deloc surprinsă să audă ce aveam de spus.”

— Dar ea nu s-a căsătorit cu el? a întrebat el, iar când am clătinat din cap, și-a înclinat-o pe al lui. „Ar putea să plece de la o astfel de logodnă? Aveam impresia că nu era obișnuit în tărâmul muritorilor printre nobili.”

"Nu este." Buzele mele s-au zvâcnit într-un mic rânjet. „Așadar, am născocit un plan pentru a o face... indisponibilă pentru o astfel de logodnă.”

Sprâncenele i se ridicau sub glugă. „Și cum ai reușit asta?”

„Am obținut o poțiune de la o vindecătoare pe care o cunoșteam, una care ar putea să o facă să pară bolnavă – suficient de bolnavă încât logodna ar trebui să fie amânată.” Am râs de zâmbetul lui. "A mers. Kayleigh și-a convins părinții că trebuie să fie climatul mai cald și mai umed din Lasania și au dus-o acasă. Nu știu dacă au crezut că este o problemă legată de climă, Irelone este mult mai cool, dar ei... o iubesc. Asta a fost clar când nu au forțat-o să rămână în Lasania și nici nu au făcut-o să se întoarcă.”

— Foarte inteligent din partea amândoi, spuse el. „Deși este păcat că oricine ar trebui să recurgă la astfel de tactici.”

— De acord, am murmurat. „Tavius, mama mea și regele Ernald nu au știut niciodată cu siguranță că am intervenit, dar cred că au bănuit ceva.” am ridicat din umeri. „Dar dacă nu aș fi făcut-o? Ar fi schimbat asta decizia lui Delfai? Și nu am fi reușit să-l localizăm în tărâmul muritorilor? Adică, totul trebuie să fie conectat.” Am râs din nou. „Bănuiesc că fiecare aspect al vieții cuiva este într-un fel conectat – fiecare alegere de a face sau nu ceva creează o reacție în lanț. Nu poți să nu te întrebi exact cât de mult este preordonat.”

„Te vei înnebuni gândindu-te la asta”, a răspuns Nektas. „Dar niciuna dintre alegerile tale nu este prestabilită. Soarta nu este absolută. Soarta este doar o serie de posibilități.”

„Cum poți fi sigur de asta?” Am întrebat.

„Pentru că am fost acolo când au fost creați muritorii. Mi-am împrumutat focul pentru a insufla viață în carnea lor”, mi-a amintit el. „Morii au fost creați după imaginea Primals, dar li s-a dat și mai mult.”

„Abilitatea de a simți emoții.”

„Și liberul arbitru”, a spus el. „Soarta nu uzurpează asta, oricât de mult și-ar dori probabil Arae să facă în unele situații. Soarta vede doar toate rezultatele posibile ale liberului arbitru.”

Am simțit o oarecare ușurare când aud asta, știind că deciziile luate,

fie bune sau rele, au fost alegeri făcute activ și nu rezultatul urmăririi nefericite a unui set de evenimente deja decise. M-am uitat la Nektas în timp ce Giulgiul care protejează Valea se strecura din ce în ce mai aproape de drum și am început să aud din nou sirenele cântând. „Primii au liber arbitru?”

„Nu au făcut-o la început.”

Mi-am amintit ce îmi spusese Nyktos. „Abilitatea lor de a începe să simtă emoții a schimbat asta?”

El a dat din cap. „Nimic nu este mai puternic, mai mult de viață și de modificare a tărâmului decât abilitatea de a simți. Pentru a experimenta emoția. Dragoste. Ură. Dorință. A avea grijă de sine. Să ai grijă de altul.”

Nyktos nu ne aștepta la răscruce când părăsisem Valea așa cum mă așteptam să fie. Călăreții înfiorătoare erau, totuși, și s-au înclinat încă o dată când am trecut. M-am gândit că Nyktos fusese prins de ceva, fie la Pillars, fie în Lethe. Nektas nu părea îngrijorat, așa că nu am crezut că s-a întâmplat ceva prea grav.

Nu m-am uitat la sufletele care așteaptă să treacă prin Stâlpi, deși jăracul tremura, iar mușchii îmi erau deja încordați și dură din cauza luptei cu chemarea sirenelor. Dar ceața Primal a scăzut în cele din urmă și am putut vedea purpuriu în depărtare, sclipind sub lumina strălucitoare a stelelor. Am ciugulit o bucată de brânză pe care Nektas o predase în timp ce gândurile mele săreau de la un lucru la altul și am ignorat durerea slabă din tâmplele mele. N-aș face odată ce m-am întors la palat. Poate că nu este Culling, dar nu aș risca dacă da.

„Sera?”

Terminând bucata de brânză, am aruncat o privire spre Nektas. „Da?”

"Esti bine?" m-a întrebat, uitându-se la mine și apoi întorcându-și privirea către drum înainte.

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama ce întreabă, iar când am făcut-o, o înroșire m-a cuprins. Mâinile mi s-au strâns pe frâiele lui Gala. Am simțit că limba mea s-a îngroșat, devenind grea și inutilă, când inima a început să-mi bată cu putere.

Esti bine?

O întrebare atât de simplă. Unul la care mulți au răspuns ușor, mi-am imaginat. Un eu

ar fi putut să răspund în dimineața aceea fără ezitare sau mult pe gânduri. Esti bine? Acum, întrebarea era încărcată de înțeles pentru că nu numai Bazinele lui Divanash cunoșteau un secret pe care alții nu îl cunoșteau. Nektas a făcut-o, de asemenea.

„Eu... cred că da”, am spus în cele din urmă, învingând valul înțepător și inconfortabil. — Voi fi, am adăugat ridicând din umeri. „Sunt mereu.”

— Nu toată lumea poate fi întotdeauna bine, spuse el încet. „Și dacă se întâmplă să descoperi că nu ești, poți vorbi cu mine. Ne vom asigura că ești bine.
De acord?"

Gâtul și ochii usturā, capul meu îndreptat spre el. Privirea lui era încă fixată pe drum și nu știam dacă a făcut asta intenționat sau nu.
Poate știa că era mai ușor așa. „De acord”, am șoptit.

„Bine”, a răspuns el și pentru o vreme, asta a fost tot ce s-a spus. O tăcere s-a lăsat între noi când un nod s-a înfipt adânc în pieptul meu, acolo unde se formase acea crăpătură.

Am fost mișcat de oferta lui, puțin zdruncinat și prins cu nerăbdare. A fost o... bunătate neașteptată și m-a făcut să vreau să mă scufund cu fața întâi pe drum, în același timp în care am vrut să-l îmbrățișez pe draken.

— Oprește-te, a ordonat Nektas tăios.

Smucit din gânduri, am atras-o pe Gala pe loc. Îngrijorarea a înflorit.
"Ce este?"

Își înclină capul pe spate, adulmecând aerul. „Suntem pe cale să avem companie.” Bărbia i s-a afundat în timp ce privirea i-a străbătut pământul, sterp, cu excepția bolovanilor mari și a copacilor morți împrăștiați, care trebuie să fi crescut din lacurile care curgeseră odată aici. „Și nu va fi de natură prietenoasă.”

"Grozav." Am întins mâna pe partea lui Gala și am desfăcut una dintre săbiile scurte pe care Nyktos le pusese acolo. „Știam că această călătorie s-a simțit prea fără evenimente.” I-am urmărit privirea, fără să văd nimic la început. Apoi mișcarea unuia dintre copacii slabi și scobitori din apropierea drumului mi-a atras atenția. Mi-am mijit ochii în timp ce strânsoarea mea s-a ferm în jurul mânerului sabiei.

— Nu lovi mai întâi, a avertizat Nektas încet. Degete subțiri și lungi îndoite în jurul marginii trunchiului, de culoare maro-cenusie noroioasă. Degetele s-au ondulat, înfipând în scoarță. Gheare. m-am înțepenit. Un braț subțire a devenit vizibil, pielea părând dură și stâncoasă, ca... scoarță. „Ne permit să trecem fără incidente. Călărește încet. Fii pe fază."

Am privit mâna aceea pe copac în timp ce o împingeam pe Gala înainte. "Ce sunt ei?"

Nektas și-a adus calul mai aproape de al meu. „Sunt nimfe și sunt

vechi. În mod normal, erau creaturi amabile și binevoitoare care trăiau în pădurile și lacurile din Iliseeum, îngrijind pământul care le hrănea.
Prietenii dragonilor și apoi Primals și zei", a spus el și m-am concentrat asupra părții obișnuite a acelei afirmații și a timpului trecut al celorlalte. „Dar acum sunt încă o repercusiune a acțiunilor lui Kolis. Când a furat jarul lui Eythos, l-a corupt. Le-a transformat în creaturi de coșmaruri care acum se hrănesc cu durere și tortură."

„Oh", am șoptit. „Sună minunat."

„Odinioară erau una dintre cele mai frumoase creaturi pe care le-ai fi văzut vreodată în Iliseeum", a răspuns el.

Nu m-am lăsat să simt strânsoarea tristeții care a însoțit cunoașterea că Kolis i-a contaminat. Nu mi-ar face favor dacă aș face-o și ei au decis că nu ne vor lăsa să trecem. „Au fost aici când am călătorit la Pillars?"

„Sunt mereu aici."

M-am gândit la felul în care atât Nyktos, cât și el priviseră pământul. "Sunt ei ce l-au atras pe Ehthawn?

"Probabil." Mâna lui Nektas se sprijini pe sabia legată de cal. „De obicei, nu atacă un Primal sau Consoarta lor. Orice și orice altceva este un joc corect. Nici focul draken, nici eather nu le fac nimic. Singura modalitate de a-i opri este să le scoți capul."

— Grozav, am murmurat când am trecut pe lângă copacul în care se pândea cel în spate. Am văzut un altul în spatele unui bolovan. „Câți crezi că sunt aici?"

„Pot fi sute", a spus el, iar inima mi s-a cuprins. „Dar am văzut doar vreo duzină lângă drum."

„Trebuie să fie o vedere bună pentru că am văzut doar două."

"Este. De asemenea, știu ce să caut."

Am călătorit câteva minute într-o tăcere tensionată. Am mai văzut unul. De data asta, un pic mai mult din nimfă. Un picior moale. Un picior s-a prins în scoarță.

Ascensiunea a apărut mai mult la vedere, iar eu tocmai începeam să fiu puțin sperând că ne vor lăsa să trecem când Nektas a mormăit: „La naiba".

Apoi am văzut-o.

O nimfă ghemuită în centrul drumului, umerii cocoșați și așa mic se amestecase cu drumul însuși.

A crescut încet, iar eu, sincer față de zei, îmi doream cu adevărat să văd unul dintre aceste lucruri înainte ca acestea să se schimbe, deoarece această creatură era cu adevărat o chestie de coșmaruri. Piele ca scoarța, răsucită și năucită. Gheare pentru degete de la mâini și de la picioare.

Trăsăturile feței crăpate și distorsionate. Craniu fără păr, cu o coroană de os zimțat, expus.

„Vreau să te aud țipând”, șuieră nimfa cu o voce guturală și umedă.
„Vreau să te văd sângerând ca un râu”. S-a trântit în mișcare, alergând spre
S.U.A.

Nektas a scos o lamă din mâneca mantiei. A aruncat pumnalul, lovind creatura între ochi. Aruncată înapoi, nimfa urlă, zvârnindu-se în timp ce apuca lama înfiptă în cap.

Aerul se umplu de șuierat de pe ambele părți ale drumului. Am înjurat, legănându-mă în jos, în timp ce Nektas făcea la fel. Erau neclare, părând să se scurgă din bazinul neuniform, din copaci și din stânci.

— O să trec de partea asta, îl sfătui Nektas, înaintând cu pași mari înainte, legănând lama de piatră umbră peste gâtul nimfei de pe drum, scoțându-i capul. Creatura s-a spart în praf argintiu sclipitor. — L-ai pe celălalt?

M-am pregătit. „Mă gândeam să-i las să facă orice, dar presupun că da.”

El a zâmbit din umbrele glugăi lui în timp ce se îndrepta spre partea dreaptă a drumului.

Nimfele convergeau spre noi. Unul era înaintea celorlalți. "Nevoie.
Lăcomie. Sângerează, a clocotit, sărind.

Făcând un pas înainte, am răsucit sabia drept în timp ce a aterizat, trecând lama prin gâtul nimfei. Când creatura s-a destrămat, m-am învârtit, prinzând o a doua nimfă. A explodat și el.

Doi au traversat drumul deodată. „Ură”, a răpit unul.

„Soarta”, a gâlgâit altul.

M-am răsucit, lovind cu piciorul prima nimfă în genunchi. Piciorul creaturii a crăpat, despărțind centrul. „Ew,” am șoptit, trecând sabia prin gâtul celuilalt și apoi pe primul, în timp ce șocheia spre mine.

Privind pe partea cealaltă a drumului, l-am văzut pe Nektas tăind metodic printre nimfe. Capul mi s-a biciuit în timp ce m-am aruncat în lateral, evitând cu puțin ghearele unei nimfe.

"Mort. Bled. Roșu." Nimfa s-a învârtit.

„Vorbesc mereu așa?” am strigat în timp ce i-am tras lama peste gât. Părea să mai fi rămas doar câteva.

Nektas a aruncat o nimfă în timp ce își trânti sabia printr-o alta. "Dacă
consideri ca o prostie rimată este vorba, da.”

Zumzetul jarului din pieptul meu era o șoaptă în sângele meu în timp ce mă legănam. A

mâna uscată a zgâriat în aer, la câțiva centimetri de fața mea în timp ce mă întorceam. Blestemant, m-am smucit înapoi și m-am întors, împingând sabia înapoi. Lama a lovit pieptul nimfei. Praf umflat, strălucitor și gros. Am tras sabia în sus, peste gât... Un cal a nechezat

nervos, făcându-mi inima să se prăbușească. O nimfă a repezit caii. „Frica este sulița mea", șuieră acesta. „Durerea este câștigul tău."

„Asta nici măcar nu are sens." Am tras după nimfă. „Oh, nu, nu. Nu o să-i atingi."

Am strâns umărul nimfei, pielea aspră și uscată sub a mea, exact în momentul în care a ieșit pe Gala. Știam că nu voi fi suficient de rapid cu sabia. Nimfa își punea ghearele în cal. Furia sa înrădăcinat adânc, stârnind jarul. Mai multe lucruri s-au întâmplat deodată.

Jarul mi-a vibrat sălbatic în piept, căldura mi-a inundat venele, iar lumina alb-argintie mi-a înghesuit colțurile vederii pe măsură ce puterea se construia, crescând în interiorul meu și încărcând aerul. Am gâfâit când eather mi-a scânteie peste mână. M-am dat înapoi, dar era prea târziu. Esența curgea peste nimfă și se scurgea prin coaja cărnii ei. Lumina a umplut toate sutele de fisuri minuscule de pe tot corpul său, luminându-l din interior și apoi din exterior. Eather s-a turnat din gura și din ochi deschisi.

Nimfa a explodat.

Un val de putere a suflat înapoi, atât de intensă explozia de pământ m-a trântit pe fundul meu când s-a rostogolit în mine.

„La dracu", am șoptit, ridicând sabia în timp ce o umbră a căzut peste mine. Nektas s-a uitat la mine. — Credeam că ai spus că eather nu le-a făcut nimic?

„Nu ar trebui", a spus el. „Numai Primal al Vieții poate mânui genul de eather care poate ucide o nimfă." Nektas și-a dat gluga pe spate. „Este același tip de putere care poate ucide un alt Primal."

Nektas a spus foarte puțin restul călătoriei înapoi la palat și asta m-a lăsat puțin neliniștit.

Nu eram un Primal, așa că nu puteam înțelege cum aș putea avea în mine genul de eather care ar putea ucide un alt Primal. Sau cum ar putea fi acel jar

puternic.

Și îl lovisesem pe Nyktos cu acel ether. as fi putut...

Doamne, nici măcar nu mă puteam lăsa să termin acea linie de gândire – un indicator sigur al cât de mult mă schimbasem. Ceea ce trebuia să fac era să lucrez la controlul jarului până când Nyktos l-a îndepărtat.

După ce i-am dat Galei o perie rapidă și niște lucernă, m-am despărțit de Nektas când am intrat în palat, promițând că voi merge direct la Nyktos.
Nektas a plecat să se întoarcă la Jadis, care era în munții pe care încă nu i-am văzut.

Dându-mi seama că Nyktos trebuie să fie în biroul lui, m-am îndreptat acolo și am intrat în hol. În câteva secunde, am zâmbit la senzația că jarul se mișca în piept. Am pășit în nișă, observând că ușa era întredeschisă în timp ce am deschis o parte – m-am oprit, numele lui zbârnind și murind pe buzele

mele înainte să devină chiar o șoaptă. Nu am putut înțelege ce am văzut. Era ca și cum mintea mea nu putea procesa ceea ce îmi spuneau ochii.

Că era Nyktos așezat pe canapea, cu o mână relaxată pe perna lângă el, cu cealaltă strângând brațul într-o strânsoare albă. Corpul lui încordat, capul întors pe spate și ochii închiși, liniile izbitoare ale feței încordate și pielea mai palidă decât ar trebui să fie.

Sau că nu era singur.

Nicăieri aproape de asta.

Cineva era în poala lui. O femelă — o femeie subțire, sălcioasă, purtând o rochie violetă strălucitoare, era în poală . Călărându-se pe el. Bucuri blond-aurie căzură pe pieptul lui și îi protejară fața în timp ce ea îl strângea de umerii, cu degetele palide înfipând în cămașa întunecată – în timp ce se mișca împotriva lui. Nu puteam să-i văd fața, dar știam cine era.

Vasele.

Primal al Riturilor și Prosperității era în poala lui Nyktos. Atingându-l.
călare pe el. Se hrănește din gât.

Capitolul 29

Inima mi-a accelerat și apoi a încetinit în timp ce corpul meu a fulgerat înainte de a deveni înghețat. Nu simțeam absolut nimic în timp ce stăteam acolo, uitându-mă la Nyktos. La Veses. La ei. Am încercat să dau un sens la ceea ce vedeam – de ce era cu cineva, darămite ea, cea pe care el o numea cea mai proastă.

Nu avea sens.

Nu se putea.

Poate că m-am lovit cu capul luptându-mă cu nimfele și aveam halucinații pentru că asta părea mai plauzibil decât asta. decât hrănirea ei din Nyktos.
decât ei împreună.

Pentru că i-am spus că vreau să fiu Consoarta lui.

Mi-a spus Liessa - pe cineva pe care a găsit-o frumos. Cineva pe care l-a găsit puternic.

Cineva care avea să devină regina lui.

Apoi a gemut, sunetul răgușit și senzual. Brațul canapelei a scârțâit sub strânsoarea strânsă a lui Nyktos, iar zgomotul – sunetele – m-a scos din amorțeală șocată.

Mintea mea. Corpul meu. Fiecare parte din mine a procesat ceea ce vedeam. Emoțiile au venit într-un val în creștere, m-au copleșit, și au fost intense și bruște, în timp ce capul lui Nyktos smuci încet. M-am înfiorat sub greutatea fierbinte și înăbușitoare a... rănii. O agonie crudă și acidulată a udat fiecare por. Răni sufocante, zdrobitoare sculptate prin mușchi și oase. Crăpătura din piept mi s-a cutremurat în timp ce pielea mi se înțepa de căldură.

Cu altceva.

Capul auriu al lui Veses s-a ridicat la sunetul aerului șuierător de pe buzele mele întredeschise. Două răni adânci, furioase, au stricat gâtul lui Nyktos.
Părul des și strălucitor a alunecat înapoi peste un umăr subțire în timp ce Primal se uita la mine. Gura roșie de sânge ieșea în evidență grotesc față de delicatețea frumuseții ei. Surpriza a pâlpâit peste trăsăturile ei, apoi ochii argintii luminoși s-au mărit și apoi s-au blocat cu ai mei, în timp ce limba ei roz s-a aruncat peste el.

buza ei de jos. A lins sângele de acolo. Sângele lui Nyktos .

Bilă amară îmi înghesuia gâtul. M-am înecat cu el, încă înrădăcinat în loc, incapabil să mă mișc în timp ce Veses mă privea. M-a mărit. Răsucirea buzei ei mi-a spus că a găsit lipsă de ceea ce vedea și, Doamne, am simțit asta până la os, în timp ce mă uitam la ea. La ei. Doi Primiști frumoși și puternici. Împreună.

Sprânceana lui Veses se ridică. Acea buclă uscătoare s-a transformat într-un zâmbet dureros de frumos. „Deci, aceasta este ea?" a întrebat ea, vorbind cu acea voce guturală pe care mi-am amintit-o înainte de a chicoti.

Capul lui Nyktos se întoarse încet. Ochii i s-au deschis, și asta – asta a fost tot ce am putut.

Nu a existat niciun gând în spatele acțiunilor mele. A fost instinct. m-am împiedicat înapoi un pas, lovindu-se de u ă. Inima bătând încă o dată, m-am învârtit.

Veses au râs.

Și acel râs ascuțit ma urmat în timp ce ieșeam de la birou. S-a lipit de pielea mea pentru că nu m-am simțit niciodată atât de naiv, atât de prost. Râsul acela a rămas cu mine în timp ce crăpătura din piept îmi tremura violent. Dar cuvintele lui Nyktos m-au bântuit în timp ce am fugit.

Ea este foarte importantă pentru mine.

Am alergat orbește, cu gâtul strâns.

Ești unul dintre cei mai puternici oameni pe care i-am întâlnit vreodată.

Am deschis ușa în timp ce jarul din pieptul meu pulsa, alăturându-se agoniei palpitante.

Nu ai fost niciodată o fantomă pentru mine.

O nevoie necunoscută m-a împins pe scara îngustă și mucegăită.

Liesa.

Cizmele mi-au alunecat pe trepte. Am căzut pe fund, izbucnirea durerii plictisitoare nimic în comparație cu tristețea care mă zdrobește din interior. Nu mai simțisem niciodată așa ceva înainte, când mă ridicam în picioare și continuam. Nici măcar când familia mea a plecat la moșiile de la țară, iar eu fusesem prea tânăr să înțeleg de ce mă lăsaseră în urmă. Nici măcar palma înțepătoare pe care mama mea a dat-o în noaptea celei de-a șaptesprezecea ani de naștere nu a dus atât de rău. Nu era la fel de adânc. Nu mi-a furat fiecare respirație prea scurtă.

Am lovit decalajul dintre ultima treaptă și podea cu un mormăit, dar nu am încetinit. Am alergat pe lângă celule, încercând să depășesc ceea ce am văzut. Depășește cuvintele lui Nyktos.

Ești curajos și puternic.

Barele care căptușeau celulele erau neclare când am trecut pe lângă ele, ajungând la capătul

prima sală. Am plecat la stânga când presiunea s-a strâns pe piept.

Vei fi o consoartă mai mult decât demnă de săbiile și scuturile lor.

Pereții de piatră umbră m-au înghesuit în timp ce încercam să scap de mine.

Inima mea proastă.

Ideile mele stupide despre el — despre Nyktos. De ceea ce aș putea însemna pentru el. De ceea ce a însemnat pentru mine. Nu am putut fugi de ei când am căzut de ușa de la capătul holului. Fiecare respirație o durea în timp ce îmi apăsam fruntea de lemn, strângându-mi ochii împotriva umezelii. Dar era prea tarziu. Obrajii îmi erau umezi, chiar dacă nu plângeam. Nu mi-am permis asta.

Mi-am închis maxilarul în timp ce mi-am trântit palma de u ă, căutând furie. Pentru furie. Dar tot ce am găsit a fost durere. Rănit. Dezamăgire. În el.
In mine.

Nu ar fi trebuit să fac înțelegerea asta cu el. Nu a fost niciodată plăcere de dragul plăcerii. Mă mințisem pe mine atunci. Am putut vedea asta acum. Nu aș fi fost atât de sfâșiat de ceea ce i-a făcut trădarea mea dacă ar fi fost doar despre asta. Nu l-aș fi dorit pe el și doar pe el.

Și ca el să ceară să nu caut plăcere de la nimeni altcineva? Cum îndrăznește ?

Mâinile tremurând, durerea în piept, am găsit mânerul și l-am deschis. M-am clătinat în caverna slab luminată a unei camere, închizând ușa în urma mea.
M-am dat înapoi, împingându-mi mâinile peste față, în timp ce piscina se prelingea încet în spatele meu. Degetele mele erau umede și eu... nu ar fi trebuit să permit asta.

— O, zei, am optit eu răgu it, tremurând.

Nu ar fi trebuit să mă las să simt nimic. Ar fi trebuit să știu mai bine. am avut
fost antrenat mai bine decât asta. Am fost inteligent. Feroce. Gol. Viclean-

Imaginea lui Veses încolăcită în jurul lui Nyktos m-a atacat și am văzut-o mișcându-se împotriva lui. Hranindu-se cu el. Și mi-am amintit ce mi-a făcut mușcătura lui. Nu puteam uita cât de șocantă fusese această plăcere. Își făcuse oare mușcătura să doară așa cum o făcuse Taric cu mine? Sau i-a oferit ea același fel de plăcere pe care mi-a dat-o și mie Nyktos? I-am văzut strânsoarea cu degetele albe de brațul scaunului. Avea sângele lui în ea. Mai avea ceva în interiorul ei? Cu rochia ei, nu puteam... Gâzâind, m-am învârtit și m-am aplecat, strângându-mi genunchii în timp ce

crăpătura din piept îmi tremura și tremura. M-am îndreptat brusc, uitându-mă drept înainte, dar fără să văd nimic din frumusețea întunecată a piscinei. Bazinul lui.

Mi-a spus că nu a fost nimeni înaintea mea. Și presupusa lui lipsă de

experien ă? Cum l-am crezut că învață rapid? Am închis ochii, dar nu m-a împiedicat să-l văd din nou pe Veses, atât de confortabil să-l ating. Am văzut-o încă o dată în poala lui și am tresărit.

Ar fi trebuit să știu.

Nyktos nu putea iubi. Poate că i-ar păsa, dar orice a împiedicat pe cineva să facă asta trebuia să vină din același loc în care a făcut dragostea. În același loc au fost ținute atașamente. Legături care erau mai adânci decât sângele. Ar fi trebuit să mă aștept să nu existe o asemenea loialitate față de mine.

Am râs, sunetul șocant și ciudat. Mi s-au deschis ochii pe măsură ce am devenit fierbinte. Întinzându-mi mâna pe clema de pe mantie, am smuls-o, lăsând-o să plutească până la pământ, unde a tremurat. Nu mi-ar fi dat nimic dacă s-ar fi culcat cu jumătate din tărâmul muritorilor și cu Iliseeum înaintea mea. Dar el mințise și nici una dintre minciunile mele nu i-a făcut mai puțin înțepătura. Pentru că ceea ce am văzut a fost astăzi. Nu înainte. O avea în biroul lui, în poală, iar ea se hrănea din el, făcând numai zeii știau ce altceva. După mine.

După ce mi-a spus cât de curajos și de puternic sunt. Cât de vrednic am fost. După ce mi-a spus că nu am fost niciodată o fantomă pentru el. După ce m-am simțit în siguranță cu el. Încet, m-am întors spre masa de piatră și... ne-am văzut acolo.

Furia a venit în cele din urmă, s-a revărsat în mine, mi-a umplut venele și s-a scurs prin oase. Furia a inundat crăpătura din pieptul meu, înghițind jarul vibrator, iar ceea ce s-a repezit înapoi s-a simțit la fel de putrezit și decăzut ca nimfele. Focul ma cuprins, prinzându-mi plămânii în timp ce mă uitam la masa de piatră. Sigur. Mă simțeam în siguranță aici cu el. Destul de sigur încât să îmi permit să vreau mai mult.
A simți. A trai. A spera. Presiune construită și construită. Aerul s-a încărcat în jurul meu și apoi sa oprit. Apa a încetat să mai șoptească. Am tremurat când am făcut un pas înainte, cu gura deschisă. Sunetul care venea de la mine mi-a rănit urechile și, odată cu el, a venit un val de durere, furie și putere – putere străveche, infinită. Dezlănțuit.

Masa de piatră s-a spart în cenu ă.

Lumină slabă și pâlpâitoare și umbre dansau pe peretele acum gol. M-am uitat în jos la mâinile mele – la degetele larg răspândite luminate din interior. O lumină argintie a apăsat pe mânecile bluzei mele în timp ce mă scuturam, în timp ce praful cobora în jos, căzând pe obrajii mei umezi. Sângele și plămânii mi-au continuat să ardă.
Am continuat să tremur — nu, nu eram eu. Erau pereții și tavanul înalt și măturat.

Îmi s-a împiedicat inima, m-am întors spre piscină. Apa s-a aruncat și s-a prăbușit violent, dar nu a scos niciun sunet. Praful a căzut în foi mai groase ca zăpada. Panică

a înflorit când mantia părea să vibreze de-a lungul podelei. Durerea mi-a luminat pieptul. Durere adevărată. Nu respiram. Îmi țineam respirația.

Mi-am forțat gura să deschid pentru a inspira, dar acum mi se simțea gâtul denivelat și se scufunda. Doar stropi subțiri de aer au trecut pe lângă tehnica lui Holland, luptându-mă să mă controlez.

O fisură a crăpat de-a lungul peretelui, surprinzându-mă. Un altul s-a format în podea, răsunând ca un tunet.

O, dumnezei. Făceam asta.

Aveam nevoie să respir, dar mai întâi trebuia să mă calmez. Am căutat frenetic vălul din mintea mea în timp ce mă afundam în mâini și în genunchi. În partea îndepărtată a creierului meu, știam că respir prea repede. Asta era problema, dar nu am putut găsi golul, pânza goală pe care o uram atât de mult. Nu mă puteam regăsi în calm pentru că nu eram sigur că mă voi recunoaște dacă o faceam. Că aș ști chiar cine sau ce sunt.

O serie de fiori mi-au trecut pe gât și de-a lungul spatelui craniului. Degetele mi s-au îndoit pe podeaua de piatră umbră, în timp ce crăpăturile subțiri se întindeau sub mine ca o pânză de păianjen fină. Jarul din pieptul meu a vibrat pe măsură ce fracturile din podea se adânceau. Colțurile ochilor mi-au devenit albe. Stelele au început să izbucnească în toată viziunea mea.

Ceva... ceva era în interiorul crăpăturilor din podea, crescând și răspândindu-se — Rădăcinile

șerpuiră din piatra despicată și din pământ, desfăcându-mi peste mâini ca niște vițe, înfășurându-mi încheieturile, brațele. Mi-a cuprins stomacul. Ce... ce se întâmpla?

Vedeam rădăcinile cenușii, dar nu le simțeam greutatea pe pielea mea. Nu-mi simțeam picioarele sau fața. Oh, Doamne, asta a fost? Muream acum și pământul se ridica pentru a-mi revendica cadavrul? Mă simțeam așa – simțeam că tărâmul dispare sub mine și nu mă mai simțeam. am fost detașat. Plutitoare. Căderea -

Brațele mi-au trecut în jurul meu, ținându-mi spatele de un piept, rupându-mi rădăcinile brațelor. S-au sfărâmat în cenușă când au lovit pământul. Sera. Mi-am auzit numele. Am auzit-o vorbindu-se de nenumărate ori până când a spart.

„Sera", a strigat Nyktos, trăgându-ne înapoi în timp ce rădăcinile se întindeau din noi crăpături de sub mine, căzând peste picioarele mele – peste ale lui Nyktos. A înjurat, lăsându-mă suficient de mult încât să prindă una dintre rădăcini, smulgând-o. „Trebuie să-ți încetinești respirația. Ascultă-mă, spuse el, cu vocea blândă. „Pune-ți limba în spatele dinților din față superiori."

Ordinul m-a prins atât de neprevăzut încât am făcut ceea ce a ordonat el.

„Ține-ți limba acolo și gura închisă.” S-a lăsat pe spate, ținându-mă aproape în timp ce îmi îndrepta postura chiar și în timp ce rădăcinile se târau în sus corpurile noastre, traversându-mi pieptul. Am tresărit, scâncind în timp ce vițele ne înconjurau talia. A apucat din nou de rădăcini, smulgându-le. "Ignoră-i.

Închide ochii și ascultă-mă. Concentrează-te doar pe mine. Vreau să expiri numărând până la patru. Nu inspira. Doar expiră. Unu. Două. Trei. Patru. Acum inspiră pentru același număr.” Mâna lui a mers pe partea laterală a gâtului meu și degetul mare s-a mișcat cu mișcări scurte pe pulsul meu, la numărătoarea lui. „Acum expiră pentru aceeași numărătoare. Nu te opri.”

I-am urmat instrucțiunile, nu prea diferite de ceea ce mă învățase Holland. Am inspirat patru numărări și apoi am expirat pentru aceeași lungime.

Nyktos a repetat în liniște instrucțiunile, pieptul lui ridicându-se și coborând pe spatele meu în timp cu al meu. Inhala. Expiră. Cre tere. Toamna. Iar și iar în timp ce rădăcinile se învârteau în jurul nostru, lovindu-mi mâna la gât, umerii noștri...

„Nu funcționează”, se zgârie o voce din umbră, sună atât de departe. Am deschis ochii atunci, l-am găsit pe Rhain ghemuit în fața mea. Avea ochii mari în timp ce rupea bucăți de rădăcină. — Trebuie să oprești asta, Nyktos.

Praf negru îi căzu pe obraji și în părul roșcat-auriu. "Inainte să fie prea tarziu."

Nyktos a înjurat în spatele meu. Mâna de la gât mi-a întors capul. Nyktos s-a uitat la mine, cu pielea prea palidă și prea subțire, dar nu erau umbre sub carnea lui. Nu-i umple venele. Roșu și-a marcat gâtul. Plăgi perforate.

Am tresărit, trăgându-mă de strânsoarea lui.

"Fă-o." Rhain a smuls o altă rădăcină. „Fă-o acum, sau ea nu numai că pleacă să se omoare, dar să ne doboare tot palatul blestemat în cap.”

— La naiba, mârâi Primal, strângându-mi ceafa. "Îmi pare rău.

Îmi pare atât de rău." Fruntea lui a atins-o pe a mea pentru scurt timp, apoi s-a tras înapoi.

— Ascultă-mă, Seraphena. Eather se învârti prin ochi, iar vocea lui... era mai profundă, mai lentă. „Nu te mai lupta cu mine și ascultă.”

Am încetat să mă mai chinui.

Am ascultat.

A așteptat.

Încă o dată un vas gol.

O pânză goală.

Și când Nyktos a vorbit din nou, a fost doar un cuvânt, atât o șoaptă, cât și un țipăt care a ajuns adânc în mine, apucându-mă. A prelua controlul.

Dormi.

Capitolul 30

Am visat la lacul meu.

Eu inotam. Așa am știut că visez. Nu învățasem niciodată să înot, dar am alunecat fără probleme prin apa rece, la miezul nopții. Nu eram singur. O siluetă singură stătea pe mal, privind.

Un lup alb.

Lupul aștepta în umbra ulmilor, cu blana groasă de un argintiu luxuriant fasciculele fracturate de lumina lunii.

Nu știam cât am visat, dar am înotat și am înotat, plin de liniște. Înconjurat de el.

Lupul a așteptat.

Brațele și picioarele mele nu au obosit. Pielea mea nu s-a încrețit și nu s-a tăiat. Nici foamea, nici setea nu m-au găsit. Am înotat deasupra apei și apoi mai jos.

Și fiara a așteptat.

„Sera."

Am clipit încet din ochi deschiși, care aveau impresia că ar fi fost cusuți închiși. Mi-a trebuit o clipă până mi s-a clarificat vederea și să pun cap la cap obrajii și bărbia rotunjite, părul și ochii în nuanțe de onix care se îngustează la colțuri – irisi de un argintiu luminos.

„Bele?" Am grăunt, tresărind la zgârietura gâtului meu.

„Numele meu este Nell."

Am inspirat brusc, înconjurat de parfumul de citrice și de aer curat. „W ce?"

Un rânjet rapid îi trase buzele pline. "Glumesc." Zeița s-a uitat peste umăr și a strigat: „În sfârșit s-a trezit".

Am tresărit, urechile mele ciudat de sensibile. În sfârșit treaz? Bele a dispărut din vedere și am văzut pereți netezi și negri și o canapea lungă și adâncă. Capul mi s-a întors și inima mi s-a oprit când privirea mi-a aterizat pe cutia mică de lemn de pe noptiera de lângă pat.

Eram în dormitorul Primalului.

Amintirile au răsărit prin mine – imagini cu el și ea în biroul lui, urmele mușcăturilor de pe gâtul lui și agonia zdrobitoare a zborului meu nebun spre piscina de sub palat. Dezamăgirea. Slăbirea inimii -

Nu.

Nu m-as duce acolo. N-aș mai simți asta – nimic din toate acestea. Am început să mă

ridic — „Să nu facem asta încă”. Rhain intră în camere, cu curelele concepute pentru a-i ține armele atârnându-i liber pe piept.

M-am oprit, amintindu-mi că era sub palat, rupând... rădăcinile care crescuseră din crăpăturile pe care le creasem în fundație, asistând la pierderea mea totală a controlului. Fața mi s-a încălzit.

Rhain s-a apropiat de pat în care nu aveam idee cum am ajuns. "Cum te simti?" întrebă el, cu linia sprâncenelor încruntată în timp ce stătea pe marginea patului. Părea îngrijorat, dar și... ușurat și nu înțelegeam de ce ar simți oricare dintre aceste două lucruri.

Sau de ce ar fi în aceste camere.

„Bine”, am șoptit eu răgușit, privind în jur și văzându-i doar pe Bele zăbovind lângă canapea, învăluită în griul gărzii. "Însetat."

„Bele”, strigă Rhain. „Îmi faci o favoare și ne aduci apă și suc, vă rog?”

„Arăt de parcă vreau să-ți fac o favoare?” replică Bele.

Răspunsul ar fi nu.

Rhain îi aruncă o privire ascuțită peste umăr. Ea a oftat din greu, dându-și ochii peste cap. — Oricum, mormăi ea. „Voi fi bucuros .”

Buzele zeului zvâcniră în timp ce o privea îndreptându-se în picioare spre uși. "Mulțumesc."

Bele l-a dat jos.

Râsul blând al lui Rhain s-a stins când atenția i s-a întors asupra mea. "Ai un durere de cap? Vreo durere de maxilar?”

"Nu." Trepidarea a crescut, alăturându-se confuziei în creștere. „Ar trebui?”

"Nu sunt sigur." El a ridicat din umeri și nimic din toate acestea nu era tocmai lini titor. „Vrei să încerci să te ridici și să vezi ce se întâmplă?”

"Nu știu." M-am uitat la el, și mai confuză. „Eu?”

A apărut un rânjet pe care nu-l mai văzusem de când aflase de trădarea mea. S-a estompat repede. "Hai sa incercam."

Aveam o mulțime de întrebări, începând cu ceea ce mi s-a întâmplat exact sub palat și terminând cu cea pe care nu voiam să o întreb. Unde era Nyktos? Dar nu voiam să știu unde este. Punându-mi mâinile pe salteaua moale, am împins în sus.

"Încet." Rhain s-a aplecat în față pentru a ajuta, mâna lui atingându-mă brațul – brațul meu gol. O sclipire de energie a bâzâit din pielea mea către a lui, trăgând un șuierat de la el în timp ce se smuci înapoi.

— Îmi pare rău, am gâfâit. „Te-am rănit?”

"Nu." Clipi rapid. „Nu mă așteptam ca încărcătura de energie să fie atât de puternică.”

A fost asemănător cu ceea ce am simțit când pielea mea a intrat în contact cu... cu cea a lui Nyktos, dar asta nu mi s-a părut atât de puternic. Pătura a alunecat în timp ce m-am așezat, căzând până la talie și dezvăluind că eram complet nud. Mi-am tras în grabă blana moale de bărbie, în timp ce ochii mei s-au îndreptat spre cei ai lui Rhain. „De ce sunt goală? Și te rog spune-mi că nu tu m-ai dezbrăcat.”

Rhain zâmbi. "Nu vă faceți griji. Nu sunt nici pe departe interesat de ceea ce tocmai mi-ai prezentat. Acum, dacă ai fi fost Saion sau Ector, aș fi fost cu totul în peepshow.”

„Nu ți-am dat fulger”, am mormăit, strângând pătura. "Dinadins."

M-a privit rezemat de tăblia cu smocuri. „Apropo, fie Aios, fie Bele a fost cel care a făcut asta. Erai acoperit cu praf și murdărie, iar Nyktos nu a vrut să te trezești acoperit de murdărie.”

Inima mea s-a răsucit prea tare. „Ce grijuliu cu el.”

Capul lui Rhain se înclină încă o dată, cu ochii îngustați.

M-am uitat din nou la uși, apoi la cea care ducea la camera de baie. Ambele erau închise. M-am reorientat pe Rhain. „Ce naiba sa întâmplat?”

„Speram că poți răspunde la asta pentru mine.”

„Tocmai m-am trezit, deci de unde ar trebui să știu?”

„Vorbeam despre ce a venit înainte să-ți pierzi rahatul și să prăbușești tot palatul”, a răspuns el și m-am încordat. „N-am văzut niciodată așa ceva – nici măcar de la un Primal în Culling lor.” Bărbia i se ridică ușor.

— Ești puternică, Sera.

— Mul umesc, am murmurat.

„Nu sunt sigur dacă este un compliment”, a răspuns el. „Care este ultimul lucru pe care îl ai tine minte?"

A fost nevoie de câteva momente pentru a pune în ordine amintirile panicate și dezarticulate. „Eu... am spart o masă și tot palatul tremura. Au fost aceste rădăcini care ieșeau din pământ.” Am clătinat din cap. "Apoi...
Nyktos era acolo. La fel ai fost tu. Am fost..."

„Îți pierzi rahatul?”

Mi-am arcuit o sprânceană. — Acesta este un mod de a spune, am mormăit. „Nu am vrut să-mi pierd controlul și să fac orice făceam. Tocmai s-a întâmplat, iar eu... Fața mi s-a încălzit și mai mult. "M-am panicat." Mai erau amintiri șterse despre Rhain i-a spus ceva lui Nyktos. „Este ultimul lucru pe care mi-l amintesc.”

Apoi Bele intră înapoi în cameră, ținând un pahar într-o mână și un ulcior în cealaltă. Pumnalele legate de șoldurile și coapsele ei străluceau întunecat sub aplicele din apropiere, când se apropia.

„Simt că am ratat ceva”, am spus, uitându-mă la ceașca pe care o ținea Bele,
vrând să-l smulgă din mâini.

Bele pufni.

Rhain i-a trimis o altă privire nemulțumită pe care nu eram sigur că nici măcar a observat-o – sau îi păsa dacă o făcea. A luat ceașca de la ea și mi-a întins-o, având grijă să nu-și lase mâinile să intre în contact cu ale mele.

Ceea ce m-a făcut și mai îngrijorat. Dar comportamentul lui Rhain m-a lăsat pe tot
cu atât mai nervos. „De ce ești drăguț cu mine?” am scapat eu.

Bele scoase un râs puternic în timp ce Rhain se lăsă pe spate cu un picior bun. — Nu știu ce vrei să spui, spuse el.

„Nu mă placi. Amândoi știm asta, am subliniat eu, uitându-mă la pantele obrajilor lui Rhain devenind roz. „Dar ești aici și ești cam drăguț. Deci, aproape că am murit sau ceva?

"Bine." Bele scoase cuvântul.

Neliniștea mea a crescut în timp ce am ridicat paharul la buzele mele uscate. Prima înghițire de apă a fost beatitudine. Am băut cu poftă, cu ochii închizându-mă în timp ce am înghițit lichidul rece.

— Mai încet, îl sfătui Rhain încet. „A trecut ceva vreme de când ai mâncat și nu vreau să te îmbolnăvești din cauza băuturii prea repede.”

De ceva vreme de când am mâncat? Am luat un mic dejun destul de bogat și nu putea să fi fost atât de mult în urmă. Am aruncat o privire între cei doi. Doar dacă nu a fost mai mult decât îmi dădeam seama. Am sorbit din apă. „Exact de cât timp sunt

dormit?"

„Trei zile”, a răspuns Bele.

M-am sufocat, scuipând apă peste bărbie și pe brațele lui Rhain.

— Ai fi putut să aștepți până a terminat de înghițit? a întrebat-o pe zeiță.

Bele a ridicat din umeri. „Având în vedere cât de mult bea, asta ar fi trecut într-o oră de acum înainte.”

"Îmi pare rău." Mi-am târât brațul peste bărbie. „Am adormit de trei zile? Cum este posibil?"

„Cullingul”. Rhain mi-a luat ceașca, așezând-o pe noptieră. „Și nu este chiar un somn. Este staza. Se poate întâmpla atunci când corpul este suprasolicitat. Practic, sistemul tău se oprește pentru a-și acorda timp să reconstruiască energia epuizată necesară atunci când te afli în Culling. Nu se întâmplă întotdeauna”, a spus el și mi-am amintit că Nyktos a menționat-o înainte. „Totul depinde de câtă energie ai folosit și de ce ai făcut pentru a reumple acea energie.”

„Am dormit o dată timp de patru zile.” Bele își încrucișă brațele. "A fost ca hibernând. Mi-aș dori să pot face asta acum, sincer să fiu.”

Rhain a oftat în timp ce mi-am târât privirea de la ea și am întins mâna după apa. A apucat ceașca, dându-i-o. Am terminat conținutul, dorindu-mi să fie whisky. „Oricum, te-ai epuizat, așa că corpul tău ți-a dat timp să-ți revii.”

— Ai noroc că au fost doar trei zile. Bele s-a întors la masă să ia ulciorul cu ceea ce speram să fie suc. „Puteai să fii eliminat timp de săptămâni.”

„Săptămâni? Asta se poate întâmpla?” am bolborosit.

Rhain dădu din cap. „S-a întâmplat cu zei care nu s-au hrănit. Dar cei mai mulți în Culling lor nu supraviețuiesc acestui tip de epuizare a energiei.”

m-am încruntat. „Rădăcinile care au ieșit din pământ? Asta se întâmplă în mod normal?”

se batjocoră Rhain. „La naiba, nu, nu este. Asta se întâmplă doar când Primals intră în stază. Rădăcinile — sunt menite să protejeze un Primal în timp ce se odihnesc. Ei te protejează.”

„M-au sufocat ”.

„Încercau să te acopere, să te țină în siguranță. Bine, lasă-mă să explic așa, a spus Rhain când mi-a văzut privirea de neîncredere. „Primalii sunt o parte a structurii tărâmurilor. Rădăcinile le mențin conectate la

tărâmuri în timp ce se odihnesc. A intelege?"

— Da, am optit.

Rhain miji ochii. „Nu înțelegi."

"Nu." M-am întors către Bele. „Dar oricum ar fi, nu sunt un Primal."

„Dar ai în tine tăciune primară . Deci, da, practic ești un Primal în sacrificarea lor." Bele a umplut din nou cana. „Ești o mică minge de specialitate."

Rhain părea puțin mai puțin impresionat de această afirmație.

„Trebuie doar să te asiguri că asta nu se va întâmpla din nou", a spus Rhain în timp ce i-am luat paharul de la Bele. „Pentru că data viitoare când te culci, s-ar putea să nu te trezești."

„Ca... deloc", a adăugat Bele în timp ce beam un pahar din sucul dulce de fructe. A făcut mult mai mult pentru a-mi ușura zgârietura gâtului. „Este destul de comun să te pregătești să mori în timpul sacrificării."

— Bele, gemu Rhain.

"Ce? E adevărat. I-am spus mamei mele că vreau o ceremonie dacă mor", a continuat ea. „Una mare, neplăcută, plină de rugăciuni nesfârșite către Primals și un flux nenumărat de plângeri pentru a vorbi doar despre cât de grozav am fost. Vreau suspine puternice, sincere, nu doar câteva lacrimi. Vorbesc din plin, plâns urât. Moci curgând pe față un fel de plâns." Pielea de deasupra sprâncenelor ei s-a încrețit în timp ce buzele i se strângeau. „Și măcar o luptă bună în timp ce corpul meu arde. Ca o luptă completă care dă chiar peste rug."

M-am uitat la Bele. "Wow."

— Cam asta rezumă, remarcă Rhain.

M-am uitat la el și apoi mi-am amintit ce îi spusese lui Nyktos.

Trebuie să oprești asta. Fă-o. Și mi-am amintit că am devenit gol. Gol.

Mi s-a strâns strânsoarea cupei. „Nu m-am dus la culcare."

— Nu, nu pe cont propriu, confirmă Rhain.

„Nyktos... a folosit constrângere asupra mea."

„Nu a vrut", a spus Rhain, și mi-am amintit și asta – mi-am amintit că Nyktos încerca să mă facă să-mi calmez respirația. Reticența lui aproape palpabilă. „Dar dacă nu ar fi făcut-o, tu nu ai fi aici. Dacă nu ai doborât palatul asupra noastră, ai fi putut intra în Ascensiunea ta. Și asta te-ar fi ucis. Înțelegi? Pentru că asta era probabil ceea ce se întâmpla. Te-ai forțat să intri în Înălțare."

Nu mă forțam la rahat, dar am înțeles ce spunea. „Eu... înțeleg", am spus și asta a fost greu. „Înțeleg de ce a trebuit să o facă, dar asta

nu înseamnă că trebuie să-mi placă."

Nările lui Rhain s-au deschis. „Încă o dată, nu cred că înțelegi."

Furia a izbucnit în timp ce i-am ținut privirea. „Mi-am petrecut toată viața fără arbitru liber, dar eram conștient că nu am control. Cu constrângere, nu am conștientizare. S-ar putea să nu ți se pară o diferență sau una care ar trebui să conteze, dar pentru mine o face. Dar așa cum am spus, înțeleg de ce a făcut-o. Alternativa ar fi fost moartea."

Ceva i-a pâlpâit pe față, dar a dispărut înainte să înțeleg ce este. „Doar nu-l ține împotriva lui." Și-a întors privirea.

„El va face asta pentru tine."

Altceva spusese de Rhain m-a lovit brusc. Că habar n-aveam ceea ce Nyktos sacrificase pentru mine...

Sucul a stropit când Bele s-a lăsat jos pe marginea patului, cu armele și tot. Rhain îi aruncă o privire exasperată.

Limpezindu-mi gandurile, am luat un pahar cu atentie in timp ce ma reorientam asupra a ceea ce era important. „Cum facem să nu se întâmple asta din nou?" Am întrebat. „Intrarea în stază..."

„Și probabil să mor?" Bele a terminat pentru mine.

— Da, am mormăit. "Acea."

"Mâncând. Multe proteine." Bele se sprijini de tăblie.

— Și ciocolata, dacă îmi amintesc bine.

Ciocolată. Acum am înțeles de ce asta însoțea adesea mâncarea adus la mine și de ce Nyktos a fost mereu atât de concentrat pe mesele mele.

— Activitate fizică, continuă Rhain. "Asta ajuta."

„Și, da, asta sună contraproductiv", a spus Bele. „Dar există o știință în spatele ei pe care nu mi-a păsat niciodată să o învăț. Dormit. Nu ca acel lucru de somn al morților pe care tocmai îl făceai, ci un somn normal, bun de opt ore."

„Nu cred că am dormit vreodată opt ore de mai multe nopți", am spus. „The ciocolata cu care pot face față, totuși."

„Sângele ajută și el." Bele a ridicat o sprânceană în timp ce mă uitam la ea. „Sângele zeilor, adică. Sau al unui Primal." Ea mi-a făcut cu ochiul. „L-ai bea exact ca și cum ai bea acel suc", a spus ea, iar eu mi-am aruncat privirea spre ceașcă. „Poate fi puțin ciudat așa dacă nu-l ții de cald. Devine cam gros și înghețat."

„Soarte", mormăi Rhain, trecându-și mâna pe față.

Stomacul mi s-a învârtit când m-am aplecat în tăblie. Ar fi trebuit să plătesc

mult mai multă atenție lui Nyktos când m-a avertizat despre Culling, în loc să mă enervez cu comentariile lui despre a mă asigura că mănânc și mă odihnesc suficient. Am coborât ceașca, aruncând o privire pe lângă Bele, spre ușile camerei.

„A mai fost cineva aici în timp ce m-am odihnit?”

— Nu din ce să știu eu, spuse Bele.

Am aruncat o privire spre Rhain. Se uita fix la ulcior. Niciunul dintre ei nu știa de vizita lui Veses? Rhain trebuie să fi fost aproape ca să mă găsească lângă piscină cu Nyktos, dar asta nu însemna că știa că ea fusese aici. Din câte știam eu, zeii nu puteau simți sosirea unui Primal la fel ca un alt Primal.

"Unde este el?" Nu m-am putut abține să întreb.

„La Pillars, am de-a face cu niște suflete nervoase.” Bele și-a întins picioarele lungi, lăsându-și gleznele încrucișate în poala lui Rhain. „Probabil că va fi foarte dezamăgit să afle că ai decis să te trezești în sfârșit când nu era aici.”

M-am îndoit de asta.

„Știi, el a fost aici aproape tot timpul în care ai dormit”, a spus Bele, în timp ce Rhain și-a aruncat picioarele cu cizmele din poală. „Dormând lângă tine. Să nu se rătăcească mai departe de biroul său decât dacă era nevoie. Găsind peste tine ca o mamă găină a morții.”

Degetele mele s-au apăsat în ceașcă, în timp ce asta mi-a trecut drept prin piept. „Era îngrijorat de jar. Dacă mor, ei merg cu mine.”

„Da, nu cred că asta a fost.” Bele și-a lăsat picioarele înapoi în poala lui Rhain. — Era îngrijorat, nu-i așa, Rhain?

— Da, mormăi Rhain, fără să se obosească să-și scoată picioarele de data aceasta. „Am crezut sincer că îl va ucide pe Ector de cel puțin cinci ori în ultimele trei zile.”

Bele zâmbi la asta.

Și eu... nu știam ce să fac în privința asta, când Rhain și Bele au început să se certe dacă Ector meritase multele amenințări cu moartea pe care le primise. Am înțeles suficient despre emoții în general pentru a știu că cineva ar putea să-i pese de altul și totuși să facă lucruri care i-ar putea... răni - intenționat sau nu. Văzusem asta destul în tărâmul muritorilor și mă îndoiam că Primarii sunt altfel, deoarece își luau emoțiile de la muritori. Și acum, puțin îndepărtat de ceea ce văzusem în biroul lui, puteam să recunosc în sinea mea că Nyktos ținea la mine. El a dovedit asta. Dar ceea ce văzusem arăta cât de superficiale erau acele sentimente. Nu numai atât, mă mințise în mod clar în legătură cu relația lui cu Veses – ce simțea pentru ea. Cine stia

despre ce altceva nu fusese sincer. Dar și eu...

mi-a pasat prea mult.

Nu aș fi reacționat așa cum am făcut altfel. Aș fi fost mai mult supărat decât rănit. Inima mea nu s-ar fi simțit ca și cum s-ar fi frânt. Am avut sentimente pentru el și asta nu a făcut niciodată parte din înțelegerea pe care am încheiat-o cu el.

Asta nu a fost niciodată în cărți pentru mine. Dar îi deschisesem ușa, lăsându-mă să mă simt în siguranță cu el și să vreau mai mult decât ar trebui. Și asta era pe mine.

Dar ce era pe el? Greșeala pe care a făcut-o? Trecuse pe ușa aceea deschisă.

Și asta se simțea ca o greșeală de neiertat.

Din ambele părți.

Pentru că am fi putut avea ceea ce am oferit eu în acea afacere. Plăcere de dragul plăcerii. La naiba și nimic mai mult. Fără conversații lungi despre anxietate sau temerile mele legate de ce fel de persoană eram. Nu trebuia să mă întrebe despre viața mea în Lasania. Nu aveam nevoie să mă întreb despre a lui.

M-am uitat la sucul întunecat, roșu-rubiniu, cu ochii arzând. Dacă aș fi fost sincer cu mine, nu ar fi putut rămâne niciodată pur fizic. Începusem să am grijă de el când fusesem hotărât să-l ucid. Începusem să vreau mai mult chiar și atunci.

Închizând ochii, am înlăturat usturimea și mi-am forțat gândurile la ce va urma. Ceea ce am văzut între el și Veses nu s-a schimbat că erau probleme mult mai mari de rezolvat. A fost găsit Delfai în Irelone. Scoaterea jarului. Am de-a face cu Kolis. Toate lucrurile care au cerut ca eu și Nyktos să lucrăm împreună. Dar cel mai important, nu puteam să-mi pierd din nou controlul. A face asta era prea periculos. Pentru ceilalti. Pentru mine.

Și contrar a ceea ce credea Nyktos, nu voiam să mor. Nu atunci când exista posibilitatea unui viitor care să nu fie dictat de un destin la care nu acceptasem niciodată. O viață pe care eu și nimeni altcineva nu am avut-o. Aveam nevoie să supraviețuiesc pentru a trăi asta.

Pentru că mi-am dorit asta.

A meritat-o.

Ceea ce însemna că trebuia să devin consoarta lui Nyktos. Până când am avut de-a face cu Kolis, aveam nevoie de protecția oferită de titlu. Dar nu putea fi nimic mai mult decât atât. Eram suficient de matur ca să recunosc asta, indiferent cât de mult îmi plăcea să fiu în brațele lui Nyktos. Oricât de mult mi-am dorit asta.

Pentru că lucrurile fizice au dus la a dori mai mult. La sentimente. Și asta nu era sigur. Nu pentru mine. Nu pentru alții. Mă durea pieptul chiar și acum, semn sigur că eu

voia prea mult.

Dar odată ce ne-am descurcat pe Kolis? Aș putea să vreau pe mulțumirea inimii mele — și ceea ce îmi doream era libertatea.

Știam ce trebuie să fac.

Hotărârea s-a format când am deschis ochii. Bele și Rhain încă se certau. Peste ce, habar n-aveam. Dar Rhain mă urmărea. Am întins mâna peste Bele, așezând cana pe noptieră.

"Ce faci?" ea a intrebat.

„Să ies din pat”. Am tras de blană, dar jumătate din ea era blocată atât sub ea, cât și sub Rhain. „V-ați putea mișca cu toții? Dacă nu, va trebui să mă dau jos din acest pat complet gol.”

„Nu am neapărat o problemă cu asta”, a remarcat Bele. „Dar Nyktos ar putea.”

— Asta e problema lui, nu a mea, am spus. „Și ultima dată când am verificat, eu Sunt mai mult decât capabil să decid cât timp vreau să stau în pat.”

„Nu este vorba să fii capabil sau să te controlezi”, a argumentat Rhain. „Este vorba despre a te asigura că ești gata să fii treaz și să te miști. Nu dormeai, Sera. Erai în stază – ceva la care nu ar fi trebuit să fi putut supraviețui. Din punct de vedere mental, s-ar putea să crezi că ești cu toții buni, dar fizic, s-ar putea să nu fii.”

Avea o idee, i-aș da asta. Dar nu am vrut să fiu la Nyktos
pat când s-a întors. Nu am putut. „Trebuie să folosesc camera de baie.”

„De ce nu ai spus asta?” Bele oftă în timp ce se rostogoli de pe pat.

Rhain a ezitat, expresia de pe chipul lui spunând că nu prea mă credea, dar s-a ridicat și el. Mi-am adunat blana în jurul meu și m-am îndreptat spre cealaltă parte a patului. M-am ridicat, recunoscător să descopăr că picioarele mele nu s-au prăbușit asupra mea. S-au simțit puțin ciudat când făceam un pas, totuși – puțin furnicători din cauza lipsei de mișcare. Ținând blana aproape, m-am îndreptat direct spre coridorul îngust dintre cele două camere.

"Unde te duci?" întrebă Bele.

„În camerele mele de baie. Și acolo stau”, am anunțat cu cât de multă autoritate am putut, în timp ce era drapat într-o pătură.

Nici unul nu m-a oprit. Au urmat, totuși. Dormitoarele mele erau așa cum le lăsasem. Draperiile de la ușile balconului au fost trase înapoi, dezvăluind cerul cenușiu închis. Era noapte. Unul dintre ei a aprins luminile din pereți când am intrat în camera de baie, luând halatul pe drum.

Am închis ușa, nepermițându-mi să mă gândesc la ce s-a întâmplat în acest spațiu. Trebuia să trec peste asta pentru că nu aș mai folosi camerele de baie ale lui Nyktos.

Am ignorat un pic de dezamăgire pe care am simțit-o când mă ocupam de nevoile personale și apoi am întrebat prin ușă: „Pot să aduc apă caldă?”

Se auzi o afirmație înfundată, apoi am așteptat, făcându-mi timp în liniștea camerei de baie pentru a găsi calmul. Am căutat vălul și de data aceasta nu a fost un eșec. Am descoperit acel nimic, lucrul care m-a lăsat să închid dezamăgirea, durerea și mânia. Sigilat dorința – nu, nevoia – de a ști exact ce făcuse Nyktos cu Veses până la ultimul detaliu dezgustător. Am luat toate acele emoții dezordonate și, în mintea mea, le-am închis într-o cutie indestructibilă din piatră de umbră.

A venit o bătaie. Am expirat, lung și încet, lăsând golul să invadeze fiecare parte a ființei mele în timp ce deschideam ușa. Nu era Baines cu apă, ci Rhain. M-am dat înapoi în timp ce umplea cada și apoi i-am mulțumit când a terminat.

— Mă voi asigura că se trimite niște mâncare, spuse Rhain și apoi plecă, închizând ușa în urma lui.

Am făcut cea mai rapidă baie din toată viața mea, dar mi-am băgat fundul în cada. Totuși, de data asta m-am îndreptat spre ușă și inima mi-a bătut cu putere toată treaba.

A fost un succes – unul minor, dar totuși. Am pieptănat rapid încurcăturile din părul ud și l-am împletit pentru că stomacul meu hotărâse să se trezească la un moment dat în timpul băii. mor de foame.

Doar Bele a rămas în camerele mele când am ieșit. nu am vazut ea la început când ochii mei erau lipiți de vasul acoperit de pe masă.

— Este supă, spuse Bele, iar privirea mea s-a îndreptat spre canapea. Se plantase acolo, cu picioarele întinse și gleznele încrucișate pe brațul canapelei. „Ușor de digerat.”

— Mulțumesc, am murmurat, grăbindu-mă la masă. A așteptat un castron destul de mare de supă, împreună cu două felii de pâine și o bucată de ciocolată. Am devorat totul în tăcere.

"Încă flămând?" întrebă Bele.

Rezemat pe spate în scaun, m-am gândit pentru scurt timp să cer mai mult, dar stomacul meu se simțea deja prea strâns și meritam sticla de vin care stătea în apropiere. "Sunt bine." Am aruncat o privire spre canapea. Tot ce puteam vedea era partea din spate a capului ei întunecat și vârfurile ascuțite ale cizmelor. am apucat

sticla de vin și paharul și trandafirul, îndreptându-se spre pat ca să o pot vedea. M-am așezat pe margine. — Vezi asupra mea până la întoarcerea lui Nyktos?

"Nu. Orphine este în apropiere." Își legăna picioarele înainte și înapoi. „Sunt aici pentru că sunt năzdrăvan".

Sprâncenele mele s-au ridicat.

„Am fost aici, știi, când întregul palat a început să tremure zilele trecute", a continuat ea după o clipă. „La început, am crezut că este un alt atac și m-am cam entuziasmat. Așa m-am plictisit. Dar când m-am uitat afară și nu am văzut nimic, mi-am dat seama că Nyktos era într-o dispoziție urât. Aceasta a fost singura explicație logică, deoarece nici măcar cei mai vechi și mai puternici zei nu au putut face să zdrăngănească întregul palat."

Mi-am turnat o jumătate de pahar de vin și apoi, gândindu-mă, am umplut totul, gândindu-mă că voi avea nevoie de el pentru ori de câte ori Nyktos își face apariția.

„Dar tu ai făcut-o." Bele și-a întins gâtul, privind înapoi la mine. „Un muritor cu jar primar în tăierea lor."

Am luat un pahar lung la recapitularea inutilă.

„Ce naiba? Cum este posibil? Înțeleg că ești super special, dar... Fates bune, spuse Bele și am dat din cap în tăcere de acord la neîncrederea în tonul ei. „Oricum, ce te-a enervat?"

Am mai luat o gură de vin.

„Și știu că a trebuit să facă ceva pentru că acesta este cam singurul lucru care face să meargă pe eather în timpul sacrificării." Ea s-a ridicat. „Când eram în Culling-ul meu și în apropierea Ascensiunii, am spart ferestrele chiar dacă mă supăram puțin pentru ceva. Multi. Când am terminat cullingul, nu mai erau ferestre în casă."

„A sugerat cineva vreodată că ai putea avea probleme de furie?" Am întrebat.

Bele pufni. „Spune, probabil, cea mai argumentată și mai combativă persoană pe care am întâlnit-o vreodată."

m-am încruntat. „Nu sunt combativ."

Ea și-a ridicat sprâncenele.

„Sunt... asertiv."

„Agresiv asertivă", a replicat ea. „Așa cum ar trebui să fii — ca toate noi trebuie să fim. Deci, nu e rușine acolo."

— Bine, am murmurat, luând încă un pahar. Vinul dulce mi-a încălzit sângele. „De ce ești cu adevărat aici, Bele?"

„A fost o întrebare grosolană."

M-am uitat la ea.

Bele nu făcuse nimic rău, dar când am găsit acel văl al nimicului, nu a fost ușor să-l îmbrac și să-l scot după bunul plac. Cu cât îmi permiteam să simt ceva mai mult, cu atât era mai greu să găsesc acel gol calm. Și de aceea îmi fusese atât de greu să găsesc în mine însumi să-mi închid emoțiile. M-am lăsat deschis prea mult timp.

Deci, așa ar fi fost.

Apoi Bele a spus: „Știu că Veses a fost aici”.

Capitolul 31

Mâna mi s-a strâns pe tija paharului în timp ce Bele vorbea. „Ector și Saion se îndreptau spre Lethe, iar eu așteptam să vină Aios. Eram în drum spre bucătării, mă ocupam de treburile mele, când am văzut-o intrând în biroul lui Nyktos”, mi-a spus ea. „Și am fost ca... grozav, cățea aia este aici.”

Am început să ridic paharul la buze, dar am văzut că era gol. M-am gândit să-l umplu, dar am decis că a venit un punct între primul și al doilea pahar în care curajul lichid s-a transformat în ridicol lichid.

„Am crezut că lucrurile se vor schimba”, a spus ea, iar privirea mea a zburat spre ea. Bele se ridică, încrucișându-și brațele. „Acel Veses nu ar fi... în vizită acum că Nyktos ia o consoartă.”

— Ei bine, se pare că nu au făcut-o, am spus, ștergându-mi mâinile pe halatul moale.

Bele deschise gura și o închise. Au trecut câteva secunde. — Nu știu ce se întâmplă acolo, între Veses și Nyktos, spuse ea, iar vinul mi s-a acris imediat în stomac. „La naiba, nici măcar nu știu ce se întâmplă cu tine și Nyktos. Niciunul dintre noi nu o face.”

„Te rog spune-mi că gărzile lui nu stau și discută despre mine și Nyktos.”
Am spus.

„Nu stăm și vorbim despre tine. De obicei stăm în picioare în timp ce o facem”, a răspuns ea, iar eu am oftat. „Nimeni dintre noi nu înțelege cu adevărat. Voi doi.
Nyktos nu a vrut un Consort. Nu avea nevoie de unul. Și ai vrut să-l ucizi – sau ai crezut că trebuie. Tot ceea ce. Dar am văzut cum te uiți la el”, a spus ea, iar obrajii mi s-au încălzit. „Am văzut cât de confortabil ești să-l atingi. Foarte puțini ar îndrăzni măcar să se gândească să facă așa ceva.”

Vesele aveau.

Și a făcut.

Furnitura mea de gol a crăpat puțin. M-am ridicat și m-am mutat la masă, având nevoie să mă plimb puțin.

„Și nu l-am văzut niciodată atât de implicat cu altul ca el cu tine.

Atât de enervant de îngrijorat.”

Enervant de îngrijorat? Aproape că am râs. — Sunt jarul, Bele. este important să rămân în viață.”

Nasul i s-a încrețit. „Dacă ar fi fost doar jarul, nu ne-ar fi ucis verbal în dimineața în care a ținut discursul în sala tronului despre cât de curajos ai fost.”

"Ce?"

"Da. După ce ai plecat cu Orphine și majoritatea celorlalți gardieni s-au întors la posturile lor, s-a întins în noi, ceilalți. Ea zâmbi. „Sincer, Nyktos poate veni cu niște amenințări impresionante și creative și le transmite cu un nivel de răceală în care nimeni nu se îndoiește de sinceritatea lui.”

„Nu știam că v-a spus nimic tuturor”, am murmurat, crezând că despre asta era vorba în discursul lui. S-ar fi putut gândi să vorbească direct cu cei mai de încredere paznici ai săi, pentru că se temea că ar fi mai probabil să mă ajute să scap. Sau ar fi putut doar să se asigure că sunt pur și simplu mai primitori cu mine. Am clătinat din cap. N-a contat în nici un caz. Lui Nyktos îi păsa cum am fost tratat. Ceea ce făcea cu Veses nu a schimbat asta.

— Oricum, bănuiesc că ai văzut ceva, spuse Bele, atrăgându-mi atenția înapoi asupra ei. „Pentru că acesta este singurul lucru la care mă pot gândi și care te-ar face să te enervezi.”

"De ce ai crede asa ceva?" M-am așezat și am legănat scaunul pe spate, proptindu-mi degetele picioarelor de marginea mesei.

— Pentru că i-am mai văzut împreună.

M-am oprit să mai respir, doar pentru câteva secunde în timp ce mă uitam la ea, apoi am tras adânc aer în piept, ținând-o când am realizat că ceea ce văzusem nu fusese un lucru unic. chiar credeam că este, dar am presupus că mi-am dorit să fie așa.

"Ce...?" Am înghițit în sec, spunându-mi că nu trebuie să știu mai multe. Am lăsat scaunul să se așeze pe toate cele patru picioare și mi-am lăsat picioarele pe podea. Mișcarea nu m-a împiedicat să întreb: „Ce ai văzut? Ei dracului?”

„Destinele bune, nu. aș fi traumatizat. Ar fi ca și cum ai intra pe fratele tău făcând sex.” Ea se cutremură când se întoarse, mergând înapoi spre canapea. „Am văzut-o hrănindu-se de el. Asta nu duce întotdeauna la sau include sex.”

Am bănuit că nu, dar felul în care se mișcase Veses... Mușcându-mi pe o parte a buzei, am oprit acele gânduri. Nu aveam nevoie să redau ceea ce am făcut

vazuse. „Când i-ai văzut?”

Bele se aruncă încă o dată pe spate, proptindu-și din nou picioarele pe brațul canapelei. "Acum un an. Mă întorceam de la cercetări la Curtea din Dalos și aveam niște vești să-i dau. Am intrat pe ei. Niciodată în viața mea n- am ieșit dintr-o cameră la fel de repede ca atunci.” Ea și-a întors privirea, trăgându-și dinții ascuțiți pe buza de jos, în timp ce s-a scufundat în faptul că acest lucru cu Veses se întâmpla de un an. Un an întreg. „Nici nu ar trebui să vorbesc despre asta.”

M-am dus la pat și m-am așezat din nou pe margine. — Pentru că Nyktos ar fi supărat pe tine?

„Nu-mi pasă dacă este. Nu mă înțelege greșit, îl iubesc pe Nyktos ca și cum ar fi fratele meu de sânge. La fel cum face Aios. Dar dacă nu vrea ca oamenii să vorbească despre ceea ce a făcut, ar trebui să se asigure că nimeni nu află despre asta”, a spus ea. „Nu ar trebui să vorbesc despre asta pentru că nu știu ce naiba am văzut în ziua în care am intrat pe ei. Adică știu ce am văzut, dar nu înțeleg.”

Nici eu.

„Aios susține că Veses a fost decent odată, dar după o parte din rahaturile pe care am văzut-o făcând-o în Dalos, îmi este greu de crezut.” Ochii lui Bele sclipiră cu o explozie intensă de ether și apoi se calmară. „Nyktos știe ce fel de Primal este ea. Nu numai atât, ea îl sprijină pe Kolis. Nyktos nu are încredere în ea. Nu-i place de ea.”

A apărut un amestec conflictual de emoții, dar le-am zdrobit înainte de a le putea înțelege. În schimb, le-am ținut încuiate în acea cutie. „Dacă acesta este cazul, atunci de ce i-ar permite să se hrănească din el – cel puțin în ultimul an?”

„Așa cum am spus, asta nu înțeleg.” Bele se uită fix în tavan. "De ce i-ar permite să facă asta? Trebuie să existe un motiv.”

M-am uitat la mâinile mele – la unghiile care se crăpaseră și se ciobiseră din cauza ghearelor de pământ. Nu mă puteam gândi la un singur motiv care nu doar să explice, dar să aibă sens pentru ce Nyktos i-ar permite lui Veses să se hrănească cu el. Mi-am ondulat degetele spre interior, ascunzându-mi unghiile. Și nu am vrut să mă gândesc la acele motive – la oricare dintre acestea.

Jarul s-a trezit brusc la viață în interiorul meu, întinzându-se ca și cum trezindu-se. M-am încordat în timp ce privirea mea zbura spre uși, cu inima bătând.

Ea mi-a urmărit privirea. "Ce?"

„Vine”, am spus.

— Al naibii de jăratic primar special, mormăi ea. „De ce nu simt asta din moment ce am Urcat din punct de vedere tehnic?” a continuat ea. „Este o prostie totală.”

Ușa s-a deschis, dar nu cea principală. Nyktos a intrat prin ele ușa alăturată și s-a oprit când privirea lui a aterizat asupra mea.

Timpul a simțit că s-a oprit în timp ce ne uitam unul la altul, iar dorința de a ne ridica și de a merge la el a apărut de nicăieri. Chiar am înclinat înainte ca și cum aș fi în picioare înainte să mă prind.

Apoi Nyktos se mișcă și se apropie de pat. Gri-oțelul tunicii sale și brocatul argintiu care se întindea pe gât, peste pieptul și stomacul lui mi-au amintit de culoarea ochilor lui și de șuvoiele de pată din ei. Se opri din nou, părând să devină brusc conștient de prezența lui Bele.

Ea și-a dat capul pe spate și i-a zâmbit. "Bună."

„Poți să ne acorzi o clipă?” el a spus.

„Dar tocmai mă simțeam confortabil”, a protestat Bele.

Nyktos se uită la ea și orice vedea ea o făcu să se miște. "Amenda." Ea a apărut. „Vă voi acorda două câteva momente”, a spus ea și aproape am întins-o și am oprit-o.

Știam ce urmează și nu eram pregătit.

Dar nu am fost un laș. Asta mi-am spus în timp ce o priveam ieșind încet din cameră și închizând ușa în urma ei. S-ar putea să fi fost prost și naiv – prea nesăbuit de data asta, într-un mod pe care nu l-am mai experimentat până acum – dar n-aș mai alerga.

Simțind privirea lui Nyktos, mi-am atras atenția de la u ă. Privirile noastre s-au blocat. În ochii lui erau vizibile doar urme slabe de ether. "Cum te simti?" el a intrebat.

„Perfect pentru cineva care a fost în stază de trei zile”, am spus, mândru de cât de fermă era vocea mea și de cât de neliniștit sunam.

Ceva pe care nu am recunoscut i-a ondulat ochii. A aruncat o privire spre camera de baie, iar apoi privirea i s-a fixat asupra mea. Nu a vorbit. Tăcerea s-a lăsat între noi.

Eu am fost cel care l-am încheiat. „Am găsit unde este Delfai.”

"Știu. Mi-a spus Nektas. El este în Irelone.”

„Atunci trebuie să merg acolo...”

„Nu vreau să vorbesc despre asta chiar acum”, îl întrerupse el, respirând adânc. „Adică, nu pentru asta sunt aici.”

Golul impenetrabil se simțea mai mult ca un furnir în acel moment. „Despre ce vrei să vorbim?”

A înaintat cam un picior înainte de a se opri. "Îmi pare rău."

Fiecare mușchi din corpul meu s-a blocat. — Pentru constrângere? mi-am fluturat mâna. „Nu mi-a plăcut, dar înțeleg de ce ai făcut-o. Mă îndoiesc că cineva vrea să reconstruiască acest palat."

Sprâncenele i s-au ciupit în timp ce privirea lui mi-a străbătut trăsăturile. „Am nevoie scuze pentru asta. Nu-mi place să-l folosesc, chiar și atunci când este necesar."

"Știu."

Eather s-a liniștit în ochii lui în timp ce se uita la mine. „Dar îmi cer scuze pentru ceea ce credeai că ai văzut."

Neîncrederea a zguduit golul, amenințând că îl va zgudui. „Știu ce am văzut."

"Tu nu."

Furia a stârnit, dar am refuzat să-l las să se aprindă. Știam că nu se va opri aici pentru că în spatele ei se profila o emoție mult mai periculoasă. Unul care a durut. Unul care i-ar putea răni pe alții. „Te-am văzut cu Primal pe care l-ai numit cel mai rău tip din poală. Ea te călărea în timp ce bea din tine. Nu asta am văzut?"

— Ea nu a fost... Tensiunea îi cuprinse gura.

„Nu a fost ce? Spune-mi cum ceea ce am văzut nu a fost așa cum arăta, am cerut. „Că nu a fost prima dată când s-a întâmplat."

Privirea i s-a ascuțit. „Ce ți s-a spus?"

"Conteaza?" M-am gândit la confuzia lui Bele cu privire la motivul pentru care ar permite asta. A mea. „Deci, nu a fost prima dată?"

S-a uitat în tăcere câteva clipe. "Nu."

Știam deja asta. Nici nu știam de ce am întrebat. Nu știam de ce am continuat să deschid gura. „De ce ai fost cu ea?"

Strălucirea s-a stins în ochii lui. "Pentru ca am fost."

„Pentru că eram", m-am auzit repetând în timp ce mă uitam la el. Un șocat râsul m-a lăsat în timp ce stomacul mi se înclina. „Atât ai de spus?"

Își întoarse capul. Tăcere.

Bineînțeles, ar fi tăcut acum. Am simțit o altă scânteie de furie, mai puternică decât înainte. „Când am făcut această înțelegere cu tine – plăcere de dragul plăcerii – ar fi trebuit să fac aceeași cerere pe care mi-ai făcut-o tu de la mine. Că astfel de intimități au rămas doar între noi. Greseala mea." Jarul din piept mi-a zumzăit în timp ce îmi forțam să inspir și să ies adânc și lent din plămâni. Dar furia a lăsat o parte din amărăciune să se scurgă din cutie și să iasă la suprafață.

„Sau, cel puțin, ați discutat cu cine altcineva ați împărtăși așa ceva

intimități cu astfel încât să fiu pregătit în cazul în care s-a întâmplat să intru în ceva la câteva ore după ce ți-am spus că vreau să fiu consoarta ta.

El tresări.

Primal a tresărit de fapt. Ar fi trebuit să sărbătoresc lovitura pe care intenționam să o aterizez, dar nu am putut. Nu s-a simțit bine. M-am ridicat și m-am dus spre șemineu. „Nu trebuie să discutăm despre asta."

„Cred că facem".

„Noi nu. Pentru că nu-mi pasă."

„Nu este adevărat", a argumentat el, iar eu m-am întors, nici măcar surprins să văd că el urmase acel pas enervant de liniștit al lui. „Ceea ce s-a întâmplat lângă piscină a fost pentru că îți pasă, iar eu..." Își întoarse privirea, cu pieptul ridicându-și brusc. „Ceea ce contează este că te-am făcut să pierzi controlul. Te ranesc." Ochii lui i-au întâlnit din nou pe ai mei, acum plini de șuvițe de zâmbete. „Nu am vrut asta. Nu mi-am dorit asta niciodată. Și urăsc că te-am rănit. Îmi pare rău, Sera."

M-am dat înapoi, o reacție fizică pe care nu am putut-o opri pentru că suna autentic. De parcă știa cu adevărat că mă va răni. Că am avut un motiv să fiu rănit. Cumva, el a recunoscut că a fost mult mai rău decât mi-aș fi putut imagina. Am simțit furnirul devenind și mai fragil. „Nu-ți cere scuze", am spus, găsindu-mi vocea în timp ce îmi încrucișam brațele peste piept. „Ceea ce ai rănit a fost ego-ul meu. Asta e tot."

Nyktos clătină din cap. „Sera..."

„Eu sunt cel care îmi pare rău."

A tresărit, cu ochii mari. "Pentru ce?"

„Pentru ceea ce crezi că știi", i-am replicat cuvintele. „Am fost prost și naiv să te cred când ai spus că nu a fost nimeni înaintea mea. Ar fi trebuit să văd prin asta prima dată când am fost împreună. Așa mi-ați rănit ego-ul."

Nările i s-au deschis. „Nu a fost o minciună."

„Cred că este timpul să nu mai minți ."

— Nu mi-am dorit pe nimeni în afară de tine, Sera.

Am râs, sunetul rece în timp ce refuzam să-i las cuvintele să intre. Pentru că eu nu puteam avea încredere în el și nu puteam avea încredere în ceea ce aș face cu acele cuvinte.

„Știu ce crezi că ai văzut, Sera, dar nu făceam sex", a spus el, ochii lui sclipind de un argintiu intens, când privirea mea s-a îndreptat spre a lui. „Dacă crezi că ai văzut asta, te înșeli. Nu am absolut nimic de câștigat mințând."

Am dat înapoi, dar apoi m-am oprit. Nu eram sigură ce avea de câștigat prin minciună și nici nu eram sigură ce avea de câștigat prin puțul de ușurare pe care îl simțeam. „Atunci ce am văzut?" Am întrebat din nou pentru că, așa cum am demonstrat deja, am fost un prost.

Un mușchi i-a bifat de-a lungul curbei maxilarului și m-am lăsat să-i arunc o privire în gât. Nu era niciun semn de mușcătură, dar încă îl vedeam în mintea mea. „Ceea ce ai văzut este... este complicat."

Am inspirat profund, confuz și am pierdut rapid controlul asupra mâniei mele. „În nou, asta e tot ce ai de spus? Nici măcar nu te obosi să răspunzi. Nu-mi pasă că ai fost cu ea. Asta nu este..." M-am oprit cu un alt râs. Opri minciuna. M-am înțepenit, realizând că nu aveam nicio față de salvat.

Când am pierdut controlul sub palat, m-am lăsat goală. "Știi ce?

Să te văd cu ea mi-a rănit sentimentele. Nu știu de ce. N-ar fi trebuit. Nu mi-ai făcut nicio promisiune. Și n-am cerut nimic de la tine.

Această unire dintre noi nu a fost niciodată ceva ce nici unul dintre noi și-a dorit. Nu trebuie să discutăm mai departe despre ceea ce ați fost sau nu ați făcut. Știu ce am văzut. Ți-ai cerut scuze. Este ceea ce este."

"Ce vrea sa insemne asta?"

„Înseamnă înțelegerea pe care am făcut-o? S-a terminat. Singurul lucru dintre noi acum ăștia sunt tăracii proști. Vreau să plece, și apoi vreau să plec."

A făcut un pas măsurat spre mine. „A plecat de la ce anume?"

— De aici, am spus. "De la tine."

Sub pomeți i s-au format scobituri. „Nu poți să pleci de la mine."

m-am înțepenit. „Dacă spui asta pentru că trebuie să devin Consoarta ta, înțeleg toate motivele. Dar voi fi asta numai în nume. Și odată ce scoți jarul și Kolis este învins, vreau să ies din asta. Îmi vreau libertatea. Asta e afacerea pe care ar fi trebuit să-l fac cu tine.

Eather se zvârcoli în ochi. — Asta e afacerea pe care o ceri acum?

Mi-am ridicat bărbia, ținându-mi strâns brațele de mine pentru a le împiedica să tremure. A trebuit, sau acel tremur s-ar muta în piept. Și a trebuit să spun ce am făcut în continuare, pentru că nu simțeam din nou durerea asta. Nu puteam pierde controlul. "Da."

Nyktos a rămas complet nemișcat. „Atunci așa să fie", a spus el, iar cuvintele au simțit ca un jurământ.

O legatura.

Incasabil.

Capitolul 32

„Ești sigur că ești bine?” a întrebat Orphine, aruncându-mi o privire în timp ce ne îndreptam spre scări a doua zi dimineață.

Era a doua oară când întreba și de ambele ori a pus întrebarea, am fost surprins. "Sunt bine."

Orphine nu a spus nimic la răspunsul meu, dar îndoiala i s-a instalat în trăsături. Ea nu m-a crezut.

Eram obosită și nu aveam cea mai bună dispoziție. Abia dormisem cu o seară înainte și nu eram sigur dacă asta avea de-a face cu starea de inconștiență timp de trei zile sau cu conversația mea cu Nyktos.

Sau cum m-am tot uitat la ușa alăturată, întrebându-mă de ce Nyktos dintr-o dată nu a mai crezut că trebuie să mă țină la îndemână.

Și mă urăsc puțin pentru că mă întreb asta.

Dar am fost bine.

Gol. Gol.

Ceea ce a fost perfect. Aveam planuri. Ceva ce hotărâsem în mijlocul sesiunii mele de ritm maraton pe timpul nopții. Trebuia să discut despre călătoria la Irelone și aș face-o cu cea mai mare maturitate și detașare.

Dacă aș putea să mă descurc de mama, aș putea să mă descurc pe Nyktos.

Jarul din pieptul meu a vibrat când am ajuns în holul de la primul etaj, dar am ezitat în alcovul întunecat. Ușile erau întredeschise. Înainte, nu m-aș fi gândit de două ori să intru direct înăuntru. Conștientă că Orphine mă urmărește, am ridicat o mână ca să bat. Ceva spusese Bele a intervenit în acel moment. Dacă Nyktos nu vrea ca oamenii să vorbească, atunci s-ar asigura că nimeni nu găsește nimic de discutat, nu? Dar eu chiar... „Poți să intri”, răsuna vocea lui Nyktos din birou.

Am înghețat, cu mâna suspendată în aer.

— Ori de câte ori ești gata, a adăugat Nyktos după un moment.

Coborându-mi mâna, am ignorat felul în care Orphine se uită la mine și mi-am închis ochii pentru scurt timp, rostind în tăcere un șir de blesteme. Apoi am deschis ușa.

Rhain stătea în dreapta lui Nyktos și se așeză în spatele biroului său, închizând una dintre Cărțile morților. Părul i-a fost dat pe spate și am crezut că... părea mai palid în jurul colțurilor ochilor și al gurii. Au fost și umbre sub ochii lui, în timp ce privirea lui mut peste împletitura mea groasă, vesta și jambierele croite ca niște colanți groși. Asta a fost tot ce m-am lăsat să observ în timp ce mergeam înainte, dar ceva ce nu ar trebui să simt că s-a înflorit la vederea palirii și a acelor umbre. Îngrijorare.

„Nu te-am cunoscut niciodată să bati." Privirea lui Nyktos s-a ridicat spre a mea, iar strălucirea etherului pulsa slab în spatele pupilelor lui.

„Nu am vrut să întrerup", i-am explicat.

Rhain se uită la mine.

„De asemenea, nu este ceva pentru care te-am văzut îngrijorat în trecut."

Nyktos se lăsă pe spate în scaun. Purta o tunică gri închis, deși fără brocart argintiu.

„Ei bine, am învățat să bat", i-am răspuns.

Colțurile gurii i se strânseră.

Mi-am strâns mâinile, amintindu-mi să respir adânc, încet, și să nu-mi pierd, așa cum spusese Rhain atât de succint, rahatul. „Speram să am un moment din timpul tău." M-am uitat la Rhain. A continuat să mă privească de parcă nu m-ar fi văzut niciodată. „Dacă nu, mă pot întoarce."

„Te simți rău?" scapă Rhain.

„Mă simt destul de bine", i-am spus. „Și nu știu de ce toată lumea mă tot întreabă asta."

„Păstrează?" întrebă Nyktos.

— Orphine m-a întrebat dacă sunt bine de vreo două duzini de ori, am spus eu, exagerând.

„Probabil pentru că ești..." Rhain se încruntă. "Politicos."

Expresia mea o oglindea pe a lui. „Nu știu de ce ar face pe cineva să creadă că nu sunt bine."

„Te-ai cunoscut pe tine?" replică Rhin.

Nyktos îi aruncă o privire, iar zeul oftă. „Mă îndrept spre Rise." S-a înclinat, apoi, cu o ultimă privire curioasă în direcția mea, a plecat

S.U.A.

Singur.

Nyktos m-a privit în timp ce rămăsese înclinat pe scaun, cu o mână ridicându-se pentru a-i încolăci bărbia.

M-am așezat pe marginea scaunului în fața biroului lui. „Nu voi ocupa mare lucru

timpul tau-"

— Poți să ai tot timpul dorești, Seraphena.

Seraphena.

Doamne, am vrut să urăsc cum și-a îndoit limba în jurul numelui meu, făcându-l să sune atât ca o șoaptă rea, cât și ca o rugăciune evlavioasă.

Mi-am ținut mâinile strânse. „Mulțumesc, dar nu cred că voi avea nevoie de atât de mult. Sunt sigur că ești ocupat."

Și-a trecut degetul mare peste buza inferioară, cu privirea încă fixată pe a mea. Nu credeam că clipi o dată. „Ce vrei să nu ia mult timp?"

Ceva în tonul lui m-a lăsat puțin nesigură. O... moliciune. „Vreau să discutăm despre Irelone. Aș vrea să merg acolo cât mai curând posibil. M-am gândit că Nektas ar putea călători cu mine."

„Merg cu tine", a spus el, învechindu-se în spatele pupilelor sale. „Trebuie să aud exact ce spune Delfai despre jar pentru a mă asigura că pot efectua procesul de îndepărtare."

Iritația zumzea din adâncul interiorului. Călătorind cu Nyktos oriunde a fost... ei bine, nu oportun. Și am fost încrezător că Nektas poate transmite orice detalii pertinente în mod eficient. Totuși, mi-am înăbușit iritația. "Bine."

Și-a arcuit o sprânceană. "Bine?"

Am dat din cap.

Ochii lui Nyktos s-au îngustat ușor când și-a tras o dată degetul mare de-a lungul buzei Mai mult. — Presupun că ai vrea să pleci chiar acum.

"A ."

„Aș vrea să aștept până mâine."

Am strâns din dinți. „Și de ce ai vrea să faci asta?"

„Pentru că unul dintre drakenii lui Kyn a fost zărit în această dimineață deasupra Golfului Negru", a spus el, iar eu m-am încordat. Drakenul nu a făcut nicio mișcare împotriva noastră. Tocmai a făcut cerc la marginile teritoriului nostru."

Ne. Al nostru.

Mi-am strâns mâinile. „Ce crezi că face?"

„Scouting. Probabil că vom vedea câți paznici avem în ascensiune, spuse el și m-am încordat și mai mult când și-a târât marginea colților peste buză. „Și probabil că încearcă să privească bine armatele, ceea ce nu va reuși."

„Oare ceilalți Primals nu știu dimensiunea?"

„Ei știu doar că am unul și că este considerabil. Dar nici măcar

Dorcan știa dimensiunea exactă", a răspuns el. „Vreau să fiu aici doar în cazul în care suspiciunile mele sunt greșite."

„De înțeles", am spus. „Dacă draken atacă, vreau să fiu de ajutor."

"Desigur."

Acum era rândul meu să mă uit confuz. "Desigur? Ca în tine nu vei cere să rămân înapoi?"

„Am învățat să nu vă cer asta", a răspuns el. „Sau să te aștepți să renunți când ai nevoie să ajuți — când vrei . "

— Nu ești îngrijorat că mă voi ucide pe mine și pe jarul?

„Îmi fac griji pentru asta în fiecare secundă de trezire", a spus el. „Dar am învățat și că este ceva cu care va trebui să mă ocup." Se mi că, îndreptându-se pe scaun. „În plus, cealaltă afacere pe care ai făcut-o, cea din curte, a fost că ai vrut să fii de ajutor. Am fost de acord. Asta nu s-a schimbat."

Am clipit rapid, mi-am dat seama că toate acordurile noastre fuseseră anulate. „Atunci plecăm dimineața."

Nyktos dădu din cap. A trecut un moment. „Nektas a spus că știi femeia cu care era Delfai? Ea a fost cea despre care ai vorbit înainte?"

— Sunt prințesa Kayleigh – logodnicul odată al lui Tavius, am spus eu dând din cap. „Ar trebui să fie la Cauldra Manor, în Massene — un sat din Irelone, lângă capitală. Îmi amintesc că a spus că era casa strămoșilor Balfour. Sper că este o poartă aproape."

A zâmbit atunci, puțin mai larg, mai cald. „Am avut noroc că unul este atât de aproape de Wayfair, dar nu există niciunul în Irelone pe care să-l folosesc. Cu toate acestea, nu avem nevoie de o poartă de acces. Vom păși în umbră."

Am început să întreb cum ar fi posibil asta, dar apoi mi-am amintit cum mă luase din Sala Mare din Wayfair. „Deci, va trebui să mă elimini".

„Voi face tot posibilul să mă asigur că nu simți nicio durere și că este rapid", m-a asigurat el. „Singura alternativă este să intrăm prin Spessa's End sau Pompay, unde sunt cele mai apropiate porți de Irelone, ceea ce ar consuma destul de mult timp."

„Este în regulă", i-am spus. „Pot să mă descurc."

"Stiu ca poti." O pauză. „Puteți face față cu orice."

M-am liniștit, încă o dată uimit de tonul lui prea moale, în timp ce el continua să mă privească îndeaproape, suficient pentru a-mi înțepă pielea de conștient. Am fost recunoscător că nu avem nimic altceva de discutat. Mi-am desfăcut mâinile, începând să mă ridic...

„Nektas mi-a spus că ai dat de nimfe la întoarcerea din Vale.”

"Noi am facut." Am rămas încordată pe scaun, ca o pasăre cocoțată pe o stâncă, pregătit să ia zborul. „Uitasem de ei.”

— Ai omorât unul, spuse el. „Cu ether.”

Am dat din cap.

„Nu ar trebui să poți face asta.”

„Așa a spus Nektas. Jarul... Presupun că sunt chiar atât de puternici. Dar asta va fi în curând ceva pentru care nu va trebui să-mi fac griji.” Mi-am dres glasul. „Nu vreau să te țin...”

„Nu vreau să faci asta.”

Confuzia a crescut încă o dată. "Fă ce?"

"Acest."

Am așteptat mai multe explicații. Nu era niciunul. „O să am nevoie de tine să detaliezi.”

O parte a buzelor i s-a curbat. „Nu trebuie să devii cineva care nu ești.”

Mușchii de-a lungul coloanei vertebrale mi s-au încleștat. "Nu sunt."

„Ești prietenos. În elegere. Rezervat. Chiar și politicos.” El a declanșat ceea ce majoritatea ar considera trăsături admirabile.

„Nu este un act.”

„Nu am sugerat că a fost.”

m-am încruntat. „Atunci ce sugerezi mai exact, Alteță? Pentru că sunt confuz de ce ai cere acum să fiu... ce? Mai argumentat? Ira ional?"

„Așa cum ți-am spus mai devreme, mi-a plăcut destul de mult partea mai... nesăbuită a naturii tale.”

Eram încă pe afară. Înăuntru, însă, am tremurat.

"Dar asta?" Își coborî mâna la suprafața biroului său. "Acesta a fost cum ai fost crescut să fii, nu-i așa?

Am tras respirația.

„Pliable. Supus. Liniște." El s-a oprit. "Gol."

Un vârtej ascuțit de furnicături mi-a măturat ceafa în timp ce ochii mei s-au fixat pe ai lui – cu o privire care a continuat să fie intensă și... și căutătoare. M-am prins de brațele scaunului. „Încerci să-mi citești emoțiile.”

— Da, confirmă el fără nicio urmă de rușine. „Și nu simt nimic.”

Mi s-a uscat gura. "Asa de?"

„Nu a fost o dată când am fost în prezența ta de mai mult de câteva minute în care să nu fi simțit că proiectezi o emoție, fie că este vorba de bucurie, dorință sau furie”, a spus el. „Nu din prima clipă în care te-am văzut în Dark Elms până când am încercat să-ți încetinesc respirația sub palat.”

M-am scuturat, calmul mi-a trosnit.

„Acesta nu ești tu. Nu ai fost niciodată așa cu mine.” Palma i se lipi de birou. „Fie că este pentru că te-am enervat sau pentru altceva, ai fost întotdeauna tu însuți. Ți-ai câștigat mai mult decât dreptul de a fi tu însuți. Să gândești ce vrei, să simti ce vrei. Asta nu ar trebui să se schimbe.”

„Nu ar trebui?” Am soptit.

"Nu." Un mușchi i-a bifat maxilarul. „Indiferent ce ți-am făcut.”

Ce avea el...? M-am oprit să termin acest gând. „Problema cu asta este că sentimentele mele ar fi putut să mă omoare și să distrugă palatul.”

— Nu sentimentele tale, a corectat el încet. „Ce le-am făcut. Ce sa întâmplat este vina mea, Sera. Nu al tău." Privirea lui nu a clintit niciodată. „Nu trebuie să te schimbi. Și oricât de... oricât de egoist este acesta, nu vreau să faci.”

„Nu vreau să fiu așa”, am șoptit înainte să mă pot opri.

Nyktos smuci – de fapt s-a retras – și umbrele au devenit vizibile dedesubt pielea lui pentru o scurtă secundă.

Unghiile mele rupte au zgâriat brațele de lemn ale scaunului și m-am concentrat asupra respirației până când abisul din care venise șoapta dureroasă a fost închis încă o dată. „Dar nu pot să mai simt așa ceva niciodată. Deci, nu putem obține întotdeauna ceea ce ne dorim.” m-am ridicat. „Nici măcar Primals.”

„Sera.” Se ridică, cu ambele mâini pe birou. „Nu am...” El tresări, aerul șuierând între dinții încleștați în timp ce își ridică mâna dreaptă de pe birou și se uită la ea. Nările i s-au deschis. "La dracu."

"Ce?" Ochii mei i-au cercetat fața când nu a răspuns. "Ce este?"

Nyktos și-a întors mâna astfel încât palma lui să se îndrepte spre mine. Buzele mele s-au deschis la tăietura roșiatică-neagră care trecea printr-un cerc aparent înscris în centrul mâinii lui. — Kolis, mârâi el, ochii i se umplură de dungi vii de pământ. „Ne-a chemat”.

Nu văzusem niciodată atât de mulți oameni în biroul lui Nyktos deodată.

Fiecare dintre cei mai de încredere gardieni ai săi era prezent, inclusiv Aios și Nektas, care sosiseră cu cei doi tineri draken. Jadis era în forma ei de muritor, cuibărit pe pieptul tatălui ei și adormit adânc, cu ceea ce părea a fi jumătate de mână în gură.

Mi-am aruncat privirea în poală. Cumva, am ajuns să stau pe canapea cu Reaver, care era treaz, dar în prezent avea capul în formă de diamant sprijinit pe genunchiul meu. Cred că a făcut-o pentru a mă împiedica să bat în mod repetat cu piciorul pe podea.

O parte din mine s-a gândit, de asemenea, că poate îmi simțise nervozitatea și răspundea la asta, ceea ce nu părea un lucru normal.

Privirea mi s-a mutat spre încheieturile mele goale. Farmecul era acolo, invizibil pentru mine, dar nu ar funcționa în afara Țărilor Umbrelor. Aș putea fi ținut în Dalos.

— Te-a chemat înainte de a crede că o va face, spuse Nektas, legănându-l ușor pe Jadis de unde stătea în spatele biroului lui Nyktos. „M-am gândit că o să-și ia timpul lui dulce."

— Asta am sperat, spuse Nyktos, sprijinindu-se de partea din față a biroului, cu brațele încrucișate peste piept. Ca ultima dată când m-am uitat la el, el m-a urmărit. Doar eu.

"Aștepta. Sunt confuz", a spus Ector.

Theon pufni. „Nimeni nu este surprins."

Ector îl ignoră. „Să fii chemat la Dalos nu va fi distractiv, dar să-i obții permisiunea înseamnă să o încoronezi ca Consoartă mai devreme decât mai târziu, oferindu-i protecția pe care ți-ai dorit-o."

— Da, spuse Nyktos. „Dar ar fi fost de preferat să obținem mai întâi jarul din Sera."

Aios se încruntă în timp ce schimbă o privire cu Bele. „Ești îngrijorat de asta? Kolis le va putea simți în ea acum că au devenit mai puternice?

Atunci mi-a tăiat capul spre Nyktos. Nici măcar nu mă gândisem la asta. "El va?"

„S-ar putea să simtă ceva care face aluzie la faptul că nu ești un evlaviu obișnuit." În spatele pupilelor lui pulsa doar o slabă strălucire de ether. „Dar dacă da, asta poate fi explicat."

"Cum?"

„Sânge”, răspunse Nektas, frecându-l pe spatele lui Jadis. Unul dintre picioarele ei minuscule ieșea cu privirea de pe marginea păturii ei. „Sângele lui. Dacă cineva bea suficient din sângele unui Primal, va emite niște vibrații Primal până când sângele este complet absorbit în sistemul său.”

"Oh." Am vrut să mă relaxez auzind asta, dar am avut o problemă mult mai mare mă întâlnesc față în față cu Kolis.

„Deci, atâta timp cât te joci frumos cu Kolis, el își va da permisiunea.” spuse Saion. — Foarte frumos, Nyktos.

— Da, mult noroc, mormăi Lailah. M-am uitat spre locul unde stătea ea de cealaltă parte a unui Rhain tăcut, cu mâna sprijinită de mânerul uneia dintre săbiile legate de șold.

„Nu pentru el îmi fac griji.” Ector s-a uitat fix în direcția mea, iar Rhahar a tușit ușor.

M-am gândit la ce împărtășise Nektas despre Nyktos, care l-a convins pe Kolis că era loial. „Exact cât de frumos va trebui să jucăm?”

„Veți face orice vă cere Kolis”, a spus Rhain, vorbind pentru prima dată. „Oricât de dezagreabil sau ticălos ți se pare că este. Vor fi doar câteva lucruri pe care Nyktos le poate refuza în numele tău.”

Presiunea mi s-a instalat în piept. Am început să întreb ce fel de lucruri, dar am tăcut din cauza felului în care trăsăturile lui Nyktos au devenit puternice. Reaver mi-a înghiontat mâna, atrăgându-mi atenția. Și-a dat din nou nasul de palma mea. Înghițind, mi-am trecut degetele peste fruntea lui, ținând cont de micile umflături care încolțiseră de-a lungul coroanei capului său în formă de diamant. Într-o zi, aveau să devină coarne mai mari decât mâna mea, dacă nu jumătate din braț.

„Asta înseamnă că nu amenințați că îi tăiați ochii și ii hrăniți atunci când vă enervează inevitabil”, a avertizat Rhahar, pielea netedă și maronie a obrazului său strălucind sub lampa lângă care stătea.

„De unde ai auzit despre asta?” am exclamat.

„Toată lumea a auzit că l-ai amenințat pe Attes.” Nyktos zâmbi.

„De fapt, mi-a spus lui Theon și mie când ieșise în ziua aceea”, a spus Lailah. „A fost destul de amuzat de asta.”

Theon se încruntă. „Și cam încântat de asta”, a spus el. Un zgomot scăzut radia din Nyktos în timp ce aerul se încărca. Theon își ridică mâinile. „Îmi pare rău. Uită că am menționat asta.”

M-am uitat la Nyktos, folosind fiecare gram de voință pe care nu trebuia să spun nimic. Îndrăzneala totală a lui de a fi furios pe o altă persoană ființă

atras de mine – oricât de bizară ar fi fost această atracție – când am vrut să dau foc canapelei pe care stăteam din cauza a ceea ce făcuse el cu Veses pe ea...

Privirea lui Nyktos a pâlpâit spre a mea, pulsul etheriului mai strălucitor. I-am ținut privirea pentru o clipă și apoi am îndepărtat privirea. Atenția mea s-a ciocnit cu cea a lui Rhain. Ne-a privit, cu buzele trase într-o linie strânsă și subțire.

„Atunci când plecați cu toții?” întrebă Saion, legănându-se pe spate pe scaun, în timp ce își planta cizma pe marginea biroului.

Nyktos și-a dat piciorul de pe masă. „După ce ne întoarcem de la Irelone și au scos jarul.”

M-am înțepenit, mâna mi s-a oprit.

"Am în eles." Saion ridică bărbia. „O să o ținem aici”.

„Stai”, am spus. Reaver și-a întors capul spre Nyktos. „Nu știm cât timp va dura.”

„Știm de unde să începem să-l căutăm pe Delfai”, a răspuns Nyktos. „Și vom lua oricât de mult este necesar.”

Am aruncat o privire spre Nektas. Drakenul nu spuse nimic în timp ce încerca să bage piciorul lui Jadis sub pătură. „Cât a durat până când Kolis s-a supărat când ai întârziat ultima dată să răspunzi la o somație de la el?”

Nyktos nu spuse nimic.

Iritația a crescut când m-am uitat prin cameră, mâna mea alunecând pe spatele lui Reaver. "Cât timp?"

Toată lumea studia cu atenție podeaua, tavanul sau unii pe alții. Toți, cu excepția lui Rhain. „Mai puțin de o zi.”

— La naiba, mârâi Nyktos, împingând de pe birou în timp ce se întoarse către zeu. „În mod normal, mă aștept la acel rahat de la acesta .” El a smucit bărbia.

— Hei, mormăi Ector. „Mi-am ținut gura închisă de data asta.”

Rhain nu sa dat înapoi, dar a făcut un pas înapoi. „Ar trebui să știe cât va costa întârzierea.”

— Destul de sigur că voia exact opusul, murmură Bele. „În orice caz, avem totul acoperit.”

Theon dădu din cap. „Asta facem.”

„Nu”, am spus.

Fiecare cap s-a întors spre mine – chiar și al lui Nektas și al lui Reaver. Dar numai Nyktos a fost cel care a vorbit. „Sera...”

— Nu, am repetat, iar Reaver s-a ridicat pe cap, privindu-l pe Primal. „Nu vreau să fac parte din orice va face Kolis ca răzbunare pentru noi

răspunzând la chemarea sa în timp util.”

Eather s-a infiltrat în pielea obrajilor lui Nyktos. „Ești mai important decât...”

— Nu spune asta, l-am avertizat în timp ce el făcea un pas înainte. „Cel...”

Reaver și-a extins aripile, surprinzându-mă. M-am rezemat în timp ce el s-a întins și-a scos gâtul subțire și și-a ridicat capul.

Nyktos se trase scurt în timp ce din pieptul lui Reaver iradia un zgomot scăzut, iar din nările lui curgea fum.

Uimit, m-am uitat la micul draken. Privirea mea a zburat către Nyktos, apoi către Nektas, care începuse să rânjească. "Ha!" am exclamat, întinzându-mă să-l mângâie pe capul lui Reaver. „Este un bun Reaver-Butt.”

Reaver fredonă în timp ce îl privi pe Nyktos. A scos un sunet scăzut, clacănit.

— Omule, trăse Theon târâtor, cu gura zvâcnind de parcă s-ar fi luptat, apoi a pierdut bătălia pentru a-și reține râsul. „Este cam greșit.”

„Este jarul”, am ghicit. „Probabil că răspunde la asta.”

„Nu, tu ești.” Nyktos s-a uitat la mine. „El te protejează.”

M-am încruntat în spatele capului lui Reaver. „Nu o să-mi faci nimic.”

Nyktos oftă. „El știe asta, dar îmi spune doar că el nu apreciază că te-am supărat.”

am pufnit. „Ei bine, atunci el va fi ocupat să-ți spună asta.”

Cineva, și de data asta părea ca Aios, a râs pe sub respirație. Reaver s-a așezat lângă mine, trecând din nou capul peste genunchiul meu. De data asta, nu a fost nevoie să-mi dea mâna. Am ajuns să-l mângâi.

— Poți să nu mai rânjiți oricând, spuse Nyktos fără să se uite la Nektas.

„Știu”, a răspuns drakenul, încă zâmbind.

— Răspundem la chemarea lui, am spus, ridicând privirea spre Nyktos. „Nu așteptăm. Noi ne ocupăm mai întâi de asta.”

Un mușchi ticăie în maxilarul lui Nyktos. „Atunci plecăm într-o oră.”

Aios mă urmase în camerele mele, oferindu-se să ajute la alegerea ținutei potrivite.

„Nu este potrivit ceea ce port?”

"Este." Ea era cu spatele la mine în timp ce răsfoia hainele din garderobă.

"Dar?"

— Dar Kolis te va considera prea dezinvoltă, spuse ea, iar acesta a fost ultimul lucru pe care m-am îngrijorat că se gândea el. „Și ar vedea asta ca fiind o lipsă de respect.”

Mi-am încrucișat brațele peste piept. „Se pare că el vede multe lucruri ca fiind lipsite de respect.”

"El face." Aios scoase o rochie purpurie adâncă pe care o făcuse Erlina. M-am uitat peste el când am trecut prin haine. Nu pentru că nu era frumos, ci pentru că nu eram sigură unde sau de ce aș purta ceva atât de elegant. „Acest lucru va fi bine.”

Apudând iritația în loc să mă concentrez pe spaima care se dezvoltă rapid, I a luat halatul și, cu ajutorul lui Aios, s-a schimbat în ea.

„Este frumos pentru tine”, murmură zeița, jucându-se cu lanțul în jurul gâtului ei când se dădea înapoi.

"Mulțumesc." Mi-am trecut mâinile peste catifea și dantelă. Rochia era croită perfect, îmbrățișându-mi sânii, slăbită în talie și strânsă la șolduri. Nu era nicio teamă de a cădea din ea cu decolteul care mi-a măturat ceafa și drapat pe un umăr. Un strat fin de dantelă fusese cusut peste corset și șolduri și erau fante pe ambele părți ale fustei, ceva care trebuia să fie stilul de la Iliseeum și care mi-a fost de folos în timp ce mi-am legat teaca de coapsa superioară.

„Sunteți atât de mult ca Bele”, remarcă ea. „Ascund armele ici și colo.”

„Mi-aș dori să am mai mult decât atât.”

„La fel ca și mine.” Ea zâmbi strâns în timp ce se uită la ușile camerei închise. Nyktos spusese că va veni după mine când va fi timpul. În prezent, a rămas cu ceilalți, trecând peste lucruri pentru când era plecat. „Sper că nu vei fi acolo suficient de mult ca să-ți faci griji pentru orice altă ținută.”

Inima mi-a sărit și nu am vrut să iau în considerare posibilitatea ca asta nu ar fi o călătorie dus-întors. Sau jurământul pe care îl făcuse Nyktos.

Sau despre ce lucruri groaznice vorbise Rhain.

„Pot... pot să te întreb ceva?”

"Desigur." Am netezit fusta rochiei în timp ce m-am îndreptat.

— Vei încerca să te duci după Kolis cât timp ești acolo? întrebă Aios.

Întrebarea ei directă m-a luat pe nepregătite. Am clătinat din cap.

Își strânse buzele împreună în timp ce își întoarse privirea. „Sper că spui adevărul. Nu înțeleg de ce ai fi încercat așa ceva înainte și îmi fac griji că vei face asta din nou.”

„A fost diferit atunci. Nu credeam că există altă opțiune”, am spus, simțind greutatea incomodă a cuvintelor mele. Vina. „Acum, există.”

Aios rămase tăcut pentru o clipă. „De ce ai crede că a fost o opțiune în primul rând?” Ochii ei i-au întâlnit pe ai mei. „Ești curajos. Puternic. Ai în tine tăciuni – puternice – dar de ce ai crede că ai putea face cumva rău unui Primal?

„Am motive să cred că pot.”

„Orice motiv ai avea, te înșeli.”

Tocurile cu papuci pe care le purtam abia scoteau un sunet când făceam un pas spre ea. „Este ceva ce nu...” Am eliberat o respirație exasperată, fără să găsesc în mine să mint. „Sunt graeca lui Kolis.”

Pieptul lui Aios se ridică cu o respirație ascuțită. "Asta e imposibil."

„Am sufletul Sotoriei”, am spus, dându-i o scurtă explicație despre cum știam eu. „Eythos și-a plasat sufletul în linia mea de sânge, împreună cu jarul”, am spus, cu vocea joasă, deși nimeni nu era în preajma noastră să audă. „Eythos știa ce făcea când i-a băgat sufletul cu jarul. El a creat o... o armă. Eu sunt slăbiciunea lui Kolis. Dacă aș fi ajuns la el, l-aș fi putut opri. De aceea am plecat.”

„Dar...” Se formară cute deasupra sprâncenelor ei când clătină din cap. „Nu ai sufletul Sotoriei. Tu ești Sotoria.”

Am tras aer în piept. „Eu sunt Sera. Nu sunt ea.”

"Știu. Îmi pare rău. Tu esti tu." Degetele ei s-au dus la lanțul subțire din nou. „Eu... pur și simplu nu mă așteptam să spui asta.”

Am râs răgușit. „Da, bine, nici nu mă așteptam să aud când mi-a spus Holland.”

Ea a expirat puternic. „Dacă Kolis ar descoperi...”

„Asta a fost scopul meu să plec înainte”, am spus. „Nu știu dacă semăn cu ea sau nu. Speram că am făcut-o și nu ar fi nevoie să-l... seduc.” Mi s-a acret stomacul. „Deci, de aceea am plecat. Nu a fost doar ceea ce ai spus. Este destinul meu. A fost destinul meu. A deveni consoarta lui Nyktos nu este. Nu a fost niciodată.”

„Nu ar putea destinul tău să fie ambele?”

Privirea mea s-a îndreptat spre a ei și mintea mi s-a îndreptat imediat spre cum am făcut-o

a vrut să fie consoarta lui Nyktos.

— Acum, înțeleg, spuse Aios, cu buzele încrețite. „De aceea Nyktos a vrut să întârzie asta. Nu ar fi riscat pe Kolis să-și înlăture frustrarea de pe Shadowlands pentru altceva." Își trecu împletitura pe spate peste umăr. — Și nu mai speri că arăți ca Sotoria?

Pielea mi s-a răcit din cauza reticenței mele de a răspunde la întrebare. Să spun adevărul. Dar am făcut-o. „Nu", am șoptit. „Și nu ar trebui să mă simt așa, chiar și cu planul lui Nyktos. Pentru că mai puteam face ceva. Aș putea încă să încerc. Pentru asta m-am pregătit...

„Nu ți-am spus niciodată cum a fost timpul petrecut cu Kolis, nu?"

Am clipit, clătinând din cap.

„Eu, ca și Gemma, am fost una dintre favoritele lui." Aios a râs, dar acesta era ca niște cioburi de sticlă. „M-a ținut într-o cușcă."

Buzele mi s-au deschis când groaza mă cuprinse.

„De acord, era o cușcă mare de oase aurite."

„De parcă asta ar fi în regulă", am scapat eu.

Zâmbetul ei era strâns. — Nu, dar... Ea înghi i în sec. „Oricât de rău ar fi să spui și oricât de greu va fi de înțeles, cușca nu a fost la fel de rea ca ceea ce s-a întâmplat odată ce Kolis s-a plictisit de favoriții lui. Și asta s-a întâmplat întotdeauna. Uneori, în zile sau săptămâni. Alte ori, luni sau chiar ani."

Ani? A petrecut într-o cușcă? A ...

M-aș pierde în câteva zile.

M-am așezat pe marginea canapelei, doar pentru că m-am gândit că aș putea să cad dacă nu o fac.

„Vedeți, Curtea lui este fără lege și totuși plină de reguli necunoscute care, dacă sunt încălcate, duc la moarte. Nu există altă modalitate de a explica. Doar cei mai cruzi și mai manipulatori supraviețuiesc în Dalos." Degetele ei au răsucit lanțul. „Dar favoriții lui au fost întotdeauna protejați – și, da, deseori avea mai multe deodată. Fiecare nevoie sau dorință, cu excepția libertății, a fost asigurată. Mâncare decadentă. Bijuterii. Blanuri luxuriante." Degetele i s-au oprit. „Nimeni nu avea voie să ne vorbească. Atinge-ne. Își ucidea în mod obișnuit propriile gardieni când credea că priveau prea mult în direcția noastră. Niciodată... nu s-a forțat niciodată pe favoriții lui. De-abia le-a atins. Nici măcar cei care i s-au oferit ca mijloc de scăpare."

Nu mă așteptam la asta.

„Ne dorea doar acolo, ca niște podoabe frumoase pe care le putea vizita oricând voia să le privească. Cei care nu puteau face altceva decât

Ascultă-l cum vorbește la nesfârșit ore în șir, despre cât de rău era Eythos și cât de nedrept fusese tratat." Ea și-a dat ochii peste cap. „Fate, au fost momente când sincer aș fi preferat să-mi duc un pumnal la urechi decât să-l ascult. Dar Kolis... ar putea fi înșelător de fermecător când ar fi vrut să fie. Destul că ai început să te relaxezi în preajma lui, poate chiar să-ți lași garda jos, deși știai mai bine. Cred că acesta este unul dintre cele mai rele lucruri la el. Capacitatea lui de a face pe cineva să se îndoiască de ceea ce știe că este adevărat. Să fii surprins cumva când acel furnir fermecător dispare. Îl vezi așa cum ai știut întotdeauna că este, așa cum te aruncă la șerpi."

"Ce? Ce vrei sa spui? Despre șerpi, am întrebat, pe jumătate speriată de răspuns.

„Alți zei. Primarii. Godlings. Cei care-l slujesc. Sincer, eu
nici nu ar trebui să se refere la ei ca șerpi. Aceasta este o insultă la adresa șerpilor."

„De fapt, nu cred că poți insulta șerpii. Sunt cei mai răi."

Aios a zâmbit, dar a dispărut repede. „Toată lumea din Curtea lui știe că Kolis se sătura în cele din urmă de favoriții săi. Așadar, ei așteaptă în timp ce ești plin de lucruri pe care le doresc, în timp ce prietenii sau chiar familia lor sunt uciși pentru crima de a privi în direcția ta. Ei știu că își vor primi meritul.
Momentul în care un favorit și-a obținut libertatea a fost adesea ultimul moment al vieții lor. Lucrurile pe care le-au făcut oamenilor care nu făcuseră nimic rău – a căror singură crimă era să devină obiectul nedorit al fixării lui Kolis... Ea inspiră brusc, în timp ce stomacul îmi continua să se învârtă. „Și Kolis, nu a făcut nimic. Nu când au fost bătuți. Violat. Ucis. De asta și-a făcut plăcere.
Privindu-i pe cei pe care i-a ales și pe care îi prețuise dezbrăcați. Dacă ai supraviețuit lansării inițiale, atunci a început adevărata distracție. Ai fost urmărit de cei mai de încredere ai lui – și li s-a permis să facă tot ce voiau. Te-ar putea ucide dacă asta le-ar plăcea. Nu aveai drepturi. A fost ca un joc.
Văzând cât au supraviețuit. Au fost adesea pariuri. Odată, una dintre favoritele lui abandonate a rămas însărcinată. Nu a fost alegerea ei. Nici când am văzut-o pe Kolis luând pruncul din brațe și aruncând un pumnal în inima bietului copil.

Mi-am apăsat dosul mâinii pe gură. Trandafir biliar. "Cum...?" Mi-am dres glasul. „Cum ai scăpat?"

„Am supraviețuit", a spus ea, iar oroarea a ceea ce trebuie să fi implicat supraviețuirea ei a bântuit acele momente de tăcere. „Și când mi s-a prezentat oportunitatea de a părăsi Dalos, l-am evidențiat pe unul dintre paznicii lui favoriți și

mi-a făcut scăparea”.

Buzele mele s-au răsucit într-un zâmbet de plăcere răzbunătoare.

„Văd că aprobi asta.”

"Fac. Sper că m-a durut.”

Strălucirea eatherului strălucea puternic în ochii ei. "A facut."

„Sunt... îmi pare atât de rău”, am șoptit. „Nici nu pot să înțeleg cum ar putea cineva să facă sau să permită asta. Oricare din toate astea.”

„Majoritatea nu poate și pentru asta ar trebui să fim recunoscători.”

Am dat din cap. „Ești... ești foarte puternic. Sper că știi asta. Dar mi-aș dori să nu fii nevoit să știi.”

„În unele zile nu se simte așa, dar mulțumesc.” Bărbia i se ridică. "A fost acum mult timp în urmă. Am avut timp să procesez ceea ce mi s-a făcut. Sunt norocos să-i am pe cei în jurul meu, cum ar fi Bele și Nyktos.”

Dar asta nu însemna că ororile nu au găsit-o în continuare, iar ea trebuia să le revadă acum.

Aios a venit în față, îngenunchind și strângându-mă de mână. „Nu ți-am spus asta, ca să-ți fie milă de mine.”

"Știu." I-am strâns degetele.

„Ți-am spus pentru că nu știam altă modalitate de a-ți spune ceea ce știu că este adevărat – doar în cazul în care te decizi să urmezi acest destin pe care îl crezi că este al tău. Nu contează ce suflet porți în tine.” Aios ne-a ridicat mâinile unite. „Ceea ce face este dacă Kolis este sau nu capabil să iubească din nou, chiar și graeca lui. Și nu este. Nu există altceva decât putregai și putrezire acolo unde ar trebui să fie kardia lui . Kolis nu are nicio slăbiciune.”

Capitolul 33

Aios a plecat la scurt timp după aceea, dar groaza pe care ea și mult prea mulți alții o trăiseră a zăbovit în cameră în timp ce îl așteptam pe Nyktos.

Cu adevărat bolnavă la nivel mental și fizic, am închis ochii. Nu aveam nevoie de detalii despre modul în care supraviețuise ca să știu că Kolis și fiecare individ care luase parte la supraviețuirea ei ar trebui să fie distruși până nu mai rămâne nimic din ei – nici măcar cenușă.

În mod normal, nu eram în afacerea de a stivui și compara pierderile pentru a vedea ale cui sunt mai mari, dar a fost greu să nu le fac în acest caz. Nimic din ceea ce experimentasem în viața mea nu se putea compara cu ceea ce au suferit Aios, Gemma și nenumărați alții.

Umezeala s-a lipit de genele mele în timp ce mă forțeam să respir lung și adânc. Am luat ceea ce împărtășise Aios și l-am ascuns în același loc în care mi-am ascuns emoțiile. A trebuit să. Era singurul mod în care puteam ignora vocea care șoptește în gândurile mele.

Tu ești slăbiciunea lui.

Aios trebuia să greșească. Nimeni nu era lipsit de slăbiciune.

Jarul din pieptul meu a vibrat, alertându-mă de prezența lui Nyktos. O bătaie s-a auzit pe ușa alăturată, în timp ce îmi ștergeam în grabă obrajii. „Intră", am strigat, dresându-mi glasul.

O lumină străluci de pe manșeta din jurul brațului lui Nyktos când acesta intră. Se schimbase și el, purtând acum piele neagră și o tunică de culoarea miezului nopții, croită pe umerii lui largi și pe talia slabă. Brocart argintiu tundea gulerul și pieptul. Ceva despre a-l vedea aproape de negru m-a lăsat ciudat de neliniștit.

Poate pentru că mi se părea diferit – mai prădător decât normal. De neatins. Din altă lume.

Primal.

M-am ridicat, puțin nesigur, și m-am întors către el. S-a oprit, privirea lui măturandu-mi lungimea părului, periându-mi curba șoldului. „Aios

mi-am ales rochia, am spus, ridicându-mi brațele în lateral. „Ea a spus că Kolis ar fi probabil jignit de pantaloni sau așa ceva.”

Gâtul îi lucra la o rândunică. „Rochia este frumoasă.” Pieptul i se ridică cu o respirație adâncă și tremurătoare. "E ti frumoasă."

Am făcut un pas înapoi, chiar dacă inima mea proastă a făcut un salt fericit, idiot. „Nu spune asta.”

Acea șuviță mai scurtă de păr i-a alunecat peste obraz în timp ce capul i s-a înclinat, iar ochii i s-au ridicat spre ai mei. "Îmi pare rău. E adevărat." Capul i se îndreptă. A trecut un moment. „Știu că lucrurile sunt... altfel între noi acum.”

Aproape că am râs, dar am reușit să mă opresc.

„Dar nimic din toate acestea nu poate conta acum. Trebuie să lăsăm totul deoparte”, el a continuat. — Îți amintești cum eram când Attes era aici?

„Nu ca și cum aș uita”, am mormăit.

„Așa va fi în Dalos”, a spus el. „Dacă ne comportăm de parcă nu putem suporta să fim unul în prezența celuilalt în loc să părem ca și cum ar exista un fel de atracție între noi, va ridica întrebări. Trebuie să știu dacă ești capabil să faci față asta.”

Mi s-a rigidizat coloana vertebrală. „Chiar am de ales?”

„Erai dispus să te prefaci că ești îndrăgostit de mine ca să mă seduci, așa că aș crede că ai fi dispus să faci același lucru pentru a te menține în viață”, a răspuns el.

Mi-am strâns mâinile în pumni. „Nu mă pretindeam că sunt îndrăgostit de tine.”

Nyktos m-a privit. „Nu te-ai prefăcut deloc.”

Partea din spate a gâtului îmi furnică. „Nu asta spuneam.”

„Știu, dar asta nu schimbă adevărul. Nu a fost niciodată un act. Nimic din toate.”

Am tras o respirație stridentă. „Felicitări că ți-ai dat seama că atunci când este prea târziu”, am răstit eu.

Eather pulsa slab în spatele ochilor lui. „Prea târziu pentru ce?”

Încrucișându-mi brațele peste piept, nu am spus nimic.

„Vrei să fii consoarta mea? În mai mult decât titlu?” Nyktos se apropie în acel mod tăcut al lui. „Către oamenii din Shadowlands și, în cele din urmă, Iliseeum? Mie?"

Jarul din pieptul meu zumzea în timp ce pielea mea se înțepa, se încingea. „De ce ai vorbi despre asta acum?”

"Nu știu." O privire de consternare reală îi trecu în mod normal

trăsături stoice. „Pentru că de ce ai vrea asta de la mine – vrei mai mult – când știi că sunt incapabil să-ți ofer ceea ce meriți."

„Și ce merit eu?"

„Cineva care te iubește, necondiționat și irevocabil. Cineva care a avut curajul să-și permită să simtă asta", a spus el. Brațele mi-au alunecat din strângere în timp ce mă uitam la el. Și-a întors privirea, umerii îndreptați. „Erai trist. Înainte să intru în cameră, am putut să gust întristarea ta. Picant și greu." Privirea lui s-a întors spre a mea. „Când nu puteam simți nimic de la tine înainte."

Nu am fost surprins să aud că proiectasem atât de puternic. „Aios mi-a povestit despre timpul petrecut în Dalos."

"Ea a facut?" Surpriza îi umplu tonul.

Am dat din cap. „Era îngrijorată că voi încerca ceva pentru a-l opri pe Kolis."

„Și are ea un motiv de îngrijorare?"

Ar trebui, dar... am clătinat din cap. „Vreau un viitor – o viață pe care o controlez. Nu moartea. Vreau să supraviețuiesc asta."

„Deci poți trăi în sfârșit? Fii liber?"

Piept greu, am dat din cap încă o dată când m-am întors de la el. Un ceas nevăzut ticăia peste capul nostru și știam că nu putem amâna asta. Dar știam, de asemenea, că, dacă îmi permiteam să simt mai mult decât ceea ce ieșise în timpul discuției cu Aios, aș descoperi că sunt ceea ce Nyktos pretindea că nu sunt. frică.

Mi-am frecat mâinile peste brațe. „Dacă... ce dacă mă recunoaște ca Sotoria?"

„Atunci va fi un război", a spus el.

Inima tresărită, l-am înfruntat. Nu a fost nicio ezitare în răspunsul lui.
Nici măcar o bătaie de inimă. „Nyktos..."

„Tu nu-i aparține. Nu aparțineți nimănui", a spus el. „Dacă te recunoaște ca Sotoria, va încerca să te păstreze. Nu voi permite să se întâmple asta."

Un păianjen rece mi-a mers pe șira spinării.

Nyktos a pășit spre mine, cu bărbia în jos. „S-ar putea să fie eoni mai în vârstă decât mine și poate să aibă în spate întreaga Curte și pe majoritatea – dacă nu pe toți – Primals, dar dacă face măcar o mișcare către tine, voi lăsa întregul Oraș al Zeilor în ruine . ."

Aerul mi s-a prins în gât. Nicio parte din mine în acel moment nu s-a îndoit de asta Nyktos era capabil să facă exact asta. „Nu vreau să se ajungă la asta."

— Nici eu, spuse el încet. „Gardienii mei sunt conștienți că lucrurile pot merge

sud. Ei nu știu toate motivele, dar vor fi pregătiți să apere Shadowlands, la fel ca și armatele.”

Mi-am forțat respirația în plămâni, respirând lung și încet. Oricât de greșit ar fi fost, nu am vrut ca Kolis să mă recunoască. Nu voiam să fiu nevoită să folosesc ceea ce mi-am petrecut viața antrenându-mă pentru a-l pune capăt. Dar nu am vrut genul de vărsare de sânge despre care vorbea Nyktos. Acest nivel de distrugere nu numai că ar sparge Iliseeum; cu siguranță se va răspândi și pe tărâmul muritorilor. Singurul mod în care oricare dintre tărâmuri a supraviețuit a fost dacă aș trăi – cel puțin, suficient de mult pentru ca Nyktos să ia jarul. Dar dacă Kolis și-ar fi dat seama cine sunt...

Atunci tot ce am putut face a fost să previn un război. Asta nu a fost mult. Tărâmul muritorilor avea să fie pierdut și, în cele din urmă, la un moment dat în viitorul îndepărtat, la fel se va întâmpla și Iliseeum. Dar a fost ceva.

„Nu te-am întrebat niciodată nimic”, am spus, întâlnindu-i privirea.

„M-ai cerut șapte lucruri, mai exact.”

"Bine. Uită acele lucruri. Ceea ce vă întreb acum – nu, ceea ce vă voi implora este mult mai important.”

Nyktos s-a înțepenit, eather-ul fulgerându-i în ochi, de parcă ar fi știut ce am fost pe cale să spun. Și poate că a făcut-o.

„Dacă Kolis mă recunoaște ca fiind Sotoria, nu vreau să intervii.”

„Sera...”

„Nu pot fi cauza unui război care va distruge orașe și se va termina cu nenumărate morți. N-aș fi niciodată liber atunci. Oricare ar fi viața pe care am avut-o, nu mi-ar aduce nicio bucurie, știind asta, am spus, cu vocea tremurândă. „Nu aș putea trăi cu asta. Aș fi la fel de bun ca mort. Știu că jarul este important, dar...

„Nu numai naibii de jar sunt important, Sera. Tu." El a inspirat brusc în timp ce eu am tresărit. "Ești important. Și ceea ce îmi ceri este să plec, lăsându-te nu numai cu moartea sigură, ci și cu Kolis. Dacă Aios v-a spus pe toate, atunci știți ce va implica asta. Și mai trebuie să știi că îți va fi mult mai rău pentru că nu vei fi favorita lui. Vei fi al lui în toate modurile în care crede că are dreptul.”

Trandafir de greață. "Știu."

Era chiar în fața mea acum, cu ochii plini de vârtej. „Atunci trebuie să știi că ceea ce îmi ceri este să fac exact ceea ce spui că nu poți face – ceea ce am avut deja de făcut toată viața. Să trăiesc știind că i-am lăsat pe alții în urmă să sufere și să moară în moduri de neimaginat. Să trăiesc când sunt deja mort înăuntru.”

m-am tras înapoi. „Nu ești mort înăuntru.”

„Chiar crezi asta?" A râs și era gheață. Fumuriu. „Chiar dacă nu mi-ar fi îndepărtat niciodată kardia , nu aș fi capabil să iubesc. Nu după ce am avut de făcut. Ce am permis. Numai asta m-ar fi lăsat nedemn să trăiesc o asemenea emoție. Și acea bunătate pe care o vezi în mine? Acea parte din mine despre care crezi că se extinde la toate celelalte, aproape că a dispărut. Lăsându-l pe Kolis să distrugă încă un nevinovat - să te distrugă - va lua ceea ce a mai rămas din acea bunătate. Voi deveni ceva mult mai rău decât Kolis."

Îi este teamă să devină Kolis.

Nu credeam că este posibil când Nektas o spusese. Încă nu am făcut-o, dar știam că asta nu conta dacă Nyktos crede asta. Dacă le-am cerut altora să nu-mi spună cum să simt, nu era locul meu să fac unul dintre acele lucruri pe care le uram.

Ceea ce însemna că eram la o răscruce. Într-un impas și am rămas cu două opțiuni cu care niciunul dintre noi nu ar putea trăi.

Și nici unul dintre tărâmuri nu ar supraviețui probabil.

„Atunci bănuiesc..." Expirând brusc, mi-am ridicat privirea spre el. „Atunci presupun că suntem înnebuniți."

S-a uitat la mine o clipă, apoi a scos un râs scurt, zdrențuit.
„Presupun că acesta este un mod de a spune."

„Sau poate că voi doi veți avea noroc și el nu vă va recunoaște." Nektas a intrat pe ușa deschisă alăturată, cu Jadis încă întins pe umăr și pe piept. Reaver îl urmă în forma lui draken, alunecând spre canapea.
— Jadis a vrut să te vadă înainte să pleci, a explicat Nektas. „Și am decis să ascult cu urechea."

— Nu sunt șocată să aud asta, am murmurat.

La sunetul vocii mele, Jadis și-a ridicat obrajii roșii. Clipind cu un somn greu, cu ochi purpuri, ea și-a întins două brațe mici în direcția mea, când Nektas mi-a adus-o. Nu știam ce să fac, dar când mi-am ridicat mâinile, ea mi-a prins pumni de păr și s-a aplecat, lipindu-și buzele de fruntea mea.

A fost cel mai dezordonat, mai umed și mai dulce sărut pe care l-am primit vreodată.

— Noapte-noapte, murmură ea, trăgându-se înapoi.

„Acesta este modul ei de a-și lua rămas bun", a explicat Nektas.

„Noapte-noapte", am șoptit, cu vocea ciudat de groasă, în timp ce am descurcat cu grijă degetele ei de pe părul meu.

Buzele ei trandafirii s-au deschis și s-au răspândit într-un zâmbet frumos. Apoi s-a întors către Nyktos și a repetat același lucru. Cel mai ciudat lucru s-a întâmplat în timp ce Primal s-a apropiat de micul draken. Era ca o înroșire a mușchilor. S-au desprins și apoi s-au strâns când l-am privit aplecându-și capul spre ea și ia

brațele ei minuscule într-o strângere blândă. Zâmbetul umed pe fruntea lui și zâmbetul lui răspunzător au făcut inima mea să facă tot felul de lucruri ciudate.

Mi-am întors repede privirea, înghițind grosimea bruscă din gât.

Nu fusese nimic fals în zâmbetul lui. Toată fața i se încălzise.

Și, dumnezei, acea expresie, modul blând în care ținea brațele copilului, spunea că era mult mai mult din el care era încă în viață decât își dădea seama.

— Vreau să merg cu voi doi, spuse Nektas încet. „Dar numai tu și Ash poate răspunde la citație.”

Mi-am dres glasul, am dat din cap. „Chiar crezi că vom avea noroc?”

„Nu văd de ce norocul nu a putut fi de partea noastră de data asta.” Nektas se strânse ceafa mea cu mâna lui liberă. "Te voi vedea din nou."

l-am crezut.

Speram doar că nu era la începutul unui război.

Nyktos și cu mine am stat pe balconul lui sub cerul cenușiu deschis. Nu am călători cu calul. Eram pe cale să experimentez ciudățenia care păși în umbră din nou.

"Ești gata?" întrebă Nyktos.

Deloc, dar n-am spus asta în timp ce mi-am întors capul pe spate pentru a privi licărirea slabă a stelelor. Toată durerea pe care o ascunsesem cu doar o zi în urmă părea nesemnificativă în fața a ceea ce ne aștepta. „Știi”, am spus, cu inima bătând cu putere, „am descoperit că prefer să nu știu când sunt pe cale să leșin”.

"De inteles." Era aproape, stătea în spatele meu. „Odată ce urci, nu vei leșina și nu vei simți nicio durere din cauza asta. O vei putea face singur.”

Când am atins balustrada netedă, odată ce m-am înălțat m-am simțit ca o lovitură lungă în loc de o posibilitate. „Înainte să plecăm, poți să-mi spui la ce să mă aștept? De exemplu, care sunt unele dintre lucrurile pe care le poate cere Kolis de la noi? Am întrebat.

A urmat un interval de tăcere și apoi: „Posibilitățile sunt nesfârșite”, a spus el, cu tonul plat. „Odată a cerut să-i smulg inima unui evlavios care nu se înclinase la fel de repede ca ceilalți când am trecut.”

Tăciunea de pământ a vibrat când am închis ochii. „Câte dintre mărci

pe pielea ta sunt din cauza a ceea ce a cerut?

„O sută zece”, a răspuns el.

Bila mi-a astupat gatul. Știa asta fără să trebuiască să se gândească numarul.

„Am pierdut socoteala atrocităților la care am fost martor”, a continuat el după o bătaie. „Obișnuiam să mă forțez să mă uit dacă nu puteam face nimic. Mi-e dor de acele zile. Pentru că acum... acum nu cred că nici măcar bat cu o genă.”

S-ar putea să nu aibă nicio reacție fizică la groază, dar știam că tot l-a ajuns. Era în tonul lui zguduit. „Ai fost acolo când el... când s-a săturat de unul dintre favoriții lui?”

"Eu am."

Stomacul mi-a continuat să se învârtească. "Și?"

„Și a trebuit să mă uit în altă parte până să încerc să-i scot afară. Uneori, eram prea târziu să fac ceva.”

„Dar ați intervenit.” M-am prins de balustradă, gândindu-mă la Saion și Rhahar și Aleșii pe care îi salvase.

„Când puteam fi sigur că intervenția mea nu avea un preț pe care l-ar plăti alții.” El s-a oprit. „Mi-aș dori să nu fii nevoit să te gândești la asta sau să fii în această poziție.”

Am dat din cap, forțându-mi strânsoarea de balustradă. „Voi putea face tot ce este necesar.”

— Pentru că ai ucis la cererea mamei tale?

Incapabil să vorbesc, am dat din cap scurt în timp ce am deschis ochii.

„Doar ține minte, indiferent ce s-ar întâmpla, o parte din tine este bună. Acest lucru nu poate fi afectat de ceea ce poate veni. Nu ești un monstru. Și nu vei fi unul când ne vom întoarce.”

Acel blestemat de nod mi s-a umflat încă o dată în gât, înlocuind gustul acru al bilei. „Poate că nu sunt un monstru, dar eu, ca tine, sunt capabil de acte monstruoase. Și când mă gândesc cu adevărat la asta, nu sunt sigur că există o diferență între cele două.”

„Atunci noi toți, cei buni și cei răi, suntem puțin monstruoși”, a spus el.

Pregătindu-mă, m-am întors către Nyktos. "Sunt gata."

Mi-a luat mâinile în ale lui, iar încărcătura de energie mi-a dansat pe brațe. M-a prins la pieptul lui, iar contactul a trimis prin mine un val uluitor de senzații pe care mi-am ordonat să le ignor.

— Așteaptă, spuse el, cu vocea aspră.

Inspirând brusc, mi-am pus mâinile pe partea din față a tunicii lui,

respirând parfumul de citrice.

Respirația lui rece mi-a luat obrazul. — Un pic mai strâns decât atât, Sera.

„Nu-mi amintesc că mi s-a cerut să mă țin mai tare înainte."

„M-ai ținut de parcă viața ta ar depinde de asta înainte", a remarcat el.

„Nu-mi amintesc să fi făcut asta", am mormăit.

Nyktos a chicotit în timp ce îmi încrucișa un braț peste spatele meu. Capul i-a căzut în jos, iar respirația lui a atins curba gâtului meu, provocând un fior nedorit.

Aerul s-a încărcat, iar trupul lui Nyktos a zumzăit cu putere împotriva mea. Ceața albă pe care o văzusem în Sala Mare din Wayfair nu venea de pe podea de data aceasta. A venit de la Nyktos, greu și gros. Se învârtea în jurul nostru, împletit cu umbre întunecate. Pieptul mi s-a strâns când ceața învolburată a ajuns la șolduri. am închis.

„Respiră cu mine", a spus el, trăgându-și mâna spre centrul spatelui meu, în timp ce pieptul lui s-a ridicat de al meu și a ținut un număr până la patru, apoi a expirat. I-am egalat următoarea respirație în timp ce ceața mi-a răscolit umerii. "A respira."

Buzele lui Nyktos atinseră același loc pe care Jadis îl sărutase ca și ceața ne-a înghițit. Shadowlands au căzut, luându-mă cu ea.

Și m-am ținut.

am clipit.

Așa s-a simțit de data asta.

Am clipit pur și simplu și, când am deschis ochii, stăteam sub un baldachin strălucitor de frunze aurii. Ramurile de deasupra capetelor noastre erau atât de grele de ele, încât strălucirea aruncată asupra noastră nu venea din peticele de cer albastru, ci din soarele care se reflecta în frunze. Nu mai văzusem niciodată așa ceva.

Degetele reci mi-au atins obrazul când am auzit trilul moale al păsărilor strigându-se una pe cealaltă, un sunet pe care nu îl mai auzisem de când am ajuns în Țările Umbrelor. Nyktos mi-a atras privirea spre ochii lui mari, învolburați. „Sera?" opti el.

„Da?"

Era tăcut în timp ce se uita la mine, iar eu am început să devin îngrijorat. „Abia ai rămas inconștient."

Nu mi-am dat seama că am rămas inconștientă deloc. „Este un lucru rău?”

Maxilarul i s-a flectat. „Trebuie să scoatem acel jar din tine”, a spus el, încă șoptind. "Curând."

Inima mi s-a împiedicat de ea însăși când m-am dat înapoi, privind în jur. Trunchiurile grupului de copaci în care stăm sclipeau cu pete de aur.

"Ei sunt frumosi."

Mâna lui Nyktos căzu. „Se numesc copacii din Aios.”

M-am uitat la el. — Presupun că numele nu este o coincidență?

Un rânjet ironic apăru în timp ce ridică privirea spre ei. "Nu. Aios le-a crescut cu atingerea ei.”

Mi-a rămas gura căscată. „Ea poate face asta?”

„Ea poate crea multe lucruri frumoase când vrea”, a spus el și m-am întrebat dacă Aios a crescut acești copaci după ce ea a fugit de la Dalos. „Suntem chiar la porțile Dalos. Odată ce părăsim acești copaci, trebuie să fim foarte atenți.”

Am dat din cap.

„Nu permite nimănui să te ademenească departe”, a continuat el. „Și să nu ai încredere în nimeni.”

„Nu plănuiam la asta.”

— Bine, spuse el. „Vor ști deja că am ajuns. S-ar fi simțit.”

Inima mi-a lovit coastele. „Sunt gata”, i-am spus și nu eram sigur dacă era o minciună sau nu. Oricum, am început să ne plimbăm printre copacii strălucitori, pașii noștri scoțând în mod ciudat niciun sunet.

Mi-am făcut timp să mă concentrez să mă asigur că emoțiile mele sunt închise și că inima și mintea mea sunt calme. Am respirat briza armonioasă care îmi amintea de casă, mi-am ținut respirația până la numărarea până la patru, apoi am expirat. Am făcut asta când am ajuns la marginea copacilor și a apărut Rise din jurul orașului Dalos. Zidul era la fel de înalt ca cel care înconjura Casa lui Haides și Lethe, dar era construit din marmură lustruită, care strălucea cu bucăți de piatră strălucitoare. Diamante.

Extravagant.

Dar ceea ce mi-a atras atenția a fost ceața groasă de deasupra Rise, un giulgiu la fel cum văzusem în Valea care întuneca tot ce se afla dincolo.

Lumina caldă a soarelui ne-a abătut și, când m-am uitat la cer, nu am văzut niciun soare, la fel ca în Vale. Nyktos a fost tăcut în timp ce privirea mea a căzut pe poarta Riselui, care ne era deschisă. O duzină de paznici stăteau pe marginile porții și mi-au amintit imediat de statuia lui Kolis din Sala Mare a

Wayfair.

Pe pieptele aurii gravate cu același simbol care fusese sculptat în palma lui Nyktos erau purtate peste tunici albe, până la genunchi. Greaves și-au acoperit viței. Săbii cu lame de aur erau învelite la talie. Capetele lor erau goale, dar un fel de vopsea groasă aurie le împodobea fețele ca o mască – una în formă de aripi.

Ceva în ea a lovit în mine o coardă de familiaritate, dar nu am putut să o plasez când o umbră a căzut peste noi. Am aruncat o privire rapidă peste umăr, iar aerul mi s-a înfipt în gât. Statui masive de oameni sculptate din marmură se înălțau deasupra copacilor din Aios, stând cu brațele în lateral, într-o linie care se îndrepta spre est și vest cât am putut vedea. Erau mai înalți decât orice clădire din Lasania, chiar și Templele, și ne aruncau o umbră impunătoare în timp ce paznicii de lângă poartă îngenuncheau.

Am trecut pe lângă ei în tăcere, trecând în Orașul Zeilor și am văzut ce ascundea Rise și ceața. Știam că îmi rămânea cu gura căscată când am luat-o pe Dalos, uimit de dimensiunea orașului. Era mult mai mare decât Carsodonia, capitala Lasaniei.

Copaci asemănători cu cei din Vale aliniau un drum strălucitor de diamante zdrobite, cu ramurile lor joase, măturatoare, căzând într-un baldachin de flori albe care se agitau ușor în briza. Privirea mea a urmărit drumul către o structură imensă din spatele unui zid sclipitor mai scurt decât cel al Rise, nu prea departe de intrare. Cele patru turnuri eșalonate ale sale se ridicau din mijlocul cupolei, părând să bea în razele soarelui. Am putut vedea vârfurile baldachinelor de fildeș și aur rostogolindu-se chiar dincolo de Înălțarea interioară. În ciuda căldurii, pielea mi s-a răcit. Instinctul mi-a spus că acolo aștepta el, adevăratul Primal al Morții, în fortăreața întinsă de diamant și cristal.

Mi-am tras privirea de la cetate și am privit spre orașul strălucitor. Clădiri mari și mici împrăștiau numeroasele dealuri și văi cât de departe putea urmări cu ochii, unele plate și pătrate, iar altele rotunde, cu colonade mari, cu laturile strălucitoare ca diamant. În tot orașul, turnuri cristaline s-au înălțat în arcuri grațioase, învârtite, care au dispărut în nori albi. Vița păreau să crească peste multe dintre clădiri, târându-și drum pe turle.

"E frumos."

„De la distanță, așa este."

Un fulger de neliniște a trecut prin mine. M-am uitat la Nyktos în timp ce mă conducea în centrul drumului îngust, singurul sunet acela al brizei.

cu ramurile grațioase și arcuite ale copacilor și șoapta vântului. O încruntătură mi-a tras buzele în timp ce mă uitam în jur, fără să văd pe nimeni și... și să nu aud pe nimeni. Nici măcar păsările strigându-se una la alta din copacii din Aios nu se auzeau aici. Mi s-a răspândit pielea de găină minusculă la fiecare pas care ne-a adus mai aproape de cetate.

"Unde este toata lumea?" am întrebat, cu vocea joasă.

„Știi ce au luat mulți pentru a-l chema pe Dalos?” Nyktos a spus, privirea atentă în timp ce cerceta încontinuu copacii. „Orașul morților”.

Asta nu era de bun augur.

„Cei care încă mai trăiesc sunt probabil la Curte.” Făcu un semn cu bărbia către cetate. „A avut loc în incinta Palatului Cor.”

Gura mi s-a uscat când ne-am apropiat de stâlpii Înălțării interioare. Nu erau gardieni la această poartă, dar în aer era un miros ciudat – o dulceață amestecată cu ceva metalic. Trepidarea s-a amplificat, iar jarul din pieptul meu a fredonat nesigur în timp ce mergeam printre stâlpi și intram în curtea Corului. Nyktos a blestemat pe sub răsuflarea în timp ce pașii noștri au încetinit și privirea mea s-a îndreptat peste – M-am oprit smucind când groaza mă cuprinse. Nu fusese vântul

pe care îl auzisem.

Doamne bune, au fost gemete. Sunetul venea de la copacii din interiorul curții, de la golfurile strălucitoare ale cetății și de la pânzele albe ondulante, care nu erau baldachini, ci văluri, rochii rupte și tunici ondulate în vânt.

Nimic – absolut nimic – nu m-ar fi putut pregăti pentru asta. Privirea mea s-a aruncat de la corpul nud înșirat deasupra ușilor de aur ale Corului, pătat cu râuri uscate de purpuriu, până la formele legănate și moale dincolo de florile albe ale sălciilor. Bile m-a sufocat. Inima mi-a bătut cu putere în timp ce gâtul mi s-a strâns și s-a apucat de sunetul — gemetele — care răsună din ramuri și din spațiile dintre stâlpii care căptușesc colonada, unde mâinile și picioarele fuseseră înțepate de piatră.

Mi s-a părut că l-am auzit pe Nyktos șoptind numele meu, dar nu puteam fi sigur pentru că geamătul era un cor mult mai brutal decât cel al sirenelor. Nici măcar nu am putut număra câte cadavre erau — erau atâtea. Gura mi s-a mișcat fără sunet, iar jarul...

O nouă groază a răsărit când jarul mi-a vibrat frenetic în pieptul meu, răspunzând nu doar morții, ci și celor pe moarte. Am încercat să mă uit în altă parte, sperând cu disperare că asta va opri jarul, dar nu aveam unde să mă uit. Corpurile atârnau ca niște clopote de vânt din copaci și balcoane. Pielea mi s-a încălzit

și fredonam și simțeam că mi se strecoară controlul slab asupra jarului. Colțurile ochilor au început să devină albe în timp ce picioarele mele se mișcau fără voință, atrăgându-mă spre colonada, unde ochii albaștri ai unui mascul țipau ceea ce gura lui cusută nu putea cerși.

Via ă.

Sau moartea.

O eliberare.

Brațul meu a început să se ridice. Nu l-am putut opri. Puterea jarului era prea puternică, șocul a ceea ce vedeam prea mult. Crăpătura din interiorul meu a început să se prăbușească pe măsură ce puterea se scurgea, răspândindu-se.

Jăraticul — sursa vieții — s-a ridicat în mine, în inima lui Dalos, și nu puteam face nimic pentru a mă opri.

Capitolul 34

Nyktos m-a învârtit, trăgându-mă la pieptul lui. Abia am observat încărcătura de energie care trecea de la corpul lui la al meu, în timp ce mă strângea pe obraz.

„Nu știam că va fi așa. Te-aș fi avertizat. Îți jur”, el a spus. „Respiră, Sera. Ia doar o respirație cu mine.”

Privirea mea largă și panicată s-a îndreptat către a lui în timp ce jarul mi-a apăsat pielea, scoțându-mi scântei în vene. „Nu pot să-l opresc”, am șoptit, pieptul ridicându-se și coborând rapid. În ochi îi aprinse înțelegerea. „Trebuie să mă oprești, pentru că sunt...”

Gura lui Nyktos s-a închis peste a mea, uimindu-mă. Am gâfâit, iar el a profitat din plin de deschidere, adâncindu-se cu sărutul său. Apăsarea buzelor lui, mișcarea neașteptată a limbii lui de-a lungul a mea și gustul de mentă al gurii lui erau ca o dâră de fulger prin simțurile mele, împrăștiind norul de panică și apoi toate gândurile. Nu am știut niciodată că un sărut poate avea o asemenea putere, dar Nyktos... al lui a avut. Mâna lui mi-a netezit obrazul și părul meu, legănându-mi ceafa pe măsură ce sărutul se adâncea.

Buzele lui s-au mișcat lângă ale mele, tari și sălbatice, în timp ce urme de miezul nopții și de fum curgeau din el în fire groase, care se ridicau. S-au ridicat peste picioarele noastre și s-au încremenit peste partea inferioară a spatelui meu. Atingerea înghețată a fost un alt șoc, amintindu-mi de noaptea din camerele mele când el privea și apoi atinsese.

M-am strâns de partea din față a cămășii lui, marginile brocartului mă mâncărim pe palme, în timp ce pulsațiile din piept mi se intensificau. Lumină argintie a izbucnit din degetele mele și a fost stinsă de umbrele lui.

Nyktos oprea jarul, nu într-un mod pe care îl prevăzusem, ci în același mod în care îi distrasem atenția după ce Attes își părăsise birourile. Fusesem pe cale să-l implor să folosească constrângere și trebuie să fi știut asta. În schimb, mă sărutase.

Și a continuat să mă sărute.

Am stat în curtea morților și a muribunzilor, dar nu am putut

a fost mai departe de ea în timp ce gura și limba lui le-au urmărit pe ale mele. M-am relaxat în el, tremurând în timp ce colții lui mi-au tăiat buza inferioară, trăgând doar o urmă de sânge pe care l-a lins.

Nu a încetat să mă sărute, până când puterea mi-a invadat sângele
s-a retras și jarul s-a liniștit, încă bubuind, dar manevrabil.

Și totuși, a tras de pe buzele mele. Gura lui a dansat peste a mea până când un alt fel de căldură mi-a înroșit pielea, convinsă nu de groaza din curte, ci de modul în care i-am răspuns. Indiferent unde am stat. Indiferent ce l-am văzut făcând. Oricât de neînțelept a fost asta.

Se dresea glasul.

m-am încordat.

Buzele lui Nyktos încetiniră împotriva mea. Își făcu timp, atenuându-și mișcarea limbii și apăsarea gurii. Când în cele din urmă și-a ridicat capul și ochii mi s-au deschis, umbrele de pământ pe care el le-a strigat au dispărut.

Privirea lui s-a întâlnit și a ținut-o pe a mea. Era o întrebare în privirea lui. Eram eu în control? Așa credeam acum că știam ce ne înconjoară. I-am dat un mic din cap.

"Atat de puternic. Atât de curajos, murmură Nyktos, alunecându-și degetele de pe părul meu. Și-a târât palma de-a lungul obrazului meu în timp ce a spus cu o voce mai tare: „Există vreun motiv pentru care întrerupi, Attes?"

Slavă Domnului că a fost Attes și nu altcineva, dar acea ușurare a fost de scurtă durată. Probabil că Attes a bănuit că nu eram așa cum mi-a prezentat Nyktos și niciunul dintre noi nu știa ce va face cu aceste informații.

Invocând curajul despre care vorbea Nyktos, m-am uitat peste umăr și am văzut că Primal nu era singur. Un bărbat cu părul negru stătea lângă el, cu fața pictată cu aripi aurii.

Am clipit în timp ce acea mască pictată a stârnit amintiri de care nu prea puteam să mă agățăm. Răsucirea buzelor masculului necunoscut nu semăna deloc cu zâmbetul amuzat al lui Attes, dar mi-am ținut ochii pe ele, nepermițându-mi să mă uit în altă parte pentru că știam ce voi vedea.

„Nu eu am întrerupt", a răspuns Attes, cu brațele încrucișate peste pieptul fără armură. Își smuci bărbia spre cel care stătea lângă el. „A fost Dyses. Mă bucuram de spectacol."

Scânteia de energie care radiază de la Nyktos era la fel de rece pe cât obrazul meu era cald pe palma lui. „Chiar ești obligat și hotărât să pierzi acei ochi ai tăi, nu-i așa?"

Attes chicoti. "Merită."

L-am văzut pe Primal of Accord and War ridicând o sprânceană blond închis în timp ce Dyses făcea un pas înainte și se înclina. Ochi albaștri pal s-au uitat peste mine în timp ce se ridică. Zeul și-a ridicat bărbia. „Majestatea Sa ține în prezent Curtea și nu este încă pregătită să te primească", a spus Dyses, cu vocea lui ținând un ton greu care mi-a amintit de Lordii Insulelor Vodina. „Alții sunt în atrium. Te voi escorta și... El și-a dres glasul. — Amanta ta acolo.

Am clipit o dată, apoi de două ori.

Attes își aplecă bărbia în timp ce își târă mâna peste gură, nereușind să-și ascundă zâmbetul din ce în ce mai largi.

„Și cât timp va fi ocupată Majestatea Sa?" întrebă Nyktos în timp ce el și-a lăsat mâna de pe obrazul meu și s-a mișcat astfel încât să fie lângă mine.

„Se va alătura cu tine când este gata", a răspuns Dyses, cu privirea palidă pâlpâind peste mine.

„Sunt sigur că o va face," aproape toarcă Nyktos în timp ce frustrarea îmi zgâria pielea. „Și ea nu este amanta mea. Ea este consoarta mea."

— Numai dacă Majestatea Sa acordă un asemenea titlu, a corectat Dyses, buzele curgându-se în timp ce mă privea. „Până atunci, ar trebui să-și dea seama că se află în prezența celor mai buni și a plecăciunii ei."

M-am înțepenit, realizând că ar fi trebuit să fac asta în momentul în care am pus ochii pe Attes. Deși aveam sentimentul că Dyses era mai jignit că nu i-am arătat respect . Înghițindu-mi supărarea și dovedind că, într-adevăr, am bun simț, am început să mă înclin.

— Nu o vei face, spuse Nyktos încet, oprindu-mă cu o mână pe braț. Ochii lui i-au întâlnit pentru scurt timp pe ai mei, apoi s-a întors spre Dyses. „Consortul meu în curând se va închina când va fi în prezența celor care merită respect." Zâmbetul lui leneș a stârnit clopote de avertizare. „Dar până atunci..."

Nyktos pă i în umbră, apărând în spatele lui Dyses într-o clipă. Nu a fost nici un avertisment. Pieptul lui Dyses a explodat pur și simplu într-un jet de sânge fierbinte, strălucitor, roșu-albastru.

M-am smucit din instinct, mâna mergând la coapsa mea unde era legat pumnalul, dar apoi am văzut mâna lui Nyktos.

Zeii mei... Nyktos îi bătuse mâna direct prin spatele zeului - prin os și țesut.

Nyktos și-a smucit mâna și a fost... ținea în palmă un bulgăre cărnos, albastru-roșcat. Dyses se uită în jos la pieptul lui, cu gura căscată.

„Te vei închina în fața ei." Degetele lui Nyktos s-au închis peste inimă,

distrugându-l într-o explozie de argintiu.

— La naiba, a răpit Dyses, căzând în genunchi.

Apoi la fața lui.

M-am uitat la gaura însângerată și zimțată din centrul tunicii albe a lui Dyses, apoi mi-am ridicat încet privirea spre Nyktos.

— Ei bine, spuse Attes târâtor. „Asta fie o va enerva pe Majestatea Sa, fie distreaza-l."

„Probabil cel din urmă." Nyktos îngenunche, folosind tunica zeului pentru a curăța sângele și a curăța din mâna lui, în timp ce privirea lui se ridică spre a mea. „ Nu mi- a plăcut tonul lui."

— Nici eu, am spus răgușit, găsindu-mi vocea. „Dar asta a fost, poate, puțin excesiv."

Nu era nimic de deslușit în liniile dure și izbitoare ale feței lui Nyktos. „El a testat exact ceea ce aș permite atunci când vine vorba de tine." El a stat. „El a eșuat și alții vor ști."

„Am senzația că vor fi mulți zei morți și fără inimă până la sfârșitul zilei", a remarcat Attes, aruncându-mi o privire. Zâmbetul i-a revenit. „Sângele lor se va potrivi cu rochia ta minunată."

„La fel ca și al tău dacă te uiți în continuare la ea așa", a avertizat Nyktos, călcând peste zeul căzut. — Presupun că ai așteptat sosirea noastră?

Attes părea netulburat de amenințare. "Am fost. Sperând că vei ajunge curând, pentru că ești, de departe, o companie mai bună."

„Asta nu spune mare lucru." Nyktos a încrucișat mâna care nu fusese în interiorul altui zeu în jurul meu. „A fost vreun motiv?"

M-am uitat în jos în timp ce Nyktos mă conducea în jurul Dizilor căzuți, ezitând în timp ce mă uitam la mâna zeului.

„Sera?" Nyktos s-a uitat înapoi la mine. „Cineva îl va recupera."

— Nu este asta, am spus, după ce am jurat că mâna lui Dyses se zvâcnise. Dar asta era imposibil. Zeii, spre deosebire de Primals, nu ar putea supraviețui fără inimile lor. Cu toate acestea, nici jarul nu simțisem răspuns la moartea zeului. Știind că nu pot să împărtășesc asta în acest moment, am clătinat din cap și m-am încruntat. "Nu-i nimic."

„Nu se simte bine, nu-i așa?" spuse Attes, atrăgându-mi atenția. El și-a ridicat privirea de la zeu către Nyktos. „Dyses s-a simțit întotdeauna... îndepărtat."

— Da, murmură Nyktos, întorcându-și colțurile buzelor în jos. „Dar niciunul dintre servitorii lui Kolis nu s-a simțit bine, nu-i așa? Nu peste mult timp." A continuat să se uite la zeu, cu capul înclinat. „Nu simt că nu... suflet."

Capul lui Attes se legănă brusc înapoi spre zeul căzut. "Asta e imposibil."

„Și nu văd niciunul”. Nyktos m-a îndreptat mai departe de zeul căzut.
Se uită la celălalt Primal. „Fie sufletul lui nu și-a părăsit încă trupul, fie nu are niciunul.
aș ști.”

„Da, ai face-o.” Attes a înghiontat piciorul zeului. Nu a existat nicio reacție.
"Intrigant." Și-a ridicat capul, cu ochii argintii plati. „Ar trebui să fim pe drum.”

Când am pornit înainte, mi-am aruncat o privire înapoi către Dyses. Zeul era mort, dar ar fi putut fi cu adevărat... fără suflet? Am înghițit în sec, gândindu-mă la ceea ce spusese Gemma despre unii dintre Aleși care dispăruseră și se întorseseră ca ceva ce nu mai văzuse niciodată înainte.

Neliniștit, m-am îndreptat cu fața în față, în timp ce Attes conducea drumul, având grijă să nu merg pe sub corpul lăsat să putrezească deasupra. M-am înfiorat, concentrându-mă pe senzația mâinii reci a lui Nyktos și pe calusurile aspre ale palmei lui. Era ceva temeinic în atingerea lui la care nu voiam să mă gândesc prea profund în timp ce ne-am îndreptat pe o potecă de diamante și granit.

„Văd că Majestatea Sa a făcut niște redecorări”, a comentat Nyktos în timp ce am intrat într-o altă curte pe care mi-a fost prea frică să o verific.

„Așa se pare.” Un mușchi flectat de-a lungul maxilarului lui Attes, o mică reacție care părea să spună multe. „Nu sunt sigur ce le-a pecetluit soarta, dar cred că unii au fost Aleși luați dintr-un Rit recent.”

Respirația pe care am luat-o mi-a pârjolit plămânii când am închis pentru scurt timp ochii.

Nyktos mi-a strâns mâna, fără să spună nimic, în timp ce Attes ne conducea pe o cale de ventilație cu flori puternice, parfumul floral dulce și frumusețea roz și violet pal a înfloririlor în contradicție cu ceea ce am asistat.

— Ai fost chemat aici? a întrebat Nyktos în timp ce treceam pe lângă linia
pereții de gresie ai mai multor bungalouri.

„Kyn a fost.” Attes îi aruncă o privire lui Nyktos. „Așa că am decis să mă alătur lui.”

Ceva a trecut între cei doi Primiști, în timp ce Attes se reorienta pe calea șerpuitoare. „Hanan este și el aici. Dacă a fost chemat sau nu, nu știu.”

Neliniștea s-a trezit și mai puternic, dar Nyktos doar a zâmbit. „Și de ce te-ai hotărât să ni te alături?”

Attes a pășit în fața unuia dintre bungalouri. „Speram să o văd pe Sera.”

Nyktos și-a întors încet capul către celălalt Primal, în timp ce eather a trosnit

aerul din jurul ochilor lui.

Am oftat. „Cred că găsești o plăcere perversă în a-l irita pe Nyktos.”

„Am multe plăceri perverse”, a recunoscut Attes. „Dar voiam să mă asigur că îți amintești ce ți-am spus când ne-am cunoscut prima dată.” Pașii lui au încetinit.
„În timp ce ți-am găsit limba ascuțită înviorătoare și chiar atrăgătoare”, a spus el, ochii lui argintii reci, întâmpinându-i pe ai mei, „alții nu vor. Mai ales pe cele pe care le veți găsi aici la Cor Palace.”

În alcovurile întunecate care mărginesc sălile împodobite cu aur care duceau la atrium, indivizi, parțial îmbrăcați și complet nuzi, se implicau în orice act sexual imaginabil – și pe unii pe care nici măcar nu le luasem în considerare – atât singuri, cât și în grupuri. Nu m-am uitat suficient de aproape ca să-mi dau seama dacă toți erau zei sau nu, pentru că... zei buni, se întâmplau multe peste tot dacă gemetele și gâfâiturile care răsună în jurul nostru ar fi fost ceva ce trece.

Nici Nyktos, nici Attes nu au părut atât de deranjat sau chiar conștient de fulgerările membrelor goale și pielea strălucitoare de sub tavanele aurite, lăsându-mă să mă întreb cât de comun era asta.

"Cand ai ajuns?" m-a întrebat Nyktos în timp ce mă străduiam să-mi țin privirea departe de coloanele placate care căptușesc intrările nișurilor și doar de draperiile aurii, cu brocart, de la capătul holului.

„Acum doar câteva ore”, a răspuns Attes, cu ochii mijiți ușor. "Tu
probabil că nu va fi surprins să audă asta, dar Kyn este deja adânc în cupe.

Nyktos zâmbi. „Nici pe departe.”

„Mai e cineva aici?” Am întrebat. Nu i-am spus numele, dar l-am simțit pe al lui Nyktos
uita-te la mine.

„Niciun alt Primal de care să fiu conștient. Prezența mea singură compensează mai mult decât absența lor.” Mi-a trimis un rânjet rapid, tachinator.

Mi-am dat ochii peste cap, ușurat să aflu că Veses lipsea, dar îngrijorat că Nyktos ar putea elimina cel puțin un organ vital sau o bucată de Attes până când am terminat aici.

Jăraticul bubuia slab când draperiile aurii se despărțiră în față. Mi-a bătut inima în piept. Spațiul de dincolo era o cameră mare, circulară, dar nu una pe care aș numi-o neapărat atrium. canapele adânci și

canapele stăteau la picioarele unor bucăți groase de material care păreau să acopere ferestrele căptușind pereții, iar tavanul de deasupra părea să fi fost vopsit cu... aur.

Privirea mea s-a îndreptat imediat peste încăpere spre estrada înălțată, cu coloane, între două arcade închise. Perdelele de aur erau legate înapoi de coloane, dezvăluind un tron tuns în ceea ce părea a fi diamante și... aur.

Începeam să văd o temă — una destul de strigătoare — în Palatul Cor, în timp ce traversam podeaua de marmură cu nervuri aurii.

Am observat că atriumul nu era gol. Un bărbat înalt, cu părul negru, stătea în dreapta estradei, cu spatele la noi, în timp ce vorbea cu cineva pe care nu-l puteam vedea. Era îmbrăcat ca Attes și Nyktos – piele închisă la culoare și o tunică fără mâneci. O manșetă de argint îi împodobea bicepșii de sus. Avea o cană în mână, plină pe jumătate cu un lichid de culoare chihlimbarului închis.

„Hanan", îl sfătui Nyktos pe sub răsuflarea, înclinându-și capul spre al meu.

Stomacul meu simțea că era plin de șerpi în timp ce am dat din cap scurt. În atrium se aflau alții, distanțați peste tot, semănând cu paznicii pe lângă care trecusem – complet blindați și fețele vopsite în aur.

Nyktos ne-a condus spre o canapea din stânga, cât mai departe posibil de gardieni. S-a așezat, trăgându-mă în spațiul dintre picioarele lui. M-am înțepenit pentru o jumătate de secundă înainte să-mi amintesc de ce mă poziționase așa. M-am relaxat la pieptul lui, păstrându-mi expresia goală.

Attes î i arcui o sprânceană. „Trebuie să-mi găsesc fratele", a spus el, aruncând o privire înapoi către sala foarte... activă prin care călătorisem. „Înainte de a intra într-un fel de situație dificilă, probabil că voi găsi neplăcut."

„Attes?" Nyktos l-a oprit pe celălalt Primal în timp ce își încrucișa brațul peste al meu talie. „De ce i-ai ucis pe gardienii lui Kyn?" întrebă el, ținând vocea jos.

Umerii lui Attes s-au înțepenit când mi-am amintit că vorbeau despre gărzile lui Kyn când Attes venise să ne spună că încoronarea va trebui amânată. „Le-au luat tinerilor ani de zile să intre în tabăra lor", a spus el, iar din Nyktos și în spatele meu a radiat un zgomot de dezaprobare. „Nu a fost pentru a-i ține în siguranță, așa că i-am eviscerat și apoi i-am terminat."

Primal s-a înclinat apoi înainte de a pivota pe călcâi. L-am privit plecând din atrium, draperiile așezându-se la loc în spatele lui.

„Nu te așteptai la acel răspuns?" Am întrebat.

„Nu aș fi avut acum câteva luni”, a spus el, întinzând un picior în timp ce îl țineam pe al meu ascuns între al lui.

Mi-am întors capul spre al lui, vorbind la fel de lini tit ca i el. „S-a părut ca și cum Attes... se îngrijea de mine?

Dădu din cap în timp ce arunca o privire peste atrium. Eatherul se supusese în al lui ochii, dar privirea lui a rămas alertă. „A făcut-o”.

„Deci, poate că poți înceta să amenințe că îi smulgi ochii?” Am sugerat. „Ar putea fi un... prieten.”

„Atunci ar trebui să nu se mai uite la tine de parcă ar vrea să te guste.”

Sprâncenele mi se ridicau pe frunte. „În primul rând, nu se uita la mine așa.”

„Numai așa se uită la tine.”

„Și chiar dacă ar fi, nu ai dreptul să fii gelos”, i-am reamintit.

"De acord. Dar asta nu schimbă faptul că eu sunt și că Attes va fi inevitabil nevoit să-și regenereze ochii.” Și-a întors capul spre stânga noastră.

O ușă de lângă estradă s-a deschis și o femeie a ieșit purtând o tavă cu ochelari. Avea părul ondulat strâns dat înapoi de pe față, iar masca vopsită strălucea pe tonurile reci și negre ale tenului ei. Atenția mi s-a îndreptat către îmbrăcămintea lungă până la corp – o rochie peplos lejer, dintr-un material aproape transparent. Brățări aurii erau stivuite pe brațele ei subțiri, de la încheieturi până la coate.

„Toată lumea trebuie să poarte aur aici?” am întrebat în timp ce femeia s-a apropiat de noi.

Nyktos pufni. „Majestatea Sa favorizează culoarea – simbolismul.”

Femeia s-a oprit în fața noastră, ținând tava la nivel în timp ce se înclina profund. „V-ar păsa de băuturi răcoritoare, Alteților Voastre?”

Privirea mea s-a ridicat spre a ei. Ochii femeii erau de un maro închis și nu era nicio urmă de aură în spatele pupilelor. Era oare posibil ca ea să fi fost o divină care nu se înălțase? Sau un muritor? Un ales. Pieptul mi s-a strâns în timp ce mă uitam peste ochelari, privirea mi s-a fixat asupra unuia cu lichid întunecat și violet înăuntru. Curios, am ajuns la el.

— Ar fi o alegere neînțeleaptă, murmură Nyktos, întinzându-se în jurul meu pentru a scoate un pahar subțire de lichid chihlimbar din tavă. Mi l-a predat și apoi a luat altul. „Mulțumesc”, i-a spus el femeii.

Surpriza trecu pe chipul femeii, dispăru într-o clipită în timp ce își plecă bărbia și se înclină încă o dată. Ridicându-se, ea se întoarse pentru a-și croi drum

unde stătea Hanan, încă ne-a băgat în seamă.

Ceea ce a fost în regulă pentru mine.

„Ce era în celălalt pahar?”

— Vinul Radek, făcut din struguri găsiți în Kithreia, spuse el, luând o înghițitură.

— Asta e... Curtea Maiei, nu-i așa?

"Este. Vinul este un afrodisiac destul de puternic.”

"Oh." Am aruncat o privire rapidă către Nyktos și apoi înapoi la locul în care femeia i-a oferit tava lui Hanan. „Exact cât de puternic?”

„Nu am luat niciodată parte din ea, dar am auzit că va lăsa pe cineva să aibă nevoie de trei zile întregi.”

Făcând ochii mari, am luat un pahar din ceea ce s-a dovedit a fi whisky. „Cam greu de imaginat că cineva ar avea rezistența pentru asta.”

— Pot, murmură el, cu irisii strălucitori în spatele ochilor întredeschiși.

M-am uitat la el. "Pariez ca poti."

O parte a buzelor i s-a curbat în sus. Mi-am întors privirea, sorbind încet whisky-ul în timp ce urmăream nervurile din marmură, urmărind liniile și curbele până în centrul atriumului. Mi-am mijit ochii, coborând paharul în timp ce m-am lăsat pe spate doar un inch sau cam asa ceva. Brațul lui Nyktos s-a strâns când am urmat din nou acele linii de pe podea.
Nu erau semne naturale, dar în designul unui...

Un lup.

Un lup mare, târâtor și mârâit.

Nyktos și-a înclinat capul spre al meu. „Ai simțit ceva afară? Cu Dyses?”

Clipind, mi-am tras privirea de pe podea. „Eu... nu am simțit nimic.”

El dădu din cap, fălcile lui întărindu-se. Un semn că a înțeles ce nu am spus.

„Sunt doar eu, sau există un design pe podea?”

— Nu ești tu, confirmă el. „Asta dacă vezi un lup.”

"Fac. Îmi amintește de blazonul de pe ușile tronului tău.”

„Ar trebui, pentru că este aproape identic. Este creasta liniei de sânge a tatălui meu. Atât al lui, cât și al lui Kolis.” El s-a oprit. "Si al meu."

Whisky-ul afumat mi-a pârjolit gâtul. Voiam să-l întreb ce simțea că împărtășește aceeași creasta cu unchiul său, dar știam că nu era locul potrivit pentru asta. Privirea mea s-a întors spre lup și m-am gândit la lupul kiyou pe care îl readucesem la viață – cât de fioros și de curajos fusese, chiar și la limita morții. „De ce este lupul creasta?”

„Familia mea a fost întotdeauna... parțială față de lupi”, a explicat el după a

moment. „Tatăl meu mi-a spus odată că nu există altă creatură atât de loială sau de protectoare ca un lup. Sau spiritual. I-a văzut așa cum s-a văzut pe sine. Ca un gardian."

„Te vezi ca atare?" am murmurat. Pieptul lui s-a ridicat împotriva mea înapoi, dar nu răspunse. Asa am facut. "Ar trebui."

Mâna lui s-a ferm pe șoldul meu în timp ce bărbia lui mi-a zdrobit capul. „Crezi asta? Chiar si acum? După toate?"

Știam despre ce vorbea. Vasele. — Chiar și acum, am recunoscut. „Să fii un idiot complet nu schimbă asta."

Nyktos nu spuse nimic.

Luând încă un pahar, m-am uitat la chipul stoic, pictat, al unui gardian. Acele amintiri slabe s-au agitat din nou. „Este ceva în măștile alea", am spus, dresându-mi glasul. „Nu pot pune degetul pe ea."

„Sunt un alt simbol care i-a aparținut cândva tatălui meu", a spus Nyktos după o clipă, degetele de la șoldul meu începând să se miște leneși. „Șoimii reprezintă inteligența, puterea și curajul. Un memento să fii atent, dar să fii și curajos."   oapta lui mi-a zguduit tâmpla. „Aripile sunt cele ale unui șoim, dar când tatăl meu a domnit ca rege, au fost întotdeauna de argint."

m-am înțepenit. "Argint? Ca un șoim de argint?"

— Ca și marele șoim argintiu, confirmă el. „Tatăl meu a fost întotdeauna fascinat de creaturi. El a crezut că sunt..." Nyktos a încetat când mâna lui s-a strâns pe șoldul meu. „Te-ai încordat. Ce este?"

"Nu știu." Mi-am întors capul spre al lui, înghițind un gâfâit în timp ce buzele mele le-au periat pe ale lui. Mi-a tremurat strânsoarea de sticlă când am înghițit. „Tot văd șoimi argintii. Ca noaptea din Pădurea Muritoare. A fost unul atunci."

"Asta e imposibil." Degetele lui Nyktos au început să se miște din nou, trăgându-se în cercuri inactiv de-a lungul șoldului și taliei mele. „Ai fost norocos să vezi unul în Pădurea Roșie, dar nici măcar un șoim nu ar intra în Pădurea Muritoare."

„Dar am făcut..." Am tăcut când o ușă din spatele estradei s-a deschis și a intrat un bărbat cu umeri lați, pieptul gol, cu părul în două nuanțe ca Nektas – purpuriu și negru. Nu aveam nevoie să fiu mai aproape ca să-i văd ochii sau dacă carnea lui bronzată purta crestele slabe de solzi ca să știu că acest bărbat era un draken.

„Davon", a spus Nyktos în liniște, după ce mi-a urmărit privirea. "El este un rudă îndepărtată a lui Nektas."

"Oh."

„Nu suficient de îndepărtat, potrivit lui Nektas."

— Oh, am repetat, privindu-l pe draken să coboare de pe estradă.

Trecându-și părul lung peste umăr, s-a uitat la noi în timp ce el
a pășit prin atrium. Apoi a zâmbit.

m-am înțepenit.

"Ignora-l." Nyktos și-a trecut degetul mare peste șoldul meu.

A fost cam greu să faci asta, în timp ce el continua să ne privească în timp ce se ducea la ușile cu perdele. Cum naiba ar rămâne o rudă a lui Nektas la Curtea lui Kolis după ce i-a făcut el soției lui Nektas? Dar nu spusese Nektas că unii dintre drakenii care l-au servit pe Kolis fuseseră forțați să intre în asta? Prin urmare, corupându-i? Oricum, nu a fost nevoie de niciun salt de imaginație pentru a-și da seama de ce Nektas și-ar fi dorit ca acest Davon să fie o rudă mult mai îndepărtată.

Un braț despărți draperiile când Davon se apropia de ele. L-am văzut doar puțin din bărbatul care aștepta în hol, deoarece era cu spatele la noi. Piele aurie.

Păr corect, până la umeri.

„Avem ceva de care să avem grijă”, a spus bărbatul.

M-am încruntat în timp ce Davon mi-a răspuns: „Bineînțeles că facem”.

Era ceva familiar în acea voce – slăbirea moale a discursului lui. Eram aproape sigur că am auzit-o înainte.

Nyktos și-a întors din nou capul, captându-mi atenția cu o alunecare a buzelor peste ale mele. „Hanan vine.”

Toate gândurile despre omul ascuns și despre draken au căzut pe marginea drumului ca Nyktos își așeză paharul de whisky abia atins pe măsuța laterală.

Mi-a apăsat un sărut în colțul buzei, unul care a trimis un fior de reacții amestecate prin mine înainte să-mi pot aminti că acesta a fost un act. Un spectacol. Încet, și-a ridicat gura de la a mea. „Hanan.”

„Nyktos”, a venit răspunsul profund și dur.

Cu inima bătând nesigur, mi-am întors capul și mi-am ridicat privirea la Primal of the Hunt and Divine Justice. Părea să fie cam de vârsta lui Attes, în al treilea deceniu de viață, cu trăsături palide și ascuțite, unghiulare – frumos într-un fel de prădător, viclean, care m-a lăsat rece.

— Mă întrebam când îmi vei arăta respectul recunoașterii, spuse Nyktos și i-am auzit zâmbetul înghețat și plin de fum în voce.
„Dar m-am gândit că așteptai ca o mică armată de cimerieni să te însoțească înainte de a face asta.”

zei buni...

Am privit buzele lui Hanan subțiri. Încă nu eram obișnuit cu schimbarea rapidă a comportamentului când era prezent un alt Primal – cât de repede putea Nyktos să treacă de la periculos la mortal.

„Ei bine, din moment ce i-ai ucis pe cei pe care i-am trimis la Curtea ta”, a început Hanan, „nu ar trebui să fii surprins să vezi că nu am niciunul cu mine”.

„Și ce păcat a fost.” Degetele lui Nyktos și-au continuat urmele lente de-a lungul șoldului meu. „Să fi irosit atâtea vieți de cimerieni cu îndrăzneala și lașitatea ta.”

Hanan se înțepeni. „Acea gura a ta te va pune în necazuri într-o zi.”

„Cred că a făcut-o deja, dar iată-mă.”

„Și aici...” privirea lui Hanan s-a așezat asupra mea. "Ea este."

Gheața mi s-a apăsat pe coloana vertebrală. Mi-am așezat whisky-ul pe măsuța laterală în caz că aveam nevoie de ambele mâini. Zâmbetul care s-a instalat pe buzele lui Hanan m-a preocupat, la fel ca puterea rece care se ridica în spatele meu.

„Nu este ceea ce mă așteptam”, a spus Hanan.

Nyktos și-a tras degetele pe talia mea până la banda corsetului meu. „Și la ce te așteptai?”

Primal of the Hunt and Divine Justice ridică o sprânceană. „Orice altceva decât un diamant care va fi inevitabil sfărâmat în bucăți minuscule.”

Am tras aer în piept, surprins de ceea ce ar putea fi de fapt un compliment... și o amenințare voalată. „Nu sunt genul de diamant ușor de spart”, am spus înainte de a-mi putea aminti avertismentul lui Attes. „La urma urmei, diamantele nu se sparg.”

Hanan î i înclină capul. „Dar se sparg”.

„Ai grijă, Hanan”, a avertizat Nyktos încet, în timp ce Hanan a îngenuncheat la picioarele noastre, aducându-se la nivelul ochilor cu mine.

Celălalt Primal l-a ignorat pe Nyktos în timp ce inspira adânc, adulmecând la... în aer, la fel cum ar face-o un prădător când își mirosește prada. „Ești, dar... ce?
Un godling? Sau așa mi se spune. În pragul Înălțării ei”, a spus el, iar nu aș fi putut fi mai recunoscător pentru aparenta lui lipsă de simțuri. „Dar de acum, ești doar un muritor.” El a zâmbit, dezvăluind doi colți ascuțiți. Jarul mi-a zumzăit în piept, amenințând să-și dezlănțuie mânia violentă. „Și nu există nimic mai fragil decât atât.”

„Știi ce altceva se poate rupe?” a întrebat Nyktos, trecând cu degetul mare sub umflarea sânului meu. „Oasele tale.”

Buzele lui Hanan s-au întredeschis, dar înainte ca el să poată răspunde, se îndrepta înapoi peste marmură. Ochii i s-au deschis larg, strălucitori de esență, în timp ce a pocnit cu o mână pe podea, oprindu-se. Dacă aș putea gusta furia ca Nyktos, mi-am imaginat că m-aș îneca în ea.

— Te-am avertizat odată, pur și simplu din amuzament, spuse Nyktos târâtor, cu un ton blând și complet în dezacord cu cuvintele pe care le rosti. „Nu te voi avertiza din nou. Mai vorbești cu ea o dată? Uită-te la ea? Și voi sfărâma fiecare os din trupul tău laș și apoi te voi trage în Abis pentru a te îngropa atât de adânc în gropi încât îți va lua o sută de ani să-ți găsești calea. Mă înțelegi?"

Acum buzele mele s-au deschis. O înfășurare fierbinte și amețitoare m-a cuprins, curgându-mi jos în stomac. Nicio parte din mine nu ar fi trebuit să fie altceva decât îngrozită sau deranjată de cuvintele lui Nyktos, mai ales că nu m-am îndoit de ele nicio secundă. Dar o mulțime din mine era... trezită. Și nu am crezut că niciuna dintre acele părți era jarul Primăriei, deși păreau să palpească în acord cu cuvintele lui Nyktos.

Hanan se ridică, tensiunea încordându-i gura. — Crezi că este înțelept să mă amenințe?

„Cred că este al naibii de neînțelept din partea ta să îndrăznești măcar să -mi vorbești după ce ți-ai trimis gărzile la Rise-ul meu pentru a face cereri”, a răspuns Nyktos. „Și acuzații fără temei.”

„Fără temei?” Hanan râse în timp ce firele de eather i se biciuiau prin ochi. „Un zeu de la Curtea mea S-a înălțat la Primalitate în cadrul Curții voastre .
Tot ce trebuia să faci a fost să mi-o predai și, probabil, am fi putut evita ceea ce va urma cu siguranță.

"A ei?" spuse Nyktos și asta a fost tot ce a spus.

„Bele.”

Mi-am păstrat fața goală chiar dacă inima mi-a accelerat. Urăsem chiar să o aud numele pe buzele Primalului.

„Nu l-am văzut pe Bele de multe luni. Nici nu aș ști unde se află, deoarece nu este membru al Curții mele.” Nyktos a mințit atât de ușor încât aproape l-am crezut. „Ar trebui să-ți supraveghezi mai atent vasalii.”

„Chiar o să mergi pe acest drum? Prefă-te că nu știi
un zeu care se ridică în curtea ta? Sau cine a fost?”

Degetul mare al lui Nyktos se plimba înainte și înapoi, creând singura căldură în întregul atrium. „Și chiar insinuezi că nu ar fi putut fi Kolis să fi făcut-o? Poate că ai căzut în dizgrație față de el și te pune la cale. Sau poate nu crezi că este capabil să facă așa ceva? Asta e?”

Nyktos râse. „Atunci aș fi foarte atent. Pentru că nu cred că vrei ca Kolis să știe că ai atât de puțină încredere în... puterea lui.

Hanan se albi. „Nu asta spun.”

"Nu este?"

"Nu. Dar cred că vom vedea cât de repede se rupe acesta."
a scuipat Hanan, eather smulgându-se din ochi, chiar dacă jarul mi-a zumzăit în piept. „Mai devreme decât mai târziu, îmi imaginez, din moment ce Majestatea Sa este pe cale să sosească. Și am senzația că va avea mai multe întrebări despre cum exact a Înălțat un zeu decât despre viitorul tău Consort. Voi avea ceea ce îmi doresc înainte de a se termina ziua, iar tu... ei bine, probabil să te întorci să stăpânești Curtea Morților fără nimic, de obicei.

Degetele lui Nyktos se opriră în timp ce se aplecă înainte, apoi se opri. Aerul a ieșit din atrium cu respirația pe care am luat-o. Pielea de găină mi s-a întins pe carne și pieptul mi s-a strâns.

Zâmbind, Hanan se dădu înapoi în timp ce un val de paznici pictați umplea atriumul, ușile care duceau spre estradă s-au deschis și...

Kolis, regele fals și adevăratul primar al morții, a intrat.

Capitolul 35

O prezență enormă s-a revărsat în atrium, așezându-se pe pielea mea în timp ce parfumul de liliac învechit mă sufoca. Ochii mi-au usturat când sâmburele cu dantelă aurie s-a răscolit de-a lungul podelei și s-a revărsat peste marginea estradei, dând scântei din marmură și lingând peste stâlpii estradei, agitând draperiile. Oasele mele aveau impresia că s-ar prăbuși sub puterea care inundă camera.

Eather s-a răspândit ca o ceață învolburată sărutată de lumina soarelui, dar era ceva în acea lumină.

E ceva în neregulă.

Pieptul lui Nyktos s-a lipit de spatele meu. Abia l-am auzit șoptind „respiră", dar m-am supus când masa de putere învolburată și palpitantă a început să se retragă. Un vuiet de sânge năvalnic mi-a umplut capul în timp ce esența s-a prăbușit pe podea la picioarele lui goale, unde s-a încolăcit ca o viperă pe pantalonii lui albi de in, așteptând să lovească.

Am devenit conștient de Nyktos în picioare — de mine în picioare. Mâinile lui erau pe șoldurile mele, ghidându-mă spre genunchi. Mi s-a părut greșit, în fiecare parte a mea, să îngenunch, dar am pus o mână tremurândă pe podea și cealaltă peste inima mea în timp ce mă înclinam.

Pentru că dacă Nyktos ar putea, eu sigur că aș putea.

Mi s-a înțepat ceafa. Conștientizarea a crescut. Simțeam privirea lui Kolis, iar jarul din interiorul meu pulsa. Panica a amenințat să prindă rădăcini când m-am închinat în fața monstrului care îmi stăpânise viața înainte să mă nasc.

A condus toate viețile pe care nu mi le aminteam.

Apelând la acel văl al neantului, l-am alunecat pe el, stingându-mi frica și furia în timp ce număram secundele dintre fiecare respirație. nu as crapa aici. nu m-as rupe. Nu aș. Nu aș. Nu aș. Nu aș. Nu azi.

Mâinile mi s-au lini tit. Pieptul mi s-a slăbit. Bataia inimii mele. am respirat.

Am fost nimic încă o dată.

„Ridică-te" se auzi vocea udată de căldură și lumina soarelui. O voce care, dacă a ascultat suficient de atent, a purtat o tăietură ascuțită ca o lamă.

Rochia purpurie a alunecat pe podea ca o băltoacă de sânge care curge spre mine în timp ce mă ridic. Nyktos se poziționa astfel încât stătea parțial în fața mea și abia atunci mi-am dat seama că Attes se întorsese cu fratele său, care avea părul puțin mai închis, dar avea aceeași înălțime și lățime de umăr.

A clătinat ușor în picioare și era pe jumătate dezbrăcat.

— Și stai, îi ordonă Kolis. „Înainte ca nemernicul ăsta să-i cadă pe față."

Oricând, aș fi râs pentru că Kyn părea ca și cum el
au fost la câteva secunde de a face exact asta.

Nyktos se întoarse, ochii lui plin de fier îi întâlnesc pe ai mei, în timp ce Attes aproape că își împinge fratele pe un scaun din apropiere. M-a luat de mână cu un mic semn din cap, călăuzindu-mă înapoi spre locul în care fusesem așezați.

„Nu ea."

m-am în epenit.

Pielea s-a strâns la colțurile gurii lui Nyktos, în timp ce nările i s-au deschis. Din spatele pupilelor lui se răspândiră fire de pământ.

„Vreau să o văd", a adăugat Kolis. „Uită-te bine la cine a capturat
atenția nepotului meu ."

Scobiturile obrajilor lui Nyktos s-au adâncit pe măsură ce venele de sub ochi au început să se umple de o strălucire slabă de pământ și am știut că ceva rău era pe cale să se întâmple. Simțurile îmi furnicau de cunoștințe. Și nu credeam că sunt singurul care a simțit furtuna violentă în Nyktos. Attes se întoarse de la fratele său ghemuit, îndreptându-și corpul spre cel al lui Nyktos.

Nu mi-am dat timp să mă gândesc. Am făcut un pas rapid într-o parte, dezvăluindu-mă pe deplin. Inspirația rapidă a lui Nyktos a căzut ca gheața pe pielea mea, dar nu am tremurat când stăteam acolo, cu mâinile în lateral. Nu am intrat în panică când am privit masa aceea agitată de lumină aurie învârtindu-se în jurul picioarelor lui Kolis. am respirat.

— Iată-o, a spus Kolis târâtor, iar apoi a fost chiar în fața mea, după ce a pășit în umbră.

Mușchii mi s-au încordat de-a lungul coloanei vertebrale în timp ce m-am luptat cu dorința de a mă retrage de la pamantul care a plutit peste tivul fustei mele. M-am uitat la pieptul lui – pieptul lui gol, ținându-mi privirea coborâtă, așa cum ar face-o în prezența unui astfel de Primal. Erau... străluciri de aur în carnea lui de bronz, un model de mături și vârtej.

„Ridică-ți ochii spre ai mei", șopti el. Perseverat. Îndemnat.

Mușchii au ascultat chiar dacă stomacul și pieptul mi s-au scobit. A

constrângere. Era o constrângere – una inutilă care nu era altceva decât o demonstrație de putere. De forță, pentru a reaminti tuturor din cameră exact cine era el. Mi-am ridicat ochii exact așa cum îmi forțase el.

Respirația pe care am luat-o mi s-a strâns în gât când l-am văzut pe Kolis. Nu de la distanță. Nu cum era înfățișat în picturi sau în piatră. Nu se putea confunda asemănările dintre el și Nyktos. Cu toate acestea, cumva, chiar și cu caracteristicile lor comune, diferențele erau izbitoare.

Frumusețea lui Nyktos era aspră și înghețată, o sculptură argintie de unghiuri dure și linii neînduplecabile prinde viață într-un mod aproape terifiant. Frumusețea lui a cerut să te uiți la el și să fii plin de dorința de a încerca să-i surprinzi trăsăturile cu cărbune sau lut.

Dar acele trăsături, curba puternică a maxilarului său, pomeții înalți și arcuiți și gura luxuriantă și largă... lucruri care erau atât de sălbatice și neîngrădite pe Nyktos, erau perfecte deplină pentru Kolis - aurii și calde .
Frumusețea lui te-a înșelat. Te-am primit să te uiți mai de aproape, să te uiți și să fii mângâiat. Te-a convins să te apropii.

Erau aceiași, dar opuse, una a cărei frumusețe fusese concepută pentru a fi infinită în finalul ei, pentru a trage frică în inima ta. Și celălalt a cărui frumusețe nu era altceva decât o prefăcătură. O fatada. O capcana.

Ochii argintii pătați de fire de aur mi-au urmărit trăsăturile încet, intens. Pielea mea a început să se înțepe și să se târască, dar nu am arătat nimic pentru că nu simțeam nimic în timp ce stăteam în fața fiarei care începuse toate astea.

Cel pe care mi-am petrecut viața antrenându-l să-l ucid.

— Mi s-a spus că te numești Sera? m-a întrebat Kolis în timp ce ridicam privirea, observând coroana lui – o serie de săbii făcute din diamante și aur, centrul care se termină în forma unui soare și a razelor sale. „Este scurt pentru ceva?”

Incertitudinea a crescut. Nu știam dacă ar trebui să spun adevărul, dar m-am gândit că mai puține minciuni înseamnă mai puține posibilități de a fi prins într-una. Chiar și o mică minciună ar putea provoca o inspecție mai atentă. „Seraphena, Maiestate.”

— Seraphena, repetă el, încrețindu-și buzele spre interior. „Un nume care arde. Interesant. De asemenea, mi s-a spus că ești un evlavios.” Vârtejurile strălucitoare i-au mutat gâtul și peste maxilar, sângerând prin carne până au format o mască trosnitoare, înaripată, ca cele pictate pe fețele celorlalți.
„Ea nu se simte ca așa.”

„Este o divină”, a răspuns Nyktos. „Tatăl este un zeu. Mama este muritoare.”

Părul auriu îi peria obrazul și umărul în timp ce își înclina capul. The

coroana a rămas dreaptă. „Este prea mult eater în ea pentru ca așa să fie cazul.”

„Poate că îmi simți sângele. Are destul de mult din asta în ea.”
zise Nyktos. În mod normal, acel ton îngâmfat mi-ar fi zgâriat pe fiecare dintre nervii mei.

Dar am înțeles misiunea aici.

"Înțeleg. Văd și că ai fost fermecat. Deștept, nepot, remarcă Kolis, cu o privire amuzată pe buze, în timp ce continua să mă privească. „Părul tău este... captivant”, murmură falsul Rege și mi-am amintit ce spuseseră Gemma și Aios despre favoriții lui. Toți erau fie blonde, fie roșcate. El și-a ridicat mâna...

Nyktos a fost ca un fulger, captând încheietura lui Kolis înainte ca măcar un singur deget să poată atinge o șuviță din părul meu.

Inima mi-a tresărit.

Kolis întoarse încet capul către Nyktos. Niciunul dintre gardieni nu s-a mișcat în timp ce falsul Rege se uită în jos spre locul în care mâna lui Nyktos îi strânse încheietura mâinii și apoi înapoi la ochii lui Nyktos.

„Nu vreau ca ea să fie atinsă.” Vocea lui Nyktos se adânci. "Ea este a mea."

Mi-am mușcat interiorul obrazului.

— Și dacă vreau să o ating? întrebă Kolis, atât de liniștit că abia l-am auzit.

Nyktos a zâmbit, iar stomacul mi s-a prăbușit la batjocura unui astfel de gest. „Îți voi face ceea ce ai făcut tu celor care îndrăznesc să-i atingă pe cei care îți aparțin.”

Maxilarul a început să mă doară din cauza cât de tare îmi țineam gura închisă.
Cei care i-au aparținut. Favoritele lui. Cei despre care Aios spusese că erau în cușcă.

„Este destul de posesiv cu acesta”, a adăugat Attes de unde stătea, pe jumătate înclinat, pe jumătate întins. „Am amenințat să-mi smulg ochii de cel puțin trei ori.”

Nu eram sigur că a ajutat.

Zâmbetul lui Nyktos a crescut, dezvăluind un indiciu al colților lui și cu siguranță nu am crezut că asta a ajutat. „Aceasta amenințare este mai degrabă o promisiune”, a răspuns el, în timp ce ținea în continuare privirea lui Kolis. „Ea nu trebuie să fie atinsă. De oricine în afară de mine.”

Trecu un moment lung, tensionat, apoi o parte a buzelor lui Kolis se ridică. Nu am simțit nicio ușurare, doar mai multă tensiune. — Nepot, toarcă Kolis, aurul învârtindu-i prin irisi.
„Tu... te rog mie.”

Ce?

— Dar ar trebui să mă eliberezi, continuă Kolis, înainte să fiu nemulțumit .

Nyktos ridică câte un deget, lăsând să cadă încheietura regelui fals.

Zâmbetul de pe chipul lui Kolis a crescut în timp ce se uita la nepotul său. „De partea asta a ta…" Bărbia i se ridică în timp ce inspira adânc. „Întotdeauna îmi place când văd că iese." El a aruncat o privire prea lungă spre mine. „Acesta ar trebui să fie, cel puțin, distractiv."

Începeam să cred că cuvântul mulțumit nu însemna ceea ce Kolis crezut că a făcut-o. Sau poate că eu am greșit.

Nyktos a zâmbit, totuși, întorcându-i spatele falsului Rege. M-a luat de mână, încrucișându-și brațul în jurul taliei mele. Privirea lui nu a atins-o pe a mea când a spus: „Putem să stăm amândoi?"

„Poți să faci ce vrei."

Nyktos m-a îndrumat spre canapea, întorcându-ne în aceeași poziție ca înainte, cu mine așezat în V-ul picioarelor lui. Am întors capul, dar Kolis a privit. Privit. La noi. La mine. Și abia atunci mi-am permis să simt orice fel de ușurare.

Nu arătam ca Sotoria. Pentru că Kolis nu m-a recunoscut.

Un tremur slab a trecut prin mine când Kolis s-a întors pe tronul său de pe estradă, în spatele lui cârlige de sâmburi auriu. Nyktos mi-a strâns ușor partea în timp ce expiram puternic, sprijinindu-i o mână pe genunchiul lui. Nektas avusese dreptate. Norocul a fost, pentru o dată, de partea noastră. Cel puțin, cu asta. Orice altceva? Nu eram atât de sigur.

Kolis încă mă privea, holbându-se, cu capul înclinat, dar coroana nu aluneca nici măcar un centimetru în timp ce degetele lui băteau pe brațele aurite ale tronului său. — Sentimentele mele sunt rănite, Nyktos, începu el. „Aș fi crezut că ai fi căutat aprobarea mea pentru un astfel de... eveniment fericit – unirea ta cu focoasa Seraphena."

„N-am crezut că ai fi prea interesat de un astfel de eveniment", a răspuns Nyktos, în timp ce-și târa degetul mare înainte și înapoi pe o parte a taliei mele. „M-am gândit că ești mult prea ocupat pentru o asemenea cerere."

„Te-ai gândit greșit." Kolis a zâmbit cu buzele. „Este un spectacol al respectul pe care tu, dintre toți oamenii, ar fi trebuit să știi că mi se cuvine."

— Atunci îmi cer scuze, spuse Nyktos.

Nu părea nici pe departe autentic.

Zâmbetul strâns al lui Kolis spunea că simțea același lucru. „Vom vedea cât de rău vă pare, sunt sigur."

Gheața mi-a acoperit interiorul, dar nu a existat nici măcar o mică problemă în alunecarea degetului mare al lui Nyktos.

„Dar mai trebuie să discutăm ceva", a adăugat Kolis.

„Dacă vorbești despre vasalul pe care l-am întâlnit la sosirea mea..."
Tonul lui Nyktos era leneș, parțial amuzat și mi-a amintit de felul în care vorbise când am fost la lacul meu. „Nu mi-a plăcut tonul lui."

Kolis pufni. „Nu vorbesc despre Dyses. O să fie bine."

„Din păcate, nu cred că va fi", a spus Nyktos. „Considerând că i-am îndepărtat inima."

Zâmbetul regelui fals a crescut atunci, sclipind din dinți, iar neliniștea mea a crescut. „Da, bine, vom vedea și despre asta." Se lăsă pe spate când degetele lui Nyktos s-au oprit pentru o scurtă clipă în calea lor pe talia mea. „Sunt sigur că știi de ce altceva te-am chemat, nepotule."

Degetele mele s-au apăsat în genunchiul lui Nyktos. Am decis chiar atunci că urăsc cum Kolis s-a gândit să-i amintească lui Nyktos de sângele pe care l-au împărtășit.

Degetul mare al lui Nyktos își reluă mișcările inactiv. — Este pentru că Hanan?
Cred că știu cum a fost înălțat un zeu sau cine a fost?

Capul lui Primal Hanan sa întors în direcția noastră. „Nu este ceea ce cred. Este ceea ce știu."

— Nu ți-am dat voie să vorbești, spuse Kolis, cu privirea rămasă asupra noastră. — Am făcut-o, Hanan?

Hanan se înțepeni acolo unde stătea. „Nu, nu ai făcut-o. Îmi cer scuze, Maiestate."

„Nu mă obliga să fac o impresie nefericită asupra minunatei Seraphena, înfuriindu-mă", a avertizat Kolis.

„Nu asta a fost intenția mea", a spus rapid Hanan, aplecându-și capul. „Doar că nu apreciez că ar încerca să-ți vorbească în mod fals despre ceva atât de grav."

— Sunt atât de sigur că asta te motivează să vorbești atât de liber, toarcă Nyktos, cuvintele bubuind pe spatele meu.

Eather a scânteie din ochii lui Hanan în timp ce se uita la Nyktos, dar Kolis a ridicat o mână, făcându-l pe Hanan la tăcere. „Puterea de a Înălța un zeu este una simțită de toți. Este o putere care nu ar trebui să existe dincolo de această Curte", a spus el, știind al naibii de bine că probabil toți cei din cameră – în afară de mine – știau că puterea nu mai exista în Dalos. „Dar da?"

— Da, confirmă Nyktos.

Varcile se învârteau la baza tronului în timp ce capul lui Kolis se înclină

inca o data. „Și asta este tot ce ai de spus?”

— Este tot ce pot spune , unchiule, spuse el și m-am încordat când l-am auzit referindu-se la Kolis ca atare. Totuși, el a continuat să-și miște degetul mare în acele mișcări lente și reconfortante. „Am simțit-o însumi. Am simțit-o înainte în tărâmul muritorilor, deși mai puțin puternic. Si eu l-am cautat. Nu am găsit niciunul în Shadowlands care ar fi putut fi responsabil pentru o asemenea explozie de putere.”

Hanan practic a vibrat de nevoia lui de a vorbi, dar a așteptat până când Kolis dădu din cap. „Și cum ar fi posibil?”

„Este o întrebare serioasă?” Nyktos replică în timp ce Attes își târă colții peste buza de jos, ascunzându-și abia zâmbetul. „Cine a fost responsabil, în mod clar, nu mai este în Shadowlands. Am presupus că era regele nostru.”

Aproape că am râs, dar am fost mult prea impresionat de cât de calm era Nyktos, cât de convingător. Și a fost, de asemenea, prea uluit de toate acestea. Kolis își trimisese dakkais-ul ca un avertisment că era conștient de jarul vieții. Ar fi putut să-și trimită drakenul, în ciuda faptului că Nektas nu l-a recunoscut pe cel care l-a atacat. Trebuia să știe că Nyktos nu a crezut, nici măcar o secundă, că era el. Ceva nu era în regulă aici.

„Sugerezi că Kolis a înălțat un zeu în Shadowlands fără motiv și apoi a plecat?” întrebă Hanan.

„Cine altcineva ar fi putut fi? Doar Primal al Vieții poate Ridica un zeu”, a spus Nyktos.

Mi s-a blocat respirația în gât când aerul din atrium a devenit fierbinte, gros și umed.

Aurul din ochii lui Kolis s-a luminat. — Ce sugerezi , Nyktos?

„Cred că el sugerează că o singură persoană ar fi putut fi capabilă de un astfel de eveniment miraculos”, a spus Attes. "Tu."

Atunci, și numai atunci, Kolis și-a îndepărtat privirea de la noi. Esența de-a lungul podelei pulsa în timp ce privea de sus la Primalul Războiului și Acordului.
— Da, murmură el, în mod clar nu la fel de enervat că Attes a vorbit pe loc, cum fusese cu Hanan. „Numai eu am puterea de a Înălța un zeu. Pentru a întoarce viața la ceea ce a trecut.” Încet, Kolis s-a întors spre noi, în timp ce cârlițele de esență se înălțau, încolăcindu-se. L-am văzut din nou, o umbră în acea esență, în timp ce Kolis a ridicat din nou mâna.

Ușile din spatele lui s-au deschis și... Dyses

a mers pe estradă, cu partea din față a tunicii mânjită cu uscat.

sânge de culoare ruginită.

Buzele mi s-au întredeschis într-o inspirație ascuțită când Nyktos s-a înțepenit în spatele meu. Attes se ridică mai drept, înclinându-se înainte, când zeul se opri lângă Kolis și se înclină – zeul prin care îl văzusem pe Nyktos împingându-i mâna. Un zeu care nu ar trebui să stea în picioare pentru că Nyktos îi distrusese inima.

Era imposibil, dar... dar nu crezusem că i-am văzut degetele tremurând? Nu-i simțisem moartea așa cum am simțit-o când au pierit alți zei. Atât Attes, cât și Nyktos spuseseră că ceva nu a părut în legătură cu Dyses.

— Era mort ultima dată când l-am văzut, remarcă Nyktos cu răceală.

Kyn a râs scurt și înăbușit.

„Am fost, Alteță.” Dyses s-a înclinat încă o dată. „Dar Primal of Viața a considerat de cuviință să mă refacă.”

Dar asta... nu avea sens. Când am restaurat-o pe Bele, am Urcat-o. Ochii acestui zeu erau încă acea nuanță incredibilă de albastru palid. Oare pur și simplu făcusem greșit pentru că nu știam ce fac? Sau asta a fost diferit?

Inima a început să-mi bată cu putere. Despre asta vorbise Gemma? Alesul care a dispărut, doar ca să se întoarcă ca ceva rece, lipsit de viață și flămând? Dyses nu semăna deloc cu Andreia. Nu era un Craven. Așa că trebuia să fie unul dintre ceea ce Kolis îi numea Revenants.

Dar Dyses fusese afară la soare, iar Gemma spusese că acele lucruri se mișcă doar noaptea. Și că Kolis avea nevoie de graeca lui pentru a le perfecționa.

Kolis a zâmbit în timp ce ridica privirea la Dyses, dar expresia s-a stins când privirea i s-a așezat asupra lui Hanan. „Doar pentru că am ales să nu refac viața sau să Urc un zeu nu înseamnă că nu o voi face, atunci când cineva merită. Nu este vina mea că celor mai mulți le lipsesc astfel de binecuvântări”, a spus el, ridicând bărbia. „Crezi că nu știu că vasalii mei și-au jurat loialitate față de mine, dar îmi pun la îndoială puterea? Că nu știu că tu și câțiva dintre frații tăi te îndoiești că sunt la fel de puternic precum am fost în momentul în care m-am înălțat să conduc ca regele tău?

„Eu... eu...” se bâlbâi Hanan, pielea lui palidând în câteva nuanțe. „Nu am vrut să spun să sugerezi că ai fost incapabil. Nu ai spus că tu ești...”

„De ce ar trebui să-ți spun asta?” replică Kolis.

Hanan a tăcut.

Nu putea spune nimic.

Pentru că Kolis l-a avut într-un colț. Dacă Hanan a recunoscut că a crezut că a fost altcineva care a Înălțat un zeu, ceva care ar trebui să fie

imposibil, atunci ar putea însemna că el credea că Kolis nu era capabil să facă asta. A gândi ceva a fost complet diferit de a spune asta.

„Te-aș sfătui să fii mai atent în exprimarea preocupărilor tale, Hanan, ca să nu te trezești în favoarea mea.” Kolis a repetat cuvintele anterioare ale lui Nyktos. „Și ar fi considerabil neînțelept să faci asta atunci când există altul care ți-ar putea lua locul.”

— Da, Maiestate, spuse Hanan, clar zguduit.

„Lăsați-mi vederea.” Vricile se învârteau de-a lungul stratului. „Și nu te întoarce până nu te chem.”

Primal of the Hunt and Divine Justice s-a ridicat, înclinându-se țeapăn înainte de a se întoarce și a părăsi atriumul fără a-i recunoaște pe cei rămași în spațiu.

S-a lăsat tăcerea, iar apoi Kolis a spus: „Îmi cer scuze că a trebuit să suporti martor la o asemenea absurditate, Seraphena.”

Am tresărit, privirea mea zburând spre a lui. Cuvintele lui. Comportamentul lui. Nimic nu se potrivea cu ceea ce știam despre Kolis. „Este... este în regulă.”

Regele fals a zâmbit. „Ai o fire bună și iertătoare.”

Degetele lui Nyktos s-au oprit, iar secundele au trecut – momente pline de conștientizarea că știam că nu a urcat pe Bele. Și că orice stătea lângă el nu era deloc corect. Cu coada ochiului, l-am văzut pe Attes aruncând o privire către gardieni și m-am întrebat dacă se gândea ce eram eu – și probabil Nyktos –.

Câți dintre acești paznici au fost cei renascuți sub Kolis — un Primal cine nu ar trebui să poată reda viața?

„Amândoi ați părut surprinși să-l vedeți pe Dyses în viață și bine.” Kolis aruncă o privire între Attes și Nyktos. „V-ați împărtășit aceleași preocupări ca și Hanan?”

„Nu te-am văzut de mult acordând onoarea, Maiestate.”
Attes ridică din umeri. „Este doar o surpriză să văd că faci așa ceva.”

Kolis dădu din cap, apoi atenția i se îndreptă spre Nyktos. Zâmbetul acela al lui adâncit, strâns. "Și tu?"

„Este puțin probabil ca eu și Hanan să împărtășim vreo îngrijorare”, a răspuns el lin. „Și eu sunt surprins din aceleași motive ca și Attes. Și pentru dakkais-urile pe care i-ați trimis pe pământurile mele la scurt timp după ce energia s-a simțit.”

Un fior mi-a coborât pe coloana vertebrală în vârful picioarelor în timp ce mă pregăteam.

Kolis se aplecă înainte, lăsând o mână să cadă peste brațul tronului.
Coroana strălucea la fel de strălucitoare ca soarele. „De ce ai crede că acestea

două lucruri sunt legate?”

"Ei nu sunt?"

"Nu."

— Momentul prost, atunci?

„Da, momentul prost.” Capul lui Kolis se înclină într-o manieră... serpentină. „Am fost nemulțumit de eșecul tău de a-ți anunța intențiile de a lua o consoartă. Încă nu sunt mulțumit că ați căutat să organizați o încoronare fără aprobarea mea.”

m-am linistit.

La fel și Nyktos.

Era o prostie și mă îndoiam că Nyktos îl credea. Nici măcar nu eram sigur că Kolis credea că îl credem. Neliniștea a crescut. Se simțea ca un joc în care regulile erau ținute ascunse.

„Știi ce se întâmplă când sunt nemulțumit, mai ales cu tine.”
Vocea lui Kolis a alunecat și a alunecat prin atrium, acoperindu-mi pielea cu ulei.
„Și totuși se pare că îți faci o mare bucurie să faci asta. Am fost atât de tolerant, dar m-ai lipsit de respect și asta nu poate rămâne nepedepsit.”

— Știu, spuse Nyktos și asta a fost tot ce a spus. Frica, rece și aspră, m-a străbătut.

„A fost vina mea”, am scăpat, cu inima strânsă în timp ce capul lui Attes s-a îndreptat în direcția mea.

„Sera”, șuieră Nyktos, îndreptându-se în timp ce îmi apuca șoldurile de parcă ar fi plănuit să mă ridice și să fugă din cameră – sau să mă arunce din ea. "Acesta este-"

"Nu." Kolis s-a ridicat. „Vreau să aud ce are de spus.” Acele de aur,
ochii zvârcoliți ațintiți asupra mea. „Cum este vina ta?”

„Eu...” am înghițit în sec, inima îmi bătea în timp ce gândurile îmi năvăleau. „Nu a făcut-o cere-ți permisiunea pentru că i-am cerut să nu facă.”

— Nu este adevărat, mârâi Nyktos.

„Da, așa este”, am argumentat, îndreptându-mă cât de departe am putut, în timp ce privirea lui Kolis s-a răsfoit între noi. — Vezi tu, mi-a fost teamă...

"Pe mine?"

„Nu”, am negat repede, dorind ca inima mea să încetinească. „Nu am de ce să mă tem de tine.”

Kolis a ajuns la marginea estradei, a alunecat spre ea, iar acele cârcei de sâmburi s-au vărsat pe marmură.

„M-am temut că mă vei găsi nedemn. Sunt doar un evlavios. Și Nyktos, nepotul tău” – m-am înecat cu cuvântul, făcând ochii mari – „el este Primal

de moarte. Cu siguranță, mulți zei sunt mult mai demni decât mine.”

Kolis nu spuse nimic în timp ce se uita la noi.

„Nu ne-am gândit cu adevărat că ar fi un motiv de îngrijorare pentru că Nyktos a crezut că ești prea ocupat pentru astfel de lucruri. Dar eu am fost cauza și regret profund.” Mânia înghețată s-a apăsat pe spatele meu și am știut că nu voi auzi niciodată sfârșitul asta – asta dacă Kolis nu m-ar lovi chiar aici. Dar nu i-am putut permite să-l pedepsească pe Nyktos. nu aș face-o. „Sper să pot fi iertat și să pot dovedi că pot fi demn de o asemenea onoare și bunătate.”

Kolis a rămas tăcut suficient de mult încât am început să simt presiunea strecurându-mi în piept. Dar apoi a apărut un zâmbet limpede. „Ești... curajoasă, Seraphena, să-mi recunoști așa ceva, Regele . Doar asta te-ar face cel mai demn. Dar am să te pun să-mi dovedești că ești tu.”

Nyktos m-a pus brusc pe picioare, apoi a stat în fața mea. „Dacă cineva trebuie să-și dovedească vrednicia, eu sunt.”

„Sunt sigur că vor exista și alte modalități de a face acest lucru în viitor. Dar dacă vrei permisiunea mea să o ia drept Consoartă” – masca i s-a stins din jurul ochilor și i-a zvârlit obrajii – „ea trebuie să o câștige în același fel în care ți-aș cere eu.”

„Pot să fac asta”, am spus, fără să mă lăsăm să mă gândesc la felul în care ar putea fi atunci când ochii sălbatici și învolburați ai lui Nyktos s-au ciocnit cu ai mei. Am tras o respirație superficială. „Vreau să mă dovedesc demn, Maiestate.”

Kolis se uită la Kyn. — Ai adus ceea ce am întrebat?

Privirea mea s-a îndreptat către Primal al Păcii și al Răzbunării. Kyn se aplecă, pe jumătate ridicată, în timp ce Attes se încruntă. „Da,” a răspuns Primal cu hotărâre. „În hol.”

Kolis pocni din degete, iar doi gardieni s-au desprins de pereți, dispărând în spatele perdelei.

— La naiba, rosti Attes pe sub răsuflare, întorcându-se spre estradă. Ochii lui închis, iar stomacul meu... a căzut.

— Ar trebui să fie... începu Nyktos.

— Comand tăcerea, îl întrerupse Kolis. „Nu mă ne supune, Nyktos. Nu tu vei fi cel care suferi.”

Mâinile lui Nyktos s-au încleștat pe părțile lui în timp ce se ținea nemișcat, iar stomacul meu a continuat să se încline, să cadă.

Gardienii s-au întors cu un... un bărbat tânăr. Unul cu câțiva ani mai tânăr decât mine. Avea părul blond ca Reaver și palidă de piele, moale la față.

Inima mi-a bătut repede când și-a ridicat bărbia și am văzut...

Ochi crimson.

Un draken.

Un draken, care ar fi considerat încă un tânăr.

„Cum plătești prețul lipsei de respect, Nyktos?" întrebă Kolis.

Primal s-a uitat la mine, pieptul lui ridicându-se și coborând pe scurt, superficial izbucni. Și inima mea... nu încetinea. „Cu o viață."

O, dumnezei.

Mâinile au început să-mi tremure în timp ce mă uitam la tânărul draken. Nu putea Rău...

Nu. Nu.

Kolis nu l-ar fi putut chema pe Kyn să-și aducă unul dintre draken-ul mai tineri cu el doar pentru a fi sacrificat. Acest lucru nu se putea întâmpla. Acesta nu putea fi prețul cerut de Kolis.

Dar nu asta făcuse de atâtea ori, încât carnea lui Nyktos era plină de acele mementouri, de acele avertismente?

Totuși, m-am auzit șoptind: „Nu înțeleg".

Kolis î i înclină capul. „Mi se datorează o viață pentru a plăti pentru dezonoare."

„Dar el..." i-am făcut semn către draken, înghițind. "Ce-a făcut?"

— Nimic, a spus Kyn.

Privirea mea largă s-a îndreptat către tânărul draken. Se uită drept înainte, cu buzele lipite ferm, cu ochii rubin limpezi. Nu a vorbit. Nu clipi. Nu a plâns.

— Plătește prețul, spuse Kolis în timp ce Kyn retrăgea un pumnal subțire. Lama întunecată tremura în mâna Primalului. „Și atât tu, cât și Nyktos veți fi iertați. Veți avea permisiunea mea."

Am clătinat din cap în timp ce mă uitam la piatra din umbră, groază zgâriindu-mă și făcându-mi drum. „Și dacă eu... dacă nu o fac?" Am întrebat. Nyktos s-a întors spre mine, cu fața fără sânge. — Vei refuza încoronarea?

„În schimb, mă va ucide", a spus drakenul, în timp ce ridica privirea spre regele fals. „Și apoi te va ucide. Dar nu înainte de a chema un draken din Țările Umbrelor pentru a fi și el ucis.

Kolis chicoti încet. „Nu detectez minciuni."

M-am înecat cu gâfâitul. „Trebuie să existe o altă opțiune..."

— A spus singura altă opțiune, se răsti Kolis, apărând pe podea cât ai clipi. Etherea din jurul lui s-a învârtit. — Refuza-mă, Seraphena, și voi face exact cum mi-a avertizat el.

Nu ar fi trebuit să fiu surprins. Nici o singură parte din mine. Nu când am fost avertizat că erau lucruri pe care Kolis ne-ar putea face să le facem. Lucruri care ne-ar bântui. Dar indiferent ce s-a spus sau ce mi-a spus Aios, nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru asta. Acesta era ceva ce nici nu puteam să înțeleg.

"De ce? De ce asta?" am șoptit eu răgușit, cu inima bătând. „Ce câștigi din asta?”

Unde era echilibrul în asta?

Ceva asemănător cu confuzia se undui peste trăsăturile lui Kolis, aproape de parcă nimeni nu l-ar fi întrebat asta înainte. Apoi fața i s-a limpezit. — Totul, spuse el. „Îmi va spune tot ce trebuie să știu.”

Asta nu avea sens pentru mine.

Nyktos făcu un pas înainte, cu mâinile ridicate. „Dă-mi voie să fac asta. Eu sunt care te-a supărat...

„O să te mai avertizez doar o dată.” Scântei de aur și argint din ochii lui Kolis. "Tăcere. Sau va fi inima ei pe care o țin în mână.”

Nyktos inspiră brusc în timp ce pielea i se sub ia. Umbrele înfloreau sub carnea lui.

— Controlează-te, nepotule, îl sfătui Kolis. — Ai face bine să ții acel temperament în frâu.

Reținerea lui Nyktos a fost impresionantă. Și-a ținut frâu, pieptul și corpul incredibil de nemișcat când făcea asta.

„Este suficient de tânăr încât să facă capul sau inima”, a spus Kolis și nu a existat nicio emoție în spatele cuvintelor sale. Se părea că mă învăța cum să coase o cusătură în haine. Acesta a fost...

Acesta era Kolisul la care mă așteptam.

m-am cutremurat.

Attes smulse lama din mâna fratelui său și se ridică, trăsăturile sale tare și îndepărtat când se întoarse spre noi.

„Și dacă cineva în afară de Seraphena plătește prețul, îi voi cere să plătească prețul cu sângele ei”, a avertizat Kolis. „Nu că niciunul dintre voi ar fi suficient de prost pentru a îndrăzni o asemenea lipsă de respect.”

Attes a trecut pe lângă Nyktos, cicatricea de pe fața lui ieșind în evidență în timp ce s-a oprit în fața mea, întinzându-mi lama. Deschizând gura, am aruncat o privire către Kyn. Am vrut să-mi cer scuze. Avea mâna încrucișată moale peste ochi. Nu am reușit să găsesc cuvintele în timp ce m-am pus să mă uit la draken.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Demisionat. — Fă-o, spuse el încet. „Sunt pregătit

intră în Arcadia unde mă așteaptă familia mea.”

Groaza mi-a închis gâtul. Se aștepta cu adevărat la asta și asta... asta a înrăutățit situația. "Cum te numești?"

— Nu contează, spuse tânărul draken.

— Da, am șoptit, cu ochii încețoșați.

— Nu, spuse el încet. „Nu este un nume pe care trebuie să-l amintești.”

Un alt fior m-a luat.

Nyktos s-a întors spre mine, cu trăsăturile lui puternice și marcate de linii adânci de tristețe, cu fulgi de eather din ochii lui înnebuniți și plini de furie abia înlănțuită.

— Fă-o, spuse drakenul. "Vă rog."

Secundele care au trecut s-au simțit ca o eternitate. Nu am avut de ales. Nu mi-a păsat să obțin permisiunea lui Kolis pentru încoronare. Nici măcar nu-mi păsa dacă refuzul însemna să-mi pierd viața. Era știrea că, dacă nu făceam asta, tânărul mascul tot va muri. Erau celelalte vieți care ar fi pierdute dacă aș refuza. Nu am avut de ales.

Cel puțin, nu acum.

„Îmi pare rău”, am spus.

Drakenul dădu scurt din cap și apoi închise ochii.

L-am închis. Totul. Așa cum făcusem când mama îmi ordonase să trimit un mesaj domnilor Insulelor Vodina. Nu simțeam nimic când îmi ridicam privirea spre Kolis. Acel zâmbet alunecos era pe chipul lui frumos, în timp ce eatherul se învârtea, încolăcindu-se în lateral, iar coroana ardea puternic.

Era ceva în esența lui.

În acea putere a lui.

Nu mai văzusem la Templul Soarelui când venise pentru Rit.

Dar era acolo acum.

Ceva pătat.

Răsucit.

Pângărit.

A stins lumina arcuită, aurie. Bucățile murdare au stârnit un gri plat, fără viață, care mi-a amintit de Putregai. Ceea ce era în esența din jurul falsului Rege, ceea ce era în interiorul lui, a făcut ca jarul din pieptul meu să zumzeze violent – a făcut ca crăpătura din interiorul meu care deschisese noaptea în Pădurea Muritoare să se lărgească. Și la fel ca atunci, un străvechi simț al cunoașterii s-a trezit și s-a întins, ridicându-și capul. Deodată, am fost acolo, dar

nu.

Această entitate s-a contopit cu oasele mele, a purtat carnea mea și a văzut prin ochii mei.

Furia, pură și primordială, mi-a dat foc sângelui în timp ce bărbia mi s-a înmuiat, iar o voce printre gândurile mele mi-a șoptit: a mea, devenind un cor al multora care strigă: „A mea!" Puterea lui furată. A fost al meu. Durerea lui. Ar fi al meu. Răzbunare. Pedeapsa. Sânge. A mea. Toate ar fi ale mele.

Și am știut care era acea voce în timp ce strânsoarea mea pe lamă s-a consolidat. Cine a fost. Nu era sursa jarului. Era un spirit. Fantome ale multor vieți. Un suflet.

Am întâlnit privirea lui Kolis și, deși buzele mele s-au curbat, Sotoria a fost cea care a zâmbit în timp ce plăteam prețul.

Capitolul 36

Tot ce a urmat s-a întâmplat năucit de parcă priveam de sus. Kolis a râs în timp ce jarul vieții fredona violent în pieptul meu.

A râs când am lăsat să cadă lama, iar aceasta a zgomotit de pe podeaua de marmură.

Și-a dat permisiunea în timp ce îl priveam pe Attes ridicând drakenul căzut, maxilarul Primului încordându-se în timp ce sângele masculului îi zgâria carnea – în timp ce Kyn își fixa ochii pe ai mei – ochii acum limpezi de ceața de lichior, dar plini de ură arzătoare.

M-a considerat demn , când Nyktos mi-a luat mâna care înghețase în aer.

Ne-a respins în timp ce vocile s-au calmat, iar acea entitate din mine s-a stabilit așteaptă ce i se datora .

A lăsat un semn care a rămas când am ieșit din atrium.

Nu-mi aminteam să fi mers pe hol sau prin curte. Nu l-am văzut pe Attes sau pe Kyn, iar dacă Nyktos a vorbit, nu l-am auzit. Am realizat ceea ce am venit. Am intrat în copacii din Aios știind că Kolis nu mă recunoștea ca fiind Sotoria și am plecat știind că Gemma avusese dreptate: Kolis își dăduse seama cum să creeze viață.

Dar am lăsat o bucată din mine în urmă în acel atrium – o mică fărâmă din acea bunătate despre care vorbise Nyktos. Fusese sculptat și acum stătea lângă acea lamă pe marmura pârjolită de sângele drakenului.

În timp ce Nyktos și-a încrucișat brațele în jurul meu, pregătindu-ne să ne întoarcem în umbră spre balconul camerelor sale private, am știut că nu voi primi niciodată acea bucată înapoi.

O imagine a drakenului a fulgerat în fața mea. — Du-mă la Curtea lui Attes și Kyn, am răpit, simțind acele respirații strânse și superficiale în timp ce mă ținea la piept. „Du-mă la Vathi. Îl pot aduce înapoi."

„Sera", a șoptit el – a implorat, într-adevăr. „Nu poți face asta."

„A-l aduce înapoi nu va cauza moartea altuia, nu? Drakenul trebuie să fie ca un zeu."

"Da, dar-"

I-am prins partea din față a tunicii, ținând vocea jos. "Eu pot sa incerc. Nu a trecut atât de mult și nu știm dacă Kolis o va simți, nu? Cum putem fi siguri? Nu am adus niciodată un draken înapoi. Nu e ca și cum l-aș urca pe el. Am mai adus animale înapoi și nimeni...

— Un draken nu este același lucru cu un animal, Sera, m-a întrerupt Nyktos, cu ochii aplatizați în timp ce o adiere blândă a agitat frunzele aurii deasupra noastră. „Și când ai făcut-o, s -a simțit. Era slab. Diferit. Nu știam ce simțeam atunci, dar acum știm."

"Bine. Atunci poate că va simți ceva, dar trebuie să fac asta.
Vă rog." Mâinile mi-au tremurat când i-am tras tunica. „Ce rost are toate astea dacă nevinovaților li se permite să moară? Ce rost are să-i sacrifici pe cei puțini pentru a-i salva pe cei mulți când cei puțini devin atât de numeroși? De ce există măcar un echilibru dacă răul i se permite să-l tulbure continuu?" Cum poate cineva să rămână bine trăind așa?

Umbrele sângerau sub carnea lui Nyktos în timp ce se uita la mine. „Noi nu. În schimb, supraviețuim. Așa onorăm sacrificiul pe care drakenul nu ar fi trebuit să facă niciodată."

Dar asta nu a fost de ajuns.

Nu pentru mine.

Nu pentru ea.

„Nu este suficient", i-am spus. „Nu va fi niciodată de ajuns."

Ochii lui Nyktos se închiseră în timp ce înjură. Apoi s-a înălțat în jurul nostru pamantul umbră. Inima mi-a tresărit când am încercat să mă îndepărtez, dar Nyktos m-a strâns strâns la pieptul lui. Au trecut doar câteva secunde, apoi aerul mai rece, care mirosea a mare, a înlocuit aerul cald.

Mi s-au deschis ochii în timp ce m-am smucit înapoi. Nu am ajuns departe. Nyktos m-a strâns, dar m-am răsucit în îmbrățișarea lui, realizând că ne aflam pe un fel de balcon de piatră albă. Uimit, am văzut verde – vârfurile de pini luxurianți și întunecați măturand peste dealuri ondulate care măturau în sus și până la munți acoperiți cu zăpadă. M-am întors, uitându-mă dincolo de o înălțime de culoarea fildeșului la fel de înaltă ca ceea ce înconjura Casa lui Haides și apoi spre apele albastre pal ale mării.

"Unde suntem?" Am soptit.

„Într-un loc cu alegeri proaste de viață", mormăi Nyktos.

Vântul răbufni brusc pe balcon, biciuindu-mi părul în timp ce ceva mare și negru s-a ridicat. Aripi. Aripi mari, piele de drenaj .
Nyktos m-a tras la pieptul lui în timp ce o coadă cu coarne aluneca la un fir de păr de unde mă aflam.

„Ce naiba faceți voi doi aici?" întrebă Attes. "Fără
invitație sau avertisment, pot adăuga."

Vathi.

Nyktos mă adusese la Vathi.

Aproape că m-am prăbușit de ușurare când ne-am întors către ușile deschise. Attes mergea cu pași mari spre noi, cu petice din tunică arse direct până la carnea expusă, crudă.

— Drakenul, am spus eu în grabă. "Unde este el?"

Attes a tras scurt. „Kyn l-a luat să ardă..."

"Opreste-l! Trebuie să-l oprești chiar acum." M-am trântit înainte, panicată înflorire. "Vă rog. Du-te și adu-l la mine. Vă rog."

O încruntătură adâncă apăru în timp ce se uită la Nyktos. "Ce naiba?"

"Merge!" am strigat, făcându-l pe Attes să clipească.

— Fă-o, ordonă Nyktos. "Repede."

Attes ezită doar o clipă, apoi o ceață argintie se învârte în jurul lui. O bătaie mai târziu, a dispărut. Încet, m-am întors către Nyktos. Nu eram tocmai singuri. Dincolo de curte, un draken negru stătea cocoțat pe Rise, privindu-ne cu atenție.

„Mulțumesc", am rostit.

„Nu-mi mulțumi." Nyktos se îndepărtă, frecându-și o mână peste cap.

"Îmi pare rău. Trebuie sa fac asta." Inima răsucindu-se când Nyktos și-a întors privirea, mi-am frecat palmele fără sânge peste corsetul rochiei, smulgându-le când am simțit găuri mici acolo. Sângele drakenului îmi ardese prin rochie, dar nu ajunsese pe pielea mea. Amintirile feței lui palide și resemnate au apărut din nou, iar bila m-a sufocat.

Nyktos scoase un sunet aspru când se întoarse, întinzându-se spre mine.

"Nu! Nu..." Incapabil să suport contactul, am făcut un pas în lateral. O acru îngrozitoare a zeilor s-a instalat în pieptul meu, încordându-mi stomacul. „Trebuie să-l aduc înapoi pentru că nu merita asta, adică era practic un copil.
Și nu înțeleg de ce Kolis i-ar face asta unuia dintre drakenii lui Kyn.
Pur și simplu pentru că poate?"

„A făcut-o pentru că știa că drakenii sunt unul dintre puținele lucruri la care lui Kyn îi pasă. În mod evident, Kolis plănuia să ceară acel preț și l-a chemat tocmai din acest motiv", a spus el și m-am întrebat dacă de aceea Kyn fusese atât de beat. „Kolis știa ce face. El îl făcea pe Kyn dușmanul nostru."

Văzusem ura în ochii lui Kyn. Nu era nicio îndoială în mintea mea că

Kolis reușise. „Dar drakenul ăla nu a făcut nimic rău...”

"Ai dreptate. Nu a făcut-o.” Tensiunea îi cuprinse gura. „Dar asta nu contează pentru Kolis. Mă îndoiesc că a fost vreodată.”

Am inspirat, dar respirația abia mergea nicăieri. „Crezi că putem ai încredere în Attes?”

„Este puțin târziu să pun această întrebare acum”, a spus el. „Dar sper că da.”

Mi-am împins o masă de bucle încâlcite înapoi de pe față în timp ce greutatea aceea uleioasă și insidioasă mi-a strecurat din nou prin vene.

Dacă am întârzia prea mult? Ce se întâmplă dacă asta nu a funcționat? Nu am adus niciodată înapoi pe cineva cu o viață dublă.

Presiunea a început să crească și m-am întors, apucând balustrada. M-am simțit... rău în propria mea piele. De parcă nu aș putea răpi urâțenia chiar dacă aș lua o perie de sârmă.

„Se întoarce”, a spus Nyktos când am simțit un tremur ușor în piept.

M-am întors în cameră, aproape strigând când l-am văzut pe Attes întinzând drakenul zvelt, cu părul blond, pe o masă dinăuntru. M-am repezit înăuntru, aproape dărând peste o plantă de șarpe în ghiveci în graba mea.

— Kyn a plecat să-și găsească niște whisky înainte să înceapă, spuse Attes, cu sprâncenele ciupit, în timp ce a tras o mână peste obrazul fără sânge al drakenului. S-a uitat la noi. „Chiar nu știu ce crezi niciunul dintre voi că va face.”

„Da, ei bine, ești pe cale să afli.” Nyktos a intrat în spatele meu în timp ce eu ajunse de partea drakenului. „Nimeni nu vine aici.”

Lovitura pe care am dat-o fusese curată, dar nu atât de rapidă. Ar fi fost nevoie de câteva minute pentru ca el să sângereze și nu mi-a plăcut să mă gândesc la acele minute, dar aveam nevoie de acel timp suplimentar. Sufletul drakenului ar fi putut intra deja în Arcadia și nu mă puteam lăsa să mă gândesc ce înseamnă să-i trag sufletul înapoi. Și poate că ar trebui. Pentru că cine eram eu să fac această alegere?

Dar nimic din moartea acestui draken nu fusese firesc. Nu fusese vremea lui. Nu fusese alegerea mea.

Aceasta a fost.

Și bine sau greșit, eram dispus să trăiesc cu acesta.

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui, având în vedere sângele uscat.

„Nimeni nu intră niciodată în camerele mele private”, a spus Attes ca răspuns ordinul lui Nyktos. „Până astăzi, adică.”

„Și nu vei vorbi despre ceea ce urmează să vezi”, a continuat Nyktos, apropiindu-se de masă în timp ce închideam ochii, chemând jarul vieții.
— Dacă o faci, îți voi nivela Curtea, Attes. Și te voi vâna. Și nu-ți vor îndepărta ochii când te voi găsi.”

Jarul a răspuns cu un val de căldură și energie, inundându-mi venele.
Am văzut argint, chiar și în spatele pleoapelor mele închise. Am simțit puterea trecând prin mine, curgându-mi pe brațe și peste degete. Palmele mi s-au încălzit în timp ce eather a scânteie, furnicături și absolut.

„Știi, m-am săturat de amenințările tale, Nyktos. Chiar te-ai putea gândi la... Attes se întrerupse cu o gâfâitură în timp ce parfumul liliacului proaspăt înflorit umplea spațiul. „Sfinte dracu’.”

Mi-am deschis ochii, aspirand aer în timp ce o strălucire argintie se ondula peste draken, spălându-i peste rana înțepată din piept și apoi intră înăuntru. Din afară se auzi un sunet zguduitor, ascuțit, ceva ce am recunoscut ca fiind un strigăt al unui draken. I s-a răspuns într-un cor care trebuie să fi răsunat în întreaga Curte.

— La naiba, repetă Attes, dându-se înapoi de la masă.

Toate venele drakenului s-au luminat, mai întâi la piept și apoi de-a lungul gâtului și obrajilor. Pentru o scurtă secundă, drakenul a fost luminos, strălucitor ca o stea. Apoi etherul s-a stins.

Inima bătând cu putere, mi-am ridicat mâinile. „Eu... nu știu dacă va funcționa.”

Nyktos se aplecă înăuntru. — Dacă nu, va...

„Nu va fi în regulă”, am șoptit. „Poate că trebuie să încerc din nou. S-ar putea trebuie să încerci mai mult.” M-am dus să-mi pun mâinile pe pieptul drakenului.

„Sera.” Nyktos se întinse, prinzându-mă de mână. Am început să mă eliberez —

Pieptul drakenului s-a ridicat într-o respirație profundă, zdrențuită, în timp ce ochii lui s-au deschis — ochi care erau de un albastru intens, de cobalt. Așa cum fusese și a lui Nektas pentru scurt timp. Apelul eșalonat a venit din nou din afară.

„Mulțumesc lui Dumnezeu”, am șoptit, căzând de masă în timp ce zâmbeam. "A mers."

Nyktos mi-a strâns mâna. A zâmbit, dar nu a ajuns la ochii lui învolburați. "A facut."

„Eu...” Tânărul draken și-a dres glasul, clipind din ochi care s-au adâncit în nuanța lor normală lustruită, rubin. Se uită în jos la pieptul său, punând o mână tremurătoare pe pielea acum vindecată. Privirea lui a zburat spre a mea. — Meyaah Liessa, a răpit el.

"Nu. Doar Sera, i-am spus, cu vocea groasă și tremurândă. „Cum faci

simt?”

„Mă simt... în regulă”, răspunse el, privindu-i lui Attes în timp ce Primal se apropia de masă. "Doar obosit. Intr-adevar obosit."

— Cred că este normal, am spus, atingându-i ușor brațul. „Probabil că vei avea nevoie de odihnă pentru o vreme. Sper că ești... M-am întrerupt. „Veți avea nevoie doar de odihnă.”

„Da.” Se uită din nou la Attes.

— Va trebui să-și schimbe formele, a explicat Primal, aruncându-mi o privire înainte de a se concentra asupra drakenului. „Veți fi în siguranță aici să vă odihniți.”

El a dat din cap, cu ochii închiși. „Asta.”

"Scuzați-mă?" am întrebat.

— Asta, repetă el somnoros. „Numele meu este Thad”.

— Va trebui să-l ții ascuns, a spus Nyktos în timp ce stăteam lângă ușile deschise. Munții lui Vathi erau frumoși, dar era greu să-i vezi cu o duzină de draken care acum mărginesc Rise. „Kolis probabil a simțit asta.”

Attes pufni. „Da, a făcut-o. Cu toții am simțit asta.”

„Poate chiar trebuie să fie ascuns de Kyn.”

„Ar putea fi o problemă.”

Mi-am aruncat o privire peste umăr, verificând mai întâi drakenul cu solzi maro și negru, acum ghemuit pe partea lui pe masă. Coada lui, încă fără vârfuri, atârna de margine.

„Kyn îi pasă de draken.” Attes se plimba pe lângă masă. „Poate crede că unul dintre ceilalți a avut grijă de Thad, dar petrece mult timp în munți.”

„Atunci, când se trezește, poți să-l aduci în Shadowlands”, a oferit Nyktos. „Nektas îl va ține în siguranță și ascuns.”

Attes dădu din cap. „Că o va face.”

„Nu putem zăbovi.”

"Nu." Attes și-a înclinat capul spre mine. „Acel farmec pe care îl poartă nu va fi lucrează aici."

„Nu”, am spus. "Nu va."

— Kolis poate trimite dakkais aici, a avertizat Nyktos. Nimic nu avea

sa întâmplat încă, dar știam că asta nu însemna nimic. „Pentru a căuta jarul."

„Vom fi pregătiți dacă o face."

"Și?" insistă Nyktos.

Attes se opri în fața lui. „Și nu vor afla ce sa întâmplat aici. Jur." S-a întors spre mine. "Pentru tine."

L-am văzut pe Primal coborându-se într-un genunchi, punându-și o mână peste inimă în timp ce își aplatiza cealaltă palmă pe podea. „Jur că nu voi trăda ceea ce ai făcut astăzi, meyaah Liessa."

— Chiar nu este necesar, am spus. „Partea de regina mea. Nu sunt regina ta."

Attes ridică capul. "Da tu esti-"

„Nu, nu sunt nimic", l-am întrerupt.

Primal of War and Accord se încruntă în timp ce se ridică, întorcându-se către Nyktos.

Nyktos clătină din cap.

Attes s-a uitat înapoi la mine. „Știam că ceva este... diferit la tine. Nu te-ai simțit ca un divin." Apoi i-a spus lui Nyktos: „Dar am crezut că a fost ceea ce i-ai spus lui Kolis. Că i-ai dat mult din sângele tău."

„Trebuia să știi când ai plecat că nu a fost cazul. Ești isteț. S-ar putea să fi crezut că eu sunt sursa de putere când ai sosit, dar probabil că ai avut suspiciuni când ai plecat."

— Am făcut-o, a confirmat Attes, privirea lui măturându-mă. „Am avut multe suspiciuni când nu ai răspuns prezenței mele așa cum ar fi trebuit să faci."

m-am încordat. „A fost nepoliticos din partea ta să încerci."

„Sunt lucruri mult mai grosolane pe care le-aș putea încerca", a răspuns el, dar când Nyktos s-a îngustat, a adăugat: „Dar prefer să nu fiu amenințat pentru a șaisprezecea oară astăzi."

— Nu au fost de șaisprezece ori, dar sunt sigur că vom ajunge la numărul ăsta destul de curând, mârâi Nyktos, cu ochiul liniștit. „De ce să nu-i spui ceva lui Kolis, Attes? Ai fi putut să mergi la el cu suspiciunile tale înainte. Ai putea acum. Ai fi favorizat așa cum a fost Hanan cândva și știi ce înseamnă asta. Nu trebuie să vă faceți griji că drakenul sau vasalii voștri vor fi târâți la Curte pentru a fi sacrificați."

"Știu. Și aș fi putut." Attes îl înfruntă pe Nyktos. „Dar așa cum am spus mai devreme, eu amintește-ți cine a fost tatăl tău. Îmi amintesc cine trebuia să fii."

În jurul nostru s-au așezat cârcei umbrite de alură, când ne-am întors în Țările Umbrelor. Stelele erau încă slabe, dar cerul începea să se întunece când am ieșit din îmbrățișarea lui Nyktos și m-am întors către balustrada lui balcon.

Nu existau munți sărutați de zăpadă sau pini verzi adânc la care să priviți aici, dar exista o frumusețe unică, ciudată, în marea purpurie de frunze și în cerul de fier.

„Ce crezi că se va întâmpla acum?” am întrebat, încrucișându-mi degetele peste balustrada rece de piatră. „Cu Attes? Kolis?”

„Nu există cu adevărat de unde să știi. Kolis poate să nu facă nimic în acest moment sau poate trimite un avertisment la fel cum a făcut cu noi. Nyktos mi s-a alăturat, punându-și mâna lângă a mea. „Dar am încredere în Attes. Cel puțin, cu asta. A fost zguduit și nu l-am văzut niciodată zguduit. El va tace — cel puțin suficient de mult pentru ca noi să ținem încoronarea și să transferăm jarul.

Am dat din cap în timp ce jarul îmi pulsa în piept, apăsându-mi pielea. Am ignorat sentimentul. „Știu că am putea greși și că ceea ce tocmai am făcut s-ar putea întoarce să ne muște. Dar a trebuit să... repar asta.”

— Știu, spuse el. „Doar pentru că noi ceilalți am trăit așa, nu ar trebui să fie... nu ar trebui să fie așa cum este.”

M-am uitat la el, dar nu a spus mai mult timp de câteva clipe.

Apoi a făcut-o.

"De ce?" el a intrebat. „De ce ai vorbit? Nu ar fi trebuit să faci asta, Sera. Aș fi putut să mă descurc cu orice ar fi făcut el.”

Am închis ochii.

„Știam că va cere un preț. Știam că va fi rău. Răsucit. Și eram pregătit să o fac. Pentru a purta semnul pe care l-ar lăsa în urmă.” Era mai aproape acum, cu vocea joasă. „Nu trebuia să vorbești. Nu trebuia să te simți așa. Și știu că încă te simți vinovat. Repararea a redus doar puțin din asta. Nu meriți asta.”

"Si tu faci?" Deschizând ochii, m-am uitat la el. — Meriți să porți acele semne?

În ochi i-au apărut fâșii de pământ. "M-am obișnuit să-l."

Balustrada rece s-a apăsat în palmele mele. „Aceasta este cu atât mai mult motiv nu ar fi trebuit să fii tu.”

„ Tocmai de aceea ar fi trebuit să fiu eu.”

„Asta-i o prostie”, am răsturnat, agățându-mă de furie, pentru că era un sentiment mult mai bun decât acesta. „Îmi pare rău că i-am luat viața acel draken, dar nu îmi pare rău că te-am împiedicat să fii forțat să ucizi. Și mă urăsc pentru că fac asta, dar îl urăsc pe Kolis mult mai mult pentru că a cerut să se facă. Deci, da, chiar dacă am reușit să-l aduc pe Thad înapoi, tot mă simt ca un rahat din cauza asta. Mă voi descurca cu asta. Și dacă ești supărat pe mine pentru că am făcut un pas, te vei descurca cu asta și te vei descurca.

— Nu sunt supărată pe tine, Sera. Ochii lui străluceau cu fulgerări intense de esență. „Sunt îngrozit că te-ai pus în această poziție și că acum trebuie să trăiești cu asta din cauza mea.”

Am tras respirația zgomotătoare. „Nu am făcut-o din cauza ta. Kolis primește această onoare. Am făcut-o pentru tine. Există o lume a diferențelor.”

Nyktos s-a dat înapoi de parcă l-aș fi pălmuit. „În nou, te întreb... de ce ai face asta pentru mine? Nu merit asta. Nu după ce te-am rănit. Nici măcar înainte de atunci.”

A fost o întrebare bună.

Unul la care știam răspunsul.

Am vrut să-l protejez pe Nyktos, chiar și acum, și acea dorință a condus la o altă întrebare la care nu voiam să mă gândesc acum. Nu am putut.

Mi-am întors privirea către frunzele purpurie, concentrându-mă pe lucruri mult mai importante. Vocea mi-a tremurat ușor când am spus: „Crezi că despre Dyses vorbea Gemma? Kolis a renascut? Aceste... Revenanti?”

Nyktos nu răspunse o clipă lungă, dar i-am simțit privirea asupra mea. „Ea a spus că nu i-a văzut niciodată în timpul zilei, dar trebuie să fie, nu? Numai un Primal ar putea supraviețui distrugerii inimii lor. Nu un zeu.”

„Dar ea a mai spus că Kolis avea nevoie de graeca lui pentru a le perfecționa.” Buzele mi s-au răsucit. „Nu sunt sigur cum să perfecționezi dincolo de a putea supraviețui distrusului inimii cuiva.”

Nici eu. Nici măcar nu pot fi sigur că Dyses a fost un zeu. Se simțea ca unul, dar... off într-un mod greu de procesat.” A expirat puternic. „Tot ceea ce pot spera este că Kolis nu are multe dintre ele. Asta s-ar putea dovedi problematic.”

Un râs scurt și răgușit m-a lăsat. — Cred că este o subestimare, am spus, înghițind în sec. „Cum naiba l-a readus la viață? Nu mai are în el jarul vieții. Sau am putea greși în privința asta?”

„Nu greșim. Și nu am idee cum naiba a făcut asta pentru că

Dyses nu este un demis.”

Mi-a luat un moment să-mi amintesc ce îmi spusese Aios despre ei.

Erau muritori Înălțați de un zeu; cei care nu aveau suficientă esență în ei, cum ar fi cei trei fii și fiice care urmează să fie Înălțați. A fost un act interzis pentru că rareori reușea și adesea îl schimba pe muritor în moduri neplăcute. „De unde ai ști?”

„Aș simți asta. Ei au o anumită prezență pe care un Primal o poate simți.
O... greșeală, spuse el, urmărind figurile îndepărtate ale paznicilor care patrulau în Rise. „Gemma a spus că Revenants sunt lucrările lui Kolis în desfășurare. Este posibil ca ea să-i fi văzut în diferite etape ale creației.” Umerii i se încordară. „În orice caz, el a găsit o modalitate de a crea viață fără jar, ceva care ar putea convinge celelalte instanțe că are această putere în el. Dar cine știe ce fel de viață îi evocă? Sau ceea ce sunt ei cu adevărat.”

Un fior m-a cuprins. „Crezi că te-a crezut? Că tu
crezut că el a fost cel care a urcat un zeu în Shadowlands?

„La naiba, nu.” Nyktos râse pe sub răsuflare. „Este posibil să creadă că nu știu cine a fost și că am căutat sursa, dar nu are cum să creadă că eu cred că a fost el. El salva fața în fața lui Hanan și a Primals of Vathi.”

Asta avea mai mult sens decât să creadă Kolis că Nyktos credea că este el. „Dar asta înseamnă și că știe că îți dai seama că altul are jarul vieții. De ce ar lăsa să alunece?

„Este același motiv pentru care nu a existat un atac imediat asupra lui Vathi. Este din cauza a ceea ce a spus Olanda. Mie îmi poate face atât de multe înainte de a risca să dezvăluie exact cât de fraudă este”, mi-a amintit el. „Controlul său asupra celorlalți Primiști s-ar slăbi dacă ei ar crede cu adevărat că nu mai are jarul de viață în el. Este posibil ca el să creadă că poate găsi sursa înaintea oricui. Dar acum mi-aș fi dorit să fi avut timp să-l întrebăm pe Attes ce părere are despre Dyses.

Am dat din cap, frecându-mi palmele înainte și înapoi peste balustradă. La fel am făcut și eu, dar să zăbovim în Vathi nu ar fi fost înțelept și deja mă implicasem într-un comportament neînțelept pentru ziua respectivă. Au trecut câteva momente de tăcere.
— Kolis nu a fost ceea ce mă așteptam, am spus, dresându-mi glasul. „Vreau să spun, ceea ce a cerut ca preț era ceea ce mă așteptam, dar înainte de asta? El a fost..."

"Măsurat? Calm?" spuse el cu un alt râs scurt și sec. „Kolis poate fi incredibil de fermecător atunci când vrea să fie și atunci este cel mai mult

periculos."

Mi-am amintit atunci ce spusese Aios. Că Kolis avea un mod de a face pe cineva să uite cine și ce sunt. M-am uitat în jos la mâinile mele, văzând sânge care nu-mi atinsese niciodată pielea. „Avem permisiunea lui.”

„Nu este singurul lucru pe care îl avem, deși nu prea am încredere că și-a dat permisiunea”, a spus Nyktos și a trebuit să fiu de acord cu acest sentiment.
„Știm, de asemenea, că nu te-a recunoscut.”

Am dat din nou din cap.

„S-a întâmplat ceva acolo. Cu tine." Nyktos și-a înclinat corpul spre al meu. "Am simțit-o."

Gâtul strâns, mi-am ridicat privirea spre el. „Ce ai simțit?”

"Furie." Ochii lui i-au cercetat pe ai mei. „O furie pe care nu cred că a fost a ta. S-a simțit diferit. Avea un gust diferit.”

„Nu a fost doar al meu”, am recunoscut încet. „Nu știu cum sau de ce, dar știu. Am simțit-o." Mi-am pus o mână pe piept. „Mânia ei. O simțeam uitându-se prin ochii mei. Sotoria.”

Nyktos inspiră brusc. „Cred că Holland a greșit. Cred că mulți dintre noi am greșit, iar tu ai avut dreptate.” Privirea lui m-a cuprins. „Tu nu ești Sotoria. Ai două suflete. A ta. Și a ei.”

Capitolul 37

Ideea că am două suflete în mine se simțea mai corectă decât să mă gândesc că sunt Sotoria.

Nyktos n-ar fi putut să confirme așa ceva până la moartea mea – dacă am două suflete sau nu – și asta era ceva ce speram să nu vină pentru o vreme. Dar ar putea un Arae să greșească în privința asta? Nu știam și chiar nu era cea mai presantă problemă, deoarece Nyktos s-a întâlnit cu suspecții obișnuiți, informându-i despre ceea ce se întâmplase în Dalos. Dyses. Kolis comportându-se ca și cum ar fi Ascended Bele. Permisiunea care ne-a fost acordată. Le-a spus totul.

Totul, cu excepția prețului pe care Kolis îl ceruse și cine l-a plătit.

M-am bucurat că nu spusese nimic pentru că eu nu plătisem un rahat. Tânărul draken a făcut-o și am fost norocos că am reușit să ajung la el la timp pentru a o repara.

Dar știam că îi va spune lui Nektas ce sa întâmplat. Ceilalți ar putea afla despre asta în cele din urmă, dar chiar acum, nu era ceva ce trebuiau să știe.

Nu am zăbovit când au început să discute despre cum ar fi putut fi create Dyses. Nu puteam să stau. Aveam nevoie de mișcare. Spa iu. Hotărâsem deja că încoronarea va avea loc a doua zi și apoi vom pleca la Irelone. Nu aveam nevoie să fiu prezent pentru nimic altceva. Nimeni nu m-a urmărit, nu la început, dar am jurat că încă mai simt privirea lui Nyktos asupra mea mult timp după ce plecasem de la birou.

M-am plimbat pe holuri și apoi prin curte. În cele din urmă, Reaver mi s-a alăturat. A alunecat în aer lângă mine în timp ce urmăream lungimea Rise în jurul întregului palat, prezența lui liniștită pe cât de binevenită, pe atât de dureroasă.

Pentru că m-am gândit la celălalt draken.

Nu am vrut. Mi-aș fi dorit să găsesc acel loc în interior care mi-a permis să uit viețile pe care le-am luat. Partea care a putut să treacă mai departe de lucrurile pe care le-am făcut. M-am întrebat dacă l-am lăsat și pe podeaua Palatului Cor.

Pentru că acea groază și urâțenie încă trăiau în mine, chiar dacă Thad respira din nou. La fel făceau ce-aș fi – și erau vaste. Aș fi putut face ceva pentru a preveni ce sa întâmplat? Nu am crezut așa, pentru că mi-ar cere să anulez multe lucruri pe care le-am făcut în trecut. Dar chiar și atunci, tot am fi putut ateriza aici. Și dacă Thad nu ar fi vrut să se întoarcă? Luasem acea alegere de la el, la fel cum Kolis luase alegerea de la noi. Aș putea trăi cu asta, dar era totuși o parte din urâțenia care stătea greu în mine.

Obosit, m-am așezat pe bolovanul pe care Jadis încercase odată să sară de pe jos. Reaver a aterizat lângă mine, așezându-și capul în poala mea în timp ce își înfigea aripile pe părțile lui. Degetele mi-au tremurat când le-am trecut peste crestele accidentate de solzi de pe spatele lui. Vederea mea a început să se încețoșeze.

„Îmi pare rău”, am șoptit.

Reaver a scos un zgomot moale când și-a ridicat capul, așezându-l pe umărul meu. Mi-am strâns ochii închiși, în timp ce emoția – tristețea, mânia și atâta vinovăție – mi-au ars fundul gâtului.

Am plâns.

Nu am oprit lacrimile să cadă. Nici măcar nu eram sigur că aș fi putut, dacă aș face-o încercat. Au venit din adâncul interiorului, tăcuți și grei și puțin rupti.

Nu știam cât timp am stat acolo, dar când am deschis ochii încă umezi, stelele erau mult mai strălucitoare, iar cerul o nuanță de fier mai închisă. Reaver se dădu înapoi, întinzându-și aripile.

„Îți este foame?” am întrebat, ștergându-mi palma peste obraz.

Reaver upi în timp ce trase aer în piept, ridicându-se. Am făcut un pas înainte să observ ceva pe mână.

Roșu.

Urme slabe de roșu apos.

Lacrimile mele.

Așa cum spun legendele, sa întâmplat cu Primals atunci când au fost loviti de o întristare profundă. Am plâns lacrimi de sânge.

Era târziu când m-am întors în camerele mele, Aios și Bele m-au prins când m-am întors la palat.

În acea seară a avut loc un alt tip de premieră pentru mine.

Mi-am luat cina cu Bele și Aios într-una dintre camerele de primire, împreună cu Reaver. Am fost atât de surprins de invitația lor și capul meu nu fusese la locul potrivit, așa că nu am crezut că am spus mai mult de câteva cuvinte când am aflat că Nyktos a intrat în Lethe pentru a mă asigura că totul era pregătit pentru încoronare. S-ar putea să fi băut puțin prea mult vin, reticent să părăsesc căldura camerei pe care o ocupau, deoarece Aios vorbise despre o evlavie în Lethe pe care se așteptau să urce în orice moment și despre un cuplu care se căsătorea. Normalitatea fusese ruptă doar de privirile rapide pe care și le-au trimis unul altuia. Au început îngrijorați, dar au devenit altceva când scurtele lor atingeri au început să zăbovească. Simțind că probabil că își doreau puțin timp singur, am plecat cu Reaver în remorche, alăturându-mă lui Ector, care a așteptat în hol să mă escorteze în camerele mele.

„Unde este Orphine?" Am întrebat.

„Cu Nyktos", a răspuns el în timp ce-și smucea capul într-o parte, evitând cu puțin una dintre aripile lui Reaver, în timp ce drakenul zbura înaintea noastră. „Destine. Într-una din aceste zile, o să-mi pierd un ochi."

Reaver a scos un țipăt nemulțumit în timp ce a zburat în sus pe scări.

M-am uitat la Ector. — Sunt încă în Lethe?

"Un fel de. Unele Umbre aventuroase au călătorit la marginea Pădurilor Muritoare și sunt prea aproape de oraș", a spus el. „Ei și alții câțiva au de-a face cu ei."

Iritația a izbucnit. Aș fi putut să mă ocup de Shades, dar asta ar fi însemnat Nyktos să se întoarcă la palat să mă ia. Și, ei bine, chiar și eu aș putea recunoaște că nu avea sens. „Cât de des se întâmplă asta, Umbrele provocând probleme?"

„Obișnuia să fie destul de rar, dar se pare că se întâmplă mai des."

Sprâncenele lui Ector s-au ciupit. „S-au adunat în grupuri destul de mari, ceea ce înseamnă că sunt ceva mai mult decât o pacoste de rezolvat."

Îngrijorarea se profila, dar mi-am amintit că Nyktos era un Primal. Ar fi bine, chiar dacă Shades l-au rănit înainte. Se va asigura că și toți ceilalți cu el vor fi bine. În plus, au avut un draken cu ei.

Ceva la Shades m-a zguduit când am intrat în camerele mele, dar nu am putut să pun un deget pe ce era, când țineam ușa deschisă pentru Reaver. "Vrei să ieșim?"

Drakenul a zburat înăuntru.

Ector a rămas în hol, privindu-mă de parcă l-aș fi invitat la o
seara de desfrânare în Luxe. "Nu, mulțumesc."

— Nu vorbeam cu tine, am replicat eu. Reaver a scos un zgomot ușor în spatele meu.

Zeul a zâmbit. „Uh-huh."

Mi-am dat ochii peste cap, am închis ușa și m-am întors. Reaver se strecura prin cameră, inspectând fiecare colț al spațiului, așa cum făcuse Nektas. Am clătinat din cap și m-am îndreptat spre camera de baie pentru a mă pregăti de culcare. Abia când am luat cămașa de noapte pe care o apucasem, am văzut că era puțin mai mult decât tifon argintiu care abia îmi ajungea la coapse. Am oftat, recunoscător că ridicasem și halatul.

Fixam șirul de nasturi de pe halat când pieptul mi-a frezonat brusc. Mi-a tăiat respirația când am deschis ușa dormitorului și privirea mi-a îndreptat spre celelalte uși. Au rămas închise.

Sentimentul mi-a amintit de când Nyktos era aproape, dar era mai slab când stăteam în pragul camerei de baie.

Reaver m-a privit curios de unde se plantase pe șezlong.

„Simți ceva?" am întrebat, frecându-mi centrul pieptului.

A scos un ciripit care ar fi putut fi un da sau un nu, așa că am așteptat, nesigur de ce mă temeam mai mult – ușile rămânând închise sau deschizându-se. Secundele au trecut. Nicio ușă nu s-a deschis, iar senzația ciudată a dispărut.

Roțuindu-mi buza, am scos peria din camera de baie,
întrebându-mă dacă pur și simplu am avut indigestie.

Poate că acesta a fost încă un simptom al sacrificării.

Stând pe marginea patului, am lucrat la încurcăturile din păr. Deși eram mai mult decât puțin obosit, am fost recunoscător pentru prezența lui Reaver pentru că am crezut că simțea că poate am nevoie de companie.

Și am făcut.

„Jadis este cu Nektas în munți?"

Reaver dădu din cap.

„Deci, stai la palat ca să te ascunzi de Jadis?"

Pufăi din nou, lăsându-și bărbia.

Am râs când am târât peria prin câteva noduri. Reaver tresări.
„Sună mai rău decât se simte, promit. Probabil că ar trebui să o tai, am spus, luând câteva bucle încă încurcate. „În acest moment, voi ajunge să stau pe..."

Jarul a vibrat din nou. Mi-am lăsat părul în timp ce capul mi s-a răstit spre ușile. Reaver a făcut la fel, retrăgându-se. Aripile lui întinse.

Din hol se auzi un strigăt, surprinzându-mă. Lăsând peria cu vâsle, am apucat pumnalul de pe pat în timp ce m-am ridicat, cu piatra rece sub picioarele mele în timp ce mă îndreptam înainte.

„Stai acolo, bine?" am spus în timp ce Reaver se mișca să sară în jos. S-a oprit, suflând o pufă de aer în timp ce rotundeam patul. — Ector...?

Ușile camerei s-au deschis brusc într-un fulger de lumină intensă, argintie. M-am smucit înapoi, momentan uluit în timp ce Ector a zburat prin cameră, cu brațele și picioarele desfăcute. Știam că este el doar pentru că fusese în hol, dar nu l-am putut vedea sub valul trosnind și scuipat de sclipici care i-a scânteie peste trup. Ector s-a izbit de masa de sufragerie, prăbușindu-și picioarele în timp ce a lovit puternic podeaua. Vaza care fusese pe masă s-a spulberat, împrăștiindu-se
pietre.

Era în viață.

Mi-am spus asta în timp ce mă îndreptam înainte, apucându-l de brațul lui Reaver înainte ca acesta să se lanseze în aer. L-am tras în jos, ținându-l între mine și șezlong. Ector era în viață pentru că jarul din pieptul meu doar pulsa.
Nu pulsau de intensitatea morții.

În schimb, fredonau cu altceva.

O conștientizare a... a altuia.

— Îmi pare rău, spuse o voce mătăsoasă din prag. „El a știut mai bine decât să-mi refuze intrarea."

Inima ciudat de calmă, m-am întors spre uși și m-am întâlnit față în față cu Veses. Dintr-o dată, fără niciun motiv, mi-a venit ceva ce spusese Attes când a fost aici. Se referise la situația Zeului Primar al Riturilor și Prosperității și la mine ca pe o complicație pe care nu o invidia.

Și ea a fost cu siguranță asta.

"Buna ziua." Veses a zâmbit și... Doamne, era atât de frumoasă.

Atât de mult, mi-am imaginat că nu era greu să trec cu vederea orice lucruri neplăcute sau crude în care era implicată atunci când arăta ca o pictură delicată care prinde viață.

Ea a alunecat în cameră, tivul rochiei ei liliac fluturând în tăcere în jurul picioarelor ei. Am fost surprins să văd că pentru cineva la fel de slabă ca ea, era înzestrată în mod șocant. Și știam asta doar pentru că rochia ei era la fel de transparentă ca cămașa de noapte pe care o purtam sub halat.

„Am spus" – ea și-a înclinat capul – „bună?"

Alarma m-a cuprins, ținând sub control furia care amenința să mă conducă la o altă alegere neînțeleaptă. Indiferent ce făcuse ea cu Nyktos sau cum era implicată cu el, ea era o Primală, și nu cineva pe care voiam să-l enervez. Am ținut pumnalul ascuns sub mâneca halatului în timp ce m-am uitat rapid la Ector. Nu se mișcase. Nu o singură dată. "Te-am auzit."

Capul lui Veses se înclină în timp ce gura ei, largă și de culoarea unor fructe de pădure luxuriante, roșii, se curba în sus la colțuri. Zâmbetul ar fi fost minunat dacă nu ar fi fost rece și calculatoare.

M-a lovit atunci, ceea ce mă sâcâia când mă întorsesem în camerele mele. Ector spusese că Umbrele care își găsiseră drumul spre Lethe fuseseră odată rare. Dar când Taric și ceilalți doi zei veniseră la palat, ei îi conduseră pe Shades mai întâi în Lethe, ca mijloc de a trage prezența lui Nyktos departe de palat. Ca o distragere a atenției. Nu-mi aminteam dacă i-am spus sau nu asta lui Nyktos, dar era foarte convenabil ca Veses să se târască prin palat acum, aruncând zei prin uși, în timp ce Nyktos era ocupat altfel.

Pași au bătut pe hol și apoi s-au oprit. Rhain apăru pe ușile deschise. "La dracu." Acel singur cuvânt spunea totul. „Îmi pare rău, Alteță. Nu știam că ești aici.” Rhain se înclină eapăn, aruncând o privire la corpul lui Ector. — Acestea nu sunt camerele lui Nyktos. Îi voi trimite veste și îi voi anunța despre sosirea ta. Vino, mă strigă el, cu ochii ținându-i pe ai mei.

„Nu este necesar.” Veses și-a aruncat privirea spre micul draken care încerca să se uite în jurul meu. M-am mișcat, protejându-l pe Reaver. Era mult prea tânăr pentru a vedea tot ce se petrecea în Veses. „Nu sunt aici să-l văd pe Nyktos.”

Frică. Ochii lui Rhain s-au mărit și mi s-a părut că văd frică în ei. "Dar-"

Veses mi că un deget.

Rhain a derapat înapoi, a ieșit din camere și a intrat în hol. Asta a fost tot ce a fost nevoie – o mișcare a degetului ei. „Poți să-l iei cu tine”, a spus ea, iar trupul inconștient al lui Ector a alunecat pe podea și a ieșit, de asemenea, în hol. „Ar trebui să se trezească... cred.”

Rhain a împins... Ușile

s-au închis, una dintre ele atârnând strâmb de toc. S-au rupt când l-a aruncat pe Ector prin ele, dar mă îndoiam de nimic altceva decât un alt Primal să treacă prin ei acum.

"Ce auzi?" întrebă Veses. „E tăcere, nu-i așa?”

Tăcere totală. Nimeni nu a bătut în uși. Nu mai au fost bătăi

pa i.

— Cel puțin Rhain își amintește locul lui. Poate că îi va aminti lui Ector de ale lui când se va trezi, continuă ea. „Și poate că îl voi ierta pentru că a depășit mormântul și pentru că a stat între mine și...” Zâmbetul a revenit, dar era batjocoritor. "Tu." Ea clătină din cap.

„Știi că chiar și-a tras sabia asupra mea?” Veses au râs în timp ce ochii mi s-au mărit. „La ce se gândea? Loviți împotriva mea când nu ești consoarta lui Nyktos.

La dracu.

La ce se gândea Ector?

Simțind că Reaver era încă în spatele meu, am înghițit în sec. „Poate că sabia i-a alunecat și i-a căzut în mână.”

Veses a râs din nou, un râs întreg care a zguduit părți din ea pe care nu ar trebui să le pot vedea. "Nu sunt sigur. Dar poate Nyktos va reuși să mă convingă de așa ceva.”

Nu m-am lăsat să răspund. N-am bătut nici măcar o genă.

„Știi, nu mi-a venit să cred când mi-a spus că zvonurile sunt adevărate.”
Ochii căptușiți de Kohl s-au îndreptat asupra mea într-un mod care m-a făcut dureros de conștient de cum trebuie să apar în halat, cu părul meu arătând ca și cum aș fi fost prins de o furtună. „Ce puținul a spus despre tine m-a lăsat confuz.” Râzând încet, ea începu să se plimbe. Și exact așa s-a mișcat ea. La fel ca tigrii mari, cu dungi, care cutreierau uscatele din Irelone. S-a așezat pe canapea, ținându-și brațele de-a lungul spatelui, în timp ce își încrucișa un picior peste celălalt. „Sera?
Acesta este numele tău, nu-i așa?"

"Este."

— Ei bine, este Seraphena, mai exact, spuse ea și neliniștea a înflorit. Fusese ea la Dalos? Și vorbise Kolis despre mine? Sau Hanan? — M-am gândit că ar trebui să vorbim puțin, Seraphena.

Am aruncat o privire spre uși. "Despre?"

"Multe lucruri." Zâmbetul ei a rămas. "Nu vă faceți griji. Mă îndoiesc că vom fi întrerupți. Lui Rhain îi va fi puțin dificil să se îndrepte spre Nyktos. Cel puțin, pentru puțin timp.”

Nu mă puteam lăsa să mă gândesc exact cum se asigurase Veses de asta.

„Cum ai devenit consoarta lui?”

„Nu ți-a spus?”

„Așa cum am spus, a vorbit foarte puțin despre tine.” Ochii ei străluceau ca făcuți din diamante gri. „Desigur, mor de nerăbdare să învăț cum.”

Păcat că nu a fost o afirmație literală. „Ne-am întâlnit în tărâmul muritorilor. Înotam într-un lac când s-a împiedicat de mine."

Degete palide, cu vârfuri roz, întinse peste pernele din spate. "Și?"

„Și am vorbit."

„Asta nu poate fi tot."

„Nu a fost."

Vesele au rămas atât de nemișcate, încât nu eram sigur că pieptul ei s-a mișcat pentru o singură respirație – și eu m-am gândit că o să știu, pentru că puteam vedea direct prin rochie. "Spune."

„Cred că trebuie să știi deja de când sunt aici", am spus, înclinându-mi corpul astfel încât Reaver să rămână în spatele meu.

„De fapt, da." Veses s-au deplasat, trăgându-și coatele la coapse și sprijinindu-și bărbia în mâinile în cupă. Faptul că arăta de fapt și mai uluitor era foarte neplăcut. „Așa știu că... minți."

"Nu mint." I-am ținut privirea.

Ea a râs. „Dar la fel a fost și Nyktos." Ochii strălucind slab cu esența îngustată ușor. „Presupun că are sens."

"Ce face?" M-am întins în jos, blocându-l pe Reaver în timp ce el a început să se întindă în jurul picioarelor mele.

Zâmbetul ei reveni, o bucată strânsă de fructe de pădure. „Că ar lua o consoartă cu pistrui și gras."

Sprâncenele mele s-au ridicat atât de mult pe frunte, încât n-aș fi fost surprins dacă s-ar fi lovit de tavan. Insulta a fost atât de jalnică, încât nu am putut simți altceva decât dezamăgire. Mă așteptam la mai bine de la un Primal.

„Totuși, părul tău este minunat, îți voi oferi asta. Și" — o rostogoli ea ochii — „fața ta este destul de plăcută, presupun, chiar și cu pistruii".

"Mulțumiri." Am scos cuvântul.

Veses zâmbi. „Dar din nou, ești consoarta lui numai în titlu, corect?"

Căldura înțepătoare mi-a opărit pielea, făcându-mi gâtul și fața să se înroșească. A fost adevărul. Dar îi spusese asta? Nu era altă cale ca ea să știe.

Asta a scuturat cutia din mine suficient de liberă încât am simțit o durere rapidă... Mi-a usturat ca când i-am văzut împreună în biroul lui.

"Oh." Ochii i s-au mărit când și-a apăsat degetele subțiri de baza gâtului. "Îmi pare rău-"

„Pentru ce îți ceri scuze?" Am tăiat, etanșându-mă. „Nu ai spus-o."

„Adevărat, nu am fost eu. Era viitorul tău soț. E bine să recunoști, a spus ea și aproape că am râs. Nici măcar o secundă nu am crezut că a crezut asta. Gene groase, închise la culoare. „Ți-a spus despre mine? Despre noi?"

m-am înțepenit. "El a facut."

Ochii plini de pământ s-au ridicat spre ai mei. Esența nu era singurul lucru plin în ei. La fel a fost nerăbdarea. Genul crud pe care îl văzusem adesea în privirile lui Tavius. "Ce a spus el?"

„Nu a spus mare lucru, să fiu sincer", am spus, chiar dacă îmi spuneam să tac. Pentru a nu folosi acest Primal. Să nu o batjocorească cu propriile ei cuvinte. Acea voce a fost în mare parte ignorată. „A fost rândul meu să fiu confuz. Vezi tu, te-am văzut când ai fost aici ultima oară. Am văzut cât de frumoasă ești. Dar tot ce a spus despre tine este că ești cel mai rău tip."

„A spus asta?" Gravel a înlocuit catifea din vocea ei.

"El a facut." Și a avut la un moment dat, așa că nu a fost o minciună.

Buzele ei se subțiră. — Nyktos are un mod poetic de a vorbi despre femeile din viața lui, nu-i așa?

Mi-a scăpat un râs scurt și sec. „Așa face."

— Și asta nu te deranjează?

„Te deranjează ?" am întrebat în schimb.

Bucuri aurii i-au alunecat peste piept când își înclină capul. „Nu sunt unul care va deveni consoarta lui."

„Deci, asta te deranjează? Că sunt eu, pistruiat și gras, cine va face? Și nu tu?"

"Vino acum." S-a ridicat cu grație fluidă. „Sunt un Primal. Nu pot fi nici o consoartă."

„Dar ai putea fi totuși soția lui. Îl vrei, am spus. "Evident."

"Il vreau?" Veses se apropiară, frământându-l pe Reaver. M-am întins în spatele meu, apucându-l de mână. Ghearele lui s-au apăsat ușor în pielea mea. „Dragul meu, îl am deja."

Întorsătura ascuțită din stomac și piept m-a îmbolnăvit. „Despre asta ai vrut să vorbești cu mine?"

Ea a ridicat din umeri. „Ei bine, din moment ce viitorul tău cu Nyktos mă include pe mine, m-am gândit că ne-am putea cunoaște mai bine."

Acidul mi s-a acumulat în fundul gâtului. „Viitorul meu cu Nyktos nu are nimic de-a face cu tine."

„Asta crezi?" Râsul lui Veses era la fel de fragil ca oasele uscate

timp.

„Asta știu eu."

„Atunci ceea ce crezi că știi este o glumă."

„Singura glumă pe care o cunosc este cea care stă în fața mea", am scuipat, reținându-mi reținerea. „Și este unul jalnic."

De la Reaver se auzi un zgomot u or. Suna îngrozitor ca un râs.

Veses se dădu înapoi, sprâncenele ei ridicându-se. "Ce-ai zis?"

„Trebuie să mă repet?"

Șocul se răspândi pe fața ei. „Cum îndrăznești să-mi spui cu atâta lipsă de respect...?"

„Este cam greu să-ți vorbesc cu respect când nu ai câștigat așa ceva, Alteță."

Două pete roz au apărut pe obrajii ei când a pășit spre mine — Reaver a țâșnit din

spatele picioarelor mele, cu aripile desfăcute, mârâind. Adevărata frică mi-a explodat în intestine. Am apucat un braț zvelt și solz. S-a luptat cu mine. Iar micul blestemat era puternic, smulgându-se în timp ce își întindea gâtul și deschidea gura, scoțând scântei. Au lovit fusta rochiei liliac a lui Veses, carbonizant țesătura de gossamer.

Vesele au reacționat cât de repede putea un Primal. Reaver a țipat în timp ce ea l-a lovit cu piciorul, scăpandu-l de strânsoarea mea. A zburat înapoi, lovind peretele de lângă șemineu. Căzând la podea, s-a mototolit într-o minge la câțiva metri de locul în care stătuse.

— Draken prost, rânji Veses. „Ești norocos că nu te-am omorât."

Un văl roșu a alunecat peste mine. Nu era timp să se gândească. Era exact ca atunci când i-am spionat pe zeii din Luxe, iar ei îl aruncaseră pe bietul copil la pământ, de parcă nu ar fi fost altceva decât gunoi de aruncat. Am reacționat din furie pură, răzbunătoare.

Și de data asta, Nyktos nu era prin preajmă să mă oprească.

Strângând distanța dintre noi, m-am întins și am înfipt pumnalul adânc în ochiul ei, direct prin el și în creierul ei.

Și nu am simțit nici măcar un gram de vinovăție.

Vesele țipă, smucindu-se înapoi atât de repede încât nu am avut șansa să scot pumnalul. S-a izbit de colțul patului, dar s-a prins. Ea nu a căzut. Nu a căzut deloc, nici măcar o secundă.

La naiba.

Capul i se ridică. Sânge albastru i se revărsa pe obraz în timp ce ea

și-a înfășurat degetele în jurul mânerului pumnalului și l-a eliberat. Țesut gros, gelatinos, s-a lipit de piatra umbră, întorcându-mi stomacul. Eather se prelinge din un singur ochi bun și în aer, scuipând și trosnind în timp ce arunca pumnalul deoparte. A zăngănit de pe podea și sfere de energie strălucitoare pulsau peste mâinile ei.

„Oh, dracu”, am șoptit.

Nu am văzut-o mișcându-se, dar am simțit lovitura când m-a lovit în piept. Era ca un pumn – dacă era posibil să fii lovit de fulger . Un val de durere ma cuprins în timp ce zburam înapoi, lovind în garderobă. Mușchii mei erau atât de rigizi încât abia am simțit impactul când am căzut înainte în genunchi.

Fulgerul mi-a trecut prin vene și nervi. Vag, mi-am dat seama că de fapt nu pusese mâna pe mine. Asta fusese ether. Minuscule izbucniri de stele au dansat peste vederea mea.

„Târfa proastă.” Veses m-au apucat de păr și m-au aruncat de parcă n-aș fi altceva decât o pernă.

Am lovit cu putere podeaua, scoțând din mine orice aer rămas în plămâni. M-am rostogolit până am lovit coloana patului cu un mormăit.

„Ce credeai că va realiza asta?” a cerut Veses. „Sunt un primordial.”

Podeaua s-a concentrat pe măsură ce valurile de durere șocantă se atenuau. Ceva nu se simțea bine în mine. Mai multe lucruri. M-am simțit puțin... slăbit înăuntru când mi-am ridicat capul. Reaver... stătea întins acolo unde aterizase, încă ondulat strâns, dar în forma lui muritoare. Panica s-a ridicat când jarul din pieptul meu a pulsat. M-am rostogolit pe spate, șuierând când ceva mi-a înfipt în spate. Un mâner. Pumnalul.

Vesele au îngenuncheat lângă mine. Ochiul ei stâng era o mizerie de sânge, dar începea deja să se vindece. M-a prins din nou de păr, ridicându-mi capul de pe podea. Buzele ei se răsuciră într-un rânjet. „Poate că tu și Nyktos sunteți potriviți unul pentru celălalt, deoarece are obiceiul de a face cele mai ilogice lucruri. La urma urmei, te-a luat drept Consoarta lui. Am încercat să-l opresc. Mi-am trimis drakenul și paznicul meu preferat să te recupereze. Și, ei bine, știm cu toții cum a ieșit asta – destul de inutil, având în vedere că ești fermecat.”

Surpriza a trecut prin mine. „Tu ai fost cel care a trimis drakenii să-i dezlănțuie pe zeii înmormântați.”

„Trebuia să fac ceva înainte ca el să mai aibă probleme. De exemplu, crede că nimeni nu-și dă seama că Taric și ceilalți nu au fost aici înainte să dispară? Ea a dat peste cap un ochi plin și unul pe jumătate. "Si cum

convenabil a fost? Căutau ceva în tărâmul muritorilor și știi ce a fost asta? Fac. Via ă. Ei căutau viața. Și l-au urmat până acasă la moarte. Unde te afli. Chiar crede că nimeni nu-și va da seama de asta?" Ea și-a ridicat sprâncenele. „M-am gândit că voi avea noroc, iar Kolis va nega încoronarea înainte ca Nyktos să-și dea seama că sunt eu. Dar... bărbați. Te poți baza oricând pe ei pentru a face un singur lucru. Faceți alegeri greșite. Aici sunt. Încerc să-l ajut pe Nyktos și el fiind supărat pe mine pentru asta. Dar știi ce se spune, nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită."

"Faptă bună?" am pufnit. „ Au murit oameni..."

„Oamenii mor mereu." M-a smuls din pat. Prinderea mi-a trimis o înțepătură de foc pe scalp în timp ce ea își ștergea sângele de pe față. „Și acum uită-te la ce se va întâmpla. O să știe că am fost eu. Și l-ai văzut când e supărat?" Un ochi luminat cu pamant strălucitor. „Este destul de distructiv." Vocea i s-a coborât în timp ce își linse sângele de pe degete. „Este cam cald. Atunci este atât de delicios de imprevizibil."

„Tu... ești sucit."

Veses au râs. „Oh, habar n-ai."

„Cred că am o idee bună."

"La fel i eu." Vesele se opriră, îngenunchind încă o dată. Mi-a lăsat părul, dar ușurarea a fost scurtă. Ea mi-a prins bărbia în schimb. „Știam că sunt mai multe în toate astea, indiferent de ce a susținut Nyktos. Trebuia să existe un motiv pentru care ar fi dispus să facă orice pentru tine." Degetele ei s-au apăsat în bărbia mea și am gâfâit în timp ce durerea mi-a patinat de-a lungul maxilarului. „Te-am simțit când ai fost adus aici pentru prima dată. Credeam că îmi imaginez lucruri, dar când ai apărut zilele trecute și ai întrerupt ceea ce fusese o seară destul de frumoasă, te-am simțit din nou. Deci, asta înseamnă unul din două lucruri. Fie ți-a dat atât de mult din sângele lui încât îl pot simți în tine, fie..."

Ochii mi s-au blocat cu Veses. Senzația pe care o simțeam în piept. Zumzetul de energie. Mi-a adus aminte de când Nyktos era aproape pentru că un alt Primal era aproape. Simțisem ceva asemănător când a sosit Attes. Pur și simplu nu o recunoscusem și...

— Sau Nyktos nu s-a găsit consoartă. Veses i-a adus gura la câțiva centimetri de a mea. „S-a găsit un Primal în Cullingul lor. Și nu orice Primal. Pentru că știi ce altceva am mai simțit azi, ieșind din Vathi? Via ă." Ea mi-a ciupit buza de jos. „Ceea ce, oricât de imposibil sună, este totuși mai credibil decât el împărtășind ceea ce este al meu. Sângele Lui."

„Oh, am avut sângele lui." I-am zâmbit. „L-am avut pe tot ."

Unul ei ochi s-a mărit.

Am lovit, lovindu-mi o parte a mâinii în gâtul ei cât am putut de tare.

Veses mi-a dat drumul bărbiei, clătinându-se în timp ce ea se sufoca, strângându-și mâna peste gât. M-am grăbit înainte pe mâini și genunchi către Reaver. Jarul din pieptul meu a continuat să palpite în timp ce energia creștea în mine. Căldura mi-a învârtit pe braț. Eather a scânteie.

Luând spatele halatului meu, Veses m-a aruncat pe spate. Am alunecat, lovind în picioarele canapelei. Acea cutie în care am depozitat toate acele emoții volatile înfiorat, tremurând și trosnind... Ușile dormitorului

s-au deschis. Vesele s-au învârtit, dar nu Nyktos a fost cel care a intrat.

Era Bele.

Capitolul 38

— Ochii tăi, rosti Veses cu o voce răgușită, dar uluită.

„Da?” Bele aruncă o privire spre locul în care Reaver zăcea nemișcat în forma lui muritoare si apoi la mine. "Ce parere ai despre ei?"

— Nu te face timid, Bele. Tu ai fost cel care ai Înălțat.” Ea i-a dat lui Bele un zâmbet sângeros. „Trebuie să fie ziua mea norocoasă. Există o recompensă pe capul tău.”

„După aspectul feței tale, aș spune cu siguranță că nu este ziua ta norocoasă.” Bele zâmbi. „Și ziua aceea proastă va continua când Nyktos se va întoarce.”

Respirând superficial, prea scurt, m-am împins în genunchi. A fost cât de departe am ajuns pentru o clipă. Durerea mi-a radiat coastele și pelvisul. Clipind până când vederea mea încețoșată s-a clarificat, mi-am văzut pumnalul zăcând între Reaver și pe mine.

Vesele au ridicat un umăr. „Nu la fel de rău ca ziua pe care o vei avea când Kolis îți va smulge inima din piept și o va devora.”

„Există părți mult mai gustoase din mine, dar orice.” Bele a intrat mai departe în camere, urmărindu-l îndeaproape pe Primal în timp ce mă forțam spre Reaver. Fiecare centimetru pe care m-am târât pe jumătate, pe jumătate alunecat pe podea aveam impresia că mi-ar fi lovit pumnale în coaste. „Dacă ești aici pentru mine, m-ai găsit.”

— Nu am fost aici pentru tine, a spus Veses în timp ce smulgeam pumnalul de pe podea. „Ești doar o binefacere.”

Bele se încruntă. „Ei bine, dacă ești aici pentru ea, sună ca o problemă.”

"Crezi?" Vasele s-au rupt.

„Pentru tine”, a adăugat Bele când am ajuns lângă Reaver. — Îți dai seama cine este, nu? Bele și-a smucit bărbia spre mine. „Aceasta este consoarta lui Nyktos. Trebuie să știi asta. Și acesta este unul dintre draken-ul lui - unul dintre draken- ul lui Nektas .

„Parcă îmi pasă de vreunul dintre aceste lucruri?”

Bele râse încet în timp ce ocoli Primal. "Veți."

„Ce crezi că ai de gând să faci cu acea sabie?” întrebă Veses, întorcându-mi complet spatele.

Pe pieptul lui Reaver se formase o vânătaie roșie, profundă. Am alergat o mână

peste fruntea prea palidă, netezindu-și părul pe spate. Ochii îi erau închiși, iar jarul... palpita, aproape la fel de acut ca după ce a plătit prețul pe care Kolis îl ceruse. Nu a fost doar rănit.

„Reaver este rănit.” M-am uitat peste umăr, ștergându-mi sângele de pe mine bărbia cu dosul mâinii mele furnicături.

Privirea lui Bele s-a întâlnit pentru scurt timp pe a mea, când a reușit să se pună între Veses și noi. "Cat de rau?"

Un nod de emoție mi s-a înfipt în gât. "Rău."

„O să fie bine.” Veses își dădu ochii peste cap, dar vocea ei tremura. „Este un draken.”

„Este un copil!” am scuipat.

"Asa de?" Veses îi ridică bărbia. „Nu ar fi trebuit să vină la mine.”

„Vesele”. a spus Bele încet. „Ești atât de slab încât ai văzut un tânăr ca o amenințare?”

„Nu este o amenințare. O lipsă de respect.” Veses rânji. „Și nu mi-ai răspuns la întrebarea despre sabie. Nu mă poți ataca.”

"Nu pot?" Bele a continuat să se îndrepte spre Veses, forțând-o să se îndepărteze mai mult de mine – și de Reaver.

— Știi regulile, spuse Veses. „Ea nu este încă Consoarta lui, iar drakenul, tânăr sau nu, nu are dreptul să o apere împotriva mea. Nu am făcut nimic rău.”

„Ah, da, regulile. Dar, așa cum ai spus, există deja o recompensă pe capul meu”, a spus Bele. „Unul, sunt sigur, implică aducerea mea la Dalos, mort sau viu. Și dacă încalc o regulă?”

"Ho ?" I-am atins obrazul. Pielea îi era moale. Tremurând, am luat pătura moale de pe șezlong și am întins-o peste el. Pieptul lui abia se mișca. Preocuparea a crescut rapid. Nu se trezise și părea să aibă forme schimbate inconștient. Îl văzusem pe Draken făcând asta când era grav rănit.

Gâtul mi s-a uscat când le-am trimis lui Bele și Veses o privire rapidă, știind că eram pe cale să-mi asum un alt risc uriaș. Veses ar putea doar să bănuiască că eu sunt sursa puterii pe care o simțise, dar trebuia să fac ceva. Nu puteam să-l las pe Reaver să moară și mă temeam că jarul palpitant mă avertizează despre asta. Au simțit că moartea era iminentă.

Am simțit asta.

Și orice risc mi-am asumat confirmând ce jar se afla înăuntru eu am meritat. Viața tânără a lui Reaver a meritat. La fel cum fusese Thad.

Jarul a continuat să zumzăie, apăsând pe pielea mea. Simțurile mi s-au deschis și s-au întins când am așezat pumnalul lângă Reaver și mi-am așezat palma pe pieptul lui. A fost aproape ca atunci când o făcusem mai devreme cu Thad, dar asta fusese mai rapid, chiar mai instinctiv, de parcă folosirea jarului i-ar fi făcut mai puternici și mai receptivi. Ca și cum jarul ar fi cu adevărat al meu, când am chemat pământul și a răspuns voinței mele .

Putere pură, străveche, s-a revărsat din pieptul meu, inundându-mi venele pentru a doua oară în acea zi. Un fior fierbinte și amețitor curgea cu sângele meu. Fluxul de energie s-a simțit diferit de data aceasta, ca o socoteală. O... întoarcere acasă.

S-a auzit un gâfâit când am inspirat adânc, prinzând parfumul de liliac – liliac proaspăt înflorit. Via ă. Eather a fredonat prin mine, scânteind din vârful degetelor mele și de pe pieptul lui Reaver. Lumina strălucitoare a străbătut micul cadru al lui Reaver într-un singur val, apoi s-a scurs prin pielea lui, umplând venele de sub pielea palidă, ușor crestată și carnea învinețită.

Eatherul a fulgerat și a pulsat, apoi s-a retras încet într-o strălucire slabă care a mai zăbovit doar câteva clipe. Vânătaia de pe piept i s-a estompat și apoi s-a întâmplat cel mai frumos lucru.

Pieptul lui Reaver s-a umflat cu o respirație adâncă și ochii i s-au deschis – ochii de un albastru cobalt strălucitor, înainte de a reveni la purpuriu. — Liessa, șopti el.
Lacrimile i-au umplut ochii, lipindu-se de gene.

M-am înfiorat, dând părul înapoi de pe obraz. "E în regulă."

— La naiba, a explodat Veses în timp ce ochii lui Reaver s-au închis. Capul mi s-a repezit spre ea când mi-am pus mâna pe mânerul pumnalului. „De fapt, am avut dreptate. Ai fost tu.” Făcu un pas înapoi, ochii ei – cel înjunghiat acum s-au vindecat – lărgându-se și umplându-se de groază. „Ce a făcut Nyktos?”

„Nu a făcut nimic”, am spus.

Veses clătină din cap. „Tu ești ce...?”

Bele ridică sabia.

Primal a lovit ca o viperă, mișcându-se mai repede decât puteam chiar să urmăresc. A prins sabia lui Bele. Lama se sfărâmă într-o lumină argintie. Veses i-a trântit mâna în pieptul lui Bele, aruncând-o pe spate la câțiva metri.

Bele a lovit peretele de lângă balcon și a căzut înainte în genunchi. Ea și-a ridicat capul, împingându-și șuvițele întunecate ale părului înapoi de pe față.
„Ai.”

Veses îi scoase praful de piatră umbră de pe mâini în timp ce se îndrepta spre Bele. M-am mișcat, tragând o suflare ascuțită de durere în timp ce mi-am ridicat brațul

și a aruncat pumnalul în spatele capului lui Veses. Primal se învârte. Capul i se înclină. "Într-adevăr?"

Pumnalul s-a oprit în aer și apoi s-a aruncat înapoi spre mine.

Gâfâind, m-am abătut. Lama mi-a șuierat peste cap, înfipându-se adânc în peretele din spatele meu. „La naiba."

Bele se ridică, grăbindu-se Veses

— Primal ridică mâna, iar Bele zbură. Nu mi-am luat ochii de la Veses, dar am auzit căderea lui Bele. A fost greu. „Dacă ai fi deștept, Bele, ai rămâne jos. Dacă o faci, s-ar putea să trăiești pentru a mai vedea o zi", a avertizat Primal, îndreptându-și atenția către mine. "Dar tu? Cu siguranță vei muri.

Pentru că tu" – inspiră ea brusc – „ești o urâciune".

„Este nepoliticos", am șuierat.

Eather a scânteie de-a lungul cărnii ei, încărcând aerul în timp ce mă poziționam deasupra lui Reaver, încordându-mă.

„Dacă nu stau jos?" întrebă Bele, ridicându-se în genunchi.

Ochii lui Veses s-au transformat în globuri argintii. „Atunci poți să mori și tu."

Bele se învârti pe genunchi, ridicându-se în timp ce lumina alb-argintie coborî în spirală pe brațe și izbucni între palme. Eather arcuit, formând rapid forma unui arc și săgeată. Zâmbind, ea trase snurul de ether întins. „Târfa, sper să încerci."

Mi-a rămas gura căscată. Taric a chemat o sabie de pământ pur,
dar nu-l văzusem niciodată pe Bele făcând asta înainte.

„Dai drumul săgeții aia și tot ce vei face este să mă enervezi", a avertizat Veses. „Și vreau să spun, chiar mă enervează."

„Hopa." Bele a lansat săgeata.

Vasele se învârteau. Proiectilul i-a zdrobit obrazul, despicandu-l. Ea țipă, ridicându-se în aer în timp ce sclipirea din ochi și din vârful degetelor ei — Jăracul aparținând lui Nyktos a vibrat brusc

frenetic. Un tremur ușor se mișcă sub podeaua de piatră umbră, în timp ce capul lui Veses se îndreptă spre ușile deschise, unde se adunase noaptea, groasă și întunecată. O altă încărcătură de energie a trecut prin cameră, dansând pe pielea mea. Mi-au crescut firele de păr minuscule pe tot corpul. Respirația pe care am expirat a format un nor slab, cețos. Fiecare parte a ființei mele a recunoscut sursa puterii care se revarsa în spațiu.

Vricile groase de miezul nopții și lumina lunii s-au revărsat în cameră, amintindu-mi de ceea ce văzusem în dormitorul meu în noaptea aceea. Coloane de ceață agitată s-au rostogolit de-a lungul podelei și au urcat pe pereți. Oricare ar fi aerul în plămânii mei, m-a lăsat în timp ce Nyktos mergea înainte, cu ochii ațintiți asupra mea. eu

am încercat să-mi recapete respirația, dar temperatura aerului a continuat să scadă, devenind atât de frig încât buzele au început să-mi furnice. Nu mi-am putut lua ochii de la el.

Pielea i se sub iase până la punctul în care era mai mult umbră i lumina lunii decât carne. Puterea care iradia din el a udat aerul. În jurul lui se strânseseră fire de pământ, învârtindu-se în jurul picioarelor lui și lingându-i peste umeri. Prin ele, am văzut conturul slab al aripilor lui.

Nyktos era o furtună de furie învolburată. Umbre împletite cu fâșii subțiri de argint ieșiră din el și înfloreau sub piele. Niciodată nu arătase mai rece, mai aspru sau ca un Primal al Morții decât în acel moment.

"Ea stie." Bele s-a ridicat, cu arcul trosnitor de ether încă dresat Veses, o altă săgeată de energie pură gata. „Despre Sera."

Bucuri de aur se biciuiau în jurul capului lui Veses ca niște șerpi care plesnesc, în timp ce ea se lăsa pe podea. „Nyktos..."

„Taci," mârâi el, privirea rămasă ațintită asupra mea în timp ce ridica mâna. Din palmă îi explodă un fulger de pământ și sa arcuit în cameră ca un fulger. Am tresărit în fața luminii orbitoare, adunându-l pe Reaver aproape de mine din instinct.

Veses nu a fost mai rapid de data asta.

Sufla de energie a lovit-o în piept, aruncând-o pe spate. Am gâfâit când întregul ei corp s-a luminat. Pentru o clipă, a rămas suspendată în aer, venele strălucind în timp ce lumina îi inunda gura, nările și ochii. Apoi a zburat mai mult înapoi, lovindu-se de perete și nu am crezut că am fost vreodată mai încântată să aud sunetul cărnos al unui corp lovindu-se într-o suprafață neclintită.

Veses alunecă pe piatră, zvâcnindu-se și tremurând când ea se opri, se prăbuși. Energia trositoare a dispărut, lăsând în urmă mirosul de carne carbonizată. Sângele îi picura din nas, gură și i se prelingea din urechi. Pielea de deasupra coatelor și încheieturilor ei era întunecată și arsă.

Veses era afară, dar nu știam pentru cât timp.

— Ia-o, ordonă Nyktos în timp ce traversa camera, conturul slab al aripilor lui fumurii vizibil din nou pentru scurt timp înainte ca acestea să se estompeze. „Închide-o într-una dintre celule."

Am clipit când Orphine a venit în față, împreună cu cine am bănuit că era fratele ei, Ehthawn.

„Mi-aș dori să-i putem arunca fundul în Abyss", a mormăit Ehthawn, strângând brațul Primalului inconștient și ridicând-o peste umărul lui.

ca un sac de cereale cocoloase. M-am gândit că s-ar putea să zâmbesc.

„Sera."

Am tresărit la sunetul numelui meu.

Nyktos a îngenuncheat în fața mea și nu am văzut pe nimeni altcineva. Sângele i-a mânjit tâmpla stângă și nu știam dacă era a lui sau a altcuiva.

— Reaver a fost rănit, am răpit eu, aruncându-mi privirea spre el. „ L-a rănit ."

A atins obrazul tânărului draken când i-am simțit privirea asupra mea. „Dar nu mai este rănit."

„El doar doarme acum." Am tremurat în timp ce mă uitam în jos la Reaver, pielea lui revenind la obișnuita nuanță de praf și auriu. „Trebuia să fac ceva.
El a fost foarte rănit, iar eu nu am putut...

"E în regulă." Mâna lui Nyktos s-a ridicat și doar vârfurile degetelor lui mi -au atins obrazul. „L-ai salvat. Asta e tot ce conteaza."

„Dar ea știe", l-am avertizat. „Și ea nu este ca Attes. Ea nu va păstra acest secret. Indiferent de ce se întâmplă..."

— Nu va avea ocazia să-i spună lui Kolis, îl întrerupse Nyktos, trăgându-și cu grijă degetele de-a lungul curbei maxilarului meu unde mă durea pielea. „Nu va putea ieși din celulă."

„Nu a vrut să-i spună lui Kolis. A vrut să mă omoare odată ce și-a dat seama ce aș putea face." Îmi pulsa spatele când mă aplecam înainte. am tresărit. „Nu are sens, nu? Dar ea... i-a fost frică odată ce și-a dat seama ce aș putea face."

Eather a fulgerat în ochii lui în timp ce privirea lui mă cuprinse. Maxilarul i s-a strâns. „Bele? Esti bine?"

„Da." Zeița s-a apropiat. „Sera are dreptate. Veses arăta înspăimântat al naibii."

„Ea a simțit ce s-a întâmplat mai devreme astăzi", i-am spus.

„Ce naiba s-a întâmplat mai devreme astăzi?" întrebă Bele.

Nyktos ridică o mână, făcând-o la tăcere.

Am tras o respirație superficială, dureroasă. „Dar a venit aici pentru că a spus că a simțit ceva diferit despre mine când am văzut-o când a fost aici ultima dată", am spus, fără să mă uit la el. Era important să-i spun asta.
„Și de aceea s-a întors. Umbrele..."

— A fost ea, îl întrerupse Nyktos. „Nu mi-am dat seama de asta până când Rhain ne-a găsit. Ar fi ajuns la mine mai devreme, dar erau o mulțime de Shades. Atât de mulți încât i-au copleșit pe Orphine și Ehthawn."

Am tresărit, știind că asta însemna că trebuia să-i omoare pe Shades și am știut

asta ar ajunge la el. "Îmi pare rău."

Nyktos s-a smucit atât de forțat încât mi-am ridicat privirea spre el. Ochii lui erau mari și ațintiți asupra mea.

Mi-am dat seama că era confuz de ceea ce îmi cer scuze, am spus: „Știu nu-ți place să-i omori pe Shades. Îmi pare rău că a trebuit să faci asta."

A continuat să mă privească de parcă mi-aș fi încolțit două capete.

„A fost ea." Am trecut de durerea tot mai mare. „Unul dintre drakenul ei i-a eliberat pe zeii înmormântați. I-a trimis pe ei și pe unul dintre paznicii ei să mă ia. Ea a spus că a fost pentru că știa că sunt mai multe în legătură cu motivul pentru care ai lua o consoartă, am spus eu, iar eatherul i-a scăpat prin ochi. „Ea se purta de parcă te-ar ajuta."

„Este ultimul lucru pe care l-a făcut." Se uită la Bele. „Ia-l pe Reaver spre cartierul meu. Stai cu el. Probabil că va fi confuz când se va trezi."

"Se va face." Bele s-a aplecat, dar m-am ținut de corpul mic al lui Reaver, reticent să-l dau drumul. S-a uitat la mine. „L-am prins."

Știam că e bine, dar din anumite motive, m-am ținut.

— Poți să-l lași să plece, Sera. Nyktos mi-a întors cu grijă capul către al lui. Presiunea mi s-a strâns pe piept. „Este bine. Nu sunte i. Lasă-l pe Bele să aibă grijă de el, ca eu să am grijă de tine."

Inima mi s-a împiedicat în timp ce strânsoarea mea pe Reaver s-a slăbit suficient pentru ca Bele să treacă ușor un braț sub umerii lui Reaver. Nyktos trase pătura în sus, ținându-l acoperit. „Mulțumesc", am șoptit eu, simțindu-mă puțin din asta. „Îți mulțumesc că ai venit când ai venit."

"Nu este nevoie să îmi mulțumești." Bele îl ridică în brațe pe tânărul adormit. „Aștept de mulți ani să pun mâna pe cățea aia."

Am râs și m-a durut în maxilar, în piept și în alte locuri prea numeroase pentru a fi numărate.

Un mușchi a bifat maxilarul lui Nyktos când se uita peste umăr. I-am văzut pe Saion și Theon. „Păstrează-te pe Veses".

Zeii au dat din cap. Amândoi păreau puțin zdrențuite pe margini, de parcă ar fi trecut prin luptă și m-am întrebat exact câte Shades Veses reușiseră să treacă în frenezie.

„Ector?" Am strigat, trăgând aer în piept în timp ce o durere ascuțită mi-a patinat coastele mele. „Ector este bine?"

Saion dădu din cap. "El va fi."

Ușurată, am închis ochii și m-am rezemat de șezlong. „Ector a încercat să-l împiedice pe Veses să vină aici", am împărtășit, vag conștient de

al ii plecând. „De ce ar face asta? El știa mai bine."

„La fel a făcut și Bele". Nyktos mi-a periat părul peste umăr. "Erau dispus să-și asume acest risc pentru a te proteja."

am deschis ochii. „Ar fi putut muri."

„Ei știu asta."

„Ar putea fi încă pedepsiți dacă Kolis sau oricine altcineva află că s-au luptat împotriva unui Primal."

— Și ei știu asta.

Era în genunchi, aplecat peste picioarele mele. — Ești rănită, Sera.

— Da, am respirat. Nu se putea nega. „Cred că mi-ar putea fi rupte câteva coaste."

Umbre s-au adunat în obrajii lui. „Nu cred că asta e tot", a spus el, trecându-și degetul mare de-a lungul colțului buzei mele. Red a uns vârful când și-a retras mâna. „Sunteți foarte mult în durere."

„Adevărat, dar am înjunghiat-o în ochi. A fost groaznic." I-am făcut o grimasă de zâmbet. "Dar a meritat."

Râsul lui era moale și puțin încordat. — O să ai nevoie de sângele meu.

Inima mea s-a zguduit încet, chiar dacă nu am fost surprins să aud asta. Pentru că existau șanse mari să fiu rănit într-un mod mult mai rău decât atunci când atacase Drakenul. Nu m-am simțit chiar înăuntru. Ca și cum părți importante din mine nu erau tocmai conectate corect.

— Nu putem risca să intri într-o altă stază, Sera. S-ar putea să nu te trezești, spuse el, simțindu-mi ezitarea. „Voi pleca imediat după aceea. Nu trebuie să vă faceți griji cu privire la modul în care sângele meu vă va afecta."

"Nu e asta."

O privire de îndoială s-a strecurat în trăsăturile lui Nyktos când am ridicat un braț ciudat de slab și am atins mâna care stătea pe podea lângă șoldul meu. Încărcarea de energie era slabă. „Pielea ta este înghețată. La fel de frig ca înainte." De ce mi-a venit brusc prin minte și pieptul mi s-a răsucit. „A fost... ea se hrănea de la tine, nu-i așa? De aceea pielea ta este atât de rece."

Trăsăturile i se încordară. „Ți-am spus de ce pielea mea este rece. Sunt moartea."

Mi - a spus asta, dar asta nu prea avea sens pentru mine.

Nyktos se uită la mine o clipă. „Nu contează", a spus el și am crezut că da. "Voi fi bine. Tu, totuși, s-ar putea să nu fii."

Am oftat, știind că nu era înțelept să mă cert pentru asta. Nu am vrut să alunec într-un alt somn de câteva zile din care s-ar putea să nu mă trezesc. "Bine eu

a spus. "Hai să terminăm cu asta."

Nyktos a ridicat o sprânceană, dar cu înțelepciune nu a răspuns la asta. S-a apropiat mai mult, așezându-se pe podea lângă mine. Nu m-am putut abține să-l privesc în timp ce își ducea încheietura mâinii la gură. Am surprins doar o scurtă privire a colților lui înainte ca aceștia să se cufunde adânc în carnea lui. Am tresărit, la fel ca înainte. Și-a ridicat gura, dezvăluind rănile înțepate. Sânge strălucitor, roșu-albăstrui, strâns în două cercuri perfecte, iar parfumul lui, acea citrice și aer proaspăt, era mai puternic.

Niciunul dintre noi nu a vorbit când și-a adus încheietura mâinii la gura mea, dar nu am ezitat ca înainte. Aproape că mi s-a părut natural când am lăsat capul în jos. Și poate că acesta a fost jarul. Dar poate am fost eu.

Închizându-mi gura peste rană, i-am atras mușcătura în timp ce ochii mi s-au închis. Prima gustare din el a fost un șoc pentru simțurile mele. O zguduire a întregului meu corp care probabil nu s-ar fi plictisit niciodată, indiferent de câte ori l-aș gusta.

O senzație de furnicături mi-a cuprins limba și interiorul gurii, apoi s-a mutat la gât în timp ce am înghițit. Mi s-a părut ciudat că sângele lui putea fi atât de cald, dar pielea lui atât de rece, dar amintirile despre felul în care gustase nu-i făcuseră dreptate. Miere dulce și afumată. Delicios. Captivant.

Am înghițit din ce în ce mai mult, minunându-mă de căldura amețitoare care îmi curgea în piept și stomac, ameliorând durerile de-a lungul drumului.

— Mai mult, spuse Nyktos, cu vocea mai joasă, mai groasă.

Am băut mai adânc, doar vag conștient că îl ținem de braț și că degetele mele se încolăceau strâns în jurul lui. M-am gândit că probabil nu ar trebui să fac asta acum, dar acel gând a fost doar o sclipire. Un inconvenient. Zumzetul sângelui lui a acoperit acea parte goală a mea, stingând durerea din coaste și stomac, luând cu el o durere mai profundă, mai înrădăcinată, care a depășit fizicul.

Apoi l-am găsit.

Am simtit-o.

Pace.

Era ca și cum ai aluneca sub ape liniștite, înconjurat de liniște și pace.

Dar în acel întuneric rece erau culorile. Au luat viață cu o scânteie de argint și negru și, asemenea imaginilor care se formaseră în Iazurile din Divanash, mi-a apărut una în minte. Eram eu. Stăteam în curtea Casei Haides într-o rochie neagră, cu cerul gri, măturat de stele, în spatele meu. Obrajii înroșiți și ochii de un verde sălbatic febril, ținem în mână o sabie scurtă, lama de piatră umbră sclipind în timp ce o buclă palidă, argintie, dansa pe obrazul meu, atingând

colțul buzei mele în timp ce am rânjit la...

Aceasta era o amintire despre mine, dar nu amintirea mea.

— Cred că este suficient, mormăi Nyktos, spulberând amintirea în timp ce el i-a luat încet încheietura mâinii din strânsoarea mea.

Ochii mi s-au deschis în timp ce mâinile mi-au căzut în poală. Lângă mine, Nyktos stătea, cu un picior îndoit, în timp ce își ducea încheietura mâinii la gură, sigilând rana pe care o crease. Nu mai erau umbre sub carnea lui acum, dar pielea lui era și mai subțire, adânciturile obrajilor mai proeminente și carnea mai palidă.

"Cum te simti?" întrebă Nyktos.

Mi-am făcut bilanțul, oarecum amețit. „Mai bine”, am expirat, lung și încet, fără nici măcar o urmă de durere. Având în vedere ce aș putea face cu mâinile mele, capacitatea de vindecare a sângelui unui Primal nu ar trebui să mă șocheze, dar a făcut-o. "Mulțumesc."

Nyktos dădu din cap, iar genele lui s-au lăsat în jos, ascunzându-și ochii când a început să se ridice. „Te voi aștepta în camerele mele...”

„Stai”, l-am oprit. Maxilarul i s-a flectat. „M-am văzut stând în curte când ți-am ținut sabia de gât”, i-am spus, pielea începu să-mi tremuie în timp ce căldura sângelui lui continua să-mi străbată mușchii. „De ce m-aș gândi la asta?”

— Nu te gândeai la acea zi, spuse el îngrozit. "Am fost."

"Dar cum...?"

„Asta se poate întâmpla atunci când un zeu sau un Primal se hrănește de la altul. Ei pot simți – sau pot vedea – ceea ce gândește celălalt. Sau găsiți o amintire. Unii sunt pricepuți să scoată amintiri mai vechi în timp ce se hrănesc.”

— La fel ca Taric, am murmurat. — Dar nu te-a rănit, nu?

Nyktos clătină din cap. „Nu ai reușit să o faci ultima dată când te-ai hrănit, dar acum ești și mai aproape de Ascension.”

"Asta nu e bine."

"Nu." Genele lui Nyktos se ridicară atunci. „Trebuie să scoatem jarul din tine.”

Dread a început să se dezvolte, dar apoi s-a evaporat rapid. Nu exista niciun avertisment înainte ca căldura plăcută din sângele meu și mușchii să se transforme în căldură topită. Chiar dacă știam ce va face sângele lui, excitarea ascuțită și rapidă era totuși brutală, furând respirația pe care mi-am luat-o. Degetele mi s-au ondulat în pânza moale a halatului în timp ce o durere a înflorit, a pulsat.

Oh, Doamne, eram fierbinte. Prea cald. Degetele mele s-au dus la rândul de nasturi de pe halat, desfăcându-i în grabă. Materialul a căzut în lateral și fericit

aer rece a alunecat peste cămașa de noapte tifonă și carnea mea încălzită.

Amânarea a durat doar câteva secunde — dacă asta.

Inima a început să-mi bată cu putere. M-am cutremurat, strângând din dinți, dar nu am putut opri valul intens de senzație de furnicături care mă cuprinse sau gâfâitul pe care l-am scos la căldura alunecoasă care invada brusc fiecare parte a ființei și simțurilor mele. A urmat o greutate care s-a instalat în sâni și apoi în miezul meu.
Sfarcurile mele s-au strâns, s-au întărit.

am vrut.

Nu conta cât de mult mi-am spus că nu ar trebui.

aveam nevoie.

Și, Doamne, am salutat sentimentul pentru că nu lăsa loc pentru frică, incertitudinea sau urâțenia zilei.

— Ar trebui să plec, spuse Nyktos, vocea lui sună ca fum și pietriș.

M-am uitat la el și mi-am dat seama că nici nu ar fi trebuit să fac asta.

S-a deplasat înapoi de la mine, atât cât am văzut creasta groasă a penisului încordându-se de pielea lui. Aproape că am gemut la reacția lui viscerală la pofta mea – față de mine. zeilor. Mi-am strâns coapsele, dar eram goală și era prea ușor să-mi amintesc sentimentul lui în mine, întinzându-mă...

M-am mișcat fără să mă gândesc, apucându-l de brațul lui Nyktos. Încărcarea de energie și simțirea cărnii lui sub mâna mea au stârnit un alt val de dorință umedă și fierbinte.

— Sera,   uieră el.

Pulsul bătând, mi-am ridicat privirea spre a lui. Ochii lui erau de argint viu, încinși și se învârteau cu atâta putere, atâta nevoie. Unghiile mele s-au lipit de pielea lui.

Stau.

Nu am rostit cuvântul. M-am gândit. M-am rugat, deși știam că pot pune capăt chinului meu. Îmi dau plăcere. Dar am vrut. L-am dorit în ciuda pericolelor la care a dus acea dorință. În ciuda a ceea ce văzusem cu el și Veses și tot nu înțelegeam.

Pofta ascuțită i s-a sculptat în trăsături, scobindu-și obrajii în timp ce se uita la mine.
— Știi ce se va întâmpla dacă nu plec, mârâi el. Avertizat. „Oricât de mult mă urăști acum, te vei urî și mai mult mai târziu."

„Nu te urăsc", am șoptit.

„Sângele meu te face să crezi că nu crezi."

El a greșit. Mi-aș fi dorit să aibă dreptate. Totul ar fi atât de mult

mai ușor dacă am făcut-o, dar nu am făcut-o. „Cred că am dovedit mai devreme astăzi că nu te urăsc.”

Brațul lui a tremurat în strânsoarea mea. "Ar trebui."

"Ar trebui." Mi-am trecut limba peste dinți. „Poți pleca dacă ai vrea.”

Ochii lui s-au aruncat spre ai mei. "Știu."

„Dar nu ai făcut”.

Tensiunea i-a cuprins gura în timp ce privirea lui s-a lăsat în pieptul meu. Vârfurile sânilor mei erau clar vizibile sub cămașă de noapte. O strălucire de prădător i-a ciupit buzele și i-a umplut ochii în timp ce mă privea ridicând din umeri de pe halat.

— Sera, răzgâi el, buzele întredeschise și privirea coborând în jos cămașa de noapte translucidă către spațiul palpitant dintre coapsele mele. „Nu știu dacă îmi plac lucrurile astea despre care juri că sunt rochii sau le urăsc al naibii.”

Tot pieptul meu s-a ridicat și a căzut brusc în timp ce privirile noastre se blocau. A trecut o secundă. O alta.

„Dar există o sută de motive pentru care unul dintre noi trebuie să plece”, a spus el, respirația lui se potrivește cu a mea. „Și un singur motiv pentru care niciunul dintre noi nu este.”

"Vrei."

Mi-a dat o scurtă clătinare din cap. "Nevoie."

Apoi am fost în brațele lui.

Nu știam cine s-a mutat. Nu eram sigur dacă eu am fost cel care m-am urcat în al lui îmbrățișează-l pe cel care mă apucase de brațe, sau dacă ne-am fi mișcat amândoi deodată.

Dar nu conta.

Gura lui era pe a mea, sărutul lui sălbatic și disperat. Înfometat. I-am simțit carnea rece sub tunica lui ruptă, liniștindu-mi pielea prea sensibilă și apoi aprinzând un alt val înnebunitor de dorință. Ambele mâini ni s-au dus la pantalonii lui. Degetele mele s-au ondulat în jurul grosimei lui, mângâindu-l prin pânza moale. A rupt nasturii și pofta crudă a pârjolit respirația pe care mi-am luat-o în timp ce se elibera.

Nimic nu conta atunci. Nu Veses. Nu rănirea. Durerea. Urâ   enia.

Nu cât de aproape venise Reaver de moarte. Nu ce ar face salvarea lui sau cât de aproape eram de Înălțare. Nu m-am gândit la nimic, când mâinile lui Nyktos s-au dus la șoldurile mele pentru a mă liniști. Mi-a mistuit gândurile și corpul. Asta a făcut-o. Ne. Am gâfâit când i-am simțit capul lat al penisului, scăzând prin umezeala mea și apăsând în mine. L-am strâns de umeri. Nyktos tremura, ținându-se nemișcat în timp ce mă coboram, gemând de buzele lui între săruturi. Presiunea, arderea au fost extraordinare. Degetele i se apăsară

carnea șoldurilor mele când l-am luat, centimetru cu centimetru decadent, până la mâner. Am gâfâit în timp ce mă țineam nemișcat.

A simțit... zei, mi-a căzut capul pe spate. A simțit că suntem făcuți unul pentru celălalt.

Brațul lui Nyktos mi-a înconjurat talia în timp ce și-a îngropat mâna adânc în părul meu, strângându-mi ceafa. Mi-a atras gura la a lui. — Dă-mi naiba, ordonă el.

Acesta a fost unul dintre acele rare momente în care am fost mai mult decât fericit să mă supun.

M-am ridicat, retrăgându-mă încet înainte de a mă coborî încă o dată. Strigătul meu zdrențuit s-a pierdut în geamătul lui aspru. Frecarea trupurilor noastre în mișcare și impactul total al lui, cât de adânc a putut, aproape m-au destrămat. M-am mișcat, încet și constant, ritmul meu potrivindu-se cu cel al limbii lui.

M-am mișcat mai repede, legănându-mă și măcinat de el, strângându-l. Nu era ritm. Nu mai sărutări. Doar respirațiile și plăcerea noastră împărtășită în timp ce genunchii mei s-au înfipt în podeaua tare.

„Soarta”, gemu el aspru. „Nimic – nimic – nu se simte așa.” A lui soldurile îi punctau cuvintele cu o împingere profundă. „Nimic nu se simte ca tine.”

M-am înfiorat pentru că avea dreptate. Nimic nu se simțea așa . Aș putea petrece o eternitate căutându-l, dar știam că voi veni cu mâinile goale. Pentru că pe el am călărit. Cel care era în mine. Și asta m-a făcut și mai disperat să surprind cumva acest moment.

Degetele mele s-au încurcat în părul lui. Brațul de la talie mi s-a slăbit. Mâna lui a alunecat sub tivul fluturat al cămășii mele de noapte, răsturnându-se în centrul fundului meu. Mi-am frecat pieptul de al lui. S-a ciupit de pielea gâtului, gustând sarea de acolo. Am gemut când el îmi târa gura înapoi la a lui. Ne-am sărutat, colții lui ciocnindu-mă cu dinții mei. Buzele ni s-au umflat. Corpurile noastre s-au cutremurat.

Degetele lui s-au înfipt în carnea fundului meu în timp ce mă trăgea în jos asupra lui, mai tare cu fiecare plonjare. Ne-am ospătat unul pe altul. Devorat. Toți mușchii mei interiori au început să tremure, strângându-l. Gâfâiam de plăcere. Mârâia cu ea. Și toate acestea...

Toate acestea au simțit ca mai mult.

Nyktos m-a strâns mai strâns de el, ținându-mă pe loc cu el adânc înăuntru, în timp ce s-a mutat în genunchi și apoi m-a împins pe podea. Mâna lui a rămas în jurul capului meu în timp ce a lovit în mine, creând un scut între mine și suprafața dură. Înfășurându-mi picioarele în jurul șoldurilor lui, l-am luat pe tot în timp ce el a împins mai adânc, mai tare, mai repede până când singurul sunet a fost acela.

a trupurilor noastre care se unesc.

Am strigat în timp ce mi-a tras capul pe spate, dezvăluindu-mi gâtul. Colții lui mi-au zguduit pulsul și apoi au apăsat înăuntru. Nyktos se cutremură. Nu și-a rupt pielea, pur și simplu și-a ținut colții acolo și a fost tot ce a fost nevoie. Am explodat, sfărâmându-mă în cioburi de mătase de plăcere care l-au târât peste margine și în furtună cu mine. Nyktos a venit cu un hohote în gâtul meu, corpul lui slăbindu-se în timp ce se consuma.

Greutatea lui s-a așezat asupra mea în timp ce spasme de plăcere ne-au străbătut amândoi. M-am ținut încă de el, cu degetele pierdute în părul lui, unghiile apăsând pe pielea brațului lui și picioarele încă încolăcite în jurul lui, încă legănându-mi încet șoldurile. Respirația noastră era zdrențuită, lentă până la calm, iar colții lui...

Erau încă la gâtul meu.

Burta mi-a fluturat și m-am strâns pe el, trăgând din el un geamăt răgușit

l. „Dacă trebuie să te hrănești”, am șoptit. "Puteți."

oldurile lui Nyktos au rămas nemi cate, dar l-am sim it pulsand în mine. Doar că nu avea nevoie. El voia să. Și am vrut să simt plăcerea-durere a mușcăturii lui. Desenele profunde, languide. Îl voiam la gât, la sân și între coapse, sugându-mă, luând de la mine așa cum am luat de la el. Mi-am mu cat buzele, gemând.

Colții lui mi-au zgâriat pielea și fiecare parte din mine a tremurat.

Nyktos se cutremură și apoi se dădu înapoi. "Nu pot. Nu o voi face, gâfâi el, lăsându-și fruntea pe umărul meu. "Nu merit asta. Și sunt sigur că nu merit asta de la tine.”

Capitolul 39

Camerele private ale lui Nyktos semănau mult cu biroul lui și dormitoarele lui – un spațiu larg deschis, echipat doar cu cele necesare. O masă mare, ovală, stătea în fața ușilor care duceau la un balcon pe o estradă înălțată, încadrată de doi stâlpi de piatră umbră. În jurul mesei stăteau mai multe scaune și m-am întrebat cât de des ținea întâlniri aici. Două scaune cu spătar înalt erau așezate lângă o credenza aprovizionată cu decantoare de diferite dimensiuni. Nu am spionat nimic din vinul acela radek.
Singura altă piesă de mobilier era canapeaua cu perne groase pe care m-am așezat.

Pereții erau goi. Fără amintiri personale, picturi sau portrete – nici măcar o piesă de îmbrăcăminte de rezervă a rămas.

M-am uitat în jos la Reaver, dormind cu capul sprijinit în poala mea, și m-am întrebat cum arată camera lui în casa lui. Înainte să plece să-l verifice pe Ector și să-l găsească pe Aios, Bele spusese că Reaver s-a trezit pentru scurt timp să ceară de mine. Îngrijorarea lui mi-a atras inima în timp ce îmi pieptănam degetele prin părul lui. A încercat să mă protejeze. Aproape că murise din cauza asta, iar asta încă îmi dădea inima să bată repede. Era prea tânăr pentru a experimenta ceva din toate astea și știam că dacă Kolis nu era oprit, cel mai rău urma să vină.

În timp ce priveam pieptul lui Reaver ridicându-se și căzând sub cămașa prea lungă pe care Bele i-a găsit-o, gândurile mi se învârteau de la un lucru la altul. Dar a existat un gând la care am tot revenit.

Ar fi dispus să facă orice pentru tine.

Ceea ce spusese Veses a zăbovit în fundul minții mele ca un vis urât, făcându-mă să mă gândesc la altceva pe care îl auzisem. Ceea ce pretinsese Rhain după ce cimerianul a venit la Ascens.

M-am gândit la cei pe care îi văzusem în curtea Palatului Cor. Attes păruse dezgustat, dar Hanan împărtășea aceleași sentimente? Kyn? Cei care fuseseră în alcovurile întunecate? Dacă nu ar fi fost deranjați de ororile din acea curte, probabil că erau și capabili de acte depravate. Și Veses...

I-am dat părul lui Reaver înapoi de pe obraz în timp ce îi număram respirațiile.

Veses era probabil capabil de orice. Și dacă Nyktos ar fi cu adevărat dispus să facă ceva pentru mine?

Presiunea mi s-a așezat pe piept în timp ce gândurile mele au călătorit în locuri groaznice. Genul care a făcut să vibreze jarul, dar nu cu dorința de a vindeca și a reda viață.

Pentru a pune capăt.

M-am concentrat pe respirație până am auzit clicul ușor al ușii. Mi-am ridicat privirea, cu degetele liniștite în părul lui Reaver, când Nyktos a ieșit din camera de baie, trăgând un prosop pe pieptul lui umed. A teptase până am terminat de scăldat pentru a avea grijă de el, iar noi nu vorbisem prea mult – i cu siguran ă nici despre ceea ce împărtă isem.

Nu eram sigur că trebuie să discutăm despre asta.

Nu am avut regrete. Nu era ca și cum nu aș fi avut control asupra acțiunilor mele. L-am dorit în ciuda a ceea ce făceam și nu știam. Dar acel furnir de nimic se simțea cu atât mai fragil.

Și nu eram sigur dacă asta era din cauza a ceea ce împărtășisem sau a ceea ce începusem să bănuiesc.

Nyktos a întins prosopul peste spătarul unui scaun. "Încă mai doarme?"

Mi-am aruncat privirea în jos la Reaver, dând din cap în timp ce îngrijorarea s-a îndepărtat de mine.

„Un tânăr draken ar putea dormi într-un război.” S-a ghemuit în fața noastră, rearanjând ușor pătura în jurul taliei lui Reaver. „Dar cred că procesul de vindecare – vindecarea completă – durează mai mult decât rezultatele pe care le putem vedea imediat. Atât Gemma, cât și Bele au dormit ceva timp, așa că nu ar trebui să-ți faci griji.”

Am expirat încet, fără să mă mai obosesc să mă întreb dacă mi-am proiectat-o îngrijorare sau dacă Nyktos pur și simplu mi-ar fi citit emoțiile.

"Și tu?" întrebă el încet. "Cum te simti?"

„Nimic nu doare.”

„Nu vorbesc despre asta.”

Ochii mei s-au ridicat spre ai lui și... zeilor, aveam multe despre care trebuia să vorbim. Dar știam la ce se referea. „Te-am vrut”, am spus, cu vocea abia peste o șoaptă. „Aceasta a fost alegerea mea. A mea. Nu sângele tău.” M-am aplecat de pernă, având grijă să nu-l deranjez pe Reaver. „Ce vei face cu ea?”

„Ea va rămâne dedesubt”. Și-a periat o șuviță umedă din păr pe spatele urechii. „Nu m-am abținut. Suflul de eather a pus-o în stază. Probabil că va fi nemijlocit pentru câteva zile.”

Am fost u urat să aud o parte din asta. "Si apoi, ce? Nu poți păstra

ea închisă pentru totdeauna.”

„Și nici eu nu o pot elibera.”

— Pentru că va merge la Kolis.

„Da, dar pe lângă asta? Vreau să cred că odată ce vei deveni consoarta mea, ea va ști că este o linie pe care nu o poate trece și că nu mai deține controlul.” Maxilarul lui Nyktos se strânse. — Dar nu pot fi sigur, mai ales știind acum că a încercat deja să te ia înainte. Se uită la masă, cu sprâncenele încruntate. „Nu a lăsat niciodată să spună că te-a simțit.”

„Cum a putut să simtă jarul când nici măcar Kolis nu putea?” am întrebat, încruntat.

„Veses este Primal al Riturilor – al Înălțărilor. Și nu doar muritori. Dacă vreun Primal ar putea simți o divinitate sau un zeu când se afla în apropierea Înălțării lor, ar fi adevăratul Primal al Vieții și ea”, a explicat el. „Dar ea nu a reușit să simtă nici măcar un evlavie care se apropie de sfârșitul sacrificării lor de când Kolis a luat jarul tatălui meu – ceva pentru care a fost enervată vocal de-a lungul anilor.”

— Lasă-mă să ghicesc, am spus. — Faptul lui Kolis i-a slăbit abilitățile?

El a dat din cap. „Dar niciunul dintre noi nu și-a dat seama cât de puternice sunt acele jar din tine.”

M-am gândit la asta. „Așadar, ea știa că Taric și ceilalți doi zei căutau sursa energiei care era simțită în tărâmul muritorilor și au ajuns aici. Ea a simțit și ceva în mine – în cele din urmă și-a dat seama că ceea ce a simțit ea a fost jarul Primal. A pus doi și doi împreună și a ajuns la mine, apoi și-a dat seama... ce? Că Kolis ar fi supărat pe tine că m-ai ascuns, așa că a decis să se ocupe de mine, ca să nu te sufle înapoi?

— Se pare că așa este, murmură el, scărpinându-și bărbia.

„Îi pasă de tine.” Cuvintele mi-au acrit limba și uram să le gândesc, darămite să le spun, dar dacă era îngrijorată de ce i se putea întâmpla cu Nyktos, îi păsa de el. Nu numai că, acțiunile ei ar putea incita atât mânia lui Nyktos, cât și a lui Kolis.

Nyktos scoase un râs fără umor. „În felul ei întortocheat – sau cel puțin așa susține ea.”

Mi-a plăcut și mai puțin decât mi-a plăcut ideea ca ea să rămână dedesubt în celule din toate motivele la care nu voiam să mă gândesc. Dar și pentru că simțeam că îmi lipsește o informație cheie.

O încărcătură delicată de energie a dansat din carnea lui pe a mea în timp ce el a atins

brațul meu. „Ar trebui să încerci să te odihnești. E târziu. Putem vorbi mai multe despre toate acestea mai târziu.”

„Nu vreau să-l părăsesc pe Reaver sau să risc să-l trezesc prin mișcare”, am spus, iar Nyktos a zâmbit ușor înainte de a se lăsa pe podea, așezându-se chiar sub mine. — Ai de gând să stai aici?

Nyktos î i lăsă capul pe spate pe pernă i se uită fix în tavan.

„Atâta timp cât ești, o voi face.”

„Nu trebuie să faci asta.”

"Știu."

„Trebuie să existe locuri mai bune.”

„Sunt bine doar aici.” S-a uitat la mine. „Dar ar trebui să încerci totuși să te odihnești. Reaver va fi bine.”

Am dat din cap.

„Dar nu te vei odihni.”

Am ridicat pe jumătate din umeri.

„Mi-ar plăcea constrângerea, știi.” Degetele i-au frecat un petic încordat piele deasupra inimii lui. „Și să te facă să faci lucrul bun și să te odihnești.”

„Dar nu vei face.”

"Nu voi." El a oftat. „Dimineața va fi aici destul de curând și ziua va fi lungă.”

Încoronarea. In cele din urma. Mâine avea să fie lung, la fel ca a doua zi când am plecat la Irelone, dar mintea mea nu era pregătită să se relaxeze. Nu puteam scăpa de sentimentul că multe despre Veses — și el și Veses — nu aveau sens. Era ceva ce trebuia să știu – trebuia să înțeleg.

— I-ai spus că sunt Consoarta ta numai în titlu.

O umbră de emoție a dansat peste trăsăturile lui, dispărută înainte ca eu să o pot descifra. "Am facut."

Respirația pe care am luat-o m-a durut și asta ar fi trebuit să servească drept avertisment – unul pe care nu l-am dat seama. "De ce?" Am soptit. — Ai vrut ca ceilalți Primals să creadă că împărtășim un fel de atracție unul față de celălalt, dar nu ai vrut ca ea să creadă asta?

„E diferită”, a spus el, întorcându-și capul în timp ce își târa o mână peste față.

M-am încordat și apoi m-am forțat să mă relaxez în timp ce mi-am aruncat privirea spre Reaver. "Cum așa? Mai bine, cum ai început să explici de ce ai lua o consoartă numai în titlu?

Nyktos nu răspunse câteva clipe lungi în timp ce se uita la gol

pereti de piatra. — E complicat, Sera.

„Sunt sigur că pot înțelege."

„Dar este ceva ce nu pot să-l explic."

Furnirul a crăpat și mai mult. „Vrei să spui că este ceva ce nu vei explica."

Ochii lui Nyktos s-au închis când și-a lăsat mâna pe genunchiul îndoit.

Am așteptat. Când nu a spus mai mult, mi-a trebuit mult să țin sub control vârtejul de emoții care zvâcnea în interiorul meu. „Îți pasă de ea?"

„Destine." A râs categoric, clătinând din cap. „Îmi este milă de ea. o detest. Asta e tot ce simt pentru ea."

Răspunsul lui m-a lăsat și mai confuz. „Și ce simți pentru mine?"

Nyktos a tăcut și apoi și-a înclinat capul pe spate să se uite la mine. Eather pulsa intens în spatele pupilelor lui. „Simt prea multe lucruri. Curiozitate și entuziasm care îmi amintesc de cum cred că trebuie să simtă dorința. Nevoie.
Vreau, spuse el aspru, cu vocea joasă. „Distracție uneori. Uneori, chiar și furie. Dar întotdeauna uimire. Sunt mereu incantat de tine. Aș putea continua, dar mai ales, ceea ce simt este cel mai apropiat lucru de pace pe care l-am experimentat vreodată."

Nodul dezordonat al părului întunecat alunecă puțin în timp ce odată Aleasă, acum croitoreasă, își înclină capul. — Nu te mișca, ordonă Erlina încet.

„Mult noroc cu asta", a comentat Bele.

Erlina râse lini tită.

I-am trimis zeiței o privire cu ochi îngusti de unde stăteam pe un taburet din dormitorul meu. Cineva curățase mizeria pe care o lăsase Veses înainte să mă întorc, dar am jurat că o mai simt aici. Miros-o. Trandafiri. Buza mi s-a ondulat.

— Apropo, adăugă Bele de unde era întinsă pe canapea, cu capul sprijinit pe un braț și picioarele sprijinite pe celălalt. Nici măcar nu se uita la mine în timp ce a răsturnat un pumnal în mână pentru a enumea oară, ceva ce făcuse de când Aios terminase de coafat părul meu și a plecat. „Am auzit că Jadis a făcut o criză masivă când Nektas pleca

ea și Reaver în munți și și-a dat seama că nu va fi la încoronare.”

Sprâncenele mele s-au ridicat. "Într-adevăr?"

"Da."

Auzind asta m-a întristat puțin. Mi-ar fi plăcut să-l iau pe cel mai tânăr acolo. Dar chiar și cu permisiunea lui Kolis, asta nu însemna că lucrurile nu vor merge spre sud. Și după ce sa întâmplat cu Reaver, nimeni nu a vrut să-i riște pe tineri.

— Te miști din nou, spuse Bele.

Am aruncat o privire spre ea. "Nu, nu sunt."

— Te legăni, confirmă Erlina.

Am fost?

— Da, legănându-mă de parcă ai fi avut prea multe pahare de vin, zise Bele pe.

„Ce cauți chiar aici?” am întrebat în timp ce Erlina tăia un fir lângă curba șoldului meu. Tonul meu se mărginise cu cel al mamei ori de câte ori mă văzuse undeva unde nu trebuia să fiu. Fericirea mea anterioară de a-l vedea pe Bele când a sosit cu Aios dispăruse cu aproximativ cinci sute de replici în urmă.

„Asigurându-vă că stați pe loc.”

— Nu ai făcut o treabă bună din asta, spuse Erlina în jurul acului pe care îl ținea între dinți.

Mi-am dat ochii peste cap.

Bele pufni.

„Nu m-am mișcat atât de mult”, m-am apărat.

Mâinile Erlinei s-au lini tit în timp ce s-a uitat la mine cu ochi căprui închis, ea sprâncenele ridicate.

„Orice”, am mormăit.

„Nu am văzut niciodată pe cineva atât de nerăbdător ca tine.” Pumnalul sa răsturnat în aer încă o dată. „Parcă ai avea sparanea în vene în loc de sânge.”

m-am încruntat. „Sparanea?”

„Da, sunt peste tot în munții Sirtei, unde ninge”, a spus ea, făcând referire la Curtea lui Hanan. „Practic, sunt păianjeni minusculi, care sunt foarte rapizi și super veninoși.”

„Ce naiba...?” am șoptit eu, tremurându-mi imediat mintea a început să arunce imagini cu păianjeni mici care se târăsc în interiorul meu.

„Asta nu a ajutat”, a spus Erlina.

Bele chicoti, sunetul moale și aerisit. „Îmi pare rău. Dar, hei, cel puțin nu sunt

vorbind despre păianjenii care au dimensiunea unui câine mare."

„Pianjeni de mărimea unui câine?" Am soptit.

„Da. Ei iubesc zonele umede. Al naibii de imens. Sperie-te de rahat când îi vezi că se grăbesc. Dar ei nu mușcă", a continuat ea în timp ce am decis că nu mai aveam nicio dorință să văd mai mult din Iliseeum dacă acele lucruri trăiau în restul tărâmului. „Le este mai frică de tine decât ar trebui să fii tu de ei."

„Este imposibil să nu-ți fie frică de un păianjen de mărimea unui câine."

a chicotit Bele. — Atunci probabil că n-ar trebui să-ți spun despre șerpi...

„Te rog nu mai vorbi", i-am spus.

Zeița a râs.

Erlina a mai tăiat un fir. — E în regulă, a spus croitoreasa încet.
„Știi... dacă ești nervos." Ea a ridicat privirea spre mine. „Oricine ar fi."

"Adevărat." Bele prinse pumnalul cu un centimetru înainte să i se cufunde în piept. „Nu în fiecare zi cineva este încoronat Consoarta Zeului Primordial al Morții în fața unei mulțimi masive formate din zei și primari."

M-am uitat la ea în timp ce ea arunca încă o dată lama în aer. „Sper că scapi pumnalul ăla și îți ajunge în ochi."

Bele a prins-o. — Și întregul Lethe, continuă ea. „Când l-am văzut pe Ector mai devreme, mi-a spus că o mare parte din casa consiliului era deja plină de oameni. Știi, mă bucur că trebuie să rămân în urmă. Sunt prea mulți oameni."

Mi-a bătut inima. În timp ce eram u urat să tiu că Ector se treze te i se mi că, eram mai nervos decât credeam că voi fi, i poate chiar pu in cople it. Bine. Foarte copleșită, ceea ce mi s-a părut ciudat, având în vedere că plănuisem acest moment pentru cea mai mare parte a vieții mele. Toate acestea pareau suprarealiste și mă îndoiam că lipsa unui somn real are vreo legătură cu asta.

"Acolo." Erlina s-a îndreptat și a făcut un pas înapoi, privindu-mă. „Asta ar trebui să fie."

Am clipit, revenind încet la momentul respectiv. "Ce este?"

„Rochia." Cei Odinioară Aleși m-au luat de mână. "Aici."

M-a îndrumat să mă întorc pe scaun, astfel încât să mă înfrunt cu oglinda în picioare pe care o adusese cu ea. m-am văzut.

Părul meu nu fusese periat până la un centimetru din viață, dar îmblânzit de niște ser pe care Aios i-a frecat între palme după ce și-a împletit părțile laterale la spate.
Buclele palide și valuri mi-au trecut în cascadă pe șira spinării, strălucind.

Niciun voal nu-mi acoperea trăsăturile, dar abia am observat pistruii. A

pudră aurie strălucitoare mi-a evidențiat arcul sprâncenelor și a pometților, iar nuanța moka cu care Aios îmi căptușise pleoapele și genele inferioare mi-a adâncit cumva verdele irisului. Îmi pătase buzele cu doar câteva nuanțe mai închisă decât erau în mod normal.

Și rochia...

Nu era alb sau transparent, ci o nuanță caldă, argintie, aproape de culoarea rară a ochilor lui Nyktos când era amuzat sau relaxat. Mânecile erau un model delicat de dantelă, care semăna cu volutele pe care le vedeam adesea pe tunicile lui Nyktos și ale gardienilor săi. Același design de defilare a călătorit peste restul rochiei, unde se potrivea ca o a doua piele de la sâni la șolduri. De acolo, straturi de gossamer moale și șifon fuseseră cusute cu grijă împreună, astfel încât fusta să cadă în straturi firave pe podea. Din brațe, sâni, talie și fustă mi-au sclipit diamante minuscule. Rochia era lumina stelelor.

"Ce crezi?" întrebă Erlina în timp ce aluneca bucla mică care era conectat la partea inferioară a mânecii pe degetul meu de la ambele mâini.

„Este frumos", am șoptit.

"E ti frumoasă." Fața lui Bele a apărut deasupra umărului meu. "Într-adevăr."

Mi-am dres glasul. "Mulțumesc." M-am întors către Erlina. "Mulțumesc."

Obrajii ei maronii aurii s-au încălzit. „A fost o plăcere și o onoare să fac această rochie."

„Nu știu cum ai făcut toate astea. Mi-ar fi luat ani de zile." eu râse tremurând. „De fapt, nici nu aș putea face asta într-o viață."

— La fel, murmură Bele, iar Erlina ridică din umeri de la comentarii, dar zâmbetul ei se răspândi.

Cu ajutorul lui Bele, am coborât cu grijă de pe scaun. — Vei fi la încoronare?

Erlina dădu din cap. „Din fericire, încoronările seamănă mult cu Riturile. Toate muritorii și zeii prezenți vor fi mascați."

M-am bucurat să aud că ea va fi acolo, dar îngrijorarea a înflorit în continuare când m-am pus în pantofi cu toc. „Și asta va fi în siguranță?"

„Morii și zeii vor fi suficient de departe de ceilalți încât să nu poată spune cine este printre ei", a răspuns Bele. „Și majoritatea Aleșilor care au fost aduși în Țările Umbrelor au fost aici suficient de mult timp încât dacă vreunul dintre zei sau Primiști s-ar hrăni cu ei în Dalos, sângele lor s-ar fi slăbit până acum."

— Mulțumesc Sorților, murmură Erlina. Apoi mi-a strâns mâinile. „Ne vedem acolo, Înălțimea Voastră."

„Nu...” Luând privirea ascuțită a lui Bele, am oftat. "Ne vedem acolo."

Erlina a plecat atunci cu geanta de cusut, lăsând oglinda pentru a fi recuperată mai târziu. Bele a închis ușa în urma ei în timp ce mă îndreptam spre locul în care pumnalul din piatră de umbră și teaca lui stăteau pe pieptul de lângă dulap.

L-am ridicat și am urcat ușor fusta.

"Ce ești tu...?" Bele a chicotit în timp ce îmi legasem teaca în jurul coapsei. „Atingere plăcută.”

„Nu pleca niciodată fără ea”, am remarcat, fixând teaca și apoi coborându-mi piciorul. Am văzut fusta sclipind drumul înapoi spre podea.

— Amintește-ți doar că pumnalul nu-i va face rahat unui Primal, a spus Bele. „Știi, în cazul în care vreunul dintre ei decide să ofere tradiției un deget mijlociu uriaș Primal.”

„Da, nu ca și cum aș uita asta după ce am băgat un pumnal Ochiul lui Veses, iar ea aproape că l-a periat.

„Fates, aș fi vrut să fi fost acolo să văd asta.”

„A fost cu adevărat nasol.” Am aruncat o privire spre ea. „Ea încă doarme?”

Bele dădu din cap. „Sper că, pentru următoarea sută de ani, dar mă îndoiesc că vom avea acest noroc.”

„Da, dar cât timp mai avem până când e dor și vine cineva să o caute?” Am întrebat. Deși, să sperăm, Nyktos a reușit să transfere jarul, iar locul în care se află Veses ar fi cea mai mică dintre preocupările oricui, în timp ce el a Înălțat ca adevăratul Primal al Vieții.

Ea pufni. „Chiar crezi că mulțimea cu care aleargă Veses i-ar păsa suficient de mult încât să-și dea seama că lipsește? Răspunsul ar fi nu. Sincer să fiu, pun pariu că cei mai mulți sunt recunoscători că a plecat.”

Ei bine, genul ăsta de... m-a întristat. Și nu voiam să mă simt rău pentru ea pentru că eram meschin și tot nu înțelegeam pe deplin ce dracu se întâmplă între ea și Nyktos. El a susținut că nu o poate suporta, dar a lăsat-o să se hrănească din el și să facă cine știe ce altceva. Și lui Veses îi păsa de el, cel puțin suficient pentru a nu vrea să-l vadă având probleme cu Kolis.

Dar am avut sentimentul că cineva știe ce se întâmplă între ei.

„Știi dacă Rhain mai este aici?” Am întrebat.

"El este. Va fi unul dintre escortele tale la Lethe.

M-am uitat la ușile închise. Acum probabil că nu a fost cel mai bun moment pentru această conversație, dar... „Mi-ar plăcea să-l văd foarte repede, dacă știi unde se află.”

Curiozitatea i-a marcat trăsăturile. „Este în apropiere. O să-l iau.” Ea s-a uitat la

rochia. "Tine minte. Mai puțină mișcare este mai bună.”

— Îmi amintesc, am spus zâmbind, chiar dacă a stat nemișcat în timp ce Bele îl recupera pe Rhain a fost mai ușor de spus decât de făcut. Din fericire, s-a întors în câteva minute cu un zeu cu aspect foarte confuz.

„Trebuia să mă vezi?” întrebă Rhain, venind să stea cu mâna pe mânerul unei săbii.

"Da." M-am uitat la Bele. „Poți să ne aștepți în hol?”

Sprâncenele ei se ridicară. "Trebuie să?"

„Mi-ar plăcea dacă ai face.”

„Dar sunt năzdrăvan”.

M-am uitat la ea în timp ce Rhain părea și mai nedumerit.

— Bine, mormăi Bele. „Voi aștepta în hol.”

Odată ce ușa a fost închisă, m-am întors către Rhain. — Trebuie să te întreb ceva.

Capul i se înclină spre lumina mai strălucitoare a candelabrului, înroșindu-și părul mai mult decât auriu. „Și asta nu este ceva ce ai putea întreba în fața lui Bele?”

„Nu credeam că vei răspunde dacă ea sau altcineva ar fi prezent”, i-am spus.

„Am un sentiment prost despre unde se duce asta”, mormăi el, dresindu-și glasul. „Ce vrei să știi?”

„În câteva ore, voi fi Consoarta. Presupun că asta înseamnă că am ceva nivel de autoritate când vine vorba de cei de aici – chiar și de gărzile lui Nyktos.”

Ochii căprui-aurii ai lui Rhain se îngustară. „Da.”

„Deci, asta înseamnă că dacă te întreb ceva, ar trebui să-mi răspunzi sincer, corect?”

„Da.” El a scos cuvântul. "A a cred."

„Atunci sper că vei răspunde la ceea ce urmează să întreb, astfel încât să nu fiu nevoit să-ți ordon să o faci în câteva ore”, am spus în timp ce neliniștea se instala în trăsăturile lui. „Știu că este probabil un moment foarte inoportun să întreb asta, dar vreau să știu ce a sacrificat Nyktos pentru mine.”

Rhain clipi și i-au trebuit câteva secunde pentru ca expresia lui să se netezească. „Nu am vrut să spun…”

„Nu cred că ai fost dramatic, așa cum a susținut Ector. Stii ceva."

S-a uitat la mine, cu umerii încordați. "De ce vrei să știi?"

"Pentru ca o fac."

„Lasă-mă să reformulez. Chiar îți pasă dacă a făcut-o sau nu?

m-am înțepenit. „Nu te-aș întreba dacă nu aș face-o. Poti sa crezi sau nu asta. Știu că nu voi putea să te răzgândesc. Și, să fiu sincer, în acest moment, nu-mi pasă dacă o faci. Doar răspunde la întrebarea mea. Vă rog."

Rhain mi-a ținut privirea, dar apoi privirea i-a tăiat. A înjurat. „Nu ar trebui au spus un lucru al naibii. S-ar putea să mă omoare dacă află că am făcut-o."

Mă îndoiam că Nyktos îl va ucide pe Rhain. „Nu voi repeta ceea ce îmi spui."

Ochii lui s-au întors spre ai mei, strălucirea din spatele pupilelor lui mai strălucitoare. "Și Ar trebui să am încredere în asta?"

— Spre deosebire de ceea ce ai putea crede despre mine, și în ciuda antipatiei tale față de mine, nu vreau să te văd pe tine sau pe altcineva de aici ucis, am răspuns sec. „În special de Nyktos."

„Da, ei bine, sper ca naiba să fie adevărat." Rhain trecu de pe un picior pe altul, înjurând din nou în timp ce își ridică privirea spre candelabru. „Eythos a păstrat nenorocitul de înțelegere pe care a făcut-o cu strămoșul tău tăcut mult timp."

Surpriza a pâlpâit prin mine. Nu mă așteptam să apară asta .

„La fel a făcut și Nyktos. Nici unul dintre noi nici măcar nu a știut despre asta până... până când altcineva a descoperit-o cu câțiva ani în urmă. Cum? La naiba dacă știu. Afacerile sunt cunoscute doar de cei care au falsificat afacerea și de Arae, pentru că nenorociții ăia nebunești trebuie să știe cam tot, spuse el, strângând buzele. „Ea a aflat doar despre înțelegere – nu tot ce a făcut Eythos pe margine. Dar să învețe despre tine a fost tot ce avea nevoie."

Un fior de cunoaștere mi-a cuprins ceafa. "Ea?"

„Vesele". A râs, dar era uscat și aspru. „Da, ea a aflat acum câțiva ani. A amenințat să-i spună lui Kolis că Nyktos are o consoartă în tărâmul muritorilor - ceva de care știa că Kolis va fi foarte intrigat.
Și prin intrigat, vreau să spun că Kolis te-ar fi luat din tărâmul muritorilor și te-ar fi folosit pentru a ajunge la Nyktos.

Deodată, l-am văzut pe Veses în mintea mea, stând cu Nyktos în afara biroului său, atingându-l. Am auzit că ai luat o consoartă. Am presupus că această întrebare însemna că ea nu știa. Dar vocea ei fusese un ton ciudat – nu de surpriză, ci de... enervare.

Și ar fi logic ca Nyktos să-i fi spus că sunt Consort la titlu numai pentru că știa despre înțelegere – știa mai bine. Tot nu ustura mai puțin, dar avea sens.

„Și, noroc pentru tine, cred că obsesia lui Veses pentru Nyktos este mai mare

decât loialitatea ei față de Kolis, spuse Rhain și neliniștea mi-a explodat în intestine. „Nyktos a putut să se negocieze cu ea. Am făcut-o să tacă.” Se uită în podea, cu buzele răsucindu-se într-un rânjet. „Pentru un preț.”

mi s-a făcut frig. Deodată, nu am vrut să știu. Am simțit că poate cel mai bine ar fi lăsat necunoscut. Dar ceea ce spusese Veses despre Nyktos că o mințea s-a liniștit. Rhain confirmase ceea ce știam deja – ea nu știa despre jar, dar bănuia că era mai mult. Ceva pe care el ascundea, deși nu știa despre jar cu ani în urmă. Ceva care ar fi el...

El ar fi dispus să facă orice pentru tine...

Trebuia să știu exact ce era.

„Care a fost prețul?” am întrebat eu răgu it.

„A fost de acord să... să-i servească nevoile cu sângele lui. Să o hrănesc oricând ea a dorit.”

Buzele mi s-au deschis și, pentru o clipă, nu am simțit absolut nimic.

„Ai crede că nu ar fi des. Primals nu trebuie să se hrănească atât de mult decât dacă au fost slăbiți, dar Veses nu trece mult timp fără să facă o vizită. Și ce putea face? Nu a putut să o refuze.” Privirea lui s-a ridicat spre a mea. „Nu atunci când fundul tău era în joc.”

Apoi am simțit totul.

M-am dat înapoi cu un pas, întregul meu corp retrăgându-mă de ceea ce spusese Rhain. Nu înțelesem de ce Nyktos îi permitea să-l atingă sau să se hrănească din el. Până acum. Dar am înțeles de ce nu mi-a spus. Că l-a servit pe Veses ca să păstreze secretul despre afacerea mea .

O, dumnezei. M-am gândit că s-ar putea să fiu bolnav. „De ce ar face asta?”

Rhain se uită la mine. "Știi de ce."

Mi-am închis ochii. El a avut dreptate. Eu am stiut. Același motiv pentru care nu mă luase ca Consort cu trei ani în urmă. Pentru a mă proteja de Kolis.

„Dragi zei, eu...”

Cutia în care închisesem toate acele emoții s-a spulberat și nu am putut vorbi despre furtuna lor care exploda prin mine. Neîncrederea și groaza m-au cuprins, la fel ca atunci când Kolis îi ceruse prețul, dar asta era urât într-un mod cu totul diferit. Am mai făcut un pas înapoi de parcă aș fi putut să mă distanțez, dar nu am putut. Nu era nicio distanțare de făcut.

Cum a putut să fie de acord cu așa ceva pentru a mă proteja, chiar înainte să mă cunoască cu adevărat? De ce s-ar supune la asta – cererea ei de un lucru care nu i-ar fi fost oferit în nicio altă circumstanță?

A sacrificat dreptul de a nega pe cineva.

M-am gândit brusc cât de șocați fuseseră toți după ce am aflat că Nyktos nu a reacționat când l-am atins. Cum au spus că nu-i place să fie atins... Și când a spus că nu vrea pe nimeni în

afară de mine. Dorit.

O, dumnezei.

„Poate că Veses a vrut să te scoată pentru că și-a dat seama ce ai în tine și cum ar putea asta să-l sufle înapoi pe Nyktos. Dar știa și că pârghia pe care o avea asupra lui se apropie de sfârșit", a spus el și am auzit ce spusese Nyktos cu o seară înainte – că ea nu mai deține controlul. „Nimeni nu-mi poate spune că nu are vreo legătură cu ea să vină la tine.
Pentru că odată ce vei deveni consoarta lui, nu vei mai fi un secret de protejat."

„S-ar fi putut opri..." Nu m-am putut gândi să spun asta. „Alții au aflat despre mine cu săptămâni în urmă. Nu știa că ea încă mă simțea apropiindu-mă de Înălțarea mea... Am încetat, tăcând.

Pentru că jarul nu conta.

Nyktos nu-i protejase. Nu acum o săptămână. Nu cu luni în urmă.
Sau chiar cu ani în urmă.

Mă protejase .

„Niciunul dintre noi nu a înțeles de ce a tolerat prezența ei când era clar că nu o suporta." Trăgându-și o mână prin păr, și-a prins ceafa, iar pieptul meu s-a simțit prea strâns. „Dar el nu ne-a spus, știi? Doar eu și Ector am aflat pentru că, după una dintre vizitele ei, era într-o formă proastă. Ea a avut..."

Nu a fost nevoie de imaginație pentru a completa ceea ce nu ar fi vrut să spună. Dacă Nyktos era într-o formă proastă, ar fi putut fi pentru că Veses luase prea mult sânge.

— Pielea lui rece, am răpit. „Mi-a spus că este pentru că era Moartea".

„Dar el nu este adevăratul Primal al Morții", a spus Rhain. „Carnea lui nu ar trebui să se simtă așa."

„Se întâmplă pentru că..." Am tras respirația zdrențuită. „Se întâmplă din cauza ei că se hrănește cu el."

Rhain nu răspunse. Nu avea nevoie pentru că știam. Aveam dreptate în privința suspiciunilor mele.

Apoi pielea mi s-a încălzit, jarul din piept vibrând ca o furie roșie
mi-a inundat sistemul, invadând fiecare celulă a corpului meu. Un tremur m-a lovit...

— La dracu, șopti Rhain, lumina tremurând peste fața lui și pe pereți, în timp ce se uita la candelabru care tremura. „Asta ești... ăla ești tu. Tu faci asta.” S-a repezit înainte, traversând distanța dintre noi. Mi-a strâns obrajii, forțându-mi ochii spre ai lui. „Trebuie să te calmezi. Pentru că nu pot să te opresc așa cum ar putea Nyktos fără să-ți dau fundul într-un mod mult mai dureros.
Asta nu este chiar o opțiune pentru că Nyktos s-ar supăra foarte tare pe mine pentru că te-am rănit. Dar nici nu vreau să știu cum se simte când un palat mi se dă peste cap.”

Jăracul freamăta puternic, dar furia... era ca ceea ce simțisem când mă uitam la Kolis – când o simțeam în mine. Dar asta am fost tot eu. Furia mea era atât de mare, atât de groaznică încât m-a lini tit. Nu jarul. Pe mine. Jarul încă zumzăia, dar am vrut ca candelabru să se liniștească.

Și a făcut-o.

Am inspirat brusc. „O să o ucid.”

Ochii lui Rhain se mariră alarmat. — Nu poți ucide un Primal, Sera.

„Uită-te la mine încercând”, i-am promis.

Capitolul 40

Rhain a sărit în fața mea, blocând ușile spre care mă îndreptam. „Nu poți face ceea ce gândești.”

Ochii mi s-au îngustat pe zeu. "Nu pot?"

„Pe lângă faptul că ea este o Primală și nu poți să o omori?” el a spus. „Aveți o încoronare la care să ajungeți.”

"Eu pot sa incerc." L-am ocolit. „Și să le realizezi pe amândouă. Se numește multitasking.”

Rhain a scos un mârâit scăzut și a continuat să-mi blocheze progresul. „Știu că ești supărat – mai supărat decât credeam că vei fi. Dar nu te pot lăsa să faci asta. Se va ocupa de vase.”

"Cum?" am cerut eu. „Cum va fi tratată exact cu ea?”

Eather pulsa puternic în ochii lui. „Chiar crezi că Nyktos va lăsa să alunece ceea ce ți-a făcut ție și lui Reaver? El nu va face. Zilele acelei cățeі sunt numărate. Ea nu are mult timp după acest tărâm. În momentul în care Nyktos are acel jar în el și în Ascends, asta este pentru ea.”

A durat un moment până ce a spus Rhain să pătrundă în ceata furiei. Privirea mea a zburat către ușa peste umărul lui, unde Bele aștepta în hol. Când am readus-o la viață pe Bele, am urcat-o și, prin urmare, am amenințat poziția lui Hanan ca principal al curții sale. Odată ce jarul era transferat, Nyktos ar putea să urce pe altul pentru a înlocui un Primal căzut - și anume acea cățea.

M-am uitat la ușă, cu mâinile deschizându-se și închizându-se pe lângă mine. M-am rugat ca Rhain să aibă dreptate. Că zilele ei erau cu adevărat numărate, dar nu voiam altceva decât să-i smulg colții din gura ei îngrozitoare și să-i împing în gât.

Rhain a pășit spre mine. „Nyktos vă așteaptă, Alteță.”

Am clipit, speriat. „Nu-mi spune așa.”

— Dar tu vei fi regina mea, spuse el, umerii în epenindu-se încă o dată. De data aceasta, aproape că s-au înghesuit până la urechile lui. "Deja ai

fost.”

M-am uitat la el, nesigur cum să -l procesez spunând asta, dar nu aveam spațiul mental pentru asta.

Nu când tot ce respiram era furie.

Și întristare.

Pieptul strângând strâns, am închis ochii. Acidul s-a acumulat în stomacul meu. Nyktos... sângele lui era o parte din el pe care probabil că nu l-ar fi împărtășit niciodată cu ea dacă ea nu ar fi descoperit cine sunt eu. A fost constrângere dacă i-a oferit-o sau a fost de acord. antaj. Am urât că se afla în situația aceea. Detesta că era din cauza mea și nici măcar nu știam.

De ce ar face asta pentru o consoartă pe care nu și-a dorit-o niciodată?

Asta a mers dincolo de bunătate și într-un tărâm pe care nici măcar nu puteam să-l înțeleg, unul pe care știam fără îndoială că nu îl merit. La naiba, mă puteam gândi doar la câțiva oameni care ar merita asta. Ezra era unul. Marisol. Mi s-a întrerupt respirația. Nyktos. Nimeni nu ar trebui să facă vreodată așa ceva. Dar el merita același fel de sacrificiu.

Vinovația s-a îmbolnăvit și nu pentru că m-am simțit responsabil pentru ceea ce i-a impus Veses. Pentru că, așa cum spusese Bele, Nyktos și Veses nu aveau sens. Știam asta, dar sentimentele mele rănite umbriseră ceea ce era chiar în fața mea.

Dar nu mi-aș fi imaginat niciodată că acesta este motivul. Nu mi-aș fi dorit.

„Câți știu?” Am întrebat. „Tu și Ector?”

„Și Nektas.”

Nu am fost surprins să aud asta. Părea să fie foarte puțin pe care Nektas nu știa. Dar nu mi-ar fi împărtășit asta.

„Esti la nivel?” întrebă Rhain încet.

„Nu”, am șoptit, deschizând ochii. „Eu... nu vreau să fi făcut el asta pentru mine – pentru oricine.”

— Știu, spuse el, privindu-mă. „Veses a fost aici...” Înțelegerea trecu pe trăsăturile lui. „Asta te-a scos în evidență în ziua aceea. I-ai văzut.” A înjurat, trecându-și mâna prin păr. „Nu mi-am putut da seama – ce se schimbase, evident, între tine și Nyktos. A fost ea.”

Nu avea rost să minți. "I-am vazut."

„Și nu ți-a spus de ce era cu ea”.

Am clătinat din cap.

Maxilarul lui Rhain se strânse. „Nu ar vrea să-i cunoști rușinea.”

„Nu e rușinea lui.” M-am înțepenit până când toate diamantele minuscule au simțit ca și cum ar fi tăiat pielea mea. "E al ei."

Ochii lui străluceau mai mult chihlimbar decât căprui. „Tu și cu mine știm asta, dar vreunul dintre noi s-ar simți așa dacă am fi în acea poziție?”

"Nu." Nu trebuia să mă gândesc la asta. Și, Doamne, asta... asta mi-a frânt inima. Abia m-am gândit să vorbesc despre cum se comportase Tavius cu mine. Chiar i-am minimizat acțiunile pentru că era prea greu să vorbesc despre ele. Și ceea ce făcuse nu era nimic în comparație cu ceea ce i-a avut Veses lui Nyktos. Mi-am strâns buzele împreună în timp ce clipeam rapid, încercând să îndepărtez umezeala de acolo.

O bătaie în u ă a fost întreruptă. „Totul în regulă acolo?” a sunat Bele afară.

Rhain s-a uitat la mine.

Tragând adânc aer în piept, am dat din cap în timp ce expiram încet, forțându-mi mâinile să se relaxeze de lângă mine. „Nyktos mă așteaptă.”

S-a întors spre u ă, apoi s-a îndreptat spre mine. "Îl iubești?"

Se simțea că podeaua s-a mișcat sub picioarele mele. Dragoste? Nyktos? Gura mi s-a deschis, dar nu am găsit cuvinte de spus.

Rhain î i înclină capul pe spate. „Eu... cred că m-am înșelat în privința ta.”

„Ați observat cu toții ceva ciudat?” a întrebat Lailah când am intrat în foaier. Impletiturile lungi până la umeri i-au căzut înapoi de pe față în timp ce ridica privirea la lumânările de sticlă. „Jur că întreg palatul tremura acum câteva minute.”

— Ciudat, murmură Rhain și asta a fost tot ce a spus.

Nici nu mă puteam gândi la faptul că de fapt nu pierdusem controlul. Că furia pe care o simțisem mă calmase cumva. Nici pentru asta nu era loc. Mă simțeam răvășit de ceea ce făcuse Nyktos pentru a mă ține în siguranță – prin ceea ce se supuse el înainte ca eu să-l cunosc.

Bila mi s-a adunat în gât, amenințând că mă va sufoca, când Saion și Rhahar se întoarseră de la uși. Vorbeau, dar au tăcut și s-au uitat cu privirea, și a durat suficient de mult încât să mă scoată din gândurile mele.

Bele își flutură mâna în fața feței. „Este atât de drăguță, nu-i așa?”

I-am aruncat o privire arcuită.

— Știam deja asta, spuse Saion, cu sprâncenele ridicate. „Dar rochia...”

— Arată ca lumina stelelor, termină Rhahar.

Simțindu-mi obrajii cald, am murmurat: „Mulțumesc”.

Saion zâmbi în timp ce întinse mâna spre ușile grele de piatră, împingându-le deschise. Am ieșit, coborând câteva trepte în curte. Primul lucru pe care l-am văzut a fost pe Orphine și pe geamănul ei Ehthawn. Cei doi draken masiv, la miezul nopții, erau așezați pe Rise și, în depărtare, puteam vedea forma slabă a mai multor draken care se învârteau peste Pădurea Muritoare. Învârtirea roților mi-a atras privirea.

O trăsură trasă de cai se rostogoli înainte în mijlocul unei mici armate de paznici călare. Au fost aproape... o sută. Am clipit, concentrându-mă pe lucrările de artă mâzgălite pe partea laterală a trăsurii. Vine-urile. Lupul alb. Era la fel cu ușile de la sala tronului.

O parte a ușilor vagonului s-a deschis, iar Ector și-a scos capul afară. Ochii i s-au mărit ușor, iar apoi expresia i s-a netezit. Își întinse mâna. "Gata?"

Forțând o înghițitură, am dat din cap în timp ce Saion a sărit direct în cutia șoferului. Am pornit înainte, dar m-am oprit în timp ce ceilalți zei urcau pe cai. Doar Bele a zăbovit lângă uși. „Stai”, am strigat, îngrijorarea mea crescând. Saion se uită peste umăr. „Dacă sunteți toți aici, cine este cu... Nyktos?”

— Nektas, spuse Rhahar în timp ce strângea strânsoarea frâielor. S-a confruntat înainte din nou. „Și chiar cred că toate armatele Shadowland”.

Oh.

„Sera?” Ector își mișcă degetele.

Respirând adânc, am ridicat tivul rochiei în timp ce i-am luat mâna caldă în a mea și am pășit în trăsura slab luminată. Erau două bănci, echipate cu perne groase, albe. M-am așezat cu grijă pe unul.

— Voi fi aici aproape toată călătoria, îl sfătui Ector.

— Fii atent, am murmurat.

Ector ezită și apoi clătină din cap. L-am privit coborând din trăsură pentru a sta pe una dintre șinele laterale. Rhain și-a tras calul lângă Ector și apoi ușa s-a închis. Am auzit o bătaie pe acoperiș. Trăsura fără ferestre se smuci înainte.

Îl iubești?

Palmele mi se simțeau umede, așa că le-am așezat pe perna lângă mine în timp ce urmăream vița de vie și frunzele de plop gravate de-a lungul pereților interiori și a tavanului. Trăsura se deplasa rapid și nu aveam idee cât de mult

timpul a trecut înainte ca realitatea a ceea ce Nyktos sacrificase pentru mine, ceea ce simțeam pentru el și de ce reacționam atât de puternic când îl văd cu Veses și apoi aflasem adevărul, să mă lovească.

Îl iubești?

„O, zei," am șoptit, scufundându-mă în perna băncii, în timp ce mi-am apăsat o mână de diamantele minuscule care împodobesc corsetul rochiei mele. Îmi simțeam inima bătând sălbatic, chiar și prin straturile de țesătură. Pieptul îmi simțea cald și parcă se umfla, și nu era jarul.

Exista un singur motiv pentru care aș reacționa în acest fel. M-am uitat în jos la mâna lipită de pieptul meu - la spațiul de deasupra inimii mele.

Inima mea.

Eu... l-am iubit.

L-am iubit pe Nyktos?

Un alt tremur mi-a trecut prin mâini în timp ce mi-am ridicat privirea spre banca goală de vizavi de mine. Am înghițit în sec. Habar n-aveam cum se simțea dragostea, așa că trebuia să rămân calm. Acesta ar putea fi doar un produs secundar al stresului - al tuturor. Poate doar indigestie.

Un râs sugrumat m-a părăsit, răsunând prin trăsura goală.

Indigestie? Sigur.

Ușa trăsurii se deschise, lăsând să intre un jet de aer care purta parfumul învechit de liliac în timp ce Ector închise ușa. S-a alunecat pe banca vizavi de mine. „Am ajuns aproape de casa de intrare a lui Lethe. Se alimentează în Primărie, unde Nyktos ne așteaptă."

M-am uitat la el, simțindu-mi inima ca și cum ar fi fost roțile trăsurii.

„Nu au fost probleme. Doar câteva nuanțe, dar nimic care să nu fi fost rezolvat rapid..." Se formară cute între sprâncenele lui Ector. "Te simți bine? Arăți puțin palid."

„Cred că aș putea vomita", am șoptit.

A clipit de două ori. „Trebuie să oprim trăsura?"

"Nu. Nu. Nu cred." Cel puțin, am sperat că nu.

„Bele a menționat că erai nervos. Nu am crezut-o. Nu cred că te-am văzut vreodată nervos." Capul i se înclină. „Dar, da, cu siguranță ești asta." Se apleacă înainte, sprijinindu-și mâinile pe genunchii îndoiți. „Îmi amintești de sora mea."

Asta m-a scăpat din spirala mea de panică. "O sora?"

El a dat din cap. „Arăta la fel de speriată chiar înainte de nuntă ca tine acum. A spus că stomacul ei a simțit că era plin de creaturi înaripate.

Stomacul meu se simțea exact așa.

„Desigur, a fost o situație complet diferită. Meci de dragoste și tot.” El a zâmbit slab. „Dar bănuiesc că nervozitatea este aceeași, indiferent de ce.”

"Căsătorie din dragoste?" Acum acele creaturi înaripate îmi invadaseră pieptul.

„Iubiți din copilărie sau așa ceva.” El zâmbi, o sclipire îndepărtată, dar caldă, umplându-i privirea. „Uite, știu că ai intrat în toată treaba asta cu... alte planuri și probabil că nu te-ai gândit prea mult la un viitor. Și nu am idee ce se întâmplă între voi doi jumătate din timp, dar Nyktos va fi întotdeauna amabil cu voi.

"Știu. Doamne, eu vreodată.” Un alt râs a izbucnit din mine. Pliul a revenit în spațiul dintre sprâncenele lui. "Nu e asta."

"Atunci ce este? Ești îngrijorat că se va întâmpla ceva? Tu nu ar trebui...”

„Vreau să fiu consoarta lui Nyktos”, am scapat eu. „Îmi doresc mai mult decât cred că mi-am dorit vreodată ceva...” Ei bine, probabil că am vrut ca Putregaiul să se termine mai mult și ca Kolis să fie tratat. Și am vrut să-l ucid pe Veses, încet și foarte dureros, așa că erau și alte lucruri pe care mi le doream la fel de mult, dar... „Vreau asta”.

Gura lui Ector rămase întredeschisă în timp ce trăsura se opri. Niciunul dintre noi nu s-a mutat. Nici măcar când se auzi o bătaie pe acoperiș. — Nu mă așteptam să spui asta, șopti el, palpitând în spatele pupilelor lui. „Orice parte din asta.”

— Nici eu, am recunoscut cu o voce la fel de lini tită.

„Și asta te face nervos?”

Am dat din cap.

Ușile trăsurii s-au deschis și de data aceasta nu am putut detecta parfumul florilor învechite. Erau prea multe alte mirosuri — fum de lemn, mâncare și ulei ars. „Totul în regulă aici?” întrebă Rhahar.

„Da.” Zâmbetul lui Ector era lent, dar larg. „Chiar cred că este.”

"Bine." Rhahar scoase cuvântul, întorcându-se spre mine. „Nyktos te așteaptă înăuntru.”

Pieptul mi s-a strâns până mi-a fost teamă că sunt în pragul unui atac, dar apoi s-a slăbit. M-am ridicat pe ceea ce părea ca niște scobitori și l-am luat de mână pe Rhahar, nevăzând nimic altceva decât liniile de paznici călare dincolo de el și o secțiune a Rise. M-a ajutat să ies din trăsură în timp ce unul dintre draken zbura jos peste noi, cu aripile întinse. Am urmat coborârea drakenului până în vârful unui

colonada care fusese construită pe blocuri solide care formau mai multe arcade care dădeau în sală. M-am dat înapoi, apreciind structura întinsă, cu stâlpi, de piatră din umbră, pe fundal de cerul cenușiu piatră și lumina stelară împrăștiată. Primăria era așa cum mă așteptam, deschisă la aer, dar cel puțin de câteva ori mai mare decât ceea ce eram familiarizat în Lasania. Dincolo de stâlpi, o strălucire moale și untosă a luminii și zumzetul... al muzicii și al râsetei s-a stins.

Privirea mi-a căzut asupra celor care staționează la intrările în Hol și înconjurau casa de la intrare. Erau paznici, dar aceștia purtau căști construite dintr-un strat subțire de piatră de umbră care le acoperea fețele și gâtul.
Soldații.

"Pe aici." Mâna lui Rhahar a rămas ferm în jurul meu și, pe măsură ce șirurile de soldați s-au despărțit, mi-am dat seama că probabil că are mare legătură cu cât de tare îmi tremura mâna.

Ector și Rhain au căzut în spatele meu, împreună cu Saion și gemenii, în timp ce Rhahar mă conducea către un turn care era ca o versiune mai mică a Templului Umbrei. Structura fără ferestre, care trebuie să fi fost casa de intrare, era mai puțin grandioasă, dar încă reflecta lumina stelelor în așa fel încât părea că mii de lumânări aliniau pereții.

Rhahar a mers repede printre rândurile de soldați și nu eram sigur dacă viteza se datora nerăbdării lui de a scăpa de mine sau de a mă avea în siguranță în vizorul lui Nyktos.

Creaturile înaripate despre care vorbea Ector aveau acum impresia că îmi atacau inima. Ușile turnului s-au deschis și am recunoscut imediat părul o nuanță de vin roșu sub cerul mai întunecat. Aios stătea lângă cine credeam că este Kars, gardianul musculos, cu părul blond, care se oferise să mă vegheze. Rochia lui Aios era fără mâneci și de un verde smarald.

Ea a venit în față, luându-mi mâna de la un Rhahar probabil ușurat. „Arăți frumos", a spus ea, netezindu-și cealaltă mână peste una dintre împletiturile împletite de pe capul meu în timp ce Kars se înclina. Apoi mi-a încrucișat brațul sub al ei, mergând doar într-un ritm puțin mai liniștit, în timp ce paznicii ne înconjurau.
„Ai întrebări înainte să intrăm?"

Poate că creaturile înaripate ajunseseră în sfârșit la capul meu pentru că a mea mintea era goală, cu excepția... „Ai fost vreodată îndrăgostit?"

Surpriza trecu peste chipul ei. "Eu am."

„Cum se simte?" Am soptit.

Pasul ei a încetinit. „Este greu de explicat și nu cred că se simte la fel

pentru toată lumea”, a început ea. „Dar pentru mine mi s-a părut... ca și cum ai fi acasă, chiar și într-un loc necunoscut.”

Am simțit asta, dar mai era și jarul care l-a recunoscut pe Nyktos. Știam că jarul nu conducea ceea ce simțeam pentru el, dar l-aș fi putut confunda cu o emoție mai semnificativă.

„Și se simte ca și cum ai fi văzut pentru prima dată”, a continuat ea, un zâmbet blând apărând pe buze în timp ce stomacul meu se prăbuși. „De parcă ai fi auzit. Știu că probabil că nu are sens, dar este ca și cum ai fi... cunoscut într-un mod pe care nu l-ai simțit înainte.”

Doamne, avea sens. M-am simțit auzit și văzut de Nyktos, dar și eu nu fusese cunoscut de mulți, așa că...

„Cred că este ceva ce tocmai știi.” Aios mi-a strâns mâna. „Pentru că ai face orice pentru ei. Orice. Și nu poți falsifica sau forța asta.”

Orice.

M-am gândit când mă întrebase de ce mă oferisem voluntar să plătesc prețul lui Kolis. În adâncul sufletului, știam de ce am făcut-o.

Eu... L-am iubit cu mult înainte de azi. Înainte să aflu despre înțelegerea pe care o avea facut cu Veses. Înainte să recunosc că vreau să fiu Consoarta lui.

Și acesta a fost motivul pentru care să-mi împărtășesc corpul cu el a simțit mai mult. Pentru că a fost pentru mine.

„Dă-mi dracu’, am șoptit când Rhain cădea în pas lângă noi.

Sprâncenele lui Aios s-au ciupit când a aruncat o privire către Rhain deasupra capului meu. A clipa a trecut. "Esti in regula?"

În timp ce mai multe rânduri de paznici au trecut prin ușile casei de la intrare, am dat din cap, deși chiar s-ar putea să arunc de data asta. Jarul a început să fredoneze și să se mișoare, iar gâtul mi s-a micșorat. Am văzut un alt set de uși, cu aceeași opera de artă ca și sala tronului și trăsura. S-au deschis pentru a dezvălui o cameră puternic luminată, acum plină de soldați blindați și puternic înarmați printre paznici.

Dar l- am găsit imediat.

Stătea la celălalt capăt al camerei, lângă o arcadă rotunjită despre care credeam că ar putea duce la etajul principal al sălii. Părul îi era liber, periând umerii largi care întindeau materialul de fier al tunicii fără mâneci.

În timp ce gardienii s-au făcut deoparte, degajând calea către el în timp ce el se întorcea încet, privirea mea s-a fixat pe... a lui Ash.

Cuvintele lui Nektas mi-au revenit brusc. El este așa cum îi dorești

a fi.

Și am știut chiar atunci, în timp ce stăteam acolo tremurând, cine este el pentru mine. El nu era Nyktos. Nu fusese niciodată. El era Ash, iar eu...

Eram îndrăgostită de el.

Totul s-a oprit. Inima mea. Plămânii mei. Pașii mei. Aerul din cameră. Întregul tărâm. Tăierea aspră a maxilarului i s-a slăbit, iar acele buze pline și luxuriante s-au întredeschis. Ochii lui au devenit luminoși, bălți argintii în timp ce se uita înapoi, la fel de nemișcat ca mine. Habar nu aveam cât am stat acolo. Pulsul mi-a accelerat, iar pieptul mi s-a umflat în timp ce o sută de gânduri diferite mi-au străbătut mintea. Ar fi putut dura câteva secunde. Minute. Habar nu aveam, dar simțeam că picioarele mele nu mai atingeau podeaua.

Și apoi... Ash se mișca, târâind spre mine în pași fluidi cu grația unui prădător. Am fost uimit de amintirea că am privit lupii kiyou cutreierând Ulimii Întunecați. S-a mișcat la fel și nici măcar nu și-a luat ochii de la mine.

Eram doar vag conștient că Aios își strecura brațul de pe al meu în timp ce... Ash se opri în fața mea. Atingerea lui a înlocuit-o pe a ei, trimițând un șoc de conștientizare prin întregul meu sistem. Degetele lui s-au încolțit în jurul meu în timp ce se apleca, coborându-și gura la urechea mea pentru a șopti: „Respiră, liessa".

Ceva frumos.

Ceva puternic.

Am inspirat brusc și profund, aspirand aer. Prinderea lui pe mâna mea s-a strâns când s-a apropiat, oprind tremurul sălbatic din degetele și brațul meu. Mirosul de citrice și aer proaspăt m-a umplut.

„Asta e", a șoptit el, buzele lui atingându-mi coaja urechii și trimițând un fior prin mine. Au trecut câteva clipe înainte să nu mai înghit în aer. Stătea atât de aproape că coapsele lui aproape că le-au atins pe ale mele și... în jurul lui, în jurul nostru, se revărsaseră vârle groase de umbră, blocând camera și ferindu-ne de cei dinăuntru. Mâna lui s-a deplasat ușor în a mea și i-am simțit degetul mare trecând prin interiorul palmei mele. "Mai bine?"

— Da, am optit eu răgu it.

Ash nu s-a îndepărtat. A rămas acolo, măturandu-și degetul mare înainte și înapoi pe pielea mea. „Vreau să-ți spun că arăți frumos", a spus el, cu vocea lui la fel de blândă ca umbrele care se mișcă în jurul nostru, caldă pe obrazul meu. „Dar frumosul nu surprinde în mod adecvat ceea ce văd. Nu știu dacă există vreun cuvânt care să o facă. Mi-ai luat respirația cu a ta."

Inima mi-a sărit în timp ce el s-a dat înapoi, iar eu mi-am ridicat privirea

umbrele se risipeau în jurul nostru. Am văzut că brocartul de-a lungul gâtului tunicii și linia înclinată, verticală, care îi tăia pieptul și se termină la tivul deasupra coapselor, erau mai strălucitoare decât înainte. Mai ascuțit. Cu bijuterii. Pantalonii negri și cizmele pe care le purta erau impecabile. Nu era înarmat. Purta doar manșeta, dar când mi-am înclinat capul mai în spate, am... am văzut coroana – una care era opusă coroanei pe care o purta Kolis.

Nyktos stătea jos, chiar deasupra sprâncenei lui și avea culoarea miezului nopții. Șirul de săbii sculptate din piatră netedă înconjura vârful mijlociu care fusese modelat într-o semilună. Vârful fiecărei săbii și întreaga lună străluceau de diamante.

Era o coroană înfricoșătoare, dar frumoasă, făcută din piatră de umbră și lumina stelelor, la fel ca purtătorul ei.

Mâna lui Ash încă o ținea pe a mea. „Sera?”

„Coroana pare grea”, am spus, pentru că acesta era singurul lucru pe care l-am putut spune, în ciuda tuturor gândurilor care îmi treceau prin cap.

O parte a buzelor i se ridică. „Așteaptă până îl vezi pe al tău.”

Sprâncenele mele s-au ridicat. „Este și greu?”

El a chicotit, coborându-ne mâinile unite. "Nu vă faceți griji. Nu trebuie să-l porți după seara asta.”

Am dat din cap, înghițind împotriva uscăciunii din gură și gât.

„Saion?” Privirea lui s-a îndepărtat de mine, dar s-a întors repede, sărind peste dantelă și diamante cu margele de-a lungul taliei și șoldurilor mele. "Actualizați?"

Zeul a făcut un pas înainte. „Toți soldații sunt staționați de-a lungul culoarului iar la poalele estradei”.

Întorcându-mi capul, am văzut că camera era în mare parte goală, cu excepția lui Aios și a câtiva paznici. Ea mi-a zâmbit și am crezut că i-am întors gestul. Am sperat că am făcut-o, dar mi s-a părut puțin ciudat. "Unde...?" Mi-am dres glasul. „Unde este Nektas?”

„Este prin preajmă.” Privirea lui Ash a alunecat peste maxilarul și buzele mele. „Poate cineva adu-mi un pahar de vin?”

„Pe ea”, a venit un răspuns. O clipă mai târziu, Kars a apărut cu un potir de bronz. I-a întins vinul lui Primal, aruncând doar o scurtă privire în direcția mea înainte de a da un pas înapoi.

"Aici." Ash a pus potirul în mâna mea liberă.

„Mulțumesc”, am șoptit, luând cu lăcomie, dar cu grijă, un pahar din vinul dulce și crocant.

M-a urmărit, rămânând tăcut până am mai băut. „Sunteți cu toții

dreapta?"

"Desigur."

Ash s-a uitat la mine, cu capul înclinat puțin. Coroana nu s-a mișcat nici măcar un centimetru. Am văzut că i se îngustaseră ochii.

Spatele mi s-a înțepenit, dar mi-am forțat vocea să iasă moale în loc să fie ascuțită. „Te rog, nu-mi citi emoțiile."

Sprâncenele lui Ash se pocniră. „Cred că acesta a fost posibil cel mai frumos mod ai făcut vreodată această cerere." Ochii lui i-au cercetat pe ai mei. "Ce s-a întâmplat?"

Căldura mi s-a strecurat pe gât. Cum aș putea să răspund când singurul lucru în neregulă cu mine era că eram... foarte probabil îndrăgostit de el. Și din cauza asta, nu știam ce să fac sau să spun.

Ash m-a urmărit îndeaproape. "S-a întâmplat ceva?"

— Nu, am spus eu repede – poate prea repede. Și poate că aveam nevoie să mă strâng la fel de repede cum răspunsesem. Sau poate aș putea să nu mă mai comport așa dacă i-aș spune. Nu ceea ce învățasem despre Veses, pentru că acesta nu era locul potrivit pentru asta, dar aș putea... aș putea fi sincer.

„Sera?" Ash mi-a atins bărbia, înclinându-mi capul pe spate.

Am închis ochii pentru că, deși îmi era mai puțin frică, tot nu mă simțeam prea curajos. „Doar... vreau să știi că vreau asta", i-am spus în șoaptă sugrumată. „Vreau să spun, când ți-am spus înainte că vreau să fiu Consoarta ta, asta e valabil. Vreau asta, Ash."

Tăcere.

Deschizând un ochi, apoi pe celălalt, am văzut că Ash se uita la mine cu ochii plini de biciuituri, tulpini luminoase de ether. Părea șocat. năucit.

„M-am gândit să te anunț." Fața mi s-a încălzit când creierul părea să se încremenească, dar o parte din presiune îmi părăsise pieptul. Mai erau o serie de mișcări în stomac, dar m-am simțit puțin mai bine când m-am dat înapoi. Degetele lui au căzut de pe bărbia mea când mâna mea a alunecat de pe ale lui. Am aruncat o privire spre deschidere. Muzica se oprise la un moment dat. „Ar trebui să facem asta?"

Ash clipi, dresindu-si glasul. „Da. Da. Ar trebui, spuse el, părând zdruncinat.

Saion a venit atunci în față și am sperat că nimeni altcineva nu a auzit declarația mea destul de incomodă. Aios ne privea cu o expresie perplexă, iar brusc mi-am dorit să fi întrebat pe cine iubește. Am început, dar mâna lui Ash a găsit-o din nou pe a mea și apoi ne îndreptam spre intrare.

— Treizeci i ase, murmură el, oprindu-se la gura Primăriei.

Mi-au ciupit sprâncenele. "Ce?"

„Treizeci și șase de pistrui”, mi-a spus, privind în față. „Le-am numărat din nou. A devenit un obicei. Și poate că am mințit că nu știam câți erau pe spatele tău. Fac. Doisprezece."

Pieptul mi s-a umflat, iar jarul... bâzâia . A existat un sentiment de dreptate înainte, dar asta... asta a fost diferit. Un zâmbet mi s-a răspândit pe buze în timp ce mă uitam la el. Corectitudinea s-a simțit ca și cum ar fi fost cu cerneală pe pielea mea, umplându-mi venele și cioplindu-mi oasele și mușchii. Și s-a simțit bine. Nu confuz. Încă înfricoșător, dar bine.

Respirând ușor, mi-am îndreptat atenția către Sala, găsind un draken cocoțat pe coloane. Erau... zeci de ei, dar nu credeam că l-am văzut pe Nektas printre ei. De vârfurile coloanelor atârnau steaguri cenușii de fier, purtând simbolul a două semiluni față în față, sub ceea ce părea a fi forma unui cap de lup. Șiruri de galben moale s-au încrucișat pe întregul coliseum, aruncând o strălucire caldă peste rândurile nesfârșite de mese și scaunele de sub bannere. Nu mai văzusem niciodată o asemenea lumină până acum și puteam doar să presupun că energia primordială le-a alimentat.

„Înclină-te”, a bubuit vocea lui Rhain de la capătul culoarului, surprinzându-mă. Estrada era atât de departe, încât abia i-am deslușit forma, dar cuvintele lui au purtat. „Închinați-vă pentru Așer, Cel care este Binecuvântat.”

Alunecarea papucilor și cizmelor peste piatră a răsunat, înecând cumva bătăile bruște ale inimii mele. Ash mi-a strâns mâna și am simțit asta. L-am simțit. Doar el.

„Găzitorul sufletelor”, a continuat Rhain și am jurat stelele de deasupra pulsate. „Și zeul primordial al oamenilor obișnuiți și al sfârșiturilor, conducătorul Țărilor Umbrelor. Primal al morții.”

Capitolul 41

Nu mi-am dat seama că am început să mergem până când am devenit conștient de liniștea totală și greutatea miilor de priviri. Respirația pe care am luat-o a fost slabă.
Jarul din pieptul meu a vibrat în timp ce privirea mea a sărit de scuturile ținute de soldații de pe culoar, stropurile de culoare de la rochiile și tunicile vii și fețele încețoșate. Nimeni nu a vorbit în timp ce mergeam înainte, dar ei au privit. Toti. In spatele nostru. Inaintea noastra. Le-am simțit privirea asupra șuvițelor părului meu, asupra tăieturii rochiei strălucitoare, din dantelă și pe fața mea.

Niciodată atât de mulți oameni nu m-au privit direct. Privirea mea s-a îndreptat spre estrada de la capătul culoarului aparent fără sfârșit. Partea din spate a gâtului îmi furnică. Pieptul a început să mă doară... „Respiră”,

murmură Ash, mâna lui strângându-se în jurul meu.

Inima mi-a încetinit puțin la sunetul vocii lui și tot ce am reușit din acel moment a fost să mă concentrez pe respirații lente și măsurate. Nu mi-am dat seama că am ajuns pe estradă până când Ash s-a oprit, dându-mi suficient timp să ridic tivul rochiei, astfel încât să nu mă împiedic și să aterizez pe fața mea. Știam că recunosc trăsăturile celor care stăteau lângă estradă, dar pentru viața mea, nu mi-am putut da seama cine stătea acolo.

Am prins strâns rochia, diamantele înfipându-mi în palmă în timp ce urcam treptele rotunjite de piatră din umbră, iar tronurile au apărut la vedere.
Erau situate înaintea bannerelor, identice cu cele din Casa lui Haides. Un podium alb stătea în fața tronurilor.

Și o coroană s-a așezat pe ea.

Buzele mi s-au deschis. Coroana era... nu văzusem niciodată așa ceva. Turnurile sculptate din piatra umbră formau un halou de semiluni strălucitoare.
Lanțuri delicate de piatră neagră atârnau între vârfuri, picurând grupuri de diamante de-a lungul unor etaje de lanțuri, care se legau și de partea din față a fiecărei turle.

Trebuia să port asta? In capul meu?

Ash m-a condus peste estradă, trecând pe lângă podium și oprindu-ne, așa că am stat între tronuri, exact acolo unde aripile din piatra umbră se atingeau.

între ele. Ash și-a înclinat corpul spre al meu și s-a oprit astfel încât podiumul și tronurile să fie direct în spatele nostru. „Uită-te la mine”, a spus el pe sub răsuflarea și am făcut exact asta. „Suntem doar noi.”

Gâtul uscat, i-am ținut privirea de parcă ar fi fost un colac de salvare în liniștea coliseumului. Sâmburi de pământ s-au învârtit încet prin irisii lui, în timp ce își netezește degetul mare peste vârful mâinii mele. Mișcarea mi-a atras atenția cu coada ochiului, dar nu mi-am întors privirea. Era Rhain, care ridica coroana de pe podium. Ash și-a măturat încă o dată degetul mare și apoi a dat drumul pentru a lua coroana, dar privirea lui nu a părăsit-o niciodată pe a mea în timp ce...

Ash s-a lăsat într-un genunchi, făcându - mi o plecăciune.

O val de murmure șocate a trecut prin mulțimea situată la nivelurile etajelor Primăriei, în timp ce mă uitam la el, confuză. Nu spusese că ar fi trebuit să aibă loc vreun fel de îngenunchere. Pe baza răspunsului celor care urmăreau, nu am avut impresia că acest lucru este normal. Nici nu am înțeles de ce el, un Primal, era cel care se înclina.

„Acum, acesta este un bărbat care își cunoaște locul.” O voce lină pe care am recunoscut-o a spart tăcerea uluită. Privirea mea s-a îndreptat spre sursa din apropierea estradei și a aterizat pe Primal cu părul nisipos, în timp ce chicotei și chicoteli blând călătoreau prin coliseum.

Nu am fost deloc surprins să-l văd pe Attes, îmbrăcat în negru. Pe capul lui se sprijinea o cârmă din piatră neagră-roșiatică. Nu mă așteptam ca Kyn să apară după ce se întâmplase în Dalos, dar era și el acolo, îngenuncheat lângă Attes.

Zeul primordial al acordului și războiului făcu cu ochiul când o gropiță apăru pe obrazul drept.

Mi-am întors rapid privirea către Ash.

Pe buze îi apăru un rânjet pe jumătate. „Va trebui să te apleci puțin pentru asta să funcționeze, îi instrui el încet. „Ține-ți gâtul și capul drept.”

Clipind rapid, m-am aplecat în talie. Ash mi-a ținut din nou privirea în timp ce a ridicat coroana de luni și mi-a pus-o deasupra capului. Lanțurile de diamante m-au sărutat pe frunte și pe sprânceană în timp ce el își trecea degetele de-a lungul fundului aureolei, mutând coroana puțin înapoi, astfel încât dinții minusculi de pe fund să se prindă de părul meu. Nu am simțit greutatea, doar pentru că eram sigură că întregul meu corp a amorțit.

Apoi Ash m-a luat de mână și m-am îndreptat în timp ce el se ridică, privirea lui pâlpâind peste fața mea și unde lanțurile de diamant se sprijineau de fruntea mea. „Exquisit”, a murmurat el înainte de a se întoarce, astfel încât fiecare dintre noi să stea în fața unui tron și să înfrunte mulțimea.

Mulțimea s-a liniștit.

„Ridică-te," vocea lui Ash era mai profundă, mai tare. Un tunet puternic. „Ridică-te pentru Cel care este născut din Sânge și Cenușă, din Lumină și din Foc și din Luna cea mai strălucitoare", a spus el, iar ochii mei s-au oprit asupra lui în timp ce mi-a tăiat respirația .

Titlul meu.

Uitasem de asta în mijlocul tuturor.

Ceea ce a spus a sunat aproape parțial profeție. Magic. Și complet frumos.

Pete de esență i se învârteau prin ochi când își ridică bărbia. "Cre tere pentru Consoarta Țărilor Umbrelor."

Peste tot în coliseum s-au ridicat Primii și zei, muritori și zei
Ash ne-a ridicat mâinile unite între noi, aplauzele ridicându-se până acolo unde drakenii erau cocoțați pe stâlpi...

Am gâfâit la seria bruscă, intensă de furnicături care izbucneau de-a lungul palmei lipite de cea a lui Ash. Privirea mea s-a îndreptat către mâinile noastre unite, în timp ce lumina alb-argintie se învârtea în jurul palmelor noastre și în jos pe brațe, în timp ce jarul din pieptul meu freamăta aprig ca răspuns. Strălucirea etherului se reflectă pe chipul lui Ash în timp ce ochii i se măriră ușor. Mulțimea a tăcut.

"E ti tu?" Am soptit.

— Nu, răzgâi el, trăsăturile ascuțindu-se, pielea subțiandu-se până când sub piele i se vedea o urmă de umbră. Neîncrederea i-a umplut ochii când privirea lui a întâlnit-o pe a mea. — Imprimen, spuse el, dresindu- i glasul. „Suu opor va id Arae. Idi habe datu ida benada."

„C-ce?" Am recunoscut doar un cuvânt rostit în limba primară.

Ash înghiți în sec. „Amprentă", a tradus el, privindu-mă la mine... uimită în timp ce murmurele șocate erodau tăcerea. — Trebuie să fie Arae. Ei și-au dat binecuvântarea."

Arae? Olanda? M-am uitat încet peste public, observând doar fălci slăbite și Primals cu ochii mari. Privirea mea s-a conectat cu un Primal cu pielea fumurie, maro-roșcată și părul creț, de culoarea ruginii, sub o coroană uimitoare de cuarț albastru pal, formată din multe ramuri și frunze.

Mulțimea a izbucnit în urale – picioarele și scuturile trântind în podea ca toți Primals, dar acesta stătea în tăcere cu gura deschisă. Această Primal mi-a oferit un mic zâmbet și și-a apăsat o mână liberă de bijuterii în centrul pieptului înainte de a da din cap.

Am tras un aer ușor în timp ce Ash a făcut un pas înapoi, ghidându-mă spre tron. Inima bătând, mâinile noastre au rămas unite în timp ce stăteam — dintr-o dată

huruitul răsună prin Țările Umbrelor. O explozie de foc intens, argintiu, a luminat cerul dincolo de stâlpi, în timp ce drakenul care căptușea coloanele își ridica capetele, scoțând un strigăt zguduitor, ascuțit. Cu ochii mari, i-am privit luând zborul, înconjurând coliseumul în timp ce o umbră mai mare și mai groasă cădea peste mulțime, stingând lumina stelelor. O rafală de vânt a agitat șirurile de lumini și mi-a ridicat firele de păr în timp ce ridicam privirea.

Aripi masive, negre și gri, s-au întins în timp ce Nektas a coborât de sus, aterând în fața tronurilor. Trecându-și aripile înapoi peste capetele noastre, ghearele lui din față s-au trântit de marginea estradei. Volanurile groase din jurul capului lui vibrau când un sunet ca un tunet se rostogoli din el.

Cei de lângă estradă au făcut câțiva pași înapoi, schimbând priviri precaute în timp ce fumul curgea din nările evazate ale lui Nektas, iar eu m-am uitat la Ash...

Soțul meu.

Buzele lui Ash s-au curbat într-o umbră de zâmbet în timp ce îmi strânse mâna și apoi l-a eliberat. Mi-am tras mâna înapoi și am privit încet la ea.

O serie de vârtejuri aurii luminoase mi-au trecut pe deasupra mâinii și între degetul mare și arătător, învârtindu-mă în mai multe vârtejuri de-a lungul liniilor palmei mele. M-am uitat la mâna lui Ash.

El a purtat aceeași semnă ca și mine.

„Este o amprentă", explică Ash încet, cu mâna stângă – cea proaspăt cu cerneală – închisă și sprijinită pe masa care fusese așezată înaintea tronurilor. „Apare atunci când o uniune este favorizată".

„De soarte?" Am urmărit vârtejurile aurii pe interiorul palmei mele.
Spre deosebire de farmecul care fusese pus asupra mea, această amprentă nu s-a estompat în pielea mea.

— Presupun că ar putea face așa ceva, spuse el cu voce joasă, aplecându-se ca să-l aud.
Îmi imaginez celor care sărbătoresc jos, părea că șoptește nimic dulce.

„Deci, nu au făcut-o?" M-am uitat la semnele aurii.

"Eu nu cred acest lucru."

"Ai mintit?"

Mi-a trecut o buclă pe spate peste umăr. "Doar putin. A trebuit să dau

un fel de explicație pentru ceea ce a fost destul de imposibil. Nimeni nu a fost binecuvântat cu unirea lor în multe secole."

Mi-am arcuit o sprânceană. „Atunci cum s-a întâmplat asta?"

Degetele lui au zăbovit în jurul buclei în timp ce spunea: „Tatăl meu era cunoscut că făcea asta atunci când era în favoarea unei uniuni și dorea ca toți ceilalți să fie cunoscute. El și-ar da binecuvântarea ."

Mi-am amintit apoi că Ash a menționat asta, dar dacă asta ar fi făcut tatăl lui, era ceva ce ar putea face adevăratul Primal al Vieții, adică... Buzele mi s-au întredeschis. „A fost jarul."

Ash se lăsă pe spate cu un zâmbet, întorcându-și privirea către mulțime.

— Și vor crede că a fost Arae?

„Soartele sunt capabile de orice", a răspuns el. „Deci, este mai mult decât este posibil ca ei să facă ceva de genul."

Și totuși, Ash era destul de încrezător că nu fuseseră ei.

Privind în jos la mâna mea, mi-am tras degetul de-a lungul unui vârtej strălucitor. Să fi fost jarul? Sau am fost eu? Oricum, mi s-a părut puțin... indulgent să favorizezi propria uniune.

„Nu se va șterge", comentă Ash pe sub răsuflarea lui.

Degetul meu a încetat să se miște când m-am uitat la el. Îl privea pe Primal cu coroana de coarne de rubin. Hanan. Stătea alături de Kyn. Ambele păreau de parcă erau la o reîncărcare de a fi foarte intoxicate. Era probabil ca și eu să ajung așa dacă aș continua să beau în loc să mănânc. În apărarea mea, a fost destul de dificil să-mi îndesez fața la o masă care fusese pregătită pe estradă, la vedere la miile de oameni prezenți.

Între timp, Aios stătea cu câțiva oaspeți mascați în spatele estradei. eu ar fi preferat asta.

„Nu încerc să-l sterg", am spus, uitându-mă încă o dată pe Kyn. Ce îi spusese Attes despre tânărul draken, Thad? Aflasem în acea dimineață că fusese adus în Shadowlands și că în prezent se afla în munți.

„Nu mă pot opri să-l ating."

„Sper că te vei obișnui cu asta", mi-a spus el. „Singurul mod în care se estompează este după moarte și nu plănuiesc să se întâmple asta."

Am clipit când am închis mâna. „Dacă am decide să nu mai continuăm această unire?"

"Sincer?" S-a uitat la mine, cu sprâncenele ciupit. Un moment a trecut. "Nu sunt sigur. Nimeni dintre cei care a purtat amprenta nu a ales să se despartă."

M-am întrebat dacă se gândea la înțelegerea pe care am încheiat-o cu el – oferta pentru libertatea mea. Dar asta a fost înainte să-mi dau seama că sunt... îndrăgostit de el. Acum, nu eram sigur ce să cred despre înțelegerea pe care am încheiat-o. Să fi terminat cu el nu a simțit libertate. Se simțea ca un alt fel de închisoare.
Am clătinat din cap, spunându-mi că mai târziu va fi timp să mă opresc asupra tuturor acestor lucruri. „Sunt în viață alții cu amprenta?"

Ash clătină din cap. „Cei pe care tatăl meu i-a binecuvântat nu mai trăiesc."

Un fior mi-a târât pe șira spinării. Nu trebuia să întreb. Stiam. Kolis.
Uciderea celor pe care fratele său îi favoriza din orice motiv suna ca tipul special de cruzime copilărească a lui Kolis de dragul cruzimii.

Dar asta nu a făcut ca amprenta să pară un pic de prevestire? Mi-am strecurat mâna cu cerneală sub masă, în poală, în timp ce mă uitam peste petreceri. Ash arătase deja pe Primals pe care nu i-am recunoscut.

Maia. Zeița primordială a iubirii, frumuseții și fertilității a fost exact așa cum fusese întotdeauna înfățișată. Figură și absolut uimitoare, părul ei blond cald i-a căzut în cascadă pe spate în bucle groase și pielea maro gălbuie încadrată. Coroana ei de perle era una din trandafiri și scoici festonate. Era fascinant de privit. Fiecare mișcare pe care o făcea, fiecare zâmbet și sclipire a privirii ei, purtau un aer de moliciune și o notă de condiment. Nu o puteam vedea acum, deoarece era aproape constant înconjurată.

Îl recunoscusem pe Phanos, dar ar fi greu să-l ratez în mulțime.
Era mai înalt decât toți ceilalți Primals, posibil chiar și Ash, și purta o coroană în formă de trident. Stătea la cel puțin o jumătate de picior deasupra tuturor celorlalți, cu capul lui chel o umbrelă arsă sub strălucirea luminilor. M-am încordat când l-am văzut vorbind pentru scurt timp cu Saion și Rhahar, dar nimeni altcineva nu părea atât de îngrijorat și, în cele din urmă, plecase cu Primal al înțelepciunii, loialității și datoriei.

Embris mi-a amintit de un șoim – un bărbat liniștit și vigilent, în ciuda părului șaten și ondulat, care conferea trăsăturilor sale o calitate băiețești. Coroana lui de bronz... m-a tulburat, fiind modelată în ramuri de măslin și ceea ce păreau a fi șerpi. Embris plecase. Sau cel puțin am crezut că a făcut-o, pentru că nu l-am mai văzut pe el sau pe Phanos de ceva vreme. Ash nu părea surprins de plecarea lor rapidă, deoarece, potrivit lui, făcuseră ceea ce se aștepta de la ei arătând și nu aveau niciun motiv să zăbovească.

Inima mi-a sărit în timp ce atenția mi s-a îndreptat către Primal care îmi zâmbise. Nu-l mai văzusem pe izbitorul Primal în mulțime până atunci. "Cine este?"

Ash mi-a urmat privirea. „Keella."

Primal of Rebirth, care îl ajutase pe Eythos. Am privit-o în timp ce stătea liniștită în timp ce mai mulți participanți vorbeau cu ea, cu un zâmbet de bun venit – dacă este rezervat – pe față. Dintre toți Primals de aici, ea era cea cu care voiam să vorbesc.

Dar ea nu se apropiase de estradă. Niciunul dintre Primals sau nimeni altul decât cei care au lucrat îndeaproape cu Ash nu a avut. M-am gândit că asta avea ceva de-a face cu Nektas, care a rămas în forma lui draken și a ocupat aproape tot spațiul de pe estradă, în timp ce îi privea pe cei de dedesubt, ca și cum nu ar fi mai presus să muște un braț sau două.

„Crezi că ea știe?" am murmurat. Ash s-a aplecat mai aproape de mine.
— Despre mine, despre ce a făcut tatăl tău cu sufletul?

Ash nu răspunse o clipă lungă. „Știați asta când erați prunc
moare, sufletul lor renaște?"

Am întors capul spre el. "Nu."

Dădu din cap, privirea lui îndreptându-se spre Keella. „Sunt singurele suflete care nu trec în Shadowlands. Keella îi prinde și îi trimite înapoi."

Privirea mea s-a întors spre ea. „Deci, sunt reîncarnați?"

"Nu." El clătină din cap în timp ce degetele lui băteau pe suprafața mesei. „Nu în sensul modului în care este înțeleasă reîncarnarea. Vezi tu, un bebeluș care moare la prima respirație nu a trăit cu adevărat. Nu au trecut sau prezent de retrăit. Keella le dă o renaștere. O șansă de a trăi cu adevărat."

„Oh", am șoptit, gâtul mi se îngroșa la corectitudinea actului.

„Ea poate vedea sufletul tuturor celor pe care îi captează. Tatăl meu a spus odată că îi vede ca pe copiii ei și apoi îi urmărește adesea pe tot parcursul vieții."

„Ca un..." Aerul mi-a țâșnit din plămâni. „Și-a capturat sufletul ."

El a dat din cap. „Nu știu dacă mai putea să urmărească acel suflet, deoarece nu a fost o renaștere, dar este posibil", mi-a spus el și m-am gândit la zâmbetul ei. „Kolis a crezut că este, dar nu i-a spus niciodată cine a purtat sufletul Sotoriei. Dacă ar fi făcut-o, Kolis nu l-ar fi căutat în continuare."

Mă durea pieptul. Holland spusese că Keella plătise scump pentru intervenția în sufletul Sotoriei. Mi-am oprit imaginația să completeze toate modurile teribile prin care Kolis și-ar fi putut asigura că Keella este pedepsită.
„De ce nu ar fi avut?"

„Keella nu este cu mult mai tânără decât Kolis, dar este una dintre puținele Primiști care încă mai cred în bine și în rău și într-un echilibru care nu ar trebui să fie

ajustat pentru a se potrivi cu dorințele sau narațiunile cuiva.” A apărut un zâmbet cald, slab, dar real, iar inima mi-a sărit din cu totul alt motiv. „Ea încearcă să fie bună.”

„Se pare că e bună.”

Ash a ridicat un umăr în timp ce am mai luat o înghițitură, recunoscând-o pe zeița cu părul de miere înveșmântat în alb, care se apropia de scaunul gol de lângă Keella. Era Penellaphe. Privirea ei se ridică spre estradă în timp ce stătea. Penellaphe a zâmbit în timp ce își apleca capul în fața Keellei, vorbind. Mi-am întors privirea de la ea, căutând o față familiară, fără vârstă, pe care știam că nu o voi găsi, dar tot eram dezamăgită când nu am găsit-o.

Apariția lui Penellaphe m-a făcut să mă gândesc la altceva.

"Titlul."

M-am oprit în timp ce Paxton îmi umplea din nou potirul. „Mulțumesc”, i-am spus.

Băiatul a zâmbit și a dat din cap, apoi a plecat grăbit, având grijă să-l evite pe Nektas.

„Ce zici de titlu?” spuse Ash, uitându-se fix la mulțime la fel Nektas. Vinul lui a rămas neatins.

„Îmi place”, am împărtășit, simțindu-mă puțin prostească în timp ce obrajii mi s-au încălzit.

"Tu faci?" întrebă Ash, întorcându-se spre mine. Am dat din cap. "Mă bucur."

Sperând că fața mea nu arăta atât de fierbinte pe cât se simțea, m-am concentrat asupra mulțimii. I-am găsit încă o dată pe Keella și Penellaphe, cu capetele înclinate, în timp ce continuau să vorbească. „Acolo era puțin din profeția lui Penellaphe.”

„Nu este suficient ca să treacă vreo alarmă”, a asigurat el. „A fost singurul lucru care îmi venea în minte. Parul tau. Lumina lunii." Centrul obrajilor lui erau cei care se înroșau acum. Și-a dres glasul. „Și arăți ca cea mai strălucitoare lună în seara asta.”

Căldura zgomotătoare a fericirii din pieptul meu rivaliza cu cea a jarului, iar sentimentul era pe cât de însuflețitor, pe atât de terifiant. — Și partea de sânge și cenușă?

„Este ceva ce le place drakenilor să spună”, a răspuns el. „Are semnificații diferite. Puterea sângelui și vitejia cenușii este una dintre ele. Unii cred că simbolizează echilibrul și reprezintă viața și moartea.” Lumina stelelor îi sclipi pe coroană când își înclină capul pe spate. „Totul părea potrivit pentru tine.”

„Este... este un titlu frumos”, am spus.

Zâmbetul pe care mi l-a oferit a fost cald și real și și-a înfășurat drumul în jurul inimii mele și m-a făcut și mai disperat să-l văd pe Veses ardând.

Privirea mea a cutreierat fețele celor de dedesubt și dincolo de noi, în timp ce am îndepărtat gândurile despre ea. Erau mai multe fețe mascate decât cele goale.
Am văzut multe zâmbete, dar nu de la majoritatea Primals. Mi-am imaginat că dacă aș putea simți emoții la fel ca Ash, probabil că m-aș îneca în agitație.

I-am văzut pe Saion și Rhahar făcându-se deoparte pentru a-i permite lui Attes să urce scările de pe estradă. Nu credeam că aș fi putut fi mai recunoscător să văd Primal. „Cred că suntem pe cale să avem companie."

„Așa pare." Degetele lui Ash se opriră.

Attes dădu din cap către Nektas în timp ce trecea pe lângă draken și apoi se opri în fața mesei, înclinându-se adânc. Coroana acoperea jumătate din cicatricea care i-a tăiat nasul și obrazul stâng, dar combinația celor doi l-a făcut să pară cu atât mai periculos, deși nu purta nicio armă – niciunul dintre Primals nu avea.
El a crescut. „M-am gândit că voi fi primul care îmi va felicita și urările de bine, deoarece îmi voi lua concediul în curând."

„Apreciat", remarcă Ash cu răceală.

Salutul mai puțin prietenos nu a trecut neobservat. O gropiță a apărut în obrazul drept al lui Attes, când și-a întors ochii luminoși spre mine. „Coroana ți se potrivește, Consort."

Am zâmbit. "Mulțumesc."

„La fel și amprenta", a adăugat el. „A fost o... dezvoltare neașteptată."

Mi-am păstrat expresia aceeași, chiar dacă trepidarea mă cuprinse.

„Simt că acum trebuie să-mi fac timp pentru a vizita lacurile din tărâmul muritorilor", a spus el. „Poate că Arae mă va binecuvânta cu o frumusețe ca tine și cu o amprentă."

„Acum este un moment mai bun decât oricând pentru a face asta." Degetele lui Ash au alunecat peste masă, strângându-se spre interior pe palma lui în timp ce mă luptam cu zâmbetul meu și pierdeam.

Acea divot se adânci pe măsură ce buzele lui Attes se ridicau mai mult.

— Presupun că nu au mai avut loc... evenimente în Curtea ta de la ultimul când am vorbit", a spus Ash.

„Nimic în afară de câțiva dakkai care adulmecă prin jur. Au plecat fără să provoace mari probleme", a confirmat Attes, trimițând un fulger de ușurare prin mine. Dar și prudență. Kolis trebuie să fi simțit cum folosesc jarul. De ce nu venise mai tare la Attes? Primal și-a înclinat capul în direcția lui Ash. „Trebuie să facem ceva timp să vorbim", i-a amintit Attes. "Noi trei."

O emoție cu care nu eram prea familiarizat a trecut prin mine, lăsându-mă puțin confuz în timp ce Ash a spus: „Asta poate fi aranjat".

"Abia astept." Attes se înclină adânc. „Fie ca uniunea voastră să fie o binecuvântare pentru Shadowlands și nu numai."

„Mulțumesc", am murmurat, întinzându-mă după paharul meu de vin în timp ce mă uitam Attes merge spre Nektas. S-a oprit să vorbească cu draken.

„Îmi amintește de o băutură rece cu gheață." Ash se lăsă pe spate, aruncându-mi o privire. „Surpriza ta."

Mi-am arcuit o sprânceană. „Proiectam?"

— Ai fost, a confirmat el. „Nu a fost singurul lucru pe care l-ai simțit acum."

„Ei bine, sper că poți să aduci puțină lumină în acest sens." Am sorbit din vin. „Pentru că nu am idee ce simțeam."

"Satisfac ie."

Mi-a tăiat capul spre el.

„Îți pasă să împărtășești ce a spus idiotul ăla ca să te facă să simți asta?" a întrebat el, cu o sclipire tachinatoare în ochii lui cenușii. „Pentru că asta este ceva ce am simțit de la tine doar de câteva ori. Unul dintre ei nu este tocmai potrivit pentru o conversație publică."

am pufnit. „Pot să vă asigur că nu este singura dată când am fost mulțumit."

"Știu. Ai proiectat o cantitate indecentă de satisfacție atunci când ai m-a înjunghiat în Stonehill."

Un râs scurt a izbucnit din partea mea.

„Așa cum faci ori de câte ori îmi ții o armă sau reușești să-mi începi pielea sau părul", a continuat el. „Aș putea continua."

„Nu este necesar", am spus, amuzamentul meu dispărând în timp ce încercam să-mi dau seama de ce simțisem satisfacție. Răspunsul a fost prea ușor de descoperit. A recunoaște că era cu totul altceva. „Eu... Presupun că nu sunt obișnuit să fiu inclus în discuții importante, chiar și în cele care mă implică, așa că am fost surprins să fiu inclus."

— Și apoi mulțumit să știi că ești?

Am ridicat din umeri, simțind că mi se strecură un pic de căldură în gât. „Știu că sună prostesc."

„Nu este."

Privind la el, am văzut că mă privea cu atenție. M-am reorientat asupra mulțimii de dedesubt, respirând adânc. „Nu am fost niciodată inclus în niciun tip de conversație, fie că a fost vorba despre vreme sau despre ceva important, cum ar fi tensiunile tot mai mari dintre Lasania și alte regate. Presupun că asta nu-i deranjează pe mulți, dar pentru mine, m-a făcut să simt că orice am crezut sau am avut de spus nu contează. Eu... nu am numărat. Știi, de parcă n-aș fi o persoană, ci un..."

"O fantoma?"

Am dat din cap, mijind ochii. „De parcă aș fi fost acolo, dar nimeni nu m-a văzut, a interacționat cu mine. Este singurul mod în care îl pot descrie. Și să fiu inclus mă face să mă simt văzut. Admis." Întrebându-mă cum am permis conversației să rătăcească până în acest punct, mi-am dres glasul. „Oricum, știi despre ce ar putea Attes să vrea să ne vorbească? Simt că posibilitățile sunt nesfârșite în acest moment."

Când Ash nu a răspuns, m-am uitat la el. Încă mă urmărea, al lui privirea intensă, dar privirea i se înmuiase. "Ce?" Am șoptit.

„Urăsc că ai petrecut atât de mult timp făcând să te simți așa. Și detest faptul că probabil că am adăugat la acest sentiment. Pentru asta, nu cred că mi-aș putea cere scuze suficient. Ești văzută și auzită, Liesa."

Jarul s-a clătinat și a vibrat împreună cu inima mea în timp ce comentariile lui m-a lovit tăcut. Liesa.

„Și tu contești. Mereu." Ash s-a aplecat, lipindu-și buzele de tâmpla mea. Sărutul cast, dulce era la fel de șocant ca și cuvintele lui. M-am topit ca untul lăsat la soare. Se retrase, privind în față. „Keella se apropie."

Am clipit, m-am legănat din ceea ce sincer începuse să pară o leșin. I-am urmărit privirea spre locul în care Keella se oprise pentru a-l saluta pe Nektas. Drakenul îi dădu brațul ca răspuns la orice spusese Primal, iar ea își puse mâna pe obrazul lui, mângâind carnea solzoasă.

Nu-mi aminteam că cineva i-a făcut asta lui Nektas.

Cu ochii mari, mi-am așezat paharul înainte să-l scap. Uimirea s-a luptat cu o zguduire nervoasă de energie în timp ce Primal of Rebirth se apropia de noi, rochia ei fluidă având același albastru pal al coroanei ei de cuarț.

„Nyktos", a spus Keella, vocea ei amintindu-mi de vânturile din Stonehill. Ochii argintii se îndreptară spre ai mei. A zăbovit. "Consort."

„Bună", am grăunt, reușind să mă împiedic de un singur cuvânt.

Ash a salutat-o cu mult mai multă grație și încredere. "Este o plăcere și onoare să te văd, Keella. Sper că subte i bine."

Își înclină capul într-un mod regal, care nu avea nicio legătură cu coroana pe care o purta. "Eu sunt." Un zâmbet slab apăru în timp ce ea aruncă privirea spre mâna lui – mâna lui stângă. „Au trecut mult prea mulți ani de când nu am văzut o benada. Un imprimen. Este cu adevărat o binecuvântare. Una frumoasă. Se poate?"

Mi-a luat un moment să-mi dau seama că ea îmi vorbea. Mi-am ridicat mâna dreaptă. Ash nu clipi când Keella mi-a luat mâna între a ei. O încărcătură de energie mi-a zvârlit pe braț, dar ea nu a reacționat când a tras un cald

degetul peste vârtejele aurii de pe centrul palmei mele.

Buclele Russet săriră când ea clătină ușor din cap. „Sincer, nu credeam că voi mai vedea așa ceva."

„Nici eu," a spus Ash lin, chiar dacă inima mea se împiedica de la sine. Dacă ar exista vreo doi Primiști în tot acest coliseum care ar putea să nu creadă că sunt Arae, ar fi Embris — care plecase — și Keella.

„Mă bucur că am făcut-o." Ochii ei, un vârtej de argint, s-au ridicat spre ai mei.

Mi s-a strâns gâtul pe măsură ce se ridicau atâtea întrebări – lucruri pe care nu le puteam întreba la încoronare și riscam să fiu auzită. Dar a fost nevoie de un efort mare pentru a nu întreba dacă ea știa că sunt eu — cel în care Eythos, cu ajutorul ei, pusese sufletul Sotoriei. O putea vedea pe Sotoria chiar și acum? Inauntrul meu? Putea să spună dacă există un suflet sau două?

"Cu adevărat." Keella mi-a bătut mâna înainte de a o elibera. Zâmbetul ei se oglindi cea mai devreme pe care mi-o dăduse...

Și eu... încep să cred că ea știa . „La fel ca și mine."

Atenția Primal s-a îndreptat către Ash. „Titlul pe care l-ai acordat consoartei tale este, de asemenea, frumos. Poate chiar... o altă binecuvântare. Pot să întreb ce a inspirat o astfel de formulă?"

Întrebarea a fost pusă politicos, dar avea un avantaj – nu de furie, ci ceva diferit.

„Probabil vei fi dezamăgit să afli că pur și simplu m-a inspirat părul consoartei mele."

Aproape că mi-am înecat răsuflarea la răspunsul lui sincer.

"Deloc. Mai degrabă... încântat să învețe asta. Sperantă", a spus ea, iar privirea mea s-a îndreptat spre ea. „Nu vreau să-ți iau mai mult timp. Unirea voastră să fie o binecuvântare." Privirea ei s-a întâlnit din nou pe a mea și apoi s-a întors.

Tremurat de șoc, am spus: „Mulțumesc".

Primal of Rebirth ne-a înfruntat încă o dată și acel zâmbet a revenit. Un zâmbet vechi. știind. Inteligent. Jarul din pieptul meu zumzea. Își înclină capul și apoi se uită la Ash. „Tatăl tău ar fi atât de mândru de tine."

Capitolul 42

Nu a fost timp să vorbesc în privat cu Ash sau să ne alocă mai mult de câteva momente pentru a folosi teritoriu în timp ce sărbătorile coborau pe estradă.
Coroanele elaborate ale Primiștilor, saluturile lor rezervate și ironice s-au încețoșat în fețe mascate și zâmbete mai libere și mai calde în timp ce inundau culoarul căptușit cu scuturi până unde ne așezam Ash și cu mine.

Strigătele răsunau deasupra muzicii la fiecare două minute, zguduindu-mă un binevoitor l-a înlocuit pe altul.

„Ar trebui să fiu îngrijorat?" l-am întrebat pe Ector, care venise să stea lângă mine.

"Nu." Ector mi-a zâmbit. „Sunt urale pentru noua lor consoartă."

Puțin surprins de declarație, i-am aruncat o privire lui Ash. A zâmbit la ceea ce a spus un bărbat mascat, dar la un moment dat, în timpul salutărilor, își coborase mâna acolo unde a fost a mea pe coapsa mea. Nimeni, cu excepția posibilului Ector și Rhahar, care stăteau lângă Ash, nu putea vedea unde era mâna lui, dar a fost un șoc pentru mine, totuși. Atingerea nu a fost pentru a fi afișată, iar greutatea mâinii lui pe a mea era împotrivită, reconfortant ca mine... așa cum am fost văzut de mulți.

Numai Kyn și Hanan nu s-au apropiat și i-am pierdut din vedere în mulțimea de oameni care au continuat înainte într-un val. Obosisem, gâtul începuse să mă doară din cauza greutății coroanei, dar strigătele – uralele – înlăturaseră epuizarea. A fost... drăguț să fiu primit, și nu m-am putut abține să nu mă întreb dacă mama mea fusese vreodată primită de oamenii ei. Sau tatăl meu înainte să moară. Nu mi-am putut aminti. Regele Ernald și mama mea se îndepărtaseră atât de mult de oamenii de care trebuia să aibă grijă, dar Ezra era diferit. Ea nu domnea dintr-un turn din spatele unui zid.

Farfuriile cu mâncare fuseseră înlocuite cu căni care erau pline, muzica mai frenetică, mai grea și nu credeam că vreunul dintre Primals rămânea în Shadowlands până când Ash s-a aplecat, anunțându-mă că era timpul pentru noi. să ne luăm concediu. Pe cerul împrăștiat de stele se răsunau urale asurzitoare

ne-am întors drumul spre casa de la intrare.

Trăsura în care ajunsesem ne aștepta în afara coliseumului, înconjurați de paznici și soldați în gri. Saion stătea la ușile deschise, înclinându-se la apropierea noastră. — Altețelor Voastre, spuse el.

Ash oftă. „Chiar o să începi cu asta?”

— Nu este în folosul tău, remarcă Saion, făcându-mi cu ochiul.

— Desigur, murmură Ash, un rânjet slab apărând în timp ce urca în el trăsura, apoi sa întors, întinzând o mână spre mine. "Consort."

Sentimentul de fluturat sălbatic a revenit când i-am luat mâna, salutând zapada de energie care curgea din palma lui către a mea. M-a ajutat să intru în trăsură în timp ce câțiva dintre draken au luat zborul de pe stâlpi, ridicându-se spre cer deasupra noastră. M-am mutat pe banca vizavi de Ash când Rhain a apărut în ușa deschisă a trăsurii, ținând în mână două cutii mari de piatră umbră. Le-a așezat pe podeaua interiorului.

— Coroane, explică Ash, ridicându-se mâna ca să-l scoată pe a lui.

Puțin ușurat că puteam scoate coroana grea – deși frumoasă –, am lucrat-o cu grijă de pe păr când Rhain a deschis prima cutie. Gâtul mi-a mulțumit imediat.

Ash îngenunche între bănci, așezându-și coroana în interiorul de catifea de fildeș. În timp ce Rhain a închis o cutie și a deschis-o pe cealaltă, Ash mi-a luat coroana, degetele lui strângându-mă pe ale mele și trimițând un fior de conștientizare prin mine.

— Vor rămâne cu voi doi, a explicat Rhain, aruncându-mi o privire rapidă în timp ce aluneca cutiile grele pe piciorul băncii pe care mă așezam. „Și apoi vor fi mutați într-o cameră mică lângă sala tronului, unde sunt depozitate și pot fi recuperate oricând doriți.”

„Mulțumesc”, am spus, iar el a dat din cap cu încă o privire tremurătoare. eu spera că nu se gândea la ceea ce îmi spusese înainte de încoronare.

Era ceva la care nu îmi puteam permite să mă gândesc ca privirea mea și-a găsit drumul spre locul unde Ash stătea pe scaunul vizavi de mine.

„Vom fi pe drum în câteva clipe”, a anunțat Rhain înainte de a închide ușile și de a ne lăsa singuri în lumina blândă și slabă a unei aplice, fie alimentată cu combustibil... fie Ash.

— Unii dintre soldații mei vor merge înainte, explică Ash, cu cotul sprijinit pe marginea peretelui trăsurii. „Pentru a ne asigura că drumul este liber pentru noi.”

„Este necesar?”

— Nu chiar, a recunoscut el cu un rânjet umbrit. „Dar ei iau siguranța Consortului lor serios.”

Mi-am arcuit o sprânceană. „Dar nu Primul lor?”

„Cred că sunt mai îngrijorați pentru tine decât pentru mine.”
„Sună puțin... sexist.”

"Eventual." Zâmbetul lui se adânci, dezvăluind un indiciu de colți în strălucirea aplicei. „Dar nu toți paznicii și nici soldații sunt conștienți de capacitatea ta de a te descurca. Cu toate acestea, chiar dacă ar fi, ar dori totuși să se asigure că drumul pe care călătoriți este unul sigur. Aceasta este datoria lor.”

„Unul pe care l-au ales?”

Degetele i-au alunecat pe bărbie în timp ce mă privea. „Toți cei care servesc ca gardieni sau soldați o fac din alegere, pe deplin pregătiți să-și asume toate responsabilitățile unei astfel de poziții. Nu e așa în Lasania?”

„Unii spun că există posibilitatea de a alege dacă cineva se alătură armatelor. Dar este într-adevăr o alegere pentru cei care nu au putut să învețe abilități în timp ce creșteau sau nu își permit să frecventeze universități pentru a descoperi altele noi?” Am spus. „Pentru mulți, alăturarea armatelor este singura modalitate de a se hrăni pe ei înșiși sau pe familiile lor, așa că nu o văd ca o alegere.”

— Nici eu, încuviință Ash și tăcu în timp ce trăsura rămase
încă. Mi-a întins încă o dată mâna. „Stai cu mine?”

M-am oprit o clipă, mai ales de surprindere, apoi m-am ridicat, luându-l de mână. Nu m-a condus la locul de lângă el; în schimb, s-a acomodat așa că s-a așezat cu spatele lipit de peretele trăsurii și m-a așezat pe banca dintre un picior îndoit și celălalt pe care îl sprijinise pe podea. Rochia sclipitoare s-a revărsat peste marginea băncii și pe piciorul drept.

— Pot să gust surpriza ta, murmură el în timp ce peria șuvițele de păr
de la ceafa mea.

Am tras o mică smucitură la atingerea degetelor lui reci de gâtul meu.
„Când ai cerut să stau cu tine, nu am crezut că ai vrut să spui că, practic, trebuie să stau în poala ta.”

"Te superi?"

"Nu." Mi-am tras degetul mare de interiorul palmei, urmând vârtejul de acolo.

„Bine”, a răspuns el. „Cum este gâtul tău?”

„Puțin dureros.”

"Asta am crezut și eu. Greutatea poate dura puțin pentru a te obișnui.” Degetele lui s-au apăsat în mușchii strânși de pe fiecare parte a coloanei mele, mișcându-se în cercuri lente. Buzele mi s-au deschis într-un oftat amețitor. „Cum se simte asta?”

„Se simte...” Ochii mi s-au închis. „Ca prin magie.”

Chicotul îi fu aspru în timp ce degetele mari apăsau înăuntru, liniștind și rezolvând nodurile adunate acolo. Spatele mi s-a arcuit, sânii mi se încordau de corset în timp ce el cobora. Era într-adevăr ca o magie, cât de repede a ușurat tensiunea care se adunase acolo.

Și cât de repede a creat o tensiune complet diferită, care s-a adunat departe de atingerea lui. Unul relaxant. Una emoționantă. Nu puteam să aleg care era mai bun, nici măcar cu o sabie ținută la gât.

Palmele lui Ash au alunecat peste diamante pentru a se încolăci în jurul umerilor mei. "Cum îți simte gâtul acum?”

„Perfect”, am respirat, abia atunci devenind conștient că mă așezasem la pieptul lui și că trăsura începuse să se miște cu pasul de melc. „Mulțumesc, Ash.”

S-a încordat împotriva mea.

Ochii mi s-au deschis când stomacul mi s-a prăbușit. „Te... te superi că te numesc așa?”

"Nu. Deloc, spuse el brusc, trăgându-și mâinile în sus și în jos arme. „Mi-a fost dor când tu nu ai făcut-o.”

Acum inima mea a fost cea care s-a învârtit când mi-am întors capul într-o parte. "Într-adevăr?"

"Într-adevăr." Respirația lui a dansat peste obrazul meu în timp ce mâinile lui și-au găsit drum spre talia mea. „Simt nevoia să-ți recunosc ceva.”

"Ce?"

„Știu că am putea discuta multe lucruri chiar acum. Planuri pentru Irelone. Ce a provocat această schimbare în ceea ce îți dorești de la mine, de la noi, a spus el și mi-a sărit respirația când am deschis ochii. „Gândurile tale despre încoronare.”

Mi-am mu cat buza în timp ce mâinile lui au coborât pe oldurile mele, u urat că a mers mai departe. "Dar?"

„Dar un singur lucru mi-a ocupat gândurile din momentul în care te-am văzut în această rochie și am auzit că mă numești Ash.” Cuvintele lui erau o mângâiere de mătase în trăsură. „Și nu te vede afară din această rochie, deși este o secundă apropiată.”

am tremurat.

„Nici să te văd goală cu nimic altceva decât coroana deasupra capului.”

Pulsul mi-a crescut când mâna lui stângă mi-a alunecat pe stomac. „Acela a fost un aproape a treia?”

„Un al patrulea aproape.” Mâna lui s-a mișcat și mai jos pe abdomenul meu, trimițând un val de plăcere ondulatorie. „Al treilea a fost să-ți imaginezi că ești gol pe tron.”

„Încep să văd o tendință aici.”

„Mai degrabă o obsesie”, a replicat el, buzele atingându-mi curba urechii și trimițând o serie delicată de fiori prin mine. „Unul pe care probabil nu sunt demn s-o explorez.”

m-am înțepenit. „Ești demn.”

A scos un sunet aspru pe gâtul meu, mișcându-și mâna stângă în cercuri lente care și-au croit constant drum sub buricul meu. „Sunt? Nu contează cu adevărat în acest moment, pentru că sunt prea lacom, prea egoist ca să-mi pese”, a spus el și nu era niciunul dintre acele lucruri în timp ce și-a alunecat cealaltă mână pe coapsa mea.

Am început să-i spun că nu era lacom sau egoist, dar înainte să-l pot obține limba în jurul cuvintelor, mâna lui a plecat mai jos și peste coapsa mea.

"Ce este asta?" a întrebat Ash, înclinându-și capul într-o parte în timp ce a urcat pe fusta rochiei, fără să țină seama deloc de multele diamante minuscule în timp ce îmi dezvăluia piciorul până în vârful coapsei. „Pumnalul tău”. Scoase un sunet profund, huruit când mâna i se închise peste mâner. Atingerea degetelor lui reci de carnea mea m-a făcut să trec. "La dracu."

Am simțit zgârietura colților lui pe gâtul meu. Am gâfâit, locurile de pe tot corpul meu se încordau delicios.

„Cred că te-am văzut cu nimic altceva decât pumnalul acela legat de coapsă a ocupat locul al doilea. Nu mai întâi, totuși”, mi-a spus el. Am tresărit când degetele lui s-au îndreptat peste interiorul coapsei mele. „Știi ce este asta?”

Inima mi-a bătut cu putere în timp ce degetele lui au patinat peste marginile dantelate ale hainei mele, alunecând peste ele. Șoldurile mele aproape s-au desprins de pe bancă, când degetele lui apăsau pe centrul hainei subțiri.

Inima bătând, nu am putut să-i răspund la întrebări, în timp ce degetele îi pluteau înainte și înapoi. Atingerea a fost ușoară până când nu a mai fost. M-a frecat, trăgându-și degetele în centrul meu până în partea cea mai sensibilă a mea. Nu era nicio îndoială în mintea mea că putea simți umezeala acelei lenjerie subțiri crescând cu fiecare trage de degete sau că putea simți dorința în creștere. Și că nu puteam ascunde răspunsul meu față de el. Dorința mea.

Nevoia mea.

Și mi- a plăcut asta.

Ochii deschiși și ațintiți pe peretele trăsurii de la celălalt capăt al băncii, l-am prins de braț în timp ce el a început să-și miște degetele peste lenjerie de corp, trăgându-le în jos și înapoi până acolo unde pulsa dorința.

„Sera?” Buzele lui mi-au periat tâmpla.

„C-ce?”

„Știi ce a ocupat primul loc în ocuparea gândurilor mele?”

„Nu”, am râsnit eu într-un val de căldură lichidă.

„Aud că mă numești Ash”, murmură el. "Cand vii."

M-am înfiorat, o greutate s-a instalat în sâni. Și mai jos, unde a lui mâna era între coapsele mele, dorința ascuțită și dureroasă pulsa.

„Vrei să-mi potoli obsesia?” el a intrebat. „Îmi vei spune Ash când vei veni?”

Pieptul mi s-a ridicat brusc când l-am strâns genunchiul cu cealaltă mână, șoldurile mele începând să se miște neliniștite împotriva atingerii lui. „Te sun cum vrei.”

Mi-a ciupit pielea dintre umăr și gât. „Asta e tot ce vreau să aud.”

„Pot să fac asta”, am promis în timp ce trăsura se legăna înainte, călătorind pe terenul accidentat.

A gemut, trăgându-mă mai strâns în vârful picioarelor lui. „Abia aștept să aud.”

„Atunci nu aștepta”, am șoptit.

— Nu plănuiam, mârâi el.

Șoldurile mi s-au zvâcnit în timp ce el și-a alunecat degetele pe sub lenjeria subțire și prin praful buclelor fine.

Ash... a tachinat el. A jucat. Pentru secunde. Minute. Mai lung. Tremuram, gâfâind când a înfipt un deget în mine. Șocul de senzații dintre carnea mea încinsă și degetul lui înghețat era înnebunitor, iar senzația degetului al doilea m-a lăsat să ardă pentru mai mult.

Mi-am dat capul pe spate. „Am nevoie de tine”, am spus. Pieptul lui se ridica și cobora la fel de repede ca al meu pe spatele meu. „Am nevoie de tine.” M-am întins în jos, strângându-l de încheietura mâinii. "Inauntrul meu."

Degetele lui Ash s-au oprit.

„ Te vreau în mine”, i-am șoptit împotriva curbei maxilarului lui. "Când Vin să-ți spun Ash.”

„La naiba”, mârâi el, îndepărtându-și degetele de la mine. A apucat șiretul, rupând-o cu o singură tragere ascuțită care a transmis un fior rău în mine. "Ce te opreste?"

Nimic.

Absolut nimic. Nici măcar mișcarea de balansare a trăsurii în timp ce mă ridic, iar Ash sa îndreptat, lăsând ambele picioare pe podea. El a desfăcut

pantalonii lui, strângându-se în timp ce m-am urcat pe bancă. Prinzând bara de lângă tavan cu o mână pentru a mă echilibra în timp ce îmi plantam genunchii de ambele părți ale șoldurilor lui, mi-am ridicat fusta cu cealaltă. M-a tras la pieptul lui, prinzând rochia între noi în timp ce m-a tras pe lungimea lui rigidă.

Am gemut la senzația de gheață a lui, întinzându-mă și umplându-mă într-un singur tobogan arzător. Mâna lui mi-a prins părul, atrăgându-mi gura la a lui. Sărutul mi-a furat respirația într-o ciocnire de dinți și limbi în timp ce el se legăna sub mine. Degetele mele au alunecat de pe bar, căzând pe umărul lui în timp ce îl călăream, în timp ce gâfâiam unul în gura celuilalt.

Zgomotul trupurilor noastre reunindu-se s-a pierdut în zgomotul roților de afară, dar în interiorul trăsurii, ne-am pierdut în gâfâituri, gemete și în creșterea tensiunii. El s-a scuturat, mormăind în timp ce șoldurile îi împingeau, iar eu m-am lovit de el, tremurând.

Eliberarea a venit fierbinte și rece, tare și rapidă în timp ce i-am dat spasme pe penis. Valuri intense de plăcere m-au străbătut în timp ce îmi smulgeam gura de a lui și îi spuneam cum voia el când veneam.

Frasin.

Mușchii îmi simțeau încă lichidi când Bele ne-a întâmpinat la întoarcerea la palat. Nu se întâmplase nimic în lipsa noastră. Vesele au rămas în stază. Bele era în mare parte plictisit.

Eu și Ash nu zăboviserăm, mergând sus, în timp ce Rhain ducea coroanele în camera de lângă sala tronului. O nervozitate inexplicabilă mi-a invadat simțurile, făcându-mi inima să simtă că mi-a sărit peste tot în piept când ne-am apropiat de ușile camerelor noastre.

Ne-am merge separat, doar ca să ne reîntâlnim dimineața pentru a pleca la Irelone? Dormi în paturile noastre? Ce s-a întâmplat în trăsură – ceea ce i-am recunoscut lui Ash – nu a schimbat lucrurile.

Dar am vrut.

Am vrut să petrec seara asta împreună. Și în fiecare noapte înainte. Dar rămăseseră atâtea nespus între noi și prea multe se vorbiseră în grabă. Era probabil să continuăm ca...

M-am oprit.

S-a oprit din mers. Am oprit spirala anxioasă de întrebări pe care nu le-am putut obține cu ușurință răspunsul la.

Ash sa oprit cu un pas înainte, întorcându-se spre mine. „Sera?”

Presiunea amenința să-mi strângă pieptul, tăindu-mi aerul, dar am forțat să trag aer în piept, ținând-o în timp ce mi-am îndoit degetele spre interior, împotriva amprentei. Tot ce trebuia să fac a fost să vorbesc și să împărtășesc ceea ce îmi doream. Și deși puteam face cu ușurință cereri de orice fel, asta era diferit. Asta a fost mai mult și m-a lăsat să mă simt fragil. Mi-aș fi dorit să fiu suficient de privilegiat încât să mă gândesc că a fi sincer în privința sentimentelor sau nevoilor nu este altceva decât o simplă conversație.

„Nu vreau să dorm singur în noaptea asta.” Căldura mi-a alunecat pe obraji. „Adică, aș vrea să stau cu tine. A dormi. Sau vorbește. Sau orice. Eu... vreau doar să fiu cu tine.”

Petele de esență din ochii lui s-au transformat în viață, începând să se învârtească sălbatic în timp ce Ash a rămas complet nemișcat. Aș fi putut jura că aerul din hol a încetat să se miște cu el, dar apoi pieptul i s-a ridicat brusc. Tensiunea i-a părăsit trăsăturile și, pentru cel mai scurt moment, el – un Primal al Morții – părea la fel de vulnerabil precum mă simțeam eu. „Mi-ar plăcea asta, Sera. Foarte mult."

Zâmbetul meu a fost imediat și atât de larg încât am simțit că fața mi s-ar putea crăpa. „Bine”, am șoptit, unii dintre nervi începând să se calmeze. — Atunci camerele tale?

Ash nu s-a mișcat, totuși. Se uită în timp ce eather-ul continuă să-și biciuie irisii cu viteze amețitoare, de parcă s-ar întâmpla ceva cu care nu avea idee cum să procedeze.

Am trecut de la un picior cu papuci la altul. "Esti in regula?"

„Da. Da." Ash clipi, dând o mică clătinare din cap. „Doar că ești... ești frumoasă.”

Un fior plăcut, amețitor, m-a cuprins, în ciuda tensiunii care i-a revenit în colțurile gurii. „Nu sunt sigur dacă crezi că asta este neapărat un lucru bun. Dar mulțumesc."

Ochii i se mariră ușor. "Este un lucru bun. Cred că... adică este un lucru bun. Mai mult decât bine”, a spus el. Un roz slab i-a stricat obrajii în timp ce își freca mâna pe piept. „Zâmbetul tău chiar atunci? Nu cred că te-am văzut vreodată zâmbind așa.”

„A fost un zâmbet rău?”

"Nu." A venit înainte, luându-mi mâna în a lui. O respirație blândă se cutremură

afară din el. "Nu este rău."

Ash m-a condus apoi la ușile lui, amprenta de pe mâna mea furnicând puțin pe a lui. A fost tăcut când am intrat în camerele lui, câteva dintre aplicele de perete pâlpâind la viață.

„Ești sigur că nu voi putea face asta după ce mă înalț?” M-am întors spre el, respirând parfumul lui care pătrundea în aer.

— Probabil că nu, spuse el, închizând ușa. „În afară de Primals, doar cel mai mare dintre zei își poate transforma esența în putere – electricitate.”

„Este cu adevărat dezamăgitor.”

Chicotind pe sub răsuflare, se îndreptă spre masa de lângă balcon, unde stătea un decantor. — Îți pasă de o băutură?

"Da, te rog."

Și-a arcuit o sprânceană spre mine în timp ce ridica decantorul. „De când am devenit atât de distras în trăsură”, a spus el, iar eu am zâmbit, sperând să mai distrag atenția pe viitor. Multe altele. „Nu am avut ocazia să vă întreb ce părere aveți despre încoronare.”

„A fost frumos – luminile și oamenii.” M-am așezat – cu grijă – pe marginea canapelei, punându-mi mâinile peste fusta împodobită cu diamante a rochiei mele. Încă eram surprins că niciunul nu căzuse în timpul întoarcerii în Shadowlands. O adevărată dovadă a priceperii Erlinei. „Și a fost mai ușor decât mă așteptam.”

— Ai crezut că va fi un fel de tulburare? A răsucit dopul de cristal.

"Am facut. Sau că Kolis s-ar răzgândi și s-ar arăta. Crezi că este ciudat că Kolis a trimis doar câțiva dakkai la Vathi, în loc de o armată din ei?

„Îmi imaginez că dakkais-ul și-a pierdut parfumul, deoarece nu era la fel de puternic ca atunci când ai Ascended Bele. Dacă urma ar fi zăbovit, probabil că i-ar fi făcut lui Vathi ceea ce au încercat să facă Țărilor Umbrelor.”

Dând din cap, l-am privit turnând lichiorul de chihlimbar în două pahare, gândindu-mă la Primal of Rebirth. „Cred că Keella știe că eu sunt – că eu sunt cel în care ea a ajutat-o să pună sufletul Sotoriei. Este greu de explicat, dar acesta este modul în care... nu știu. Cum mi-a zâmbit.” Dându-mi seama că nu suna tocmai a dovezi legitime, am ridicat din umeri în timp ce am luat o înghițitură. Lichiorul era puțin mai dulce decât whisky-ul pe care îl băusesem înainte. "Ce este asta?"

„Este whisky, dar făcut diferit. Caramel înainte, sau cel puțin așa spun ei”, a spus el. "Vă place? Dacă nu, pot să-ți aduc altceva.”

"Este bine." Am mai băut, îmi place. „Aș putea să mă înșel – despre

Keella.”

— S-ar putea să nu fii, Sera.

Am suflat încet, nesigur cum să mă simt în legătură cu asta. „Dar e de încredere, nu? Dacă știe că Kolis mă caută, nu i-a spus niciodată.”

El a dat din cap. „Ea este una dintre puținele Primal în care am oarecum încredere.”

"Oarecum?"

„Nu am încredere sută la sută în niciun Primal.” S-a uitat la mine. "In mod deosebit nu când vine vorba de tine.”

Nu știam ce să spun la asta, așa că am băut mai mult. Știam mai bine decât să întreb despre Attes. Încrederea lui în acel Primal era destul de reticentă. M-am uitat la Ash, găsindu-l privindu-mă în acel mod cu totul intens al lui.

Trăgând degetul pe marginea paharului, am schimbat subiectul. „Ești nervos pentru ziua de mâine?”

"Sunt entuziasmat. Vom avea cunoștințele despre cum să transferăm jarul.”

El s-a oprit. "Tu esti?"

„Cred că sunt un amestec de multe lucruri. Nervos că nu-l vom putea găsi pe Delfai sau că nu ne va putea ajuta. Încântat de perspectiva că va avea cunoștințele, am recunoscut. „Știu că nu va schimba totul imediat, chiar și odată ce transferul va avea loc. Încă vom avea de-a face cu Kolis. Dar vei fi în curând adevăratul Primar al Vieții, așa cum ar fi trebuit să fii întotdeauna. Și asta e important.”

„Ceea ce este important este că viața ta va fi salvată. Asta conteaza."

Privirea mea s-a tăiat spre a lui. Tu contezi. Mereu. Aceste trei cuvinte erau mai puternice decât cele pe care nu le-am putut rosti. S-ar putea argumenta cu ușurință că el să-și apuce adevăratul destin a fost mult mai important decât viața mea, dar eu... am crezut că simțea cu adevărat că viața mea este mai importantă.

Și asta a făcut ceea ce am simțit pentru el să se înrădăcineze și mai profund.

— Toată noaptea am vrut să te întreb ceva, spuse el. „Ce a schimbat asta?”

Mi-am mușcat interiorul obrazului. „Ce ai schimbat?”

Mi-a aruncat o privire înțelegătoare cu o sprânceană ridicată. „Ai spus că doar tu am vrut să fiu consoarta mea în titlu.”

„Dar am spus că vreau să fiu mai mult decât atât înainte”, am subliniat.

„Nu am dreptul să mă răzgândesc?”

O parte a buzelor i se ridică. — Ai dreptul la tărâm, Sera, dar aceasta este o schimbare destul de puternică a emoțiilor când aș crede că Veses

acțiunile recente ți-ar fi întărit dorința de a rămâne la distanță.”

Mi s-a uscat gura și nu credeam că vreo cantitate de whisky ar atenua asta. Făcusem tot posibilul să nu mă gândesc la ceea ce învățasem – mai ales reușind acest efort. „Nu a fost o schimbare a emoțiilor. Ceea ce simt pentru tine nu s-a schimbat, am spus eu cu grijă. „Părerea mea despre cum am vrut să procedez s-a schimbat.”

— Scuzele mele, a tras el, genele groase apărându-și ochii. „Atunci, ce a provocat această schimbare de opinie?”

m-am zvârcolit puțin. "Conteaza?"

„Da.”

Mi s-a strâns strânsoarea sticlei. Nu voiam să trădez ceea ce mi-a împărtășit Rhain. De asemenea, nu puteam să-i spun că îl iubesc – că fusesem îndrăgostit de el înainte să aflu despre înțelegerea pe care o încheiase cu Veses pentru a mă ține în siguranță. M-am uitat la el și inima mea proastă s-a umflat atât de înverșunat încât mi s-a strâns respirația. O furtună de emoții m-a inundat. Nu simțeam frică sau neîncredere în timp ce mă uitam la el. Am simțit mirare. Un fluturat sălbatic în pieptul și stomacul meu. O nevoie pentru el care a depășit fizicul. O empatie puternică pentru el – nevoia de a-l proteja, deși era mai mult decât capabil să facă asta el însuși. Un sentiment de dreptate sau, după cum spusese Aios, sentimentul de a fi acasă. De a fi văzut. Știrea că aș face orice pentru el.
Orice. Teama că nu voi fi niciodată demn de ceea ce a sacrificat pentru mine. Și hotărârea că aș face totul pentru a fi așa. M-am înecat în toate acele sentimente până când inima a început să-mi bată cu intensitatea a ceea ce simțeam – știind că el era cel care îmi ținea inima – doar el.

Acele gene groase ale lui s-au ridicat în timp ce privirea lui mi-a străbătut fața. Secundele au trecut. "La ce te gandesti?"

m-am înțepenit. Oh, Doamne, probabil că proiectam. "Ce simți?"

"Nu știu." Părea confuz, curios. „Eu... gust dulceața.” Sprâncenele i s-au ciupit. „Îmi amintește de ciocolată și căpșuni.”

„Și nu știi ce este asta?”

— Nu, spuse Ash, încruntându-se.

zeilor.

Inima mi-a trosnit puțin când mi-am îndepărtat privirea repede. Nu știa ce gust are pentru că nu știa ce gust are dragostea . Sau simțit ca. Nici eu. Nu până când mi-am dat seama ce simțeam, dar Ash... era diferit

pentru el pentru că kardia lui fusese îndepărtată. Dragostea nu a fost niciodată ceva binevenit sau dorit.

Am înghițit nodul, sperând că nu proiectam nimic și că el nu mă citește. Nu am vrut ca el să simtă acea tristețe.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare, a insistat el încet. „De ce sunt acum Ash pentru tine? De ce ai vrea să fii mai mult decât o consoartă în titlu numai după ce te-am rănit? Dupa ce eu-"

— Știu, am întrerupt-o, închizând scurt ochii.

"Stii ce?"

„Știu că nu m-ai trădat.” Am așezat paharul deoparte, alegându-mi cuvintele cu grijă. „Și că cu adevărat nu ai vrut să-mi rănești sentimentele. Că... nu a fost așa.”

Ash era tăcut.

Îndreptându-mi umerii, am împins tot ce puteam simți în jos atât de adânc, încât el n-ar fi putut să înțeleagă. În afară de furia mea, mă îndoiam că ar vrea să guste altceva. M-am răsucit spre el, sperând că nu am smuls niciunul dintre diamante. „Știu despre Veses.”

Trăsăturile i s-au ascuțit când a coborât paharul până la genunchi. Asta a fost singura schimbare. Singurul semn că știa la ce mă refeream. „Ți-a spus ea?”

Am deschis gura, dar am decis că cel mai bine era să creadă asta. Nu am vrut să fie supărat pe Rhain. „Eu...” am încetat, fără să am idee ce să spun. Înțelegerea pe care a făcut-o m-a implicat, dar el fusese cel care s-a sacrificat. Acela pe care l-a afectat cruzimea lui Veses. Nu era vorba despre cum am simțit eu în legătură cu asta. Oroarea sau furia sau agonia mea. Aș putea spune un singur lucru. "Mulțumesc."

Sticla s-a spart în mâna lui Ash.

Gâfâind, m-am ridicat în picioare când băutura alcoolică și paharul îi cădeau pe genunchi și pe podea. Dâre de roșu i-au mânjit palma. „Te-ai tăiat.”

"Sunt bine." Își închise degetele peste bucățile de sticlă.

„Te tai și mai mult!” M-am aplecat, apucându-l de mână în timp ce i-am îndepărtat cioburi de sticlă de pe genunchi și de pe canapea. Sarcina de energie era mai puternică. Sângele îi curgea printre degete. „Dumnezei buni”, am șoptit, întorcându-mă să mă așez lângă el. „Deschide-ți mâna.”

„Ți-am spus, sunt bine.”

„Deschide-ți mâna, Ash!”

Nu a făcut nicio mișcare să facă asta.

Blestemant, i-am scăpat degetele. Bucăți de sticlă erau înfipte adânc în palma lui, tăind prin vârtejul auriu. Feliile fără sticlă începuseră deja să se vindece. „Știu că ești un Primal”, am spus, îndreptându-i mâna în timp ce mi-am pus-o pe genunchi. „Și te vei vindeca foarte bine, dar sunt, de asemenea, destul de sigur că nu te vei vindeca cu paharul în mână.”

„O să-ți pună sânge pe rochie”, a spus el.

"Nu-mi pasă." Am ales o bucată de sticlă, aruncând-o pe cea mică
masa. „Nu este ca și cum l-aș purta din nou.”

"De ce nu?"

„Nu cred că cineva își poartă rochia de mireasă de mai multe ori.” Am scos o altă bucată mai mare. uieră Ash. „Îmi pare rău.”

— Nu... Trase adânc aer în piept. „Nu vă cereți scuze. Nu-mi mulțumi.”

Am închis ochii pentru scurt timp, înjurându-mă. Am vrut să-mi cer scuze din nou pentru că, evident, am spus ceva greșit.

„Și poți purta rochia blestemata din nou ori de câte ori ai chef.”

Dând din cap, am înghițit în sec în timp ce am scos o altă bucată. Mirosul sângelui lui ma cuprins în timp ce mi-am netezit degetul mare peste amprentă, căutând bucăți de sticlă pe care nu le puteam vedea.

„De aceea îmi spui Ash acum?”

"Ce?" M-am uitat înapoi la el.

Carnea lui se sub iase, adâncindu-se cu umbre. — Pentru că ai aflat că am fost masa de sânge personală a lui Veses și dintr-o dată ți-ai dat seama că vrei să fii consoarta mea?

"Nu."

Gura lui frumoasă se răsuci într-un zâmbet rece și crud. — Serios, Liesa?

— Nu, am repetat. „Ți-am spus că vreau să fiu consoarta ta înainte.”

„Dar asta s-a schimbat.”

"A facut. Pentru că nu știam totul când era vorba despre ea și..."
M-am întors la palma lui, văzând că încă câteva locuri mai curgeau sânge.
„Nu vreau să spun ceva greșit.”

„Nu vei face.”

Am răzuit o bucată mică de sticlă cu unghia. "Tocmai ce am facut."

„Nu are nicio legătură cu tine”, a spus el. "Vorbi."

Tonul lui m-ar fi deranjat oricând, dar nu acum. „Sentimentele mele au fost rănite când v-am văzut împreună. Asta a schimbat ceea ce mi-am dorit. Tu stii asta. Dar acum că știu de ce voi doi... ați fost împreună,

gândurile mele despre asta s-au schimbat.”

„Nu am fost împreună”, a spus el, iar temperatura camerei a scăzut.

"Știu. Eu…” În ciuda faptului că el a cerut să vorbesc, el era cel care avea nevoie, dar numai dacă voia. În afară de ceea ce știam că trebuie să spun, a trebuit să tac naibii. „Ce ai făcut pentru a mă proteja nu este motivul pentru care mă simt așa. Am vrut să fiu mai mult pentru tine decât un Consort în titlu, abia înainte de a afla despre asta. Ceea ce a făcut a fost să mă ajute să înțeleg un pic din ceea ce am văzut. Nu trebuie să vorbim despre asta dacă nu vrei.” M-am uitat din nou peste umăr. „Dar să știi că, dacă nu o ucizi, voi găsi eu o modalitate de a o face.”

S-a uitat la mine o clipă și apoi a râs. Profund. Greu.

— Vorbesc serios, i-am spus.

„Nici o singură parte din mine nu se îndoiește de asta.”

I-am ținut privirea. „Câta este moartă.”

"De acord."

"Bun." M-am întors la palma lui, smulgând cu grijă paharul rămas. Știam că le-am primit pe toate doar când nu se scurgea sânge proaspăt. "Totul este gata."

— Mul umesc, spuse el cu asprime.

Împreunându-mi buzele, mi-am trecut degetul peste palma lui – peste vârtejul auriu. Am ajuns la capăt lângă degetul lui mare și apoi degetele lui s-au ondulat, trecând prin ale mele. Sângele lui ne-a pătat ambele mâini, dar el ținându-l pe ale mele a fost o... ei bine, o priveliște frumoasă. Mi-am dus mâinile unite la gură și i-am pus un sărut deasupra lui.

Fiorul lui a trecut prin mine.

Au trecut minutele.

„Nu am vrut să știi”, rosti el. „Nu am vrut să te simți responsabil.”

M-am luptat cu dorința de a-i spune că ceea ce simțeam era ultimul lucru pentru care trebuia să-și facă griji.

„Și eu... nu am vrut ca tu—nimeni—să știi ce fel de control avea ea. Ce fel de complicație este, a continuat el după o clipă, vorbind în spatele capului meu plecat. „Attes știe că se hrănește cu mine, dar el nu știe de ce. Doar câțiva o fac. Dar nu am fost niciodată împreună. S-a hrănit cu mine. Uneori, ea a făcut-o plăcută. Alteori, ardea ca Abisul. Și dacă nu eram de acord cu locul de unde a vrut să se hrănească, aproape întotdeauna a fost cea din urmă în ceea ce privește modul în care a făcut-o. eu chiar am preferat

când era așa. A fost mult mai bine decât alternativa. A câștiga orice fel de plăcere de la ea a fost – și este – ultimul lucru pe care mi-l doresc. Dar singurul lucru al meu pe care l-a avut vreodată în ea este sângele meu."

Oricare ar fi ușurarea pe care am simțit-o când am aflat că nu a mers mai departe decât să-i ia sângele ei a fost de scurtă durată, deoarece forțarea plăcerii asupra cuiva fără consimțământul lui era încă o încălcare, indiferent de istoria lor.
A-i șantaja pentru a deservi orice nevoie era încă o încălcare.

Închizând ochii, mi-am ținut emoțiile în frâu pentru că nu era vorba despre mine sau despre cum mă simțeam. I-am apăsat încă un sărut în vârful mâinii lui. Mi-a usturat dosul ochilor în timp ce învingeam furia și tristețea clădirii. Nu puteam permite ca nimic din toate astea să fie în centrul atenției. Am rămas în control.

Mâna lui s-a strâns în jurul meu și au trecut câteva clipe. „Orice abilitate crezi că am este pur noroc pentru că sincer nu aveam idee ce făceam." A expirat și... Doamne, mi-aș fi dorit să nu-i fi spus asta. De ce oricine, inclusiv eu, a presupus că cineva fără experiență nu ar putea face plăcere. A fost atât de incredibil de copilăresc din partea mea să gândesc. „Totuși nu, să fiu sincer."

I-am sărutat mâna a treia oară.

„Dar Veses... ea nu mă dorea. Ea încă nu mă vrea. Nu chiar.
Îl vrea pe Kolis. Întotdeauna a făcut-o", a spus el, iar surpriza a trecut prin mine.
„Și din moment ce el nu și-a dorit niciodată să aibă de-a face cu ea, eu sunt cel mai bun lucru. Dar nici nu am vrut-o. Refuzul a făcut-o să se întoarcă.
Probabil același lucru cu Kolis.

Încă credeam că poate sentimentele ei față de Ash s-au schimbat. Că venise să aibă grijă de el. Dar, dumnezei, cum ai putut să faci ce i-a făcut ea cuiva la care țineai?

Ash și-a ondulat brațul, trăgându-mă pe spate. O altă explozie de surpriză a trecut prin mine în timp ce mă trăgea între picioare și împotriva lui. Pieptul i s-a ridicat brusc, dar a coborât încet. S-a relaxat în mine. Toate în afară de mâna lui. Degetele lui au rămas strâns legate cu ale mele.

„Ea a găsit o cale în cele din urmă", a spus el în cele din urmă. „Ea m-a urmărit în noaptea în care ai fost adus la Templul Umbrei. Nu putem simți prezența altor Primiști în tărâmul muritorilor la fel de puternic ca în Iliseeum. Nici măcar nu mi-am dat seama că era acolo până când a venit în Shadowlands câteva zile mai târziu. Probabil că a auzit destule pentru a pune doi și doi împreună, iar când a fost aici ultima oară, știa că nu vor mai exista momente dincolo de asta. Deci, ea a depășit cu adevărat limitele în acea noapte."

Trei ani.

Fusese nevoit să o hrănească timp de trei ani.

M-am întrebat dacă este posibil ca moartea cuiva să dureze trei ani.

„Nu mă așteptam să vină atât de curând și știu că am încuiat acea ușă pentru că nu am vrut ca nimeni să vadă asta. În special tu. Probabil că te-a simțit... El și-a dres glasul. "Nu știu. Ar fi trebuit să-ți spun când ai întrebat după trezire, dar nu am reușit să scot cuvintele. Eu doar..."

"E în regulă." M-am întors în îmbrățișarea lui, apropiindu-mi capul de al lui umăr. "Am înțeles."

„Doar că... nu aș putea să o las să facă ceea ce știam că va face dacă aș refuza. Asta a fost decizia mea. Nu al tău."

Am tras adânc aer în piept, înghițind toate întrebările despre cum și de ce ar fi putut decide asta într-un moment în care nu mă cunoștea pe mine sau nimic despre jar. „Mi-aș fi dorit să nu te fi pus în situația de a lua acea decizie.”

„Sunt multe lucruri pe care le regret. Dar să te țină departe de mâinile lui Kolis nu este una dintre ele”, a spus el. „Și asta nu șterge și nu face nimic în regulă.” Bărbia lui mi-a periat vârful capului. „Dar s-a terminat acum.”

— O să fie, am șoptit. „Când e moartă.”

El a râs, sunetul aspru, dar cald. „Însetat de sânge”.

Nici măcar nu am încercat să neg.

Ash a rămas tăcut o vreme. Când a vorbit din nou, vocea lui era abia peste o șoaptă. "Mulțumesc."

Mi s-au deschis ochii. "Pentru ce imi multumesti?"

„Pentru doar... Doar pentru că ești tu”, a spus el.

„Sunt sigur că mulți oameni nu mi-ar mulțumi doar pentru că sunt eu însămi, dar ești binevenit.”

„Ar trebui să moară și acești oameni.”

Am râs încet.

„Sera?”

„Da?”

„Mi-aș dori...” Vocea lui groasă, se opri și apoi înghiți în sec.

"Ce?"

Orice ar fi fost pe cale să spună Ash s-a pierdut când mi-a dat capul pe spate și și-a adus gura la a mea. M-a sărutat până când urâțenia lui Veses a dispărut în fundal, până când orice îngrijorare sau griji cu privire la ceea ce vom găsi în Irelone a dispărut și până când nu mai era loc pentru nimic.

dar simțirea buzelor lui împotriva mea. Apoi nu era nimic mai mult decât brațele lui în jurul meu, ținându-mă. Eu îl țin eu.

Nimic în afară de acest moment.

Ne.

Era tot ce conta.

Capitolul 43

M-am trezit cândva mai târziu la senzația corpului lui Ash prin cămașa de in pe care o împrumutasem după ce desfăcuse cu răbdare fiecare nasture minuscul de pe rochia de încoronare.

Îmbrăcămintea nu era o barieră împotriva presiunii dure și fierbinți de gheață a corpului lui și nici nu rămăsese pe loc în timp ce dormeam, călare până la șolduri. Știam asta pentru că absolut nimic nu despărțea penisul lui rigid de curba fundului meu.

Am clipit din ochi adormiți, incapabil să disting prea multe în camera întunecată. Habar nu aveam cât dormisem, dar nu se simțea că a trecut atât de mult timp după ce am lăsat canapea și ne-am culcat. Împreună.

A dormi.

Am crezut că amândoi suntem epuizați – fizic și emoțional – de la încoronare, de călătoria cu trăsura și de ceea ce discutasem la
întoarcere.

Și m-am gândit că încă doarme, răspunsul corpului său este un fel de reacție fizică și nu neapărat una intenționată. Ceea ce însemna că trebuia să mă întorc la somn și să nu mă opresc asupra sentimentelor lui sau să mă gândesc la acea plimbare cu trăsura. Ceea ce era mai ușor de spus decât de făcut, în timp ce mă clătinam neliniștit în îmbrățișarea lui...

Ridicarea rapidă și adâncă a pieptului lui pe spatele meu m-a liniștit. Era treaz? Am început să-mi întorc capul, dar m-am oprit când șoldurile lui s-au mutat în spatele mele. Mi-am mușcat buza în timp ce penisul lui a alunecat peste curba fundului meu, provocând o felie bruscă de plăcere.

Inima mi s-a lovit. "Frasin?"

— Nu ar trebui să-mi spui așa, spuse el, cu vocea aspră în întuneric.

Confuzia a crescut. „Credeam că vrei să o fac."

"Fac." O pauză. „Dar s-ar putea să fi fost o alegere neînțeleaptă."

"De ce?"

„Aș crede că este evident." Respirația lui mi-a agitat părul de pe vârful capului. „Aud că mă suni, mă face să mă gândesc la celelalte lucruri

ocupându-mi mintea cea mai mare parte a nopții.”

Căldura mi-a alunecat prin vene când somnolența a dispărut. „Cel de pe primul loc?”

„Mai ales asta.”

„Vrei să mă auzi strigându-ți numele când voi veni din nou?”

"Ce crezi?" Corpul lui s-a întărit și mai mult în spatele meu.

Flacăra dorinței s-a aprins șocant de repede. „Poți avea asta”
Am șoptit, iar el a gemut în timp ce mi-am legănat fundul de penisul lui. „Poți să mă iei dacă vrei.”

„Vreau, dar sunt...”

"Ce?" Am întins mâna, găsindu-i obrazul în întuneric. Pielea lui era
mai rece... mai tare, aproape ca piatra. Mi-a zburat pulsul. "Ce s-a întâmplat?"

Nu răspunse o clipă lungă. Apoi a făcut-o în sfârșit. "Mi-e foame.
Și dacă aș intra în tine chiar acum, nu m-aș putea opri. Nici nu ar trebui să fiu în acest pat acum.
Voiam să mă ridic, dar simți...
Ești atât de cald.”

Am fulgerat rece și apoi fierbinte. „Îmi va face rău să-mi iau sânge? Deoarece
Sunt atât de aproape de Culling? Chiar dacă ai luat doar cât să te ușurezi?”

"Nu e asta." Glasul i se aspru. Îngroșat. „Nu ar strica
tu ca să iau puțin.”

Am forțat o înghițitură. „Atunci hrănește.”

Nu s-a mișcat.

Și în liniște, mi-am amintit cum dorise să se hrănească când eram pe podeaua camerei mele, dar nu făcusem. Am început să-i înțeleg reticența. A depășit ceea ce Kolis îl pusese să facă în trecut. Hrănirea devenise legată de Veses, chiar dacă el nu se hrănea cu ea. Și știam că nu se simțea demn să-mi ia de la mine, indiferent ce i-am spus.

Numai zeii știau ce fel de emoții sunt asociate cu hrănirea, dar eu știam că trebuie să se hrănească și singurul mod în care puteam ajuta era să mă ofer.

Respirând ușor, mi-am arcuit spatele, întinzându-mi gâtul și
expunându-mi lungimea gâtului în timp ce spatele meu se apăsa de el.

Fiorul lui m-a legănat.

Mi-am alunecat palma pe obrazul lui până la maxilarul tare ca granit. Apoi mi-am pus mâna pe pat în fața mea. „Sunt consoarta ta acum și vreau să-ți fiu de ajutor”, am șoptit, alegând, sper, cuvintele potrivite. „Dacă permiteți.”

Ash a tăcut și încă în spatele meu. Nu i-am simțit pieptul mișcându-se și a

profundă întristare s-a ridicat. O durere care nu era pentru mine, ci pentru el... Apoi s-a mișcat în acel fel rapid al lui. Am fost brusc pe burtă, obrazul pe antebrațul lui și apoi a lovit.

Colții lui mi-au străpuns carnea cu o viteză șocantă. Explozia de durere ascuțită și arzătoare m-a lăsat pe moment uluit, dar a fost scurt. O bătaie a inimii, poate două au trecut când și-a închis gura peste rană și mi-a atras sângele în el. Durerea a devenit o plăcere crudă, care întinde nervii.

Ash a băut.

A băut adânc în timp ce degetele lui au înfipt în carnea șoldului meu, iar ale mele s-au încolțit în cearșaful moale de sub mine. Gura lui s-a mișcat cu foame pe gâtul meu, în timp ce căldura s-a răspândit de la mușcătura lui, aprinzând acele scântei de mai devreme într-un incendiu. Voiam să mă mișc sub el, să-mi ridic șoldurile spre el, dar mi-am amintit ce mi-a spus. Cum obișnuia să depășească limitele. Așa că m-am ținut nemișcat. am flăcări. Ars. Dar nu m-am mișcat. L-am lăsat să aibă control complet. Avea nevoie de asta mai mult decât aveam eu nevoie de el să-l apuce.

Și a făcut-o.

Ash a înghițit când greutatea corpului lui s-a așezat peste a mea, prinzându-mă între pat și el. Un fior amețitor s-a alăturat îmbujorii de dorință în timp ce el mi-a ridicat fundul și s-a băgat în mine. Fierbinte, udă și dureroasă, eram mai mult decât gata să-l iau.

Și am făcut.

S-a mișcat peste mine și în mine, greu și repede. Nu avea nicio șansă să-i prindă ritmul sau să-l urmeze. El a stabilit ritmul și nu a încetinit, nici măcar când m-am destrămat, strigându-i numele ca să-l audă. Simte. Tot nu s-a oprit, șoldurile lui lovindu-se în mine în timp ce lua și lua, și mi-a plăcut – sălbăticia lui în control. Tragerea și tragerea penisului, a gurii.

Și când a venit, i-am șoptit numele mereu și a durat o veșnicie până când i-am simțit alunecarea limbii pe gâtul meu și șoldurile sale încetinite. Nu eram sigur cât timp am stat așa, cu el în mine și obrazul lipit de umărul meu. Tot ce știam era că vreau să rămân acolo și mi-a lipsit imediat senzația lui în timp ce s-a lăsat pe o parte, trăgându-mă astfel încât să fiu din nou cuibărit de pieptul lui.

"Esti bine?" el a intrebat.

"Da." Mi-am dres glasul când ritmul cardiac a început în cele din urmă să-mi încetinească. "Tu?"

Mâna lui mi-a alunecat pe burtă până la șold. Mâna lui caldă . "Mi-aș dori..."

Vocea îngroșându-se, el s-a lăsat în întuneric, fără să termine niciodată ceea ce fusese pe cale să spună.

Spunându-mi ce și-a dorit.

Eu și Ash am pășit în Massene, un sat nu prea departe de capitala Irelone, în după-amiaza următoare.

Am ajuns într-o pădure de la marginea conacului Cauldra într-o clipă. Poate doi. Se simțise ca ultima dată, dar o nervozitate ciudată mi-a invadat sistemul, făcându-mă nervos.

„A fost rapid”, am șoptit.

"Era." Privirea lui a căutat-o pe a mea.

„Bănuiesc că nu trebuia să se simtă atât de repede pentru mine”, am bănuit.

Ash mă ținea în continuare strâns, cu picioarele la câțiva centimetri de pământ, piept la piept, inimă la inimă. Al lui bătea mai repede decât al meu. „Am călătorit chiar mai departe decât ultima dată. Și între tărâmuri. Ar fi trebuit să te pună KO.”

— Jarul, am spus, oftând. "Știu. Ei devin din ce în ce mai puternici.”

Coborându-mă la pământ, și-a tras mâna pe lungimea împletiturii mele. „Vor scăpa de tine în curând.”

Sper, m-am gândit, dar nu am spus asta. Nu am vrut să dau viață posibilității ca noi să nu-l găsim pe Delfai sau să nu ne poată ajuta.

"Deci ce vom face? Mergeți direct până la intrarea conacului și cereți să fiți dus la Prințesă?

„Mi se pare un plan destul de bun.”

Am ridicat o sprânceană. "Într-adevăr?"

„Crezi că vor refuza cererea unui Primal?” Ash mi-a tras ușor împletitura.

Mi s-a încrețit fruntea. „Vei dezvălui cine ești?”

„Ușurează lucrurile al naibii de mult, nu-i așa?”

„Da.”

A apărut un zâmbet, împingând umbrele care se adunaseră sub ochii lui și am simțit curba buzelor lui smulgându-mi inima. „În plus, există un anumit nivel de distracție când muritorii își dau seama că sunt în prezența unui Primal.”

O parte din anxietate s-a atenuat în timp ce râdeam. „Pariez că va implica multe

țipând și țipând.”

„Și rugându-mă.”

„Acest lucru ar trebui să fie distractiv.” M-am dat înapoi.

Mâna lui Ash a alunecat spre a mea, oprindu-mă. Senzația de căldură a pielii lui a transmis încă o dată un fior plăcut prin mine. — O să fie bine, Sera.

Mi s-a tăiat respirația. „Proiectez din nou?”

„Ai fost.” Eather se lini tise în ochii lui.

„Ce... ce gust are anxietatea?” Am întrebat.

„Ca smântâna prea grea.” Și-a trecut degetul mare peste vârful mâinii mele. „Ce simți pentru tine?”

Strângându-mi buzele împreună, m-am gândit cum să explic. „Parcă are gust pentru tine. Ca ceva... prea gros pentru a fi înghițit. Sufocant."

Incomod, m-am uitat în jos la degetele noastre împletite. Amprenta aurie de-a lungul vârfului mâinii lui strălucea în lumina moale și pătată a soarelui. Am clătinat din cap în timp ce stăteam în tăcere. „Este acest... sentimentul constant că ceva rău este pe cale să se prăbușească, chiar și atunci când nu se întâmplă nimic. Și când există șansa ca lucrurile să meargă prost? Devine singurul lucru care se poate întâmpla.”

Mi s-a îngroșat gâtul. „Știu că probabil că nu are sens, dar este ca o greutate zdrobitoare pe pieptul tău și este mereu acolo, chiar și atunci când te obișnuiești și nu prea simți asta. E încă acolo, doar așteaptă. Și eu... nu știu.

Așa se simte.”

— Am înțeles, spuse el, cu gâtul înghițit de o rândunică. „Nu știu cum se simte la prima mână, dar înțeleg ce spui.” Degetul lui a continuat să se miște deasupra mâinii mele, urmărind liniile amprentei. „Mi-aș dori să pot face ceva pentru a schimba ceea ce simți pentru tine.”

Mișcarea rapidă și umflată din piept a amenințat să mă ridice la ramurile cu ace. Obrajii mi s-au încălzit și nu eram sigur dacă era din ceea ce împărtășisem sau din cuvintele lui. Înțelegerea lui. Dorința lui de a o face mai bună. Nu eram pe deplin stânjenit de ceea ce împărtășisem. Doar că nu eram obișnuit să vorbesc despre asta. Dar mi s-a părut... bine să faci asta. Aproape ca și cum o bucată din greutatea de pe pieptul meu s-ar fi ușurat. Mi-am imaginat că semăna puțin cu ceea ce se simțise după ce a vorbit despre Veses.

„Cred că va fi în regulă”, a continuat el în liniște, privirea lui prinzând și ținându-i pe a mea. „Vom afla cum să scoatem jarul și vom avea succes. Eu cred asta.”

Am inspirat brusc, vrând să cred și asta, dar groaza era acolo. Fusese acolo când m-am trezit și acum era cuibărit adânc, împreună cu

jăratic. Pentru o dată, nu am crezut că are vreo legătură cu anxietatea, dar am dat din cap. „Cred că este timpul să sperii unii oameni.”

A chicotit aspru. "Si eu cred la fel."

Ace căzute au scârțâit sub picioarele noastre când am pornit spre Cauldra Manor – era singurul sunet care se auzea. Înclinând capul pe spate, am căutat ramurile grele după păsări, dar acestea au rămas liniștite și ascunse. Nu erau semne de viață. Fără vânt. Pinelands erau nemișcați, ținându-și respirația. Era ca și cum natura ar fi recunoscut că un Primal al Morții a pășit pe tărâm și a fost liniștit, precaut și vigilent în timp ce părăsim pădurea.

Lumina soarelui a scăldat dealul stâncos pe care stătea Cauldra, reflectându-se în armura de bronz a gardienilor care patrulau ținutul din jurul conacului. Spre deosebire de Wayfair, niciun zid interior nu separa moșia regală de terenurile agricole și de cei care îngrijeau tulpinile de porumb care se legănau și alte culturi. În timp ce urcam pe deal, încă neobservat, m-am uitat în jos la văile măturatoare presărate cu case modeste, de piatră și câmpurile pline de cei care muncesc la sfârșitul recoltei. Irelone făcea parte dintr-un lanț de transport maritim vital, cu capitala sa servind drept port, dar mama mea și regele Ernald căutaseră, de asemenea, o uniune cu Irelone pentru pământurile pline de pământ bogat, neatins de Putregai.

Conacul Cauldra a apărut, iar iedera legănată ușor agățată de piatra de fildeș liniștindu-se în timp ce am urcat pe vârful dealului. Din grajdurile din apropiere, caii scânciră nervoși.

"Oprire!" strigă un gardian lângă un set de uși deschise, înaintând cu pași mari, cu sabia de oțel scoasă. Câțiva paznici de la grajduri s-au întors și mi-am imaginat că nu era des întâlnit cu oameni care se plimbau din Pinelands. „Anunțați-vă!”

M-am uitat la Ash.

O parte a buzelor i s-a curbat în sus în timp ce continua câțiva pași, lucru pe care paznicii care veneau de la grajduri nu l-au apreciat. Și ei și-au scos săbiile. „Eu sunt Așerul, Cel care este Binecuvântat. Gardianul Sufletelor”, a spus Ash și am jurat că până și norii de deasupra nu se mai mișcau. „Zeul primordial al oamenilor obișnuiți și al sfârșiturilor, conducătorul Țărilor Umbrelor. Eu sunt Nyktos, Primarul Morții, iar aceasta este consoarta mea.”

Tăcere.

Aproximativ o jumătate de duzină de paznici se uitau în tăcere totală.

Apoi cel care vorbise primul a râs. „Și eu sunt nenorocitul de Rege al Irelone, a batjocorit el, declarația sa s-a întâmpinat cu hohote de râs.

„Ei bine”, am spus pe sub răsuflarea mea. Gardienii erau prea departe pentru a observa

orice despre ochii lui. „Nu a mers așa cum era de așteptat.”

Ash zâmbi în timp ce își îndrepta atenția asupra gardienilor. Jarul din pieptul meu a vibrat brusc, răspunzând încărcăturii de putere care lovea aerul din jurul nostru.

În spatele nostru, un val de păsări și-a luat zborul din pini într-un val de aripi. Au zburat într-un val de negru, surprinzându-i pe gardieni. Micuțe minuscule s-au răspândit pe piele în timp ce mă uitam la Primal. În depărtare, din valea de dedesubt, câinii urlău, iar scâncetele cailor crescu.

Bărbia lui Ash a căzut în timp ce pielea lui se subția. Umbrele înfloriseră sub suprafața ei, răspândindu-se și zvârcolindu-se în timp ce miezul nopții împletit cu pămînt se revărsa în spațiul din jurul lui, înclinându-se deasupra ierbii.

Aerul de lângă umerii lui s-a îngroșat și a scânteie. O val de vânt mi-a aruncat fire de păr pe față în timp ce conturul slab al aripilor se arcuia sus deasupra noastră. „Atunci trebuie să fii regele Irelone”, a spus Ash, cu ochii umpluți de șuvițe de pământ. "Este o placere sa te cunosc."

Paznicul devenise cu fălcile slăbite și palid ca un cadavru. Aș fi râs, doar că el și ceilalți păreau aproape să leșine. Câțiva dintre ei s-au dat înapoi. Niciunul nu a fugit, însă. Sau a țipat.

Au căzut în genunchi ca pe domino. Săbiile zdrăngăneau de pe stâncă și pământ în timp ce capetele se aplecau și și-au apăsat mâinile tremurătoare de pământ și de piept.

„Îmi pare rău, Alteță.” Unul a vorbit deasupra murmurelor de... rugăciuni. „Nu știam. Vă rog-"

— Nu există nimic pentru care să-ți ceri scuze, îl întrerupse Ash. Încărcarea de energie a dispărut din aer în timp ce umbrele ondulate au dispărut în jurul nostru. Urletul s-a oprit. Caii liniștit. Zâmbetul lui Ash se extinsese într-un zâmbet. "Cre tere."

Gardienii stăteau stângaci, cu ochii mari de frică și trupurile tremurând. Nu-i puteam învinovăți pe cei ale căror buze încă se mișcau în rugăciuni tăcute, dar m-a frapat – ce se spusese despre felul în care se simțeau muritorii când erau lângă Kolis, adevăratul Primar al Morții. Cum au reacționat la el.

Cum reac iona Sotoria la el.

Era la fel ca cei care stăteau în fața lui Ash acum – cei care probabil ar fi plâns cu lacrimi de bucurie dacă Kolis ar fi fost cel care ar fi plecat din Pinelands. S-ar fi grăbit să-l întâmpine și să se închine la picioarele lui.

Ei ar primi un monstru care s-a prezentat ca un salvator, totul pentru că l-au crezut a fi Primarul Vieții.

O eticheta. Un titlu. O credință cu privire la ceea ce este bine și ce este rău

a schimbat totul. Și nu ar trebui să fie așa.

„Suntem aici să vorbim cu Prințesa Kayleigh.” Am vorbit atunci, atrăgând privirile gardienilor. Habar n-aveam ce credeau ei când se uitau la mine, dacă credeau că sunt un zeu sau nu. „Este în reședință?”

— E-ea, spuse un gardian. „Ea este întotdeauna. Preferă conacul în locul Castelului Redrock.”

"Bun." Ash a zâmbit și nu eram sigur dacă asta i-a pus pe vreunul dintre paznici u ura. „Ne va duce unul dintre voi la ea?”

Ash a afișat o nouă putere primordială de care nu știam că este capabil.

Moneda nu a căzut din copaci, așa cum îl auzisem odată pe regele Ernald spunându-i lui Tavius, dar monedele au sărit din pământ, sub cizmele lui Ash, în timp ce urmăream un gardian uluit în conac. A lăsat în urmă destule bogății pentru ca paznicii să se hrănească pe ei înșiși și pe familiile lor timp de câțiva ani.

Nu spuse nimic în timp ce mă uitam la el întrebător, dar știam că făcuse asta pentru a-și repara spaima pe care le-o provocase.

Așa cum făcuse pentru paznicul care ne conducea pe lângă bannerele verzi și galbene care purtau emblema unei corăbii care împodobeau holul conacului Cauldra. Punga de la șoldul paznicului se umflase din cauza zgomotului liniștit al monedelor de care bărbatul nu-și dădea seama. S-a oprit în fața unei mici camere de primire.

În spațiul luminat de soare, Prințesa stătea pe o canapea, cu picioarele ascunse sub tivul unei rochii de zi liliac. Citea dintr-o carte în poală în timp ce își trecu mâna pe spatele unei pisici alb-negru ghemuite lângă ea, cu masa de păr castaniu a lui Kayleigh îngrămădită într-un nod deasupra capului ei plecat.

Pisica ne-a observat prima, ridicându-și capul blănos pentru a ne arunca o privire adormită. Privirea a dat impresia clară că a fost enervat de întreruperea noastră.

Paznicul și-a dres glasul, înclinându-se adânc. „Prițesă Kayleigh, ai vizitatori.”

Kayleigh smuci puțin la sunetul vocii lui, capul ei ridicându-se brusc. Viziunea pe care o văzusem despre ea în iazurile din Divanash fusese exactă.

Arăta sănătoasă. Fericit. Nimic ca ultima dată când o văzusem personal.

Și s-a uitat direct la mine. Surpriza îi făcu ochii mari. „Dumnezeul meu, tu ești, Seraphena?" spuse ea, cu pieptul ridicându-se brusc în timp ce închise cartea în poală.

Am dat din cap. "Este."

"Cum ai făcut...?" Ea a încetat în timp ce a aruncat o privire către Ash. Sângele curgea rapid de pe chipul ei în formă de inimă. „Dumnezeul meu, ești un..." Ea se ridică atât de repede, încât cartea căzu din poală ca să se prăbușească de covorul gros. Pisica dădu o lovitură iritată din coadă de pe perna acum liberă. Ea a început să se coboare — „Nu este necesar". Ash a oprit-o, spre u urarea

mea i spre surprinderea ei i a gardianului. „Nu trebuie să te înclini."

Ochii ei verzi de pădure erau strălucitori. "Dar-"

„Este în regulă", am sărit înăuntru. „Nu este genul Primal care mi se înclină".

— Ei bine, uneori sunt, murmură el.

I-am aruncat o privire în timp ce Kayleigh se uita confuză. „Trebuie să vorbim cu tine." Am aruncat o privire către gardian. "In privat."

Ea a dat din cap, înghițind. — Îți mulțumesc că i-ai adus aici, Rolio.

Paznicul ezită, dar Prințesa îi aruncă un zâmbet ferm și un încuviințare rapidă din cap. Rolio s-a dat înapoi din cameră, dându-ne un loc larg. Nu s-a rătăcit, totuși, departe, mișcându-se doar la jumătatea holului. Mi-a plăcut că era loial în ciuda fricii lui.

„Am probleme?" întrebă Kayleigh.

"Ce?" M-am concentrat asupra ei. "Nu. De ce ai crede asa ceva?"

Nu părea atât de încrezătoare în timp ce se uită la Ash. „Ești un... un zeu primordial. Îmi dau seama după ochii tăi." Ea a înghițit. „Doar Primals pe care i-am văzut au ochi argintii."

Sprâncenele mele s-au ridicat. „Câți primari ai văzut?"

— Destul, spuse ea, apoi închise pentru scurt timp ochii. Chiar am sperat ca Ash să păstreze ce Primal era pentru sine. "Îmi pare rău. Nu am vrut să supăr."

„Nici unul luat, prințesă", a răspuns Ash, privind-o cu atenție. Știam că o citea. „Nu există niciun motiv să ne temem. Nu suntem aici să vă facem rău."

Ea a dat din cap, dar neîncrederea s-a instalat în trăsăturile ei pe măsură ce neliniștea a înflorit în mine. M-am gândit la ceea ce a avertizat Ash că începe deja să se întâmple în alte regate. „Ce s-a întâmplat când Primals au venit aici?"

Buzele ei s-au întredeschis într-o respirație scurtă în timp ce se uită la Ash. „Eu... îi cunosc

poate fi foarte jignit atunci când nu le este acordat respect.”

„Respectul se câștigă, chiar și pentru un Primal. Și încă nu am făcut nimic care să justifice onoare sau lipsă de respect.” Tonul lui se domolise. „Am venit doar să vorbim cu un bărbat pe care credem că îl cunoști. Poate că se numește Delfai.”

Kayleigh se înțepeni. — Învățatul?

„Poate”, am spus și i-am făcut o descriere rapidă.

"Da. Acesta este Delfai. El este aici de câțiva ani acum. M-a învățat să citesc limba veche.” Kayleigh și-a împreunat mâinile în timp ce privirea ei sări între noi. „Are necazuri?”

„Nu”, am șoptit, cu inima răsucindu-mi. Ce-i văzuse pe ceilalți Primiști făcând? „Vrem doar să vorbim cu el.”

Ea a dat din cap. „Cred că e în bibliotecă, chiar în josul holului.” A apărut un zâmbet scurt, plin de dragoste. „Îi place să depună registrele și jurnalele așa cum crede că ar trebui găsite. Îl înnebunește pe tatăl meu când vine aici.”

Râsul lui Kayleigh era nervos. "Îmi pare rău. Sunt atât de confuz. Nu te-am mai văzut de ani de zile, Seraphena, iar acum mă aflu în fața unui Primal care dorește să nu mă trântesc la picioarele lui... Ea se întrerupse din nou. "Îmi pare rău-"

— Din nou, nu trebuie să-ți ceri scuze, o asigură Ash. „Nu când eu sunt cel care evident că trebuie să-mi cer scuze pentru comportamentul celor de genul meu.”

Buzele lui Kayleigh formau un cerc perfect. „Ești...” Ea și-a dres glasul. „Pot să vă întreb ce instanță vă pronunțați?”

„Uhhh.” Am scos cuvântul.

Ash își înclină capul. „Eu sunt Nyktos.”

Prințesa se uită cu privirea. Nu am crezut că a luat aer în mai multe au urmat momentele de tăcere stânjenitoare. „Tu ești primordialul...”

„Moarte”, a încheiat el pentru ea.

Ea a dat încet din cap, clipind rapid în timp ce capul ei se îndrepta spre mine. "Ce mai faci-?"

"Cu el?" Mi-am smucit bărbia spre Ash, iar sprâncenele lui s-au încruntat. "E o poveste lunga."

Interesul a stârnit. „Îmi plac poveștile.”

am zâmbit. „Acesta poate fi unul pe care ai fi mai bine să nu-l știi”, am spus, îngrijorându-mă că adevărata mea identitate de muritor și noul titlu de Primal of Death’s Consort ar putea cauza probleme ei sau altora. „Poți să ne duci la Delfai?”

"Desigur." Se aplecă repede, ridicând cartea căzută. Pisica o privi cu o nemulțumire impresionantă în timp ce așeza cartea acolo unde stătuse. Ea a pornit înainte, apoi s-a oprit, uitându-se la mine. „Când am plecat din Lasania, nu m-am gândit niciodată că o să te mai văd.”

— Și eu am crezut așa, am spus.

Ea se uită la Ash. „Nu cred că ți-am mulțumit pentru ... ajutor.”

„Nu a fost nevoie.”

Gura ei s-a deschis și apoi s-a închis. „Am primit vestea în urmă cu ceva timp că prințesa Ezmeria a preluat tronul Lasaniei, dar nu s-a aflat nicio veste despre soarta prințului Tavius.”

— Fostul Prinț al Lasaniei, cu siguranță, nu mai este o preocupare – pentru tine sau pentru oricine, spuse Ash, cu vocea coborând până la un mârâit aproape. „Își petrece eternitatea în Abis.”

Am încercat să-mi opresc zâmbetul și nu am reușit, întrebându-mă dacă m-aș simți vreodată rău din cauza izbucnirii răsucite de plăcere care însoțea gândurile despre soarta lui Tavius.

Probabil că nu, mai ales când am văzut ușurarea patinând peste trăsăturile lui Kayleigh, relaxând tensiunea din jurul gurii și ochilor ei. „Oh, zeii mei. Mie... îmi era prea frică să cred că așa a fost, dar... Ea râse, ținându-și mâna la piept. „Doamne, nu ar trebui să râd. Asta mă face să par o persoană groaznică, dar nu am... Ea închise ochii. „Lordiunea noastră aproape sa încheiat, dar nu în ochii multora. Atâta timp cât a existat o șansă să-i fi fost promisă, am fost, ei bine...” Ochii ei străluceau de lacrimi. „Prin această perioadă de așteptare în care se logodește cu altul sau...”

„Nu ești o persoană groaznică. Tavius era o scuză jalnică pentru un muritor, i-am spus, dorindu-mi să fi știut că viața lui Kayleigh a fost pusă în așteptare. Mi-aș fi găsit o modalitate de a-i trimite vorbă. „Ar trebui să râzi și să sărbătorești. Nu mai ești blocat.”

Zâmbetul ei era tremurător, dar extraordinar în timp ce mă privea, privirea ei strălucitoare urmărindu-mi trăsăturile înainte de a cădea în mâna mea dreaptă – la amprenta aurie. — Nu ai fost niciodată roaba Reginei, nu-i așa?

Am tras respirația.

Prințesa Kayleigh îi aruncă o privire lui Ash. "A fost ea?"

„Nu”, a răspuns Primal, liniile și planurile feței lui înmuiindu-se. „Ea a fost cea care ar fi trebuit să fie destinată să conducă Lasania.”

Proclamația lui Ash a aprins o rafală de emoții în interiorul meu, cele pe care le-aș face

trebuie să mă opresc mai târziu.

Prințesa ne-a condus pe hol până la un set de uși grele din lemn. Era clar că dorea să ni se alăture, dar am convins-o să se întoarcă în camera de primire. Habar n-aveam cum ne va răspunde Delfai.

Sau cum ar răspunde ea știind că are un zeu care cataloga biblioteca tatălui ei.

Am dat din cap când Ash s-a uitat la mine. Apoi a împins una dintre uși, făcând nu mai mult de un pas înainte ca o voce să vorbească din caverna slab luminată a unei încăperi, într-un val de lemn de santal parfumat ușor.

„Am așteptat”, a spus un bărbat. „Trei ani lungi.”

Capitolul 44

Tapiseriile blocau orice sursă de lumină când ușa se închise în urma mea. Privirea mea a trecut peste portretele celor cu ochi de smarald și peste rafturile puternic stivuite din perete, oprindu-se la sursa vocii.

Un bărbat stătea lângă rafturile cu cărți, cu părul întunecat periând umerii unei tunici albastre strălucitoare. Era cu spatele la noi, brațele legănând ceea ce părea a fi un teanc de cărți.

Ash s-a mutat în centrul bibliotecii lângă o canapea și scaune cu perne aurii. "Chiar așa?"

„Așa este", a răspuns zeul, aplecându-se pentru a aluneca o carte între alte două. „Începeam să devin puțin nerăbdător. Din fericire, Cauldra Manor este un loc minunat. La fel și familia Balfour. Numele lor va fi onorat mult după căderea marilor împărății."

I-am trimis lui Ash o ridicare de sprâncene întrebătoare când m-am alăturat lui. „Este un nume de onoare acum."

„Dar va deveni unul vechi, onorat, mult după ce oasele mele se vor transforma în cenu ă." Delfai se uită peste umăr. Ochii de onix adânc înfipți în piele de chihlimbar i-au întâlnit pe ai mei. Abia părea mai bătrân decât mine, dar acei ochi... erau la fel de negri și nesfârșiți ca ai lui Holland. „Este un nume, dacă Fates dorește, s-ar putea să știi într-o zi."

Un fior mi-a curs pe coloana vertebrală.

„Dar numele Balfour este unul interesant", a continuat el înainte ca Ash sau eu să putem răspunde. „La fel și strămoșii lor. Unul îmi vine în minte. Un oracol. Ultimul care s-a născut." Un zâmbet slab apăru în timp ce își înclină capul într-o parte.
„Era foarte drăguță și mi-a plăcut să vorbesc cu ea. Prințesa de aici îmi amintește de ea. Poate de aceea mă simt confortabil aici."

— Nu suntem aici să discutăm despre familia Balfour, îl întrerupse Ash.

"Știu." Delfai s-a întors spre noi. „Ai venit să cauți cunoștințe despre cum să repeți ceea ce nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată."

— Asta ar fi, spuse Ash, încrucișându-și brațele. „Vrem să știm cum

jarul a fost transferat."

— Vrei să știi mai mult decât atât, a corectat Delfai. „Arae, chiar și cu tot ce pot vedea, erau îngrijorați de ceea ce nu puteau prezice. Nevăzutul. Necunoscut. Posibilitățile. Și nimic nu i-a îngrijorat mai mult decât un dezechilibru al puterii primordiale. Soarta dorea ceva în cazul în care a venit vreodată un moment când un nou Primal trebuie să se ridice, dar nu a existat un Primal al Vieții care să-i urce." Capul întunecat al lui Delfai s-a plecat în timp ce mergea pe rafturi. „Evident, unul dintre ei a prevăzut ceva din ceea ce avea să vină, dar niciunul dintre ei nu a avut suficientă previziune pentru a vedea că ceea ce au creat ar putea fi folosit pentru a realiza ceea ce au căutat să prevină: un rege fals." El a chicotit, aplecându-se. „Soarta chiar ia naiba cu Soarta ".

Am schimbat o privire cu Ash. „Ce au creat ei?"

„O conductă suficient de puternică pentru a stoca și transfera pentru scurt timp jarul atât volatil, cât și imprevizibil în starea lor brută, neadăpostită." Delfai și-a trecut degetele peste cotorul cărților, buzele mișcându-se într-un murmur tăcut până a găsit tot ce căuta. A împins câteva volume deoparte și a alunecat în cel pe care îl ținea. „Trebuiau să meargă adânc în Dealurile Nemuritoare pentru a găsi așa ceva."

„Dealurile nemuritoare sunt în tărâmul muritorilor", am spus în timp ce îmi treceam degetul mare pe interiorul palmei și peste amprentă. „O întindere de munți de-a lungul regiunii de nord a regatului Terra."

„Dar ei au fost odată fără nume, doar o altă porțiune de pământ neatins, dar nepătat de om sau zeu." Delfai ne-a înfruntat. „Până când Arae au evocat inima munților – o piatră prețioasă creată de flăcările dragonilor care locuiau pe acest tărâm cu eoni în urmă înainte ca Primals să poată vărsa lacrimi de bucurie. A fost primul de acest gen, cunoscut nu numai pentru puterea sa indestructibilă, ci și pentru frumusețea sa neregulată, zimțată și strălucirea argintie. Ei au numit diamantul Steaua."

Ash se încruntă în timp ce sprâncenele mele se ridicau. „Nu am auzit de așa ceva."

Zeul a zâmbit. „Nu ai fost menită să faci asta. Nimeni în afară de Arae nu era ar trebui să știe de existența lui."

„De ce îndepărtarea diamantului a făcut ca munții să fie numiți Dealurile Nemuritoare?" am tăiat.

„Nu sunt întrebări mai importante de pus?" întrebă zeul.

M-am uitat la el. „Sunt pe deplin conștient de faptul că există, dar sunt curioasă."

Delfai pufni. „Ai văzut Dealurile Nemuritoare?"

"Nu." Dacă mă gândesc bine, nici măcar nu văzusem picturi ale pământului.

Un rânjet ironic trase de buzele lui Ash. „Ei și-au primit numele pentru că numai cele mai tolerante dintre plante și creaturi pot supraviețui munților, care au întinderi lungi și sterile, oferind puțină hrană sau adăpost. Niciun muritor nu ar supraviețui mult în acele condiții."

Mi-am încrucișat brațele. „Dar de ce a avut un asemenea efect îndepărtarea diamantului?"

„Arae a trebuit să erupă jumătate din munte pentru a găsi diamantul", a spus Delfai explicat. „Roca și gazul încălzit au schimbat irevocabil peisajul."

„Oh", am murmurat. „Presupun că asta ar face."

— Deci, Arae și-au luat conducta, a spus Ash, aducându-ne înapoi pe drumul cel bun. "Modul în care este folosit?"

„În multe scopuri. Dar pentru intentia ta?" Delfai s-a așezat pe canapea cu un oftat care se potrivea cu un zeu al vârstei lui, unde aspectul lui nu. „Este un proces destul de simplu. Fie un Primal, fie un Arae ar fi nevoie pentru a-l folosi - doar că au genul de esență necesar pentru a forța un astfel de transfer. Apoi contactați. Între Primal în care se află în prezent și zeul în care urmează să fie transferat... sau, în cazul în care a fost folosit, deținut de ambii Primali. Steaua ar transfera jarul."

"Asta e tot?" Tonul lui Ash răsună de neîncredere.

„Așa cum am spus, este un proces destul de simplu." Delfai ne-a zâmbit. „The Arae sunt cunoscuți pentru natura lor adesea simplistă, nu-i așa?

Nu eram atât de sigur de asta, dar m-am bucurat că asta nu a implicat un fel de vrajă complicată.

"Aștepta. Dacă diamantul nu trebuia să fie cunoscut, atunci de ce naiba i-a spus soarta lui Kolis despre Steaua?

Am tras aer în piept, realizând că Holland trebuie să fi știut asta, dar a mințit. Sau a avut? Partajarea acestor informații ar putea fi văzută ca depășirea unei linii?
Apoi, din nou, ceea ce făcuse acest Arae trecuse cu siguranță toate liniile.
„Nu ar trebui ca Arae să fie... nu știu, neutri și să nu se amestece în soartă? A da lui Kolis Steaua sună cu siguranță ca o interferență pentru mine."

Ochii lui întunecați s-au îndreptat spre ai mei. „Arae parcurg adesea o linie fină de îndrumări și interferențe, nu-i așa?

M-am înțepenit, iar zâmbetul lui Delfai a crescut până când un fior de neliniște mi-a plutit pe șira spinării. Apoi mi-am amintit ce mi-a spus Ash despre cum au căzut Primals. „Când Primals au început să simtă emoții, la fel și Arae."

Ash dădu din cap. „Îmi imaginez că majoritatea au rămas neutri, dar capacitatea de a face

simți că emoția a schimbat totul.”

— Și toți, a adăugat Delfai, întorcându-i lui Ash acel zâmbet ciudat. „Nu știu care dintre ele i-a dat lui Kolis ceea ce și-a dorit și nici adevăratul motiv din spatele acestui lucru. Ar fi putut fi un act nefast sau pur și simplu au căzut pradă a ceea ce se temeau că li se va întâmpla Primals dacă ar putea iubi. Este posibil ca emoțiile lor să fi fost exploatate, forțându-i să facă un astfel de act pentru a proteja pe cineva pe care l-au iubit.”

„Iubire”, am murmurat, am înghițit. „Poate că este o slăbiciune.”

„Cred că este singurul lucru mai imprevizibil decât chiar și un jar primar. Prin urmare, mai puternic”, a contracara Delfai, atrăgându-mi privirea spre el.
„Dragostea face posibil orice . Face pe oricine capabil de neașteptat.”

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul, inconfortabil în timp ce zeul continua să mă privească. „Unde este acest diamant acum?”

Ochii lui întunecați străluceau. — Kolis o are, spuse el, iar stomacul mi s-a scufundat. „El știe de ce este capabil. Nu și-ar dori ca nimeni altcineva să poată accesa el.”

— Grozav, mârâi Ash cu un fulger de colți.

„Dar vrei să știi cum să scoți jarul de pe ea”, a spus Delfai. „Pentru a face asta, nu ai avea nevoie de Steaua.”

Mi s-a repezit capul. „Putem obține puțin mai multe detalii despre asta?”

„În acest moment, ești pur și simplu vasul muritor pentru jar...”

„Nu este pur și simplu un vas”, mârâi Ash în timp ce Eather încărca aerul. "Nu acum. Nu înainte de acest moment și nici înainte.”

Respirația și inima m-au lăsat puțin amețită în timp ce mă uitam la
Frasin. Am vrut să-l îmbrățișez. Saruta-l.

"Scuzele mele." Zeul și-a plecat capul. „Ceea ce am vrut să spun este că ea este deținătoarea actuală a jarului, o ființă vie care permite jarului să crească la putere. Prin urmare, transferul lor de la ea nu va fi la fel ca să îndepărtezi jarul dintr-un Primal născut și complet Înălțat.”
Privirea lui ciudată și neclintită s-a așezat asupra mea. „Ar trebui doar să fie luate de la tine. Și acest lucru va însemna doar un impact destul de minor asupra tărâmurilor.”

Eu... am simțit ușurare. Ascuțit și dulce. Dar în pieptul meu înflorise și frica.

Privirea lui Delfai alunecă spre Ash. „Vei deveni ceea ce ai fost odată menit să fii după ce tatăl tău a intrat în Arcadia. Adevăratul Primar al Vieții și Regele Zeilor.”

Am crezut că sună corect și corect, dar jarul... fredona

neregulat. Aproape ca și cum nu le-ar plăcea ceea ce auzeau. Dar jarul nu era un fel de entitate conștientă. Ei au fost... mi-au răspuns. Spre emoțiile mele. La ceea ce mă gândeam.

La gânduri pe care s-ar putea să nu le recunosc.

Ușurarea îi atenuase liniile feței lui Ash în timp ce el întrebă: „Cum exact le-aș lua de la ea?”

„Un alt proces simplu. Unul care ar fi putut avea loc în orice moment în timpul sacrificării ei și înainte de Înălțarea ei.” Delfai încă îl privea pe Ash în aceeași manieră tulburătoare în care mă privise. „Trebuie să te hrănești din ea.”

"Asta este?" Încruntat, m-am uitat la Ash. „Dar el s-a hrănit cu mine.”

De pe buzele lui Delfai dispăru zâmbetul ciudat. „Trebuie să se hrănească până când i se ia ultima picătură de sânge. Până când nu mai rămâne decât jarul. Apoi, se vor transfera la el. El va Urca. Dar tu... Oftă el. „Nu vei supraviețui. Tu vei muri."

Capitolul 45

Nu vei supraviețui.

Am tresărit când cuvintele zeului răsunau iar și iar.

"Nu. Nu, mârâi Ash în timp ce energia încărca aerul. Umbrele înfloreau sub carnea lui, răscolindu-se rapid. "Gresesti."

„Puteți îndepărta cu succes jarul. Orice Primal ar putea pentru că ea este, indiferent dacă intenționa sau nu tatăl tău, un substituent pentru ei, spuse Delfai destul de încet, dar parcă ar fi strigat cuvintele. „Tărâmurile au noroc că nimeni altcineva nu a aflat despre existența lor în ea", a spus el, iar eu am tresărit. „Dar ea nu poate supraviețui unui astfel de act."

Moartea te găsește mereu. Vocea lui Holland mi-a șoptit prin gânduri. Prin mâinile unui zeu sau a unui muritor dezinformat. De Kolis însuși și chiar de Moarte.

Frasin.

Am râs.

În timp ce mă uitam la ei, am râs. Nu m-am putut abține. Sunetul era ciudat, prea puternic, dar prea fragil.

Capul lui Ash s-a repezit la al meu. Ochii lui erau aproape puri globuri de pământ. Umbrele i se năpustiră peste obraji, în timp ce cârlige slabe se revărsau în spațiul din jurul lui. Era aproape să se schimbe, să-și piardă controlul, iar eu...

Eram doar acolo.

Podeaua nu se simțea ca și cum s-ar fi mișcat sub mine, așa cum făcuse ultima oară când auzisem pe cineva vorbind despre moartea mea atât de răspicat. Nu a fost nicio surpriză. Fără șoc. Și poate pentru că știam asta. Nu am făcut-o? Mi-aș putea permite să scap pentru o vreme de soarta mea. Dar, în adâncul sufletului, știam că nu voi putea fugi de ea.

— Nu, repetă Ash de parcă singurul cuvânt ar fi schimbat ceea ce spusese Delfai. Ce ne spusese deja un Arae. El a clătinat din cap, liniile de tensiune strângându-și gura în timp ce ochii i se fixau pe ai mei. „Trebuie să fie ceva", râpă el, întorcându-se înapoi către Delfai. „Nu poate fi un ori-sau

situatie. Trebuie să existe o modalitate de a îndepărta jarul fără a-i provoca rău. Tatăl meu a supraviețuit...

„Tatăl tău s-a născut un zeu destinat să urce în primaritatea sa, la fel ca tine. Jarul i-a aparținut. Erau ascunși în linia ei de sânge, în corpul ei muritor. Nu i-au aparținut, spuse el pe același ton liniștit și plat. „Tot ce a fost nevoie de o picătură de sânge Primal pentru ca ei să devină mai puternici în ea și să facă imposibil pentru nimeni să îndepărteze jarul.”

A spus despre ce ne-a avertizat Holland. „Au fuzionat cu ea.
Chiar dacă ai fi încercat să faci asta în momentul în care ai devenit conștient că ambele jaruri se află în interiorul ei, rezultatul final ar fi în continuare același. Ar fi ca și cum i-ai tăia inima. Există doar trei opțiuni aici. Fie deveniți adevăratul Primal al Vieții și restabiliți echilibrul în tărâmuri. Altcineva, un alt Primal, le ia – și nu cred că niciunul dintre noi își dorește asta. Sau își finalizează Ascensiunea și deja te-ai asigurat că...”

„Nu.” Ochii mi s-au deschis în timp ce jarul din pieptul meu a vibrat, împingând un val de căldură și energie prin vene. A lovit aerul. Sticla crăpată. „Nu termina acea propoziție.”

Delfai se lăsă pe spate. „Îmi pare rău, dar vei muri în orice caz.” A oftat, iar sunetul a fost ceva... care acceptă. Demisionat. „Dacă tărâmurile sunt salvate în acest proces depinde de...”

Ash păși în umbră, apucându-l pe zeu de gât și trântindu-l în raftul de cărți la câțiva metri în spatele canapelei și a podelei, zgâiind mobila. Cărțile s-au înclinat înainte, căzând ca ploaia și lovind de pe podea.

"Stop!" Am plâns, alergând înainte.

„Moartea ei nu va veni în mâinile mele”, a mârâit Ash cu o voce guturală, abia de recunoscut. În spatele lui apăru conturul cețos al aripilor făcute din alu. Esența a izbucnit de-a lungul brațelor lui goale. „Este un răspuns inacceptabil.”

Stomacul mi s-a zguduit când am ajuns la ei, văzând că acum doar eather îi umplea ochii, iar sângele... sângele a început să picure din nasul și colțul gurii lui Delfai. Zeul a început să facă spasme, iar venele de sub piele s-au luminat.

Buzele lui Ash s-au desprins pe spate, dezvăluindu-
și colții — „Nu! Am strigat. „Nu este vina lui.”

"Poate nu." Vocea lui Ash a scăzut, devenind nimic mai mult decât sânge și umbre. „Dar poate că va deveni mai creativ în răspunsurile sale odată ce va petrece ceva timp în Abis.”

„Asta nu va ajuta. Ne-a spus ce știe. Răspunsul nu se va schimba.” L-am prins de brațul lui Ash. Șocul esenței mi-a aruncat firele de păr înapoi de pe față. Pielea i se simțea ca gheața și piatra. "Frasin."

Capul lui s-a repezit spre al meu, iar inima mea s-a bâlbâit. Umbrele se liniștiseră, lăsându-i trupului un mozaic izbitor de bronz auriu și miezul nopții. El era mai primar decât omul.

„Nu este vina lui, Ash.” Am înghițit în sec, netezindu-mi degetul mare peste pielea tare a antebrațului lui. „Îl răniți și nu merită asta.
Nu mai meriti o alta nota. Lasa-l sa plece. Vă rog."

A trecut o secundă. Doar o bătaie de inimă. Dar mi s-a părut o eternitate când se uita la mine, cu trupul încordat de putere și violență, liniile izbitoare ale trăsăturilor lui răsucite de furie.

Apoi l-a eliberat pe zeu.

Ei bine, l-am lăsat jos.

Oricum, Delfai era liber.

A aterizat destul de tare încât să mai scuture câteva cărți. Au lovit podeaua în jurul lui în timp ce el se apleca pe o parte, cu mâna la gât, șuierând.
Rănită, dar în viață.

Nu i-am dat drumul brațului lui Ash, iar el nu și-a îndepărtat privirea de la mine când l-am forțat să se întoarcă din Delfai. Încet, umbrele s-au stins din carnea lui, iar pamantul s-a retras din ochii lui.

— Ar trebui să fiu mort, a răpit Delfai. „Mi-am văzut moartea”.

Încruntat, m-am uitat la zeu, dar nu i-am dat drumul brațului lui Ash.

„Trebuia să mă omori.” Delfai se lăsă pe spate de raftul cu cărți, cu pete de piele de-a lungul brațelor și gâtului carbonizate. Mi s-a învârtit stomacul. „Așa am murit”.

„Ei bine, nu ești mort, datorită ei.” Maxilarul lui Ash lucra în timp ce se uita la el zeul de parcă ar fi fost pe cale să se răzgândească. "Felicitări."

Degetele lui Delfai s-au oprit în jurul gâtului. „Ar putea fi un motiv de sărbătoare.” Mâna i-a căzut în poală. „Poate că există o fiară de argint și o lună cea mai strălucitoare. Două. Nici unul, a divagat el. „Doi, apoi unul.”

„Despre ce naiba vorbești?” întrebă Ash.

"Nimic." El a zâmbit larg, dezvăluind dinții striați de sânge. „Nimic decât speranță.”

Erau șanse mari ca Ash să fi făcut ceva rău minții lui Delfai, pentru că ceea ce vorbise despre el nu avea sens. Bestie de argint? Cea mai strălucitoare lună? Mi-a amintit de titlul pe care mi-l dăduse Ash, dar chiar nu știam de ce s-ar divaga despre asta – și sincer nu conta.

Niciunul dintre noi nu a vorbit când am părăsit Conacul Cauldra, trecând pe lângă paznici care s-au înclinat în grabă, dar au păstrat o distanță sănătoasă. Am vrut să-mi iau rămas bun de la Kayleigh, dar știam că nu ar fi înțelept să zăbovim.

Nu atunci când eather violent și frenetic încă se scurgea în aer în jurul lui Ash.

Și nu credeam că am în mine să țin o conversație adecvată.

Mintea mea era prea concentrată asupra a ceea ce urma.

Ceea ce nu se mai putea nega.

A fost cel mai ciudat lucru în timp ce coboram dealul stâncos, simțind căldura soarelui pe fața mea. Devastarea tuturor ce-ar fi dacă asta nu s-ar întâmpla. Cunoașterea că sfârșitul se apropie cu adevărat de data asta. Și prăbușirea totală a speranței.

Totul a fost mai degrabă... eliberator.

O liniște s-a așezat peste mine.

Presiunea mereu prezentă asupra pieptului meu era încă acolo, dar nu s-a strâns atât de tare cum a făcut-o. Și poate pentru că întotdeauna mă așteptam să mor. Poate pentru că sufletul din mine trăise și el prin multe morți.

Până la urmă, moartea fusese tovarășul meu constant, un vechi prieten pe care știam mereu că, în adâncul sufletului, îl va vizita într-o zi.

M-am uitat la Ash. S-a uitat drept înainte, mușchiul maxilarului îi ticăie cu fiecare pas. Tocmai ajunsesem la pini când am spus: „Oprește-te”.

„Trebuie să ne întoarcem în Shadowlands”, a spus el.

"Trebuie sa vorbim."

"Trebuie sa ma gandesc."

Respirația pe care am luat-o a fost tremurătoare când l-am urmat în standul gros al pini. „Trebuie să o faci.”

Ash se opri. „Nu am nimic de făcut.”

„Asta e o prostie și știi asta.” M-am oprit la câțiva pași de el, înțelegând că se ivi. „Tu... ai știut cum să scoți jarul de pe

eu în tot acest timp, nu-i așa?

Umerii i s-au înțepenit.

— Zei, am optit eu răgu it. Pentru că știam — știam — am dreptate.

„Nu știam sigur. Nu e ca și cum ar fi existat vreodată altul ca tine - un muritor cu tăciune primară în el. Capul i s-a plecat. „Dar m-am gândit că a te epuiza complet era o posibilitate."

Ar fi putut face asta oricând. Mi-a luat jarul. El ar fi putut Ascende. L-a oprit pe Kolis. Vese oprite . Dar nu a făcut-o.

Pentru că știa că mă va ucide.

Mi-am lăsat capul să cadă pe spate în timp ce am tras respirații adânci și usturatoare.

— Dar știam că nu așa a luat Kolis jarul, spuse Ash. „Eu știam că a existat o altă cale."

Dar nu a fost.

Clipind din umezeala din ochi, mi-am lăsat capul în jos. "Noi am venit aici pentru a învăța cum să transferăm jarul și acum știm."

Nu spuse nimic, dar aerul s-a rărit și s-a răcit. Câteva ace au căzut din crengile pinilor, plutind spre pământ.

Inima a început să-mi bată cu putere când gâtul mi s-a strâns. „Nu există altă opțiune. Nu putem permite altcuiva să învețe despre jar și să-l ia."

Încet, s-a îndreptat spre mine, cu trăsăturile aspre. „ Trebuie să existe o altă cale. Poate Steaua..."

„Cum l-am recupera? Știi unde îl ține Kolis? Cunoașteți pe cineva care ar fi dispus să ne împărtășească această mică informație? Nu. Și chiar dacă am putea găsi Steaua, ai auzit ce a spus Delfai. E prea tarziu. Jarul s-a contopit cu mine. Îndepărtarea lor mă va ucide în orice caz, iar eu... nu vreau să mor.

„Mă bucur să aud că în sfârșit simți așa."

Am ignorat asta. „Vreau un viitor. vreau să trăiesc. Vreau să experimentez o viață în care am controlul asupra viitorului meu. Ne vreau, am șoptit. „Dar am nevoie de un viitor în care să-l învingem pe Kolis și Rot să dispară. Unde cei din Iliseeum și din tărâmul muritorilor sunt în siguranță. Asta e important. Singurul lucru care contează."

— Nu, nu este singurul lucru care contează, Sera. Ochii i-au strălucit. "Tu. Nu al naibii de jar. Nu nenorocitele de tărâmuri. Tu contezi."

Mi s-a întrerupt respirația când am închis ochii împotriva bogăției de emoții care se ridica. Eu... am contat. Pe mine. Dar asta nu era vorba doar despre mine. Am știut că.

La fel si el. „Nu există altă cale.” Un tremur a trecut prin mine când am deschis ochii. „Am înțeles asta. Și nu e vina ta.”

Și-a întors privirea, înghițind. "Stop-"

— Nu este , am insistat. „Nu este corect sau corect, dar știi ce ai de făcut, Ash.”

— Nu, mârâi el, cu capul răsturnându-se înapoi spre al meu. A făcut un pas scurt și măsurat spre mine și apoi a pășit în umbră, apărând direct în fața mea. „ Nu mă spune așa când vorbești despre mine să-ți pun capăt vieții atât de dezinvolt.”

Presiunea mi-a cuprins pieptul ca un nod înfipt în gât – un amestec de emoții prea crud pentru ca eu să le înțeleg pe deplin. "Îmi pare rău."

„Îți pare rău?” Un râs zdrențuit l-a părăsit. „Fates, îți pare rău. Îl pot gusta. Vanilie, dar acidulată.” El clătină din cap neîncrezător. „Simți simpatie – angoasă – pentru mine.”

Am tras scurt aer în piept, apăsându-mi palma dreaptă pe inimă. Simpatie. angoasa. Asta și rezoluția până la oase au fost ceea ce am simțit. „Nu ai făcut nimic rău.”

„Nici tu.”

„Cum dracu poți să spui asta?” Ash urlă, destul de tare încât, chiar și cu distanța pe care o parcurisem, era probabil să fi auzit cineva. Mă îndoiam totuși că cineva ar îndrăzni să se aventureze în pini. „Pentru că era o altă opțiune. Te-aș fi putut salva.”

„Asta nu depinde de tine.” Întinzând mâna, i-am strâns obrajii rece. A început să se îndepărteze, dar m-am ținut în timp ce jarul zumzăia. Esența îi spulberă ochii – de asemenea, mânie și agonie. Am tras scurt respirația și aproape m-am înecat cu parfumul de pin. „Chiar dacă ai avea kardia ta, Ash, nu era nicio garanție că mă vei iubi...”

"Da este." Ochii lui erau mari și sălbatici când îmi prinsea încheieturile. „Te-aș fi iubit dacă aș fi putut. Nu m-ar fi oprit.”

O zguduire a trecut prin mine. Declarația lui a fost la fel de puternică ca una de dragoste și m-a zguduit. M-a zguduit până când jarul a început să zumzeze și să tremure, până când am gustat din stâncă care se adună în fundul gâtului. Colțurile ochilor mi-au început să se lumineze.

„Sărută-mă”, am șoptit.

Nu a fost nicio ezitare.

Ash m-a atras spre el, ridicându-mă pe vârfurile degetelor de la picioare, în timp ce gura lui se cobora spre a mea. Am tresărit amândoi la atingerea buzelor noastre. Sărutul a fost

blând și tentativ, plin de reverență și întristare. Lacrimile mi-au năvălit ochii strâns închiși. Un geamăt sfâșiat de suflet a bubuit din pieptul lui Ash și prin al meu.

Jarul a continuat să fredoneze.

Ma durea inima.

Brațele lui Ash mă înconjurau, mâinile ținându-mi împletitura, șoldul. M-a tras și mai aproape de el, cu trupurile noastre înroșite. Capul i s-a înclinat, sărutul s-a adâncit cu o mișcare a limbii împotriva mea, o ciocnire de dinți împotriva colților. Și din toată angoasa s-a născut disperarea, una de nevoie și nevoie, și a fost mistuitoare.

Nu a existat nicio ezitare când ni s-au deschis gurile și privirile ni s-au ciocnit. Nu au existat cuvinte în timp ce buzele lui s-au întors la ale mele și ne-am întins unul spre celălalt, nasturii fiind deschiși, pantalonii și lenjeria intimă împinse în jos. Buzele noastre nu s-au despărțit când el m-a coborât pe pământul cu ace de pin și m-a luat cu o lovitură adâncă a șoldurilor.

Gura lui mi-a captat strigătul de plăcere și mi-a răspuns cu un mârâit aprins. Cu pantalonii strânși chiar sub genunchi, nu puteam să-mi ridic picioarele sau să le lărgesc. Mișcarea restrânsă făcea ca fiecare împingere să fie strânsă și un nerv îngrozitor de intens în timp ce l-am strâns de brațe.

Asta era tot ce puteam să fac – să țin în timp ce se mișca înăuntru și ieși, mergând cât de adânc putea, grăbindu-mă, conducându-mă până la marginea subțire a plăcerii și durerii.

S-a așezat adânc în mine, ridicându-și gura de a mea în timp ce mă strângea pe obraz, liniștindu-se. „Mi-aș dori...” șopti el răgușit, trăgându-și degetele peste pistruii care mă întindeau pe obraz. „Mi-aș fi dorit să nu mi se îndepărteze niciodată kardia .”

Ochii mi s-au deschis.

Ochii lui străluceau cu o... o strălucire roșie. Lacrimi primare de durere. "Eu niciodata voia să iubească. Nu până la tine, Liesa.”

Aerul mi s-a blocat în gât când pieptul meu s-a strâns și s-a umflat, un conflict creșterea emoției. "Știu."

S-a scuturat, apoi a pierdut orice aparență de control. Șoldurile lui s-au afundat pe ale mele, fiecare a promițând ceea ce inima lui nu putea oferi. Fiecare respirație zdrențuită între noi crudă și frumoasă. Plăcerea a crescut. A urmat întristarea.

Și când eliberarea ne-a găsit, ne-a luat pe amândoi, lăsându-ne zguduiți și puțin distruși.

Niciunul dintre noi nu s-a mutat multă vreme. În tăcere, am absorbit senzația inimii lui bătând pe pieptul meu, greutatea rece a corpului lui, în timp ce mă uitam la pinii cu ace de deasupra noastră. „Poți să-mi faci o promisiune?”

Și-a ridicat capul și ochii plini de lumina argintie a lunii i-au întâlnit pe ai mei.

— Orice, Liesa.

„Când va veni timpul”, am șoptit, „poți să mă duci la lacul meu? eu vreau să se facă acolo.”

Pieptul lui Ash s-a oprit lângă al meu. Ochii i s-au închis cu repeziciune când tendoanele gâtului i s-au scos în evidență, iar trăsăturile i s-au ascuțit și s-au subțiat. "I i promit."

Capitolul 46

Ash m-a strâns strâns de el de parcă s-ar fi temut că aș putea scăpa. I-am simțit inima bătând pe obrazul meu în timp ce se pregătea să ne aducă înapoi în Shadowlands.

Unde trebuia să ne pregătim. Faceți planuri. Încearcă să-ți dai seama cât timp aveam înainte de... să mor. Nu putea dura prea mult. Nu cu cât de puternic era jarul. Era posibil să mai aveam doar zile – săptămâni dacă aveam noroc.

Un fior mi-a străbătut drumul. Bărbia lui Ash mi-a zdrobit vârful capului în timp ce degetele lui s-au ondulat în jurul împletiturii mele. Vârci de întuneric luminat de lună Trandafir.

Asa ar arata moartea? O răsărire a întunericului? Nimic înainte să intru în ceața din fața Stâlpilor, neputând să aud sau să văd pe cineva lângă mine? Un vârtej ascuțit de panică crudă s-a aruncat prin mine, amenințând să rupă liniștea evocată de eșecul tuturor acelor ce-ar fi. Am închis ochii, înghițind nodul adunat acolo.

M-aș putea descurca cu asta.

A trebuit să.

Nu era altă opțiune.

Pe măsură ce șuvițele învolburate de sâmburi s-au așezat în jurul nostru, aerul rece, în mod normal stătut, al Țărilor Umbrelor a ajuns la noi, purtând parfumul puternic al lemnului ars. Jarul mi-a vibrat în piept.

„Ceva nu e în regulă. Există ... moarte peste tot, spuse Ash ca groază a explodat peste mine. Un strigăt răsună din Rise. "La dracu."

Ash s-a întors brusc în timp ce căldura usturătoare urlă peste capetele noastre. Focul s-a izbit în palat. Am gâfâit când întreaga structură se cutremură sub explozia flăcărilor.

Tot ce învățasem la Massene a căzut pe marginea drumului. Eram atacați.

— Așteaptă, ordonă Ash.

I-am prins partea din față a tunicii, așteptându-mă să pășească din nou,

dar a făcut un pas înainte, ridicându-mă în timp ce se lansa pe balustrada balconului său.

Ash a sărit.

„La dracu,” am gâfâit, strângând ochii închiși, în timp ce aerul acre se repezi. Stomacul mi s-a prăbușit la scurtele secunde de imponderabilitate totală și apoi am căzut.

Ash încetini înainte de a ateriza greu ghemuit. Nu am simțit impactul și nu eram sigur dacă asta se datora faptului că primise lovitura sau din cauza șocul de a sări de pe balcon.

M-a coborât în picioare în timp ce s-a ridicat, eliberându-mă. Cu inima bubuind, m-am întors și am văzut câțiva paznici de pe Rise țintind spre pământul de afară, trăgând cu săgeți.

Țipăturile ascuțite și mârâiturile guturale mi-au trimis un fior rece coloana vertebrală în timp ce Saion fugea de la porți.

„Veze?” Ash s-a tăiat.

„E încă în stază, în celula ei, dar sunt dakkai la Rise – aici și în Lethe. Bele și Rhahar sunt acolo jos, dar... Saion sa oprit în timp ce o umbră a căzut peste curte.

Ash m-a smuls înapoi ca un porumbel roșcat-negru spre noi, eliberând un șuvoi de foc. Căldura a suflat înapoi. Focul s-a izbit în pământ, ridicând pământul și stânca. Pentru o clipă, nu l-am putut vedea pe Saion printre flăcări și inima mi s-a oprit.

Focul s-a retras, dezvăluindu-l pe Saion, ridicându-se de la câțiva metri în spate. „Și nenorocitul ăla tocmai a apărut”, mârâi el. „Și deja începe să mă enerveze.”

„Davon”, a mârâit Ash și am simțit că am sărit din nou de pe balcon. Era drakenul pe care îl văzusem în Dalos — ruda îndepărtată a lui Nektas.

Ash a târât pe lângă tăietura de acum câțiva metri adâncime din pământul carbonizat și fumegând, ținându-mă de mână. „Câte draken?”

— Mai este cel puțin unul care fuge la Lethe, spuse Saion, iar mâna mea liberă s-a încremenit într-un pumn. „Nektas și Orphine îl resping, dar Nyktos, omul meu, asta...” Saion înghiți în sec, clătinând din cap în timp ce se întoarse în talie, și-a trecut o mână peste cap în timp ce arcașii de-a lungul Rise-ului trăgeau o nouă salvă de săgeți. „El este aici.”

Pielea mi s-a răcit când Ash s-a oprit.

Nu.

Nu se putea referi la Kolis.

Dar strângerea palidă de la colțurile gurii lui Saion, pulsul din ochii săi prea largi și prea strălucitori ... Și felul în care sa sufocat în timp ce continua a trimis un val de groază mai profund și mai puternic în mine.

Prin Ash.

Umbrele au înflorit imediat sub carnea lui Ash. „Kolis?”

Saion își prinse sabia. „Kyn.”

Fiecare parte din mine a rămas nemișcată. „Kyn?” am rostit, uitându-mă la Rise în timp ce paznicii alergau de-a lungul ei. Dacă Kyn ar fi aici cu drakenul lui Kolis și dakkais-ul lui...

„A venit înaintea dakkais-ului, căutându-vă – pentru amândoi”, a spus Saion. „I-am surprins pe gardieni – ne-a surprins pe toți.” A început să se întoarcă de la noi, dar s-a oprit. „Nu puteam face nimic. El este un Primal.” Se aplecă brusc, strângându-și de o parte în timp ce trase aer în piept. — Nenorocitul doar... Saion se sufocă și apoi nu mai spuse.

Nu a putut în timp ce scrâșnea din dinți, trăgându-și o mână – o mână însângerată – peste față.

Înțelegând ceea ce simțea Saion, Ash inspiră brusc, pielea i se subție și mai mult. Energia a încărcat aerul, iar jarul din pieptul meu a zumzăit și s-a scuturat.

Ash a început să meargă spre curtea de vest. L-am urmat, neliniștea mea crescând și crescând.

Saion m-a prins de braț când am trecut pe lângă el. — Nu, a răpit el. „Nu vrei să vezi asta.”

M-am liniștit, pieptul ridicându-mi și coborând în respirații scurte și superficiale. O parte din mine a vrut să asculte avertismentul lui pentru că știam că s-a întâmplat ceva. Ceva rau. Un act pe care Saion și-ar fi dorit să nu-l fi văzut.

Dar nu am putut.

Pentru că Ash nu ar fi făcut-o.

Mi-am scăpat brațul. Blestemul lui Saion s-a pierdut în ordinea unui alt baraj de săgeți. M-am grăbit, ajungând din urmă pe Ash în timp ce cercetam cerul după draken, nevăzând niciun semn de el.

Aerul mirosea diferit aici. Avea un... un indiciu de metal umed. A miros recunoscut. Sânge. Moarte.

O, dumnezei.

Deodată, am fost în locul lui Saion, dorind să-l opresc pe Ash să descopere ce astepta. „Ash”, am strigat eu.

Nu s-a oprit.

Nu până când a rotunjit colțul palatului. Apoi a făcut-o. Se smuci, dându-se cu un pas înapoi. Nu-l văzusem niciodată împiedicându-se. Teama de ceea ce văzuse m-a cuprins în timp ce traversam distanța scurtă dintre noi, văzând roșu închis peste pământul gri, crăpat și săbii aruncate. Fluxuri de roșu. Stropi de purpuriu. Bălți de sânge.

Ash și-a aruncat brațul afară, blocându-mă, dar era prea târziu.

Am văzut...

le -am văzut .

Pe stiuci, forate in pamant. Mâinile și brațele legate. Pielea lor stricată și pieptele sfâșiate, goale de inimi. Gâtele tăiate până la os.
Alții au fost tăiați atât de adânc încât capetele nu le mai erau pe umeri, ci pe pământ.

Jăracul a zumzăit ca răspuns la moarte. Spre totală lipsă de viață în timp ce îmi târam privirea peste chipuri pe care nu le recunoșteam, ochii fără viață ai celor pe lângă care trecusem în curte sau pe care îi văzusem antrenându-mă cu Ash. M-am uitat în jos.

Păr echitabil. Trăsături ascuțite, fără sânge. Ochi chihlimbari fără viață, plictisiți.

Acesta era al lui... acesta era capul lui .

Ector.

M-am clătinat, gâtul mi s-a sigilat în timp ce mi-am bătut o mână peste gură, iar un roșu mai moale mi-a captat atenția.

Culoarea vinului.

Sclipirea unui lanț de argint în jurul gâtului, îmbibat în sânge.

„Nu”, am șoptit, pielea sclipind și apoi amorțită. "Nu."

— A venit afară să ajute, spuse Saion zdrențuit din spatele nostru. „I-am spus să se întoarcă, dar Kyn a văzut-o. Iar Ector... nenorocitul de Ector a încercat să-l oprească.

M-am legănat, cu pieptul pulsat în timp ce jarul mi-a răspuns — la furtuna de emoții care răzbătea prin mine. Sângele mi s-a încălzit, umplându-mi venele cu foc.

— Bele nu știe, a râs Saion. „Ea era deja pe drum
Lethe. Ea nu știe, la naiba, începi să strălucesci.”

Nu vorbea despre Ash, care tăcuse complet și nemișcat.

Eram eu.

Un zgomot îndepărtat răsună pe cer. Davon era aproape. Era o problemă, una de care trebuia să ne dăm seama cum să ne descurcăm, dar nu puteam să mă gândesc dincolo de Aios și Ector și de zecile de vieți pierdute din cauza acestor știuci.

Nu puteam să înțeleg de ce.

Ce făcuse vreunul dintre ei?

Jarul a tresărit când am pornit spre Aios – spre ei – dar m-am forțat să mă întorc. Folosirea jarului a cauzat acest lucru. Dacă ar fi să o fac din nou, ar duce la mai multe atacuri.

Mâinile mi s-au încremenit în pumni în timp ce furia se ciocni de durere. Aș putea face ceva. Aș putea remedia asta, dar cine ar plăti pentru asta?

Nu cel care ar trebui.

Kolis.

— Kyn este încă aici? întrebă Ash, cu vocea rece și plată, când temperatura a scăzut brusc cu câteva grade.

„Când l-am văzut ultima dată, era în afara Rise", a răspuns Saion. „În spatele liniei de dakkais. Avea Cimmerian... Saion se întoarse spre cer. „Nenorocitul ăla se întoarce."

Ash se întoarse de la stiuci, departe de carnagiu. „Convocați armatele". Eather a scânteie din carnea lui învolburată în timp ce buzele i s-au dezlipit peste colți. Puterea s-a revărsat în aer. Umbrele s-au revărsat în spațiul din jurul lui, învârtindu-se și învârtindu-se, iar când ochii lui i-au întâlnit pe ai mei, erau sfere pure de argint. Bubuitul vuietului lui Davon a fost mai aproape când Ash își înclină capul spre cer.

Apoi Ash s-a ridicat.

Drept în sus ca o săgeată lansată. Dâre de lumină argintie iradiau din el, șuierând și pocnind. Conturul neclar al aripilor apăru în timp ce mâinile lui se deschideau. În afara ascensiunii, dakkais-ul urlă în timp ce Saion alerga spre un gardian călare, dându-i ordine. Ea a decolat spre porțile dinspre Pădurea Nemuritoare. Nu puteam decât să sper că ea și armatele au fost repede.

"Foc! Foc!" Am auzit — mulțumesc zeilor — strigătul lui Rhain din Rise. "Acum!"

Aerul din jurul lui Ash trosni, fulgerând într-un gri mai deschis în timp ce sâmburele se construia în interiorul lui, transformându-i pielea în nuanța pietrei de umbră pete. Aripile lui păreau aproape solide în timp ce norii întunecau cerul – nori întunecați care s-au adunat și s-au îngroșat.

Ash a devenit o furtună.

Davon apăru peste palat, cu fălcile deschise și solzi vibrând. Flăcări au izbucnit din interiorul gâtului lui.

Ash a râs.

Iar cerul tremura de tunet. Drakenul și-a desfășurat aripile, încetinind în timp ce și-a îndoit trupul, dar nu se opri.

Ash îl opri pe draken.

Ridicase o mână, și-a răsucit încheietura.

Crăpătul aripii lui Davon se pierdu în urletul răspuns al durerii.

— Zeii mei, am șoptit.

— Da, respiră Saion. „Nu ai văzut un Primal cu adevărat supărat, nu-i așa?”

Eather a izbucnit din Ash. Dâre orbitoare au luminat cerul, izbindu-se de el Davon. Drakenul s-a prăbușit în timp ce eather a alergat prin corpul lui solzis.

— Nu este frumos, a încheiat Saion.

Davon a lovit curtea cu picioarele anterioare și a împins din nou în sus cu un hohot. încă trosnind cu ether. A zburat înapoi, chiar și cu o aripă ruptă.

Nu, nu a fost frumos.

Spunându-mi că Ash va fi în regulă, m-am întors către știuci. aveam nevoie se concentreze. Aveam o treabă de făcut. Am pornit înainte, dezvelind pumnalul.

"Ce faci?"

"Ajutați-mă." M-am grăbit spre Aios. Urăsem să aleg, să aleg o viață în detrimentul alteia, dar ea era cea mai apropiată și totuși... încă avea capul ei. Nu știam ce aș putea face pentru cei care nu știau. Nu am înțeles cum funcționează jarul pentru a atașa din nou membrele și părțile, dar Aios... aș putea să o ajut și apoi să încerc cu restul. „Ajută-mă să o cobor”.

„La naiba, Sera. Ești sigur de asta? Se va simți. Vei urca pe Aios, exact cum ai făcut cu Bele.” a urmat Saion. „Va înrăutăți lucrurile...”

"Mai rau?" Am râs, iar sunetul s-a întrerupt. „Mai rău decât asta? Într-adevăr?"

„Întotdeauna se poate înrăutăți.”

Așa cum a fost și pentru Aios, care a trăit deja mult mai multă groază decât ar trebui să trăiască oricine.

— Riscurile, începu Saion.

„Știu care sunt riscurile, dar nu va conta.” Nu ar fi. Pentru că de îndată ce aveam ocazia, Ash îmi lua jarul de la mine. Nu ar mai fi așteptare. Nu s-au făcut planuri pentru a-mi da seama ce să fac cu timpul care mi-a mai rămas. A trebuit pentru că, după asta, va trebui să urce.

Și ar trebui să-l oprească pe Kolis.

„Nu vor muri astăzi”, am spus. Ignorând marginile pătate de sânge ale rochiei lui Aios, m-am aplecat și am tăiat frânghiile din jurul gleznelor ei, în timp ce cerul deasupra capului se lumina cu flăcări argintii. M-am încordat și apoi m-am relaxat în timp ce Davon a scos un alt țipăt dureros.

M-am ridicat, eliberând încheieturile legate de spatele lui Aios. Pielea ei... era rece, moale, dar nu rigidă. „Ajută-mă să o dau jos”, am spus din nou înainte de a tăia

frânghie în jurul taliei ei. Am întâlnit privirea lui Saion. „În calitate de consoartă a ta, o cer .”

Saion închise ochii pentru scurt timp, apoi dădu din cap. A venit lângă mine, încrucișându-și brațele în jurul lui Aios. „O am pe ea.” Privirea lui a întâlnit-o pe a mea. „O să vrei să-ți bagi mâna după capul ei cât mai repede posibil sau...”

Închizându-mi gura, am dat din cap. Știam ce se poate întâmpla. — În număr de trei, am spus. "Unu, doi, trei." Am tăiat frânghia și apoi m-am mișcat, întărindu-i părțile laterale ale capului ei prea slăbit în timp ce Saion și-a luat greutatea.

„Întinde-o jos. Nu în sânge.” Am căutat un loc în apropiere fără sânge.
Și a privit...

„Nici un loc nu este curat.” Saion a început să o coboare. „Acest lucru va trebui să facă.”

Clipind înapoi lacrimile în timp ce fulgerele lui Ash se arcuiau pe cer, prinzând încă o dată pe Davon, m-am lăsat în genunchi și am pus pumnalul în jos în timp ce băteam în jar, dorindu-i să răspundă. Au pulsat și au crescut, esența inundându-mi venele.

„Ține pumnalul ăla aproape”, îl sfătui Saion, cu ochii ațintiți pe Rise, în timp ce se mișca să-i sprijine capul lui Aios. „Ash îi încântă pe dakkais.” Privirea lui a trecut peste mine. „La fel ca și tine. Dakkai. Amintiți-vă, ei nu urmăresc doar esența”, a spus el, „ei o devorează”.

Mi-am pus mâinile peste pieptul deteriorat al lui Aios în timp ce m-am mârâit: „La naiba cu dakkais-ul”.

Saion scoase un râs scurt. — Îmi place de tine, spuse el, clătinând din cap, în timp ce privirea lui se întoarse spre Rise. "Tu stii asta? Eu într-adevăr."

Esența mi-a aprins din palme. "Și eu te plac."

M-am uitat în jos la Aios, fără să văd sau să aud răspunsul lui Saion în timp ce canalizam tot ce aveam către zeiță. Fluxul de putere a răspuns fără ezitare, mai rapid și mai fierbinte decât înainte. M-am concentrat asupra chipului ei, în niciun alt loc. Eather s-a ondulat peste corpul ei și s-a infiltrat în piele. Toate venele i s-au luminat, lumina se intensifică.

Din Rise se ridicau strigăte, la fel și urletele și mârâitele.

Strălucirea de sub carnea lui Aios s-a extins și a crescut, răspândindu-se dincolo de corpul ei. Sub genunchi, pământul a început să tremure.

„Iată că vine”, a avertizat Saion.

Eather a pulsat și apoi a explodat într-o explozie de putere pură, făcându-ne atât pe Saion, cât și pe mine să ne dăm înapoi în genunchi. Mi-am pierdut stăpânirea pe Aios în timp ce valul a ieșit din curte și s-a deplasat dincolo de Rise – dincolo de Shadowlands. Un fulger mai strălucitor, mai distinct, a străbătut cerul.

Apoi s-a oprit. Vantul. Tremuratul.

M-am grăbit înapoi lângă Aios, dezlipindu-i gulerul rupt al rochiei. O linie groasă roz îi înconjura gâtul. Pielea era învinețită pe inima ei, dar s-a vindecat.

Pieptul ei se ridică cu o respirație adâncă și singulară.

„Aios,” icni Saion.

Ochii ei s-au deschis – argintii și strălucitori. „Saion? Eu...” Gâtul ei a lucrat la o înghițitură, iar capul ei s-a smucit atât de repede spre mine, încât am tresărit. „Sera.”

Mâinile tremurând, am zâmbit slab. "Bună."

„Bună”, șopti ea.

Țipete răsunau prin aer, trimițând un fulger de frică prin mine. Trebuia să-l scoatem pe Aios de aici. Somnul care a venit după ceea ce tocmai făcusem nu părea ceva asupra căruia cineva avea control. Saion se răsuci spre Rise, fălcile lui întărindu-se.

Aios se strădui să se ridice în picioare când Davon cădea din cer ca un sac de bolovani, izbindu-se în pământ, dar redresându-se repede. „C-ce este...?”

Am prins-o de umeri. „Trebuie să intri înăuntru. Ascunde."

"Dar-"

"Acum."

se răsuci Saion. „Kars?”

Un paznic s-a oprit la poalele Rise și și-a schimbat direcția, îndreptându-se spre noi. Pașii i s-au încetinit, cu ochii mari.

„Adu-l pe Aios înăuntru. Acum."

Clipind, clătină din cap. "Pe el."

M-am ridicat în timp ce zeul l-a ajutat pe Aios să se ridice în picioare și apoi a ridicat-o la pieptul lui, întorcându-mă spre... „Ajută-mă să-l dau jos pe Ector”.

„Sera...”

"Eu pot sa incerc." M-am dus la gleznele lui Ector. „Trebuie să încerc. Exact așa cum a făcut el.” Ale mele gâtul ars. „La fel ca și el.”

„Da. Bine. Îl dăm jos, iar eu îl voi lua pe al lui...”

Am tresărit, dar am făcut-o repede, întinzându-l pe Ector în așa fel încât să pară aproape întreg. Întâlnindu-mă pentru scurt timp cu privirea năucită a lui Saion, l-am chemat

pe eather— „Ei vin,” strigă Rhain din Rise. "Vino înapoi. Toată lumea întoarce-te!”

Țipetele au spulberat aerul, iar jarul s-a aprins și a pulsat, peste și în timp ce m-am întins să-mi pun palmele pe pieptul nemișcat al lui Ector.

"La dracu." Saion se legăna înapoi. „Dakkais sunt peste zid."

„Ține-i înapoi", am ordonat, respirând adânc.

Scârmuirea ghearelor peste piatră a învins zgomotul inimii mele. Esența s-a aprins, profund și puternic, iar vederea mea a devenit albă — alb pur — pentru o secundă, în timp ce eatherul s-a umflat—

"Stop. Stop!" a strigat Saion în timp ce eatherul mi-a ieșit din palme, stropindu-se pe pieptul lui Ector. „Îi atrage spre tine. Stop!"

Tot ce aveam nevoie era de încă câteva secunde. Asta a fost tot. L-aș putea aduce pe Ector

înapoi — Saion m-a prins de talie, trăgându-mă înapoi.

"Nu!" Ochii mi s-au mărit când esența a pâlpâit peste Ector și a dispărut. "Lasa-ma sa plec!"

„Nu este timp." Saion m-a tras înapoi în timp ce corpurile musculoase alunecoase ca uleiul de la miezul nopții au încărcat curtea, fălcile pocnind și ghearele înfipând în pământ. Mârâitele lor au căzut asupra mea ca niște pumnale.

M-am luptat împotriva lui Saion. „Pot să-l aduc înapoi. Am nevoie doar de-"

"Nu." Saion se răsuci, împingându-mă la câțiva metri înapoi. Ochii lui străluceau de esență în timp ce cizmele mele alunecau pe sânge. „Fă asta și te vor învălui. O sa mori."

Aveam să mor oricum.

Am pornit spre Ector în timp ce săgețile au lovit în curte, lovind dakkais-ul.

Dar eu... nu puteam să mor încă. Pentru că jarul era important. Mai mult decât Ector. Decât mine.

Și știam asta.

zeilor.

Am știut că.

Și am urât că am făcut-o.

strigă Saion, răsucindu-se în timp ce scotea săbiile din teci de la spate și de lângă el. Un dakkai s-a lansat spre el, iar altul a virat pe lângă el. Am țipat de furie și de suferință în timp ce m-am aplecat repede, trăgând în sus o sabie de piatră umbră căzută în loc să mă duc după pumnalul meu.

Învârtindu-mă, am coborât sabia pe gâtul fiarei fără chip, tăindu-i capul. M-am scufundat, luând o altă sabie. Am împins înainte, împingând-o adânc în pieptul unui dakkai. Sânge urât mirositor a acoperit lamele în timp ce m-am învârtit,

târând sabia prin aer. Fulgerele se răsuciră pe cer.

Un dakkai a virat pe lângă Saion, pe lângă paznicii aflati acum în curte. Apoi altul. Si altul. M-am învârtit, groaza smulgând vântul din mine în timp ce ei mergeau după puterea — pământul.

Ector.

"Nu!" Am țipat, lansându-mă pe pământul alunecos și împingând sabia în dakkais, în orice parte din ele am putut, în timp ce roiau trupul lui Ector într-un coșmar de gheare și dinți. Mi-am pierdut orice simț al priceperii. Am spart pur și simplu fiarele.

Saion era acolo. Apoi Rhain. Un alt gardian – un zeu – folosea eather, trăgând în dakkai, dar a atras doar mai mult, iar ei au continuat să vină, înghesuind știucile. Au continuat să vină, chiar dacă i-am lovit, cu gura și ghearele acoperite cu sânge roșcat-albastru strălucitor.

Jarul din interiorul meu a pulsat sălbatic. Strigăte pline de durere au umplut curtea și Rise în timp ce Rhain dădea deoparte un dakkai căzut, spre locul în care fusese așezat Ector...

Zeul s-a clătinat înapoi de la... de la ceea ce a rămas în urmă. S-a întors, vărsând. Sabia mi-a alunecat de pe degete. O mizerie. Asta a fost tot ce a mai rămas din Ector. O mizerie. Mi-a tremurat mâna. M-am cutremurat și, în adâncul cavernei din mine, a răcnit esența Primalului Vieții . Pielea îmi zumzea.

Un gust metalic mi-a acoperit interiorul gurii în timp ce durerea surdă mi-a lovit maxilarul. O mișcare învolburată m-a străbătut în timp ce buzele mele s-au deschis.

Un țipăt de furie, de ruină s-a smuls din mine în timp ce colțurile vederii mele au devenit albe — alb pur.

Peste tot în curte, dakkai s-au ridicat, îndreptându-și capetele spre mine. Și puterea din interiorul meu s-a dezvoltat și s-a umflat până când nimic nu a putut s-o stăpânească.

Nici nu am încercat, când cealaltă sabie s-a spart în mână. Un puls de putere a ieșit din mine, lăsându-mă amețit în timp ce s-a transformat într-un val de dakkais, doborându-i departe de Saion și Rhain și în aer, unde pur și simplu au dispărut.

Au fost șterse.

O epuizare adâncă până la os, de genul pe care nu o mai simțisem până atunci când valul de putere se retrage. Am făcut un pas înainte, gâfâind. Ceva cald și umed a picurat din nasul meu, lovindu-mă pe braț. Sânge. Sângele meu. M-am uitat în jos și am văzut strălucirea argintie dispărând din mâinile mele, în timp ce un roi de dakkais a urcat pe perete.

Am auzit că îmi spunea numele, am auzit chemări la retragere, dar vocile au fost plictisitoare când Rhain alerga după mine. M-a prins de braț, de talie, dar nu i-am simțit atingerea. Nu m-am simțit deloc legat de corpul meu. Parcă pluteam.
Am clipit încet, vederea mi se stinge...

Și apoi revenind.

„Sera!” strigă Rhain, cu vocea lui suficient de tare încât să mă facă să tresar. "Esti in regula?"

„Nu știu.” Senzația a revenit în corpul meu când Rhain mi-a întors capul către al lui. M-a umplut ceva putere, dar nu mult. Am înghițit sângele care mi se adunase în gură. "Așa cred."

Nu părea că mă credea când îmi ștergea rapid sângele de pe nas.

— Trebuie să intrăm înăuntru, spuse Saion, respirând greu. Un dakkai a avut
î i gheare din fa ă a pieptului. Am văzut că Rhahar era cu el.

Ne-am întors, dar nu era nicio cale către palat – spre siguranță. Indiferent în ce direcție ne-am întors, existau fălci care pocneau și nări plate și evazate, capete fără trăsături și gheare însângerate.

Dakkais ne-a înconjurat.

— La naiba, a clocotit Rhahar, trăgându-și dosul mâinii peste obrazul care sângera. „La naiba să fie.”

„Sună bine”, remarcă Saion, ridicând sabia în timp ce se uită peste umăr la mine. „Crezi că poți să faci asta din nou? Va atrage mai mult, dar s-ar putea să elibereze suficient de cale.

„Eu...” Am căutat jarul, dar nu am simțit nicio explozie. Fără mișcare. Nimic. Privirea mea a întâlnit-o pe cea a lui Saion, când gâtul meu a început să se închidă. Nu le simțeam. Nu am putut-

Un draken s-a prăbușit brusc în Rise, spărgând-o și scoțând o bucată mare. O lumină strălucitoare a căzut peste corpul lui Davon în timp ce acesta cădea în curte, trecând în forma lui muritoare.

Și apoi aerul a devenit rece. Respira iile ne umflau în nori mici ca
umflături mici s-au ridicat pe toată pielea mea. Rhahar se întoarse încet la dreapta noastră.

Acolo unde plutea un Primal, aripi întunecate s-au întins lat și trupesc
învăluită în firi oare de pământ trosnitor.

Ceață turnată din Ash, din Ash. Ceața primordială. S-a vărsat la pământ,
plin de dâre agitate de esență.

Capetele dakkais-ului s-au întors și s-au ridicat, buzele scărându-se pe spate în timp ce adulmecau aerul. Parfumat. Urmărită.

Urmărit.

— La naiba, a respirat Rhain în spatele meu. „La naiba."

Ochii argintii ai lui Ash s-au fixat asupra mea pentru o clipă și am jurat că i-am auzit vocea ca o șoaptă printre gândurile mele.

Dakkais-ii au decolat, unul după altul, îndreptându-se direct spre Ash, așa cum și-a dorit el. Pentru o clipă, acei ochi argintii s-au fixat pe ai mei și am jurat că l-am simțit – o perie rece de cârcei pe obrazul meu, așa cum simțisem în noaptea în care fusese în dormitorul meu. Un fior de conștientizare mi-a patinat ceafa.

Fugi, Liesa. Alerga.

M-am smucit în Rhain în timp ce mă uitam înapoi la Ash. Vocea lui. Îi auzisem vocea în gândurile mele

— Un dakkai tăiat în fața lui Ash. A prins creatura de gât, aruncând-o înapoi în timp ce înainta. Un altul năvăli spre el în timp ce o strălucire argintie pulsa peste corpul lui.

O frică reală, puternică, mă cuprinse, chiar dacă ceața a stins o linie de dakkais. Zeci au strigat peste cei căzuți. Cenușa ar fi acoperită. Primar sau nu, ar cădea. Ceea ce văzusem din Ector mi-a fulgerat în minte.

"Nu!" M-am eliberat de Rhain și am prins o sabie. "Ajuta-l!" Am strigat, dar Rhahar și Saion erau deja pe el.

Am alergat, mai încet decât înainte, mai încet decât fusesem vreodată, dar am continuat. M-aș târî dacă ar fi nevoie. Am ridicat sabia

acum grea — O pâlnie de foc s-a trântit pe pământ între mine și Ash.

Nektas. A tăiat prin dakkais în timp ce zbura jos. Și nu era singur.

Orphine era cu el. Ea a eliberat un flux de flăcări în spatele lui Ash în timp ce se colinda.

„E prea jos!" strigă Rhahar.

Un dakkai a sărit în timp ce ea a virat, înfigându-și ghearele în lateral. S-a rostogolit, scuturând creatura, dar o alta a aterizat asupra ei. Si altul-

Ceva a stins stelele, întunecând pământul. Privirea mea s-a smucit spre Rise. Umbre s-au adunat de-a lungul vârfului și s-au revărsat peste perete – umbre groase și pline de forme solide. Corpuri.

— Cimmerianul, am gâfâit.

Erau încă aici.

Kyn era încă aici.

Valul de Cimmerian a venit repede și greu, hrănindu-se din ether până când o noapte înnorată a coborât asupra noastră.

Și apoi nu am putut vedea nimic. Nu Orphine sau Nektas. Nu Ash.

Am înghețat, respirând superficial, prea scurt. Inspiră. Cineva a strigat.
Zgomotul sabiei împotriva sabiei răsuna ciudat în întunericul gros.
Ține. A urmat zgomotul cărnii ce lăsă loc pietrei, metalului și ghearelor.
Urlă. Țipete — Un val

de corpuri s-a izbit de mine, împingându-mă și forțându-mă înapoi. Nu știam dacă erau oamenii noștri, cimerienii sau dakkai. Abia am putut să țin sabia, iar apoi mi-a fost doborâtă din strânsă.

Mâinile împinse în mine. Coatele îmi lovesc părțile laterale, spatele. Nu am putut să mă țin. Ridicarea și căderea trupurilor m-au cuprins, duhoarea fricii, a armelor care cădeau și întunericul — întunericul stricat de explozii de aur și aur — m-a înghițit. Inspiră. Am întrezărit în întuneric aur strălucitor. Îmbrăcăminte de aur. Păr auriu. m-am sufocat.

Zidul a oprit curgerea cadavrelor fără avertisment.

Am lovit cu putere piatra rece. Aerul mi-a ieșit din plămâni în timp ce durerea mi-a explodat pe spate. Mi-au ieșit picioarele de sub mine și am ajuns la pământ — pe pietriș. M-am răsucit pe o parte, încovoiindu-mă pe mine în timp ce cadavrele se întâlneau și ele cu peretele, unele căzând, altele reușind. M-am încordat în timp ce genunchii mi s-au conectat cu umărul și capul, când sunetul tunetului a zguduit pământul. A fost mai mult dakkais? Cai? Armatele noastre?

Oamenii noștri?

Oamenii noștri.

Mi-am ridicat capul, uitându-mă în masa de umbre luminate de pământ care înăbușau curtea. Săbiile și trupurile încă se ciocneau în timp ce îl căutam pe Ash. Inspiră.

Trebuia să-l găsesc.

Apoi trebuia să găsim un loc care să fie sigur și sigur pentru suficient de mult timp încât să poată lua jarul. Trebuia să se întâmple acum înainte să moară mai mulți.
Înainte ca acesta să devină războiul pe care sperase să îl prevină.

Războiul pe care deja simțea că este.

Ține. M-am ridicat, împingând de pe perete. Jaracul era încă tăcut în pieptul meu în timp ce mă târâm înainte, împiedicându-mă de trupurile care împânzeau pământul. Un dakkai mârâi în apropiere. Am continuat, zărind pe cei care se luptau.
Străluciri de aur care mi-au făcut inima să bată repede. Un vuiet a bubuit pe cer pe care nu l-am putut vedea și am sperat că era unul dintre drakenii noștri când am găsit o sabie.

Ash m-ar găsi. Știam că o va face. M-ar simți, așa cum a făcut-o în toate celelalte ori. Atâta timp cât dakkais-ul nu-l cuprinsese complet.

Atâta timp cât era încă conștient. Ne-am găsi unul pe altul.

Flăcări argintii au tăiat întunericul, prinzând pe cei căzuți și pe cei care nu, împrăștiind cele mai groase dintre umbre — Aur.

Un fulger de păr auriu și vopsea aurie la doar câțiva pași de mine.

M-am împleticit înapoi, stomacul mi s-a zbătut în timp ce strânsoarea mea s-a strâns pe mânerul sabiei. Umbrele au recuperat spațiul în timp ce am virat la dreapta mea, mai aproape de ceea ce credeam că este palatul. Inspiră. Am continuat, cu o mână întinsă. Ne-am găsi unul pe altul. Am... m-am oprit.

Firele de păr minuscule de-a lungul ceafei mi s-au ridicat. Ține. Un val de conștientizare mi-a coborât pe șira spinării în vârful picioarelor. Stomacul mi s-a scobit în timp ce mi-am întărit strânsoarea sabiei. Tensiunea s-a instalat în umerii mei când l-am auzit pe Ash strigându-mi numele, apropiindu-se din ce în ce mai mult până când sunetul copitelor l-a înecat.

Armatele noastre sosiseră , dar ceva... altcineva era aproape. Un vânător. Am simțit-o în oase. Iar eu eram prada. Instinctul m-a cuprins.

Învârtindu-mă, am izgonit cu sabia.

O mână mi-a prins încheietura mâinii în timp ce un flux de foc deasupra capului a spart umbrele.

Aerul s-a limpezit suficient pentru ca eu să văd părul brun-blond.

Pometi proeminenti. O cicatrice pe obrazul stâng.

Attes.

Avionul de ușurare aproape că mi-a scos picioarele de sub mine. Ne-a venit în ajutor, chiar și cu riscul de a nu doar să-l înfurie pe Kolis, ci și de a lua armele împotriva fratelui său. Mulțumesc zeilor că oprise ceea ce ar fi fost o lovitură destul de dureroasă, chiar și cu armura de piatră din umbră care îi protejează pieptul.

„Mulțumesc”, am zgâriat eu.

Tensiunea i s-a instalat în colțurile gurii. „Nu ar trebui să-mi mulțumești încă.”

M-am uitat la el în timp ce respirația pe care am tras-o nu mergea... nicăieri. Fiecare parte a ființa mea s-a răzvrătit împotriva instinctului care țipa brusc la mine.

"De ce?" Am plâns.

Privirea lui era lipsită de expresie. „Pentru că aceasta este singura cale.”

„Nu,” am clocotit, mânia aprinsă explodând. "Nu, nu este."

Attes și-a apăsat degetele în încheietura mea, între tendoane. Focarea durerii ascuțite a fost intensă și șocantă, forțându-mi mâna să devină spasme. Sabia a căzut în timp ce groaza și furia mă năvăleau.

— Îmi pare rău, mormăi el.

M-am răsucit într-o încercare disperată de libertate. Attes m-a ocolit, învârtindu-mă. Înainte să pot face încă un pas, m-a tras înapoi împotriva lui.

„Sera!” Ash a tunat și a urmat un fulger de lumină intensă.

Prin masa de trupuri și dakkai, săbii care se ciocnesc și cai de curse, l-am văzut pe Ash la câțiva metri distanță, udat în sânge strălucitor. Îmbrăcămintea zdrențuită. Fața gheare. Brațul rupt. Înfuriat. Frumoasa. Ochii feroce de argint s-au fixat pe ai mei în timp ce el a smuls un Cimmerian din umbră, sfâșiind zeul. Un dakkai a venit la el din spate. A prins-o, spulberând creatura cu o atingere.

Mâna lui Attes s-a încolțit în jurul bărbiei mele, forțându-mi capul înapoi pe pieptul lui în timp ce fumul și umbra se revărsau peste noi. „Tot ce ne dorim pe tine. Îndepărtează farmecul și nu se va mai vărsa sânge în această zi. Nu se vor mai pierde vieți.”

Ash mi-a răcnit numele în întuneric, în timp ce furia și disperarea se învârteau prin mine.

"Refuza?" continuă Attes încet. „Și fratele meu nu va lăsa pe nimeni decât Primal în picioare.”

Ash a apărut în întuneric, corpul lui încărcându-se cu ether în timp ce a împins un dakkai deoparte, și l-am văzut pe Rhain în spatele lui, ripostând încă o fiară.

„Sera!” Ash urlă, începând să se ridice, dar dakkais, ei continuau să vină la el, sărind peste el așa cum au făcut cu Orphine, dându-l jos. M-am luptat împotriva strângerii lui Attes și am încercat să ajung la Ash în timp ce el a aruncat dakkais-urile.

— Este alegerea ta, spuse Attes. „Și ar trebui să reușești repede.”

Ochii mei s-au fixat pe cei ai lui Ash și nu l-au părăsit până când a apărut fum iar umbrele se biciuiau prin spațiul dintre noi.

— Promite-mi, am răpit. „Jură-mi că nimeni altcineva nu va fi rănit.”

„Nimeni altcineva nu va fi rănit”, a promis Attes. "Jur."

M-am înfiorat, mi s-a răcit interiorul. "Eu voi pleca."

Un vârtej ascuțit de înțepături mi-a trecut peste încheieturile mâinii, exact ca atunci când Vikter pusese farmecul asupra mea. Cuvintele străvechi au apărut pentru scurt timp pe pielea mea, o strălucire slabă care a dispărut rapid.

Attes s-a transformat brusc într-un gol de miezul nopții sufocat de fum. „Ai făcut alegerea corectă.”

El a greșit. Pentru că nu era nicio alegere de făcut.

Nu fusese niciodată.

Capitolul 47

Am visat la lacul meu.

Înotam, alunecam fără efort prin apele răcoroase și întunecate. eu știam că nu eram singur când am urcat la suprafață. O siluetă aștepta pe bancă.

Un lup, mai argintiu decât alb în uvoiele sfărâmate de lumina lunii, privea.

Și când m-am lăsat să mă scufund înapoi în apă, am crezut că l-am mai văzut pe acel lup. Nu într-un vis, ci cu mulți ani în urmă, când mă plimbam prin aceste păduri în copilărie. Dar acel gând a plutit în timp ce am plutit prin apă.

Am vrut să rămân aici, unde era liniște și calm și nimic îngrozitor nu mă putea deranja. Am înotat și am înotat până când am simțit mișcarea slabă a jarului în piept. Împingând la suprafață, m-am întors spre malul lacului meu.

Acolo unde stătea cândva lupul alb.

Și Ash stătea acum în picioare.

Capul mi-a bătut cu o durere surdă care a călătorit în jos și de-a lungul maxilarului, în timp ce am inspirat adânc aer care nu mirosea nimic ca ultimul lucru pe care mi-l aminteam: fumul și duhoarea cărnii carbonizate și a morții. Mirosul de mucegai și urât al navei Attes ne pășise în umbră.

Acesta a fost ultimul lucru pe care mi l-am amintit.

Asta și explozia de durere de-a lungul spatelui craniului meu în momentul în care Attes m-a eliberat.

Ceea ce probabil a explicat durerea de cap pulsatilă. ticălos trădător. Numai zeii știau de cât timp lucra cu Kolis.

Mi-am jurat că o să-l văd mort înainte să-mi trag ultima suflare, dar cum voi realiza asta era încă de văzut. Era mult mai mult

îngrijorare presantă în acest moment.

Aerul pe care l-am respirat în timp ce mă întindeam pe ceva decadent de moale a purtat parfumul de vanilie și... și liliac — liliac vechi.

Nu mai eram pe navă și mă temeam că știam exact unde mă aflu.

Mi s-au simțit ochii închiși, la fel ca atunci când m-am trezit din scurta mea stază, dar a fost nevoie de un efort mult mai mare să-i deschid de data aceasta. Și aceasta a fost încă o preocupare de adăugat la lista deja debordantă a acestora. Mulți au fost pentru mine, dar și Ash...ceilalți.

Își onorase Attes jurământul și oprise atacurile? Erau... oamenii noștri în siguranță? Orphine și Rhain? Rhahar și ceilalți. A fost Ash? Știam că va supraviețui dakkais-ului, cimmerianului și oricărei alte lucruri care i-ar fi aruncat în cale, dar fusese rănit . Poate chiar suficient pentru a avea nevoie să se hrănească – ceva ce probabil s-ar fi rezistat să facă. Ar fi slăbit. Și uite ce s-a întâmplat cu Veses. Ea intrase în stază. Același lucru i se poate întâmpla și lui Ash.

M-am oprit înainte de a începe să merg în spirală și să-mi pierd calmul care mi-a mai rămas – ceea ce nu era mult. Trebuia să găsesc o cale de întoarcere la Ash. Trebuia să ia jarul, iar eu...

Trebuia să-l văd pentru ultima dată. A spune la revedere. Să-i spun că eu... că l-am iubit. Am greșit dacă nu i-am spus înainte, de teamă că nu-l va provoca vinovăție. Mi s-a strâns pieptul. Nu credeam asta acum. Trebuia să știe. Aveam nevoie să știe.

Și a trebuit să plec de aici. Ceea ce însemna că nu puteam să-l pierd. A trebuit să-mi păstrez simțurile ascuțite pentru că timpul meu era limitat. Am simțit asta în oase.
Așa că mi-am deschis ochii forțat.

Și n-a văzut nimic.

Numai nimicul profund, întunecat. Presiunea a crescut pentru a se instala pe pieptul meu. eu înghițit pentru a respira adânc — Ceva mi

s-a strâns în jurul gâtului.

Frica de gheață mi-a lovit pieptul când mi-am ridicat o mână tremurândă la gât. Degetele mele s-au întâlnit cu o bandă metalică subțire și rece la baza gâtului, sub pulsul meu.
Mi-am târât degetele peste el, găsind un cârlig gros în centru și...

Un lant.

Panica a explodat când m-am strâns de lanț, smucindu-mă atât de repede că inima mea păru să zvâcnească și apoi să se bâlbâie. Amețeală m-a cuprins. Mâinile tremurând, am tras slab de lanț, sărind de zdrăngănitul puternic pe care îl scotea împotriva a ceea ce părea a fi podele de piatră. Lungimea era mare și, indiferent cât de mult am tras, lanțul nu a întâmpinat nicio rezistență, dar asta nu m-a umplut cu niciun fel de

relief.

Pentru că în jurul gâtului meu era o cătușă.

Presiunea a continuat să se strângă în jurul pieptului meu în timp ce mă străduiam să-mi controlez respirația și să nu las panica să se stăpânească complet. Dar am fost înlănțuit și... Luminile au

inundat spațiul, ascuțite și strălucitoare.

Orbit, am ridicat o mână pentru a-mi apăra ochii usturatori, scăzând lanțul. A zăngănit de pe podea, rănindu-mi urechile.

"Esti treaz."

Vocea.

Nu era Attes sau Kolis, dar era familiar.

„Ești afară de două zile”, a adăugat bărbatul.

Mi-a cuprins pieptul. Doua zile? Trecusem într-o altă stază și supraviețuisem cumva?

„Începeam să ne îngrijorăm”, a spus el râzând. „Attes nu trebuia să te lovească atât de tare, dar el este... așa cum ar spune unii – și unii fiind eu – toate înfățișările și puțin gândurile.”

Încet, mi-am coborât mâna și am clipit din ochi lăcrimați. Primul lucru pe care l-am văzut au fost vârtejurile aurii, strălucitoare, de pe mâna mea dreaptă. Amprenta .
Mângâierea pe care o aducea a dispărut când mi-am ridicat privirea.

Mi-a făcut frig înăuntru.

Amorțit de ceea ce am văzut.

Lingouri de aur distanțate la aproximativ o jumătate de picior. O cusca. O cușcă aurita . Groază și-a făcut drum prin mine, lăsându-mă încremenit, cu mâna încă pe jumătate ridicată.

„Ar fi trebuit să fie mai atent. La urma urmei, tehnic ești doar un muritor. Nu este corect?” El a continuat. „Nici un zeu în pragul sacrificării lor. Nici măcar un godling. Dar un muritor cu tăciuni de viață în ei.”

Un tremur a început adânc în pieptul meu, unde jarul a rămas neliniștit de liniștit. M-am întors, cu privirea mi-a pâlpâit peste cufere de diferite dimensiuni, o masă rotundă, un scaun, un divan auriu și un covor gros de blană. Toate obiectele din cușcă cu mine.

Apoi l-am văzut.

Păr auriu.

Mască de aur.

Ochi albaștri pal, luminați de cele mai slabe șuvițe de ether. Ochii despre care credeam că aparțin unui zeu. Dar Dyses avea aceiași ochi, iar el era cu totul altceva.

Un Revenant.

Îl văzusem pe acest bărbat în Dalos, doar o mică parte din profilul lui. Fusese în hol, în așteptarea lui Davon. Dar nu era prima dată când îl vedeam.

Îl văzusem pe tărâmul muritorilor, în regatul meu, și de aceea aripile vopsite cu aur au continuat să lovească o coardă de familiaritate. Fusese la Wayfair, vorbind cu mama. Ezra îmi spusese numele lui.

Callum.

Stătea la câțiva metri de cealaltă parte a cuștii, dar singurul lucru din spațiul care ocupa camera altfel întunecată mi-a atras atenția. Un singur scaun elaborat, împodobit cu aur.

Un tron.

Bile s-a ridicat și l-am sufocat în timp ce mi-am coborât mâna pe pătura moale de pe patul pe care mă întindeam.

Același rânjet batjocoritor, pe jumătate format pe care îl văzusem în ziua aceea la Wayfair, a apărut acum. „Bună ziua, Seraphena Mierel. Este atât de frumos să te revăd.” Capul i s-a înclinat și a zâmbit, făcând ca marginile aripilor pictate să se ridice pe obraji și deasupra sprâncenelor. "Î i aminte ti de mine?"

„A făcut...” Mi-am dres glasul, tresărind în timp ce trupa strâns. „Atacul a fost oprit?”

„Attes ți-a făcut jurământul. Forțele lui Kyn s-au retras.” Capul i s-a îndreptat când m-am uitat în jos la mânerul săbiei legată de spate, iar pumnalul fixat de coapsa lui. Scăpase de cea mai mare parte a ținutei de aur. Doar tunica brodată era de culoarea însorită. Pantalonii erau de culoare închisă.

„Nu mi-ai răspuns la întrebare.”

"Îmi amintesc de tine." Degetele mele s-au înfipt în pătură în timp ce mă stabileam, coborându-mi picioarele pe podea – picioarele goale .

M-am uitat în jos și, de data aceasta, am fulgerat fierbinte înainte de a mă răci din nou când am văzut aurul. Nu mai purtam pantalonii sau chiar cămașa și vesta. Am purtat o teacă aurie dintr-o țesătură aproape transparentă.

„Erai acoperit de murdărie și mirosiți a Shadowlands și a Primal acolo”, a explicat Callum.

Capul mi s-a ridicat. „Singura duhoare pe care o port asupra mea este aceea din acest loc.”

Rânjetul lui Callum a crescut cu o crestătură. „Te-aș avertiza să nu-i lași pe ale Lui Majestate te aud spunând asta.”

Furia mi-a clocotit prin vene, o furie roșie. „La naiba cu Majestatea Sa”.

Lucrul dinaintea mea a chicotit. „Și aș sfătui cu tărie să nu-l lăsați să audă asta”, a spus el. „Oricum, ai fost scăldat și dat

haine curatate.”

Bile a crescut încă o dată la știința că nu aveam idee cine se ocupase de asta. Totuși, nu m-am putut opri asupra acestor lucruri. nu puteam. Am aruncat o privire în jurul camerei, spionând o ușă și ceea ce părea a fi un perete despărțitor glisant, ambele închise în prezent. „Te aștepți să-ți mulțumesc?”

„Nu m-aș aștepta la așa ceva.” S-a apropiat cu un picior de gratii. „Dar ar fi frumos.”

Am rânjit când m-am uitat din nou la pumnalul de pe coapsa lui. „Ai fost vorbind cu regina...

„Regina Callife? Mama ta, vrei să spui, m-a întrerupt el și m-am înțepenit. „Deși am avut impresia clară că nu era o mamă prea mare.” El a ridicat din umeri și... zei buni, nu era evident că până și el observase asta. zeilor. „Dar, da, vorbeam cu mama ta. Am vorbit des cu ea.” Bărbia i s-a lăsat în jos în timp ce acei ochi palizi și palizi străluceau de răutate. "Pentru multi ani."

am tresărit.

Callum s-a apropiat puțin. „Te-ai întrebat vreodată cum a intrat un muritor în posesia cunoștințelor despre cum să omoare un Primal?”

— Lasă-mă să ghicesc, am uierat. "Tu?"

Și-a înclinat ușor corpul și s-a înclinat cu o mișcare înfloritoare a brațului, în timp ce privirea lui a întâlnit-o pe a mea. "Pe mine." Făcu cu ochiul și apoi se îndreptă, zâmbetul i se stinge în timp ce ochii i se măriră. "Ce? Pari șocat să afli asta.”

Mă întrebam cum ar fi putut familia mea să învețe asemenea informații, dar am presupus că este vorba despre o Soartă sau poate chiar un viktor. Dar asta? Știind că cunoștințele au fost dobândite doar în ultimele două decenii? Nu era greu de crezut că mama a mințit, dar că cineva de la Curtea lui Kolis îi împărtășise informațiile? Posibil chiar unul dintre Revenants lui? Nu.

Nu avea sens.

"De ce ai face asta? De ce ar...?" Am tresărit din nou, cu stomacul scufundat pe măsură ce neîncrederea a crescut. „Kolis știe.”

Un zâmbet lent îi înclină colțul gurii. „Bineînțeles că o face. El este Regele zeilor.” Vorbea blând de parcă ar fi conversat cu un copil. „Majestatea Sa a aflat despre asta în noaptea nașterii tale, când tatăl tău l-a chemat pe Primal al Vieții să facă o altă înțelegere.”

Fiecare mușchi din corpul meu s-a înțepenit. "Ce?"

"Care era numele lui? Ah, da. Lamont. Bietul rege Lamont habar nu avea că Eythos îi răspunsese strămoșului său, așa că a vorbit deschis și liber cu

Majestatea Sa. A cerut – nu, a cerut – să se încheie o altă înțelegere, una care să-și elibereze fiica nou-născută de orice obligații promise în timpul înțelegerii inițiale.”

Tulburând, nu mă puteam mișca. Abia puteam să respir. Vestea că tatăl meu încercase să anuleze afacerea — pentru mine — m-a lăsat uluit.

„A fost destul de insistent. Disperat, chiar. Din păcate, nu se poate anula pur și simplu tranzacțiile făcute de un Primal.” Buzele lui Callum strânseră. „În orice caz, înțelegerea a fost de mare interes pentru Majestatea Sa. La urma urmei, știa că fratele său trebuie să fi făcut ceva cu adevăratul jar al vieții, deoarece nu au trecut la Majestatea Sa la moartea fratelui său.”

Buzele mi s-au deschis. Asta însemna... zei, asta însemna că Kolis și-a epuizat fratele de forța vitală. Propriul său frate. Imbolnavit, m-am prins de marginea patului.

„A petrecut mulți ani căutând oriunde plecase graeca lui.” Callum râse. „Scăpat. Îmi place acest cuvânt.”

Graeca.

Cuvântul avea două sensuri. Dragoste. Și viața. Dar când Taric s-a hrănit cu mine și a spus că se întrebă ce gust va avea graeca , am crezut că a aflat despre sufletul din mine. Dar nu a făcut-o. Taric gustase viața. Graeca însemnase întotdeauna viață — jarul vieții.

„Majestatea Sa știa că Eythos trebuia să le fi ascuns undeva.”

Callum î i înclină capul. „Atunci, intră în tatăl tău și descoperirea înțelegerii. Deci, da, Majestatea Sa a știut încă de la naștere ce porți în tine.”

zei buni...

M-am ridicat fără să-mi dau seama, fără să înțeleg măcar de ce, știam doar că nu pot rămâne așezată, în timp ce șocul s-a transformat în confuzie și apoi a lăsat locul suferinței.

— Nu, am spus, tresărind la zgomotul lanțului care zdrăngănește de podea când am pășit înainte.

"Da."

Nu am vrut să cred. Nu pentru că nu puteam înțelege cum a știut Kolis în tot acest timp și cum a procedat așa cum a făcut el, și nici măcar pentru că Kolis a știut cu siguranță cum să scoată jarul de pe mine. Dar pentru că totul...

Tot ce sacrificase Ash nu fusese degeaba.

Kolis știa despre mine și despre jar. Întotdeauna știuse. Și nu existase niciun motiv să mă țină nedescoperit și în siguranță. Pentru alții să

și-au renunțat la viața pentru a face acest lucru. Nu a existat niciun motiv pentru ca Ash să fi făcut acea înțelegere cu Veses.

Callum m-a privit. „Pareți supărat.”

Supărat? M-am înfiorat, luând mânia în loc de tristețe. Unul m-a întărit. Celălalt m-ar distruge.

El a ridicat din umeri încă o dată. „Totuși, a fost destul de deștept din partea lui Eythos, nu-i așa? Să ia ultimul dintre acele jar și să-l ascund într-un simplu muritor, unde nimeni nu s-ar gândi să se uite — un muritor pe care l-a asigurat ar fi al fiului său.
Foarte isteț."

În timp ce Callum vorbea, mi-am dat seama că Callum nu pomenise nici măcar o dată sufletul Sotoriei. A fost ceva despre care nici regele Roderick — cel care a făcut înțelegerea — nici tatăl meu nu ar fi știut.

Și nici Kolis.

„Dacă știa că am tăciune primară în mine, de ce să aștepți?” am întrebat, ascunzând cuno tin ele despre suflet. „De ce să fiu dus în Shadowlands? De ce să-l las să ajungă până în acest punct? Au murit oameni și... Am tras aer în piept. „M-ar fi putut lua oricând. De ce să aștepți?"

"Sânge." Callum inspiră adânc. "Frasin."

Ceva despre felul în care a spus care a zguduit o amintire a nopții în care draken i-a eliberat pe zeii înmormântați. Garda lui Veses spusese ceva asemănător după ce mi-a mirosit sângele. El a spus -

„Sânge și cenușă.”

M-am înțepenit până în punctul în care lanțul din jurul gâtului meu amenința să-mi taie gâtul. Inima mi-a căzut și s-a prăbușit când m-am întors spre peretele despărțitor.
Se deschisese, lăsând puțin din rarele ore ale nopții să pătrundă în cameră. Am putut distinge umbrele copacilor înalți cu frunze din spate...

Kolis.

Chiar în acea secundă, mi-am dat seama că nu mă gândisem la ce am fost pregătită să fac încă de la naștere. Pentru ce mă pregătise Olanda. Nici o dată de când m-am trezit.

Deveniți slăbiciunea lui.

Fă-l să se îndrăgostească.

Termină cu el.

Kolis.

Nu Ash.

Și iată-mă, cu el, totuși să-mi îndeplinesc datoria a fost cel mai îndepărtat lucru de mintea mea, în timp ce mă luptam cu impulsul de a face câțiva pași înapoi de la fals.

Rege. Era îmbrăcat așa cum fusese când l-am văzut în Dalos. Pantaloni largi din in. Fără cămașă sau cizme. Nu purta nicio coroană în seara asta, în timp ce Callum s-a înfruntat cu fața la el, înclinându-se adânc.

„Mă bucur să văd că te-ai trezit în sfârșit", a remarcat Kolis.

Inspiră. Jarul a rămas tăcut în timp ce Kolis a înaintat cu pași mari, dar încă mai era o arsură în piept. Teroare și furie care erau doar parțial ale mele. Un sentiment asemănător cu déjà vu m-a cuprins. Nu mai fusesem aici până acum, în cușcă și înlănțuit.

Dar Sotoria avea. Când Kolis a readus-o la viață.

Am vrut să fug. Voiam să mă înfuiesc, dar o viață întreagă în care am fost învățat să nu-mi arăt niciodată frică – să nu arăt niciodată nicio emoție – m-a umplut. Voalul s-a așezat peste mine în timp ce țineam privirea lui Kolis.

Kolis î i înclină bărbia. „Nu îngenunchezi?"

„Nu", am spus eu. "Eu nu."

Kolis râse, încet și blând, în timp ce Callum păși pe partea cuștii aurite. „Încă sunt incredibil de curajos, văd. La fel cum erai când ai luat pumnalul care ți-a fost înmânat." Și-a pus degetele pe gratii. „Din nou, cât de curajos ai fost când ai plănuit să mă trădezi în momentul în care ai plecat? Folosind ceea ce nu-ți aparține pentru a smulge viața care mi se datorează?"

Mi-am strâns maxilarul ca să mă opresc să spun ceva incredibil de prostesc și să nu îmi clănțească dinții. „Sânge și cenușă?" am repetat.
"Ce înseamnă asta?"

Kolis își trecu mâna peste gratii în timp ce râdea din nou. O privire asemănătoare respectului trecu peste trăsăturile lui prea perfecte, iar apoi privirea i se coborî. Nu puteam decât să fiu recunoscător pentru părul meu liber atârnând în bucle încâlcite peste piept. „Este numele profeției".

Gândurile mele s-au îndreptat imediat către cel pe care Penellaphe îl împărtășise. "O profetie?"

"Nu. Vorbesc despre profeție . Ultimul visat de Antici. O promisiune cunoscută doar de câțiva. Am îndrăznit să fie vorbit de și mai puțini." Degetele îi dansau peste gratii în timp ce începea să meargă, să se plimbe. „Și repetat doar de descendentul zeilor divinației", a spus el. Penellaphe.

El a vorbit despre ea. „Și după ultimul oracol care se va naște."

Zeul, Delfai, pomenise și de ultimul oracol, nu-i așa? Un oracol născut din linia de sânge Balfour. Care au fost șansele ca Delfai să fi menționat acest oracol o coincidență?

Nici unul.

Zâmbetul lui Kolis era lent și rece. „Dar dragul meu Penellaphe nu a primit un viziune completă”, a spus el.

m-am încordat.

„Din noroc pentru ea, Penellaphe a crezut că nu cunosc viziunea. Cei care par să întâlnească morți premature”, a spus el, iar Callum a chicotit. „Fratele meu știa.” Mi-a făcut semn. "Evident."

M-am întors, urmându-l în timp ce pândea pe lungimea cuștii.

S-a oprit chiar vizavi de mine. „Profețiile vin adesea în trei. Fiecare parte aparent nu are nicio legătură până când sunt toate asamblate.”

Mi-a furnicat ceafa. Penellaphe... spusese asta. Că au avut adesea un început, un mijloc și un sfârșit și nu au fost întotdeauna primite în ordine sau complet.

Privirea cu pete aurii a lui Kolis se îndreptă spre Callum.

A făcut un pas înainte. „Din disperarea coroanelor de aur și născute din carne de muritor, o mare putere primordială se ridică ca moștenitoare a pământurilor și mărilor, a cerurilor și a tuturor tărâmurilor. O umbră în jar, o lumină în flacără, să devină un foc în trup'”, a recitat el. „'Când stelele cad din noapte, munții mari se prăbușesc în mări, iar oasele vechi își ridică săbiile lângă zei, cel mincinos va fi dezbrăcat de glorie până când doi se vor naște din aceleași fapte, născuți din aceeași mare și Puterea primordială în tărâmul muritorilor. O primă fiică, cu sânge plin de foc, sortată pentru Regele promis cândva. Și a doua fiică, cu sânge plin de cenușă și gheață, cealaltă jumătate a viitorului Rege. Împreună, ei vor reface tărâmurile în timp ce vor introduce în final.'”

„‘Și așa va începe cu ultimul sânge Ales vărsat, marele conspirator născut din carnea și focul Primals se va trezi ca Vestitor și Aducător al Morții și Distrugerii pe pământurile dăruite de zei'”, a continuat Kolis . pentru Callum. „‘Ai grijă, căci sfâr itul va veni de la apus, ca să distrugă răsăritul i să distrugă tot ce se află între ele.”

Kolis își lipi fruntea de gratii. „Sunt sigur că ai mai auzit asta”.

Faptul că știa că Penellaphe vorbise cu noi m-a neliniștit foarte mult.

„Și ce părere ai despre asta?” el a intrebat.

Am forțat să ridic din umeri. „Nimic prea mult, cu excepția faptului că îmi este clar cine cel fals – marele conspirator – este.”

Kolis a râs. „Atitudinea ta mă distrează.”

"Ma bucur sa aud asta."

„Dar nu atât de amuzat.” Ochii lui străluceau o nuanță intensă de aur și argint. „Dar, da, chiar cred că se referea la mine. Acum, cele două fiice? Asta m-a încurcat întotdeauna. Încă face puțin, dar cred că este Mycella. La urma urmei, ea a fost promisă regelui de altădată. Fratele meu." Își bătu bărbia. „A doua fiică? Tu. Ți s-a promis viitorului rege – sau cine ar fi fost viitorul rege odată ce Eythos a intrat în Arcadia și Nyktos a urcat pentru a-i lua locul.

„Trei părți. Inceputul. Mijlocul,” a continuat Kolis înainte de a putea să-mi înțeleg faptul că Ash și eu am crezut că partea de mijloc va avea ceva timp în viitor. „Și apoi sfârșitul. Există mai mult în această profeție.”

— Desigur, există, am murmurat.

„Există sfârșitul.” Kolis zâmbi în timp ce strânse de gratii. „'Pentru cel născut din sânge și din cenu ă, purtătorul a două coroane și aducător de viață muritor, zeu și draken. O fiară de argint cu sânge care iese din fălcile ei de foc, scăldată în flăcările celei mai strălucitoare lună care s-a născut vreodată, va deveni una”, a spus el, iar pielea mi s-a înghețat. „Acela ai fi din nou tu, în cazul în care nu ține pasul cu lucrurile.”

Pulsul mi-a bătut nesigur în timp ce gândurile mi se învârteau. „Titlul meu... al meu. Născut din sânge și cenu ă. Cea mai strălucitoare lună.”

"Da. Titlul tău, acordat ție de nepotul meu.” Zâmbetul lui s-a adâncit. „„Sânge și cenușă” este ceva ce le place să spună drakenilor. Poate însemna mai multe lucruri.”

Mi-am încrucișat un braț peste stomac. „Asta este... asta a spus el.”

„Nu a spus nicio minciună, cel puțin nu atunci.” A apărut un indiciu al colților lui, întorcându-mi stomacul. "Sânge. Puterea vieții. Frasin. Curajul morții. Viață și moarte, dacă sunt luate literal.”

Dintr-o dată, mi-am amintit reacția Keellei la titlu și cum a întrebat ce a inspirat-o. Părul Consortului meu. Acesta fusese un răspuns sincer. Știam asta, simțeam asta în oasele și inima mea, iar Keella... spusese că asta o făcea să spere. Așa cum spusese Delfai după ce a făcut referire la cea mai strălucitoare lună pe care Ash nu l-a ucis. Ar putea fi ei puținii care cunoșteau viziunea completă? Keella era aproape la fel de bătrână ca Kolis, iar zeii știau doar câți ani avea Delfai. Apoi era garda lui Veses. Știa ce simțise când mi-a mirosit sângele. Și reacția lui Veses la a afla ce am purtat. Pun pariu că și ea știa.

„Tăciul primordial al vieții îl porți. Ai de la naștere, mulțumită fratelui meu.” Petele aurii i s-au lini tit în ochi. „Și acum ești purtătorul a două coroane.”

Două coroane.

Am inspirat, pieptul strâns. Coroana Consoartei și coroana a Prin esă. „De aceea ai așteptat. Ca să fiu încoronat?”

"Da."

— Atunci de ce ai întârziat...? Aducător de viață muritor, zeu și draken. Stomacul mi s-a înghesuit. „Ai avut nevoie de mine să-i refac viața drakenului.”

Acel zâmbet al lui s-a întors și a trimis un fulger dublu de spaimă și furie pe mine. Pentru că Attes ne jucase chiar și atunci cu viața lui Thad.

„Trebuia să mă asigur că jarul ajunsese la acel punct de putere. Acea ai fost în punctul la care a făcut referire profeția pentru ca restul să aibă loc.”

Ce spusese Kolis când i-am cerut să știu ce i-ar da să-i ia viața lui Thad? Spusese că îi va spune tot ce trebuie să știe.

Și a avut. „Este mai mult în profeție?”

Râsul lui Callum a răsunat în spatele meu.

Kolis dădu din cap. „'Și marile puteri se vor împiedica și vor cădea, unele dintr-o dată, și vor cădea prin foc în golul nimicului. Cei rămași în picioare vor tremura când vor îngenunche, se vor slăbi pe măsură ce devin mici, pe măsură ce devin uitați. Căci în cele din urmă, Primal se înalță, dătătorul de sânge și aducătorul de oase, Primal de Sânge și Cenușă.”

Buzele mi s-au deschis când ochii mi s-au mărit. „Primarul Sângelui și Cenușii...” Un fior de neîncredere a trecut prin mine. O ființă care nu ar trebui să existe. „Un primar al vieții și al morții”.

— Fată deșteaptă, remarcă Kolis.

„Nu sunt o fată”, am repezit eu, cu brațul căzând pe o parte. „Și unul nu trebuie să fie atât de inteligent. Este literal spus chiar în profeție.”

„Nu, nu ești o fată”, toarcă el, trimițându-mi o buclă de dezgust. „Tu ești vasul care va împlini ceea ce au visat Anticii. Cine îmi va da ceea ce vreau.”

„Și asta e... să faci ce? Domnește peste Iliseeum și tărâmul muritorilor? eu a râs. „Mi se pare că îți va oferi doar ceea ce meriți.”

"Si asta e?"

"Moartea ta."

Ochii nemișcați ai lui Kolis i-au întâlnit pe ai mei și au trecut câteva secunde, în timp ce minuscule umflături s-au răspândit pe carnea mea. „Ai crede că. Poate că asta este

prefigurată inițial, dar presupun că Anticii nu s-au gândit niciodată că voi încerca să o schimb. Că aș îndrăzni să fac asta. Aparent, era acceptabil – chiar prezis – că Eythos a pus lucrurile în mișcare.” Un rânjet însoțit de mențiunea fratelui său. "Dar eu?" A râs rece. „Nu, s-au gândit că voi rămâne pe loc și nu fac nimic. Ar fi trebuit să prevadă asta, dar chiar și în visele lor, m-au subestimat. Ce voi face nu numai pentru a rămâne în viață, ci și pentru a obține ceea ce îmi doresc. Și asta trebuie să fie , Seraphena. Începutul și sfârșitul. Viata si moarte."

Ochii lui au început să strălucească. „Nu va fi nevoie de Regi muritori. Nu va fi nevoie de niciun alt Primal. Nu atunci când un Primal al Vieții și al Morții a răsărit.”

O nouă groază a coborât peste mine. „Tu... vrei să-i omori pe toți Primals?”

"Cei mai mulți dintre ei. Da. Ce?" El a pufnit. „Arăți surprins. Vino acum, i-ai întâlnit pe câțiva dintre ei.” A scuturat din cap. „Ați văzut direct cât de enervanti sunt cei mai mulți dintre ei.”

Ei bine, nu m-aș putea contrazice cu asta, dar...

„Bărbași plângăreși, care au uitat cum erau lucrurile. Când eram respectați și temuți nu doar de muritori, ci și de zei. Când până și drakenul s-a înclinat în fața noastră.” Buza i s-a ondulat. „Când puterea însemna de fapt ceva.”

Am făcut un pas înainte. „Nu ai deja suficientă putere? Te-ai încoronat Rege al Zeilor. Uzurpați deja orice conducător muritor, la fel ca și ceilalți Primiști.” Furia mi-a inundat simțurile. „De ce ai avea nevoie de mai multă putere?”

"De ce? Ce întrebare prostească, a răspuns el, iar Callum a râs. „Un singur muritor ar întreba. Pe lângă faptul că dacă nu fac nimic, mor? Puterea nu este infinită sau nelimitată. Altul poate întotdeauna să se ridice. Puterea poate fi luată oricând, lăsându-te slăbit și incapabil să te protejezi pe tine sau pe cei cărora le ții.”

— De parcă ți-ar păsa de oricine, în afară de tine, am întrerupt eu.

Ochii lui străluceau de aur pur, apoi se afla în cușcă. Cu mine. A rămas la câțiva metri de mine, dar i-am simțit mâna pe gâtul meu, strângându-se mai tare decât banda de acolo.

— De parcă știi un lucru despre mine care nu ți s-a spus, Seraphena. Făcu un pas, cu marginile corpului încețoșându-se. — Crezi că eu sunt ticălosul?

Am inspirat, dar presiunea mi-a sigilat gâtul. Mâinile mi-au zburat la gât.

„Crezi că sunt singurul răufăcător din povestea asta? Că ceilalți Primals merită să continue când nu au făcut nimic pentru a mă ajuta când fratele meu a domnit ca rege? Nici unul dintre ei? Că muritorii care poartă bogăție și prestigiu sunt nevinovați, demni de viață în ciuda multor războaie și a lipsei de empatie față de frații lor? Crezi că sunt singurul care caută puterea absolută? Dacă da, atunci nu ești atât de deștept pe cât credeam că ești."

Nu puteam să respir.

A mai făcut un pas înainte. „Orice muritor își dorește asta. Fiecare zeu. Fiecare Primal. Chiar și Eythos. Ce crezi că și-a pregătit fiul să devină punând jarul vieții în muritorul care i-a fost promis ca Consort? „O fiară de argint cu sânge care iese din fălcile ei de foc, scăldată în flăcările celei mai strălucitoare lună care s-a născut vreodată va deveni una". Accentul pe voința devine-o parte. Eythos a pus jarul ăla în tine, astfel încât fiul lui să le poată lua - ceva ce ar fi făcut Nyktos în momentul în care ar fi știut că este gata, dacă ar fi fost conștient de ce înseamnă. Voia ca Nyktos să fie Primal - fiara de argint. Nu doar să mă răstoarne și să mă pună capăt, ci și pentru că Eythos știa că zilele lui erau numărate. La urma urmei, Anticii visau la o ființă atât de puternică precum Primal of Blood and Ash. Știa ce însemna asta pentru el, dar știa și că, odată ce fiul său a luat acel jar și a Înălțat, Nyktos chiar l-ar putea crește."

Am șuierat, tremurând.

Ochii arzând ca bălțile de aur, și-a înmuiat capul. „Eythos m-a urât întotdeauna. Stii de ce? Pentru că el o iubea pe Mycella, iar Mycella mă iubea pe mine. Nu a contat că nu le-am întors acele sentimente. Că nu am acționat niciodată după ceea ce simțea ea. Încă mă ura și de aceea a refuzat singurul lucru pe care l-am cerut vreodată." Pieptul lui Kolis se ridică brusc. „Dacă nu ar fi făcut-o, nu s-ar fi schimbat nimic din toate acestea. Anticii aveau încă visele lor.
Viziunile lor. Tot ar fi trebuit să moară, dar ar fi putut salva viețile atâtor alții, inclusiv prețiosul său Mycella – și toate viețile pe care fiul său a trebuit să le ia în locul lui.

Mi-am zgâriat gâtul, venele mi s-au bombat în timp ce vederea mi s-a întunecat
– Presiunea s-a eliberat brusc. M-am lăsat, căzând în genunchi și în palme.
Găsind, am târât înghițituri adânci de aer în gâtul meu dureros.

„Dar iată-ne." Kolis îngenunche. „Așa cum am promis." Mi-a prins bărbia.
Chiar dacă mânuirea lui a fost blândă, am tresărit când mi-a dat capul pe spate.

— Știi ce urmează să se întâmple, Seraphena?

Gâtul meu era prea crud pentru a forma cuvinte când i-am întâlnit privirea, dar știam exact ce s-ar întâmpla.

„Sunt pe cale să te epuizez. Îți voi lua fiecare picătură de sânge. Chiar și ultima, spuse el încet. „Atunci voi lua jarul vieții și mă voi ridica. Îmi voi finaliza ultima Înălțare. Voi deveni Primarul Vieții și al Morții.
Cei care nu se închină în fața mea și nu-mi renunță la curțile și regatele lor vor muri." S-a aplecat înăuntru, oprindu-se când fața lui era la doar câțiva centimetri de a mea.
„Și cred că știi ce înseamnă asta pentru nepotul meu."

m-am cutremurat.

„Da, da." Degetul lui mi-a trecut peste obraz. „Voi avea ceea ce îmi doresc. Ceea ce merit. In cele din urma. Pentru că... nimic – începu să se ridice, forțându-mă să mă ridic în picioare –, absolut nimic nu va fi interzis. Imposibil. Nici măcar ceea ce mi-a fost ascuns."

Sotoria.

El a vorbit despre ea.

— Seraphena Mierel, murmură Kolis, ducându-și gura la tâmplă.
„Ai păstrat jarul în siguranță. Ai îndrăznit să le folosești. Te-ai asigurat că sunt gata pentru mine. Cuvintele nu pot face niciodată dreptate recuno tin ei pe care o simt. Dar mulțumesc."

Kolis a lovit.

Nu a existat un alt avertisment.

M-a întors astfel încât să-mi fie spatele la el, iar apoi colții lui au fost la gâtul meu, sfâșiindu-mi carnea chiar deasupra benzii. Un țipăt a smuls din mine în timp ce durerea a explodat. Corpul meu a devenit rigid, cu ochii mari, iar durerea... Dumnezeule bune, a fost absolută.

M-am gheare de brațul în jurul taliei mele — în aer. A dat cu piciorul la el, la nimic. Agonia a fost prea mare. Cu fiecare trage adânc pe care o lua, un foc mă sfâșie, smulgându-mi oasele de pe piele și lăsând flăcări în locul lor.
Spasme de agonie mi-au cuprins pieptul, gâtul și asta — o, Doamne — asta a fost.
Așa aveam să mor. Avea de gând să mă scurgă și să ia jarul. Eu aș fi primul care va arde, iar apoi ar urma restul tărâmurilor.

eram pe moarte.

N-aș avea ocazia să-mi iau rămas bun de la Ash, să-i spun că l-am iubit. Nu putea fi salvat nici pe el, nici pe vreunul dintre zei sau tărâmuri. Nu mi-aș împlini destinul. M-am smucit, degetele mi se curbeau spre interior, unghiile înfipându-mi în palme — în amprentă —

Ash îmi simțea durerea. Simte. Doamne, putea să simtă asta de unde era? Ar ști, totuși, când amprenta i-a dispărut din palmă. El ar ști atunci.

Pieptul lui Kolis s-a umflat pe spatele meu, în timp ce a tras și mai tare, mai adânc —

Căldura s-a revărsat în pieptul meu în timp ce jarul a început să ardă slab, slab, dar căldura a continuat să crească și să crească. Și acea prezență m-a cuprins din nou. Acea conștientizare. Acea voce. Vocile.

Nu Nu NU NU.

Nu era doar vocea mea care țipa. Era al ei. Sotoria. Toate viețile ea trăise. Și a noastră a fost cea care mi-a mișcat limba.

„Mă omori ”, am spus eu, cu ochii grei. „Mă omori din nou, după toți acești ani.”

Capul lui Kolis se ridică brusc. "Ce?"

Mi se simțea limba inutilă. Voluminos. Tavanul pâlpâia înăuntru și în afară. Acolo nu a fost durere. Singurul lucru pe care îl simțeam acum era furia ei – furia noastră.

"Ce-ai zis?" Kolis m-a întors în brațele lui. Fața i s-a încețoșat. Sângele îi ungea buzele, colții. M-a scuturat, zdrănnit din cap. „Ce dracu tocmai ai spus?”

„Sunt eu...” Un râs care nu părea deloc al meu mi-a întredeschis buzele. „Sotoria.”

Kolis a rămas complet nemișcat în timp ce ochii lui îmi cercetau trăsăturile, se uitau peste părul meu, corpul meu. El clătină din cap, buzele curgându-se, gura picurând sânge. — Mincinos, mârâi el.

„Nu este... o minciună. Eythos avea sufletul ei...” Inima mi se simțea la fel de leneșă ca și cuvintele mele. „Și l-a așezat cu jarul, pentru a se... naște din nou în mine. Sunt ea."

"Nu există nici o cale." M-a prins de păr, smucindu-mi capul într-o parte. „Totuși, o minciună inteligentă.”

— Majestatea Voastră, o întrerupse o voce. Attes. Când sosise? "Un moment vă rog."

— Vorbești al naibii de serios acum? Tensiunea de pe gâtul meu nu mi-a lăsat în timp ce Kolis a lătrat: „O secundă”.

— Keella, spuse Attes.

Kolis a devenit încă o dată rigid.

„Știi că Keella a ajutat-o pe Eythos să-i captureze sufletul pentru a putea renaște.” Vocea lui era mai aproape. „Știi că ea este acolo și nu ai reușit să o găsești, deși ai luat toți Aleșii – fiecare muritor care poartă o aură. Ar putea fi pentru că nu a renascut deloc

aceste secole recente?” întrebă Attes. „S-ar putea să fi găsit-o în sfârșit?”

— Acesta este un truc, se răsti Callum. „Nu ai încredere în ea și nu ai încredere în acest Primal.”

„Știu cum să te omor, rahat”, mârâi Attes. „Vorbește din nou despre mine așa, și o voi dovedi.”

Un tremur a trecut prin brațul lui Kolis în timp ce îmi ridica capul, forțându-mi fața spre a lui. S-a uitat la mine, făcând ochii mari, învârtindu-se și apoi oprindu-se până când au fost prezente doar pete de aur.

— Gândește-te la asta, Kolis, continuă Attes. „Fratele tău a fost foarte inteligent. Ar fi putut să ia sufletul Sotoriei și să-l așeze împreună cu jarul ca să o protejeze și să te tragă. Știi că ar face-o.”

Kolis se cutremură.

Brațele lui s-au slăbit, iar eu am început să cad. M-a prins înainte să dau podeaua, coborând în genunchi în timp ce mă ridica la piept. Mi-a legănat obrazul cu o mână tremurândă – apoi m-a legănat lângă el, lăsându-mi capul să cadă pe o parte a brațului lui. M-am micșorat la simțirea lui, m-am micșorat în interiorul meu la vederea ororii gravate pe trăsăturile regelui fals, când și-a dat seama pe cine ținea în brațe – când și-a dat seama pe cine va trebui să omoare.

Din nou.

Kolis se cutremură. S-a legănat în timp ce privirea mea s-a îndreptat către ușile deschise și frunzele întunecate care se legănau în briza balsamoasă. La— La un lup.

Un lup s-a ghemuit la trunchiurile copacilor. Un lup mai argintiu decât alb.

O fiară de argint.

Scăldat în lumina cea mai strălucitoare a lunii.

Frasin.

Nota autorului

Sera este o creație a imaginației mele, dar gândurile, sentimentele și acțiunile ei cu privire la ceea ce a recunoscut la Pools of Divanash sunt ceva foarte real. Acestea sunt emoții și acțiuni complicate pe care le-am experimentat eu însumi. Din această cauză, știu că pot atinge o anumită coardă în cititori. Nu toți avem un înțelept, un draken străvechi care ne anunță că sunt acolo pentru noi atunci când avem nevoie de cineva, dar dacă ați avut aceleași gânduri ca și Sera, ca și mine, există oameni care așteaptă când sunteți gata să vorbească.

Iată câteva resurse care sunt disponibile toată ziua, în fiecare zi.

The National Suicide Prevention Lifeline

National Suicide Prevention Lifeline oferă gratuit și confidențial sprijin emoțional pentru persoanele aflate în criză sinucigașă sau suferință emoțională.

Telefon: 1-800-273-8255
Pentru surzi și cu probleme de auz:
1-800-799-4889 Chat online: suicidepreventionlifeline.org

Nu e ti singur.

Descoperiți mai multe de la Jennifer L. Armentrout

O umbră în jar

Seria Flesh and Fire

Cartea Unu

Disponibil în format cartonat, e-book și broșat comercial.

Click aici A cumpara.

Autoare de bestselleruri #1 din New York Times Jennifer L. Armentrout revine cu cartea prima din seriale cu totul noi și convingătoare Flesh and Fire – plasată în lumea îndrăgita Blood and Ash.

Născută învăluită în vălul Primals, o Fecioară așa cum au promis Sortele, viitorul Serafenei Mierel nu a fost niciodată al ei. Aleasă înainte de naștere pentru a susține afacerea disperată pe care strămoșul ei a încheiat-o pentru a-și salva poporul, Sera trebuie să-și lase viața în urmă și să se ofere Primalului Morții ca consoartă a lui.

Cu toate acestea, destinul real al Serei este cel mai bine păzit secret din toată Lasania - nu este Fecioara bine protejată, ci un asasin cu o singură misiune - o țintă. Fă-l pe Primal al Morții să se îndrăgostească, să devină slăbiciunea lui și apoi... termină cu el. Dacă eșuează, își condamnă regatul la o moarte lentă din mâinile Putregaiului.

Sera a știut întotdeauna ce este. Ales. Consort. Asasin. Armă. Un spectru care nu s-a format pe deplin, dar udat în sânge. Un monstru. Până la el. Până când cuvintele și faptele neașteptate ale Primalului Morții alungă întunericul care se adună în interiorul ei. Iar atingerea lui seducătoare aprinde o pasiune pe care nu și-a permis niciodată să o simtă și nu poate simți pentru el. Dar Sera nu a avut niciodată de ales. Oricum, viața ei este pierdută – așa a fost întotdeauna, așa cum a fost mereu atinsă de Viață și Moarte.

Din Sânge și Cenușă

Seria Sânge și Cenușă

Cartea Unu

Disponibil în format cartonat, e-book și broșat comercial.

Click aici A cumpara.

Captivant și plin de acțiune, From Blood and Ash este o fantezie sexy, captivantă și neașteptată, perfectă pentru fanii lui Sarah J. Maas și Laura Thalassa.

O Fecioara...

Aleasă de la naștere pentru a introduce o nouă eră, viața lui Poppy nu a fost niciodată a ei. Viața Fecioarei este solitară. Să nu fie atins niciodată. Nu trebuie privit niciodată. Să nu i se vorbească niciodată. Să nu experimentezi niciodată plăcerea. Așteptând ziua Înălțării sale, ea ar prefera să fie alături de gardieni, luptă împotriva răului care i-a luat familia, decât să se pregătească să fie găsită demnă de zei. Dar alegerea nu a fost niciodată a ei.

O sarcină...

Viitorul întregului regat stă pe umerii lui Poppy, ceva pe care nici măcar nu este sigură că și-l dorește pentru ea însăși. Pentru că o Fecioara are o inimă. Și un suflet. Și dor. Și când Hawke, o onoare de gardă cu ochi de aur, care trebuie să îi asigure Înălțarea, intră în viața ei, destinul și datoria se încurcă cu dorința și nevoia. El îi incită la mânie, o face să pună la îndoială tot ceea ce crede și o ispitește cu ceea ce este interzis.

Un regat...

Părăsit de zei și temut de muritori, o împărăție căzută se ridică

încă o dată, hotărâți să recupereze ceea ce cred că este al lor prin violență și răzbunare. Și pe măsură ce umbra acelor blestemați se apropie, linia dintre ceea ce este interzis și ceea ce este drept devine neclară. Poppy nu este doar pe cale să-și piardă inima și să fie găsită nedemnă de zei, ci și viața ei când fiecare fir îmbibat de sânge care ține lumea ei unită începe să se desprindă.

O împărăție a cărnii și a focului

Seria Sânge și Cenușă

Cartea a doua

Este dragostea mai puternică decât răzbunarea?

O tradare...

Tot ceea ce Poppy a crezut vreodată este o minciună, inclusiv bărbatul de care se îndrăgostea. Impusă printre cei care o văd ca pe un simbol al unui regat monstruos, ea abia dacă știe cine este fără vălul Fecioarei. Dar ceea ce știe ea este că nimic nu este la fel de periculos pentru ea ca el. Cel intunecat. Prințul Atlantiei. El vrea ca ea să se lupte cu el și acesta este un ordin pe care ea este mai mult decât fericită să îl respecte. Poate că a luat-o, dar nu o va avea niciodată.

O alegere...

Casteel Da'Neer este cunoscut sub multe nume și multe chipuri. Minciunile lui sunt la fel de seducătoare ca atingerea lui. Adevărurile lui la fel de senzuale ca și mușcătura lui. Poppy știe mai bine decât să aibă încredere în el. Are nevoie de ea vie, sănătoasă și întreagă pentru a-și atinge obiectivele. Dar el este singura modalitate prin care ea poate obține ceea ce își dorește - să-și găsească fratele Ian și să vadă singură dacă a devenit un Înălțat fără suflet.

Lucrul cu Casteel în loc de împotriva lui prezintă propriile riscuri. El încă

o ispitește cu fiecare respirație, oferind tot ce și-a dorit vreodată. Casteel are planuri pentru ea. Unele care ar putea-o expune la o plăcere de neimaginat și la o durere insondabilă. Planuri care o vor forța să privească dincolo de tot ce credea că știe despre ea însăși — despre el. Planuri care le-ar putea lega viețile în moduri neașteptate pentru care niciunul dintre regat nu este pregătit.
Și e mult prea nesăbuită, prea flămândă pentru a rezista tentației.

Un secret...

Dar tulburările au crescut în Atlantia, în timp ce ei așteaptă întoarcerea prințului lor. Șoaptele de război au devenit mai puternice, iar Poppy este în centrul tuturor. Regele vrea să o folosească pentru a trimite un mesaj. The Descenters o vor moartă. Lupii devin din ce în ce mai imprevizibili.
Și pe măsură ce abilitățile ei de a simți durerea și emoția încep să crească și să se întărească, atlantienii încep să se teamă de ea. Secrete întunecate sunt în joc, cele cufundate în păcatele pline de sânge ale a două regate care ar face orice pentru a ține ascuns adevărul. Dar când pământul începe să se cutremure, iar cerul începe să sângereze, s-ar putea să fie deja prea târziu.

Coroana oaselor aurite

Seria Sânge și Cenușă

Cartea a treia

Închină-te în fața reginei tale sau sângerează în fața ei...

Ea a fost victima și supraviețuitoarea...

Poppy nu a visat niciodată că va găsi dragostea pe care a găsit-o cu Prințul Casteel. Ea vrea să se bucure de fericirea ei, dar mai întâi trebuie să-i elibereze fratele și să o găsească pe a ei. Este o misiune periculoasă și una cu consecințe de amploare la care niciunul nu a visat.
Pentru că Poppy este Alesul, Fericitul.

Adevăratul conducător al Atlantiei. Ea poartă în ea sângele Regelui Zeilor. De drept, coroana și regatul sunt ale ei.

Inamicul și războinicul...

Poppy și-a dorit întotdeauna să-și controleze propria viață, nu viețile altora, dar acum trebuie să aleagă fie să-și renunțe dreptul de întâi născut, fie să preia coroana aurita și să devină Regina cărnii și a focului. Dar pe măsură ce păcatele întunecate ale regatelor și secretele pline de sânge se dezvăluie în cele din urmă, o putere de mult uitată se ridică și reprezintă o amenințare reală. Și nu se vor opri la nimic pentru a se asigura că coroana nu sta niciodată pe capul lui Poppy.

Un iubit și un partener...

Dar cea mai mare amenințare pentru ei și pentru Atlantia este ceea ce așteaptă în vestul îndepărtat, unde Regina Sângelui și a Cenușului are propriile ei planuri, pe care le-a așteptat de sute de ani să le ducă la îndeplinire. Poppy și Casteel trebuie să ia în considerare imposibilul - să călătorească în Țările Zeilor și să-l trezească pe Rege însuși. Și pe măsură ce secrete șocante și cele mai dure trădări ies la iveală, iar inamicii apar pentru a amenința tot ceea ce Poppy și Casteel au luptat, ei vor descoperi cât de departe sunt dispuși să meargă pentru oamenii lor - și unul pentru altul.

Și acum va deveni regină...

Războiul este doar începutul...

Din disperarea coroanelor de aur...

Casteel Da'Neer știe prea bine că foarte puțini sunt la fel de vicleni sau vicioși ca Regina Sângelui, dar nimeni, nici măcar el, nu s-ar fi putut pregăti pentru revelațiile uluitoare. Amploarea a ceea ce a făcut Regina Sângelui este aproape de neconceput.

Și născut din carne de moarte...

Nimic nu o va împiedica pe Poppy să-și elibereze Regele și să distrugă tot ceea ce reprezintă Coroana de Sânge. Cu puterea gărzilor Primal of Life în spatele ei și sprijinul lupului, Poppy trebuie să-i convingă pe generalii atlantieni să-și facă războiul, pentru că de data aceasta nu poate exista o retragere. Nu dacă are vreo speranță de a construi un viitor în care ambele regate să poată locui în pace.

O mare putere primordială se ridică...

Împreună, Poppy și Casteel trebuie să îmbrățișeze tradițiile vechi și noi pentru a-i proteja pe cei dragi - pentru a-i proteja pe cei care nu se pot apăra. Dar războiul este doar începutul. Puterile primare antice s-au trezit deja, dezvăluind groaza a ceea ce a început cu eoni în urmă. Pentru a pune capăt a ceea ce a început Regina Sângelui, Poppy ar putea fi nevoită să devină ceea ce i s-a profețit a fi – ceea ce se teme cel mai mult.

În calitate de vestitor al morții și distrugerii.

Descoperiți mai multe 1001 de nopți întunecate și Blue Box Press

Faceți

clic aici pentru mai multe informatii.

DRAGON NELEGAT de Donna Grant

O novelă a regilor dragoni

NIMIC DECĂ CERNEALA de Carrie Ann Ryan

A Montgomery Ink: Fort Collins Novella

MASTERMIND de Dylan Allen

O novelă Rivers Wilde

DOAR O DORINȚA de Carly Phillips

O novelă a familiei Kingston

ÎN SPATELE UȘILOR ÎNCHISE de Skye Warren

O novelă Rochester

GOSSAMER ÎN ÎNTUNEC de Kristen Ashley

O novelă Fantasyland

ÎNCÂNTAT de Lexi Blake

O novelă de maeștri și mercenari

GRAVESIDE BAR ȘI GRIL de Darynda Jones

O novelă Charley Davidson

ANTI-VENTILATORUL ȘI IDOLUL de Rachel Van Dyken

A My Summer In Seoul Novella

FERMIT DE TINE de J. Kenner A Stark

Security Novella

PRIMUL PLAN de Kennedy Ryan

O novelă renascentist de la Hollywood

COBORĂ ÎN ÎNTUNERE de Heather Graham

O novelă Krewe of Hunters

LEGĂTURĂ DE PASIUNE de Larissa Ione
O novelă Demonica

DOAR CE AVEM NEVOIE de Kylie Scott
A Stage Dive Novella

LEVĂTAREA de Kristen Proby
Un single în Seattle Novella

Tot de la Blue Box Press

MOMEALA de CW Gortner și MJ Rose

ORFANII DE MODĂ de Randy Susan Meyers și MJ Rose

FACEREA SALT de Kristen Ashley
Un roman cu ploaie fluvială

Apus DE SAFIR de Christopher Rice scriind ca C. Travis Rice A Sapphire Cove Novel

RĂZBOIUL A DOUA REGINE de Jennifer L. Armentrout Un roman cu sânge și cenușă

Crimele de la FLEAT HOUSE de Lucinda Riley

JAFUL de CW Gortner și MJ Rose

PRIMAVĂ DE SAFIR de Christopher Rice scriind ca C. Travis Rice A Sapphire Cove Novel

FACEREA MECIULUI de Kristen Ashley
Un roman cu ploaie fluvială

O LUMINĂ ÎN FLĂCĂRĂ de Jennifer L. Armentrout A Flesh and Fire Novel

În numele Blue Box Press, Liz Berry,
MJ Rose și Jillian Stein ar dori să mulțumească ~

Steve Berry
Doug Scofield
Benjamin Stein
Kim Guidroz
Chelle Olson
Hang Le
Camille Fabre
Michael Pearlman
Social Butterfly PR
Chris Graham
Jessica Saunders
Dylan Stockton
Kate Boggs
Dina Williams
Kasi Alexandru
Malissa Coy
Erika Hayden
Stacey Tardif
Jessica Mobbs
Laura Helseth
Jen Fisher
Richard Blake și
Simon Lipskar